

Giới thiệu Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục

Thể loại: Ngôn tình, Hiện đại, HE, Tình cảm, Ngọt sủng

Cô là một nữ sinh rất đổi bình thường, còn anh lại là một đầy tài năng quản lý một đế quốc thương nghiệp đồ sộ. Một cuộc giao dịch được ký kết, một hôn ước diễn ra, bốn năm sau cô dứt áo ra đi một cách tiêu sái. Những tưởng cuộc đời của cả hai sẽ mãi là hai ngả rẽ kể từ đây, không ngờ anh ngày một ép sát vào cuộc đời của cô, muốn độc chiếm tất cả mọi thứ thuộc về cô, không từ thủ đoạn kể cả lần ép những người đàn ông có ý định tiếp cận cô!

“Lạc Dịch Bắc, chúng ta đã phân ra! Xong rồi! Kết thúc rồi!” “Không phải sao?”

"Nếu vậy hỏi ý nó trước." Anh cúi bành bao nhỏ vào trong ngực cô, vẻ mặt không cho là đúng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 1: Vào nhầm phòng [1]

Buổi tối, thành phố C, khách sạn Imperial Palace.

Một chiếc Bugatti thể thao màu trắng lướt gió như muốn phá tan màn đêm, sau đó dừng ngoài cửa khách sạn.

Người hầu hai bên sớm đã cung kính chờ ở đó, thấy thể bèn tiến lên đón, “Bắc thiếu gia, ngài đã tới!”

Chàng trai bên trong xe chỉ khẽ quét mắt qua đám người ấy một cái, sau đó liền đẩy cửa đi ra ngoài.

Đó là một khuôn mặt anh tuấn đến nỗi khiến người ta hít thở không thông, cho dù một nửa mặt bên kia bị bóng tối che khuất, ánh đèn chỉ chiếu rọi một nửa còn lại, vẫn khiến người ta loá mắt không dám nhìn gần.

“Phòng của ngài đã được an bài tốt rồi ạ!” Tiếp tân ăn nói khép nép thông báo một câu, làm tư thế mời với anh.

“Ừ.” Chàng trai lạnh lùng đáp, đôi chân thon dài lập tức bước vào trong khách sạn.

Trên người anh chứa một cỗ khí chất lạnh lẽo, bất cứ nơi nào anh đi qua cũng đều tựa như bị một cơn gió lạnh thổi tới, tạo thành một vùng băng tuyết giá lạnh.

Anh bước vào thang máy, đi lên phòng ở tầng 15 sớm đã được chuẩn bị tốt, sau đó tùy tiện cởi cúc áo sơ mi, lập tức bước vào phòng tắm.

Ngay thời điểm nước trong phòng tắm được bật lên, cửa phòng ngoài bỗng nhiên vang lên âm thanh tra chìa vào ổ khóa.

Cửa đang đóng, bỗng bị người khác mở ra.....

Cùng lúc đó, bên dưới bãi cỏ ở khách sạn, một buổi party nhỏ mừng sinh nhật đang đang diễn ra.

Party sinh nhật lần này là vì Phương thiếu gia Phương Vinh mà tổ chức, Phương Trì Hạ vừa đến, vai chính đêm nay liền tới đón cô.

“Hạ Hạ, em đã đến rồi!” Phương Vinh sai bước về phía cô, thời điểm sắp tới gần, trực tiếp không nhận nổi mà nhào tới.

Phương Trì Hạ lui về sau hai bước, khéo léo tránh động tác sắp lao về phía mình của anh ta.

“Phương Trì Hạ!” Phương Vinh chụp hụt, có chút tức giận, nhưng vừa thấy khuôn mặt còn đẹp hơn hoa của cô, tất cả lửa giận đều nuốt vào trong bụng.

Đêm nay còn dài, không sợ không bắt cô đến tay!

Phương Vinh là con trai của ba nuôi Phương Trì Hạ, từ sau khi Phương Trì Hạ lớn lên, anh ta chưa bao giờ ngừng tư tưởng đến cô, ánh mắt tùy thời nhìn cô đều giống như hận không thể ăn cô vào bụng.

Nhưng Phương Trì Hạ ngày thường vẫn luôn tránh anh ta, thậm chí cũng rất ít về nhà, việc này làm cho hy vọng của Phương Vinh thất bại lần nữa.

Một miếng thịt tươi ngon như vậy bày ở trước mặt, lại chỉ có thể nhìn mà không thể ăn khiến trong lòng Phương Vinh đã sớm cảm thấy khó chịu.

Nhưng vừa nghĩ đến kế hoạch đêm nay, khốc miệng anh ta lập tức gọi lên một nụ cười quý quyết.

Anh ta gọi phục vụ đến, lấy hai ly rượu từ trong khay ra, đưa một ly cho Phương Trì Hạ, “Hạ Hạ, đêm nay là sinh nhật anh, em phải kính anh một ly chứ nhỉ?”

Phương Trì Hạ tùy thời đều rất phòng bị anh ta, nhưng trường hợp như đêm nay, ly rượu này nếu thật sự từ chối thì không tốt cho lắm.

“Tôi muốn uống ly kia!” Hai mắt cô nhìn chằm chằm ly rượu anh ta đưa qua, lấy đại một lý do nhân cơ hội thay đổi ly khác.

Phương Vinh im lặng nhìn động tác cô, ý cười không tốt bên khốc mỗi càng lúc càng sâu.

Biết ngay là nha đầu này sẽ như vậy mà!

May mà anh ta đã sớm dự phòng!

Nha đầu này cho dù cẩn thận, đại khái cũng không đoán được, bên trong rượu, kỳ thật tất cả đều đã bị động tay chân.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 2: Vào nhầm phòng [2]

Ngay lúc giữa đầu uống ly rượu kia, Phương Trì Hạ lập tức cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Cô uống loại rượu tên là Margaret, loại cocktail này cô đã từng uống qua, hương vị không nóng rất như vậy, hơn nữa cô vừa uống xong thì dưới người liền bắt đầu khô nóng, đầu cũng lập tức choáng váng.

“Anh.....” Ngón tay cô hung hăng bấu vào lòng bàn tay để duy trì chút tỉnh táo, Phương Trì Hạ phần nộ nhìn về phía người bên cạnh, “Rượu này bị anh động tay chân có đúng không!?”

“Ha ha, em uống nhiều rồi? Anh không hiểu em đang nói gì cả.” Từ đầu tới cuối Phương Vinh nhìn cảnh này, làm bộ làm tịch mà đỡ lấy cô, ra hiệu bằng ánh mắt với phục vụ bên cạnh, “Có phải em không thể uống rượu hay không a? Anh đỡ em lên lầu nghỉ ngơi nhé!”

Mẹ kiếp! Phương Trì Hạ muốn mắng người!

Lên lầu? Có mà trực tiếp đưa cô lên giường anh ta ấy!

Phuong Tri Hạ rất muốn kháng cự, nhưng, không đề cập tới chuyện một cô gái như cô không thể kháng cự lại sức của hai người đàn ông, hơn nữa cô lại còn trúng bẫy rập của anh ta, ngay cả đường lui cũng không còn.

Phuong Tri Hạ rất rõ ràng tình cảnh của mình, hiện tại cô không thể dùng cứng đầu với anh ta, vậy chỉ có thể dùng trí.

Tương kế tựu kế, giả vờ làm bộ dạng say rượu, cô đẩy anh ta ra, đi về hướng cửa khách sạn, “Nhà, tôi phải về nhà!”

“Về nhà? Em đã thế này rồi, nên đi nghỉ ngơi trước cái đã!” Phuong Vinh giữ cô lại, ý bảo phục vụ đi trước, dẫn cả hai lên lầu.

Một đường lên lầu, Phuong Vinh đều ôm Phuong Tri Hạ, lực cánh tay khá lớn, làm cô muốn gãy giữa cũng khó khăn.

Phuong Tri Hạ bị động đi theo hai người lên lầu, dùng chút lý trí còn sót lại, vừa đi vừa thầm nghĩ cách thoát vậy.

Thang máy chậm rãi đi lên, thời điểm đến tầng 15 thì “ting” một tiếng ngừng lại.

“Hạ Hạ, chậm một chút!” Cửa bị mở ra, Phuong Vinh liền đỡ cô tới cuối hành lang.

Thoạt nhìn bộ dáng Phuong Tri Hạ say khướt, nhưng ánh mắt khi buông xuống lại khá tỉnh táo.

Đi ngang qua một căn phòng, thoáng thấy cửa phòng đỏ chỉ khép hờ, cô chuyển ánh mắt, chỉ vào bảng số trên căn phòng, như người say mềm mại nói, “1573, ha ha, tôi thích phòng này!”

Vừa nói xong, không đợi phục vụ và Phuong Vinh phản ứng, cô đã dùng hết sức một trước một sau thoát ra, nghiêng người xông vào trong phòng.

1573 là căn phòng rất đặc biệt, số phòng cũng có ý nghĩa đặc biệt, cửa phòng nạm kim cương được điêu khắc tỉ mỉ, trang nhã lại xa hoa.

Ở khách sạn năm sao cao cấp như vậy, người có thể ở được căn phòng này, thân phận nhất định cũng rất không tầm thường.

Đây chính là nguyên nhân Phuong Tri Hạ vừa nhìn thấy căn phòng này liền xông vào.

Tuy rằng không biết mình sẽ gặp phải dạng người gì, nhưng mặc kệ bên ngoài hồ báo như thế nào cũng còn dễ ứng phó hơn Phuong Vinh.

Sau khi vào phòng, cửa phòng đóng sầm lại, cô nhanh chóng khóa trái cửa.

Hành động của cô rất đột ngột, ai cũng không dự đoán rằng người lúc trước còn say ngay cả đi cũng không vững, sẽ làm ra phản ứng nhanh nhẹn như vậy.

Cả Phuong Vinh lẫn phục vụ đều bị vẻ say rượu của cô lừa gạt, đều thả lỏng cảnh giác với cô.

Hiện tại đột nhiên nháo thành như này, cả hai người đều sững sờ một hồi lâu.

Vị nầu chín còn chưa đưa đến miệng đã bay mất, Phuong Vinh trực tiếp giậm đến đó búng cả mặt.

Kế hoạch anh ta tỉ mỉ thiết kế, hiện tại người chạy mất không nói, lại còn tiện nghi cho thẳng đực nào đó, chỉ vừa mới nghĩ vậy, anh ta đã điên tiết.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 3: Còn không phải muốn em sung sướng hay sao!

“Thất thần ra đó làm gì, còn không mau bắt người lại cho tôi?” Phuong Vinh nổi giận đứng đứng hét lên một tiếng với phục vụ bên cạnh, khuôn mặt tức thành màu gan heo, “Xông cửa vào cho tôi! Nhìn cái gì mà nhìn?”

Phục vụ bị anh ta nói, phản xạ có điều kiện nghe theo mệnh lệnh mà dậm sầm vào cửa.

Âm thanh "rầm rầm rầm" từng tiếng lại từng tiếng vang lên bên cánh cửa.

“Phuong Tri Hạ, em ra mau! Bất quá cũng chỉ làm em sung sướng mà thôi, em còn không vui? Em đi ra cho anh!”

Thái độ anh ta rất kiêu ngạo, tựa như có thể được anh ta coi trọng, chính là điểm phúc của Phuong Tri Hạ!

Phuong Tri Hạ cực kì chán ghét cái loại đàn ông thế này.

Ra ngoài?

Bị một tên cả ngày mơ ước bán thân mình tính kế, thật vất vả mới trốn được, đồ ngốc mới đi ra ngoài!

Phuong Tri Hạ tuy rằng sống nhiều năm ở Phuong gia như vậy, cũng quen biết Phuong Vinh đã lâu, nhưng trước nay đều không thích đàn ông như anh ta, lớn lên khuôn mặt đáng khinh, hành vi cử chỉ đáng ghê tởm, kiêu ngạo đến nỗi cái mũi hếch lên trời.

Sau khi trải qua sự việc ngày hôm nay, cô càng thêm chán ghét anh ta từ tận đáy lòng.

Hiện tại tâm lý của Phuong Tri Hạ chính là, cho dù cô ngủ với người lạ cũng không muốn bị Phuong Vinh giẫm đạp!

“Nghĩ cách phá cửa cho tôi!”

“Mấy người dùng sức đâm a! Đâm mạnh lên cho tôi, hừ tôi đền!”

Ngoài cửa, thanh âm Phuong Vinh vẫn tiếp tục vang lên.

Cho dù không thấy được tình hình bên ngoài, Phuong Tri Hạ cũng có thể tưởng tượng được hình ảnh đối phương đang giận dữ, kiêu căng ngạo mạn sai bảo phục vụ.

Phuong gia vẫn có chút quyền thế nên điều này đã cổ vũ cho sự kiêu ngạo của Phuong Vinh.

Người bên ngoài tựa hồ nhiều hơn vừa rồi, từ một chút lại một chút tiếng phá cửa ồn ào là Phuong Tri Hạ đã có thể đoán ra được.

Phuong Tri Hạ dấn lưng vào cửa, gất gao giữ cửa chống lại, nghiêng đầu kiểm tra lần nữa rồi mới buông ra, xác định cửa đã bị khóa trái, chốt cửa cũng đã giải, sau khi kiểm tra cẩn thận, thần kinh căng thẳng lúc này mới hơi buông lỏng xuống.

Thừa dịp nhiều người hỗn loạn xông tới phía trước, có lẽ cô vẫn còn thời gian nghỉ cách tự cứu mình.

Không để ý tới từng đợt tiếng tông cửa ngoài phòng nữa, cô chuyển ánh mắt chuyển vào trong phòng, nghiêm túc đánh giá cách bài trí bên trong căn phòng.

Đây là một căn phòng cực kỳ xa hoa, thiết kế Rococo vừa cổ xưa lại vừa thanh lịch, trên đỉnh đầu treo một chiếc đèn chùm, mỗi bài trí nhỏ nhất trong phòng cũng hoa lệ không gì sánh kịp, tựa như đi vào cung điện hoàng gia châu Âu.

Trong phòng yên tĩnh đến kì lạ, cũng không biết có người ở hay không.

Phuong Tri Hạ mới vừa đi vào chưa được hai bước thì đầu đột nhiên chói sáng, bước chân có hơi lảo đảo.

Vừa rồi chỉ lo đối phó với Phuong Vinh ở bên ngoài, được tính của ly rượu kia đã bị cô xem nhẹ.

Hiện tại chung quanh an tĩnh, cảm giác đó nháy mắt trở nên rõ ràng lên.

Cơ thể Phuong Tri Hạ khó chịu như sắp bị lửa thiêu đốt vậy.

“Phuong Vinh, anh không phải người!” Giận dữ mắng một câu, ánh mắt cô chuyển về hướng phòng tắm, lảo đảo đi tới.

Cô tới trước cửa phòng tắm, muốn đi về phía vòi sen, thân thể thỉnh thoảng phải một "bức tường thịt".

Phuong Tri Hạ sợ bản thân mất khống chế sẽ làm ra chuyện gì đó, nhìn cũng không nhìn đối phương, đẩy anh ra muốn tiếp tục đi vào bên trong phòng tắm, lại bị người nọ tóm trở về.

“Anh tránh ra!” Đầu ngón tay Phuong Tri Hạ hung hăng bấu vào thịt ở lòng bàn tay, cố gắng giữ cho bản thân tỉnh táo, muốn giãy ra khỏi tay anh, lại lần nữa bị người nọ giữ lại..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 4: Anh lăn ra ngoài cho tôi xem!

“Đi ra ngoài!” Hai chữ lạnh băng vang lên giữa hai người, thanh âm nam tính lại trầm thấp, cao quý.

Đã đi vào lâu như vậy, Phuong Tri Hạ mới chú ý thấy trong phòng có người, cô ngừng đầu lên, ngay khi thấy rõ khuôn mặt trước mắt, hô hấp của cô lập tức như muốn ngừng lại.

Đó là một khuôn mặt anh tuấn bức người, tính xảo khiến người ta không thể bắt bẻ.

Đường cong trên mặt, trên mũi anh hoàn mỹ không thể tả, cho dù có là họa sĩ giỏi nhất cũng không thể phác họa được như vậy, ánh mắt như muốn câu hồn thần phách.

Tròng mắt đen mà sâu thăm thẳm như biển cả, mỗi khi chuyển động tựa như có băng hàn lỏng lánh bên trong, khí chất cao quý giống như vương giả của màn đêm.

Môi anh cũng rất đẹp, mỏng như cánh hoa, màu sắc gợi cảm, rất ít người có được bờ môi mà chỉ cần nhìn thôi cũng khiến người ta suy nghĩ bấy bậ.

Đây hẳn là một người đàn ông được trời cao ưu ái, rõ ràng trên hơi thở đậm đặc nổi bật, nhưng lại loá mắt khiến người ta không thể nhìn gần.

Phuong Tri Hạ nhìn chằm chằm khuôn mặt anh, được tính trong cơ thể phát tác, làm cô bỗng nhiên sinh ra một cổ xúc động muốn tiến lên hôn anh.

Nhưng mà, nhiệt huyết mới vừa sinh ra, lại bị chặn bả ngoài cửa hét một tiếng kéo lại thực tại, “Phuong Tri Hạ, em đi ra cho anh!”

“Mấy người dùng sức đâm cho tôi!” Ngoài phòng, Phuong Vinh vẫn tiếp tục kêu gào, tựa hồ không có ý dừng lại.

Phuong Tri Hạ cố gắng giữ lại chút ý chí còn trong đầu, ánh mắt van xin giúp đỡ nhìn về phía người bên cạnh.

“Giúp tôi với!” Ánh mắt của cô thật bất lực, đôi mắt như nai con bị kinh hoàng, trong sáng lại vô tội.

Cô rất lo lắng, Phuong Tri Hạ thật sự rất sợ giãy tiếp theo chính mình sẽ bị anhg đẩy ra ngoài.

Nhìn bộ dạng Phuong Vinh như vậy, nếu bây giờ cô ra ngoài, nhất định sẽ xong đời!

Nhưng mà, biểu tình trên mặt của người đàn ông đó chưa hề buông lỏng dù chỉ một chút, lạnh nhạt ném lại ba chữ cho cô: “Cút đi!”

Giọng nói của anh mang theo nồng đậm ghét bỏ, làm người ta có cảm giác không thể trào cao, phảng phất như nếu nói nhiều với cô thêm mấy câu là sự sỉ nhục với anh.

Phuong Tri Hạ không ngờ rằng anh lại lạnh lùng như vậy, trước có sói, sau có hổ, tiến lui gì cũng không được.

Dù sao cũng chưa có kết cục tốt, cô cũng không có gì để sợ anh, cảm vừa nhắc, cô lấy cái tư thái cao ngạo giống anh, phản lại một câu, “Vậy anh lăn trước đi cho tôi xem!”

Con người sâu thẳm của Lạc Dịch Bắc nhũn lại, một cổ sát khí lạnh băng dâng lên.

Phuong Tri Hạ bị anh nhìn mà bất thành linh rùng mình một cái, sau lui lại mấy bước.

Tay cầm then cửa, rất muốn lao ra ngoài, nhưng lại có kỵ Phuong Vinh đang chờ cô ở bên ngoài nên cô cố gắng áp chế cái ý nghĩ đó lại.

Ngoài cửa, một đám người loay hoay ở cửa cả buổi vẫn không làm gì được, Phuong Vinh trong con giận dữ muốn tự mình phá cửa, tay mới vừa nâng lên, giống như là nghĩ tới điều gì, thỉnh thoảng hỏi một câu, “Phòng này của người nào?”

Một câu, nhắc nhở mấy người phục vụ ở bên ngoài phá cửa nửa ngày.

Bọn họ bỗng nhiên ngừng đầu lên, thoáng nhìn thấy số 1573 trên phòng, sau khi chói sáng vài giây, mồ hôi liền bắt đầu “tí tách” rơi xuống.

“Lạc, Lạc thiếu.....” Một phục vụ trong đó trả lời anh ta.

“Lạc thiếu nào?” Đầu tiên Phuong Vinh sững sốt một chút, sau khi phản ứng lại, sắc mặt anh ta hoảng sợ trắng bệch vài phần, “Dung Hi International?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 5: Giúp tôi anh cũng đau mắt gì!

Tập đoàn Dung Hi International đối với bên ngoài vẫn luôn là một sự tồn tại huyền thoại, giám đốc điều hành hiện nay là Lạc Dịch Bắc, nghiệp vụ chủ yếu là thiết kế đồ trang sức.

Trước đây ba của Lạc Dịch Bắc, hay còn gọi là Lạc nhị thiếu Lạc Hi Thần, lúc tiếp quản cơ sở đã làm lũng đoạn thị trường trang sức ở châu Á và châu Âu.

Mấy năm gần đây, sau khi Lạc Dịch Bắc tiếp quản, thế phát triển của Dung Hi International lại càng như chẻ tre, thậm chí mở rộng sang một số lĩnh vực doanh nghiệp khác.

Dung Hi có hai cái huyền thoại, một là Lạc Hi Thần, còn lại chính là giám đốc điều hành hiện nay —— Lạc Dịch Bắc.

Nguyên nhân khiến Dung Hi làm ngoại giới sùng kính mà sinh ra sợ hãi, một là bởi vì tài lực hùng hậu, còn lý do còn lại, đó chính là bởi vì bối cảnh cường đại không rõ trắng đen!

Ở thành phố C, người Lạc già cho dù đi ngang, đi dọc cũng không có ai dám ngăn cản.

Nhắc tới Lạc già, cơ hồ là mỗi người nhìn thấy thôi đã thấy sợ, càng miễn bàn đến chuyện trêu chọc.

Âm ỉ một hồi lâu ngoài cửa, ấy vậy mà khi âm thanh “Lạc thiếu” vừa vang lên, mọi thứ liền trở nên yên tĩnh, lúc sau, rốt cuộc không có nửa điểm thanh âm nữa.

Phương Trì Hạ cách một cánh cửa nên không nghe rõ mấy người bên ngoài thảo luận chuyện về Lạc Dịch Bắc, cô lại còn có chút buồn bực vì không nghe thấy tiếng của mấy người đó.

Khi chưa xác định được người bên ngoài đã rời đi hay chưa, cô vẫn không dám tùy tiện đi ra.

Người cô gắt gao chống vào cánh cửa, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông mặt lạnh trong phòng, cô thử thuyết phục anh, “Anh xem, anh cũng nghe rồi đấy, bên ngoài có người đang tìm tôi. Lúc này nếu tôi đi ra ngoài, nhất định sẽ bị nuốt đến xương cốt cũng không còn, anh để tôi ngồi trong này chờ một lát cũng không có mất mát gì, không phải sao?”

Giọng điệu của cô rất đáng thương, đôi mắt bất an lấp lánh như nai con, khuôn mặt rất đỏ, giống như đang kiềm chế thứ gì đó, da thịt cũng nhiễm một tầng hồng nhạt mê người.

Được tính vẫn còn đang quây phá trong cơ thể Phương Trì Hạ, cô không giữ được lâu, nếu lúc này bị anh ném ra ngoài, cô không dám tưởng tượng chờ đợi mình sẽ là hậu quả thế nào.

Phương Trì Hạ bày ra vẻ mặt khẩn cầu mà nhìn anh, ánh mắt lại đảo quanh khắp phòng.

Cô thoáng nhìn qua ban công cách đó không xa, từ từ dịch bước đi tới.

Dù sao cũng không còn đường lui, cô nghĩ, nếu tên này một hai muốn đuổi cô ra ngoài, vậy cô sẽ nhảy qua cửa sổ, cũng không dễ cho Phương Vinh thực hiện được ý đồ.

Bất động thanh sắc quan sát nét mặt của anh, Phương Trì Hạ lần nữa thử khuyên bảo, “Chỉ cần để tôi chờ đám người kia rời khỏi là được rồi, tôi cam đoan sẽ không quấy rầy anh làm bất cứ chuyện gì, cứ coi như tôi không tồn tại đi, có được không?”

Cô đã nói uyển chuyển đến vậy rồi, không hề cập tới đàn ông, cho dù là phụ nữ khi gặp tình huống này cũng sẽ sinh lòng thương hại.

Nhưng mà, người đàn ông trước mặt này từ đầu đến cuối đều bày ra cái vẻ mặt lạnh lùng, thậm chí một chút biểu cảm cũng không có.

Mới mong mớ ra, trả lời cô, vẫn là ba chữ đơn giản như trước, “Đi ra ngoài!”

Thanh âm so với lúc trước tựa hồ còn nhiều thêm sự tức giận.

Thật vô nhân tính!

Hì vọng cuối cùng của Phương Trì Hạ đã bị lời nói của anh dập nát, tâm mắt cô chuyển hướng về phía cửa sổ bên cạnh.

Xem ra chỉ còn cách này!

Khoảng cách từ ban công tầng trệt nơi cô đứng xuống dưới lầu cỡ bảy tám mét, nếu cô may mắn, hẳn là sẽ không bị thương nặng.

Tay cô nắm chặt lan can, Phương Trì Hạ chần chờ một chút, một lần nữa khoi dậy dũng khí.

Bảy tám mét không tính là rất cao, nếu lúc cô rơi xuống có thể bắt lấy thứ gì đó trên ban công để làm giảm tốc độ của mình, hoặc khi rơi xuống đất có vật nào đó chống đỡ, cô có thể sẽ giảm bớt được mức độ gây thương tích. .

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 6: Hứa một phương thành trì, cho người một cuộc sống giữa hè

Lạc Dịch Bắc lấy gương mặt không cảm xúc nhìn cô nhảy ra ngoài lan can, nhìn cô vẫn luôn không ngừng hít sâu, thậm chí nhìn tay cô buông lan can ra, mắt đen trầm tĩnh tựa biển khơi, trước sau không có nửa điểm gợn sóng.

Cho đến khi, cơ thể Phương Trì Hạ sắp trượt ra khỏi lan can, trên cổ có thứ gì đó lung lay một chút theo động tác cô, một tia sáng theo đó lóe ra ——

Đó là một ánh sáng rất đặc biệt, đen và trắng đan xen, phảng phất như ngày đêm cùng luân phiên nhau, lộng lẫy tựa sao trời.

Lạc Dịch Bắc ngăn ra, cơ thể giống như báo đốm phi đến chỗ cô, ngay lúc cơ thể cô rơi xuống thì lập tức kéo lấy cánh tay cô.

Cả người Phương Trì Hạ đều treo bên ngoài ban công, không hề đoán được rằng anh sẽ đột nhiên hành động như vậy, đầu cứng ngắc ngẩng lên, nhìn ánh mắt tràn ngập kinh ngạc của anh.

Lạc Dịch Bắc đứng trong ban công, bàn tay kéo tay cô, động tác thoát nhìn cũng không có hết sức, trên mặt thậm chí cũng không có biểu tình gì.

“Tên!” Ánh mắt anh nhìn chằm chằm cô, anh tựa hồ cũng không có ý lập tức kéo cô lên.

Phương Trì Hạ đeo một sợi dây chuyền trên cổ, kiểu dáng rất đơn giản, sợi dây màu đen, chính giữa là một chiếc nhẫn.

Chiếc nhẫn rất đẹp, kiểu dáng thoát nhìn như cho nam giới, giữa hai hàng kim cương đen nhỏ xíu cực hiếm được khảm chỉ chít kim cương trắng, thoát nhìn tinh thuần, không tạp chất, công nghệ cắt mài hiện đại nhất, vừa nhìn đã biết cực kì xa xỉ.

Phương Trì Hạ bị anh nhìn đến nỗi ngẩn ra, không hiểu hiện tại là cái tình huống gì.

Tên cô liên quan gì đến việc anh cứu cô?

“Tên!” Cũng không biết có phải cố ý hay không, Lạc Dịch Bắc hơi buông lỏng tay cô ra.

“Đừng!” Phương Trì Hạ hoảng sợ, hai tay như bắt lấy cọng rom cứu mạng, hoảng loạn kéo chặt tay anh, “Anh kéo tôi lên trước đi!”

Cô lựa chọn nhảy xuống bởi vì không còn cách nào khác, hiện tại thật vất vả anh mới giúp cô, có cái cây lớn như anh ta mà không bám vào thì thật đúng là ngốc.

“Tôi không có nhiều kiên nhẫn đâu.” Hiển nhiên, Lạc Dịch Bắc không thích cô kè mặc cả đường sống với người khác, lại buông lỏng tay cô ra, từ bắt lấy cánh tay chuyển lên bắt lấy bàn tay.

Phương Trì Hạ sợ tới mức run rẩy, buột miệng thốt ra, “Trì Hạ, Phương Trì Hạ!”

Hứa một phương thành trì, cho người một cuộc sống giữa hè[1], ý nghĩa tên của cô là như vậy.

[1] Cuộc sống thoải mái, an nhàn, như giữa hè.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi nhắm nuốt từng chữ trong tên cô, gương mặt lạnh nhạt vô thức dịu lại.

Phương Trì Hạ. ....

Phương Trì Hạ còn đang lơ lửng ngoài ban công, tư vị như vậy thật sự không dễ chịu chút nào.

Đợi nửa ngày không thấy anh kéo mình lên, bàn tay còn đang bị anh giữ chặt hơi động dẩy, thử nỗ lực một chút, ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại đột nhiên dùng lực kéo tay cô ——

Thân thể Phương Trì Hạ tựa như bay lên không trung, sau đó bị anh thuận thế kéo vào trong ban công, cả người đụng phải anh, sau đó cả hai ngã thật mạnh lên mặt đất.

Phương Trì Hạ còn chưa kịp bình thường trở lại, ghé vào trên người anh thở hổn hển.

Được tính trong người cô vẫn còn, thế nên khi tiếp xúc gần anh, hô hấp cô lại càng hỗn loạn.

Hơi thở nóng hôi nhàn nhật quanh quần ngay cổ Lạc Dịch Bắc, ngứa ngứa, lại tê dại, làm người vốn dĩ không có phản ứng gì bị một cỗ nhiệt huyết nhắm thẳng về phía bụng nhỏ.

Trên người cô có một mùi hương rất dễ chịu, còn mang theo hơi thở tươi mát của hoa, không biết là hoa gì, rất nhẹ nhàng.

Không phải là mùi hương của bất kì loại nước hoa nào, mà là giống như tự nhiên...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 7: Cô tốt nhất ăn ngay nói thật

Lạc Dịch Bắc bị hơi thở trên người cô treu chọc, lòng như là bị một bàn tay nhẹ nhàng cào xước, bỗng nhiên có chút ngứa.

Phương Trì Hạ nằm trên người anh, hơi thở rất hỗn loạn.

Cô thở ra mang theo nhàn nhật mùi cocktail mát lạnh, cực kì độc đáo lại dễ ngửi, da thịt như sứ trên người che phủ bởi một tầng hồng nhật, tựa như cánh hoa đào phiêu đảng trong nước, làm say động lòng người.

Một cơn gió nhẹ chợt thổi qua phòng ngủ.

Mùi cam nhàn nhật giống như bị lên men, bay theo không khí lượn lờ quanh hơi thở Lạc Dịch Bắc, còn mãi không tan.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc quan sát phản ứng cô, ánh mắt nhàn nhật từ trên mặt cô đảo qua, liếc mắt một cái đã nhìn thấy cô khác thường.

“Bị người ta hạ thuốc?” Giọng nói rất trầm thấp, so với lúc lạnh nhật khi trước, bây giờ lại lộ ra nhiều hơn một phần lười biếng từ trong xương.

Anh nói với giọng điệu rất nhẹ nhàng, bộ dáng tựa hồ còn có chút rất hứng thú, cũng không đẩy cô dẩy.

“Không liên quan đến chuyện của anh!” Phương Trì Hạ véo lồng bàn tay mình, không nhìn mặt anh.

“Nhưng mà cô tựa hồ rất cần trợ giúp.” Lạc Dịch Bắc nhướng mày, nhàn nhật nhìn chăm chăm cô mà đánh giá.

Ngũ quan Phương Trì Hạ cực kì tinh xảo, chiếc cằm nhỏ nhắn, sống mũi cao, da trắng như tuyết, thanh thuần lại tươi sáng.

Thậm chí không cần trang điểm gì cũng đã nhảy mắt dễ sự kinh diễm đánh sâu vào, làm người khác đã gặp qua thì không thể quên được.

Một khuôn mặt như vậy thật sự rất đẹp, đặc biệt là vào thời khắc bây giờ.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc dừng ở cạnh môi hoa đào của cô, bỗng nhiên xoay người để cô dưới thân.

Thân hình anh rất cao, bộ dáng nhìn khoảng 1m87.

Phương Trì Hạ cao 1m60, so với các cô gái khác cũng không tính là lùn, nhưng so với anh, lại có vẻ nhỏ xinh.

Thời điểm bị anh đè ở dưới thân, thân thể hoàn toàn bị anh bao phủ, một cảm giác áp bách ập vào trước mặt cô.

Cô nâng tay lên, muốn giãy giụa, nhưng mà động tác làm ra, lại giống như cơ thể không khống chế được mà dấn về phía anh.

Lạc Dịch Bắc liếc xéo cô một cái, khỏe mỗi cong lên như có như không, mỗi móng nhẹ nhàng đặt lên môi cô.

Môi anh mang theo nhiệt độ mát lạnh, hoàn toàn đối lập với nhiệt độ cơ thể cô.

Phương Trì Hạ cứng đờ, trong đầu như có thứ gì đó nổ “đùng” một cái.

Muốn gần anh thêm chút nữa, muốn hấp thu lại càng nhiều.....

Nhưng mà, ý nghĩ như vậy vừa mới sinh ra đã bị chút ý chí còn sót lại của cô kéo trở về.

Đẩy anh ra, cô cách xa anh một chút, nghiêng đầu, cố gắng kiềm chế không để bản thân nhìn vào mặt anh.

“Định lực không tồi!” Lạc Dịch Bắc hồ hững nhìn cô, gương mặt tuấn mỹ làm người khác gần gũi kia còn mang theo vài phần nghiền ngẫm.

Người đàn ông này là tên cặn bã!

Đây là đánh giá ban đầu của Phương Trì Hạ đối với Lạc Dịch Bắc lúc này.

Hiện tại cô biến thành bộ dạng này mà tâm tình của anh ta còn sung sướng à?

Lạc Dịch Bắc thấy ánh mắt mờ mịt phần tức sự của cô cũng không ngại, bàn tay to giữ chặt vai cô, kéo cô vào trong lòng, anh tiếp tục nói với cô, “Hiện tại trước nói cho tôi, cô vừa vào bằng cách nào? Ăn ngay nói thật, đợi lát nữa cô kể tôi có thể làm cho cô cảm thấy tốt hơn một chút.”

“Lúc tôi tới thì cửa phòng đã mở ra rồi.” Phương Trì Hạ không rõ vì sao anh lại đột nhiên hỏi như vậy, nhưng vẫn theo đúng sự thật trả lời.

“Phải không? Trùng hợp như vậy?” Ánh mắt Lạc Dịch Bắc trầm xuống, cũng không biết có tin lời cô nói hay không.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 8: Đã từng thử lượng sức mình chưa

“Tôi nói đều là sự thật! Không tin anh có thể điều tra!” Phương Trì Hạ không biết thân phận của anh, nhưng cũng không muốn vô cớ chọc phải phiền phức, lời nói ra đều là thật.

Lạc Dịch Bắc sau khi nghe lời cô nói thì trầm mặc.

Nhìn bộ dáng cô, quả thật không giống như đang nói dối.

Anh chỉ hoài nghi cô có phải do người khác sắp đặt để hãm hại anh hay không, hoặc là tự mình chủ động tới nhào vào.

Nhưng mặc kệ là cái nào, cô cũng không có lý do bịa xịch anh đụng chạm mới đúng.

Cửa sẽ không tự mở ra, cũng không liên quan đến cô, xem ra, chỉ có thể là kẻ thứ ba.

Chỉ là, Lạc Dịch Bắc vắt hết óc suy nghĩ, nhất thời cũng không nghĩ ra kẻ thứ ba là ai.

Phương Trì Hạ thật cẩn thận quan sát sắc mặt anh, ánh mắt lặng lẽ lướt qua anh mà nhìn về phía chiếc bàn nhỏ bên cạnh.

Hai người đứng ngay ban công, ở đó vừa vặn đặt một chiếc bàn gỗ nhỏ, trên bàn đặt một lọ hoa, còn có một mâm hoa quả.

Vị trí lọ hoa lại gần Lạc Dịch Bắc.

Phương Trì Hạ suy xét xem có nên đá lọ hoa sang hay không, thuận thể công kích anh một chút.

Nếu vị trí đánh trúng vừa vặn là cái ót anh, có lẽ cô có cơ hội giãy ra khỏi.

Cô nghĩ sao thì làm vậy.

Nhưng mà, chân vừa mới nâng lên, còn chưa đá trúng cái bàn, người đàn ông dè phía trên đã đánh rơi cái chân không an phận của cô, tay chân cô bị anh giữ chặt.

“Buông tôi ra!” Sợ bản thân không khống chế được làm ra cái gì, Phương Trì Hạ đẩy đẩy ngực anh.

“Sắc mặt sao khó coi vậy?” Ánh mắt anh từ từ đảo qua mặt cô, người này biết rõ còn cố hỏi.

Lòng bàn tay còn ấn lên môi cô, nhẹ vắn vế, cọ xát một chút.

Nhìn sắc mặt cô nháy mắt giống như đóa hồng kiều diễm nở rộ, tâm tình của anh tựa hồ cực tốt.

“Anh……” Phương Trì Hạ phần nộ chỉ vào anh, khuôn mặt đỏ lên.

Cô bỗng nhiên có loại cảm giác giống như anh đang chơi cô, treu cọt cô như vậy, anh ta rất vui ả?

“Tôi làm sao?” Anh khí định thần nhàn[2] mà nói chuyện với cô, sau đó ném cô lên giường.

[2] Khí định thần nhàn: Dáng vẻ bình tĩnh, nhàn nhã.

“Đồ lưu manh!” Phương Trì Hạ nghiến răng nghiến lợi mắng một câu, từ trên giường ngồi dậy, hai tay quăn lên cổ anh, cúi người, liền hung hăng cắn xuống thịt trên cổ anh.

Cô cực kì dùng sức cắn, anh ném cô, cô cũng không để anh yên, thậm chí còn cắn ra một dấu răng rõ ràng.

Lạc Dịch Bắc rõ ràng không dự đoán được cô sẽ dùng phương thức phản kích như vậy, ngăn ra một chút, muốn đẩy cô ra, còn chưa kịp mở miệng, lại bị động tác tiếp theo của cô làm cho biến đổi sắc mặt.

Phương Trì Hạ nâng chân lên công kích về phía bộ vị mấu chốt của anh——

Anh không cho cô dễ chịu, cô cũng khiến anh nếm thử đau khổ!

Cô hành động rất nhanh, lại bất ngờ, nhưng tốc độ Lạc Dịch Bắc lại nhanh hơn cô, thân thể hơi nghiêng về một bên, tránh động tác của cô, bàn tay thuận thể giữ chặt chân cô.

“Cô gái, lá gan cô rất lớn!” Đưa mắt nhìn khắp thành phố C, cô là người thứ nhất dám không biết tự lượng sức mình công kích anh như vậy.

“Buông tay!” Phương Trì Hạ muốn đổi chân khác, nhưng lại lần nữa bị động tác nhanh nhẹn của anh chế trụ.

“Đã từng thử lượng sức mình chưa?” Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt quét mắt nhìn cô một cái, khỏe môi gọi lên nụ cười trào phúng, giữ chặt tay cô, cả người Phương Trì Hạ không khống chế được lướt về phía anh, thuận thể đâm vào trong lòng anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bào Bối*, Tiếp Tục được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 9: Không biết sông chết

“Rốt cuộc anh muốn thế nào?” Phương Trì Hạ cảm thấy xấu hổ, muốn rút chân ra, nhưng thử vài lần đều không thành công.

Giãy không thoát, cô đơn giản cũng không giãy giụa nữa, “Giữ tôi như vậy, không cảm thấy không thú vị sao?”

“Hừm? Vậy cô cảm thấy thế nào mới thú vị?” Anh ung dung nhìn cô, sau đó buông lỏng bàn tay đang chế trụ cô.

Phương Trì Hạ nhìn chăm chăm anh hai giây, hai cánh tay đột nhiên ấn lên người anh, đôi môi hướng về phía mặt anh……

Nụ hôn như chuồn chuồn lướt nước, cũng không có quá bất kì xâm nhập gì, chỉ dừng lại ở đó, nhưng rõ ràng lại làm cơ thể Lạc Dịch Bắc cứng đờ, trên môi có cảm giác tê dại như bị dòng điện xẹt qua.

Phương Trì Hạ im lặng nhìn anh, khỏe mắt lóe sáng nhìn đai lưng áo tắm của anh, bàn tay theo ngực anh chậm rãi đi xuống.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc tối lại.

Phương Trì Hạ chuyển tầm mắt, thừa dịp anh thất thần, bàn tay kéo đai lưng áo tắm của anh ra, liền bị anh giữ chặt, muốn nhanh chóng thắt chặt lưng áo tắm lại, nhưng mà, thời điểm muốn thắt, cô lại thất bại.

Đai lưng bị anh mở ra……

Không phải cô không đủ nhanh, mà là anh quá mức nhanh nhẹn!

Phương Trì Hạ phàn xạ có điều kiện muốn trốn xuống dưới giường, nhưng còn chưa kịp xoay người, người đàn ông phía sau đã như mãnh hổ nhào tới.

“Cô phải trả giá lớn, cô gái không biết sông chết này!”

Ngay khi anh trầm giọng cảnh cáo, Phương Trì Hạ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm lại, còn chưa kịp phản ứng lại, thân thể đã bị đẩy lui về sau mấy bước, đầu gối khụy xuống tầm thẳm đây……

Một đêm dài…

Phuong Tri Hạ đau đến nỗi không thể hô hấp.

Thời điểm tỉnh lại đã là sáng sớm.

Căn nhà rất bừa bộn, quần áo hai người rơi khắp nơi, ga trải giường cũng bị chà đạp đến mức lộn xộn, xung quanh vẫn còn tràn ngập dấu vết của đêm qua.

Người bên cạnh tựa hồ vẫn còn đang ngủ say, đôi mắt nhắm chặt.

Mỗi nơi trên người Phuong Tri Hạ cơ hồ đều rất đau, xương cốt như bị người ta tháo ra rồi lắp lại, chỉ động thôi là đã cảm thấy đau.

Lưu manh!

Hung hăng mắng thăm người bên cạnh một ngàn lần, cô nhặt quần áo của mình trên mặt đất lên rồi mặc vào, nhưng cô lại không lập tức rời đi.

Phuong Vinh cuối cùng có rời khỏi đây không, cô không biết.

Tối hôm qua cô may mắn tránh được một lần, nhưng nếu ra khỏi đây, nhất định cô sẽ không còn may mắn như thế!

Phuong Tri Hạ chầm chước một chút, quyết định ở lại chờ người trên giường tỉnh rồi sẽ cùng nhau rời đi.

Cô không biết thân phận Lạc Dịch Bắc, nhưng ngay cả Phuong Vinh lẫn phục vụ cũng không dám xông vào, khẳng định lai lịch đối phương cũng không nhỏ!

Cô chính là không cốt khí như vậy, tuy rằng tối hôm qua còn hận không thể giết anh, nhưng hôm nay lại còn phải dựa vào anh để rời đi.

Cốt khí gì đó đều chuyện nhỏ, thất thân là chuyện lớn, loại thời điểm này, cô cũng không còn biện pháp khác.

Chi cần cô có thể mượn anh để rời khỏi đây, về sau đi ra ngoài, nếu gặp lại anh, cô sẽ nghĩ cách tránh đi.

Đối với người đàn ông trước mắt này, thân thể của cô đã cho anh tối hôm qua, nếu ở lại với anh thì cô lại có hại, cứ coi như cô bị chó cắn nhiều lần là được rồi.

Nghĩ như vậy, Phuong Tri Hạ xoay người đi vào phòng tắm, xả nước đầy bồn, lại thêm chút tinh dầu, tự mình làm một bồn tắm nước nóng.

Nước ấm là cách giảm đau nhức rất tốt, cô nằm trong bồn, từ tối hôm qua đến bây giờ, đây lần đầu tiên cô thả lỏng chính mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 10: Bị phóng viên gây tai tiếng

Phuong Tri Hạ ngâm trong bồn đại khái khoảng hơn bốn mươi phút đồng hồ.

Ở bên trong cả ngày, thời điểm quần khăn tắm đi ra, cửa phòng bỗng nhiên vang lên tiếng đập cửa.

Phuong Tri Hạ sững sốt, tim bỗng nhiên đập mạnh.

“Ai?” Cô sợ chính là Phuong Vinh, thật cẩn thận hỏi.

“Tiểu thư, tôi tới đưa bữa sáng!” Ngoài cửa truyền đến thanh âm cung kính của phục vụ.

Phuong Tri Hạ khẽ thờ phào, bước tới mở hờ cửa, muốn lấy đồ ăn, bỗng nhiên ngoài cửa có một lực cực lớn đẩy ra, theo sát là một trận xôn xao.

“Lạc thiếu gia, nghe nói tối hôm qua ngài hẹn Ký Ngải tiểu thư ở đây phải không?”

“Lạc thiếu gia, xin hỏi ngài và Ký Ngải tiểu thư là quan hệ gì?”

“Ký Ngải tiểu thư năm nay mới mười bảy tuổi, Lạc thiếu gia, xin hỏi ngài trải qua một đêm với khẩu vị nặng như vậy, có gì muốn nói không?”

“Đối với Ký Ngải tiểu thư thường xuyên ra vào Lạc gia, Lạc thiếu gia giải thích như thế nào?”

“Hai vị đã quen biết bao lâu rồi? Đã được người nhà công nhận rồi sao?”

.....

Mỗi người một câu hỏi, giống như là thủy triều hung tàn mãnh liệt mà đến, cản quét che trời lấp đất.

Phuong Tri Hạ còn chưa kịp phản ứng lại tình huống trước mắt, từng luồng sáng mạnh đã hướng về phía cô, theo đó là liên tiếp âm thách “tách tách” “tách tách” không ngừng của máy ảnh.

Trên người Phuong Tri Hạ quần khăn tắm, phản xạ có điều kiện muốn cúi đầu, nâng cánh tay lên che mặt mình lại.

Cô muốn đóng cửa trở lại trong phòng, nhưng mà lượng người đẩy cửa bên ngoài quá lớn, lấy sức của một mình cô, căn bản không ngăn cản được nhiều người như vậy.

“Không được chụp! Không được chụp nữa!” Phuong Tri Hạ che mặt mình muốn né tránh, nhưng đám phóng viên ở ngoài cửa cứ như một bầy ong vô vè, cả đám điên cuồng dồn về phía cô.

Phuong Tri Hạ bị đám người buộc không ngừng lui về sau, đến nỗi sắp bị ép thành bánh nhân thịt.

Ngay lúc một người nữa chuẩn bị chen lên, thân thể của cô thỉnh linh bị người nọ đụng mạnh phải.

Phuong Tri Hạ lao đảo lùi một bước, cơ thể nhất thời không đứng vững liền đụng phải vách tường bên cạnh.

Sắc mặt cô thay đổi, hoảng loạn muốn ổn định bản thân, đúng lúc này, một đôi tay với tốc độ nhanh hơn đã ôm lấy eo cô.

Khi ngẩng đầu, bên cạnh đã nhiều thêm một người.

Cả người Lạc Dịch Bắc mặc áo tắm dài đứng cạnh cô, xoay đầu cô vào trong lòng mình, ánh mắt lạnh lẽo nhìn thoảng qua mặt của tất cả những người đằng trước.

Nam chính xuất hiện, một đám phóng viên hoàn toàn sôi trào.

“Lạc thiếu gia, nói một chút đi!”

“Đừng vậy, nói một chút đi!”

Đám người điên cuồng chen chúc nhau, ầm “tách tách” không ngừng camera trong tay.

Phuong Tri Hạ căn bản không biết tình huống trước mắt là gì, nhưng cô không muốn để mặt mình lộ ra ngoài, đầu vẫn luôn hướng vào trong lòng Lạc Dịch Bắc.

Ngày hôm qua cô vẫn còn là một sinh viên trong trắng như trang giấy, tuy rằng sáng nay đã bị nhiễm vết nhơ, nhưng khi đối mặt với nhiều phóng viên như vậy, nếu chuyện cô và một người đàn ông đẩy đưa một đêm bị đưa ra ngoài, sau này làm sau cô có thể gả chồng? Khi đi học ở trường, người ta sẽ nhìn cô bằng con mắt như thế nào?

Hon nữa, Phuong Tri Hạ cũng không muốn chuyện tối hôm qua truyền tới tai cha nuôi.

Cô có chút luống cuống, không ngừng che đậy mình, mặt cũng không dám ngẩng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 11: Đêm qua cô cứ ôm lấy tôi

Rõ ràng Lạc Dịch Bắc cảm thấy sự bất an của cô, đôi tay nhỏ nắm nắm áo choàng tấm của anh, đến nỗi sắp tuột xuống.

Đêm qua người anh đứng thế kia cả anh cũng không dám công kích, bây giờ cũng biết sợ hãi ư?

Hiện trường thật sự quá hỗn loạn rồi, cảm giác cứ như ngôi sao lớn lên sân khấu vậy, còn rất ồn ào nữa.

Lạc Dịch Bắc rất không thích tình cảnh nhốn nháo thế này, nếu như là ngày thường, anh sẽ lướt ánh mắt sắc nhọn trên gương mặt đám người, một câu “Tất cả im hết cho tôi” mà giải tán đám đông.

Nhưng mà, hôm nay, cũng không biết anh nghĩ thế nào, bị bao nhiêu là ống kính nhắm đến, lại hiếm khi mà không nổi nóng.

Tầm nhìn âm đạm lướt qua từng người, trong ánh mắt kinh ngạc của đám đông, anh chỉ hơi hột mà hỏi rằng, “Các người đang nói gì?”

Sau đó, cong người, đôi môi mát lạnh dịu dàng hôn lên trán của cô gái trong lòng một cái.

Động tác rất nhẹ nhàng, lại khiến máy ảnh của đám đông tại hiện trường càng chụp điên cuồng hơn.

Cả người Phuong Tri Hạ rõ ràng cứng đơ, anh ta đang làm gì vậy?

Định ngẩng đầu lên, nhưng mà, sợ cả hai bị bao nhiêu ống kính chụp được, đầu lại cúi thấp thêm một chút.

Cả đám người dường như bị hành động kia của Lạc Dịch Bắc làm cho chấn động, hiện trường trong phút chốc nhốn nháo hơn.

“Cậu Lạc đây là đang thừa nhận quan hệ của cậu và cô Kỳ Ngải ư?”

“Nếu hai người hôm nay đã xuất hiện cùng nhau, vậy xin hãy nói thêm vài câu!”

“Cô Kỳ có thể ngẩng đầu lên không ạ?”

Lời của phóng viên rất nhiều, câu hỏi từng câu nối tiếp từng câu.

Cả ngày không nhận được câu trả lời, đám người không biết ai đã hô hoán lên, “Hả, chiều cao của cô gái này hình như không giống Kỳ Ngải!”

Một câu nói, khiến cả đám hoàn hồn trở lại, bắt đầu bắt đầu đánh giá Phuong Tri Hạ.

“Cậu Lạc, đây là...”

Muốn dò hỏi nhiều hơn, khoe miệng của Lạc Dịch Bắc cong lên mang ý mỉa mai vì đã đạt được mục đích, anh dạt đám đông phía trước, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị mà quét lên đám người, lạnh lùng quát lên một tiếng, “Cút ra hết cho tôi!”

m thanh không cao không thấp, hơi hững nhẹ nhàng, nhưng loại hơi lạnh toát ra trong lúc không để tâm kia, lại lạnh đến thấu xương.

Tốc độ trở mặt vẫn rất nhanh.

Đám phóng viên lúc này còn vô cùng háng hái chuẩn bị dò hỏi nhiều hơn bị anh quát đến cả người run lên một đợt, người này nhìn người kia, người kia nhìn người này, trong lòng rất không can tâm.

Khó khăn lắm mới được tin tức rúng động đến như vậy, ai lại không muốn giành trang nhất?

Nhưng mà, nhìn gương mặt lạnh như băng kia của Lạc Dịch Bắc, lại không ai có gan tiếp tục ở lại, sau cùng cả một tổ ong đều tan rã.

Xung quanh lại lần nữa yên tĩnh trở lại.

Phuong Tri Hạ từ từ ngẩng mặt lên, liếc mắt nhìn xung quanh, khẽ thở phào.

Lạc Dịch Bắc liếc nhìn tay cô vẫn túm lấy áo choàng tấm của anh, lại nhìn cái áo tắm bị cô kéo đến sắp tuột ra, con người lạnh lùng khề khếp lại khếp, mặt không biểu cảm mà buông một câu, “Sao thế? Đêm qua chưa thỏa thích, vẫn muốn thêm lần nữa?”

Phuong Tri Hạ ngẩn người, nhìn quần áo đang cời tuột nửa chừng, hầu như có thể dùng từ “dùng nhan sắc nam nhân để dụ dỗ” hình dung anh ta, tay như chạm phải bệnh dịch gì đó, chán ghét thu trở lại.

“Kĩ thuật của anh quá kém rồi!” Quay lưng lại, cô nói đầy chê bai.

Lạc Dịch Bắc nhướng mày một cái, khóe môi cong lên xem thường, “Vậy ư? Nhưng mà, đêm qua tôi lại không nhìn ra từ biểu cảm của cô.”

Ngừng một chút, anh lại nói, “Đừng rồi, cô còn cứ ôm lấy tôi không chịu buông.”

Một câu nhẹ nhàng nói ra, nhẹ nhàng đi vào tai Phuong Tri Hạ, cả người Phuong Tri Hạ đều dợn ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 12: Không việc lại ra về nịnh bợ

Đêm qua cô không phải say rượu, cô chỉ là bị người khác bỏ thuốc, chuyện xảy ra giữa hai người, cô căn bản không nhớ nổi.

Câu nói này của anh, làm cho những cánh nòng nhện của tối hôm qua, toàn bộ hiện ra như một thước phim trong đầu cô.

Giữa đêm tối cô và anh day đưa với nhau, cô không chịu thua mà cắn anh mấy cái, sau cùng cô lại chủ động bám vào anh, mồ hôi nóng hôi ròi xuống của anh, từng giọt từng giọt nhỏ xuống người cô, giống như từng đốm lửa nhỏ

vậy, thiêu đốt đến da thịt của cô cũng nóng ran theo...

Những cảm giác ấy vô cùng rõ ràng, dường như vừa mới xảy ra vậy, cho dù bây giờ cô nhớ lại, trên mặt cũng không nhận được có chút nóng bùng.

Phương Trì Hạ bị một câu của anh làm cho cứng họng được một lúc, bối rối bảo chữa cho bản thân, “Đó là tôi bị người ta bỏ thuốc!”

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng hừ một tiếng, quay người đi thẳng vào nhà tắm.

Phương Trì Hạ cũng không bỏ đi, không phải là không muốn đi, mà là căn bản không có gan đề mà ra khỏi đây.

Anh vừa bước vào, cô lập tức đi theo.

Lạc Dịch Bắc quay lưng về phía cô cởi đồ, chuẩn bị tắm nước lạnh.

Khoé mắt liếc nhìn cô đi vào theo anh, khẽ nhướn mày. “Sao thế? Muốn cùng tắm à?”

Ai muốn tắm cùng anh?

“Anh tắm trước đi, tôi đi ra ngay.” Vừa quay người, giúp anh kéo cửa nhà tắm, Phương Trì Hạ đứng trước cửa, nghe thấy bên trong tiếng vòi sen chậm chậm vang lên, dần đo xem lát nữa phải viện cớ gì để anh ta đưa mình đi ra.

Nhưng mà, nghĩ rồi lại nghĩ, nhưng không nghĩ ra lí do nào hợp lí cả.

Cô và Lạc Dịch Bắc vốn không quen biết, cô đi theo anh như thế, anh ta sẽ không tưởng là cô có ý đồ gì khác với anh chứ?

Phương Trì Hạ biết việc bản thân làm rất không hợp lí, nhưng mà, nghĩ đến tên vô lại Phương Vĩnh, vẫn là nhẫn nại ở lại bên ngoài nhà tắm tiếp tục đợi Lạc Dịch Bắc đi ra, lúc chờ đợi luôn tiện thay quần áo vậy.

Lạc Dịch Bắc ở bên trong khoảng mười phút, lúc đi ra lần nữa, nhìn thấy cô vẫn còn ở đây, dường như có chút bất ngờ.

“Có cần ăn sáng không? Tôi gọi giúp anh!” Phương Trì Hạ cố tình làm như không biết gì đi đến trước điện thoại, gọi đến quầy lễ tân.

Lạc Dịch Bắc nhìn mãi bóng lưng cô nhưng vẫn tỏ ra không có gì, khẽ nhướn mày.

Cô ta đang đối tốt với anh sao?

Phương Trì Hạ đúng là đang đối tốt với anh, mục đích cũng rất đơn giản, chỉ cần anh và cô cùng nhau xuống lầu là được.

Nào ngờ Lạc Dịch Bắc lại không biết cảm kích.

“Không cần!” Lạnh lùng bỏ lại cho cô ba chữ, đi vài bước đến đầu giường, nhặt quần áo trên sàn trước mặt cô, cũng không quan tâm cô đang ở đây, cởi bỏ áo choàng tắm, trực tiếp thay quần áo.

Sau khi thay xong đồ lại nhìn về hướng của cô, nhìn cô vẫn cứ ở lại trong phòng, chân mày khẽ nhướn. “Có việc gì à?”

Phương Trì Hạ lặng lẽ nhìn anh, dần đo xem nên mở lời thế nào với anh ta.

Lạc Dịch Bắc nhìn dáng vẻ vừa nói lại thôi của cô, khoé miệng nhếch lên giễu cợt, cười nhạo mà nói, “Hay là tối qua vẫn chưa hài lòng? Cần trải nghiệm thêm lần nữa?”

Lời của anh rõ ràng là đang chế giễu, ngày càng không biết xấu hổ.

Phương Trì Hạ sợ anh lát nữa lại nói ra hết những câu lưu manh hơn, dè dặt nhìn ra ngoài một chút.

Phản ứng nhỏ nhặt nhưng Lạc Dịch Bắc hiểu ra ngay, nhưng lại không vạch trần.

Cô gái này xem ra không ngốc, còn biết lợi dụng anh!

Bước ra như chưa từng có chuyện gì, Lạc Dịch Bắc đi đến cửa thang máy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 13: Túi tiền lại có thể eo hẹp đến thế

Phương Trì Hạ vài bước đã theo kịp, từ đầu đến cuối đều theo sau anh, xém chút đã dính chặt với anh.

Khoé mắt Lạc Dịch Bắc khẽ liếc sang, nhìn cô đang vội vã đi theo mình, khoé miệng nhếch lên kinh thường.

Phương Trì Hạ theo sát anh xuống lầu, con đường đi ra khách sạn này, không gặp thấy ai cả.

Điều này làm cô thờ phảo, chưa dứt một hơi, lại thoáng thấy không xa Phương Vĩnh đang quay lưng lại với cô nói chuyện điện thoại.

Anh ta thật sự vẫn còn ở đây?

Bên này, Lạc Dịch Bắc vừa đi ra thì đến thẳng đến chiếc xe riêng đã chờ từ sớm trước cửa khách sạn.

Cửa xe được mở ra, cong lưng đi lên xe, chiếc Rolls-Royce màu đen đang chuẩn bị phóng đi, ánh mắt của Phương Trì Hạ nhìn theo hướng của anh, chạy nhanh sang phía bên này.

“Chờ một chút! Chờ đã!” Đứng ở giữa đường, dang hai cánh tay chặn chiếc xe đang chuẩn bị rời đi, cánh tay của cô náu lấy cửa xe.

Tài xế ở trước hoảng hốt nhìn cô, mắt ngơ ngác quay sang Lạc Dịch Bắc ở phía sau, chờ đợi căn dặn của anh, “Cậu Bắc, chuyện này...”

Lạc Dịch Bắc khép mắt lại, không nói gì, thậm chí ngay cả mắt cũng không một lần mở ra.

Không kịp chờ sự đồng ý của anh, chạy đến trước xe vài bước, Phương Trì Hạ kéo cửa xe ra ngồi vào trong.

Sau khi lên xe, vì để không bị anh tổng cô ra ngoài, cô ngồi rất gần cửa sổ, rất cẩn thận mà giữ khoảng cách nhất định với anh.

Đôi mắt đang nhắm của Lạc Dịch Bắc mở ra, gương mặt vốn không chút biểu cảm dường như lạnh đi vài phần.

Ánh nhìn thuận theo khoảng trống giữa hai người, lại từ từ chuyển lên trên mặt của cô.

“Có chuyện gì à?” Thanh âm lạnh ngắt, nghe không ra là cảm xúc gì, dường như vạn năm cũng không làm nổi được sóng trên mặt hồ vậy.

Phương Trì Hạ im lặng nhìn anh, không định nói với anh bản thân đang trốn một tên con trai, đôi mắt chuyển động trái phải một lúc, ngưng ngấp tìm một cái cớ cho mình, “Túi tiền của tôi không biết đi đâu mất rồi, trường tôi cách nơi này xa lắm, anh có thể đưa tôi về một chuyến không? Có lẽ chúng ta thuận đường!”

Suy nghĩ một chút, cảm thấy sức thuyết phục của câu này không đủ, cô lại thêm một câu, “Sau khi về, tôi có thể trả tiền xe!”

Lúc cô nói như thế trong lòng nghĩ là, anh ta xem ra cũng không giống người hứng thú với chút tiền đó, cho dù cô nói như vậy, anh ta chắc cũng sẽ không đồng ý mới phải.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc theo lời nói đó của cô tiếp một câu, “Bao nhiêu?”

Phuong Trì Hạ bị câu ấy làm cho cứng họng một lúc, ngay tức khắc không nói thành lời.

Có cần phải tính toán với cô đến thế không?

Chạy xe Rolls-Royce mà lại đòi cô chút tiền kia, anh ta không mất mặt ư?

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc lướt trên người cô một hồi, bình thần buông ra hai chữ, “Không tiền?”

“Ai nói vậy?” Cho dù bản thân thật sự không có tiền, nhưng mà, Phuong Trì Hạ lại không muốn tỏ ra yếu thế.

Bàn tay rất muốn bùng lên đánh người kia dứt vào trong túi quần áo, hào hùng mà tiện tay lấy ra một sấp nhân dân tệ dày cộm, tiếc rằng... túi tiền lại quá eo hẹp.

Phuong Trì Hạ là một học sinh nghèo, tuy gia cảnh Phuong gia rất tốt, nhưng một con gái nuôi như cô, bởi vì Phuong Vinh cứ luôn trùm cô không buông, lại không dám thường xuyên về nhà, làm sao có bao nhiêu tiền?

Sau khi hồi tưởng lại, bỗng nhiên Phuong Trì Hạ đã thấy hối hận.

Túi tiền trống rỗng thế kia, ngộ nhờ anh ta bảo cô trả tiền trước đi đường sau thì làm sao?

Phuong Trì Hạ không nói gì nhìn anh ta, thăm cầu nguyện anh ta đừng hỏi ra câu này.

Nào ngờ anh ta giống như nhìn thấu suy nghĩ của cô vậy, thuận miệng trả lời một câu, “Không ngờ lại bị tôi đoán trúng?”

Phuong Trì Hạ, “...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 14: Sau này tôi sẽ từ từ trả anh

Phuong Trì Hạ rất không muốn thừa nhận hiện thực tàn nhẫn này, nhưng thật sự vẫn là như thế.

Không muốn tiếp tục nhiều lời với anh ta, ngón tay xoa nhẹ sợi dây chuyền trên cổ, trầm mặc một lúc lâu, ánh mắt của cô chậm chạp hướng lên, “Anh đưa tôi rời khỏi nơi này trước, chỉ cần rời khỏi nơi này, ở đâu thì tôi xuống xe đều được. Tiền xe sau này khi về tôi sẽ trả anh, tôi biết, chút ít tiền không trả nổi chiếc xe riêng này của anh, nhưng mà sau này tôi sẽ từ từ trả anh!”

Đôi mắt của cô rất lấp lánh, ánh mắt cũng gần như mang theo sự khẩn cầu.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô luôn chạm vào sợi dây chuyền đó, vốn còn tưởng cô sẽ lấy dây chuyền cầm cố nhưng không ngờ điều cô nói, chỉ là những lời này.

Ánh mắt ngưng lại, trong mắt của anh, nảy sinh một chút gì kì lạ.

Im lặng một lúc, tầm nhìn chuyển sang tài xế phía trước, anh thần nhiên nói, “Lái xe đi!”

Phuong Trì Hạ thở phào, biết bản thân đã thuyết phục được anh, ánh mắt dung dung nhìn ra cửa sổ.

Lúc nghiêng đầu, tầm lưng vẫn luôn hướng sang bên đó cũng trùng hợp quay mặt lại.

Khi hai mắt chạm nhau, chiếc xe mà Phuong Trì Hạ đang ngồi vừa vận lướt thẳng qua người anh ta, tư thế còn vô cùng cuồng ngạo.

Phuong Vinh dõi mắt theo chiếc xe chở vài người rời đi, mặt cũng đã biến đen...

...

Xe của Lạc Dịch Bắc trực tiếp chở Phuong Trì Hạ đến trường học, mắt nhìn theo cô đi vào trường học, không về ngay, mà chuyển mắt sang một người vệ sĩ phía trước, “Trở về tra giúp tôi tình hình của Phuong gia!”

“Dạ vâng, cậu chủ.” Người đó trả lời anh một tiếng, chiếc Rolls-Royce màu đen ở trên đường ung dung băng qua, phóng như bay qua từng phong cảnh xinh đẹp, sau cùng ngừng trước cánh cửa của một căn biệt thự thanh tịch và đẹp đẽ.

“Cậu Bắc trở về rồi!” người hầu đứng trước cửa đi về trước, cung kính thay anh mở cửa xe, kính cản đứng thành hàng hai bên.

Lạc Dịch Bắc vừa chuẩn bị xuống xe, ánh mắt lạnh lùng thỉnh linh bị thu hút bởi chiếc xe đậu bên cạnh.

Biển số xe quen thuộc, khiến chân mày anh không nhận được chau lại.

Đề tay sau lưng đóng sầm cửa xe, băng qua con đường nhỏ đầy đá sỏi của hoa viên, vẫn chưa bước vào trong nhà, dự liệu được âm thanh bên trong, quả nhiên vang lên như dự đoán, “Chú Hi Thần, Nặc Á sao có thể như vậy?”

Giọng con gái nũng nịu, giọng nói vẫn có chút non nớt, âm lượng bởi vì giận dữ mà hiển nhiên rất cao, cách xa hoa viên cũng có thể nghe thấy được.

Nặc Á là tên mẹ của Lạc Dịch Bắc, lúc nhỏ do bà Lạc là Sa Chức Tinh đặt cho, chỉ có những người thân cận bên cạnh mới biết gọi anh như thế.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu cảm bước vào, ánh mắt thần nhiên nhìn một lượt gương mặt của những người trong nhà, sau cùng nhìn sang Kỳ Ngải đang ngồi sát Lạc Hi Thần.

Kỳ Ngải là một cô gái vô cùng xinh đẹp, ngũ quan đặc biệt tinh xảo, nhìn mà khiến người khác muốn nâng trong lòng bàn tay để yêu thương, nhưng lúc này lại mặt mày ủ ẻ.

“Về rồi!” Lạc Hi Thần có chút đau đầu xoa xoa thái dương, chăm chăm nhìn anh từ đầu đến chân một lúc, chào hỏi anh, trực tiếp đẩy Kỳ Ngải cho anh, “Giao cho con đấy!”

Đứng dậy, thần nhiên chỉnh sửa lại nếp nhăn của quần áo, vừa xoay người đã đi lên lầu.

Ông ấy vừa đi, tâm trạng của Kỳ Ngải có chút sụp đổ.

“Tôi qua cô gái đó tốt cuộc là ai? Tại sao cô ấy lại ở đó? Nặc Á, anh có phải là đã cùng cô ấy... cùng cô ấy...”

Lạc Dịch Bắc khẽ nhắm mắt lại, biết bản thân lúc này nên an ủi, nhưng mà lại thờ ơ trả lời một câu, “Phải.”

Một chữ, thẳng thừng lại dứt khoát.

Kỳ Ngải ngơ ngẩn nhìn anh, cũng sắp khóc đến nơi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 15: Hay là kết hôn đi

Kỷ Ngải chính là một cô gái nhỏ, từ nhỏ thích bám lấy Lạc Dịch Bắc, tính cách thành thật, ngay thẳng, làm việc gan dạ, vẫn chưa bước vào đời người trưởng thành, nguyện vọng lớn nhất của sinh nhật 17 tuổi là có một ngày cura đổ Lạc Dịch Bắc, để anh thuộc về một mình cô!

Tối qua cũng thật sự đã làm rồi, phòng khách sạn cũng đã đặt, chỉ thiếu bước cuối cùng là có thể thành công rồi, kết cục lại xảy ra chuyện như bây giờ, đây là điều mà như thế nào Kỷ Ngải cũng không ngờ đến.

Lạc Dịch Bắc thật ra từ sáng nay khi đám phóng viên ủa nhau đến, thì đã đoán được chuyện này không thể không liên quan đến cô.

Đây cũng là nguyên nhân mà anh hôn Phương Trì Hạ trước mặt nhiều phóng viên đến thế - để cho Kỷ Ngải tự động nửa đường bỏ cuộc.

Kỷ Ngải là con gái của nhà thân thiết với Lạc gia, đối với Lạc Dịch Bắc mà nói, cô chính là một em gái, một cô gái nhỏ.

“Anh, anh...” Kỷ Ngải chịu đã kích nặng nề, mặt đỏ rực trừng anh một lúc, nhưng lại không tài nào trách móc, sau cùng đẩy anh ra bỏ chạy khỏi Lạc gia.

Lâm cô tổn thương quá rồi!

...

Sau khi Phương Trì Hạ về đến trường hai tuần liền không thấy ra ngoài.

Giữa đường Phương Vinh gọi đến mấy lần, dùng hết mọi cách muốn cô đi ra, toàn bộ đều đã bị Phương Trì Hạ cự tuyệt.

Nào ngờ Phương Vinh vẫn không bỏ cuộc, thậm chí xuất hiện ở trường mấy lần.

Lời tinh thần không có được cô thì sẽ không chịu ngừng nghỉ, đến nỗi bạn cùng phòng An An của Phương Trì Hạ cũng không xem tiếp được nữa.

“Tớ nói này, Hạ Hạ, tớ khuyên cậu sớm tìm một người đàn ông gả đi! Tìm một người gia thế mạnh hơn Phương gia, không cần cực khổ đèn sách nữa, có đàn ông nuôi, sau này cũng sẽ không gặp khó khăn khi chọn việc, quan trọng nhất là, còn không cần mỗi ngày lo lắng cái tên khôn nạn day dưa với cậu không chịu buông.”

An An đặt tay lên vai của cô, nói mạch lạc rõ ràng.

Phương Trì Hạ liếc nhìn cô một cái, thuận theo lời của cô mà trả lời một câu, “Đàn ông? Cậu biến ra một người?”

“Được chứ, muốn hình mẫu nào hả? Anh tiểu Mã hay là Kim Thành Vũ?” An An cười híp mắt tiếp tục đùa giỡn với cô.

“Đừng đùa!” Phương Trì Hạ vẻ mặt ghét bỏ mà đẩy cô một cái, quay người ôm lấy quần áo đến nhà tắm để thay.

Gả đi?

Cô ngay cả bạn trai còn không có ai, đi đâu tìm đàn ông gả đi?

“Tớ nói là thật đó, việc này thật sự là một cách rất hay! Không cần nhấc một chút há?” An An đi vài bước, muốn chen vào trong tiếp tục hiển kế, lại bị cánh cửa đẩy trở lại chắn ở bên ngoài.

An An méo miệng, xoa xoa cái mũi đau bị đụng phải, nhanh nhanh rời đi.

Lúc xoay người, không quên lùi về sau bỏ sung một câu, “Cậu bây giờ đã không còn cách nào khác nữa!”

Phương Trì Hạ đang trong nhà tắm thay đồ bỗng ngừng lại, khoác từ từ quần áo lên người, hơi ngần ra một chút.

Thật ra, lời của An An không bình thường vẫn là không bình thường, nhưng mà, trước mắt với tình hình này thì cậu ấy thật sự không nói sai.

Bây giờ, tìm một người gả đi, thật sự là lựa chọn tốt nhất!

Thay xong quần áo trong nhà tắm, lúc bước ra lần nữa, An An vẫn còn lăm nhăm không ngừng chuyện cô phải sớm gả đi, thậm chí lật ra một quyển “danh sách” giúp cô chọn đối tượng.

“Hạ Hạ, qua đây! Cậu nhìn người này có được không? Đây là bạn học cao trung của tớ, hay là tớ giúp cậu giới thiệu một chút, cậu tìm lúc nào đó xem mắt thử?”

“Có cả người này nữa, người này cũng không tồi, đây là bà con tớ, tớ và anh ta vẫn luôn thân thiết, tớ có thể giới thiệu cho cậu làm quen thử.”

“Người này cũng ổn, người này là một hồng tam đại, bối cảnh gia thế rất không tồi đó nha!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tài miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 16: Hoàng Cung Club, gặp lại

Thứ mà An An gọi là danh sách, thật ra là mấy số điện thoại đi động.

An An hận không thể để Phương Trì Hạ lập gia đình ngay ngày mai, nên rất tích cực.

Nhiệt tình tăng vọt An An đề cử một đồng người, nhưng cuối cùng lại phát hiện "Gia cảnh những người này đều thấp hơn Phương gia."

Phương Trì Hạ im lặng không nói một câu, trực tiếp cho An An một cái liếc mắt.

An An là Tôn Ngộ Không phải tới trời chọc cô sao?

Phương Trì Hạ là học sinh nghèo, nhưng bối cảnh Phương gia tại thành phố C không tệ, những gia đình khác không thể sánh bằng.

"Thế lực áp đảo Phương gia, áp đảo Phương gia..." An An vô cùng lo lắng, ở trong phòng đi lòng vòng liên tục, thanh âm thỉnh thoảng vang lên bên tai Phương Trì Hạ.

"An An, cậu đừng quan tâm chuyện này nữa, bây giờ mình phải đi làm thêm thay người bạn." Phương Trì Hạ chịu không nổi, lấy túi xách, mở cửa phòng đi ra ngoài.

"Đi đường cẩn thận một chút, đề phòng lưu manh a!" An An đứng ở phía sau, hét lớn cười híp mắt nhắc nhở.

Phương Trì Hạ vấp phải chân mình xuyt ngã, nghiêng đầu liếc An An một cái.

An An không thể không nhắc đến việc này sao?

An An cười híp mắt vẫy tay tạm biệt Phương Trì Hạ.

"Minh đi đây, gấp lại sau." Phương Trì Hạ vẫy tay, quay người rời đi.

Hôm nay Phương Trì Hạ thay một người bạn làm nhân viên phục vụ ở club, bạn Phương Trì Hạ có việc không đi làm được nên nhờ Phương Trì Hạ đi làm thay.

Phương Trì Hạ cũng không thích chỗ này, club đủ loại người, có nhiều thứ không thích hợp với con gái.

Nhưng người bạn trả cho cô gấp đôi tiền lương, Phương Trì Hạ không có cớ gì đã đồng ý.

Tiền a, có ai không thích?

Nhất là với Phương Trì Hạ, học phí lẫn sinh hoạt phí chỉ có thể dựa vào chính mình.

Phương Trì Hạ làm thay bạn ở club Hoàng Cung, giống như tên, đây là club được xưng là nơi giải trí xa hoa nhất thành phố C, đến đây đều là những người nổi tiếng và có uy tín của thành phố C.

Phương Trì Hạ đến nơi thay đồng phục, vừa chuẩn bị bung rượu ra ngoài, đã bị quản lý gọi lại.

"Trì Hạ, khoan đi, đem cái này đến phòng khách quý số 3." Quản lý nhét một cái hộp màu tím vào tay Phương Trì Hạ, dặn dò vài câu, rồi đi.

Chữ trên hộp đập vào mắt, Phương Trì Hạ không thấy gì ngoài chữ Durex.

Chữ phóng to, còn in lấp lánh.

Phương Trì Hạ bị mấy chữ như sét đánh làm cho ngoài khét trong sống, cầm cái hộp trong lòng bàn tay Phương Trì Hạ nóng lên.

Sao không ai nói cho Phương Trì Hạ biết nhân viên phục vụ còn phải đưa những thứ này?

Phương Trì Hạ thật sự không muốn làm chuyện này, nhưng xuất phát từ việc rèn luyện công việc hàng ngày, vẫn đem đồ đưa đi.

Nhưng mới vừa bước ra khỏi phòng làm việc, cách đó không xa đi tới một người vừa vận dụng mặt.

Bốn mắt nhìn nhau, Phương Vinh ngoài ý muốn gặp Phương Trì Hạ ở nơi như thế này.

Phương Trì Hạ âm thầm kêu khổ, quay người chạy về hướng ngược lại.

Phương Vinh mặt không biểu tình nhìn Phương Trì Hạ bỏ chạy, lạnh lùng bước theo.

"Nhường một chút! Nhường một chút!" Đẩy người phía trước ra, Phương Trì Hạ chạy trốn rất nhanh.

Đang chuẩn bị chạy về hướng khác, thì va phải người khác.

Ngẩng đầu lên, thấy rõ người kia, Phương Trì Hạ khẽ giật mình, nhào về phía trước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 17: Giọng lớn một chút

Phương Trì Hạ phản ứng vô cùng nhanh nhẹn, khí lực còn lớn, người kia bị Phương Trì Hạ nhào tới không kịp đề phòng, lui vài bước, ôm lấy Phương Trì Hạ dựa lưng vào vách tường sau lưng.

Lạc Dịch Bắc vừa mới từ phòng VIP đi ra đã bị người khác đụng vào, khuôn mặt lạnh lẽo, phản xạ có điều kiện định nắm cổ tay đem người đụng vào lôi ra, nhưng khi nhìn rõ là Phương Trì Hạ, hơi sững sờ.

"Giúp tôi với!" Phương Trì Hạ làm động tác im lặng với Lạc Dịch Bắc, ánh mắt rối loạn nhìn Lạc Dịch Bắc.

Giọng Phương Trì Hạ ếp xuống rất thấp, giống như đang khàn trương, ánh mắt rời rạc, không biết đang lo lắng cái gì.

Lạc Dịch Bắc cũng không nghĩ tới chuyện ở chỗ này gặp lại Phương Trì Hạ, có chút ngoài ý muốn.

Nhìn Phương Trì Hạ từ trên xuống dưới một hồi, thấy Phương Trì Hạ mặc đồng phục, lông mày nhăn lại.

Hoàng Cung là club cao cấp, kết hợp nhiều loại hình giải trí, quán bar, nhà hàng, bi-a,...rất nhiều.

Tùy từng nơi, Hoàng Cung club có đồng phục khác nhau.

Phương Trì Hạ mặc đồng phục màu đen, không hở hang, nhưng váy cũng rất ngắn, một đôi chân trắng nõn dài đẹp, lộ trong không khí.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm Phương Trì Hạ, mắt híp lại, giọng nói sắc bén, "Nhân viên tiếp thị rượu?"

Phương Trì Hạ giật mình, xấu hổ kéo váy, không được tự nhiên phản bác, "Ài nói? Tôi chỉ giúp bạn tôi làm một hôm thôi."

Phương Trì Hạ vốn không phải là nhân viên tiếp thị rượu, nhưng lời giải thích không đủ trọng lượng.

Không phải Phương Trì Hạ không có lý, mà là cô đã ở nơi này, còn nói như vậy nhất định không ai tin.

"Phải không?" Lạc Dịch Bắc khóc môi giễu cợt, cũng không biết có tin tưởng Phương Trì Hạ không.

Trên hành lang tiếng bước chân dồn dập vang lên, hướng về phía hai người.

Phương Trì Hạ nội tâm nhảy dựng, ngẩng đầu, nhìn về phía Lạc Dịch Bắc, "Giúp tôi đi!"

Ánh mắt rất khàn trương, nắm chặt áo Lạc Dịch Bắc, làm áo nhăn nhúm, mắt như nai con Bambi nhìn hấn, thấy vậy tâm Lạc Dịch Bắc như bị vật gì nhẹ nhàng đâm vào.

Trong ánh mắt thất vọng của Phương Trì Hạ, Lạc Dịch Bắc một tay ôm eo, bỗng nhiên quay người đem Phương Trì Hạ dựa vào vách tường sau lưng.

Thân hình Lạc Dịch Bắc vốn cao lớn hơn, tư thế như vậy dễ dàng che Phương Trì Hạ lại.

Trên hành lang, bước chân vẫn tiếp tục, vừa vội vừa gấp.

Phương Trì Hạ phối hợp với Lạc Dịch Bắc, vốn cho là Lạc Dịch Bắc chỉ muốn che cho cô thôi.

Ái biết khi tiếng bước chân tới gần, khuôn mặt Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên tới gần khẽ cắn vành tai Phương Trì Hạ.

"uhm~" Phương Trì Hạ mẫn cảm run lên, nhất thời không phòng bị, một tiếng hừ nhẹ thốt ra.

Vung tay muốn đánh Lạc Dịch Bắc, nhưng Lạc Dịch Bắc lại thuận thế lôi tay Phương Trì Hạ để trên vai.

Một tay ôm Phương Trì Hạ, tay kia làm chuyện xấu còn yêu cầu, "Giọng lớn chút."

Phương Trì Hạ, "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 18: Cứ như vậy đã đuổi đi

"Kêu đi!" Lạc Dịch Bắc mở miệng yêu cầu lần nữa.

Phương Trì Hạ có cảm giác bị đùa giỡn, rất muốn đập một phát vào mặt Lạc Dịch Bắc, nhưng không có gan.

Tình huống trước mắt là như thế nào?

Phương Trì Hạ đang năn nỉ Lạc Dịch Bắc giúp đỡ, đằng sau còn Phương Vinh sai lang hồ báo đang chờ, vạn nhất Phương Trì Hạ chọc tức Lạc Dịch Bắc, Lạc Dịch Bắc đẩy cô ra thì sao?

Phương Trì Hạ biết rõ ràng tình hình trước mắt, nhưng lại kêu không được.

Phương Trì Hạ đối với hành động của Lạc Dịch Bắc tức giận đến nỗi không nhịn được, chẳng những không phối hợp, thậm chí còn cắn chặt môi dưới.

Trên hành lang tiếng bước chân ngày càng tới gần, từng bước một tiến đến chỗ hai người.

Lạc Dịch Bắc nhui mày, bỗng nhiên lại dán đến bên tai Phương Trì Hạ cắn.

Lạc Dịch Bắc động tác rất kỹ xảo, vừa vặn cắn trúng điểm mẫn cảm.

Phương Trì Hạ nhịn không được, một tiếng hừ nhẹ lại thốt ra, "Uhm!"

Thanh âm Phương Trì Hạ thay đổi, nghe cực giống tiếng động tình, cảm giác như đang đè nén cái gì đó, hoặc như đang thổ lộ cái gì.

Lạc Dịch Bắc nghe Phương Trì Hạ kêu lên rất thoải mái, khóe môi nhịn không được nhẹ nhàng nhếch lên.

Phương Vinh mang theo người đi tới, vừa tới gần thì nghe thấy tiếng kêu, dưới chân nhịn không được dừng lại.

Hoàng Cung Club là nơi mà những người tới thân phận đều không tầm thường, tùy tiện phá hư chuyện tốt của người ta, vạn nhất gặp phải đại nhân vật nào đó, không phải là Phương gia nằm cũng trúng đạn sao.

Hon nữa, nghe âm thanh kia cũng không giống Phương Trì Hạ, Phương Vinh vẫy tay, dẫn đám người bỏ đi, "Đi thôi! Sang chỗ khác tìm xem!"

Tiếng bước chân rời đi, càng ngày càng xa.

Lạc Dịch Bắc liếc mắt về phía sau nhìn hành lang trống không, khóe môi lạnh lùng nhếch lên.

Chiều này không phải rất tốt việc sao?

Thậm chí còn không cần Lạc Dịch Bắc lộ mặt, đã đem mấy người đó đuổi đi!

Phương Trì Hạ đang khần trương, nhìn tư thế cô và Lạc Dịch Bắc, không được tự nhiên đẩy Lạc Dịch Bắc ra.

"Cảm ơn." Phương Trì Hạ quay người, muốn đi, vừa nhấc chân, đồ trong túi áo đồng phục bỗng nhiên rơi ra.

Cái hộp màu tím, "Lạch cạch" rơi xuống đất, phát ra tiếng vang, trong hành lang nghe thấy vô cùng rõ ràng.

Phương Trì Hạ sững sờ, nhớ ra là thứ gì, ánh mắt cứng ngắc.

Nhìn cái hộp trên đất, mấy chữ trên hộp lấp lóe bắt mắt, khuôn mặt Phương Trì Hạ nóng lên, cúi người, định nhặt lên, thì một cánh tay thon dài đã nhanh hơn Phương Trì Hạ nhặt cái hộp lên.

"Đưa cho tôi!" Phương Trì Hạ nhón chân, muốn lấy, Lạc Dịch Bắc lại gạt tay lên, tránh đi.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm cái hộp siêu bắt mắt "Durex", Lạc Dịch Bắc hí mắt, nhìn Phương Trì Hạ, "Cô còn mang theo đồ chơi này trong người?"

"Không phải!" Phương Trì Hạ muốn giải thích, lại cảm thấy không việc gì phải giải thích với Lạc Dịch Bắc.

"Đưa cho tôi!" Phương Trì Hạ gạt tay định giật lại, cổ tay lại bị Lạc Dịch Bắc túm chặt.

Phương Trì Hạ giật mình, kinh ngạc nhìn Lạc Dịch Bắc, tay Phương Trì Hạ giật giật hai cái.

"Nếu không thì là gì?" Lạc Dịch Bắc xiết chặt tay Phương Trì Hạ, ánh mắt lạnh lùng nhìn cô, rõ ràng không muốn buông tha vấn đề này.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)**.Net.

Chương 19: Lần đầu tiên bị người khác đùa giỡn

Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ ánh mắt xem thường, mỗi ánh mắt đều tràn ngập mỉa mai.

Nhất là khi thấy được dòng chữ quảng cáo trên hộp "Yêu, phá vỡ các loại trải nghiệm cũ".

"Là gì cũng không có quan hệ với anh!" Phương Trì Hạ giãy dụa mấy lần cũng không thoát khỏi tay Lạc Dịch Bắc, bỗng nhiên nâng đầu gối đập đùng quần Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc giật mình, động tác nhanh nhẹn lui về sau hai bước, tránh thoát chân Phương Trì Hạ, cổ tay chế trụ đầu gối Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ thừa dịp Lạc Dịch Bắc bất ngờ, ánh mắt nhìn về phía tay Lạc Dịch Bắc hạ xuống, một tay giật lấy cái hộp trong tay Lạc Dịch Bắc nắm chặt.

Phương Trì Hạ phản ứng rất nhanh, tay Lạc Dịch Bắc vừa mới buông xuống, cái hộp đã bị Phương Trì Hạ lấy mất.

Lạc Dịch Bắc sững sờ, bỗng nhiên hiểu được ý đồ của Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ lại dám tính kế?

"Anh bị lừa!" Phương Trì Hạ cẩn thận cầm cái hộp trong tay lui về phía sau hai bước, đôi mắt đỏ mọng vênh lên.

Phương Trì Hạ cố ý.

Phương Trì Hạ không có hứng đánh Lạc Dịch Bắc, cô chỉ muốn Lạc Dịch Bắc rú tay xuống, thừa cơ hội lấy lại cái hộp.

Bất kỳ nam nhân nào gặp tình huống này, cũng phản ứng giống Lạc Dịch Bắc?

Lạc Dịch Bắc hít một hơi không dấu vết đánh giá Phương Trì Hạ, nhìn Phương Trì Hạ thực hiện được quý kẻ ánh mắt lộ ra tinh ranh, khóe mắt Lạc Dịch Bắc nháy lên.

Lần đầu tiên bị người khác đùa giỡn, rất tốt!

Phương Trì Hạ tới đây để làm việc, còn rất nhiều chuyện chưa làm, không có thời gian đứng ở đây mãi.

"Tôi đi trước!" Ném ra một câu, Phương Trì Hạ quay người theo hướng ngược lại với Phương Vinh rời đi.

Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ rời đi, ánh mắt nhìn chằm chằm cái hộp trong tay Phương Trì Hạ, ánh mắt lạnh như băng.

Tới Hoàng Cung Club làm việc, trên người còn luôn mang theo đồ như vậy, nếu như không phải Lạc Dịch Bắc đem đồ cảm nhận rõ ràng việc phá tan tám mảng nào đó, cộng thêm trên giường lưu lại vết máu, Lạc Dịch Bắc còn cho là mình bị tướng mạo Phương Trì Hạ lừa gạt!

Sau khi Phương Trì Hạ bỏ đi việc đầu tiên là đưa cái hộp đến phòng VIP mà quản lý đã nói, sau đó bùng mảy ly Cocktail đến một căn phòng khác.

Lúc mở cửa ra, trong phòng có rất nhiều người, nam nữ đều có, trong đó có một gã cầm súng chìa vào Phương Trì Hạ, trên salon có hai người đàn ông mỗi tay ôm một cô gái.

Phương Trì Hạ sững người, đối mặt với họng súng đang chìa vào mình, thân thể Phương Trì Hạ không rớt mà run.

Phương Trì Hạ biết Hoàng Cung club nger long hỗn tạp, nhưng tận mắt nhìn thấy vẫn giật mình.

Giật mình thì giật mình, Phương Trì Hạ vẫn khống chế bản thân rất tốt.

Không giống những cô gái khác gặp chuyện như bây giờ đã sợ hét toáng lên, cũng không bị dọa đến mức hai chân nhún ra đi đường cũng không được, Phương Trì Hạ cúi thấp đầu cẩn thận từng li từng tí đi vào.

Phương Trì Hạ cúi mặt rất thấp, trước khi đến Hoàng Cung Club, Phương Trì Hạ đã nghĩ đủ cách ứng phó các tình huống.

Club là nơi mà khách nhân phần lớn nhân phẩm không tốt, Phương Trì Hạ làm như vậy mục đích là tránh làm cho cô thua thiệt.

"Đây là Cocktail, mời dùng!" Lễ phép bùng rượu, đặt trước mặt khách, Phương Trì Hạ quay người, muốn đi, một người đàn ông cũng không biết có phải cố ý hay không, bỗng nhiên vron chân ra.

Phương Trì Hạ không kịp đề phòng, bị hấn ngã chân, chạt vật ngã trên mặt đất.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 20: Tôi nói cho cô đi lúc nào?

"Ồ, sao lại không cẩn thận như vậy?" Bên cạnh truyền đến một câu trêu tức.

Một người đàn ông thậm chí còn đưa tay ra muốn nâng mặt Phương Trì Hạ lên.

Phương Trì Hạ liếc qua nhìn rõ người kia thân thể cứng ngắc.

Lấy tay che mặt, trước khi người kia đụng vào, tránh thoát bàn tay hấn, Phương Trì Hạ từ trên mặt đất đứng dậy.

"Không sao, nếu như không có chuyện gì khác, tôi ra ngoài trước!" đầu cũng không ngẩng lên, Phương Trì Hạ cúi thấp đầu hướng ngoài cửa đi.

Nhưng vừa mới định nhấc chân, sau lưng đã vang lên tiếng súng.

Phương Trì Hạ còn chưa kịp phản ứng, một viên đạn đã từ bên người bay sát qua.

Phương Trì Hạ toàn thân cứng ngắc, không nhúc nhích.

"Tôi nói cho cô đi sao?" người đàn ông vừa lên tiếng đứng lên, đi về phía Phương Trì Hạ, "Nếu như cô cùng chúng tôi uống vài ly, hầu hạ tốt, tôi cam đoan cho cô không ít chỗ tốt, thế nào?"

Phương Trì Hạ mặt không biến sắc nghe tên đó nói, suy nghĩ nên đối phó như thế nào.

Nhìn căn phòng hỗn loạn, nếu như Phương Trì Hạ ở lại, không cần đoán cũng biết sẽ không có chuyện gì tốt.

Phương Trì Hạ mặc kệ việc bị uy hiếp, hai tay che đầu, nhấc chân hướng cửa phòng chạy ra.

Lá gan Phương Trì Hạ cũng rất lớn, hoàn toàn không e ngại điều gì.

Phương Trì Hạ vừa bỏ chạy cả phòng loạn lên.

"Con nhóc chết tiệt kia, dám bỏ chạy? Đã đến chỗ này, còn giả bộ ngây thơ cái gì?" Sau lưng truyền đến tiếng nói hùng hổ, cùng với tiếng súng, "Rầm rầm rầm phanh!", trong phòng nhiều cô gái hét toáng lên. Tình hình hoàn toàn hỗn loạn.

Phương Trì Hạ không dám nhìn sau lưng, liều mạng chạy trốn.

Vừa tới cửa, một thanh dao Thụy Sĩ bỗng nhiên từ phía trước bay về phía Phương Trì Hạ.

Tình huống bất ngờ, khiến mất Phương Trì Hạ co rút.

Trước sau đều có địch, Phương Trì Hạ ôm đầu muốn tránh đi, không ngờ thanh dao kia chi bay sát qua người Phương Trì Hạ bay thẳng về phía sau lưng.

Sau đó tiếng "Lạch cạch" vang lên.

Phương Trì Hạ quay đầu nhìn thấy tên đàn ông cầm súng đã ngã trên mặt đất.

Phương Trì Hạ giật mình, nhìn về phía con dao bay tới thấy rõ người đi tới, đáy mắt mừng rỡ, theo bản năng hướng về phía người kia chạy tới.

"Tôi biết anh sẽ không thấy chết mà không cứu!" đến gần Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ rất không cốt khí trốn sau lưng Lạc Dịch Bắc.

"Cò từ chỗ nào nhìn ra?" Lạc Dịch Bắc liếc xéo Phương Trì Hạ một cái, chậm rãi đi vào.

"Nếu không vừa rồi anh đã không cứu tôi!" Phương Trì Hạ theo sát sau lưng Lạc Dịch Bắc, nhìn người vừa này còn hung ác trừng mắt nói một câu, "Những người này giao cho anh!"

Phương Trì Hạ biết Lạc Dịch Bắc sẽ không khoan tay đứng nhìn.

Lạc Dịch Bắc liếc Phương Trì Hạ, đối với lời Phương Trì Hạ vừa nói cảm giác không lời, nhưng không phản bác.

Những người trong phòng đen mặt, xoay người, muốn nhặt súng trên mặt đất, nhưng tay vừa duỗi ra, một bóng người bỗng nhiên ngăn trước mặt.

Ngẩng đầu lên, còn chưa thấy rõ tình huống, súng trên mặt đất đã bị đá bay ra xa...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bả Đạo Sùng: Bào Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 21: Đồ Tôi đã chạm qua, không thích bị người khác đụng vào

Tốc độ Lạc Dịch Bắc rất nhanh, dứt khoát, mạnh mẽ, lại khí thế đầy mình.

Đồng tác xuất thần nhập hóa, khiến những người còn lại trong phòng đều sửng sốt, tất cả các khẩu súng đều đồng thời nhắm ngay anh.

"Ai mẹ nó dám..." Không có một được súng người đàn ông đập nát một cái chén, đứng lên, nghĩ phải phản kích, nhưng mà, khi nhìn rõ vẻ lạnh lùng nổi bật khuôn mặt tuấn tú, bỗng nhiên muốn nói cái gì đều nói không ra.

Gương mặt rất quen thuộc...

Đã gặp qua đâu?

Người kia sửng sốt một chút, đầu như là bị vật gì đánh vào thật mạnh, con mắt hoảng sợ co lại.

"Bác, Bác thiếu gia..."

Một cái tên, khiến cho những người còn lại trong phòng cũng đều sửng sốt, tay súng chỉ vào Lạc Dịch Bắc run lên, tất cả súng đều thu lại.

Lạc gia là dạng gia đình gì, đại khái thành phố C không ai không biết.

Lạc gia khiến cho người bên ngoài không dám trêu chọc nguyên nhân không chỉ là vì nó có bối cảnh gia tộc lớn mạnh, còn vì không rõ thân phận hắc bạch.

Không chỉ có đồn đại nói mấy đại gia tộc thành phố C đều kết làm một thể với Lạc gia, còn có truyền thuyết Lạc gia và tối đại bang phái Á u Tuyệt Dạ có quan hệ mật thiết!

Bối cảnh như vậy ai dám trêu chọc, trừ phi là không muốn sống ở trong nước.

Phương Trì Hạ bất động thanh sắc mà nhìn một màn này, đôi mi thanh tú khẽ nhăn.

Bác thiếu gia?

"Bác thiếu gia, Tiểu Cương mất vụng về, ngài, mời ngài ngồi bên này!" Một người đàn ông trong đó thái độ thay đổi 180°, lập tức hiện lên sắc mặt nịnh nọt, nhường vị trí bên cạnh mình cho Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình đi qua, miễn cưỡng ngồi trên ghế dựa, cảm lấy súng trong tay vuốt vuốt hai cái, giọng không chút để ý, "Con người của tôi, có cái tật xấu, vật nào tôi đã chạm qua, không thích bị bất kỳ kẻ nào đụng vào!"

Giọng ngừng lại, ánh mắt quét tới người đàn ông muốn đụng vào Phương Trì Hạ.

Người kia bị anh quét qua như vẩy, sống lưng rét run, bối rối giải thích vì mình, "Tôi không có đụng vào chỗ nào, thật đấy! Nếu như biết nha đầu kia, không, biết vị tiểu thư kia là người của ngài, tôi tuyệt đối sẽ không xâm phạm!"

Phương Trì Hạ ở sau lưng người kia run một cái.

Cái gì gọi là người của anh?

Làm một lần đã gọi là người của đối phương rồi sao?

Chẳng qua, loại tình huống này, cho dù lòng cô vô cùng không đồng ý, cũng không nói ra cái gì.

Lạc Dịch Bắc đối với câu trả lời của người kia giống như rất thoải mái, cất súng, đứng dậy, giống như muốn rời đi.

Anh đã lên tiếng, anh cũng không tin đám người kia còn dám đụng vào Phương Trì Hạ!

Một hồi vốn nên bắn nhau hết sức căng thẳng, anh vừa xuất hiện, thậm chí không cần ra tay, đã hóa giải một hồi gió tanh mưa máu như vậy.

"Đợi một chút!" Phương Trì Hạ thấy anh muốn đi, lại nhìn một đám người hung dữ trong phòng, bối rối theo sau.

Lạc Dịch Bắc đi phía trước, bộ dạng nhìn như chậm rãi, nhưng lại rất nhanh, một bước bằng vài bước của Phương Trì Hạ.

"Vừa rồi cảm ơn anh." Phương Trì Hạ theo sát sau lưng anh, đi vài bước, thỉnh thoảng, "Nhưng mà, vừa rồi sao anh trùng hợp ở bên ngoài thế?"

"Không lẽ phải nói dối sao?" Mặt Lạc Dịch Bắc hơi nghiêng, liếc xéo cô một cái, khoe môi bỗng nhiên nhếch lên sự giễu cợt, "Như thế nào? Còn tưởng rằng tôi sẽ theo cô sao?"

Trong lòng Phương Trì Hạ thật sự nghĩ như vậy.

Chẳng qua anh đã nói như vậy, nhất định là cô nghĩ nhiều.

Hai người đi được một đoạn đường, người phía trước bỗng nhiên dừng lại.

Phương Trì Hạ không kịp đề phòng, đâm thẳng vào người anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bả Đạo Sùng: Bào Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 22: Một trăm triệu, tôi mua cô

"Sao vậy?" Phương Trì Hạ sờ sờ chớp mũi, vẻ mặt khó hiểu.

Lạc Dịch Bắc còn đưa lưng về phía cô chậm rãi quay người lại, nhìn chăm chăm mặt cô, ánh mắt sâu thẳm.

Phương Trì Hạ rất xinh đẹp, trong sáng xinh đẹp lại linh động, thế nhưng, anh không nghĩ tới, cô đi đến chỗ nào cũng có thể bởi vì dung mạo của mình mà bị phiền toái.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cô hồi lâu, đôi mắt sâu thẳm làm cho người ta thấy không rõ, đắm chiều suy nghĩ.

"Theo vào đây!" Trầm mặc một lát, sau đó ném một câu, liền quay người tiến vào một căn phòng VIP.

Phương Trì Hạ đi vào theo quán tính, đến bên cạnh anh.

Trong phòng vốn có mấy người trẻ tuổi, thấy Lạc Dịch Bắc, lại thấy cô đồng thời đi vào, đều chủ động lui ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc ngồi lên ghế sa lon, lấy từ bên cạnh ra một trang giấy và bút, đặt ở trên bàn, không biết viết xuống cái gì, sau đó đưa giấy cho cô, "Kì!"

"Đây là cái gì?" Phương Trì Hạ khẽ giật mình, liếc mắt nhìn, liền thấy hai chữ hợp đồng một trăm triệu.

"Hợp đồng một trăm triệu, tôi dự tính các phương diện chi tiêu của cô trong mười năm sau, điều kiện là không làm việc ở đây nữa." Đầu ngón tay bưng một ly rượu đỏ, nhẹ nhàng lay động, lấy từ trong ví ra tấm thẻ vàng, đưa cho cô, anh ung dung bỏ sung một câu, "Nói dễ nghe, thì gọi là cứu trợ, nói khó nghe, gọi là..."

Ánh mắt chuyển qua mặt cô, phun ra hai chữ rõ ràng, "Bao. Nuôi!"

Tất cả biểu tình đầu tiên trên mặt Phương Trì Hạ là cứng đờ, lúc trước còn có chút cảm kích với anh, hiện tại đều hạ thành số âm.

Phương Trì Hạ cảm giác như bị lăng nhục, rất muốn cầm lấy tấm thẻ kia ném vào anh, chẳng qua, xúc động vẫn chỉ là xúc động.

Đầu ngón tay bấu vào lòng bàn tay, cô lạnh lùng cự tuyệt, "Không kì, tôi không bán thân."

"Tốt nhất Phương Tiểu Thư suy nghĩ kỹ càng rồi hãy trả lời" Lạc Dịch Bắc như là nghe thấy điều buồn cười, khóe môi cười châm chọc

Hiện tại Phương Trì Hạ theo anh nghĩ chính là ấu trĩ!

Không dễ dàng tới chuyện anh khai ra số lượng có chút khả quan, riêng chuyện Phương Vinh từng bước ép sát, cô cũng không thay đổi được.

Rõ ràng lại không có lựa chọn, còn tò vò về gì?

Kỳ thật nội tâm Phương Trì Hạ cũng rõ ràng, nhưng lại không muốn theo ý anh.

Cô không có tiền, Cô là một học sinh nghèo, thế nhưng, người nghèo cũng có tôn nghiêm!

Coi như cô đến bước đường cùng, cũng không tự bán đứng mình!

Nếu như tôn nghiêm cũng không thuộc về mình, cô còn có cái gì?

"Tại sao phải làm như vậy?" Bất động thanh sắc mà nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc khẽ nhìn vòng đeo trên cổ cô, trong mắt hiện lên ánh sáng, nhưng mà, nói ra lời lại bạc tình nhạt nhẽo, "Tôi đã nói, đồ vật tôi chạm qua, không thích bị người khác nhúng chàm, tôi sẽ ngại bẩn!"

Phương Trì Hạ căn bản không biết thân phận của anh, chẳng qua là cảm thấy lời anh vô cùng buồn cười.

Khóe môi cau ra nụ cười giễu cợt, cô ung dung hỏi lại, "Xin hỏi, tôi bán hay không bán, có quan hệ gì với anh sao?"

Anh cũng không phải cô, đến phiên anh ghét bỏ cô sao?

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc nặng nề, vuốt vuốt ly rượu trong tay, mặt chậm rãi nâng lên, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị như dao găm nhìn quét qua mặt cô, ánh mắt sắc bén khiến da thịt trên mặt Phương Trì Hạ đều nóng bỏng, bước chân không được tự nhiên lui về sau hai bước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 23: Chúng ta kết hôn đi!

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cô hồi lâu, ánh mắt lạnh như gió phong xào xạc, "Cô có thể lựa chọn không chấp nhận, chẳng qua, nơi này của tôi không phải là chỗ cứu tế, lần sau gặp mặt, có lẽ tôi không tốt như vậy đâu!"

"Không sao, tôi cự tuyệt!" Phương Trì Hạ không chút do dự, trả hợp đồng và thẻ vàng lại cho anh, xoay người rời đi.

Hiện tại cô ngay cả thân thể cũng không hoàn chính thuộc về cô, cô không muốn vứt bỏ tôn nghiêm cuối cùng.

Phương Trì Hạ quay người lại, vô cùng dứt khoát, bóng lưng thẳng tắp rất có cốt khí rời đi, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại một chút.

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn thẻ vàng cô bỏ lại, ánh mắt sâu mấy phần.

Anh không tin cô sẽ không trở về tìm anh, chỉ là vấn đề thời gian.

20 năm qua, chuyện anh đặt cược, từ trước đến nay không thua!

...

Sau khi Phương Trì Hạ trở về, không coi lời Lạc Dịch Bắc là chuyện quan trọng, sinh hoạt như thế nào thì tiếp tục như thế, mỗi ngày đến trường học, lại về chung cư, thậm chí không hề nghĩ ngợi chuyện này.

Hiện tại cô thực sự rất hi vọng có người có thể trợ giúp mình, nếu như có thể, thậm chí cô hi vọng mình có đủ khả năng rời Phương gia không trở về nữa.

Chỉ cần có thể thoát khỏi dây dưa của Phương Vinh, chính là để cô lấy chồng hay sao cũng được.

Thế nhưng, cô không thể tiếp nhận chuyện làm tình nhân của người khác

Lập gia đình và bao dưỡng hoàn toàn bất đồng, ít nhất cô vẫn còn tôn nghiêm!

Phương Trì Hạ quay về trường học nằm ngày cũng không có đến Thiên Đổ, chủ nhật cô có một buổi phỏng vấn, phải đi tới một công ty quốc tế Dung Hi nhận chức.

Là một công ty thiết kế trang sức rất lớn, công việc bao quát Châu Á và Châu Âu, thiết kế trang sức hoa lệ, nghe nói những người dùng trang sức của công ty, đều là nhân vật nổi tiếng thế giới, thậm chí bao gồm thành viên vương

thất các quốc gia.

Ở gần công ty có trạm xe buýt, vừa định đi tới Dung Hi, một chiếc xe thể thao bá đạo dừng trước mặt cô.

Đầu tiên là Phương Trì Hạ khẽ giật mình, tầm mắt hơi đảo qua.

"Đã lâu không gặp, Hạ Hạ!" Cửa sổ xe được hạ xuống, Phương Vinh từ trong thò đầu ra.

"Sao anh ở đây?" Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn anh ta, sống lưng đều lạnh.

Thật sự là oan gia ngõ hẹp! Hôm nay đi ra ngoài quên xem hoàng lịch!

Bước chân không tự chủ lùi về sau hai bước, cô vừa đi chuyển, cất bước chạy.

Phương Vinh lạnh lùng lái xe theo sau.

Phương Trì Hạ dùng chân, đứng sau người ta lái xe, tốc độ không cách nào so sánh được.

Dù cho cô chạy trốn hoa con mắt, chiếc xe đằng sau vẫn chậm chậm ung dung, khoảng cách càng ngày càng gần.

Phương Trì Hạ thoáng cái liền sợ.

Nên làm cái gì bây giờ?

Làm sao bây giờ?

Không xa, một chiếc xe thể thao trắng chậm rãi lái vào bãi đỗ xe của công ty, nhưng mà, như là nhìn thấy cái gì, rất nhanh lui ra ngoài.

Người trong xe thoáng nhìn một màn trước mắt, khúc môi hiện lên một vòng giễu cợt, không có hạ xuống, cũng không có làm bất kỳ động tác, chỉ là mặt không thay đổi ngồi trên xe nhìn.

Phương Trì Hạ thoáng nhìn người trong xe, ánh mắt dừng lại một chút, bước chân chạy trốn bỗng nhiên chậm lại.

Đây coi như là vận mệnh sao?

Mỗi lần cô gặp nguy hiểm, luôn có thể gặp được anh!

Hai người cách vài mét nhìn nhau, Phương Trì Hạ lẳng lặng nhìn anh, như là vùng vẫy cái gì, ánh mắt lấp lóe một lát, bỗng nhiên đi về phía anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 24: Điều kiện duy nhất của tôi

Mặt Lạc Dịch Bắc không biểu tình nhìn cô cách anh càng ngày càng gần, đáy mắt không có nửa điểm gợn sóng.

Đồ anh đã muốn, chưa từng chạy thoát khỏi tay anh!

Phương Trì Hạ trực tiếp đi đến bên cạnh anh, mở cửa xe ngồi lên, ánh mắt nhìn hướng xe Phương Vinh đang chạy tới, "Tôi muốn rời nơi này trước!"

Lúc này Lạc Dịch Bắc lại dễ nói chuyện, đang chuẩn bị vào Dung Hi, lại thành quay đầu đến biệt thự của mình.

Phương Vinh cứ tro mắt nhìn hai người lái xe rời đi, không thể tin nhìn Lạc Dịch Bắc trong xe, con mắt mở lớn.

Phương Trì Hạ thật sự là dây dưa với anh ta sao?

Rất không cam lòng, muốn lái xe đuổi theo, thế nhưng, cân nhắc thế lực sai biệt của Phương gia và Lạc gia, tất cả xúc động, lại không thể không kìm lại.

Căn bản Phương gia không chọc nổi vào Lạc gia!

Xe thể thao chậm rãi chạy trên đường, đi qua mọi phong cảnh ven đường, cuối cùng dừng ở một biệt thự đẹp và tĩnh mịch bên bờ biển.

Lạc Dịch Bắc xuống xe trước, đi xuống liếc nhìn phía sau, không nói gì.

Phương Trì Hạ biết ý anh báo chính mình xuống xe, chần chờ trên xe một chút, có chút do dự, nhưng cuối cùng vẫn theo anh vào.

Hai người một trước một sau, xuyên qua đường mòn tới biệt thự, cuối cùng tiến vào nhà chính.

Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng ngồi xuống ghế sa lon, mặt không biểu tình nhìn về phía cô, chờ cô mở miệng trước.

Phương Trì Hạ giống như một mực gãy dựa, cúi thấp đầu trầm mặc một hồi lâu, mới chậm rãi đi về hướng anh, dừng trước mặt anh, mặt chậm rãi nâng lên, "Điều kiện ngày đó của anh, tôi đáp ứng!"

Mất yên lặng nhìn anh, ánh mắt cô lấp lóe một chút, còn nói, "Thế nhưng, cũng xin anh đáp ứng tôi một điều kiện."

"Phương Tiểu Thư, tôi nhớ được ngày đó tôi còn nói một câu, hình như cô quên." Lạc Dịch Bắc nhìn cô, môi mỉm nhếch lên một vòng kiêu ngạo, nói ra lời châm chọc.

Cái kia nhắc nhở nếu cô cự tuyệt mà muốn đổi ý, anh không dễ nói chuyện như vậy!

Mặt Phương Trì Hạ đỏ lên, Lạc Dịch Bắc cho rằng cô tức giận kiêu ngạo quay đầu như lần trước, nhưng cô lại làm hành động khiến cho anh bất ngờ.

Thân thể chậm rãi tiến tới, dần lên người anh, hai tay vòng qua cổ anh, kéo mặt anh, môi nhẹ nhàng hôn lên môi anh một chút.

Đây là một hành động lấy lòng, nhưng một chút kỹ thuật cũng không có, giống như còn có chút không biết làm sao.

Nhưng chỉ có một động tác không lưu loát, khiến cho ánh mắt anh tối sầm lại, cánh tay dài ôm lấy eo cô, quay người ép cô trên ghế sa lon, giống như muốn tiếp tục.

Nhưng mà, còn chưa hành động, Phương Trì Hạ đột nhiên nghĩ đến chính sự còn chưa nói xong, chính mình cũng chưa đạt được mục đích, Lạc Dịch Bắc bị cô đẩy ra.

Chuyện tốt của Lạc Dịch Bắc bị phá hư, về mặt khó chịu liếc cô một cái, muốn ôm lấy cô tiếp tục, Phương Trì Hạ lại nhanh nhẹn chui ra dưới người anh.

"Đợi một chút, chuyện hợp đồng, trước hết anh nghe tôi nói xong đã!"

Lạc Dịch Bắc nhui mày, khẽ dựa lưng trên ghế sofa, sắc mặt lạnh lùng nhìn cô, đợi cô tiếp tục, "Nói!"

Phương Trì Hạ ngửa mặt lên, đôi mắt trong trẻo nhìn qua anh, điều chỉnh hơi thở, chậm rãi nói "Điều kiện duy nhất của tôi là, anh và tôi kết hôn!"

Chương 25: Hợp đồng trước hôn nhân

Trong phòng khách lớn như vậy, lời cô vagh lên trong không gian yên tĩnh.

Rõ ràng Lạc Dịch Bắc cũng không ngờ tới cô đưa ra yêu cầu như vậy, tròng mắt híp lại hiện ra tia lạnh.

"Tôi không cần một trăm triệu anh đưa cho tôi, điều kiện của tôi chỉ có vậy thôi!" Phương Trì Hạ bổ sung một câu.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi ngừng mặt lên, khóe môi nhếch lên nụ cười trào phúng, ánh mắt nhìn cô tràn đầy xem thường, "Xem ra khẩu vị không nhỏ, tôi đánh giá thấp cô."

Có danh hiệu Thiếu Phu Nhân Lạc gia, một trăm triệu kia tính là gì?

Mặt Phương Trì Hạ đỏ lên, nắm chặt bàn tay thành quả đấm, nhưng biểu hiện ra lại là điềm nhiên như không có việc gì, thậm chí cũng không có vì mình biện hộ, mà là theo lời kia, tiếp một câu, "Nếu như muốn bán, thì phải để mình bán được giá cao, không đúng sao?"

Biểu tình Lạc Dịch Bắc ngưng trệ lần nữa.

Kỳ thật Phương Trì Hạ vô cùng rõ ràng việc này rất hoang đường, không nói tới cô với Lạc Dịch Bắc căn bản không quen, thậm chí ngay cả anh họ gì cô cũng không biết.

Thế nhưng, cô nghĩ không ra cách nào tốt hơn.

Quan hệ của cô với Phương Vinh đặc biệt, cho dù cô luôn tránh né, cũng khó tránh khỏi việc chạm mặt nhau.

Phương pháp để cô thoát khỏi dây dưa của đôi phương, chỉ có thể là cô đã kết hôn!

Lạc Dịch Bắc mắt lạnh nhìn cô, ánh mắt kia, như là đang nhìn một truyện cười, nói ra, cũng là châm chọc, "Phương Tiểu Thư, cô dựa vào cái gì nghĩ rằng tôi sẽ lấy một người có giá rẻ như cô?"

Phương Trì Hạ rất muốn nhắc anh một câu, từ lần đầu tiên cứu cô đến bây giờ, anh làm chuyện không thể hiểu được còn ít sao?

Cô căn bản không biết anh, thế nhưng, từ lần đầu gặp mặt, anh đã vì tên của cô mà cứu cô.

Làm thêm một chuyện không thể hiểu được, thì sao?

Chẳng qua, trước mắt không phải là thời điểm đấu võ mồm.

Mặt Phương Trì Hạ rung động, về mặt thành khẩn, "Tôi so ra không quý như anh, thế nhưng, tôi sẽ làm tốt việc một người vợ nên làm. Thời hạn của hôn nhân, cũng không cần mười năm, chỉ cần bốn năm là được rồi."

"Trong bốn năm, tôi sẽ không làm bất cứ chuyện gì, anh ở bên ngoài muốn như thế nào đều không sao cả, thậm chí coi như tôi không tồn tại cũng được."

"Bốn năm, đợi tôi tốt nghiệp có đủ tiền ra nước ngoài, chúng ta sẽ ly hôn. Như vậy sẽ không tạo thành bất kỳ tổn thất nào đối với anh cả! Nếu như có thể, tôi hi vọng có thể không công khai việc chúng ta kết hôn, như vậy sẽ không tạo thành ảnh hưởng gì đối với anh, anh cảm thấy thế nào?"

Cô nói hơi hợt, giống như ly hôn kết hôn đối với cô mà nói là không sao.

Lạc Dịch Bắc híp mắt lại, bất động nghe cô nói, đầy mắt tràn đầy giễu cợt.

Ngay cả kế hoạch ly hôn cũng chuẩn bị tốt?

Phương Trì Hạ bất động nhìn anh, an tĩnh đợi anh trả lời.

Hai người bốn mắt nhìn nhau hồi lâu, vẫn không thấy anh trả lời, tại thời điểm Phương Trì Hạ đang thất vọng, anh lại đứng lên, đi ra cửa.

Giọng nói bình thản từ từ bay tới, "Đi thôi!"

"Đi chỗ nào?" Phương Trì Hạ theo sau vài bước, vừa đi vừa hỏi.

"Không phải là muốn kết hôn sao?" Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu, giễu cợt liếc nhìn cô một cái, quay người tiếp tục lên xe rời đi.

Phương Trì Hạ sững sờ, có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn đi theo anh.

Hai người một trước một sau lên xe, xe thể thao trắng chạy nhanh ra khỏi biệt thự, một đường hướng về cục dân chính.

Lúc đến, người xếp hàng chờ rất nhiều.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc vừa đến, lại có rất nhiều người tự động tránh ra một con đường vì hai người.

Điền giấy tờ, đăng ký, chụp ảnh, một đường thông suốt...

Chương 26: Cứ như vậy kết hôn

Hai quyển sổ Hồng, rất nhanh liền cầm trong tay.

Thẳng đến khi Phương Trì Hạ đi ra cục dân chính, đầu vẫn choáng váng.

Cô cứ như vậy gà mình đi!

Ngày hôm qua bạn trai còn không có, đột nhiên ngày hôm sau xuất hiện một người chồng, chuyện này đối với bất cứ người nào mà nói, e rằng đều có chút không thích ứng.

Nhưng cẩn thận ngẫm lại, lại có sao đâu?

Không phải là đăng kí mà thôi, kết hôn và không kết hôn khác nhau duy nhất là mỗi ngày khi tỉnh dậy bên giường có thêm một người, trừ chuyện đó ra, không còn cái khác.

Anh là anh, cô là cô, hai người không can thiệp chuyện của nhau, kết hôn hay không chẳng có gì khác nhau.

Phuong Tri Hạ thẳng đến khi nhận giấy chứng, tên của Lạc Dịch Bắc là gì cô cũng không biết.

Nhìn giấy đăng kí ở trong tay, không nhìn được mở mắt liếc nhìn.

Lạc Dịch Bắc...

Lạc Dịch Bắc...

Lặng lặng nhìn tên bên cạnh tên mình, trong lòng cô lặng lẽ niệm một chút.

Mặc kệ như thế nào, bốn năm tương lai sống với anh, hẳn nên nhớ tên anh.

Hôm nay là hai người kết hôn, không có hình thức hôn lễ, không có bánh kẹo cưới, thậm chí không có người khác biết.

Hai người cứ kết hôn như vậy!

Xe chậm rãi đi trên đường, phải đi đâu đây, Phuong Tri Hạ cũng không biết.

Ý thức được vấn đề này, cô thuận miệng hỏi một chút, “Lát nữa chúng ta làm gì?”

Lạc Dịch Bắc giảm tốc độ lái xe, khuôn mặt tuấn tú khiến người khác thêm khát, miễn cưỡng quay qua cô nói một câu vô cùng rõ ràng, “Động phòng!”

Anh nói vậy khẩu khí cực kỳ tàn mạn, tiếng nói rõ ràng lạnh lùng, thế nhưng nói ra, chính là làm cho người ta cảm thấy mang tia nghiền ngẫm.

Phuong Tri Hạ bị anh làm nghẹn một chút, tầm mắt yên lặng chuyển hướng nhìn ra ngoài cửa sổ.

Thời điểm nói kết hôn với anh cô cũng không nghĩ thơ cho rằng hai người kết hôn, mỗi ngày chỉ là ngủ chung giường hoặc là tách phòng ra ngủ

Phuong Tri Hạ đối với phuong diện này đã có chuẩn bị tâm lý.

Lần đầu tiên cho anh, lần thứ hai, lần thứ ba, coi như là bị chó cắn.

Lạc Dịch Bắc lái xe chờ cô trở lại biệt thự bờ biển, thậm chí ngay cả bữa tối cũng không có ăn, vung tay mở cửa phòng, ôm ngang cô muốn lên lầu.

"Chờ, chờ một chút!" Phuong Tri Hạ chống tay ở ngực anh, ngăn cản động tác của anh.

Lạc Dịch Bắc gần gũi nhìn cô, đợi cô nói tiếp.

Phuong Tri Hạ rù mắt xuống, ánh mắt lấp lánh, nói, "Tôi nghĩ chúng ta nên ăn tối trước tiên."

Trong nội tâm cô nghĩ là, mặc kệ kết hôn thế nào, tốt xấu gì tên hai người đều ở trong một cuốn sổ hồng

Đều thoát khỏi cô đơn, không nên chúc mừng một chút hay sao? Chúc mừng cô thoát khỏi dây dưa của tên đáng ghét, lấy tương lai bốn năm của mình cho một người đàn ông đáng giá!

Kỳ thật cô còn có chút khẩn trương, không muốn nhanh trở về phòng như vậy.

Lời nói ra, vốn đang có chút sợ anh không đáp ứng, may mà Lạc Dịch Bắc chỉ do dự một chút, cuối cùng vẫn buông cô ra.

"Tôi đi chuẩn bị bữa tối!" Phuong Tri Hạ vừa được giải thoát, lúc trước còn mặt co quắp, biểu tình vui hơn không ít, nhanh như chớp liền chạy đến phòng bếp.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm hướng cô đi một hồi lâu, vốn định đi vào trong nhà, ngồi lên salon chờ.

Thế nhưng là, nghĩ đến gương mặt đỏ của cô, cùng với những biểu tình sinh động, lại không nhìn được đi theo...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 27: Bữa tối đầy tâm huyết dưới ánh nến

Đây là một loại cảm giác rất kỳ quái, anh lại say mê cô vì những biểu tình thay đổi trên mặt.

Cô mới quay người lại, ánh mắt của anh liền đuổi theo bóng dáng cô.

Lúc đi đến phòng bếp, Phuong Tri Hạ đưa lưng về phía anh đang bận rộn tìm đồ.

Biệt thự này là nơi ở riêng của Lạc Dịch Bắc, bình thường anh đều ở Lạc gia, cùng mọi người người sinh hoạt chung một chỗ, rất ít ở nơi này.

Chỉ có ngẫu nhiên kết thúc công việc, cảm thấy về nhà xa, mới có thể đến bên này.

Nếu như là bình thường, nơi này một chút sinh khí cũng không có, chỉ có người làm định kỳ sẽ đến quét dọn, chuẩn bị vài thứ trong tủ lạnh.

Hôm nay Phuong Tri Hạ rất may mắn, ngày hôm qua người làm vừa tới, cho nên trong tủ lạnh rất nhiều đồ.

Từ trong lấy ra một đồng lớn nguyên liệu nấu ăn, cô chuẩn bị làm món pháp.

Từ nhỏ đã là người độc lập, năng lực tự gánh vác rất là mạnh mẽ, làm bữa tối thế này không làm khó được cô.

“When-I-Grow-Up, I-Wanna-Be-Your-Bride, Be-Your-Bride, Touch-Your-Heart.....” Cô giống như còn rất vui vẻ, trong miệng phát ra một bài hát tiếng Anh, hình như là nhạc thiếu nhi, cả giọng hát đều toát lên sung sướng

Nội dung ca từ, đại khái là, giống như em lớn lên, em nghĩ tới gần anh, trở thành vợ của anh.

Vào lúc này ngấm nga như vậy rất hợp với tình hình.

Đương nhiên Lạc Dịch Bắc hiểu lắm

Đứng ở cửa, lẳng lặng nhìn cô như vậy, khóe môi anh tràn đầy giễu cợt.

Trở thành vợ của anh?

Những người con gái ở thành phố C này đều nằm mơ được thân phận này, cô lại được như ý nguyện dễ dàng, xác thực nên hát bài hát chúc mừng đó!

"Đừng rồi anh thích cái gì, không thích cái gì? Khẩu vị thanh đạm sao? Bình thường có kiêng kị cái gì không? Nếu như về sau sinh hoạt chung một chỗ, nên nói một chút đi!" Phuong Tri Hạ liếc qua anh, thuận miệng hỏi.

Cô với anh tổng cộng gặp mặt vài lần, trừ lần đầu tiên khóa thân, sau gặp nhau, hai người đối với nhau hoàn toàn lạ lẫm.

Tuy cô đối với anh không có hứng thú, thế nhưng phải ở cùng nhau lâu vậy, Phương Trì Hạ cảm thấy, rõ ràng nên giúp đỡ nhau.

"Tôi nghĩ cô sớm rõ ràng những điều này." Khóe môi Lạc Dịch Bắc hiện lên vòng xem thường, lời nói tràn đầy châm chọc.

"Cái gì?" Phương Trì Hạ khẽ giật mình, có chút không rõ ý của anh.

Cô đã hỏi anh sao?

Lạc Dịch Bắc chỉ cười lạnh.

Một trăm triệu cũng không thỏa mãn, mới thấy qua vài lần liền mở miệng muốn để anh cưới cô, vậy mà những thứ anh yêu thích cũng không biết?

Lạc Dịch Bắc cũng không có đem lời này nói ra, chỉ đứng ở cạnh cửa mát lạnh nhìn cô làm việc.

Động tác Phương Trì Hạ lưu loát, bữa tối không mất bao nhiêu thời gian đã chuẩn bị tốt.

Điểm này khiến cho Lạc Dịch Bắc rất hài lòng.

Anh không thích những thứ dài dòng, khiến cho anh thấy thực phiền toái, bao gồm cả người.

Cuối cùng Phương Trì Hạ bỏ trí bán ăn.

Cô rất có tâm tìm ra một khăn trải bàn có đường viền chạm rồng màu trắng chải lên, thậm chí còn đặc biệt xếp nệm và cánh hoa.

Tầng tầng lớp lớp các cánh hoa hồng, dọc theo bàn ăn kéo dài quanh chỗ hai người ngồi.

Ngon nết cũng rất nhiều, ánh nến lay động trong nhà ăn, cả gian phòng đều là ánh đèn mờ lung.

Có thể thấy được Phương Trì Hạ chuẩn bị bữa tối này rất có tâm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 28: Nghĩa vụ đã nói

Mục đích cô chuẩn bị bữa ăn này là chúc mừng mình thoát khỏi dây dưa nhiều năm của Phương Vinh.

Nhưng mà, trong mắt Lạc Dịch Bắc, rõ ràng không phải là chuyện như vậy.

Nhận giấy chứng nhận với anh, lại ca hát chúc mừng, rồi bữa tối dưới ánh nến, tâm tình cô tốt như vậy sao?

Phương Trì Hạ nào biết được anh nghĩ nhiều như vậy, thoả mãn nhìn bàn ăn mà mình bày ra, sau đó nhìn anh, "Được rồi."

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình đi qua, kéo một cái ghế ngồi xuống.

Bữa tối này cô chuẩn bị rất tùy ý, thời điểm bắt đầu ăn kỳ thật còn có chút sợ anh làm khó dễ, một mực bất động nhìn anh chăm chăm.

May mà đến khi xong bữa rồi, Lạc Dịch Bắc lại cũng không có nói gì.

Anh như vậy, khiến cho Phương Trì Hạ không rõ là vì tương đối tốt, hay là trời sinh ít lời.

Chẳng qua, mặc kệ như thế nào, đi đến biệt thự này, cô không cần cầu nệ như lúc ở Phương gia, cũng không cần tùy thời đề phòng ai.

Bữa tối chấm dứt lúc 8:30, còn sớm.

"Tốt, chuyện cô muốn đều làm xong, hiện tại đến tới bạn rộ!" Mới ăn xong, Lạc Dịch Bắc ôm ngang cô lên trên lầu.

"Khoan, đợi đã nào..." Phương Trì Hạ không nghĩ tới anh trực tiếp như vậy, nhìn cái khuôn mặt rõ ràng đang bị cấm dục kia, cô ở trong lòng ngực anh không biết làm sao...

"Như thế nào? Hối hận?" Lạc Dịch Bắc gần đây nhìn cô, khẩu khí kia, mang theo châm chọc.

Đưa ra ý kết hôn là cô, người nói sẽ thực hiện nghĩa vụ của người vợ cũng là cô, hiện tại thế này tính là gì?

Lạt mềm buộc chặt?

"Tôi, tôi..." Phương Trì Hạ nắm chặt áo quần, ánh mắt lo lắng lộ vài phần khẩn trương, nhưng lại ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, trấn định tự nhiên nói, "Tôi chỉ là muốn đi tắm trước mà thôi."

Mắt Lạc Dịch Bắc u ám xoắn tấy ánh mắt cô, nhìn chăm chăm có một hồi lâu, trong ánh mắt viết đầy sự bất mãn, chẳng qua ôm cô đi đến phòng, sau đó vẫn buông cô ra.

Phương Trì Hạ nhẹ thờ phào, ánh mắt quét qua phòng một lần, xác định được hướng phòng tắm, liền chạy vào nhanh như chớp.

Cửa phòng sau đó bị đóng mạnh.

Bên trong phòng tắm rất lớn, cũng không khác phòng ngủ lắm, đồ bên trong đồ cần cái gì có cái đó, thậm chí ngay cả khăn tắm rửa, đều chuẩn bị hai phần.

Phương Trì Hạ lặng lẽ nhìn bên bồn tắm bày đầy tinh dầu của con gái, không rõ là có trước, hay là lúc Lạc Dịch Bắc đáp ứng cùng cô kết hôn thì sai người chuẩn bị.

Chẳng qua có gì khác biệt đâu?

Coi như là có trước thì sao? Ai từng tới nơi này đều không có nửa điểm quan hệ với cô.

Trong bồn tắm xả đầy nước, đổ vài giọt tinh dầu, còn đồ giò hoa hồng ở bên cạnh ra toàn bộ.

Tất cả chuẩn bị sẵn sàng, Phương Trì Hạ thư thái tiến vào.

Mới đi lĩnh chứng được vài giờ, kì thật hiện tại cô vẫn chưa thích ứng chuyện mình đã lập gia đình, lúc này đầu vẫn choáng váng.

Cô cứ kết hôn như vậy!

Yêu đương, đính hôn, kết hôn, người khác phải mất vài năm mới làm xong chuyện, cô chỉ vài phút liền xong hết tất cả.

Như vậy, Phương Trì Hạ cũng cảm thấy đối với chính mình cũng không có trách nhiệm.

Thế nhưng có quan hệ gì đâu?

Kỳ thật tí mĩ ngầm lại, kết hôn cũng không có gì không tốt.

Cô và Lạc Dịch Bắc chỉ là đáng kị, bình thường hai người cũng không can thiệp chuyện của nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 29: Cái gọi là kết hôn

Trừ lúc trên giường, khả năng ngay cả mặt anh cũng không thấy, cô vẫn tự do như lúc trước khi kết hôn, không có gì tổn thất!

Hơn nữa, kết hôn, ít nhất, nơi này cô sẽ không bị áp lực như lúc sống ở Phuong gia.

Vừa nghĩ, Phuong Trì Hạ tâm tình nhẹ nhõm không ít.

Cầm lấy khăn, đang chuẩn bị lau cánh tay, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra, Lạc Dịch Bắc tùy ý tiến vào.

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, "Sao anh lại đi vào?"

"Nhìn cô lâu như vậy còn chưa có đi ra, tôi tới xem xét, thuận tiện nhìn xem cô có cần cung cấp trợ giúp không." Lạc Dịch Bắc dựa vào cạnh cửa, bịa đặt lý do mặt không đổi sắc.

"Tôi không cần, anh ra ngoài trước đi!" Phuong Trì Hạ yêu cầu.

"Như thế nào? Có quan hệ?" Lạc Dịch Bắc dựa bên cạnh cửa như cũ, chân cũng không có hoạt động một chút.

Một câu, hỏi khó Phuong Trì Hạ.

Đúng vậy, đã kết hôn, có quan hệ gì?

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn cô, trở tay đóng cửa phòng.

Trong phòng tắm, sương mù mờ mờ.

Trong nước thân thể Phuong Trì Hạ bị hoa hồng che chắn, chỉ lộ ra cái cổ trở lên, tóc dài tán ra trên mặt nước.

Làn da cô rất trắng, mấy sợi tóc đan chéo dưới xương quai xanh, hình ảnh trắng đen đan chéo, như là một bức thủy mặc nhạt màu, nhưng mà lại đánh sâu vào thị giác.

Da trắng nõn nà, còn vương vài giọt bọt nước, tươi mát giống như nước trên Thanh Hà tràn ra.

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt rất sâu.

Anh không phải là người không thể tự chủ, vị trí CEO Dung Hi cao như vậy, có không ít phụ nữ đùa nghịch tận tâm tới gần anh, nhưng lại không có kích thích được một chút phản ứng của anh.

Phuong Trì Hạ là ngoài ý muốn!

"Cùng nhau tắm!" Vài bước đi qua, anh trực tiếp nhai vào.

Động tác anh có chút lớn, kích thích bọt nước không nhỏ.

Bồn tắm vốn không nhỏ, thế nhưng thêm anh, Phuong Trì Hạ cũng cảm thấy rất chen chúc.

Theo phản xạ muốn ra khỏi bồn tắm, vừa bước được một chân, cổ tay lại bị anh bắt được, sau đó, vùng ——

Phuong Trì Hạ lao đảo té ngã trên người anh.

Hai cơ thể bắt ngờ và chạm, như hòa với băng và chạm, hai người sững sờ một chút, Phuong Trì Hạ tính đẩy anh ra, "Lạc Dịch Bắc, anh đứng..."

"Đừng cái gì?" Lạc Dịch Bắc biết rõ còn có hỏi, cánh tay dài vòng qua eo cô, ôm cô chuyển một cái, hai người đổi chỗ, anh liền để Phuong Trì Hạ dựa vào vách bồn tắm.

"Chờ một chút, trước hết anh chờ một chút..." Phuong Trì Hạ né tránh, một cánh tay đặt trên ngực anh, muốn đẩy anh ra.

Đêm nay không biết Lạc Dịch Bắc bị cô bắt ngừng bao nhiêu lần, hiện tại nơi nào cũng không thoải mái, ánh mắt sắc bén nhìn cô, phảng phất như con dao găm trên người Phuong Trì Hạ, giống ngư nếu có dám nhiều lời, cũng sẽ không chú ý đến cái gì, lập tức khiến cho cô chết khó coi.

Cứ nhìn cô chăm chăm một hồi lâu như vậy, khóe môi anh nhếch lên, giễu cợt châm chọc, "Phuong Tiểu Thư, cô là khẩn trương sao? Hay cho rằng kết hôn chính là hai người đổi tên và ảnh chụp trên giấy chứng nhận, liền xong việc?"

Anh còn chưa quên lần đầu tiên của hai người, cô ghé vào vai anh cần, đêm đó cô thậm chí còn phối hợp với anh nhiều lần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 30: Nhìn đến thất thần

Lạc Dịch Bắc đối với Phuong Trì Hạ hiện tại thật sự xem thường.

Bây giờ rụt rè cái gì?

Kỳ thật Phuong Trì Hạ còn không thích ứng cùng anh làm những chuyện này, nhưng mà lại không muốn để cho anh nhìn ra cô xấu hổ.

Hai tay vòng lên ôm cổ anh, mặt cô chậm rãi nâng lên, liếc một cái, khẽ nói một câu, "Tôi chỉ là muốn nói, kỹ thuật hôn của anh rất kém, khiến cho tôi không thoải mái, cho nên, đêm nay để cho tôi tới!"

Để cho cô tới?

Đây coi như là một loại tình thú sao?

Trong đầu Lạc Dịch Bắc chỉ thoáng phản ứng một chút, trong cơ thể liền bắt đầu nhiệt huyết sôi trào, thậm chí trong não còn tự động hiện ra hình ảnh "cô tới".

Lạc Dịch Bắc bị câu “ để cho tôi tới” của cô hấp dẫn, thậm chí ngay cả cô cố ý nói lời hạ thấp anh cũng không có so đo, mà ung dung thưởng thức cô.

Thân thể khẽ dựa vào bên cạnh bồn tắm, hai tay miễn cưỡng mở ra, anh gần máy nhìn về phía cô, "Được, cô tới."

Bàn tay nhỏ của cô vòng lên vai anh, tỉ mỉ nhìn anh chăm chăm.

Lạc Dịch Bắc làm cho người ta si mê, rõ ràng là người Châu Á thuần chủng, thể nhưng ngũ quan còn tinh xảo hơn người Phương Tây, nhất là đôi mắt.

Ánh mắt anh rất sâu, như là một mảnh đại dương mênh mông, con mắt màu hổ phách vô cùng xinh đẹp, như là một khối Lưu Ly thượng đẳng, kinh tâm động phách mê người.

Một người đàn ông, tại sao có thể lớn lên đẹp mắt như vậy?

Phương Trì Hạ nhìn đến thất thần, động tác vì vậy mà dừng lại.

Anh lại thừa dịp cô không chú ý, một tay chế trụ eo cô, quay người tiếp nhận quyền chủ động.

"Lạc Dịch Bắc, anh vừa đáp ứng tôi!" Phương Trì Hạ kinh hô, giờ cánh tay lên muốn ngăn cản anh, Lạc Dịch Bắc lại thuận thể nắm hai tay cô bắt chéo sau lưng

"Kĩ thuật của cô là như vậy?" Rõ ràng Lạc Dịch Bắc không còn kiên nhẫn, xem thường liếc nhìn cô một cái, tay lực lại dõ xết trên người cô, ý muốn trực tiếp công thành chiếm đất, nhưng lại dừng đến một tầng vải vóc thì ngừng một chút.

"Cô..." Dừng động tác trên tay, con ngươi chậm rãi u ám, biểu hiện trên mặt Lạc Dịch Bắc giống như kinh ngạc, nhìn cô đầy quái dị.

Trên mặt nước, tay anh chạm lấy cô, một tầng lụa trắng mỏng chậm rãi hiện lên, đó là vừa kéo từ trên người Phương Trì Hạ ra.

Nha đầu kia tắm rửa lại còn có thể che kín như vậy!

Phòng sỏi sao?

"Thôi quen." Phương Trì Hạ vịn bồn tắm lớn ngồi dậy, hơi hột trả lời anh một câu, cũng không có cảm giác mình có hành vi kỳ quái, cất kỹ lụa mỏng.

Trên thực tế, lụa mỏng này đúng là để phòng sỏi.

Sau khi lớn lên mỗi lần quay về Phương gia, lúc cô tắm rửa đều làm biện pháp phòng hộ rất nghiêm, phòng sỏi ở Phương gia, là Phương Vinh.

Phương Trì Hạ chỉ là con gái nuôi ở Phương gia, ở Phương gia thân phận xấu hổ, càng không có địa vị.

Dù cho Phương Vinh thực sự làm ra cái gì với cô, không có người giúp cô nói chuyện, chứ nói chi là để cho anh ta thu liễm loại hành vi này.

Cho nên, Phương Trì Hạ chỉ có thể bảo vệ tốt chính mình.

Dần dần, cô liền dưỡng thành thói quen hiện tại, khi tắm đều phòng thủ nghiêm như vậy.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, khốc mắt hơi rút một chút, cũng không có hỏi nhiều, ôm lấy cô ép quay vào vách tường bồn tắm..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 31: Một buổi sáng tồi tệ

Phương Trì Hạ cũng không nhắc nhở với anh nữa, nếu như tránh không khỏi, chi bằng hưởng thụ.

Tương lai bốn năm còn dài mà!

Phòng tắm lớn như vậy, ở kia, xốc lên một phòng kiểu diêm..

Thời điểm sáng sớm ngày hôm sau, Phương Trì Hạ thức dậy hơi sớm.

Toàn thân vừa đau xót lại trường đau nhức, mệt mỏi đến đầu ngón tay cũng không muốn động một chút, cảm giác đau đớn mệt mỏi còn hơn cả lần hai người ở khách sạn.

Trong phòng rất mát mẻ tự, khắp nơi còn rơi mấy dấu vết tối hôm qua lưu lại.

Quần áo hai người vụn vặt tàn nát, hình ảnh kia, thật sự vô cùng thê thảm!

Trên người còn rất đau, bốn phía trên da thịt trắng nõn che kín các loại ấn ký tối hôm qua lưu lại.

Là tên cầm thú nào đó lưu lại.

Trong lòng Phương Trì Hạ mang Lạc Dịch Bắc ra an ủi một lần, nhón chân lên xuống giường, muốn tìm bộ quần áo của mình thay đổi, lại phát hiện bên cạnh cô căn bản là không có quần áo, mà hôm qua không thể mặc.

Ánh mắt chuyển hướng từ quần áo bên cạnh, lại ghé mắt nhìn người đàn ông trên giường, mở tủ quần áo ra, cô rất tùy ý lấy áo sơ mi của anh làm thành bộ đồ mặc ở trên người mình: "Trước tạm chấp nhận một chút".

Đơn giản giải quyết cho mình xong, cô quay người đi xuống lầu.

Thời điểm Lạc Dịch Bắc xuống lầu, cô đang ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng.

Khung xương Phương Trì Hạ cực kỳ nhon mảnh, còn rất nhỏ, áo sơmi hiệu GUCCI trên người anh rất vừa, thể nhưng cô mặc vào, lại có vẻ rộng lớn như vậy.

Rất lỏng lẻo, rất suy sụp, bờ vai còn có chút chịu đựng không nổi.

Quần áo này mặc trên người cô vô cùng không thích hợp, thể nhưng lại có một loại gọi cảm nói không nên lời.

Tóc cô cũng như thế này, một cái búi tóc rất rời rạc, vài sợi tóc còn rủ xuống.

Cô như vậy, giống như là mới tỉnh ngủ, thời điểm ánh mặt trời rơi trên người cô, vừa lười biếng vừa thích ý.

Lẳng lững nhìn nhìn tia ban mai chiếu lên bên mặt của cô, người đàn ông sau lưng vừa tỉnh lại không bao lâu, thiếu chút nữa lại nhào tới.

"Sữa bò, bánh mì phô mai, lòng nướng, không thiếu thứ gì chứ?". Phương Trì Hạ lấy mấy món đã làm hoàn chỉnh ra, xoay người chuẩn bị đi ra khỏi phòng, ánh mắt rơi vào anh, thoáng thấy ánh mắt nguy hiểm của anh, nội tâm "Lộp bộp" nháy một chút.

Sáng sớm, muốn đến nơi nào?

"Đến đây!". Trả lời tiếng kêu của anh, cô giả bộ như không có việc gì đi qua: "Tôi không biết anh bình thường thích ăn cái gì, cho nên tùy tiện chuẩn bị".

Kỳ thật cô muốn nói là, rõ ràng ngày hôm qua cô còn đặc biệt hỏi qua anh, là anh trang cao lãnh khốc tích chữ như vàng không chịu trả lời, sau này, nếu như cô chuẩn bị lượng đồ ăn ít, không hợp khẩu vị anh linh tinh, anh chết đói cũng không phải chuyện của cô!

Lạc Dịch Bắc dùng khuôn mặt lãnh khốc đi tới, dừng lại trên mặt cô vài giây, tầm mắt mới chuyển hướng đến bữa sáng cô chuẩn bị.

Nhìn chăm chăm bánh ngọt kia bởi một tầng pho mai dày đặc, mặt không biểu tình phun ra một câu: "Tôi không thích".

"Anh không có nói cho tôi biết anh thích gì". Phương Trì Hạ kéo cái ghế ra, đặt mông ngồi xuống, rất tùy ý trêu chọc sợi tóc bên tai, cũng không để ý đến anh, cầm lấy bánh mì phối hợp bắt đầu ăn.

"Hiện tại tôi báo cho em là tôi không thích". Âm thanh Lạc Dịch Bắc có chút lạnh căm.

"Hiện tại tôi đã làm xong, nói cũng vô dụng". Phương Trì Hạ không để ý đến anh, vẫn ăn bữa của mình.

ánh mắt Lạc Dịch Bắc trầm xuống, cũng không tức giận, chỉ là biếng nhác phun ra một câu: "Ba giây đồng hồ không đổi bánh mì ở bàn này đi, tôi sẽ không ngại dùng em làm bữa sáng!".

Dùng, dùng cô?

Phương Trì Hạ run một chút, thậm chí tay cầm dao ăn cắt bánh mì hơi run.

Anh đây là uy hiếp cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 32: Tôi muốn cùng với anh Vô sỉ!

Trong lòng Phương Trì Hạ mắng một câu.

Lúc này trên người cô chỗ nào cũng đau, không có tinh lực làm thêm lần nữa với anh, bèn đứng lên đi vào phòng bếp.

Chỉ chốc lát sau mang tới cho anh một phần bánh mì nướng nguyên vị.

Lạc Dịch Bắc uy hiếp, đưa đến tác dụng rất tốt.

Giao bữa sáng cho anh, nhìn anh không đếm xỉa tới cầm lấy nếm một miếng, Phương Trì Hạ bất động thanh sắc nhìn chăm chăm anh, không lập tức ăn bữa ăn của mình, mà là quay người chạy tới phòng khách lấy ra một tờ giấy và một cây viết.

"Thích gì, không thích cái gì, nói một lần rõ ràng duy nhất". Tay chống ở trên mặt bàn, cô kéo ghế bên cạnh anh ra ngồi xuống.

Hai người còn phải sống chung với nhau bốn năm, Phương Trì Hạ không muốn bởi vì một chút chuyện nhỏ như vậy để mình thua thiệt.

Động tác dùng com của Lạc Dịch Bắc dừng một chút, ánh mắt liếc xéo về vẻ mặt thành thật của cô, môi mím khẽ lên, mặt không biểu tình phun ra một đồng lớn: "Thích thực đơn món ăn nước Pháp, Italy, Spain, ẩm thực Brazil, không thích Nhật Bản, Thái, Hàn Quốc, Ấn Độ, thích mùi lạ, chán ghét tất cả hương vị quái dị, cũng ghét ăn bất kỳ hải sản, thích thanh đạm, chán ghét khẩu vị nặng, thích hương thảo, chán ghét hành tây tỏi, thích nguyên vị, chán ghét đồ ngọt, thích tro đen và trắng, chán ghét hết thảy sắc thái rực rỡ, thích màu sắc trang nhã, chán ghét sắc màu âm, trọng yếu nhất là..."

Ánh vừa mắt chuyển về phương hướng cô, anh từng chữ một phun ra một câu: "Thích thanh tĩnh, chán ghét ồn ào!"

Anh nói rất nhiều, lời nói đã ít còn rất nhanh, giống như bắt đầu mở súng máy, nói rất nhiều

Ngòi bút Phương Trì Hạ di động trên giấy liên tục, bận rộn đến ngón tay như là đánh nhau.

Thật vất vả và cuối cùng viết xong.

"Được! Tôi biết". Nhìn đầy một dãy, cô giống như còn rất có cảm giác thành tựu.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc khẽ liếc nhìn giấy cô viết, rõ ràng không nghĩ tới cô lại có thể nhớ kỹ tất cả lời anh nói.

Nha đầu kia, để cho anh ngoài ý muốn lần nữa.

Lạc Dịch Bắc háng cuồng hống, bụng lý sửa bỏ uống, âm thanh nhân nhạ: "Hôm nay di chuyển đồ vật thường dùng qua, về sau nếu như không có tình huống đặc biệt, mỗi đêm tôi sẽ đến trường học đón em".

Mỗi đêm..

Phương Trì Hạ sửng sốt, chỉ lo lắng, nội tâm có chút cách ứng, nhưng vẫn phối hợp nói một câu: "Được".

Cũng đã kết hôn, mỗi đêm đều ngủ chung một chỗ, không phải là chuyện rất bình thường sao?

Lạc Dịch Bắc không nói thêm cái gì, an tĩnh giải quyết bữa sáng của mình

Cô xem thời gian trên đồng hồ, đứng lên, lúc chuẩn bị đi ra ngoài biệt thự, lần lượt đưa tám thẻ cho cô: "Cầm lấy cái này".

Phương Trì Hạ không giống lần trước cự tuyệt, mà là yên tâm thoải mái nhận lấy cái thẻ.

Hiện tại đây chính là hai người, chút tiền này cô nuôi mình mới miễn cưỡng đủ, vậy sao cô có lực cung cấp chi tiêu cho hai người?

Cô hẳn là nhận.

Sau khi Lạc Dịch Bắc rời đi, vừa mới lên xe, Phương Trì Hạ bỗng nhiên thạch thạch chạy đến.

Cô chạy giống như có chút gấp, khuôn mặt lớn cỡ bàn tay đỏ bừng.

Lạc Dịch Bắc hạ cửa sổ xe xuống, lẳng lặng nhìn cô, đuôi lông mày gầy nhẹ: "Có việc?".

"Đợi tí nữa tôi phải quay về trường học, thuận tiện sửa sang lại vài thứ, anh đi hướng nào? Chờ tôi đoạn đường được không? Tôi sắp muộn!" Phương Trì Hạ đứng yên ở bên ngoài cửa xe anh, không biết anh có thể đáp ứng hay không, đôi mắt sáng óng ánh.

Lạc Dịch Bắc không trả lời, chỉ dùng khước mắt liếc qua vị trí bên cạnh mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 33: Nằm cũng có thể trúng đạn

Phuong Tri Hạ lĩnh hội, vòng qua đầu xe, mở cửa xe ngồi vào.

Con đường Lạc Dịch Bắc đi, kỳ thật cũng không như ý cô, thế nhưng anh không nói, cô cũng không biết cái gì cả.

Xe chạy nhanh ra khỏi biệt thự, chậm rãi rời khỏi bờ biển.

Đọc đường một khu quảng trường, trên màn hình TV siêu lớn ngay phía trên quảng trường đang chiếu quảng cáo châu báu đầu tiên của quý mới của Dung Hi.

Quảng cáo về một cái vòng cổ mới thiết kế, kiểu dáng vô cùng xinh đẹp, hình dạng sợi dây chuyền ngôi sao, có hiệu quả giống như vòng cổ “Asteria” đã từng kinh điển thế giới hơn hai mươi năm trước.

Bối cảnh vô cùng duy mỹ, thế giới một mảnh thuần trắng, từng mảnh lông vũ rơi xuống trên một sợi dây chuyền bạc đặt ở trên giường đơn, hình ảnh vô cùng có cảm giác thương thức thị giác.

Tên designer —— Sa Chức Tinh!

Vương bài designer quốc tế Dung Hi, giới thiết kế châu báu ICON, vợ Lạc Hi Thần tổng giám đốc cấp cao nhất của Lạc gia tiền nhiệm, đệ nhất phu nhân Dung Hi.

Lúc bình thường Phuong Tri Hạ không có việc gì liền thích xem một ít sách về thiết kế, cũng rõ ràng một ít phương diện đồ vật như châu báu, lúc nhìn tên Sa Chức Tinh, đáy mắt thường thức, không chút nào che giấu.

Nhìn chăm chăm quảng cáo kia một hồi lâu, thậm chí kéo kéo tay Lạc Dịch Bắc, để cho anh nhìn: “Thiết kế này rất đẹp đúng không?”.

Về mặt người đàn ông lạnh lùng chăm chú lái xe, không chú ý tới cô.

"Nghe nói Sa tiểu thư là đệ nhất phu nhân quốc tế Dung Hi, nghiệp vụ nhà chồng vừa vặn là phương diện này, chức nghiệp hai vợ chồng cũng phù hợp như vậy, không có đạo lý Dung Hi không thành để quốc thương nghiệp như hiện tại, đúng không?".

"Anh nói gia đình như vậy khi sinh con, được bao nhiêu giám định và thiên phú thưởng thức châu báu? Khi còn bé người khác vẫn còn chơi đất nặn, con của Lạc gia hẳn là đã cầm châu báu làm đồ chơi đùa nghịch?".

"Còn nghe nói tiền sinh Lạc Hi Thần và tiểu thư Sa Chức Tinh là thanh mai trúc mã, bình thường Lạc Nhị thiếu gia rất lãnh khốc, anh nói thanh mai trúc mã như vậy, có yêu như vậy, ảm áp như vậy, mà anh ta cả ngày dùng một bộ mặt lạnh tanh không hài hòa biết bao nhiêu".

"Còn nghe nói hai người có 2 đứa con, người lãnh khốc như vậy, sinh con trai, chẳng phải là mặt than? Bọn họ sinh ra hai cái mặt than, bình thường lúc gia đình tụ hội, chẳng phải trong nhà giống như ở Băng Thiên Tuyết Địa?".

Cô nói rất nhiều, rõ ràng vô lý nhiều người, sau khi nhìn thấy quảng cáo châu báu của Dung Hi chính là nhận không được độc miệng nói một đồng lớn, nghị luận giống như càng ngày càng tăng vọt.

Thậm chí ngay cả Lạc Nhị thiếu gia, Sa Chức Tinh vô tội cũng trúng đạn.

Gần xanh trên trán Lạc Dịch Bắc mơ hồ nổi lên hai cái.

Nghiêng đầu, mặt không biểu tình nhìn về phía cô: "Nói đủ chưa?".

Phuong Tri Hạ kinh ngạc nhìn về mặt âm trầm của anh, lẽ lười, điềm nhiên như không có việc gì nghiêng đầu tiếp tục nhìn phong cảnh bên ngoài.

Không có nghị luận anh, bày ra mặt than cho ai nhìn chứ?

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn bên mặt của cô, ánh mắt chìm rất sâu.

Diễn thật tốt, nếu như không phải là ngày hôm qua cô xuất hiện ở cao ốc Dung Hi, anh sẽ tin tưởng cô hoàn toàn không biết gì về bối cảnh của anh!

Trong xe vì một câu của anh mà an tĩnh lại.

Sau khi xe dừng lại ở cửa C Đại, Phuong Tri Hạ trực tiếp xuống ngay.

Cơm trưa cô cùng dùng với An An ở một nhà hàng ngoài trường học, hai người ăn cơm, nhà hàng lớn như vậy màn hình TV bỗng nhiên đổi thành phòng vấn một nhân vật.

Phuong Tri Hạ bắt đầu không có đề ý, luôn cúi thấp đầu ăn của mình, cho đến khi một tiếng hét kinh hãi của An An vang lên: "Bắc thiếu gia Dung Hi quốc tế!".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 34: 1573, người còn nhớ rõ sao?

An An nói rất hưng phấn, còn bộ dáng vẻ mặt say mê bộ dáng, đề-xi-ben kia cũng tăng gấp bội.

"Không nghĩ tới thái tử gia Dung Hi lại còn trẻ như vậy, anh tuần tiền nhiều lại đẹp trai, cậu nói xem loại đàn ông này được mê đảo bao nhiêu cô gái ở thành phố C?".

Lúc này Phuong Tri Hạ đang đói bụng, cúi thấp đầu đang chăm chú lay rau trong mâm đồ ăn của mình.

Âm thanh om sòm bắt đầu đi bên cạnh cũng không đình chỉ, móng vuốt còn luôn lôi kéo tay cô, trong miệng không ngừng la hét, "Cậu xem!" "Cậu xem!" "Cậu mau nhìn nha!".

"An An cậu đừng nhao nhao!". Phuong Tri Hạ bị cô ấy làm cho uống nước cũng tiêu hóa không được, chỉ cảm thấy trong lỗ tai ù ù sắp nổ tung.

"Cơm thật ngon, bằng không thì đợi tí nữa sẽ không có phần cậu". Lý Đồ không đề ý đến, cầm lấy một miếng gà, đang chuẩn bị đưa vào trong miệng, trong TV, một âm thanh từ tính dị thường bỗng nhiên vang lên, "Dung Hi lần này mới tung ra toàn bộ châu báu từ tay designer đỉnh cấp quốc tế, chủ đề mệnh danh là "1573", lấy cái tên này có nhiều ý nghĩa quan trọng, một là chỉ mỗi tình thâm thiết nhiều năm của Dung Hi với thiết kế, hai là..."

Tiếng nói rất trầm thấp, mang theo sự đông lạnh, hoa lệ giống như giai điệu, nhịp điệu khàn khàn của đàn vi-ô-lông, dù cho chỉ là một âm thanh, cũng mang một loại cảm giác cao quý nói không nên lời.

Âm thanh như vậy, Phuong Tri Hạ chỉ từng nghe qua người kia.

Phuong Tri Hạ như là bị một tia chớp bỏ trúng, tầm mắt cứng ngắc nghiêng qua, kinh ngạc nhìn khuôn mặt tuần tú trên TV, cả người hoàn toàn ngu ngốc.

Trên màn hình tình thế rộng lớn, âm thanh người đàn ông vẫn còn tiếp tục, chính giữa còn nói vài câu, nhưng mà, Phuong Tri Hạ đắm chìm trong rung động một chữ cũng không có nghe lọt.

Đoạn thăm hỏi này là về một kỳ châu báu mới của Dung Hi, chiếu trước tiên là một đoạn về Lạc Dịch Bắc vô cùng ngắn gọn, về sau lại chiếu một đoạn quảng cáo về kỳ châu báu này.

Bối cảnh quảng cáo là một căn phòng tuyết trắng, trong phòng lông vũ bốn phía nhẹ rơi.

Trong không khí yên tĩnh, một sợi dây chuyền như là bóng tuyết phiêu xoay giống như từ trên không từ từ rơi xuống, nơi đi qua, không biết dùng cái đặc hiệu gì, xung quanh lông vũ ngàn vạn biến hóa, tự động ngưng tụ thành hình, rơi xuống chỗ vòng cổ, tự động cấu thành mấy con số "1573".

Sáng ý quảng cáo vô cùng duy mỹ, thiết kế vòng cổ cũng rất đẹp, ngắn gọn, lịch sự tao nhã, cuối cùng còn xúng một câu làm cho người ta ý vị sâu xa từ quảng cáo: 1573, em còn nhớ rõ sao?

Phuong Tri Hạ kinh ngạc địa nhìn nhìn đoạn kia trong TV, trong tay cầm miếng gỏi, mắt trên mặt đất.

1573, 1573...

"An An, anh ấy nói cái gì?". Tay kéo cô gái bên cạnh xuống. Phuong Tri Hạ chỉ cảm thấy âm thanh của mình, sâu thẳm giống như là từ ngoài không gian bay tới.

"Làm gì vậy? Bị mê đến hồn cũng ném đi mất? Có thể có chút tiền đồ được không?". An An nhìn không được quả trách cô một câu.

Phuong Tri Hạ không để ý tới cô ấy, lời kéo cô ấy lay động vài cái: “Anh ấy gọi cái gì?”.

An An bị cô hoảng đến đầu đều chóng mặt, vỗ vỗ tay cô, gào khóc kêu: “Lạc Dịch Bắc! Cậu cũng không biết sao?”.

Lần này, biểu hiện trên mặt Phuong Tri Hạ trực tiếp ngưng kết.

Cô thật sự không biết...

Ngày hôm qua cô còn gặp anh ở cao ốc Dung Hi, cũng bởi vì nguyên nhân này sao?

Vì sao không ai nói cho cô biết, thân phận của anh?

Phuong Tri Hạ chấn kinh thật sâu, đầu có chút mất trật tự.

Đoạn đường trở về này, giống ngư du hoàn, hoàn toàn bay khỏi thân xác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 35: Ông xã...

Phuong Tri Hạ không hiểu, đường đường là Đại thiếu gia Dung Hi tại sao phải đơn giản đáp ứng kết hôn với cô như vậy?

Lại vừa nghĩ tới hôm nay tự mình tới trường học, chuyện độc miệng nói cha anh và anh ngay trước mặt anh ở trong xe, biểu hiện trên mặt nhất thời liền mất trật tự.

Xem cô làm việc ngốc gì?

"Hạ Hạ, không sao chứ?". An An thấy thần sắc cô có chút không đúng, vừa đi vừa hỏi.

Mặt Phuong Tri Hạ chậm rãi nghiêng đi, lẳng lặng nhìn nhìn cô, do dự nên mở miệng như thế nào.

Trầm mặc một hồi lâu, dứt khoát trực tiếp thẳng thắn: "An An, mình kết hôn!".

An An sững sờ một chút, tưởng cô đang nói đùa: "Nói cái gì đó? Đừng lấy loại chuyện này trêu chọc mình".

"Mình nói là thật!". Phuong Tri Hạ nhắc lại lần nữa.

An An kinh ngạc nhìn cô, chậm rãi phản ứng cô một chút, biểu hiện trên mặt có chút ngốc trệ.

Trầm mặc một hồi lâu, phản ứng kịp, đề-xi-ben cũng dương cao vài phân: "Kết hôn? Kết hôn với ai? Lúc trước sao không nghe cậu nói chứ?".

"Mình biết cậu vội vã muốn gả đi, thế nhưng, loại chuyện này sao có thể miễn cưỡng như vậy? Lỗi lúc trước mình cho là đề nghị, thế nhưng, nếu quả thật kết hôn, còn phải cân nhắc kĩ lưỡng nha? Hạ Hạ cậu làm thế nào? Có phải ai bức cậu hay không!".

Cô ấy rất nhiều, giống như bắt đầu mở súng máy đùng đùng (*không dứt) độc miệng một đồng lớn, ngoại trừ trong khẩu khí có trách cứ, còn rất lo lắng.

An An tính cách thẳng, có phản ứng kích động như vậy, trong dự liệu của Phuong Tri Hạ.

Vồ nệ vai cô ấy, cô giải thích: "Mình tự nguyện, không có ai bức mình, hôm nay mình quay về trường học là chuyển hành lý tới, về sau có thể sẽ không trợ ở trường. Đừng lo lắng, mình rất khỏe".

An An lại khẽ gạt mình, ngẩng ngốc nhìn nhìn cô, hồi lâu cũng không phục hồi tinh thần lại.

Kết hôn!

Vậy mà thực sự kết hôn...

Cho cô ấy trở về uống chén trà trước rồi an ủi.

Hai người một trước một sau trở lại ký túc xá, buổi chiều không có lớp, lúc ngủ trưa Phuong Tri Hạ luôn thu xếp đồ đạc.

Đồ vật có rất đơn giản, trong nhà đồ dùng sinh hoạt có, cô chỉ cần mang quần áo bình thường của mình tới đó là được rồi, một cái rương hành lý đã có thể đối phó.

An An nhìn nhìn bóng lưng cô gấp quần áo, thỉnh thoảng hỏi một câu: "Hạ Hạ, ông xã cậu là ai?".

Tay Phuong Tri Hạ đang xếp quần áo dừng một chút, chỉ là dừng khốc mắt liếc qua tờ báo trong tay cô ấy đang cầm.

An An cầm là báo thương lượng, đầu đề tin vừa lúc là Dung Hi, ba chữ Lạc Dịch Bắc, ở trong tiêu đề đặc biệt bắt mắt.

"Lần sau có cơ hội sẽ nói cho cậu biết!". Kéo rương hành lý, đứng lên, đang chuẩn bị rời đi, lúc này chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên.

Mắt nhìn chữ phía trên, Phuong Tri Hạ gạt mình một chút, cầm lấy điện thoại.

"Ra, tôi ở bên ngoài!". Âm thanh Lạc Dịch Bắc, đậm mực trước sau như một.

"Đợi tôi năm phút đồng hồ". Phuong Tri Hạ nhanh chóng chỉnh đồ không khí xếp xong ở trên giường, cùng với âm thanh dừng của An An, kéo rương hành lý đi ra ngoài.

Lúc rời khỏi chung cư, có chút không xác định là lần thứ mấy mình lấy giấy hôn thú kia ra xem.

Rõ ràng nhìn thấy phía trên tên Lạc Dịch Bắc, hít thở thật sâu lần nữa, cầm sách vở đặt ở trong bọc hành lý.

Kỳ thật cô không tiêu hóa hết sự thật mình tùy tiện lập gia đình lại có thể là Lạc Dịch Bắc, quãng đường đi ra ngoài này, bước chân có chút phù phiếm.

Ánh sáng hoàng hôn rất nhạt, ấm áp.

Người đàn ông phong thần tuấn dật dựa vào bên cạnh xe chờ cô, sau lưng như là được mạ một tầng ánh sáng chói mắt.

Chương 36: Áo mũ chỉnh tề không hẳn là người tốt

tiện nghi cho ông xã của cô núp ở chỗ nào cùng rất chói mắt, tùy tiện đứng chỗ nào, đều sáng giống như vật sáng thiên nhiên, hấp dẫn được thật nhiều ánh mắt xung quanh không tự chủ nhìn qua.

Không muốn hai người quá mức làm người khác chú ý, Phương Trì Hạ vội bước đi qua, mở cửa xe lên xe: "Chào".

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu liếc nhìn cô một cái, mắt dừng trên rương hành lý của cô một chút, đi theo cô lên xe.

"Đợi tí nữa tôi muốn đến cửa hàng phía trước một chút, muốn mua vài món đồ, nếu như anh tiện đường, vậy đưa tôi đến đó một chút đi! Nếu như không tiện đường, đến phía trước thả tôi xuống, tôi tự mình đi cũng được". Phương Trì Hạ thu xếp rương hành lý nhỏ của mình, còn nói.

Từ đầu tới cuối Lạc Dịch Bắc một bộ lạnh đến thờ không ra hơi, phối hợp lái xe của mình đi.

Chỉ là, thời điểm đi qua một cửa hàng cỡ lớn trong nội thành, anh dừng lại.

Anh như vậy, làm cho Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn.

Vốn hai người chính là ăn hôn, anh đến đón cô là chuyện mà cô không hề nghĩ tới, bây giờ còn phối hợp ra ngoài đi dạo với cô, cô càng không nghĩ tới.

Điểm ấn tượng của Phương Trì Hạ đối với anh thoáng để cao vài phần.

Nào biết không tiếp tục hai giây, lại bị câu tiếp theo của anh đánh rơi tại chỗ: "Như thế nào? Cần tôi hỗ trợ xuống xe?".

Anh mang nồng đậm châm chọc, đi vài bước đến bên người cô, giống như là muốn ôm cô ra trước mặt nhiều người như vậy.

Phương Trì Hạ cả kinh, nhanh chóng từ trong xe chui ra: "Tôi tự mình ra là được rồi".

Lướt qua anh, cô trực tiếp đi vào trong siêu thị.

Phía trên là bách hóa, phía dưới là siêu thị với hình thức cỡ lớn.

Phương Trì Hạ quen thuộc đi vào, đẩy một cái xe đẩy thật lớn, quan sát bên này, dòm ngó bên kia, chọn một đồng lớn đồ vật mà Lạc Dịch Bắc xem không hiểu, lấp đầy cả chiếc xe.

Trong lòng Phương Trì Hạ nghĩ rằng, Lạc Dịch Bắc kéo toàn là đồ của cô, mặc kệ nó! Dù sao cũng là tiền của anh.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi sau lưng cô, từ đầu tới cuối nhìn cô nhón chân lên lấy rồi nhét vào xe, mặt không biểu tình

Kỳ thật Phương Trì Hạ cũng không lùn, 168cm, nhưng khay chứa đồ có chút cao, nhón chân lên cũng lấy không được.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô nhảy nhảy ở trước mặt anh giống như con khỉ, nhảy hồi lâu cũng không chạm được đồ.

Cô giống như cũng không nhút nhát, xoắn cao tay áo muốn tiếp tục, Lạc Dịch Bắc bước vài bước tới, tay dài chân dài, dễ lấy đồ vật phía trên xuống.

"Cám ơn". Phương Trì Hạ xấu hổ sờ sờ mũi, lại đẩy xe đẩy chuyển đến chỗ khác.

Hai người mua đồ hơi nhiều, cũng không biết cô mua làm gì, thậm chí ngay cả son cũng mua.

Thời điểm tính tiền, cái túi lớn lấp những cái túi nhỏ.

Phương Trì Hạ vốn người rất nhỏ nhắn xinh xắn, xách có chút có hết sức, trái lại người đàn ông phía trước chân dài nhưng hai tay trống trơn, lúc hai người đi cùng một chỗ, nghiêm nhiên giống như bán tính yêu nữ bộc hiện thực.

Ngay cả rất nhiều người đi ngang qua cũng không nhận được, chỉ vào Lạc Dịch Bắc bắt đầu trò chuyện: "Hiện tại người trẻ tuổi, đều là như vậy!".

"Nhìn cô gái người ta xách nhiều vật vạ, cũng không giúp đỡ chút".

"Đúng vậy, trông quần áo cũng rất chỉnh tề!".

Mắt đen của Lạc Dịch Bắc trầm xuống, nghiêng đầu, một ánh mắt lãnh lệ quét qua đám người.

Ánh mắt anh luôn luôn rất sắc bén, thấy mấy người lên tiếng sững sờ, tất cả đều ngoan ngoan cầm miệng

Chương 37: Nhẫn cưới giá rẻ như thế

Chính Phương Trì Hạ lại không sao cả, hai người vốn không phải vợ chồng chân chính, cô không có chờ mong gì với Lạc Dịch Bắc.

Ôm theo bao lớn bao nhỏ, muốn tiếp tục đi ra ngoài cửa, cô tay lại thành linh bị kéo lấy.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, ánh mắt kinh ngạc chuyển qua.

"Chỉ vì ngăn ngừa bị người nói tôi ngược đãi vì thành niên". Cầm lấy túi mua sắm trong tay cô, anh nhẹ nhàng trả lời cô một câu, đến vị trí đỗ xe phía trước.

Phương Trì Hạ giật mình đứng ở chỗ cũ, không còn gì để diễn tả anh.

Vị thành niên...

Cô thoát nhìn đầu giống như vị thành niên?

"Còn có chút đồ vật chưa mua". Vài bước theo sau, nhét nấy bao đồ vật vào trong xe của anh, Phương Trì Hạ cũng không ngồi lên, mà chuyển đến đường gần đó.

Quảng đường này là phố mua sắm, cửa hàng lớn bé rất nhiều.

Cô phải đi mua chút đồ vật trang trí gian phòng, thời điểm đi qua một cửa hàng nhỏ bán đồ trang sức, bước chân không nhận được dừng lại.

Cửa hàng rất nhỏ nằm ở mặt tiền, không thể so sánh với tiệm châu báu cấp bậc cao đoan đại khí, nơi này đồ vật tinh xảo xinh đẹp, cũng không có giá trị cao.

Nói một cách khác, thì gọi là tiện nghi.

Nhìn tay trống không của mình, cô bước vài bước đi vào, ánh mắt lảng lạng rơi vào quầy nhân viên chuyên doanh bày biện trong tiệm.

"Tiểu thư, muốn kiểu dáng gì?". Nhân viên phục vụ nhiệt tình thân thiết chào hỏi với cô.

Tầm mắt Phương Trì Hạ chậm chạp đi chuyển ở trong quầy chuyên doanh, lảng lạng nhìn một đôi nhẫn bên trong, cuối cùng để cho nhân viên phục vụ lấy ra một đôi nhẫn được khảm một viên cào thạch thật nhỏ: "Tôi muốn cái này!".

Lấy chiếc nhẫn nhỏ trong đó ra mang vào, bất ngờ vừa vặn phù hợp, Phương Trì Hạ mua cặp nhẫn kia.

Cáo thạch rất rẻ, không thể so với kim cương, cô chọn tròng này đúng, 500 liền mua được.

Không phải cô cố ý mua giá rẻ như vậy, chủ yếu là cô không có nhiều gia sản.

Lạc Dịch Bắc ở bên ngoài nhìn động tác của cô, lòng mảy may không nhận được nhẫn lại.

Phương Trì Hạ đeo một chiếc nhẫn vào tay mình, mặt khác đi ra liền đưa cho anh một cái khác.

"Đây là cái gì?". Lạc Dịch Bắc về mặt ghét bỏ.

Người thiết kế châu báu đối với năng lực giám định và thưởng thức châu báu đều cao nhất, còn có Sa Chức Tĩnh và Lạc Hi Thần tiềm ẩn, Phương Trì Hạ chọn nhẫn, rõ ràng không vào mắt anh.

"Nhẫn cưới". Bỏ qua ánh mắt khác thường của anh, Phương Trì Hạ rất hài lòng đối với nhẫn mình chọn lựa.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, ánh mắt nhìn chiếc nhẫn hơi trệ một chút.

Phương Trì Hạ nghiêng đầu, khước mắt liếc mặt không biểu tình của anh, nghĩ đến hai người chỉ là ân hôn, có lẽ anh căn bản không để ý những cái này, lại thêm một câu: "Đều là ghép thành đôi đang bán, anh muốn mang muốn ném tùy anh."

Cô nói thản nhiên giống như không ngại cái gì cả, ngực Lạc Dịch Bắc, không hiểu sao có một chút phiền muộn.

"Đi về, trở về!". Hoàn toàn bỏ qua sắc mặt của anh, tâm tình Phương Trì Hạ sung sướng đi đến bên chiếc xe.

Kỳ thật mua nhẫn cưới cũng không phải là ý của cô, cô cũng chỉ là đi ngang qua tạm thời nghĩ đến.

Kỳ thật cô cũng không quan tâm những đồ vật trên hình thức này, nhưng cô kết hôn mục đích chính là vì để cho người Phương gia người biết cô lập gia đình, nếu như không có tiêu chí gì, ai mà tin cô giả?

Cô cũng không thể lúc nào cũng cảm sợ họ khẩu theo bên người, thấy ai thì lấy ra cho người ta xem?

Lạc Dịch Bắc cứng ngắc đứng ở chỗ cũ, ánh mắt lảng lạng rơi vào chiếc nhẫn trong tay.

Phương Trì Hạ chọn kiểu dáng từ tiện nghi một chút, cấp bậc thấp, kỳ thật thiết kế rất sáng tạo mới mẻ, ít nhất, nhìn không ra giá rẻ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 38: Phu nhân Lạc gia

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cặp nhẫn kia một hồi lâu, ma xui quỷ khiến đeo trên tay thử một chút.

Vượt qua ngoài ý muốn, Phương Trì Hạ chọn nhẫn, đeo lên tay anh, trông nhỏ vậy mà vừa vặn phù hợp.

Điều này làm cho anh có chút ngoài ý muốn, có điều, không cách vài giây đồng hồ, lại mặt không biểu tình gỡ ra.

Nhẫn cưới?

Đã kết hôn, bây giờ cô đang từ từ chiều cáo với người ta là anh quan hệ với cô sao?

Vừa nghĩ tới động cơ cô gả cho anh không thuần túy, ngực Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên có chút ngọt ngào.

Phía trước, sau khi Phương Trì Hạ rời đi cũng không quay đầu lại một lần nào.

Hai người một trước một sau ngồi trên xe, quãng đường trở về này, cũng không nói một câu nào.

Quá trễ, sau khi ôm theo bao lớn bao nhỏ đồ vật vào nhà, Phương Trì Hạ cũng không để ý tới anh, mà tự mình bận rộn trong phòng.

Cô mua rất nhiều đồ, nào là giấy tường, đồ vật nhỏ trang trí, các loại nước son.

Lạc Dịch Bắc vừa bắt đầu không để ý tới cô, lên lầu bận rộn chuyện của mình.

Tuy Phương Trì Hạ không thể nào vui mừng, thế nhưng ba bữa cơm cô vẫn làm rất ngon.

Lạc Dịch Bắc cho rằng thời gian bữa tối cô sẽ chuẩn bị bữa tối thật ngon, nào biết ngồi ở đó ba giờ, trong hành lang ngay cả tiếng bước chân của cô cũng không có.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, chậm rãi ra khỏi phòng.

Thời điểm xuống lầu, Phương Trì Hạ đang đưa lưng về phía anh, ở trong vườn hoa tò son lên hàng rào, trên người mặc áo thun, trên đầu buộc cái dây cột tóc nơ con bướm, tâm tình còn sung sướng ca hát: "Ta là một thợ sơn son tường bản lĩnh mạnh mẽ, sơn nhà sơn nha..."

Sau khi cô đi tới nơi này tâm tình luôn sáng lạn như ánh mắt trời, cho dù thời điểm một mình, cũng có thể chế tạo ra tạp âm như thế.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô chăm chăm, đáy mắt đều là chăm chọc.

Xem ra, sau khi gả cho anh, cô rất vui vẻ!

Xác thực là vui vẻ, thân phận thiếu phu nhân Lạc gia, có cô gái nào đạt được mà không vui?

"Nấu cơm đi!". Vài bước đi tới, mặt anh không biểu tình túm lấy bàn chải trong tay cô.

"Thấy tôi sơn như thế nào?". Phương Trì Hạ lau mồ hôi trên trán, rất có cảm giác thành tựu ngẩng đầu lên.

Vườn hoa lớn như vậy, tất cả cọc gỗ làm hàng rào đều được cô sơn, trắng như tuyết, để cho đầu gối vốn dĩ màu sắc cổ xưa phảng phất giống như thêm tia sức mạnh sinh mệnh, trước mắt đều sáng không ít.

Sau khi vườn hoa được cô chỉnh lại làm cho người ta cảm giác là sắc màu sáng ngời không ít, cũng âm áp không ít.

Ấm áp, đây là sắc thái không thuộc về Lạc Dịch Bắc.

Khẽ liếc mắt nhìn, thậm chí khinh thường nhiều hơn là chú ý, anh lạnh lùng phun ra một câu: "Trong vòng ba giây nếu như không đến phòng bếp, chúng ta trực tiếp đổi thành phòng tắm!".

Cắt, chính mình cảm thấy cứ việc nói thẳng!

Phuong Trì Hạ không xem lời anh là chuyện quan trọng, nhưng mà vẫn phối hợp vào phòng bếp.

Từ trong tủ lạnh lấy ra nguyên liệu nấu ăn, đang do dự làm món gì, chuông điện thoại phòng khách bỗng nhiên vang lên.

Nơi này là nhà Lạc Dịch Bắc, Phuong Trì Hạ không có ý định để ý tới.

Cô cảm thấy sau khi anh nghe được anh sẽ bắt máy, nào biết đều tiếp tục vang thật lâu, trong phòng khách lại không có âm thanh của anh.

Phuong Trì Hạ sợ đối phương có chuyện gì, trước khi đối phương cúp điện thoại, chạy ngay qua tiếp điện thoại: "Alo, xin chào!".

Đối phương nghe tiếng của cô cũng sợ một chút, như là đang hoài nghi mình có gọi sai không

"Alo, xin chào, xin hỏi ai vậy?". Phuong Trì Hạ hỏi lại.

Bên kia điện thoại trầm mặc một hồi lâu, một giọng nữ vô cùng êm tai ung dung truyền đến: "Là Noah sao?".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 39: Cô là gì của nó

"Noah? Ý bà là tên Lạc Dịch Bắc kia sao?". Phuong Trì Hạ giật mình một chút, nhưng rất nhanh lấy lại phản ứng.

"Tên kia?". Người bên kia điện thoại giống như sống sờ, nhưng cách nửa giây về mặt ôn hoà tiếp tục trò chuyện với cô: "Đừng vậy, chính là tên kia, xin hỏi cô là gì của nó?".

Âm thanh cười thầm tìm, thời điểm nghe lời này, Phuong Trì Hạ thấy được bộ dạng đối phương, mặt mày cong cong mắt cười thành hình trắng lưỡi liềm

"Tôi là..." Một câu, vậy mà để cho Phuong Trì Hạ không biết trả lời thế nào.

Cô và Lạc Dịch Bắc là ân hôn, trừ hai người trong cuộc, ai cũng không biết.

Đối phương giống như đoán ra cô xấu hổ, cũng không truy vấn, mà đổi lại vấn đề: "Mấy ngày nay Lạc Bắc luôn ở trong biệt thự sao?".

"Đúng vậy, mấy ngày nay đều ở đây". Phuong Trì Hạ thờ dãi, cảm giác đối phương rất hiền lành, cô cũng hỏi gì đáp nấy.

"Luôn ở trong đó không ra ngoài sao?". Âm thanh bên kia điện thoại hàm chứa ý cười.

Phuong Trì Hạ: "..."

Nói sao giờ?

Lời này dễ dàng làm cho người ta hiểu sai đó!

Phuong Trì Hạ nghe âm thanh bà ấy kiêu nano cũng có điểm lạ, vội vàng uốn nắn một chút: "Ý tôi là, mấy ngày nay buổi tối luôn ở đây".

Sợ đối phương nghĩ nhiều, còn trợn mắt nói lời bịa đặt bổ sung một câu: "Một mình!".

"Như vậy à!". Âm thanh đối phương giống như có hơi thất vọng.

"Tiểu thư, xin hỏi cô là gì của cậu ấy..." Không biết có thể hỏi đối phương ra chút vấn đề gì, Phuong Trì Hạ cố ý đánh lạc hướng chủ đề: "Cần tôi giúp bá chuyển điện thoại cho anh ấy không?".

"À, kỳ thật tôi cũng không có việc gì, chỉ là tùy tiện gọi điện thoại tới quan tâm chút mà thôi". Trong điện thoại giọng nữ không sao cả, chỉ là đặc biệt nhắc nhở một câu, "Qua mấy ngày là sinh nhật ông nội, nhắc nó lúc đó nhớ về nhà".

"Được, tôi sẽ nhớ báo cho anh ấy". Phuong Trì Hạ mỉm cười đáp ứng.

Người bên kia điện thoại vừa mới chuẩn bị cúp điện thoại, lại có một giọng nói bỗng nhiên từ trong ống nghe truyền tới: "Chức Tinh, lại gọi điện thoại với ai?".

Âm thanh rõ ràng, rõ ràng truyền đến tai Phuong Trì Hạ, Phuong Trì Hạ sống sờ, cả người bể tắc.

Chức Tinh...

Lạc Dịch Bắc từ ngoài phòng đi vào, nhìn về mặt ngực trệ của cô, hồ nghi nhìn chăm chăm cô, đi vài bước qua.

"Vừa có người gọi điện thoại?".

"Vâng". Phuong Trì Hạ ngượng ngùng đáp lời anh, hình như còn chưa phục hồi tinh thần lại.

"À?". Lạc Dịch Bắc lại hỏi.

Phuong Trì Hạ chậm rãi nâng mặt lên, thì thảo đáp lời anh hai chữ: "Mẹ anh..."

"Em nói bậy trước mặt người nhà sao?". Lạc Dịch Bắc nhìn biểu tình quynh quáng của cô, phản ứng đầu tiên trong đầu là chuyển sáng sớm có độc miệng về Lạc Hí Thân và anh trước mặt anh.

"Nào có?". Phuong Trì Hạ đứng lên, quay người đi vào phòng bếp.

Cô chỉ tương đối bất ngờ khi Sa Chức Tinh lại là người dễ nói chuyện như vậy, cũng thật bất ngờ lần đầu tiên hai người đối thoại lại dưới tình huống như vậy.

Chuẩn bị bữa tối đơn giản, thời gian sau đó, Lạc Dịch Bắc vào thư phòng, Phuong Trì Hạ thì trở về phòng chuẩn bị sắp xếp quần áo của mình.

Lấy đồ vật trong rương hành lý ra, mở tủ quần áo ra, muốn bỏ vào, ngoài ý muốn phát hiện bên trong có nhiều rất nhiều đồ của phụ nữ, áo khoác, áo ngủ, bên trong, cần cái gì có cái đó.

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, có chút bất ngờ khi Lạc Dịch Bắc lại sẽ cho người chuẩn bị những thứ này.

Lấy từ bên trong ra một bộ áo ngủ, bất ngờ bị một vật bên cạnh hấp dẫn...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 40: Kinh điển như thế

Đó là một bộ lễ phục màu đen, đen than bít, trọn bộ lễ phục không có bất kỳ trang trí dư thừa, chỉ là vạt áo dùng tua ra rũ xuống tự nhiên làm điểm xuyết, cao quý ưu nhã phảng phất giống như thiên nga đen.

Phương Trì Hạ cầm lễ phục lên, lẳng lẳng nhìn chăm chú, nghiêng đầu thoáng nhìn Lạc Dịch Bắc còn chưa trở lại, cời quần áo ra quyết định mặc thử một chút.

Mặc lễ phục vào, nào biết khi kéo lên lại là một sai lầm.

Thời điểm kéo khóa, Phương Trì Hạ dùng lực quá lớn, một nắm tóc cũng bị kéo vào, đau đến làm cô hít khí "A ~ "

Nghiêng đầu, muốn xem xét tình huống, bất đắc dĩ bị kẹt lại giữa lưng, cần bàn là cô không nhìn được.

Phương Trì Hạ nhủ lòng mảy, tiếp tục bị khóa kéo dây vò.

Hành lang ngoài phòng, Lạc Dịch Bắc đi từng bước tới bên này, vừa vào cửa thấy cô đưa lưng về phía mình cùng với một màn đấu tranh với khóa kéo, kèm theo tấm lưng trắng đẹp đến lóa mắt.

Lạc Dịch Bắc lẳng lẳng nhìn cô chăm chăm một lát, vài bước đi qua, đẩy tay cô ra, anh thay thế động tác.

"Anh trở về!", Phương Trì Hạ khẽ giật mình, có chút ngoài ý muốn khi anh vào phòng lúc này.

"Ừ". Lạc Dịch Bắc khẽ đáp cô một tiếng, ánh mắt chăm chú rơi vào khóa kéo trên tay.

Phương Trì Hạ xoay người, tùy ý anh giúp đỡ mình, không nói tiếp.

Lạc Dịch Bắc giúp cô gỡ tóc bị kẹt ra, lại không lập tức giúp cô kéo lên.

"Được không anh?". Phương Trì Hạ căn bản không biết phía sau là tình huống như thế nào, cũng không biết khóa kéo còn mắc kẹt không, từ đầu tới cuối ngoan ngoãn đưa lưng về phía anh, mặt cũng không chuyển qua.

"Còn chưa được". Lạc Dịch Bắc lẳng lẳng nhìn cô, trọn mắt nói lời bịa đặt đáp, ánh mắt khẽ dò xét trên người cô.

Bộ lễ phục này rất chọn người, màu đen vốn chính là màu vô cùng thần bí, mặc không hợp sẽ cho người cảm giác rất áp lực, thế nhưng mặc xong, làm người ta kinh điển không chỉ một chút.

Làn da Phương Trì Hạ rất trắng, mặc màu đen sẽ không ngăn chặn cô sáng rực, thậm chí còn nhiều tia gợi cảm không nói nên lời.

Hình ảnh trắng đen đan chéo, cảm giác trùng kích đặc biệt mãnh liệt, để cho Lạc Dịch Bắc thoáng nghĩ đến hình ảnh cô ở dưới người anh tóc dài đan chéo ở căn cô tối hòm qua

Cùng lúc thị giác bị trùng kích, rung động tương tự, đồng dạng làm cho người ta nhiệt huyết sôi trào.

Chỗ yết hầu Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên hơi khô khát, tay dừng lại ở phía sau lưng cô, đột nhiên kéo khóa kéo vốn dĩ đã kéo lên gần một nửa của cô xuống.

Tay anh có chút lạnh buốt, lúc hoạt động, khớp ngón tay chà nhẹ qua da thịt Phương Trì Hạ, khiến cô run rẩy.

Nghiêng đầu lại vừa nhìn con mắt u ám thật đẹp giống như tròng mắt bị đốt lửa, trong nội tâm cô lộ bộ một chút.

"Lạc Dịch Bắc, không muốn!". Ý thức miễn cảm biết anh đang làm cái gì, muốn chống cự, tay vừa mới nâng lên, lại bị Lạc Dịch Bắc kim lại.

"Tôi còn chưa tắm rửa!". Phương Trì Hạ tìm lý do cho mình.

"Loại chuyện này có quan trọng không?". Con người Lạc Dịch Bắc, ánh mắt trầm thấp dừng ở phần lưng của cô, tay dọc theo lưng tron bóng chậm rãi chạy lên.

Da thịt cô thật sự rất tốt, mềm mại giống như con nít, xúc cảm dưới lòng bàn tay, vượt qua tường tượng tốt đẹp của Lạc Dịch Bắc.

Phương Trì Hạ bị anh chặn, nhất thời không biết trả lời như thế nào.

Trầm mặc một hồi lâu, gian nan đáp lại một câu: "Tôi muốn tắm trước".

Cô muốn tìm lý do cho mình chuẩn bị chút thời gian, nào biết Lạc Dịch Bắc thuận miệng tiếp một câu: "Tôi dẫn cô đi".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 41: Thật đúng là không biết xấu hổ

Edit: Năm

Phương Trì Hạ cứng ngắc ở trong ngực anh, vừa nghe thấy lời nói kia lập tức hoảng sợ thay đổi sắc mặt.

Chính là tối hòm qua lúc hai người ở trong phòng tắm cùng nhau mới xảy ra chuyện, cô vẫn còn cảm giác sợ hãi với phòng tắm.

Lúc vào đến phòng tắm, cô hoảng loạn tránh thoát ôm ấp của anh, đẩy anh đi ra ngoài, "Anh đi ra ngoài trước đi! Ra ngoài!"

"Có quan hệ?" Lạc Dịch Bắc không biểu lộ gì để mặc cô tùy ý đẩy, nói chuyện còn có điểm lười nhác.

Trên mặt Phương Trì Hạ lúc trắng lúc xanh, bị anh nói chặn đến cứng họng không biết nói tiếp làm sao.

Thật đúng là không biết xấu hổ!

Lạc Dịch Bắc thần nhiên thưởng thức sắc mặt biến hóa của cô, thuận tay mở khóa nước ở gần cô gái đầu tóc rối xù bên cạnh.

"Rào" một tiếng, làn nước ấm áp phun xuống như mưa, đầu Phương Trì Hạ đang để trong đó, toàn thân ướt nhẹp.

Linh cảm thiết kế bộ lễ phục trên người cô vốn dĩ bắt nguồn từ thiên nga, sau khi bị nước xối đã ướt hết toàn bộ, thật sự trở thành thiên nga nổi trên mặt nước, ngay cả trên gương mặt cũng toàn nước chảy.

Toàn thân cứng đờ đứng tại chỗ, Phương Trì Hạ tức giận đến thân thể cũng hơi phát run, cắn chặt răng.

"Lạc Dịch Bắc, anh làm cái gì thế hả?" Cô gào lên một tiếng với anh, có chút tức giận vì hành động của anh.

Giọng nói rống giận của cô hơi lớn, ánh mắt nhìn anh cũng hung thần ác sát, bộ dạng kia, giống hệt như là con mèo rừng nhỏ xù lông.

Lạc Dịch Bắc chớp chớp đôi hàng mi, dường như hơi bất ngờ trước hành động này của cô, nhưng động tác trên tay cũng không hề có ý dừng lại.

"Uớt hết cả rồi, anh giúp em cời ra!" Nhẹ nhàng đáp lại cô một câu, anh nói ra rất chừng mực đáng hoàng, chỉ là, hành động thì thật sự không liên quan đến từ đứng đắn chút nào.

"Anh đừng như vậy..... Đùng..... A ~" Phương Trì Hạ chống cự trong lồng ngực anh, lời nói vừa mới phát ra, lại vì động tác của anh, chợt biến thành một tiếng hô nhỏ.

Tay Lạc Dịch Bắc chơi xấu mà bóp cổ một chút.

“Khốn – kiếp!” Mặt của Phương Tri Hạ hồng đỏ đến như muốn nở ra máu, cô nâng cánh tay lên muốn đánh anh, anh lại thuận thế nắm lấy cổ tay cô, khẽ đỡ cô để cô hơi dựa lên cửa thủy tinh, thân thể anh cũng lập tức đề lên.....

Trong phòng tối, sương mù mờ mịt.

Trên đỉnh đầu, nước trong vôi hoa sen, vẫn còn “ào ào” chảy.....

Cũng không biết gần bao lâu, từ chi Phương Tri Hạ như nhũn ra, nói chuyện cũng có phần không tỉnh táo, “Lạc Dịch Bắc, dừng lại đi, ngày mai chúng ta tiếp tục được không?”

“Ngày mai?” Người đàn ông bên cạnh lập lại hai từ của cô, dường như cũng vừa lòng với đề nghị này.

Lúc này Phương Tri Hạ căn bản không biết chính mình đang nói cái gì, càng không nói đến sự tình hôm nay còn chưa kết thúc, đã tự ném chính mình vào một cái hố sâu khác rồi.

Thấy hình như anh nghe vào tai, cô vội vàng gật đầu phụ họa, “Ừ, ngày mai.”

“Được, ngày mai.” Mọi mớng như có như không nhếch lên một cái, khó có khi Lạc Dịch Bắc dễ nói chuyện, anh dùng khăn tắm bọc lấy cô, một tay ôm cô ra khỏi phòng tắm.

Hai người trở về phòng, đầu vừa đặt lên gối chỉ trong chớp lát, Phương Tri Hạ một mồi nặng nề chìm vào giấc ngủ.

Kể từ khi lớn lên, Phương Tri Hạ lại có một tật xấu, lúc cô ngủ giấc ngủ rất nông, hơn nữa cô luôn không ngủ được.

Đây là do trước kia khi còn ở Phương gia tạo thành, chủ yếu là vì đề phòng con sói ở Phương gia kia.

Lúc nào cũng có thể bị người như lang như sói mơ ước, Phương Tri Hạ luôn cố gắng tự bảo vệ mình, ngay cả lúc ngủ cũng luôn luôn cảnh giác với hân.

Nhưng mà, từ khi ở cùng Lạc Dịch Bắc, cũng không biết là bị anh lấn lộn quá một mồi hay là có nguyên nhân khác, mà cơ bản buổi tối cô đều đặt đầu xuống là có thể ngủ.

Một đêm, không mộng mị.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 42: Sao lại không cẩn thận như vậy

Edit: Năm

Ngày hôm sau là thứ Bảy, hiếm khi Lạc Dịch Bắc được thức dậy muộn.

Còn chưa xuống lầu, dưới lầu đã truyền tới tiếng leng keng quen thuộc.

Cau mày, thông thả ung dung đi ra phòng, anh bước từng bước một về phía cầu thang xoắn ốc.

Vừa xuống đến một nửa cầu thang, một mảng sắc vàng bỗng nhiên đập vào mắt.

Khi đưa mắt nhìn, phòng khách to như vậy, lúc trước đều là vách tường màu trắng trong trẻo lạnh lùng, đã bị giấy dán tường trang trí thành màu vàng nhạt nhạt.

Màu vàng vô cùng ấm áp, cũng không quá mức rực rỡ, như là vàng sáng mông lung hắt vào từ những tia nắng ban mai, khi nhìn đều khiến cho trái tim người ta như được một mảnh ánh mặt trời chiếu rọi.

Những nơi còn lại trong phòng khách cũng bị cô sửa lại, hoàn toàn thay đổi, ngoại trừ bài trí các vật dụng gia đình không khác gì so với trước, trên cơ bản, những gì có thể động đều bị cô động qua, thậm chí cái ly anh bày ở đó, cũng bị cô vẽ lên một hình vẽ anh xem không hiểu.

Bên cạnh còn có một cái ly giống cái của anh, dường như cũng bị vẽ nguệch ngoạc nhìn không rõ là hình gì.

Hai cái cái ly bày ở cạnh nhau, thoạt nhìn cực kỳ giống một cặp xứng đôi.

Lại nhìn sang bên cạnh một chút, người tới hôm qua ở dưới thân anh liền tiếp la hét không muốn không muốn, sau một đêm lại sinh long hoạt hổ, không biết đang đứng ở trên cao kia làm cái gì.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đảo qua từng chút từng chút một phòng khách đã bị sửa đến mức chính mình cũng không nhận ra, bước vài bước đi xuống.

“Em đang làm gì?” Ánh mắt chuyển hướng về phía Phương Tri Hạ đang đứng ở trên thang xếp cao cao kia, anh lạnh mặt hỏi.

Giọng nói đột ngột vang lên, khiến Phương Tri Hạ hoảng sợ, dưới chân hơi lảo đảo một chút, lung lay suýt nữa ngã từ trên thang xuống.

Hoảng loạn vịn vào cửa sổ bên cạnh ổn định chính mình, cô còn chưa hoàn hồn, thờ hồn hên, ánh mắt nhìn về phía người đàn ông đang đứng trên mặt đất,

“Anh làm cái gì thế? Sao đi xuống mà không lên tiếng?”

Giọng nói của cô còn có chút tức giận, âm lượng hơi lớn, gào to khiến Lạc Dịch Bắc sững sốt đứng yên như vậy một chút.

Đứng ở trên địa bàn của anh còn dám quát anh như vậy? Lá gan không nhỏ!

Con người nguy hiểm nhiều lại, ánh mắt anh trầm xuống.

Phương Tri Hạ quát xong lại thấy xấu hổ, chỉ sợ từ nhỏ đến lớn không ai dám rộng vị đại thiếu gia này đi?

“Tôi xong rồi, anh đôi bụng chưa? Tôi đi chuẩn bị bữa sáng!” Cô vuốt vuốt mấy sợi tóc che tầm mắt, muốn xuống khỏi thang, nhưng mà, lúc bước xuống bậc đầu tiên, dưới chân lại dẫm hụt.

Cũng với động tác này, thân thể cô chột mắt đi cân bằng, cái thang lay động một chút, cô đứng ở trên cũng lung lay theo.

Đột nhiên xảy ra tình huống này, sắc mặt Phương Tri Hạ cũng thay đổi.

Lạc Dịch Bắc đứng trên mặt đất thờ ơ nhìn một màn này, cũng không có ý định đón lấy cô.

“Anh mau giúp tôi!” Phương Tri Hạ sàu khổ mà ôm lấy cái thang muốn giữ thăng bằng, nào biết lại chạm một bước.

Vừa rồi cái thang kia lắc lư vài cái, nghiêng về phía trước, thân thể của cô cũng theo đó bị văng ra ngoài.

Phương Tri Hạ hoảng sợ trắng mặt, nhắm chặt mắt lại chờ đợi cái mớng nở hoa, lúc thân thể sắp va chạm với mặt đất, một đôi tay cánh tay lại chọt vurun ra, vững vàng đón lấy cô.

Mọi chuyện xảy ra thật nhanh, nhanh đến nỗi cô căn bản không nhìn được rõ cái gì.

Ngẩng đầu lên, khuôn mặt của Lạc Dịch Bắc kia đã phóng đại ở ngay trước mắt.

Phương Tri Hạ nhẹ thở phào, nghĩ thầm anh còn không đến nỗi quá lạnh nhạt.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc vừa mở miệng, liền đánh bay hết không còn một chút nào chút hảo cảm vừa dâng lên trong lòng cô.

Môi mông nhếch lên, mặt anh lạnh nhạt nhả ra một câu, “Sao lại không cẩn thận như vậy? Ngã hông người rồi thì ba bữa cơm ai sẽ chuẩn bị? Cả phòng bữa bọn còn đang đợi em dọn sạch đây!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 43: Người ở dưới mái hiên, trước mắt tạm thời cúi đầu

Edit: Năm

“Cút!” Biểu tình trên mặt Phuong Trì Hạ vận vẹo một chút, quay về phía anh lại là một tiếng quát nữa.

Một tiếng quát này còn rất có tinh thần, nhưng mà, sau khi quát xong gương mặt lập tức xám xịt, co người thoát khỏi vòng ôm của anh đi về phía phòng bếp.

Người ở dưới mái hiên, không thể không cúi đầu.

Hiện tại quả thật cô không có đủ lực trả cho anh!

Sau khi Lạc Dịch Bắc và Phuong Trì Hạ kết hôn, đã mấy ngày liền chưa về nhà.

Sinh nhật Chu lão gia lần này, mấy ngày hôm trước Sa Chức Tinh đã gọi điện thoại tới nhắc nhở, trường hợp này, anh nhất định phải trở về.

Ăn xong bữa sáng, lên lầu thay quần áo, lúc đi xuống, Phuong Trì Hạ vẫn còn đang sửa sang lại một đồng hồ hỗn độn trong phòng khách mà lúc trước cô bày ra.

“Lát nữa tôi sẽ ra ngoài.” Lạc Dịch Bắc bước vài bước đi xuống cầu thang, một bên sửa sang lại cổ tay áo của mình, một bên nói chuyện với cô.

“Ừ.” Phuong Trì Hạ đưa lưng về phía anh, đang mài thu thập đồ sơn vẽ, chỉ khẽ đáp lời anh một tiếng, đầu cũng không hề ngoái lại một chút.

Cô như vậy, khiến cho Lạc Dịch Bắc không nhận được nhàn mày lại.

Anh bỗng nhiên cảm thấy, hai người ở bên nhau, so với việc anh coi thường cô, dường như cô càng ngớ lơ anh hơn!

“Đêm nay sẽ không về!” Nhìn chằm chằm cô một lát, Lạc Dịch Bắc lại nói.

“Được.” Vẫn là giọng nói nhàn nhạt ấy, Phuong Trì Hạ chăm chú sửa sang lại đồ vật, vẫn không quay đầu.

Toàn bộ quá trình làm lờ, khiến cho ngực Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên có chút khó chịu.

Anh tiến thêm vài bước, bàn tay to của anh nắm lấy cổ tay cô, dùng một tay kéo cô lên.

“Sao vậy?” Phuong Trì Hạ kinh ngạc nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu.

“Giúp tôi sửa sang lại quần áo!” Lạc Dịch Bắc uốn lưng, nghiêng thân thể của mình về phía cô.

“Đã sửa sang rất tốt rồi mà!” Ánh mắt Phuong Trì Hạ lướt qua người anh, ánh mắt nhìn anh càng kỳ quái.

“Bảo cô sửa sang lại thì cứ sửa lại đi!” Lạc Dịch Bắc nhẹ chớp chớp mắt, giọng nói đã có phần không kiên nhẫn.

Phuong Trì Hạ ngăn người, nhìn chằm chằm anh một lát, bỗng nhiên phản ứng lại đây ý đồ của anh.

Anh đây là không có việc gì làm nên nghĩ thầm muốn gây vò cô đi?

Phuong Trì Hạ đã hiểu, nhưng mà, lại không cùng anh tranh đấu.

Anh cũng phải đi rồi, cả ngày hôm nay ngôi nhà này đều sẽ thuộc về cô, hiện tại cô chỉ nghĩ chạy chóng tiễn anh đi mà thôi.

Một lần nữa cời bỏ quần áo anh đã mặc chỉnh tề, Phuong Trì Hạ lại giúp anh cài lại từng cái từng cái cúc áo.

Cô cảm thấy hành vi hiện tại của mình ngốc đến không dám nhìn thẳng nữa, cài được một nửa thì cô chút cảm giác không làm nổi nữa, nào biết vị kia chẳng những không ngăn cản, khuôn mặt tuấn tú lạnh lẽo phía trước dường như còn mềm mại đi một chút.

Khóc mắt Phuong Trì Hạ yên lặng giặt một cái, cúi đầu tiếp tục cài.

“Được rồi!” Thật vất vả, rốt cuộc cài xong cúc áo cuối cùng, về mặt cô trở nên sung sướng vì đại công cáo thành.

Lạc Dịch Bắc liếc mắt nhìn cô một cái, xoay người rồi đi.

Bây giờ hãy còn sớm, tiệc sinh nhật của ông đến buổi tối mới cử hành, anh không vội, nên lái xe đến tương đối chậm.

Suốt đường lái xe này, gương mặt của Phuong Trì Hạ vẫn luôn không ngừng hiện lên ở trong đầu anh.

Anh đi rồi, một mình cô ở lại trong biệt thự trống trải lạnh lẽo không biết sẽ làm cái gì?

Lạc Dịch Bắc cũng không biết hôm nay mình có chỗ nào không đứng, khi xe chạy được một nửa đường, bỗng nhiên quay đầu, lái xe trở về.

Khi bước vào nhà, dưới lầu không có bóng dáng của Phuong Trì Hạ.

Ánh mắt đảo qua phía trên lầu, Lạc Dịch Bắc lại đi về phía lầu hai.

Lúc bước vào phòng ngủ, Phuong Trì Hạ đang ngồi ở ghế treo trên ban công ngủ bù.

Thân mình nhỏ bé cuộn tròn thành một khối ở trong ghế treo hình bán nguyệt, đầu nhẹ gối lên sườn ghế, khuôn mặt nhỏ trắng nõn được tia nắng ban mai nhân nhạt chiếu lên, khiến cho cả người cô dường như được phủ kín bằng một vầng sáng

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 44: Ngày tân hôn thứ ba

Edit: Năm

Lạc Dịch Bắc không biết sáng nay cô dậy từ mấy giờ, nhưng mà, chỉnh đốn và sửa sang lại phòng khách lớn như vậy, lúc anh thức dậy, hẳn là cô đã dậy được vài tiếng đồng hồ rồi.

Đi đến bên người cô, lẳng lặng nhìn bộ dạng này của cô, anh sáp mặt lại gần cô một chút.

Bộ dạng khi ngủ của cô thực điềm tĩnh, lên lông mi nhẹ nhàng rũ, tiếng hít thở nhẹ nhàng.

Tuy rằng thời điểm người phụ nữ này tỉnh thì có rất nhiều hành vi khiến cho anh không vui vẻ gì, nhưng, lúc này, nhìn cô vẫn rất thuận mắt.

Lúc này, Phương Trì Hạ tựa như một đứa trẻ mê muốn chết rồi, an tĩnh lại điềm đạm, trong lòng ngực còn ôm một cái gối to hình phim hoạt hoạ.

Ngũ quan của cô thật sự rất tinh xảo đẹp đẽ, gương mặt thậm chí còn không lớn hơn một bàn tay của anh, da thịt mềm mại đến độ như là cánh hoa được sữa bò cọ rửa, môi hồng hơi cong lên, phảng phất như mang theo ma lực, mê hoặc Lạc Dịch Bắc, ma xui quỷ khiến thế nào lại đưa môi mình lại gần môi cô.

Nhưng mà, còn chưa có hôn đến, người đang ngủ đột nhiên mở to hai tròng mắt ra.

“Đừng, đừng lại đây!” Lập tức cũng không thêm nhìn anh, cô như là trông thấy điều đáng sợ nào đó, kinh hoàng thất thố “bịch” một cái, lăn từ trên ghế treo xuống, thân thể co rúm lại lui về phía góc tường, hoảng loạn vươn tay bắt được một cái bình hoa bên cạnh, đập về phía đầu anh.

Một loạt động tác của cô vô cùng nhanh, Lạc Dịch Bắc đột nhiên không kịp đề phòng, càng không nghĩ tới người mỗi đêm phối hợp với anh, sẽ đột nhiên làm ra mấy động tác quá khích như vậy, nhất thời lui chậm một bước, bình hoa đập trúng vào giữa trán anh.

Rõ ràng tiếng hút không khí vang lên ở giữa hai người, ánh mắt sắc bén đảo qua mặt cô, mặt Lạc Dịch Bắc đen thui, “Phương Trì Hạ!”

Phương Trì Hạ bị anh quát như vậy, đầu óc thanh tỉnh một chút.

Ngơ ngẩn nhìn chằm chằm khuôn mặt kia của anh, lại nhìn nhìn hung khí trên tay mình, hoảng loạn ném bình hoa ra phía sau.

“Làm sao lại là anh?” Sắc mặt cô có chút xấu hổ, muốn tiến lên xem xét tình huống của anh, nhưng sợ bị anh ném văng ra, lại không dám tiến lên.

“Nếu không em còn cho là ai vào đây nữa?” Ngày tân hôn thứ ba liền tiến hành “Gia báo”, mặt Lạc Dịch Bắc phũ lên mây đen dày đặc.

Phương Trì Hạ bất động thanh sắc nhìn anh, vẻ mặt xấu hổ.

“Không phải nên giải thích một chút sao?” Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đảo qua trên mặt cô, hàn khí trong mắt bắn ra bốn phía.

“Tôi ngủ đến hồ đồ rồi, nhất thời đã quên mất mình đang ở đâu. .... A..... Ha ha.....” Phương Trì Hạ trung ra khuôn mặt tươi cười hồi lỗi, chỉ là, lúc này tươi cười, nhìn thế nào cũng thấy có điểm cứng đờ.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc à nhìn chằm chằm cô đang nhìn mình, nghĩ đến tình hình khi lần đầu tiên nhìn thấy cô, đại khái đoán được vài phần.

Em ở Phương gia mấy năm nay, mỗi ngày chính là kinh sợ vượt qua như vậy?

“Tôi thật sự không phải cố ý, anh có khỏe không? Tôi xem giúp anh một chút!” Phương Trì Hạ thấy thần sắc anh tựa hồ có chuyển biến tốt đẹp, chậm rãi bước qua, nâng đầu anh nhìn nhìn.

Còn tốt, không có miếng vết thương, chỉ là góc trán hơi hồng hồng.

Động tác của cô thực mềm nhẹ, cái này làm cho Lạc Dịch Bắc mới vừa tức giận lại có điểm hạ hỏa.

Được rồi, biết cô rất đáng thương, anh liền tha cho cô một lần này!

“Sao đột nhiên anh lại đã trở về rồi?” Phương Trì Hạ ấn anh ngồi ở ghế treo mình vừa mới ngồi lúc nãy, nghiêng đầu muốn đi lấy túi chườm nước đá giúp anh, lại bị anh một phen kéo giữ lại.

“Ngồi xuống!” Ý bảo ngồi lên chân mình, anh yêu cầu.

Buổi tối, Phương Trì Hạ đều rất phối hợp với anh, nhưng bây giờ là giữa ban ngày, đột nhiên thân mật như vậy, cô còn rất không quen.

Ngơ ngẩn mà nhìn anh, cô do dự một chút, vẫn là đi qua.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 45: Anh thích bộ tối hôm qua

“Tôi giúp anh xoa một chút, như vậy làm tan máu bầm tương đối mau, nha?” Ngồi trên đùi của anh, cô cùng anh thương lượng.

Từ nhỏ đến lớn Lạc Dịch Bắc chịu quá nhiều huấn luyện như vậy, kỷ thật với anh mà nói vết thương nhỏ như này căn bản không tính là gì.

Có điều, hiếm khi cô tỏ ra ôn nhu như vậy, anh thế nhưng lại gạt đầu.

Phương Trì Hạ lấy túi chườm nước đá ra, dán lên vết bầm trên trán anh, động tác tinh tế mà giúp anh xoa lên.

Động tác của cô thực mềm nhẹ, vết thương là do cô tạo thành, cô có phần hơi áy náy.

Lạc Dịch Bắc để mặc động tác của ca, bất động thanh sắc nhìn chằm chằm cô, đánh giá.

Ngũ quan của Phương Trì Hạ đặc biệt hài hòa, làn da còn rất trắng, nhìn gần như vậy, phảng phất như trên mặt tàn ra một vầng sáng mỏng lung, đẹp đến có chút loá mắt.

Hai người cũng không nói chuyện.

Không khí, lặng im.

Nhưng mà, trạng thái như vậy, không kéo dài đến hai phút, lại bị Lạc Dịch Bắc không có quy củ sờ soạng, tay làm loạn quần áo của cô.

Phương Trì Hạ cả kinh, lấy lại tinh thần, hoảng loạn đẩy đẩy anh, miễn cưỡng kéo ra khoảng cách với anh, “Không phải còn ra ngoài sao?”

“Còn sớm!” Lạc Dịch Bắc đầu cũng không nâng lên, chớp mũi cọ cọ vào cô, khàn khàn trả lời cô một câu.

Phương Trì Hạ bị anh chặn lại đến không còn câu nào để nói, trầm mặc một hồi lâu, đơn giản mặc anh làm tới.

Cô tưởng là, hôm nay anh muốn đi ra ngoài, nhiều nhất chỉ lăn lộn một chút liền thu tay lại.

Thực rõ ràng, bây giờ cô vẫn không thể nào hiểu được anh.

Nếu hai người tiếp xúc với nhau lâu hơn nữa, cô sẽ biết ý tưởng của cô lúc này thật sự có bao nhiêu ngốc ngếch.

Lạc Dịch Bắc bế ngang cô lên đi vào phòng ngủ, ôm cô trên tay lập tức đảo hướng về phía giường lớn.

Theo sau đó.....

Vài tiếng đồng hồ rồi mà cửa phòng ngủ cũng chưa hề mở ra.

Phuong Trì Hạ bị lẫn lộn đến eo như muốn đứt, sự lơ lửng nằm trên giường, mơ mơ màng màng ngủ, trong lòng hung hăng mắng Lạc Dịch Bắc hết lần này đến lần khác.

Cầm thú!

Lần nữa tỉnh lại, sắc trời bên ngoài đã chậm rãi tối đen.

Người đàn ông trong phòng, còn chưa rời đi, đang đưa lưng về phía cô sửa sang áo sơ mi của mình.

Thân hình anh cao lớn, anh tuấn đẹp trai bức người, gió tay nhấc chân đều có một loại ưu nhã nói không nên lời, khiến người khác nhìn vào có chút hoa mắt.

Nếu không phải mình mới vừa bị lẫn lộn đến quá tàn nhẫn, đại khái Phuong Trì Hạ sẽ như đang thưởng thức phong cảnh mà nhìn anh chăm chăm thêm vài lần.

Dư quang nơi khóe mắt liếc thấy tâm mắt cô dừng ở trên người mình, Lạc Dịch Bắc hơi hơi quay mặt qua, ánh mắt nhìn lướt qua hồng triều chưa lui trên gương mặt cô, khẽ phun ra hai chữ, “Tĩnh.”

“Sao anh còn chưa đi ra ngoài?” Phuong Trì Hạ bực chán đơn ngồi dậy.

“Thay quần áo rồi cùng đi.” Lạc Dịch Bắc ném cho cô một câu, dạo bước chân đi đến bên cạnh sô pha.

Cùng nhau?

Phuong Trì Hạ sững sốt một chút.

Không phải cô không biết anh muốn đi đâu, hôm nay chính là sinh nhật Lạc lão gia đấy.

Mang cô đi cùng?

“Em còn năm phút để chuẩn bị, nếu không,” Ánh mắt đảo qua trên mặt cô, anh từ từ phun ra một câu, “Tôi tự mình giúp em!”

Một câu âm trầm như thế, làm Phuong Trì Hạ run lên một chút.

Cô không rõ anh làm như vậy nhằm mục đích gì, vẫn quần chân đơn xuống giường phối hợp đi chọn lễ phục.

“Mặc bộ nào thì được đây?” Ánh mắt đảo qua từng hàng lễ phục, cô có chút lưỡng lự.

Lạc Dịch Bắc giúp cô chọn quần áo quá nhiều rồi, đêm nay cụ thể là loại trường hợp gì cô cũng không biết, chính là rối rắm, giọng nói Lạc Dịch Bắc mang theo hài hước từ từ truyền đến từ phía sau, “Bộ màu đen tối hôm qua.”

Giọng nói mang theo mười phần trêu chọc, làm Phuong Trì Hạ ngẩn ra, đầu óc có chút hỗn loạn.

Hôm qua, bộ tối hôm qua .....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 46: Nhóc đúng là ngây thơ

Edit: Năm

Chính là vì bộ lễ phục kia mà tối hôm qua Phuong Trì Hạ ăn một, bị Lạc Dịch Bắc lẫn lộn ở trong phòng tắm lâu như vậy, hiện tại trên người cô còn đau khắp nơi.

Đối với bộ lễ phục này cô còn sinh lòng sợ hãi, không muốn đêm nay hai người lại nháo ra chuyện gì, quyết định lấy từ trong tủ ra một bộ váy kiểu dáng cực kỳ bảo thủ, bình thường nhất, tốt nhất có thể bao kín mình từ đầu đến chân.

Thực rõ ràng, ý tưởng thì hay, nhưng mà hiện thực lại quá khác đi.

Lạc Dịch Bắc kén chọn người chuẩn bị sẵn quần áo, có thể bình thường được sao?

Tủ quần áo có rất nhiều bộ, mỗi một bộ đồ đều như là được yêu cầu làm riêng theo số đo cơ thể của cô, không chỉ việc tất cả đều vừa vặn với cô, mà sau khi mặc vào thì kết quả còn rất kinh điển.

Từ việc này cũng có thể nhìn ra, Lạc Dịch Bắc rất hiểu cô, rõ ràng còn hơn cả những gì cô hiểu về anh.....

Phuong Trì Hạ chọn tới chọn lui mãi không chọn ra được bộ đồ nào phù hợp với tiêu chuẩn lý tưởng của cô, cuối cùng thay đổi một bộ lễ phục nhỏ màu xanh nhạt.

Cô không thích trang điểm quá mức phức tạp, mặc rất đơn giản, trên cổ cũng không phối hợp châu báu gì, chỉ đeo chiếc dây ngọc thường cô vẫn mang kia.

Mặt dây chuyền chỉ đơn giản là chiếc nhẫn, kim cương đen vây quanh một vòng kim cương trắng, đơn giản lại hào phóng.

Đến khi cô chỉnh trang lại thật tốt rồi ra khỏi phòng tắm, ánh mắt Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn thoáng qua cổ cô, lẳng lặng nhìn chăm chăm chiếc nhẫn kia, đánh giá một chút, cái gì cũng không nói.

Đi xuống lầu, thời điểm hai người rời khỏi biệt thự đã 6 giờ qua rồi.

Đến nhà chính Lạc gia là 7 giờ hơn.

Bạn làm ăn của Lạc gia rất nhiều, hơn nửa quan hệ cá nhân của Lạc Hí Thần cũng nhiều, đêm nay khách tới dự vô cùng đông, xe của khách đến cổng còn chưa tìm được chỗ dừng.

Lạc Dịch Bắc dẫn theo Phuong Trì Hạ đi vào, sau cũng không có ý giới thiệu cô, toàn bộ quá trình đều mặc kệ cô tự sinh tự diệt, mình thì đi tiếp đãi khách.

Kỳ thật Phuong Trì Hạ rất hưởng thụ loại trạng thái bị anh mặc kệ này, nếu anh thật sự dằn cô đi gặp người của Lạc gia, ngược lại cô sẽ thật sự không thích ứng nổi.

Lúc này bụng lại bị đói, ở bữa tiệc đi một vòng, thoáng nhìn thấy khu tự phục vụ đồ ăn, cô tự mình chọn một đĩa đồ ăn lớn tràn đầy.

Muốn tìm một chỗ ngồi xuống, khi đi ra bên ngoài, lại đứng lúc đâm phải một thân ảnh nho nhỏ đi vào.

“Chị là ai?” Tiểu chính thái lớn lên gương mặt tròn trịa như bánh bao đang vênh mặt nhìn cô, ánh mắt kia còn thực sắc bén, rất có phong phạm của Lạc Dịch Bắc.

“Chị sao?” Phuong Trì Hạ sững sốt một chút, ngồi xổm xuống, để cho ánh mắt của mình ngang hàng với ánh mắt của cậu bé, vào lúc tiểu chính thái cho rằng cô sẽ trả lời vấn đề của mình, cô lại chỉ là cong cong mi mắt cười, “Nói ra nhóc cũng không biết.”

“Chị còn chưa nói đâu, làm sao biết được là tôi không quen?” Tiểu chính thái thực khinh thường hừ hừ, cho cô một ánh mắt xem thường.

Phuong Trì Hạ ngẩn ra, thật không nghĩ tới một nhóc tiểu quý lại nhanh mồm dẻo miệng như vậy.

“Vậy trước tiên nhóc nói cho chị biết em là ai!” Thấy cậu bé đáng yêu, muốn vươn tay捏捏 khuôn mặt của cậu, lại bị ai đó làm về mặt ghét bỏ mà tránh đi.

A, lạnh lùng như vậy sao?

Phuong Tri Ha gơ tay lên thất bại, ngượng ngùng lùi về, khinh thường nà nói thẳm một câu, “Không chạm vào thì không chạm vào, đúng là tiểu ngây thơ!”

Mặt của tiểu chính thái hơi hơi vụn vẹo một chút, khuôn mặt vốn dĩ phúng phính đáng yêu lại lập tức nổi giận.

“Chị đây không bởi nhóc nữa, qua một bên chơi bắn bi đi!” Phuong Tri Ha lướt qua cậu bé, muốn đi, giọng nói rất có vài phần kiêu ngạo của tiểu quý kia bỗng nhiên truyền đến từ phía sau, “Hừ, chị đừng tưởng rằng chị không nói ra thì tôi cũng không biết, tôi vừa mới nhìn thấy chị vui vẻ đi theo anh Bắc tiến vào!”

Phuong Tri Ha ngẩn ra, mặt hơi hơi nghiêng đi.

Tiểu chính thái thong thả đi về phía cô, nhìn chăm chăm cô một hồi lâu như đang đánh giá tác phẩm nghệ thuật, sau đó, nhả ra một câu thiếu chút nữa làm Phuong Tri Ha bùng nổ……

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 47: Chị gọi là Tiểu Hữu

Edit: Năm

Nhìn cô một lượt từ trên xuống dưới, cậu bé nói, “Ngực nhỏ như vậy, mông bằng phẳng như thế, trước không nhô sau không vênh thì thôi đi, lại còn dơ xuong ra như vậy, không hiểu rốt cuộc anh Bắc coi trọng chị ở điểm nào?”

Khẩu khí vô cùng ghét bỏ, mang theo sự tò mò không hiểu, cảm giác không giống lời nói của một cậu bé bảy tám tuổi chút nào.

Phuong Tri Ha tức giận đến xoa tay, hận không thể một tay ném luôn nhóc kia vào bồn cầu.

Uốn bộ ngực it nhất vẫn còn đạt tiêu chuẩn của mình, cô tiến sát vào gần đầu cậu bé nói, “nhóc con thì biết cái gì? Nhóc tướng Lạc Dịch Bắc cũng giống nhóc, còn đang uống sữa nên thích ngực lớn sao?”

Cô chăm chọc người rất không khách khí, tiểu chính thái kia bị tức giận đến khuôn mặt đỏ bừng bừng, hơn nửa ngày cũng không thể nói được câu nào nữa.

“Được rồi, đi tìm mẹ đi, chị đối bụng rồi.” Phuong Tri Ha không muốn so đo với một đứa trẻ, vỗ vỗ vai cậu bé, xoay người muốn đi, tiểu quý kia lại hấp ta hấp tấp chạy theo

“Làm sao vậy? Còn có việc sao?” Phuong Tri Ha ngồi xuống một bậc thang ở ngoài đại sảnh, ánh mắt dừng lại trên mặt tiểu chính thái.

Tiểu chính thái nhìn chăm chăm cô một lát, đến gần cô, ngồi xuống.

Phuong Tri Ha bị cậu bé nhìn không rõ nguyên do, vừa thấy ánh mắt thiếu tu dưỡng kia thì rất muốn xoa xoa cậu vài cái.

Đang do dự xuống tay từ chỗ nào trước, tiểu chính thái lại mở miệng, “Chị và anh Bắc có quan hệ gì?”

“Trước tiên nói cho chị tên của em.” Đặt đĩa đồ ăn trong tay sang bên cạnh, cô chuyển đề tài.

“Tôi gọi Tiểu Tả.” Tiểu chính thái trả lời cô bằng giọng con nít ngây ngô.

Tiểu Tả?

Phuong Tri Ha lại lần nữa bị cậu nhóc làm cho ghen hờn.

“Ông nội nói, đi đến chỗ nào cũng không thể để mình chịu thiệt, tôi vừa mới nói tên cho chị nghe rồi, giờ đến lượt chị trả lời tôi mới công bằng!” Lạc Tả cũng hát cảm một cái, lại nói.

Chặc, lúc này mới bao nhiêu tuổi mà đã có đầu óc thương nhân rồi?

Phuong Tri Ha bị lời nói của cậu chọc cười, không cần nghĩ ngợi, nghiêng đầu trả lời cậu một câu, “Chị gọi là Tiểu Hữu.”

Lúc này đây, người yên lặng không nói nên lời biến thành Tiểu Tả.

Đôi mắt mở tròn xoe nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, cậu thấy ánh mắt của cô có điểm quái dị.

Người phụ nữ này đúng là không bình thường!

Có điều, chơi đùa rất tốt!

Đêm nay là sinh nhật Lạc lão già, người của Lạc gia đều vội vàng đi tiếp khách, cậu đã bị mọi người mặc kệ tự sinh tự diệt vài tiếng đồng hồ rồi.

Hiện tại thật vất vả mới gặp được chuyện thú vị, tâm tình của Tiểu Tả, thật giống như đứa trẻ được nhận món đồ chơi xinh đẹp, trong lòng có chút kích động nho nhỏ, nhưng trên mặt lại là vẻ lạnh nhạt, cũng không biểu hiện ra ngoài điều gì.

Đứng lên, đi một vòng quanh cô, cậu thực nghiêm túc mà nói ra một câu, “Xem chị, dáng người cũng không giống như là kiểu người anh Dịch Bắc có thể thích, chị cũng đừng làm mấy việc tốn công vô ích, nếu không như vậy đi, bốn thiếu gia không chê chị, về sau chị theo tôi đi!”

Lời này là cậu ngắt đầu ưỡn ngực nói ra, cảm giác vô cùng có phong thái bá đạo của tổng tài.

“Cùng nhóc?” Phuong Tri Ha bị sặc một chút, ngừng đầu, về mặt khinh thường tức mất một cái đánh giá cái đầu nho nhỏ của cậu, cô nhún nhát trả lời một câu, “Em nhỏ như vậy? Chỉ sợ còn phải thêm mấy năm nữa.”

Cô thuận miệng nói ra lời này, ai ngờ Tiểu Tả lại thuận miệng trả lời cô một câu, “Chị thích lớn?”

Tiểu Tả hỏi, hỏi rất thuần khiết.

Vốn dĩ hai người thảo luận chuyện này cũng rất thuần khiết, chính là, đoạn đối thoại này sao nghe vào tai lại dễ dàng hiểu sai như vậy?

Lớn……

Pừa sau, vừa vặn Lạc Dịch Bắc từ bên này đi qua, vừa đi tới liền nghe được đoạn đối thoại như vậy của hai người, khóe mắt hung hăng giật một chút, ánh mắt bốn cột dừng trên mặt Phuong Tri Ha.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 48: Đào chân tường nhà anh

Edit: Năm

Biểu tình trên mặt Phuong Tri Ha hơi hơi có điểm không được tự nhiên, cũng không biết có phải do ánh đèn chiếu lại đây hay không, dường như khuôn mặt cô còn hơi hồng hồng.

Tiểu Tà mới bảy tuổi tự nhiên sẽ không hiểu lời nói kia của mình sẽ có gì dễ khiến cho người khác hiểu sai ý, còn rất nghiêm túc chờ cô trả lời.

Phương Trì Hạ làm như không nghe thấy lời nói mới vừa rồi kia, xiên một miếng bánh kem trong đĩa của mình đưa cho cậu, ý đồ bỏ qua đề tài này, “Muốn nếm thử không?”

Tiểu Tà thực khinh thường hừ hừ, vẻ mặt cao ngạo vênh chểnh cỡm nhỏ của mình lên, “Chỉ có phụ nữ mới thích ăn mấy thứ đồ ngọt như vậy.”

Phương Trì Hạ yên lặng á khẩu.

Đứa bé này mới bao nhiêu tuổi, miệng đã đầy phụ nữ, phụ nữ rồi?

“Vây đợi một lát, chị đi lấy món khác giúp em.” Phương Trì Hạ đứng lên, xoay người đi về hướng khu tự phục vụ đồ ăn.

Tiểu Tà tung ta tung tãng đi theo phía sau cô, cô đi đến chỗ nào, cậu cũng vây quanh cô ở chỗ đó, biểu tình trên mặt vẫn lạnh lùng như cũ, nhưng là hành vi lại đáng yêu.

Bên này quần quanh chân cô, bên kia lại nói, “Vấn đề vừa rồi, chị không suy xét một chút sao? Bồn thiếu gia ở trường học được rất nhiều bạn nữ vây quanh đấy, mức độ được hoan nghênh không hề thua kém anh Dịch Bắc.”

Phương Trì Hạ nghiêng đầu liếc mắt nhìn cậu một cái, ném cho cậu nhóc một ánh mắt khinh thường, “Như vậy thì đào chân tường anh Dịch Bắc nhà em là tốt sao?”

Kỳ thật, lời này của cô đã tự nói ra mình có quan hệ với Lạc Dịch Bắc, nhưng là, dường như Tiểu Tà nghe không hiểu.

Đào chân tường?

Sao cậu lại phải đi đào chân tường?

Phương Trì Hạ cũng lười giải thích, lấy chút đồ ăn cho mình, lại lấy cho cậu một chút.

Tiểu Tà tựa hồ nói chuyện với cô rất hợp, hai người đều là kẻ bị ngó lơ, kém nhau mười mấy tuổi, thế nhưng có thể nói chuyện lâu như vậy!

Thậm chí Tiểu Tà còn đưa cho cô một món đồ chơi nhỏ phát ánh sáng tím để làm lễ gặp mặt.

Lạc Dịch Bắc đứng ở cách đó không xa, lẳng lặng nhìn chăm chăm hai người này một lát, rồi xoay người rời đi.

Xem ra, cho dù không ai quan tâm thì cô cũng sẽ không thấy nhàm chán!

Khách đến bữa tiệc đêm nay nhiều như vậy, Phương Trì Hạ lại không biết một ai.

Ngồi cùng Tiểu Tà một lát, lúc sau Tiểu Tà bị một bị người đàn ông là Dung Thiệu gọi đi mất.

Lạc Dịch Bắc còn bận rộn ở kia, Phương Trì Hạ lại không thể rời đi trước thời gian, ăn không ngồi rồi đành chuyển sang ra ngoài hoa viên.

So sánh với đại sảnh náo nhiệt đông khách khứa, trong hoa viên thanh tịnh không ít.

Phương Trì Hạ muốn tùy ý tìm một cái ghế dựa nghỉ ngơi một lát, thời điểm lướt qua chỗ ngoặt, bên kia bỗng nhiên truyền đến những âm thanh vụn vặt, “Ồ đâu rồi? Rõ ràng mới vừa rồi vẫn còn thấy!”

Giọng nói rất nhỏ, như là tiếng lẩm bẩm lâu lâu.

Phương Trì Hạ tò mò, bắt động thanh sắc đi theo hướng giọng nói.

Đẩy bụi hoa hồng ra, một thân hình mảnh khảnh đưa lưng về phía cô đang khom người không biết tìm kiếm cái gì trên mặt đất.

Người nọ tựa hồ tìm thật sự vất vả, nơi này lại tối đen, chỉ thiếu điều ngồi xổm trên mặt đất vạch từng tác từng tác cò lên để tìm.

“Có chuyện gì thế?” Phương Trì Hạ thuận miệng hỏi một câu.

Người đưa lưng về phía cô sững sốt một chút, chậm rãi nâng mặt lên.

Nơi này ánh sáng thực ít ỏi, ai cũng không thấy rõ ai.

Người phụ nữ kia thực thuận miệng trả lời cô một tiếng, “Tôi vừa mới rút một cái vòng cổ kim cương, tìm thật lâu vẫn chưa thấy.”

“Tôi giúp bà tìm!” Vừa hay lúc này Phương Trì Hạ không có việc gì làm, cô nhìn về phía kia, mở món đồ chơi phát ánh sáng tím trong tay lên.

Chiếu lên trên thảm cỏ xung quanh một chút, không đến năm phút đồng hồ đã đưa cái vòng cổ đến tay người kia.

Người phụ nữ nở kinh ngạc nhìn cô, tựa hồ có chút ngạc nhiên.

Dưới ánh sáng màu tím, không ít kim cương tự nhiên sẽ phát ra ánh huỳnh quang, cô gái này lại có thể biết điều đó!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing*: Báo Bối, Tiếp Tục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 49: Trời sinh một đôi

Edit: Nấm

Người phụ nữ kia vô cùng bất ngờ trước việc làm của Phương Trì Hạ, không nói tới việc cô còn trẻ như vậy, ngay cả chính mình gặp phải loại sự tình này, cũng không nhất định thể lập tức nghĩ ra nên làm thế nào!

“Mới vừa rồi một tên tiểu quỷ đưa cho cái này, không nghĩ tới vừa đúng lúc dùng tới.” Phương Trì Hạ mở ra đèn pin ánh sáng tím trên tay, cười cười với người phụ nữ.

Người kia nhẹ gật đầu một cái, dẫn cô đi đến nơi sáng hơn một chút, đưa chiếc vòng cổ trên tay cho cô, “Giúp tôi đeo lên một chút!”

“Được!” Phương Trì Hạ đặt đèn pin sang bên cạnh, giúp bà vén sợi tóc sau cổ lên, thật cẩn thận đeo chiếc vòng kia vào.

Đây là một chiếc vòng cổ vô cùng xinh đẹp, xâu chuỗi là hai ngôi sao một lớn một nhỏ, xen lẫn nhau là hai hình dáng độc lập, nhưng lại đan chéo cùng nhau theo quy luật, như là hai người không có chút điểm tương đồng nào, trong lúc lơ đãng vận mệnh lại cứ vướng mắc hai người vào.

Chiếc vòng cổ này, còn có một cái tên vô cùng đẹp ——Asteria.

Asteria, lấy tên trong thần thoại Hy Lạp chính là nữ thần bóng đêm, ngụ ý là: Ở trong bóng tối vô biên, người là ánh sáng rực rỡ nhất của ta.

Đây là tác phẩm tâm huyết kinh điển của Thi Kỳ Nặc - nhà thiết kế trang sức thiên tài ở Pháp, toàn thế giới chỉ có một cái như này!

Mà một cái duy nhất này, nhiều năm trước, đã sớm bị Lạc Hi Thần lấy danh nghĩa của Dung Hi mua về tặng cho vợ mình là Sa Chúc Tinh!

Về cơ bản, chiếc vòng cổ này là một dấu hiệu, nhìn thấy người đeo vòng cổ này, là có thể đoán được thân phận đối phương.

Nhưng mà, Phương Trì Hạ cũng chưa bao giờ tận mắt nhìn thấy Asteria là cái dạng gì, cho nên, dù đang cầm trong tay, cô cũng không biết.

Chuyên chú giúp người phụ nữ trước mặt đeo vòng cổ, động tác của cô rất cẩn thận, sợ nhất chính là không cẩn thận làm hỏng một kiệt tác như này.

Ánh mắt của người phía trước thoáng lướt qua trên cổ cô, thực cổ tình dừng lại vài giây trên chiếc nhẫn kia.

“Chiếc nhẫn trên vòng cổ của cô thật xinh đẹp.” Khóe môi ngậm một nét cười, người phụ nữ kia lơ đãng nói chuyện với cô.

“Cám ơn, phu nhân.” Phương Trì Hạ tỏ thái độ lễ phép.

“Biết là ai thiết kế không?” Người phụ nữ phía trước lại nói chuyện.

“Không biết ạ.” Phương Trì Hạ thành thật trả lời.

“Biết ý nghĩa của chiếc nhẫn này không?” Người phụ nữ phía trước mỉm cười lại hỏi.

“Xin lỗi, phu nhân, tôi không biết.” Phương Trì Hạ giúp bà đeo lại vòng cổ nghiêm chỉnh, lại cẩn thận giúp bà sửa sang lại mấy sợi tóc, “Như vậy thì tốt rồi.”

“Nếu đến đây rồi, thì đi vào đại sảnh đi tiếp khách của bữa tiệc đi!” Người phụ nữ ghé mắt nhìn cô một cái, dẫn đường phía trước cô đi về hướng đại sảnh bữa tiệc.

Lúc người này nói chuyện, phong thái rất nhẹ nhàng thanh nhã, nhưng lại có một loại ung dung và đẹp đẽ quý giá.

Phương Trì Hạ căn bản không biết thân phận của bà, nhưng vẫn quyết định đi theo.

Mẹ chồng nàng đầu lần đầu tiên gặp mặt, từ lúc nhìn thấy chiếc nhẫn trên cổ cô, Sa Chức Tinh đã đoán được thân phận của cô gái, nhưng mà, Phương Trì Hạ nhìn thấy bà, từ đầu tới đuôi lại là hoàn toàn không biết gì cả.

Chỉ là cảm thấy giọng nói của cô có điểm giống như đã từng quen biết, không hơn.

Lúc hai người đi vào đến đại sảnh, hiện trường vẫn còn rất nhiều người.

Lạc Dịch Bắc bị một cô gái còn trẻ tuổi lôi kéo, đi qua đi lại giữa các nhóm khách khứa để xã giao.

Một cô gái vô cùng xinh đẹp, ngũ quan tinh xảo giống như người được vẽ từ tranh bước ra, cùng anh sóng vai đứng chung một chỗ, như là một loại phong cảnh đẹp đẽ nhất, hấp dẫn không ít ánh mắt của những người xung quanh đây.

Quan hệ của hai người dường như rất thân mật, thỉnh thoảng cô gái kia lại nghiêng đầu dán vào lỗ tai anh nói vài câu gì đó, trong đôi mắt sâu thẳm của người đàn ông mang theo lạnh lẽo, thế nhưng khi ấy lại tỏa ra nét ôn nhu khác thường.

Phương Trì Hạ đứng trong đám người phía sau, lẳng lặng nhìn một màn này, trong đôi mắt trong suốt dường như không thấy có việc gì sai cả.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 50: Tan nát tâm hồn thiếu nữ

Edit: Năm

Dường như ánh mắt Lạc Dịch Bắc cũng chưa từng nhìn sang bên này, từ đầu tới cuối toàn bộ lực chú ý đều đặt vào người phụ nữ đi bên cạnh.

Những nơi hai người đi qua, như thể có ánh đèn mạnh mẽ chiếu rọi, loá mắt đến mức những người xung quanh đều trở nên âm ảm mất sức.

Một cặp vô cùng xứng đôi, dường như là trời do đất tạo thành, cơ hồ đã thu hút toàn bộ ánh mắt của các vị khách đêm nay.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc nhìn cô bé kia vẫn còn đặc biệt dịu dàng, cái loại dịu dàng này hoàn toàn bất đồng với khí chất lạnh lẽo của bản thân anh, phảng phất như trong thế giới băng thiên tuyết địa, đột nhiên xuất hiện một chút ánh mặt trời, làm cho không ít các vị khách nữ ở đây nát tan nát tâm hồn thiếu nữ.

Phương Trì Hạ cảm thấy mình hoàn toàn không hợp với nơi này, muốn tìm một góc không người để tiếp tục chờ hẩn, nhưng mà, cũng không biết có phải là trùng hợp hay không, mặc kệ nàng đi chỗ nào, chung quy lại thì tầm mắt vẫn đụng phải đám người Lạc Dịch Bắc.

Tiệc tối, vẫn còn phải tiếp tục.

Cứ như vậy dưới ánh nhìn chăm chú của Phương Trì Hạ, thật vất vả, rốt cuộc Lạc Dịch Bắc và cô gái kia thân mật xong, ngược lại đi đến trước mặt ông cụ đang ngồi trên ghế từ đàn trong đại sảnh.

“Dạ dạ không tốt, không cần uống rượu.” Lạc Dịch Bắc đi đến, liền đoạt lấy ly rượu ông cụ cầm trong tay đang chuẩn bị uống.

Lạc Ân Kỳ nhìn anh một cái, đối với hành vi của anh có chút bất mãn, nhưng lại không nhiều lời.

Dịch sang bên nhường cho anh một chỗ trên ghế dựa, Lạc Ân Kỳ nhàn nhạt hỏi, “Mấy ngày nay đều ở bên ngoài làm gì?”

“Không phải mỗi ngày cháu đều ở công ty sao?” Lạc Dịch Bắc bung một ly rượu vang đỏ trong tay, đầu ngón tay nhẹ nhàng lắc chất lỏng trong ly, không chút để ý trả lời ông một tiếng.

Lạc Ân Kỳ bị anh chặn lại một phen, cũng không tiếp tục truy cứu vấn đề này nữa, mà là thay đổi đề tài khác, “Lần trước báo chí đưa tin ảnh chụp là chuyện thế nào?”

“Việc này người phải hỏi nha đầu Kỳ Ngải kia.” Tránh Phương Trì Hạ, mũi nhọn của anh trực tiếp hướng về phía Kỳ Ngải.

Kỳ gia và Lạc gia có quan hệ tốt, có lẽ Kỳ Ngải làm cái gì Lạc gia đều sẽ tha thứ, nhưng Phương Trì Hạ thì không giống như thế.

Nếu biết có liên quan đến việc này, khó bảo đảm được người trong nhà sẽ không nghĩ nhiều.

Lạc Ân Kỳ cái gì cũng không hỏi được từ chỗ anh, không vui sầm mặt, thần sắc chuyển thành nghiêm túc, “Ở bên ngoài cháu làm cái gì, ta đều sẽ không can thiệp, nhưng, có một chuyện cháu phải cam đoan, đó chính là, bất kỳ lúc nào cũng không thể ném đi mặt mũi của Lạc gia!”

Lời này là nhắc nhở anh, tin tức lần trước, tuy rằng anh cái gì cũng chưa nói, nhưng cũng không có nghĩa là không để tâm đến.

Thân phận của Lạc Dịch Bắc như vậy, truyền ra ngoài tin tức anh cùng một người phụ nữ qua đêm ở khách sạn, các loại tin tức tình cảm linh tinh đó, đối với hình tượng của công ty và gia tộc mà nói, cũng không phải là chuyện tốt!

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc dừng lại ở chỗ hai người đứng không xa, cũng không biết có nghe thấy anh lời này không.

Cách đó không xa, một người đàn ông xa lạ đang đứng ở trước tháp champagne cùng Phương Trì Hạ, dường như đang muốn đến gần.

Cánh tay của người nọ đều đã muốn đuổi đến eo của cô, cũng không biết là Phương Trì Hạ không phát giác ra hay là có nguyên nhân gì khác, thế nhưng cô lại không đẩy người nọ ra.

“Dịch Bắc, ông nội còn đang nói chuyện với cháu đấy!” Lạc Ân Kỳ không được đáp lại, giọng nói cũng dương cao vài phần.

“Cháu đã biết, cũng không còn sớm nữa, cháu còn có chút việc, đêm nay sẽ không ở nhà!” Đặt ly rượu trong tay sang bên cạnh, Lạc Dịch Bắc đứng lên, đi nhanh về hướng hai thân ảnh đang đứng cách đó không xa kia.

Lúc anh đi đến phía sau hai người, một đôi móng heo của người đàn ông kia đang chuẩn bị đặt lên eo của Phương Trì Hạ.

Lạc Dịch Bắc nhìn mây lại, bước vài bước tới, cũng không quan tâm thân phận của người kia ra sao, vươn tay về phía cổ tay hắn ta, bẻ một cái, theo sau chính là một tiếng răng rắc

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 51

"Mẹ đưa nào dám quân chứ...", người đàn ông đó đau kêu lên thành tiếng, quay đầu lại là muốn gió nắm đầm lên liền, thế nhưng gương mặt lạnh lùng ấy lại ngạc nhiên đến trắng bệch, thu lại nắm đầm.

"Bắc, thiếu gia Bắc..." Người đàn ông run rẩy nói.

Lạc Dịch Bắc chỉ thờ ơ nhìn anh ta, rồi đoán nhìn qua Phương Trì Hạ ở bên cạnh anh ta, kéo tay cô ta đi mà không quay về Lạc gia.

Ở phía xa, Sa Chức Tinh đang nói chuyện với Lạc Hi Dung cũng phải chú ý tới cảnh này, nhủ thầm lại.

Đó là tức giận sao?

"Đang nhìn gì vậy?" Lạc Hi Dung nhìn theo ánh mắt của Sa Chức Tinh, thế nhưng, hình bóng của 2 người đã rời khỏi cửa rồi.

"Không có gì, chỉ là tối nay có nhiều chuyện ngoài ý muốn." Sa Chức Tinh cười lạnh lùng, rồi tiếp tục trò chuyện với bạn bè.

Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc đi đường về nhà Lạc gia, tay bị anh ta kéo đi quá mạnh nên bị đau, trong lúc hỗn loạn chỉ kêu lên được vài lần." đau quá, anh làm cái trò gì vậy?"

Lạc Dịch Bắc không để ý đến c, kéo cô lên xe.

Tên phố về đêm vừa rực rỡ vừa kiêu diễm.

Chiếc xe ô tô màu trắng chạy trên thành phố với khung cảnh vô cùng đẹp, rồi dừng lại ở một chiếc biệt thự gần biển.

Phương Trì Hạ định xuống xe nhưng lại bị Lạc Dịch Bắc kéo tay lại.

"Có chuyện gì?" Cô quay lại nhìn anh với một ánh mắt khó hiểu.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cô, nhìn vào chiếc nhẫn cưới trên tay cô và lạnh lùng nói:" từ sau trong bất kì trường hợp nào cũng phải chú ý đến thân phận của mình."

Phương Trì Hạ sửng người lại.

Cô đã làm gì sao?

Vừa rồi thực ra Phương Trì Hạ không để ý đến tay anh, nên không hiểu anh nói gì.

Đào mắt nhìn về phía anh rồi đáp lại:" tôi có thân phận gì chứ?"

Ý của cô là, bọn họ chỉ là cưới chui, cưới chui thì có thân phận gì, cô và thiếu gia họ Lạc chẳng có quan hệ gì.

Thế nhưng Lạc Dịch Bắc lại không hiểu ý cô ta là như vậy.

"sao cơ, mới qua mấy giờ đồng hồ thôi mà đã quên rồi sao? Cần tôi nhắc nhở cô bao nhiêu lần nữa?"

Anh ôm lấy cô chạy nhanh vào phòng.

"Lạc Dịch Bắc anh đừng có như vậy, tôi không muốn." Phương Trì Hạ kêu lên tái nhợt mặt lại.

Tối nay trước khi ra ngoài đã bị anh dày vò một lần rồi, cả người cô vẫn còn cảm thấy đau.

Lại một lần nữa, chắc cô không chịu được mất.

"Lạc Dịch Bắc, tôi biết rồi, tôi biết rồi, anh đừng như vậy nữa." Phương Trì Hạ đẩy anh mấy lần.

"biết cái gì? Lạc Dịch Bắc không nhanh cũng không chậm, nhưng cũng không ngừng bước.

"Tôi biết thân phận của tôi là gì rồi." Phương Trì Hạ đau khổ thuận theo ý anh mà nói.

"Nói xem." Anh ta bế cô ta bước vào phòng của 2 người.

"Tôi là vợ của anh" Phương Trì Hạ đau khổ nói.

"Cái gì?" Gương mặt thanh tú của anh ta vẫn không có biểu cảm gì.

"Tôi nói tôi là vợ anh." Phương Trì Hạ cố gắng nói lại.

"Nói nhỏ quá." Lạc Dịch Bắc không biết cô phải là đang làm khó không.

"Tôi nói tôi là vợ của anh." Phương Trì Hạ nói như muốn khóc.

Cô có phải là đang tỏ tình không.

"Vậy thái độ của cô là gì?" Lạc Dịch Bắc nhìn về phía cô, khó khăn lắm anh mới dừng lại.

Phương Trì Hạ.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](#).

Chương 52: Có thể làm vợ của anh, tôi rất vinh hạnh

Phương Trì Hạ bị anh làm cho mất giọng, nhưng rồi vẫn phải vui vẻ nói:" có thể làm vợ của anh, tôi rất vinh hạnh."

"Vậy sao?" Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn cô ta một hồi.

"Vâng." Gương mặt đang cười của Phương Trì Hạ bỗng biến sắc.

Cứ như vậy, liệu cô ta có bị đơ mặt.

Rõ ràng là sắp không chịu được nữa rồi, nhưng cô ta vẫn phải làm theo ý của anh ta.

Khi cô nhìn anh ta, ánh mắt sáng long lanh, đảo loạn lên, giống như một con vật nhỏ đang sợ hãi điều gì, điều này, khiến người khác rất thích thú.

Cô sinh ra đã rất xinh đẹp, là một người con gái như cô mà dùng những lời lẽ ngọt ngào đưa tình, thì e là không có mấy người có thể cưỡng lại được.

Lạ Dịch Bắc bây giờ cũng như vậy.

Nhưng, cứ nghĩ đến cô bị gả cho anh không danh chính ngôn thuận, như vậy chẳng phải là quá đáng tiếc sao.

Một là vì thân phận của anh, không biết liêm sỉ mà ngày cả cưới 1 một gái cũng không làm được, thì có gì đáng thương tiếc chứ?

Cứ nghĩ đến điều này, Lạc Dịch Bắc lại muốn sục sôi.

Muốn giữ cô ra lại bên mình, muốn hàng tối nghe cô ta khóc vì bị áp chế, muốn nhiều hoen ố...

"Đã biết thân phận của mình, thì bây giờ cũng đến lúc làm trách nhiệm của người vợ rồi." Nói xong anh ta lại ôm lấy cô bước vào phòng.

Phuong Trì Hạ nói nhiều như vậy chính là muốn thử xem anh ta định làm gì tối nay.

Cô làm nhiều điều như vậy, nhưng cũng vô ích rồi, đã quá vội rồi.

"Lạc Dịch Bắc, anh không phải người." Lùi lại 2 bước, muốn chạy ra ngoài, thì bị anh ôm chặt lại bế vào phòng, toàn cơ thể bị anh áp chặt, k thể cử động.

Lực của anh rất mạnh, như bàn tay sắt vậy, Phuong Trì Hạ muốn cử động không nổi.

Đẩy không được, giữ cũng không thể, cô đành dùng những lời dụ dỗ để thương lượng với an," ngày mai em còn phải dậy sớm, chẳng phải anh cũng phải đi làm sao. Đêm này đừng lâu quá nhé."

"chuyện ngày mai thì mai hẵng nói." Lạc Dịch Bắc không chịu thỏa hiệp với cô, mà tiếp tục cời đồ của cô ra.

Phuong Trì Hạ nằm gọn trong người anh, toàn thân run rẩy.

Trong một đêm, không biết là được bao lâu rồi, cuối cùng cũng có thể bình tĩnh trở lại.

Phuong Trì Hạ lại bị thất thủ, mơ mơ hồ hồ nghĩ, nếu lần sau ang lại không biết tiết chế như vậy nữa, cô nhất định sẽ phản kháng.

2 người đêm qua ngủ rất muộn, Phuong Trì Hạ vốn dĩ định dậy sớm vào hôm sau.

Kết quả là bất giác tỉnh dậy đã là 12 giờ trưa.

Ánh nắng chiếu qua khe cửa sổ, trong phòng rất yên lặng.

Gió thổi nhẹ nhẹ, nhưng mỗi con gió thổi vào cũng khiến Phuong Trì Hạ tỉnh hơn nhiều.

Lạc Dịch Bắc dường như không có ở đó, chỉ có một mình cô

Phuong Trì Hạ mấy ngày nay đang chuẩn bị đơn xin việc của Dung Hi, nhất thời quên mất đây là tuần thứ mấy rồi.

Sau khi tỉnh dậy, cô vệ sinh cá nhân nhanh chóng, thay một bộ quần áo khác để ra ngoài, mơ màng nghĩ xuống lầu sẽ lại gặp một bóng hình khiến cô run người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 53: Anh sẽ cố gắng vì em

Cô đi rất nhanh, quần áo còn chưa chỉnh tề chứ chưa nói đến nhìn đường.

Đột nhiên hắt xì, cô cảm thấy mũi hơi đau "aaaaaaa"

Tiếng kêu của cô nghe rất hay, khi âm thanh phát ra từ chiếc miệng nhỏ xinh của cô ta, nghe rất đáng yêu, vậy thì có thể hiểu được những tiếng kêu của cô mỗi đêm bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Còn nhìn cô hiện tại thì không ra thể thống gì, quần áo thì xộc xệch, thì bất giác ánh mắt hằm hè của Lạc Dịch Bắc

Cô vốn dĩ muốn làm thế nào thì sẽ làm như vậy.

Chưa đợi được Phuong Trì Hạ đáp trả lại, thì anh đã lại lên giữ lấy cô, rồi bế cô lên phòng.

"Lạc Dịch Bắc anh làm cái gì vậy?" Phuong Trì Hạ chưa hiểu ra chuyện gì, nắm lấy vai anh đẩy ra nhưng vô ích, anh thì vẫn ôm cô lên giường.

Ngón tay anh dần dần vuốt ve lên cần cổ, rồi hôn lên môi cô.

"Tôi sắp phải đi phòng vấn, anh đừng như vậy." Phuong Trì Hạ để tay giữa 2 người và thử thương lượng với anh.

"Hôm nay là chủ nhật, phòng vấn ở đâu chứ?" Lạc Dịch Bắc đẩy tay cô ra và tiếp tục hôn.

"Chủ nhật?" Phuong Trì Hạ giật mình.

Đúng rồi, hôm nay quá mệt, ngay cả chuyện này cô ta cũng quên được.

Đang thất thần thì tay của người đàn ông như muốn lột quần áo của cô ra.

"Lạc Dịch Bắc đừng mà." Cô cố gắng kim tay anh lại.

"Đừng như vậy." Hai tay cô nắm chặt lấy ngón tay anh, âu yếm nhìn anh ta nịnh nọt:" chúng ta kết hôn xong chưa có tuần trăng mật, đêm nay ra ngoài có được không?"

Phuong Trì Hạ chủ yếu là muốn nhấn mạnh về sau, đi ra ngoài.

Thế nhưng nghe thấy Lạc Dịch Bắc nói cô hoang toàn biến sắc.

"Muốn đi tuần trăng mật sao?"

"Ý của em là, hôm nay ý." Biết rằng mình bị anh bắt thóp nên cô phải nói ngay.

"1 ngày sao có thể gọi là trăng mật, ít nhất phải được một tháng mới gọi là trăng mật được."

Phuong Tri Hạ bị anh phản bác lại như vậy không còn nói được gì.

Lạc Dịch Bắc mặc kệ, vẫn mon men sờ lên từng bộ phận trên cơ thể cô, nhưng rồi lại nói:" cô đã như vậy, vậy tôi cũng sẽ cố gắng vì cô."

Buồng cô ra, dường như anh muốn đi sắp xếp hành lý.

Phuong Tri Hạ liếc mắt nhìn anh điềm, liền bật dậy.

"Tôi không phải có ý đó, ý tôi là, đêm nay chúng ta có thể ra ngoài, đi bộ như kiểu đi trăng mật vậy, chứ không phải ở trong nhà." Vừa bước đi cô vừa giải thích.

Trăng mật...

Thật sự đi với anh 1 tháng, đuôi của cô phải hồi phục lại đã.

"Vậy sao?" Lạc Dịch Bắc vẫn sắp xếp đồ đạc không thèm nhìn cô.

"Chẳng phải ngày nào anh cũng rất bận sao? Ngày mai còn nhiều việc giải quyết đi như vậy không sao chứ?" Phuong Tri Hạ đứng trước mặt anh ngọt ngào nói.

"Nhưng, không có đi trăng mật thì thiệt cho cô quá." Lời của Lạc Dịch Bắc không biết là đùa hay thật nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 54: Khẩu vị vốn đã đặc biệt như vậy

"Không hề thiệt, em ở nhà rất tốt, anh không cần lo lắng cho em đâu." Phuong Tri Hạ giải thích, rồi đến gần anh sắp xếp hành lý.

"Như vậy hả?" Phuong Dịch Bắc chỉ vỗ nhẹ 2 lần vào đầu gối giống như rất mãn nguyện.

"Vâng." Phuong Tri Hạ đứng thẳng người, ánh mắt tỏ vẻ rất chân thật.

Cô cho rằng đã làm anh thay đổi, thế nhưng, anh vẫn tình lại một lúc, rồi nói một câu" vậy hay là chúng ta ở nhà hưởng trăng mật luôn đi."

Phuong Tri Hạ như bị một đàn chim bay ngang qua đầu vậy, nói thế nào cũng không đúng, đột nhiên không biết phải làm sao nữa.

"Thay quần áo đi!" Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn cô.

Cảm giác đó, như là những lời đó không phải là từ miệng của mình nói ra vậy.

"Muốn đi đâu hả?" Phuong Tri Hạ vẫn muốn đề cập đến chuyện đi trăng mật, nên tiện thể nói luôn một câu.

"Không phải là muốn đi sao?"Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu nhìn cô, lấy chiếc áo để trên giường của cô, một tay thò vào người cô, một tay thì kéo chiếc áo cô đang mặc nghịch nghịch, "Hay là muốn anh giúp em hơn"

Giọng nói của anh đầy lạnh lùng, thêm một chút lưu manh, khiến cô lạnh cả người.

Phuong Tri Hạ vốn dĩ thấp hơn anh một cái đầu, bây giờ bị anh lên mặt như vậy, bóng dáng hai người giống như một cô thiếu nữ nhà lành bị hiếp trên đường vậy.

"Tôi tự làm là được rồi, anh ra ngoài trước đợi tôi đi," cô nghĩ là dù đi đâu, thì cũng nghe theo anh thay đồ đã rồi nói tiếp, rồi đẩy tay anh ra khỏi ngực.

Lạc Dịch Bắc đồng ý với cô, chuẩn bị bỏ tay ra khỏi người cô, thì bên dưới lầu, có một tiếng vang lên:" anh Dịch Bắc, anh có ở đây không?"

Âm thanh vang lên khiến hai người giật mình.

Lạc Dịch Bắc cau mày lại, Phuong Tri Hạ cảm thấy kì lạ nhìn chằm chằm ra ngoài xem.

Bên ngoài có tiếng bước chân đang lao tới phía họ.

Trước mắt của cô, là cô em gái.

Phuong Tri Hạ tròn tròn mắt ngạc nhiên.

Kỷ Ngải không ngờ sao lại đứng trước mặt người con gái này, mà càng không ngờ sao họ lại trong tư thế thân mật như vậy.

Tay của anh chỉ ra hiệu người đâu hết rồi?

"Bỏ anh ấy ra." Kỷ Ngải là một cô bé rất dễ thương, nhìn thấy người anh bên mình suốt bao năm nay đột nhiên thân mật với một người con gái khác, liền chạy lại đẩy hai người ra.

Lúc đó Phuong Tri Hạ không biết phải làm sao mới có thể thoát được Lạc Dịch Bắc, Kỷ Ngải xuất hiện rất đúng lúc.

Không cần cô ta đẩy, cô đã chủ động tránh ra xa.

Cô thô phảo nhẹ nhõm nhìn người đàn ông đang tròn tròn mắt nhìn Kỷ Ngải.

"Cô ta là ai?" Kỷ Ngải chỉ vào cô, mắt lạnh lùng nhìn Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc không trả lời, mà nhìn về phía Phuong Tri Hạ.

Anh dường như muốn nghe Phuong Tri Hạ trả lời câu hỏi này.

Phuong Tri Hạ không nghĩ gì mà nói luôn:" tôi chỉ là một người làm, hai người không cần đề ý đến tôi, tôi sẽ đi ngay đây."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 55: Cố ý làm khó

Lời nói của cô, không khác gì phủ nhận quan hệ của cô và Lạc Dịch Bắc.

Cô bước đi rất nhanh ra ngoài cửa.

Cô như vậy, khiến Lạc Dịch Bắc không thấy vui, đầu như bị thứ gì đó đè lên vậy, rất không thoải mái.

Ký Ngải nhìn Phương Tri Hạ vội vàng rời đi, chỉ cảm thấy bóng dáng cô có chút quen thuộc, nhưng nghĩ rất kĩ rồi vẫn không nghĩ ra.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc như mới bị Phương Tri Hạ bỏ vậy, sau khi cô rời đi, không hề quay người lại.

"Đã đến rồi, thì ngồi xuống đi." Đây Lý Ngải ra, anh liền đi theo hướng Phương Tri Hạ.

"Đợi em với." Ký Ngải cảm thấy có rất quen, mà lại khiến anh trai vội vã chạy xuống như vậy, sợ hai người sẽ xảy ra chuyện, liền vội vàng chạy theo.

Khi xuống dưới lầu rồi, Lạc Dịch Bắc ngồi xuống ghế sofa nghịch điện thoại, Phương Tri Hạ giống như một người giúp việc thật sự, đang chuẩn bị đồ ăn trong bếp.

Ký Ngải không thấy hai người bên nhau cảm thấy hơi yên lòng, rồi đi đến bên cạnh Lạc Dịch Bắc, nói chuyện với anh.

Tính cách của Lạc Dịch Bắc không hề thích ồn ào, nhấn nhá mặt mũi, nhưng vẫn không hề nói gì.

Com trưa đã chuẩn bị xong trong một tiếng.

Sau khi Lạc Dịch Bắc ngồi lên bàn ăn, anh mắt vẫn nhìn theo bóng dáng cô, nhìn cô bày trí thức ăn.

Phương Tri Hạ đổi một chiếc áo sơ mi, ở ngực có vài chiếc cúc, nhưng ở góc nhìn của Lạc Dịch Bắc thì có thể thấy được cô mặc 1 chiếc áo màu trắng bên trong.

Lạc Dịch Bắc thấy hơi khó miệng, chỉ nhìn như vậy, đột nhiên nhớ lại cảm giác tay thò vào người cô.

Phương Tri Hạ không để ý đến quần áo của mình, vẫn đang xếp thức ăn.

Sau khi xếp xong, đột nhiên muốn ngồi xuống dùng com với hai người, Ký Ngải nhìn cô với ánh mắt kì lạ.

Phương Tri Hạ sững người, đột nhiên nghĩ lại những gì cô đã nói.

Người giúp việc không được ăn với chủ...

"Thịt bò quá dai, cắt cho tôi đi." Ký Ngải nhìn cô chăm chăm yêu cầu.

Phương Tri Hạ cũng không tiện từ chối nên đứng dậy đi ra phía cô ta.

Dùng dao ăn định cắt, chưa kịp cắt thì Ký Ngải đột nhiên lên tiếng:"tôi thích cho thêm ít hạt tiêu, có giúp tôi làm một phần ăn khác."

Phương Tri Hạ sững người lại, nhìn cô ta chăm chăm, đột nhiên cảm thấy như cô ta đang cố tình trêu người mình vậy.

Lại nhìn Lạc Dịch Bắc, anh vẫn ăn đồ ăn của mình, như là không nghe thấy gì vậy.

Phương Tri Hạ không đi không được, mà đi cũng không được.

Nếu không đi, thì làm gì có người làm nào gan to như vậy?

Nếu đi, cô vốn không phải người làm, tại sao lại bị người khác sai như vậy?

Phương Tri Hạ chấn tĩnh lại một lúc, lạnh lùng nói một câu với Ký Nải:"xin lỗi, tôi chỉ biết làm như thế này, nếu thích vị khác, có thể đi khách sạn 5 sao, ở đó có thể chọn món, muốn ăn vị gì cũng có."

Lời nói của cô không láo xược, nhưng lại khiến Ký Ngải cảm nín.

Muốn ăn gì thì yêu cầu cái đấy. Nghĩ mình ở khách sạn sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 56: Người của anh, chỉ cần làm tròn bổn phận vào buổi tối là được

Cô chỉ nói vài câu như vậy, cũng khiến người ta không biết phải đáp lại thế nào nữa.

Ký Ngải trợn tròn mắt, chấn tĩnh một lúc, mới quay đầu lại nói:"chuyện nhỏ như vậy cũng không biết, khi đi xin việc thì sao có thể được chọn chứ?"

"chuyện này phải hỏi tiên sinh ngồi cạnh cô." Phương Tri Hạ nhìn về hướng Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc không hề chớp mắt, vẫn ngồi ăn đồ ăn của mình, như không nghe thấy gì.

Không phải người làm sao? Bây giờ anh cho cô cơ hội làm người giúp việc.

"Anh Dịch Bắc,.." Nhìn anh không nói giúp cho mình, Ký Ngải liền đẩy anh.

"Vừa nói gì cơ?" Lạc Dịch Bắc như không hề để ý đến lời nói của hai người, mặt rất bình thản.

"cô sao lại đến được đây?" Ký Ngải chỉ về Phương Tri Hạ hỏi.

Lạc Dịch Bắc không nhìn cô ta, mắt luôn nhìn về hướng Phương Tri Hạ.

Nhìn cô một lúc, anh mới nói:" người ở đây không cần nấu ăn giỏi, chỉ cần làm tốt việc của buổi tối thôi."

Lời nói của anh đã nói rõ.

Nói thẳng ra thì nấu ăn ngon hay không cũng không quan trọng, chỉ cần buổi tối làm việc tốt với anh là được.

Tay Phương Tri Hạ cầm dao cứa thịt nhưng mặt thì đỏ ửng lên.

Thật mất mặt.

Câu nói của Lạc Dịch Bắc, người lớn nghe thấy thì rõ ràng là đang ga tình.

Thế nhưng, đối với một cô bé 17 tuổi thì vẫn không hiểu mấy.

Cô nhìn Lạc Dịch Bắc rất lâu, nhưng cô vẫn không hiểu ý của anh.

Phục vụ ban đêm?

Cách nào chứ?

Ký Ngải thấy rất khó hiểu, có điều, Lạc Dịch Bắc vẫn không giúp cô ta, như vậy sẽ làm cô tổn thương.

Muốn làm khó Phương Trì Hạ không thành, Ký Ngải lườm cô, cúi đầu ngậm ngùi ăn.

Phương Trì Hạ sững điên người, định ngồi xuống chỗ của mình, thì Lạc Dịch Bắc ngồi đối diện gọi:” lại đây.”

Phương Trì Hạ nghe thấy, không cần nghĩ cũng biết là không có gì tốt đẹp, cảm phần nhìn anh.

Lạc Dịch Bắc như không nhìn thấy ánh mắt của cô, nhẹ nhàng dùng dao cắt thịt bò ăn, rồi lấy khăn lau miệng.

Sau đó, lạnh lùng nói:”Phần của tôi cần nấu kĩ hơn,”

Tay cầm dao của Phương Trì Hạ run lên, tròn tròn mắt nhìn Lạc Dịch Bắc.

Tiểu nha đầu bên cạnh buồn tha cô rồi, bây giờ anh đang làm cái gì vậy? Định làm khó cô sao?

Ký Ngải nghe thấy giật mình, ngẩng đầu lên, đẩy phần ăn của mình sang chỗ Phương Trì Hạ, nói theo lời của Lạc Dịch Bắc,” cả của tôi nữa.”

Phương Trì Hạ, “.....”

Phương Trì Hạ không hề muốn, nhưng vẫn cầm hai phần ăn đi vào phòng bếp.

Đi thì đi, chỉ là nấu thêm thôi mà.

Nếu làm chuyện nhỏ này mà không được thì làm sao giữ được quan hệ hôn nhân hai người.

Hai người vốn dĩ là cưới chui, Phương Trì Hạ vốn không muốn nhiều người biết, như vậy, 4 năm sau ly hôn, mọi người cũng không thể can thiệp.

Tự an ủi mình một lúc, rồi bình tĩnh trở lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 57: Giận tím mặt mày

Mấy phút sau Phương Trì Hạ mới đem đồ ăn ra, khi đó Lạc Dịch Bắc đang nghe điện thoại.

Không biết người trong điện thoại nói gì, khiến anh đứng dậy như muốn đi ra ngoài.

“không ăn cơm sao?” Phương Trì Hạ liền hỏi.

“ừ.” Lạc Dịch Bắc lạnh lùng trả lời, rồi lấy áo khoác đi ra ngoài, thậm chí không thèm nhìn đồ ăn trên tay cô nữa.

"Dịch Bắc, đợi em nữa." Ký Ngải liền gọi theo, thân hình bé nhỏ phải chạy theo mấy phút mới kịp.

Phương Trì Hạ nhìn đồ ăn trên tay mình, lại nhìn không còn người nào trên bàn ăn, cảm thấy hơi khó chịu.

Làm khó cô xong, đợi cô mang đồ ăn ra thì anh lại đi, anh thật vô tâm mà.

Phương Trì Hạ không vui thì không vui, có điều, Lạc Dịch Bắc không ở đây nữa rồi, cô sững điên người.

Anh đi rồi, cô cũng không cần nghĩ cách phản kháng lại nữa.

Khi đó Phương Trì Hạ thực sự nghĩ như vậy, ngồi trên ghế của mình, dùng bữa ăn của mình chuẩn bị, a biết Ký Ngải lại lon ton chạy lại chứ.

Phương Trì Hạ giật mình, nhìn cô ta:” sao vậy?”

“cô, đi với chúng tôi.” Nói xong Ký Ngải lại quay người đi.

“ăn cơm cũng không xong.” Phương Trì Hạ chỉ nghĩ đó là ý của Lạc Dịch Bắc, có chút do dự.

Khi đến trước xem Lạc Dịch Bắc đang đứng trước cửa xe đợi cô.

Phương Trì Hạ nhìn chăm chăm vào anh, muốn ngồi ghế sau, nhưng Ký Ngải đã bị cô lên trước “Dịch bắc, anh ngồi sau với em, để cô ta lái xe.”

Phương Trì Hạ cảm thấy hơi khó chịu.

Thật sự coi cô là người làm sao?

Câu nói đó cô tự nói ra, Ký Ngải cũng không nhìn rõ.

Trong mắt Ký Ngải, người con gái này chỉ hơi xinh một chút thôi.

Người làm xinh như vậy, cô ta cũng hiểu rõ đến để quyến rũ Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc là người như thế nào?

Lạc gia chỉ có một người thừa kế duy nhất, người đàn ông tôn kính sao lại có ý đồ xấu với một cô gái được.

Nên Ký Ngải cảm thấy, bản thân phải có trách nhiệm cao cả đây hai người ra, không được để Phương Trì Hạ thành công.

Phương Trì Hạ đứng ngoài xe vừa như muốn vào xe, vừa như muốn bước đi.

Nếu bây giờ cô quay đầu đi, thì đêm nay sau khi quay lại, liệu cô có bị anh làm cho ngày mai không thể ngóc đầu dậy không.

Phương Trì Hạ do dự một lúc rồi mới lên xe.

Thực ra ngồi ghế trước cũng không sao, chỉ cần tách hai người kia là được.

“đi đâu?” Phương Trì Hạ tự an ủi mình một lúc, rồi ra ám hiệu.

“Nhà họ Ký” Ký Ngải trả lời một câu, một lúc sau mới nói rõ địa chỉ cho cô.

Lái xe ra khỏi biệt thự, hai người mới bắt đầu nói chuyện với nhau.

“Dịch Bắc, bao lâu rồi anh chưa tới nhà em?”

“Ba nhìn thấy anh nhất định sẽ vui lắm đấy.”

“Dịch bác, anh giúp xem sửa lại tóc ở phía sau.”

“Em không kéo được miếng đệm ở sau lưng”

“Dịch bác, anh đang xem gì đấy?”

Giọng của tiểu nha đầu, từ lúc rời khỏi biệt thự không ngừng vang.

Trong xe chỉ có mình cô ta nói chuyện, thao thao bất tuyệt nói.

Nói một hồi, Lạc Dịch Bắc vẫn không hề phản ứng lại, Kỳ Ngải đột nhiên giật tím mặt bỏ vào anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 58: Đúng là một con hồ Ly tinh

Động tác của cô ta vô cùng thoải mái không hề bối rối.

Ánh mắt của Phương Trì Hạ theo dõi theo từng động tác của cô ta, cô ta lắc lư tay lái, khiến xe đi vào trong đám cỏ xanh.

Thăng thăng như vậy sao....

Liếc sang, thì cô ta như đang vô tư ngồi nhìn trước mặt Lạc Dịch Bắc vậy.

Lạc Dịch Bắc không hề cho rằng Kỳ Ngải là con gái, cô ta bỏ nhào vào tay của Lạc Dịch Bắc trong chớp mắt, nhưng bị anh đẩy ra.

Kỳ Ngải cũng không nản lòng, cô ta muốn tiếp tục, Lạc Dịch Bắc tối sầm mặt lại!" đã đủ chưa?"

Giọng nói của anh rất lạnh nhạt, lạnh đến tận xương tủy.

Kỳ Ngải sờ sờ mũi, rồi quay lại vị trí của mình.

Phương Trì Hạ cảm thấy hơi tức nuối vì chỉ vì câu nói của Lạc Dịch Bắc mà hết màn hay rồi, cô ta điều chỉnh lại xe rồi tiếp tục lái.

Sau khi Kỳ Ngải yên lặng, không khí trong xe cũng yên ắng không kém.

Ai biết được chỉ sau vài phút, phía sau lại có tiếng động.

Phương Trì Hạ nhìn qua gương thấy Kỳ Ngải chủ động dựa vào vai của Lạc Dịch Bắc, một lúc sau còn chạm vào người anh, thậm chí kéo thấp cổ áo xuống.

Kỳ Ngải thực sự cũng rất xinh đẹp, dù không mấy nữ tính nhưng giọng nói rất dễ thương, thế nhưng người đàn ông bên cạnh cũng không hề kích động.

"Dừng xe." Mặt anh ta nói không chút biểu cảm rồi tự ý mở cửa xe.

Phương Trì Hạ không biết anh định làm gì, nhưng vẫn dừng xe lại.

"Kỹ thuật của em kém quá. " Lạc Dịch Bắc kéo cô sang ghế bên cạnh, rồi ngồi vào chỗ lái xe.

"Ai nói thế? Là ai ảnh hưởng đến sự phát huy của em." Phương Trì Hạ không phục đáp lại.

"Đây là do kĩ thuật của em, làm gì có trình độ." Lạc Dịch Bắc nhìn cô lạnh lùng đáp lại.

Hai người mỗi người một câu, không ai nhường ai.

Lạc Dịch Bắc và cô nói chưa đến một phút đã không giữ được tỉnh thần, còn hơn xa Kỳ Ngải ban nãy.

Kỳ Ngải ngồi phía dưới vô cùng khó chịu.

Người phụ nữ này quả là một con hồ ly tinh.

Mối quan hệ giữa Lạc gia và Kỳ gia là do Lạc Hi Dung tạo nên, lạc Dịch Bắc từ nhỏ đến lớn luôn gọi Kỳ Nam Ưu là chú, đó là nguyên nhân mà Kỳ Ngải phạm lỗi thì anh ta cũng không tính toán gì.

Anh ta đã vào từ rất lâu nhưng vẫn chưa ra.

Phương Trì Hạ không có ai tán ngẫu, liền đi vào vườn hoa ngắm cảnh.

Kỳ Ngải đứng cách vườn hoa không xa, lặng lẽ xem, đột nhiên đi sang một hướng khác.

Vườn hoa của Kỳ Gia rất đẹp, mà còn rất to, giống như một trang viên.

Trong vườn hoa rất yên tĩnh. Thậm chí không có một bóng người.

Phương Trì Hạ không rõ đường ở đây nên cứ thế mà đi.

Đi qua một con đường nhỏ, định rẽ vào phía bên hồ thì có tiếng gọi lại.

Phương Trì Hạ vẫn chưa rõ được tình hình, thì bỗng có một vật khổng lồ vồ lấy cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 59: Bị thuận phục như vậy rồi

Phương Trì Hạ chỉ cảm thấy đen kịt trước mặt, định lùi mấy bước né, nhưng không kịp.

vật khổng lồ đó nghiêng răng vồ lấy cô ta.

Cô chỉ cảm thấy có vật gì đó nặng đè lên người, rồi ngay lúc đó ngã xuống cỏ.

Vật đó chỉ đẩy cô xuống, thổi thổi vào tai cô ta chứ không hề tấn công.

Phuong Tri Hạ đẩy không được mà phản kháng càng không, lo lắng toát đầy mồ hôi.

Phải làm sao đây?

Phải làm sao?

Ký Ngải đứng ở đằng xa không chút động tĩnh mà đứng xem, cũng không hề có ý định ra giúp.

Người phụ nữ này trong thời gian ngắn có thể khiến Lạc Dịch Bắc đối xử đặc biệt với cô như vậy, thật sự không phải dạng vừa.

Đang nghĩ thì phía bên Phuong Tri Hạ dừng hành động lại.

Khi nghiêng đầu lại, Ký Ngải ngạc nhiên tới tròn xoe mắt

Ở chỗ không xa, Phuong Tri Hạ vẫn đang nằm trên cỏ.

Phuong Tri Hạ dùng một tay vỗ vỗ nhẹ lên đầu nó, miệng khẽ nói:" ngoan, ngoan nào..."

Động tác của cô vô cùng dịu dàng, giống như đang vỗ về rồng vậy, giọng nói rất nhẹ nhàng, khiến con vật đó nằm im.

Ký Ngải ngồi xem mà không vào mất mình, con vật mình nuôi mấy tháng mà chỉ trong nháy mắt, đã bị cô thuần phục rồi.

Người phụ nữ này quả nhiên không phải dạng vừa.

Phuong Tri Hạ liếc mắt qua nhìn thấy Ký Ngải là hiểu được ra mọi chuyện.

"Thực ra động vật và người giống nhau, chỉ cần cho nó biết, mình đối với nó như bạn bè, nhất định nó sẽ không làm hại đến mình."

Cô đứng dậy, chỉnh lại quần áo rồi liếc qua nhìn Ký Ngải, cô chỉ nói một câu," chỉ như vậy, tôi chẳng làm hại gì đến cô, tôi và Lạc Dịch Bắc không có quan hệ gì, cô tấn công tôi cũng vô tác dụng."

Cô chủ nói một câu đơn giản vậy thôi rồi quay người đi về phía trước.

Ký Ngải cũng không hề tin cô một chữ nào cả.

Cô không làm gì?

Mà Lạc Dịch Bắc lại đối xử với cô lạ như vậy.

Khi cô biến mất, đi về phía hồ, Ký Ngải cũng chạy theo.

Vườn hoa rất rộng, từ chỗ hai người đi đến cổng chính, cũng phải đi qua đó.

Phuong Tri Hạ cứ thế đi mà không hề quay đầu lại.

Đi qua hồ rồi, chuẩn bị tới một con đường nhỏ nữa, thì đột nhiên có gì đó đẩy cô, cô không kịp phản ứng lại thì bị rơi xuống hồ.

"Cứu tôi với, cứu..." Mọi sự đến rất bất ngờ, khiến cô không thể phản ứng, cơ thể cô cứ thế mà chìm xuống

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 60: Người của tôi, muốn làm gì là chuyện của tôi

"Ai bảo cô quyến rũ Dịch Bắc." Ký Ngải lạnh lúc bước đi mà không thèm nhìn cô.

Tiếng kêu trong hồ thâm thiết vang lên, nhưng rất nhanh trở nên im lặng.

Ký Ngải cũng là người giản dị, chỉ định dạy cô một bài học nhỏ, chứ không định làm lớn chuyện.

Quá yên tĩnh, khiến cô ta cảm thấy lo sợ.

Nước trong hồ đã im ắng, thậm chí một tiếng động nhỏ cũng không có.

Phuong Tri Hạ đã mất tích luôn rồi..

"Ầy..., cô vẫn tốt chứ." Ký ngải liên tục hỏi, cô ta đứng trên hồ nhìn ngang dọc cũng không thấy động tĩnh gì, nên rất lo lắng.

Phía không xa, có hai người đang đi tới, nhìn thấy cô ta như vậy, Ký Nam Ưu nghi ngờ hỏi:" xảy ra chuyện gì vậy?"

"Con...con...cô ta.." Ký Ngải ấp úng nói, rồi chỉ xuống hồ.

Muốn giải thích nhưng chưa kịp nói xong thì có một thân hình lao tới, là Lạc Dịch Bắc anh lấy lại tinh thần rồi nhảy luôn xuống hồ.

Tốc độ của anh rất nhanh, thậm chí Ký Ngải cũng không kịp làm gì.

"Phuong Tri Hạ..." Nhìn xung quanh cũng không hề có hồi âm, trong ánh mắt của Ký Ngải thì anh giống như một người hùng lao xuống hồ.

Ký Ngải nhìn thấy cảnh này, đỏ hoe mắt.

Anh thật sự quan tâm đến cô gái này sao.

Lạc Dịch Bắc xuống hồ được một lúc rồi nhưng vẫn chưa ngoi lên.

Ký Ngải lo lắng đến đỏ cả mũi.

Cũng không biết đợi được mất phút, thì dưới hồ bắt đầu có động tĩnh.

"Ào.." Đầu của Lạc Dịch Bắc dần dần ngoi lên.

Hai tay anh ôm lấy một người, người này mặt mũi đã xám xịt lại.

"Cô ta vẫn ổn chứ?" Ký Ngải tiến lại mấy bước nhìn Phuong Tri Hạ.

Lạc Dịch Bắc ôm cô lên bờ, nhìn cô nẩy gầy, cũng không thèm quan tâm Ký Nam Ưu đang đứng ở đó, lạnh lùng nói:" người của tôi, làm gì là việc của tôi, đừng bảo giờ có lần thứ 2"

Ký Ngải giật mình sững người lại.

Lạc Dịch Bắc như vậy quả là lạnh lùng...

Lạc Dịch Bắc ôm Phương Trì Hạ knot qua cô ta đi về hướng đông.

"Lạnh, lạnh quá..." Hai tay cô nắm lấy quần áo của Lạc Dịch Bắc, run rẩy.

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu lên nhìn ánh mặt trời rồi chau mày lại.

Khi đó, là mùa hạ...

Mắt Phương Trì Hạ không mở ra, mà nằm gọn trong tay anh, giống như một con cá bị thương vậy, trông rất đáng thương.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô như vậy, giống như có gì đó đè lên người vậy.

"Không biết bơi sao?" Anh vừa đi vừa lạnh lùng hỏi.

Phương Trì Hạ cũng không biết có nghe thấy anh ta nói không, chỉ kéo quần áo của anh, trông rất yếu ớt.

"Chẳng phải bình thường rất giỏi sao? Sao nãy lại không cẩn trọng như thế!" Lạc Dịch Bắc nhìn cô ta hỏi.

Người bị thương vẫn không hề phản ứng lại.

Lạc Dịch Bắc cảm thấy như đang tự hỏi tự nói vậy, anh liếc nhìn cô đặt cổ nằm phía sau rồi lái xe đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 61: Hai người, không hợp nhau

Trong nhà họ Kỳ, Kỳ Ngải đôi mắt nhìn theo hai người rời khỏi, tầm nhìn dừng lại ở hướng họ vừa mất hút, rất lâu vẫn chưa định thần lại.

Từ đầu đến cuối Kỳ Nam Ưu bình thần nhìn cảnh này, khẽ nhắm mắt lại, gương mặt nghiêm nghị, "Con và Dịch Bắc không hợp nhau!"

"Cha..." Kỳ Ngải quay đầu lại, định nói gì đó, nhưng mà, vừa thấy gương mặt hiếm khi nghiêm khắc của ông, lại thu hết vào trong.

"Đi xin lỗi!" Kỳ Nam Ưu buông một câu, thậm chí cũng không nói lời dư thừa, để cô ở lại với gương mặt kính ngạc, quay người đi vào trong nhà.

"Cha!" Kỳ Ngải đuổi theo, còn định nói gì đó, nhưng mà, Kỳ Nam Ưu để lại cho cô, lại là một bóng lưng lạnh lẽo.

Ông rất hiếm khi nghiêm nghị như thế, đây là lần đầu tiên...

Bên ngoài biệt thự, xe của Lạc Dịch Bắc vẫn chưa rời đi.

Hai người ngồi ở ghế sau, Phương Trì Hạ vẫn chưa chịu mở mắt, chỉ cuộn người cọ vào người anh, cảm giác cứ như là đang cọ vào cội nguồn ấm áp nào đó.

Một người đàn ông thể lực cường tráng như Lạc Dịch Bắc, bây giờ bị cô suốt quãng đường dựa vào người như vậy mà đi ra, đến sau khi lên xe lại cọ cọ lâu như thế, lúc này trên người giống như có lửa, rất là không thoải mái.

Gương mặt thâm trầm, anh lạnh nhạt gọi cô một tiếng, "Tỉnh lại!"

"Lạnh..." Phương Trì Hạ không quan tâm anh, giống như đang nói mê vậy, trong miệng chỉ không ngừng kêu lạnh.

"Tỉnh lại" Lạc Dịch Bắc mất kiên nhẫn gọi cô thêm một tiếng.

Cô gái trong lòng dường như có chút không dễ chịu, nhiệt độ cơ thể cũng thật sự rất lạnh, giữa buổi trưa, thân nhiệt lại có thể bị lạnh!

Lạc Dịch Bắc bình thần nhìn chằm chằm cô một lúc, lại nhìn mặt trời bên ngoài cửa xe, có chút đau đầu mà xoa xoa thái dương.

Phương Trì Hạ bình thường không như thế, trêu chọc đến cô, ngang ngược như gì, còn dám ba lần bốn lượt cãi nhau với anh, từ lúc nào lại mềm yếu như vậy?

Phương Trì Hạ trong lòng anh dường như có chút dấu hiệu tỉnh lại, còn cố gắng cuộn người vào trong lòng anh.

Lạc Dịch Bắc để mặc cô làm, để mặc cho cơ thể đắm ướt của cả hai dính với nhau, cũng không ngăn cản.

Nâng tay cô lên, cảm nhận cảm giác lạnh ngắt trong lòng bàn tay cô, nhủ thầm lại, anh cũng không biết bản thân bị sao, lại có thể bất giác mà lấy tay mình áp lên tay cô, giúp cô sưởi ấm.

Động tác của anh rất chậm rãi, chỉ muốn thông qua ma sát tạo nhiệt để cô ấm áp một chút.

Lòng bàn tay của anh, ấm nóng

Lòng bàn tay của cô, lạnh cóng

Hai thân nhiệt tuyệt nhiên trái ngược, chuyển qua lòng bàn tay mỏng manh, từ cơ thể anh chuyển đến cho cô, tay của Phương Trì Hạ dường như ấm hơn một chút.

Lạc Dịch Bắc giúp cô sưởi ấm tay, sau đó lại ôm lấy cô giúp cô che chắn cánh tay và cơ thể.

Anh vẫn cứ làm hành động này, cũng không biết qua được bao lâu, cơ thể của Phương Trì Hạ rõ ràng ấm lên không ít, nhưng người lại vẫn không có dấu hiệu tỉnh lại.

Lạc Dịch Bắc vốn không phải người nhẫn nại gì, có thể làm được đến bước này, đã rất là hiếm thấy rồi.

Ánh mắt chuyển sang mặt của cô, nhìn chằm chằm cô một lúc, cũng không quan tâm có nghe thấy hay không, anh đột nhiên nguy hiểm cực kỳ mà buông một câu, "Trong vòng ba giây mà không mở mắt, tôi sẽ tập thể dục làm nóng người giúp cô!"

Lời nói mang tính ám chỉ, mang đầy sự cảnh cáo.

Còn cảnh cáo điều gì, không cần nghĩ cũng có thể đoán ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 62: Xem ra chiêu này hiệu quả không tồi

Cũng không biết có phải đã bị lời của anh kích động đến, mắt Phương Trì Hạ đang nhắm bỗng mở ra.

Sững người nhìn anh hết hai giây, cô giật mình sợ hãi, đẩy mạnh anh ra.

"Xem ra chiều này không tồi." Khuỷu tay Lạc Dịch Bắc nhả tì lên lưng ghế, ánh mắt ung dung nhìn cô, gương mặt vốn lạnh như băng, kết hợp với tư thế như vậy, lại thêm cách nói chuyện này, càng xấu xa nhiều hơn mấy phần.

Phương Trì Hạ cổ trắn tỉnh về mặt một chút, nghiêng đầu liếc nhìn anh một cái, giọng nói lạnh lùng, "Sao anh lại ở đây?"

"Nhanh như vậy đã quên rồi ư?" Lạc Dịch Bắc không thấy bất ngờ trước sự trở mặt của cô, nếu sau khi cô tỉnh lại còn dịu dàng ngoan ngoãn đến thế, đó mới càng kì lạ.

Phương Trì Hạ thờ ơ nhìn chằm chằm anh, thật ra không cần đoán cũng biết là anh ta đã cứu mình.

Có điều là, vừa nghĩ đến Ký Ngại vì anh mới ra kể lên cô, cô bỗng chốc lại không còn thiện cảm với anh.

Tại vậy!

Lạc Dịch Bắc liếc nhìn cô một cái, nhìn khuôn mặt cô rõ ràng khôi sắc lên một chút, đoán rằng cô chắc là không sao rồi.

Người có sức sống ngoan cường như thế, một lần trượt chân thì có là gì?

Lạc Dịch Bắc thở ra 1 hơi, tay chống trên ghế, có chút đau đầu xoa thái dương.

Vấn đề của cô đã giải quyết rồi, nhưng mà, một người đàn ông như anh, vừa mới ôm lấy cô vừa dụi vừa xoa, hiện giờ cả người chỗ nào cũng không thoải mái hết.

Vấn đề của anh nên làm sao đây?

"Không đi à?" Phương Trì Hạ bị anh nhìn đến mắt tự nhiên, khẽ ho một tiếng, nhắc nhở.

Lạc Dịch Bắc định thần lại, ánh mắt sắc bén lướt nhìn cô, nhưng lại chẳng làm gì cả.

Nhìn cô ta vừa mới tỉnh lại, tạm thời tha cho cô!

Buồng cô ra, anh mở cửa xe ngồi sang ghế lái, "Bây giờ muốn đi đâu?"

Hai người ăn trưa rồi mới đến nơi này, Lạc Dịch Bắc vừa dùng xong bữa ở Ký gia, nhưng mà, Phương Trì Hạ luôn ở hoa viên, bụng vẫn còn trống rỗng.

Cũng đã qua lâu thế kia, cô buột miệng chỉ một câu, "Kiếm chỗ nào ăn trước đi!"

Lạc Dịch Bắc có chút bất ngờ trước câu nói của cô, ánh mắt nhìn cô có chút kì quái.

Có điều, vừa tỉnh lại thì đã nghĩ đến ăn, xem ra sức khỏe chắc là không có vấn đề gì.

"Được." Quay đầu xe, anh chờ cô rời khỏi Ký gia.

Không đến thẳng nhà hàng, anh đưa cô đến cửa hàng chuyên biệt, rất tùy ý mà chọn hai bộ đồ thay cho quần áo ướt trên người của cả hai, sau đó mới đến nhà hàng.

Xe của anh đậu trước một nhà hàng kết hợp phong cách Trung và Tây vô cùng mới mẻ, nằm sâu trong một hòn đảo vô cùng xinh đẹp, cả nhà hàng kết cấu không lớn, nhưng lại bày trí rất lãng mạn.

Một căn phòng được thiết kế toàn màu trắng tinh khôi, cánh cửa chạm khắc hình hoa thuần khiết, vật trang trí bé nhỏ tinh tế, thậm chí là hình dạng của dụng cụ ăn uống đều mỗi thứ một kiểu.

Anh lựa chọn nơi dùng bữa lại tận tâm như vậy khiến Phương Trì Hạ dường như có chút ngạc nhiên, hơi bất ngờ, nhưng lại không nghĩ nhiều.

Lúc này cô thật sự rất đói, sau khi đồ ăn vừa mang đến, thì cúi đầu ăn phần của mình.

Lạc Dịch Bắc chọn món rất nhiều, thịt hầm đậu đen, thịt bò rượu vang, thịt nướng Brazil, vẫn còn rất nhiều.

Phương Trì Hạ thích món thịt hầm đậu đen kia, thịt bò nồng đậm dùng với nước cam thanh mát, mùi vị cực kỳ tuyệt vời.

Cô ăn rất nhiều, lắm món đến thế, cô lại có thể giải quyết hết toàn bộ.

Tinh thần như thế, hoàn toàn khác với cái người lúc này còn thờ ơ ợt trong lòng anh.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm dáng ăn của cô, nhìn đôi má ngày càng phơn phớt đỏ của cô, khóe môi khẽ cong lên.

Có tinh thần thì tốt, có tinh thần thì tôi này sẽ không làm anh ủy khuất nữa!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 63: Sự tồn tại đặc biệt như thế

Hai người ở lại trong nhà hàng một lúc, giải quyết xong thịt nướng cuối cùng, Phương Trì Hạ thuận miệng hỏi một câu, "Bữa ăn này khoảng bao nhiêu tiền?"

Chưa đợi Lạc Dịch Bắc trả lời, bản thân đã cảm hoá đơn bên cạnh nhìn một cái.

Thoáng thấy bốn con số 0 trên đó, sau đó thì không nói gì nữa.

Nhưng rồi lại suy nghĩ, thứ anh ta có là tiền, còn tính toán chuyện nhỏ nhặt này sao?

"Đi thôi!" Lấy áo khoác bên cạnh, Lạc Dịch Bắc đứng dậy đi trước ra ngoài nhà hàng.

Phương Trì Hạ đi theo sau anh, vừa đi, vừa nhìn trái ngó phải đánh giá phong cảnh xung quanh.

Đây là một hòn đảo rất đẹp, giống hệt một vườn hoa thiên nhiên lớn vậy, một nửa bao bọc bởi núi, có cả suối nước nóng, xem ra cực kì giống một thánh địa để nghỉ ngơi.

Phương Trì Hạ không hiểu vì sao Lạc Dịch Bắc ăn bữa cơm phải đặc biệt đưa cô đến nơi xa thế này.

Có tâm đến như vậy?

Hai người không ở lại lâu trên đảo, sau khi dùng bữa thì trực tiếp trở về thành phố.

Lúc đi được nửa đường, nghĩ đến tình huống ở nhà họ Ký, Lạc Dịch Bắc thỉnh linh hỏi một câu, "Không biết bơi à?"

Thật ra Phương Trì Hạ không gọi là không biết, cô chỉ là hơi ám ảnh với việc rơi xuống nước, lúc nhỏ từng trải qua chuyện không vui.

Bây giờ cô xem như biết bơi, nhưng bình thường thì, không thích tiếp xúc với những nơi ao hồ.

Nhưng mà, cô không nói với anh nhiều như thế, chỉ hờ hững gật đầu.

Xe tiếp tục chạy trên đường, lúc lái đến cổng chính biệt thự, một bóng dáng thấp tha thấp thòm đi lại trước cửa, dường như đang cố tình đứng đợi.

Nhìn thấy chiếc xe chạy đến, đôi mắt Kỳ Ngải đã không biết đợi được bao lâu mà sáng lên, hờn hờ định đi qua, nhưng vừa nghĩ đến mục đích của bản thân, lại nhanh nhanh cụp mắt xuống.

"Em đến từ lúc nào?" Lạc Dịch Bắc đẩy cửa xe bước ra trước, giọng điệu lạnh lùng.

"Anh Dịch Bắc..." Kỳ Ngải nhìn nhìn anh, lại nhìn Phương Trì Hạ ở phía sau lúc này còn yếu ớt, giờ đã lên tinh thần không ít, ngập ngừng không biết mở lời thế nào.

Cô thật sự rất lúng túng, không ngờ quả lại nghiêm trọng như thế.

Hồ đó thật ra không tính là sâu, cô không nghĩ đến trước kia một Phương Trì Hạ ngay cả con chó ngoa to đến thế cũng trèo trự được, khi rơi xuống nước lại yếu đuối đến như vậy.

Ảnh mắt Kỳ Ngải không dám nhìn thẳng cô, nhưng Phương Trì Hạ giống như người không bị gì, nhìn thấy cô biểu hiện gì cũng không có.

"Có chuyện gì không?" Lạc Dịch Bắc mở lời thêm lần nữa.

Kỳ Ngải nhìn anh một cái, cúi đầu xuống, "Cha em bảo em đến xin lỗi."

"Anh nhận được rồi." Lạc Dịch Bắc lạnh nhạt buông một câu, quay người đi vào nhà.

Bên ngoài thoáng chốc chỉ còn lại hai cô gái.

Phương Trì Hạ muốn đi vào theo, lại bị Kỳ Ngải gọi lại, "Em thật sự không có ý dẫu."

"Chị biết." Bước chân của Phương Trì Hạ dừng lại một chút, nghiêng đầu nhìn cô một cái, sau đó nói ra một câu khiến Kỳ Ngải trở mặt ghen hờn nửa ngày trời, "Chị sẽ không trách em đâu, con gái sao phải làm khó con gái, chị sẽ ghi món nợ này lên người Lạc Dịch Bắc, đây đều là lỗi của anh ta."

Kỳ Ngải sững sờ nhìn cô, nửa ngày cũng chưa định thần lại.

Lô-gíc gì thế này?

"Nếu đã đến rồi, thì đi vào thôi!" Phương Trì Hạ cũng không nói nhiều, xoay người đã đi vào trong biệt thự.

Kỳ Ngải ngơ ngẩn đứng chôn chân, nhìn chăm chăm bóng lưng của cô một hồi lâu, bước chân có chút mơ hồ mà đi vào theo.

Mãi đến khi vào đến cửa, trong đầu vẫn còn quay mòng mòng.

Cô lúc này đột nhiên đã hiểu một chút nguyên nhân Lạc Dịch Bắc đối xử đặc biệt với Phương Trì Hạ.

Bản thân cô ấy vốn đã đặc biệt như thế, không đáng để đối xử đặc biệt sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 64: Vui vẻ đến tự tại như vậy

Kỳ Ngải vừa bước vào, hoá ra biệt thự thanh tịnh, đã bị làm xáo trộn không ít.

Vây quanh Lạc Dịch Bắc, trừ lúc này tâm trạng suy sụp được vài phút, cô của sau đó, nói chuyện không ngừng nghỉ.

"Đồ đạc ở trong này sao lại đổi thành như vậy? Rõ ràng mấy ngày trước không phải thế này mà."

"Dịch Bắc từ khi nào anh thích màu nóng vậy?"

"Cái này lại là cái gì đây?"

"Cái này một chút cũng không giống phong cách của anh!"

Lời của cô thật sự rất nhiều, khởi đầu là chuyện liên quan đến biệt thự sau khi cái cách, sau đó lại cùng Lạc Dịch Bắc nói cả đồng chuyện đòi mà Phương Trì Hạ nghe không hiểu.

Phương Trì Hạ hôm nay còn đang sầu não nên đối phó như thế nào với Lạc Dịch Bắc, Kỳ Ngải vừa đến, cô được dịp thoải mái vui vẻ, còn rất tự động nà tránh thật xa hai người họ, cảm giác ấy giống như sợ làm phiền đến họ vậy.

Sau bữa tối thì đã trực tiếp lên lầu về phòng mình.

Kỳ Ngải còn ở dưới lầu, cô bé này quá chủ động rồi, chỉ cần khi chỉ còn cô và Lạc Dịch Bắc, trong đầu luôn nghĩ đến làm thế nào để thu hút tầm nhìn của đối phương.

Đi qua đi lại trước mặt anh ta, còn đặc biệt có tạo vài kiểu dáng đầy nữ tính theo tạp chí học đường nào đó, đành chịu vì một chút tác dụng cũng không có.

Kỳ Ngải sốt ruột, bạo gan định nghĩ cách cưa đổ anh thêm lần nữa, còn chưa có làm gì, đột nhiên nghĩ đến lời nói hôm nay của Kỳ Nam Ưu, cùng với sự lạnh lùng lúc Lạc Dịch Bắc cảnh cáo cô.

Bao nhiêu mạnh động bị dập tắt hết, ngưng ngưng thu tay về, cô tiếp tục đơn thuần trò chuyện với anh như không có chuyện gì.

Trên lầu.

Phương Trì Hạ đánh răng, rửa mặt, thoải mái dễ chịu mà đi tắm, thậm chí không thèm quan tâm hai người dưới lầu, cũng không chớ ý của Lạc Dịch Bắc, đã trực tiếp đi ngủ.

Kỳ Ngải không biết cụ thể mấy giờ rồi đi, lúc Lạc Dịch Bắc lên lầu, cả tầng đều tối đen, còn không để đèn lại cho anh.

Anh mở đèn hành lang lên, đẩy cửa phòng ngủ ra, nhìn thấy cô đang quay lưng lại với anh, cô dường như đang ngủ rất ngon, anh cũng không nói ra được bản thân bị thế nào, đột nhiên có chút không vui.

Anh không ở đây, cô vui vẻ đến tự tại như vậy ư?

Tư thế ngủ của Phương Trì Hạ có chút không nhã nhặn, đôi tay ôm lấy cái gối ôm, hai chân lại tùy ý dang ra, tư thế đó, xem ra thật sự so với lúc có anh tự tại hơn nhiều.

Lông mi dài khê hạ xuống, cô lúc ngủ vẫn rất điềm tĩnh, trút bỏ sự gan góc thường ngày, gương mặt nhỏ nhắn bằng một bàn tay, hồn nhiên như trẻ con, xinh đẹp đến... khiến Lạc Dịch Bắc chỉ muốn phá hủy!

Nhìn chăm chăm cô một lúc, để tay sau lưng đóng cửa lại, anh đi vài bước về hướng cô.

Lúc này Phương Trì Hạ thật ra chưa ngủ hoàn toàn, đang mơ mơ hồ hồ, cô cảm thấy có ai đó đang bước về phía mình, nhưng mà mí mắt buồn ngủ đến không mở ra nổi.

Tiếng bước chân ngày càng gần, trên giường hình như có thứ gì đó đè lên, một góc khác của giường, cũng bắt đầu lồm xồm, một hơi lạnh quen thuộc, cũng theo đó ập đến, cả người bị ai đó đè lên nặng nề.

Chân mày Phương Trì Hạ không thoải mái mà chau lại, còn chưa phản ứng gì, cả người cô mất lạnh, có thứ gì đó, bị trút bỏ...

Phương Trì Hạ dù cho buồn ngủ đến thế nào đi nữa, lúc này cũng đã hoàn toàn tỉnh táo, nhưng, vẫn chưa mở mắt ra.

Cách ứng phó của cô là, anh muốn giãy vò, cô hoàn toàn đều theo anh, cô không phản ứng lại là được rồi.

Đợi khi anh ta giãy vò đến chán rồi, tự động sẽ thu tay thôi.

Nào ngờ, cô người không muốn cô bớt phiền, đề lên cô không chịu rời đi.

"Nặng..." Phương Trì Hạ không thoải mái cần nắn một tiếng, nghiêng người qua một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 65: Biểu hiện cho tôi xem xem

Muốn thoát khỏi tư thế này của hai người, nhưng mà, hơi thở của Lạc Dịch Bắc, lại như đám dây leo mọc lên chi chít vậy, ập đến khắp mọi nơi.

Mặt của cô quay sang đầu, mũi của anh theo đến đó.

Phương Trì Hạ bị anh giãy vò đến có hơi tức giận, giờ cánh tay lên đánh về phía anh một cái.

Cô đánh rất mạnh tay, trong lòng suy nghĩ, dù sao cô bây giờ đang ngủ, thừa dịp báo thù anh ta cũng chẳng sao.

Cũng không biết đánh phải chỗ nào của anh, gần như còn nghe thấy thanh âm "bốp" một tiếng rất lớn.

Trong nhà, chết lặng đi vài giây.

Phương Trì Hạ đột nhiên cảm thấy bầu không khí xung quanh lạnh đi không ít, trong lòng không hiểu sao bắt đầu hồi hộp.

Hồi tưởng lại một chút nơi lúc này tay cô vừa đánh, bỗng chốc phản ứng lại.

Đôi mắt mở ra, nhìn gương mặt anh tuấn của anh vẫn còn mờ mờ dấu nằm ngón tay, sắc mặt của cô run sợ mà trắng nhợt đi mấy phần.

"Tôi, tôi ngủ quên!" Dịch sang bên kia giường, kéo dài khoảng cách với anh một chút, cô lúng túng giải thích cho mình.

Và mặt Lạc Dịch Bắc thâm trầm nhìn cô, ánh mắt vô cùng sắc nhọn, cảm giác ấy, giống như là hận không thể bóp chết cô ngay tại chỗ vậy.

"Tôi không phải cố ý đâu." Phương Trì Hạ bị anh nhìn đến cả người phát hoảng, lúng túng tiếp tục biện hộ.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô như thế, cũng không nói gì, dùng thị giác lạnh tri cô một lúc, anh mới chậm chậm mở lời, "Không sao, không phải cố ý thì biểu hiện cho tôi xem xem!"

"Biểu hiện?" Phương Trì Hạ ngẩn người, không hiểu lời của anh lắm.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, trở người đè lên cô...

...

Lúc trong phòng ngủ yên tĩnh trở lại, trời cũng sắp sáng rồi.

Phương Trì Hạ toàn thân đau đến mắng người.

Đồ vô lại!

Lạc Dịch Bắc, tôi nguyện rửa cả nhà anh!

Ngày hôm sau là thứ hai.

Mãi đến khi trời đất tối sầm Phương Trì Hạ không biết đã ngủ được bao lâu, lúc tỉnh dậy, người nào đó tối qua ăn uống no nê không thấy nữa.

Cô hôm nay phải đi phỏng vấn xin việc làm thêm, chuyện Dung Hi kia đã kéo dài càng kéo dài, không thể trì hoãn nữa, nếu không nhà của cô sẽ sớm không còn nữa.

Lạc Dịch Bắc có cho cô thể của anh ta, nhưng cô chỉ dùng cho những việc liên quan đến sống chung, còn khi đơn độc một mình, thì không dùng một đồng của anh.

Sau khi thức dậy cô thay bộ đồ hơi chỉnh tề, vội vội vàng vàng chạy khỏi biệt thự, cô đón xe đi thẳng đến Dung Hi.

Thật ra chọn vào Dung Hi, cô có chút do dự, chủ yếu là vì Lạc Dịch Bắc cũng ở trong đó.

Hai người cùng ở chung một công ty, thường xuyên gặp mặt là điều khó tránh.

Phương Trì Hạ luôn muốn tránh anh ta càng xa càng tốt, chưa từng nghĩ phải cùng anh vào một công ty.

Có điều là, cô không từ chối được sự đả ngộ tru việt từ Dung Hi, vẫn là quyết định đến phỏng vấn thử xem.

Cô chỉ là một học sinh nghèo, phải dựa vào chính mình kiếm tiền nuôi sống bản thân, khi có thể lựa chọn điều kiện công việc cực kì tốt, cô không thể từ bỏ được.

Và lại, công ty lớn như thế, ai có thể đảm bảo cô và anh gặp được nhau?

Nghĩ vậy, Phương Trì Hạ trong lòng yên tâm hơn một chút.

Lúc đến Dung Hi đã là buổi chiều rồi.

"Thưa cô, tôi đến phỏng vấn." Đến quầy trước, cô thông báo mục đích của mình.

"Đi theo tôi!" Người kia ngừng đầu lên nhìn cô một cái, ánh mắt đặt trên người cô đánh giá một chút, đi trước dẫn đường cho cô đến một phòng chờ rất lớn.

Đưa cô đến rồi chuẩn bị rời đi, Phương Trì Hạ có chút bất an kéo cô ấy hỏi một câu, "Xin hỏi, lát nữa người phụ trách phỏng vấn, là ai?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 66: Vào Dung Hi

Điều mà Phương Trì Hạ lo sợ là đụng phải Lạc Dịch Bắc.

Nếu như lần này thật sự vào được Dung Hi, chỉ cần hai người không chạm mặt, thì cô sẽ không chuẩn bị để nói thật với anh.

Người kia nhìn chăm chăm cô, nói, "Mỗi lần Dung Hi chọn người mới đều rất nghiêm khắc, chúng tôi có người chuyên phụ trách mặt này, thường là giám đốc của các bộ phận, nhưng cũng có khả năng thêm vào vợ, cậu ba, cậu Dung, cụ ông, cậu Lạc, đúng rồi, còn có cậu Thi Cận Dương nữa.."

Cô ta xòe ngón tay đếm liên tiếp cả đồng người, tên của từng người được liệt kê ra, nghe đến Phương Trì Hạ xém chút hoảng sợ bỏ chạy.

"Lạc Dịch Bắc, không, cậu Lạc cũng có khả năng đến?" Kim nén nhịp tim bình thản, cô kinh ngạc truy hỏi.

"Người trong đại gia đình này đều có khả năng đến, cô điều, cụ thể người đến là ai, phải xem ai có thời gian nữa." Người phụ trách tiếp đón tường tận giải thích cho cô một chút, rồi quay người bỏ đi.

Trong phòng, bỗng chốc chỉ còn lại một mình Phương Trì Hạ.

Ngôn ngữ chính của Phương Trì Hạ là tiếng Pháp, thứ tiếng được cả thế giới gọi là ngôn ngữ ưu nhấ nhất, ngoài ra còn bổ sung thêm vài loại ngôn ngữ khác nữa.

Ngôn ngữ mà cô thông thạo thật ra rất nhiều, nhưng mà, lần này cô đến phỏng vấn chức vụ trợ lý, không liên quan đến chuyên ngành của cô lắm.

Cô ở bên trong chờ được khoảng mười phút, ngoài cửa một bóng dáng cao to đi vào.

Lúc đi qua cửa, ánh mắt rất tùy ý nhìn vào bên trong.

Thoáng thấy cô, ban đầu không chú ý lắm, nhưng mà, nhìn góc nghiêng gương mặt của cô vài giây, bước chân của người ngoài cửa liền ngừng lại.

Mở cửa phòng ra, người đó đi vào.

Phương Trì Hạ thành linh ngẩng đầu lên, lúc cô nhìn rõ gương mặt của người vừa đến kia, ánh mắt ngưng đọng một chút.

Người đàn ông đi vào là một người vô cùng tuấn tú, trang phục nam thon dài hiệu Gucci làm tôn lên thân hình cao to, ngũ quan sắc nét, sống mũi thẳng và cao, tay áo được hơi xắn lên, để lộ cúc áo đính đá âm thầm toát lên sự xa hoa.

Người vừa đến thong thả ung dung đi vào phòng, ngồi vào vị trí ngay trung tâm phía trước nhất, ánh mắt quay chuyển lên mặt cô, giọng nói bình thản, "Người mới?"

"Dạ vâng, thưa ngài!" Phương Trì Hạ định thần lại, lịch sự trả lời câu nói của anh ta.

"Lí lịch!" Người đó bình thản buông ra hai chữ, diễn đạt vô cùng ngắn gọn.

Phương Trì Hạ đưa bản lí lịch trong tay mình cho anh ta.

"Vẫn còn là học sinh?" Người đó cầm lí lịch lên xem, ở phần tuổi của cô dừng lại mất vài giây, gần như có chút bất ngờ.

"Vâng ạ." Phương Trì Hạ không biết thân phận của anh ta, trả lời thận trọng.

"Ngôn ngữ chính là tiếng Pháp, thông thạo nhiều tiếng nước ngoài, không tồi, Dung Hi đang thiếu những người tài ở mặt này, bình thường đi công tác hoặc là tổ chức một buổi hội nghị giới thiệu trang sức mới ở nước ngoài, đều cần người đi cùng thế này."

Người đó chỉ tùy tiện xem lướt qua lí lịch của cô một chút, bỏ lí lịch sang bên cạnh, đứng dậy, "Buổi phỏng vấn hôm nay đến đây kết thúc, cô Phương xin mời về nhà chờ thông báo kết quả!"

Nói xong một câu, anh ta quay người đi, thậm chí không nói thêm gì dư thừa cả.

Cả quá trình của buổi phỏng vấn, thời gian không đến ba phút.

Với Phương Trì Hạ của kinh nghiệm, trong thời gian ngắn như vậy báo ngừng, thường là không còn hi vọng gì nữa.

Chỉ có không còn hi vọng, mới sẽ không lãng phí thời gian của đôi bên.

Trong lòng hụt hẫng một chút, trên đường trở về, cô có chút ủ rũ.

Ai ngờ mới vừa ngồi lên xe buýt, nhân sự bên Dung Hi đã gọi điện thoại đến.

Giọng nói bên kia, vô cùng êm tai, "Cố Phương, chúc mừng cô đã phỏng vấn thành công, vài ngày sau xin đến văn phòng của cậu Cận Dương báo cáo!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 67: Có cần tôi giúp đỡ không

"Cậu Cận Dương?" Phương Trì Hạ căn bản không biết đối phương là ai, hơi bất ngờ trước sự sắp xếp này.

"Đúng vậy, chính là người lúc này cô vừa được phỏng vấn, cô không biết anh ấy là ai sao? Giám đốc vận chuyển của Dung Hi, bạn của cậu Lạc, cậu Thi Cận Dương mang một phần tư dòng máu quý tộc Pháp, gia đình là một đại gia tộc có tiếng tăm của Pháp! Cô cũng thật may mắn, lại có thể được cậu chủ Thi Cận Dương trực tiếp mở miệng phê duyệt, đây chính là vận may mà rất nhiều người được anh phỏng vấn ao ước nhưng không có."

Người ở đầu dây bên kia vẫn còn lưu lư nói rất nhiều thứ, trong ngữ khí toàn là ngưỡng mộ Phương Trì Hạ.

"Tôi biết rồi, vài ngày sau tôi sẽ đến báo cáo." Phương Trì Hạ ngắt máy, vừa nghĩ đến lời của người đó, vẫn còn chút mơ màng.

Thi Cận Dương mở miệng phê duyệt?

Phương Trì Hạ và Thi Cận Dương tổng cộng chưa nói được vài câu, cuộc điện thoại này làm cô rất bất ngờ, nhưng mà lại không nghĩ nhiều.

Có lẽ đối phương trùng hợp xem trọng khả năng thông thạo ngoại ngữ của cô chăng?

Gạt bỏ suy nghĩ, cô không tiếp tục nghĩ đến chuyện này nữa, đảo mắt nhìn ra ngoài cửa.

Khi đi qua một tiệm thuốc, cô yên lặng nhìn vào bản hiệu của tiệm thuốc, giống như nghĩ ra điều gì đó, con người đang thất thần từ từ nở to.

"Bác tài, dừng xe! Dừng xe!" Hoàng loạn từ trên xe đi xuống, cô đi ngược về hướng ngược lại vài bước đến tiệm thuốc.

Từ khi kết hôn cùng Lạc Dịch Bắc đến bây giờ, anh hầu như không có buổi tối nào buông tha cô, và lại hai người đều không có bất kì biện pháp nào...

Vừa nghĩ đến, cô có chút ảo não.

Sao cô có thể quên chuyện quan trọng như thế này được chứ?

Bất luận thế nào, trong vòng bốn năm này, cô tuyệt đối không để bụng của bản thân xảy ra chuyện ngoài ý muốn nào!

Vào đến tiệm thuốc, cô hơi ngại ngại mua hết mấy loại bao cao su và thuốc ngừa thai, đi ra tiệm thuốc uống xong một viên, trong lòng cô mới yên tâm một chút.

Lúc về nhà, trời đã tối rồi.

Về đến nhà chưa đến năm phút, Lạc Dịch Bắc trùng hợp cũng trở về.

Nhìn cô mặc trang phục chỉnh tề, có hơi ngạc nhiên.

"Hôm nay cô đã ra ngoài?"

"Ừ." Phương Trì Hạ không nhắc đến chuyện mình đã đến Dung Hí, thậm chí ngay cả đầu cũng không quay lại, đi thẳng lên trên lầu.

Sự hờ hững này, khiến Lạc Dịch Bắc có chút không thoải mái, vài bước đi lên theo.

Nhìn thấy anh đột nhiên xuất hiện, động tác của cô ngừng lại một lát, sắc mặt hơi mất tự nhiên, "Sao anh lại lên đây?"

Lạc Dịch Bắc đi thẳng vào trong, thờ ơ coi bỏ vài cục áo sơ-mi, tiện tay ném lên ghế xô-pha gần đó, ánh mắt lạnh nhạt liếc nhìn về hướng của cô, "Không tiếp tục à?"

Phương Trì Hạ đứng chôn chân không động đậy, biểu hiện trên mặt có chút cứng đơ.

Anh ta đứng như vậy, bảo cô tiếp tục thế nào?

Mãn thoát ý phiên bản trực tiếp ư?

"Hay là muốn tôi giúp?" Lạc Dịch Bắc khoan thoai trêu đùa một câu, dường như không có ý định rời đi.

Phương Trì Hạ không phải kiểu già mồm, chỉ là không muốn lát nữa đang thay đồ, cả hai lại cọ xát ra ta lừa gì đó.

Nghĩ đến mỗi lần anh về nhà đều quen tắm nước lạnh, cô dỗi chủ đề, "Không đi tắm hả? Tôi giúp anh xả nước!"

"Được." Lạc Dịch Bắc hôm nay ngược lại rất dễ thương lượng, xoay người đã đi về hướng nhà tắm ở phía trước.

Phương Trì Hạ thờ phảo, định đợi anh sau khi đi vào tiếp tục thay đồ của mình, Lạc Dịch Bắc vừa bước một chân vào nhà tắm thỉnh linh quay đầu ra.

"Không phải muốn giúp xả nước à?" Dựa vào cánh cửa, chân mày của anh nhướng lên ưa nhìn.

Phương Trì Hạ, "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 68: Biểu cảm sinh động đến thế

Lạc Dịch Bắc lúc này trông ra rất tàn mạn, trút bỏ đáng về lạnh lùng, khoác lên một sự xấu xa không thể diễn tả.

Thân người lờ lờ nhác dựa lên cửa, ánh mắt của anh ung dung nhìn về phía cô, dường như không có ý định buông tha cho cô.

Những lời đó của Phương Trì Hạ chỉ là cái cớ để thoát khỏi anh, nào ngờ anh thật sự xem là thật, nhất thời lại không biết phải trả lời anh thế nào.

Có điều, xả nước cũng chẳng phải chuyện lớn lao gì.

"Được, tôi giúp anh." Cô từng bước từng bước đi về hướng anh, lướt qua người anh, đến trước bồn tắm lớn.

"Xong rồi." Mở vòi nước, nhìn làn nước ấm nóng phun ra từng chút một, lấy khăn lông bên cạnh lau đi cánh tay bị ướt, cô quay người đi ra ngoài, lúc đi đến cửa, lại bị Lạc Dịch Bắc chặn lại.

"Tôi lát nữa hằng tắm!" Chỉ xem như anh ta muốn kéo cô cùng tắm, cô gờ cánh tay lên chặn ngang khoảng trống giữa hai người, sắc mặt của cô hơi hoảng loạn.

Kể từ khi kết hôn đến nay, cô về như nhà tắm là một nơi nguy hiểm.

Ở chỗ này cô đã chịu thiệt biết bao nhiêu lần, vừa thấy động tác của anh, cô đã phản xạ có điều kiện mà bắt đầu chống chọi rồi.

"Thay một cái khăn tắm vào đây!" Lạc Dịch Bắc nhìn cô kì dị, mặt không biểu cảm buông một câu, cũng không quan tâm cô ở đây, cời quần áo trước mặt cô.

Phương Trì Hạ sững sờ, khoé mắt thu lại một cái, có hơi ngơ ngẩn mà đi ra ngoài.

Giúp anh mang vào hai cái khăn tắm, sau đó cô dời sang nhà tắm của phòng khác.

Lúc Lạc Dịch Bắc đi ra, đã không thấy bóng dáng cô đâu cả.

Lạc Dịch Bắc luôn xem thường cô, nhưng mà, chỉ cần cô vừa rời đi, anh lại có chút hiếu kì không biết cô đang làm gì.

Nghiêng đầu nhìn bên ngoài hành lang, anh bước vài bước ra ngoài.

Lúc đẩy cánh cửa phòng khách ở cuối góc, trên giường đặt bừa một bộ quần áo ở nhà của Phương Trì Hạ, tiếng nước trong nhà tắm trùng hợp đang từ từ dừng lại.

Cửa phòng sau vài giây được mở ra, bóng dáng của Phương Trì Hạ từ trong đi ra.

Trên người quần bừa một cái khăn tắm, trên đầu phủ một cái khăn lông, gương mặt vốn nhỏ đến đáng thương hoàn toàn bị chắn hết, cô vừa đi vừa lau tóc.

Chỉ cần nơi nào không có anh, cô dường như vẫn rất tự tại. Khăn lông trùm lên nghiêng lệch thì không nói đi, ngay cả khăn tắm cũng choàng rất hồ hững, giống như có thể rơi ra bất cứ lúc nào vậy.

Mắt của cô bị khăn lông che lại, cô về không nhìn thấy anh đang đứng ở cửa.

Rất tuy ý mà lau lau tóc của mình, sau khi cô đi ra, thậm chí còn ở trước mặt anh, choàng khăn tắm làm vài động tác khởi động.

Khăn tắm của cô vốn là không được choàng kĩ, hành động như thế, lại tuột xuống một chút.

Phương Trì Hạ dường như không nhận ra, vẫn cứ dùng khăn lông quấn lấy đầu mà lau tóc.

Lúc lau, còn khẽ hát một bài ca, dường như là tiếng Pháp, Lạc Dịch Bắc không biết là bài gì, môi đỏ vừa mở vừa khép, xem ra rõ ràng tâm tình rất tốt.

Thứ khiến Lạc Dịch Bắc không quen mắt chính là mỗi lần chỉ cần không có anh, tâm tình của cô giống như lấy lại sức sống, thậm chí ngay cả biểu cảm cũng sinh động trở lại.

Giọng nói của Phương Trì Hạ thật ra đặc biệt êm tai, lúc nói tiếng Pháp, có một sự cuốn hút không thể diễn tả, trầm bổng lại du dương, khiến đầu của Lạc Dịch Bắc lại nhớ đến mỗi buổi tối, thanh âm mềm mòng của cô lúc kháng cự với anh.

Nũng nịu nhu mì, tựa như tắm mặt ngọt vậy, ngấm vào trong xương cốt.

Phương Trì Hạ rõ ràng vẫn còn không nhận ra Lạc Dịch Bắc đang ở trong phòng rành rành, rất tuy ý mà lau lau đầu, định lấy khăn lông xuống, cổ tay đột nhiên bị một bàn tay giữ lại..

Chương 69: Đến lúc trở về rồi

Phuong Trì Hạ ngẩn người, cảm thấy nơi có tay truyền đến hơi ấm, cơ thể cô cứng đờ, khăn lông bị cầm theo khuôn mặt trượt xuống đất.

Cô kinh ngạc nhìn anh bỗng nhiên xuất hiện ở đây, biểu cảm trên mặt của cô có hơi hoảng hốt, "Sao anh lại ở đây?"

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc dán chặt trên môi hồng tựa cánh hoa anh đào, cứ nhìn như vậy, trong ánh mắt ngưng đọng của Phuong Trì Hạ, gương mặt ma xui quỷ khiến nghiêng qua.

Phuong Trì Hạ gạt mình, nghiêng đầu sang một bên, phản xạ có điều kiện mà tránh ra.

Hành động này khiến người đàn ông bên cạnh có chút không hài lòng.

Ánh mắt thâm trầm, anh chỉnh lại gương mặt cô.

Đôi mắt nhắm đúng môi của cô mạnh mẽ hơn lên, cánh tay kéo cô vào trong lòng, muốn bế cô lên để đi vào nhà tắm, cánh tay Phuong Trì Hạ lại đột nhiên chắn giữa bản thân và anh.

Lạc Dịch Bắc hơi chau mày, ánh mắt đặt trên gương mặt của cô.

"Tôi nay, tôi không muốn." Ánh mắt Phuong Trì Hạ lấp lánh lên một chút, đôi mắt trong sáng cứ nhìn anh như thế, ánh mắt ấy đã sắp thêm mấy phần khẩn cầu.

Lạc Dịch Bắc ngẩn người, khoe miệng cong lên giễu cợt, "Nhanh như vậy đã không ổn rồi?"

Biểu cảm trên gương mặt Phuong Trì Hạ ngưng đọng, trong lòng hỏi thăm anh ta bị gì, nhưng biểu cảm trên lại vẫn phớt lờ, "Ngày mai tôi phải đến trường, có tiết sớm, anh đến công ty không phải cũng rất sớm ư?"

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc nhìn máng màu trắng trắng lộ ra trước ngực cô, trong lòng rõ ràng không bằng lòng, có điều, lại hiếm khi mà đã đồng ý.

Bàn tay lớn ôm lấy đầu cô, giữ mặt của cô hướng về mình, môi của anh hôn mạnh lên môi cô một cái, sau đó bỏ cô ra.

Anh theo lẽ sẽ buông tha cho cô, hôn nhân này của hai người vừa mới bắt đầu, còn chưa mấy ngày thì đã gãy vỡ làm cô sợ, những ngày tháng sau này còn tiếp tục thế nào đây?

Vừa nghĩ đến đây, Lạc Dịch Bắc khoe môi đột nhiên cong lên.

Anh không cười còn tốt, lúc cười lên, đẹp thì rất đẹp, nhưng lại khiến Phuong Trì Hạ có một loại cảm giác sơn gai ốc.

"Về phòng đây!" Sự anh hồi hận, nhặt khăn lông trên đất lên, cô vội vàng đi về phòng của hai người.

Phuong Trì Hạ bây giờ mới năm nhất, thời gian dài học tương đối tự do, bài vở không phải rất nhiều, lúc không có bài có thể không đến điểm danh.

Ngày hôm sau cô có vài tiết chuyên ngành ngôn ngữ Pháp, hơn 8 giờ sáng đã đến trường sớm.

Cùng với An An học hết mấy tiết, buổi trưa, bởi vì chuyện vào Dung Hi thuận lợi, cô còn rất hào khí mà dùng gia tài không được bao nhiêu của bản thân mời An An ăn một bữa lớn.

Lúc hai người đang ăn cơm giữa chừng, Phuong Trì Hạ đột nhiên nhận được một cuộc gọi.

Khi nhìn thấy tên trên điện thoại, sắc mặt của cô đều nhợt đi mấy phần.

"Ai vậy?" An An vô cùng tò mò, nghiêng đầu nhìn một cái.

"Không cần quan tâm đến anh ta." Thoáng nhìn thấy hai chữ Phuong Vinh trên đó, muốn cướp điện thoại giúp cô tắt máy, nhưng bị Phuong Trì Hạ lạnh lùng đẩy ra.

"Không sao, tờ sớm muộn cũng sẽ trở về một lần." An ủi cô một câu, Phuong Trì Hạ đi đến gần đó nhận cuộc gọi, "Có chuyện gì?"

"Mấy ngày nay đã đi đâu? Cũng không nói với gia đình, thế mà được à?" Anh ta nói rất có khí phách của một anh cả, chỉ là, chuyện bình thường làm ra, sao chẳng ra dáng anh cả gì hết.

"Chiều nay tôi sẽ về nhà." Phuong Trì Hạ hoàn toàn không muốn nhiều lời với loại người này, xong một câu thì đã ngắt máy.

"Về nhà gì chứ? Lỡ như tên khốn ấy lại âm mưu lừa nữa làm sao?" An An về mặt lo âu nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 70: Tôi đã kết hôn rồi

"Không sao, tờ biết ứng phó thế nào." Phuong Trì Hạ sờ chiếc nhẫn cưới dưới tay, an ủi cô ấy một câu, cùng cô tiếp tục ăn xong bữa trưa, lúc chiều một mình trở về Phuong gia.

Thật ra thời gian Phuong Trì Hạ sống ở Phuong gia không nhiều, lúc cô 10 tuổi mới được Phuong Danh Thành nhận nuôi, trước 10 tuổi cô luôn sống trong cô nhi viện.

Phuong gia vốn đã có một nam một nữ, sau khi Phuong Trì Hạ đến kì thực giống như bị thừa ra, anh em Phuong Vinh một người cả ngày truy tìm gốc gác của cô, một người lại luôn mưu đồ gây rối, còn cha mẹ nuôi, bệnh vực đương nhiên sẽ là con ruột.

Vài năm nay tại ngôi nhà này Phuong Trì Hạ không được sống yên ổn, nên gả cho Lạc Dịch Bắc, cô thật sự không hối hận, thậm chí còn có một loại cảm giác như được giải thoát.

Về đến nhà, cô đến phòng của mình thu dọn xong đồ đạc, xách một túi hành lí nhỏ định đến cáo biệt với Phuong Danh Thành, trên đường lại bị Phuong Vinh ngăn lại.

"Mấy ngày nay đã đi đâu thế? Sao em lại dính dáng với người như Lạc Dịch Bắc? Phuong Trì Hạ, em sẽ không bán bản thân đi chứ? Em mới mấy nhiều tuổi? Em còn biết xấu hổ hay không?" Phuong Vinh đã thêm muốn cô bao nhiêu năm nay, không ăn được thì không nói, còn xúc tiến cho cô và Lạc Dịch Bắc, bây giờ đang một bụng toan là lừa.

Anh ta không có được, Lạc Dịch Bắc dựa vào cái gì?

Lừa gạt vừa bùng lên, anh mắng nhiếc khó nghe, lời nói ra khiến Phuong Trì Hạ muốn đánh anh ta một bạt tay.

"Phuong Trì Hạ, em là thứ rẻ mạt! Đều đã ngủ với người khác rồi, ở trước mặt tôi giả vờ thanh cao gì chứ? Nói xem em làm sao câu dẫn được Lạc Dịch Bắc? Để tôi cũng thử xem!"

Phuong Vinh dang hai cánh tay định bỏ nhào về phía cô, lại bị Phuong Trì Hạ nhanh nhẹn né tránh.

"Tôi kết hôn rồi!" Lùi về sau vài bước, giờ đôi tay ngọc ngà đeo nhẫn cưới, cô lạnh lùng tuyên bố.

"Em nói cái gì?" Phuong Vinh kinh ngạc nhìn cô, có hơi không dám tin vào những thứ mình vừa nghe.

"Tôi nói tôi kết hôn rồi, cần xem giấy kết hôn không?" Phương Trì Hạ từ trong túi của mình lấy ra một cuốn sổ đỏ, giơ lên trước mặt anh.

Phương Vinh chết lặng trừng cô, mắt cũng sắp trừng đến lòi ra rồi.

Kết hôn rồi...

Cô ta lại có thể kết hôn rồi!

Với Lạc Dịch Bắc ư?

Phương Trì Hạ thờ ơ quan sát phản ứng của anh ta, khẽ thở ra, quay người đi đến phòng của Phương Danh Thành.

Thật ra cô không có bao nhiêu tình cảm đối với người trong nhà này, nếu như có một chút, vậy e cũng là Phương Danh Thành người nhận nuôi cô.

Khi đẩy cửa đi vào, Phương Danh Thành quay lưng với cô ghi chép sổ sách của công ty.

Phương Trì Hạ cẩn thận dè dặt nhìn gương mặt nghiêng của ông, ánh mắt lấp lánh rạng rỡ, giống như đang mong đợi chút gì đó.

Cô tốt hay xấu cũng đã sống ở ngôi nhà này được vài năm, cô gọi ông một tiếng cha, bây giờ cô cũng đã kết hôn rồi, cô chỉ có mong muốn nhỏ nhoi là ông dành cho cô sự quan tâm cơ bản nhất của người cha.

Nhưng mà, Phương Danh Thành ngay cả đầu cũng không quay lại, sức tập trung toàn bộ đều đặt trên sổ sách trong tay, không quan tâm đến cô dù chỉ một chút.

Trong lòng Phương Trì Hạ trống trải, không tiếp tục làm phiền ông nữa, quay người xách theo túi đồ ít ỏi đến đáng thương của mình rời đi.

Nói trong lòng cô hoàn toàn không buồn là già, có điều, cũng đã sống bao nhiêu năm nay rồi, cũng quen rồi.

Trở về biệt thự với Lạc Dịch Bắc, rõ ràng sau khi đến đây bị anh giày vò không ít, Lạc Dịch Bắc cũng cả ngày trung ra vẻ mặt lạnh lùng, nhưng mà, sau khi bước vào ngôi nhà này, Phương Trì Hạ đúng là nhẹ nhõm đi rất nhiều.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 71: Nhiệt tình như vậy

Sau khi Phương Trì Hạ trở về thậm chí rất có tâm tư chạy đến siêu thị mua chút nguyên liệu nấu ăn trở về làm bữa tối phong phú.

Lúc Lạc Dịch Bắc trở về thấy cô đang bận rộn ở trong bếp.

Hôm nay tâm tình của cô hình như rất tốt, lúc nhìn thấy anh, thậm chí còn cất tiếng gọi “ Anh đã về!”

Cô nói xong lời này khiến môi hơi hơi vênh lên, nụ cười rất nhẹ, nhưng lại rất đẹp, trong nháy mắt đánh thẳng vào mắt anh, khiến cho ánh mắt Lạc Dịch Bắc ngưng trệ.

Cô bình thường không nhiệt tình như vậy, đột nhiên như vậy, khiến cho Lạc Dịch Bắc có chút không quen.

Về mặt quái dị nhìn chằm chằm cô nhìn một lát, đến khi hai người đem bữa tối giải quyết xong anh cũng không nghĩ thông suốt được vấn đề này.

Phương Trì Hạ quyết định ngày mai đi Dung Hi, thế nhưng từ đầu tới cuối không có nói với anh, thậm chí nói cũng không có nhắc đến chuyện mình đã vào làm việc tại Dung Hi.

Sợ về sau có thể gặp ở công ty, ăn tối xong, nhìn chằm chằm Lạc Dịch Bắc ngồi ở trên ghế sa lon, cô ân cần rót trà cho anh, nói lời khách sáo, "Anh thường xuyên ở công ty sao?"

"Như thế nào? Muốn đi theo giúp tôi?" Lạc Dịch Bắc khẽ gạt mình, nghiêng đầu liếc cô một cái, khó có khi được cùng cô trò chuyện.

"Anh bận rộn như vậy, em sao có thể không biết xấu hổ mà quấy rầy? Chỉ là tùy tiện hỏi vậy thôi." Phương Trì Hạ khước miệng cười một chút, tìm từ nói cho đúng.

"Phải không?" Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, rõ ràng không tin tưởng lời cô nói.

"Đúng vậy, thật sự tùy tiện hỏi. Về sau chúng ta sống chung với nhau, quan tâm nhiều hơn không phải bình thường sao?" Phương Trì Hạ trấn định tự nhiên giải thích.

Lạc Dịch Bắc cũng không hỏi thêm.

Kỳ thật anh cũng không thường xuyên ở công ty, Dung Hi tuy có nhiều việc, nhưng có nhiều quản lý, hiện tại lại có Thi Cận Dương hỗ trợ, rất nhiều chuyện không cần anh tự mình ra mặt.

Lạc Dịch Bắc thật sự rất rảnh rỗi, nhưng không nói với Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ chưa thấm dò được điều mình muốn nghe được, ngồi lại gần anh một chút, lại hỏi, “ Văn phòng anh ở lầu mấy? Làm chức gì ở Dung Hi?”

"Sao lại hỏi cụ thể như vậy? Muốn đi đào báo?" Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đảo qua cô.

"Em là đang nghĩ..." Phương Trì Hạ chuyển ánh mắt một chút, vì chính mình biện có, "Có đôi khi giữa trưa em có thể đưa com trưa giúp anh!"

Lạc Dịch Bắc nhìn cô càng quái dị.

Phương Trì Hạ bị anh nhìn như vậy, hơi sợ bị phát hiện, nhưng mà trên mặt lại rất bình tĩnh.

Kỳ thật Lạc Dịch Bắc đối với lời nói của cô căn bản một chữ cũng không tin, thế nhưng, trầm mặc một lát, vẫn nói với cô, "Phòng trong cùng tầng 1, 803."

803...

Phương Trì Hạ lặng yên đọc lại cái số này trong lòng, nhớ kỹ.

Anh ở phòng trong cùng của tầng 1, cô đến làm việc ở chỗ Thi Cận Dương, chỉ cần hai người không ở gần nhau, Dung Hi lại rộng như vậy, hẳn sẽ không dễ dàng gặp.

Lúc trước không biết có nghe nói ở nơi nào, có người ở Dung Hi làm việc gần mười năm, ngay cả Lạc Dịch Bắc và Lạc Hi Thần đều chưa từng thấy qua.

Cô có gì phải lo lắng?

vừa nghĩ như vậy, chuyện đến Dung Hi làm việc của Phương Trì Hạ càng kiên định.

Ngày hôm sau, cô đặc biệt dậy sớm, để Lạc Dịch Bắc đi ra ngoài trước, chính mình đón xe đi làm.

Dung Hi hóng như những tòa cao ốc khác, cả khu vực có thể thấy giống như một tiểu khu vậy.

Phòng làm việc của Thi Cận Dương ở chính giữa tầng 1, cách phòng của Lạc Dịch Bắc rất gần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 72: Hoảng hốt cái gì

Thị Cận Dương thoát nhìn rõ ràng là dễ chung đụng hơn so với Lạc Dịch Bắc nhiều, lúc nói chuyện có chút biếng nhác, người không như Lạc Dịch Bắc, cả ngày gương mặt lạnh lùng.

Phương Trì Hạ đến Dung Hi vào buổi sáng, Thị Cận Dương chỉ để cho cô quen thuộc với công việc ở Dung Hi, các loại tạp chí về thiết kế thời trang, cùng với các buổi trình diễn trang sức, cũng không có đem cho cô những chuyện rườm rà.

Thị Cận Dương như vậy khiến cho ấn tượng của Phương Trì Hạ đối với anh ta rất tốt.

So với Lạc Dịch Bắc tốt hơn rất nhiều!

Một buổi sáng Phương Trì Hạ đều ở bên Thị Cận Dương, cũng không đụng phải Lạc Dịch Bắc.

Giữa trưa, thu thập các loại văn kiện, đang chuẩn bị ra ngoài dùng cơm, thì bị Thị Cận Dương kêu lại, "Phương Tiểu Thư hẳn là chưa quen đường đi? Đi cùng đi!"

Phương Trì Hạ cũng không nghĩ tới anh ta tốt như vậy, kinh ngạc nhìn anh ta, sững sờ.

Cô xác thực không quen đối với nơi này.

"Được." Nhẹ gật đầu, đang muốn rời đi với anh ta, ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại gọi điện thoại tới.

Phương Trì Hạ vừa nhìn tên anh, biểu hiện trên mặt cương cứng.

"Điện thoại của cô!" Vừa vịn từ bên cạnh đi qua Thị Cận Dương nhắc nhở.

"Không có việc gì, không quan trọng." Phương Trì Hạ nói là nói như vậy, nhưng vẫn là cầm lấy điện thoại đi đến bên cạnh góc hẻo lánh nghe điện thoại, "Sao vậy?"

"Không phải là muốn đưa cơm đến sao? Buổi trưa hôm nay tôi vừa vận rãnh, 803, tôi chờ cô!" Lạc Dịch Bắc ngồi ở phòng làm việc của mình, dựa lưng trên ghế sofa thoải mái nói.

"Bây giờ?" Phương Trì Hạ cả kinh.

"Như thế nào? Có vấn đề?" Lạc Dịch Bắc nhú lông mày.

Phương Trì Hạ mắt nhìn Thị Cận Dương vẫn đang đợi cô, lại nhìn đồng hồ, nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

Ngày hôm qua cô chỉ là thuận miệng nói, hiện tại cô đi chỗ nào để chuẩn bị cơm trưa mang đến cho anh?

Ra bên ngoài mua để làm gì sao?

Lạc Dịch Bắc tỉnh tưởng như vậy, ném một chút liên biết không phải cô làm.

Phương Trì Hạ bị anh làm khó, vẻ mặt sầu khổ trầm mặc một hồi lâu, ngưng ngừng biện cố, "Tôi bây giờ đang ở trường học, không có ở nhà."

"Như vậy? Tôi đến đón cô, ăn cơm trưa với nhau!" Lạc Dịch Bắc ung dung nói một câu, cũng không biết cô phải nghiêm túc hay không, Phương Trì Hạ giống như ở trong điện thoại nghe được tiếng anh đi ra ngoài.

"Không cần qua, tôi ăn rồi! Hiện tại tôi có chút bận rộn, tắt máy trước!" Sợ một giây sau anh thực sự trực tiếp đi ra ngoài, Phương Trì Hạ bối rối tắt điện thoại.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm điện thoại vẫn còn kêu tút tút, lông mày nhăn lại.

Sợ như vậy?

Trong lòng có quý?

"Như thế nào? Có việc gấp?" Thị Cận Dương nhìn sắc mặt Phương Trì Hạ hoảng hốt, khẽ hỏi.

"Không có việc gì, chúng ta đi thôi!" Phương Trì Hạ cười, cùng anh ta sóng vai đi ra ngoài.

Giải quyết xong chuyện Lạc Dịch Bắc, cô rất nhẹ nhõm.

Ái ngờ cùng Thị Cận Dương ra khỏi Dung Hi cao ốc, ở nhà hàng Tây bên cạnh, còn đang chuẩn bị chọn món ăn, chuông điện thoại di động của Thị Cận Dương bỗng nhiên vang lên.

"Sao vậy?" Thị Cận Dương nghe điện thoại, khóe môi nhịn không được cười.

"Đang ở đâu? Tôi qua!" Âm thanh Lạc Dịch Bắc từ điện thoại truyền đến, âm lượng không cao không thấp, vừa khéo để cho Phương Trì Hạ ngồi ở đối diện nghe rõ.

Kết hôn với Lạc Dịch Bắc vài ngày, giọng của anh, e rằng trong tiếng người huyện nào Phương Trì Hạ cũng phân biệt được.

Tay cầm menu cứng lại, cả người Phương Trì Hạ cứng đờ.

Hiện tại anh muốn đến sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 73: Cậu quấy rầy tôi hẹn hò

Phương Trì Hạ sững sờ một hồi lâu, sắc mặt thay đổi.

Cô cũng không phải sợ bị Lạc Dịch Bắc phát hiện, cô chỉ là nghĩ không cho anh biết để tránh phát sinh những hiểu lầm không đáng có.

Anh có thể nghĩ cô dùng thủ đoạn để vào Lạc gia hay không?

Phương Trì Hạ nói cũng chưa từng đề cập với Lạc Dịch Bắc chuyện mình đến Dung Hi, hoàn toàn không biết anh đối với chuyện này nghĩ thế nào.

Trong lòng cô còn có một chút lo lắng, nếu như Lạc Dịch Bắc biết, có thể hay chuyện cô đến làm việc bên cạnh anh không.

Thị Cận Dương ngồi ở đối diện, nhìn biểu hiện trên mặt cô thay đổi liên tục, chau mày hỏi "Sao vậy?"

Phương Trì Hạ ngẩng đầu nhìn về phía anh ta, tìm có, "Vừa rồi tôi quên, tôi còn có chút việc gấp chưa xử lý, thật xin lỗi, Thi tiên sinh, tôi phải đi trước."

Nói xong cô liền đứng lên, bối rối rời đi.

"Chuyện gì với và như vậy? Trước tiên cứ dùng cơm đi!" Âm thanh Thi Cận Dương từ sau truyền đến, tựa hồ đối với hành vi của cô vô cùng khó hiểu.

"Không cần, không sao, lát nữa tôi sẽ tìm chỗ giải quyết bữa trưa." Phương Trì Hạ cũng không quay đầu lại, thậm chí bước chân còn nhanh hơn nữa.

Thi Cận Dương bất động thanh sắc nhìn cô rời đi, trong mắt càng hoang mang.

Vì sao lại đi vội vàng như vậy?

Nơi hai người đến cách Dung Hi rất gần, Phương Trì Hạ vội vàng đi ra nhà hàng, sợ gặp phải Lạc Dịch Bắc, còn đi vòng quanh đường một vòng mới trở về.

Cô vừa rời đi, Lạc Dịch Bắc liền xuất hiện ở cửa nhà hàng.

Ánh mắt nhìn theo nơi cô vừa rời đi, nhìn chăm chăm dòng người hối hả, nghĩ vừa rồi thấy cô chỉ là ảo giác.

Đi vào trong nhà hàng, ngồi xuống chỗ Phương Trì Hạ vừa ngồi, nhìn ly trà, rất thuận miệng hỏi một câu, "Mới vừa hẹn với cô nào sao?"

"Đúng vậy a, bị cậu phá hư." Thi Cận Dương miễn cưỡng trả lời hân một tiếng.

"Người đâu?" Lạc Dịch Bắc lại hỏi.

"Bị cậu dọa chạy." Thi Cận Dương ưu nhã uống chén rượu đỏ, mặt không đổi sắc đem tất cả trách nhiệm đẩy trên người hân.

Chẳng qua, sự thật cũng bởi vì anh!

Nhưng Thi Cận Dương không biết.

Lạc Dịch Bắc không quan tâm lời của ah ta, liếc một cái, rất lạnh lùng nói một câu, "Nếu biết tôi tới, phản ứng của cô gái bình thường đều lấy gương ra xem lại mặt mình cho đẹp!"

"Khục..." Thi Cận Dương bị lời kia làm sặc một chút, ánh mắt nhìn anh quái dị.

Gia hỏa này thật sự là tự tin.

Chẳng qua, lời này của anh xác thực không có nói sai.

phụ nữ nếu như biết anh muốn tới, e rằng tất cả đều suy nghĩ làm sao để lấy lòng anh vui?

"Dùng cơm, dùng cơm!" Hai người quen thuộc như vậy, Thi Cận Dương cũng không có ý khách khí với anh hai phần ăn lúc trước gọi đưa lên cũng liền ăn như vậy.

Đưa lên tới hai phần món ăn là lúc trước Phương Trì Hạ gọi.

Hai người lúc ấy đều gọi phần ăn kiểu Pháp, Thi Cận Dương có một phần tư là huyết thống nước Pháp, cho nên thích ẩm thực của Pháp.

Phương Trì Hạ thì là vì học văn hóa chuyên nghiệp nước Pháp, cho nên cũng thích ẩm thực của Pháp.

Phần ăn của Thi Cận Dương là món truyền thống.

Phần ăn của Phương Trì Hạ không có món chính, tất cả đều là từng món nhỏ tạo thành, từ khai vị món ăn nguội, đến canh, đến cá, món ăn nguội, nhiệt bàn, lại đến nướng BBQ, một đám chén cùng đĩa bày ra tới, điểm đến phi giống nhau phức tạp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 74: Bốn thiếu gia không có hứng thú đối với cậu

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn chăm chăm đồng lớn đồng nhỏ món ăn bày ở trước mặt mình, trong đầu bỗng nhiên hiện lên hình ảnh cùng Phương Trì Hạ dùng cơm, ánh mắt lại trầm xuống.

Anh và Phương Trì Hạ tốt xấu cũng sinh hoạt vài ngày, cũng từng vào nhà hàng Pháp ăn cơm. Trí nhớ Lạc Dịch Bắc tốt hơn người thường 200%, dù cho trên đĩa bày một đồng lớn, thế nhưng, anh lại nhớ kỹ thói quen gọi món ăn của cô.

Bình thường Phương Trì Hạ gọi món ăn, liền giống như bây giờ.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm một đồng món ăn ở trên đĩa, chân mày nhíu chặt hơn.

"Như thế nào? Không hợp khẩu vị thì tự gọi cái khác" Thi Cận Dương không khách khí với anh, cũng không có mời khách, toàn mặc anh tự sinh tự diệt.

Đồ Phương Trì Hạ gọi đều là đồ con gái thích, mặt khác còn có một ít món điểm tâm ngọt, anh biết rõ tuyệt đối không phải là món Lạc Dịch Bắc thích ăn.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm những thứ kia một lát, vậy mà cảm lấy bộ đồ ăn, ưu nhã bắt đầu ăn.

Thi Cận Dương dừng động tác trên tay một lát, nhìn anh kinh ngạc.

"Chỉ vì để tiết kiệm thời gian." Lạc Dịch Bắc cũng không liếc anh ta một cái, ném cho anh ta một câu, tiếp tục không để ý tự mình ăn.

Một bữa cơm trưa, hai người không tốn bao nhiêu thời gian giải quyết, sau đó về công ty.

"Có muốn đến chỗ tôi ngồi một chút hay không!" Thời điểm tách ra, Thi Cận Dương cười nói.

"Không, bốn thiếu gia không có hứng thú đối với cậu." Lạc Dịch Bắc liếc anh ta một cái, rất lạnh lùng quay người đi.

Về mặt Thi Cận Dương kỳ lạ nhìn anh rời đi, khóe mắt co rút một chút.

Ông đây lúc nào cần cậu có hứng thú?

Thi Cận Dương sờ sờ cái mũi, về mặt phiền muộn trở lại văn phòng, vốn chuẩn bị trực tiếp tiến vào, lúc đi ngang qua bàn làm việc của Phương Trì Hạ, lại quay lại.

Phương Trì Hạ đưa lưng về phía anh ta đang một gói mì ăn liền, cô cũng giống như không thích ăn cái này, lông mày nhăn lại, thế nhưng vẫn ăn.

"Vì sao không đi ăn cơm?" Thi Cận Dương thuận miệng hỏi một câu.

Phương Trì Hạ không có khả năng nói cho anh biết, là vì cô sợ gặp Lạc Dịch Bắc, rất tùy ý nói một câu, "Tiết kiệm tiền."

Hai chữ này cô không hề nghĩ ngợi nói ra, có ý nói đùa, ai ngờ Thi Cận Dương lại nghĩ là thật, nghe cô nói như vậy trong lòng liền thấy không thoải mái.

Trầm mặc một hồi lâu, anh ta rất chân thành nói, "Tuy nhà ăn ở Dung Hi thu phí theo quý, thế nhưng vẫn rất tốt, cũng chỉ mấy trăm."

Anh ta nói chưa dứt lời, vừa nói, lúc này Phương Trì Hạ thật sự là bắt đầu đau.

"Một quý mấy trăm?" Đầu kinh ngạc nâng lên, ánh mắt cô có chút không thể tin.

Thì Cận Dương rất muốn hỏi cô một câu, mấy trăm rất quý sao?

Thế nhưng là, nhìn ánh mắt kia của cô, nhất thời phản ứng kịp mình vừa nói cái gì.

Cô còn là sinh viên, mấy trăm đối với cô chỉ sợ cũng là xa xỉ a?

Thì Cận Dương lẳng lặng nhìn chăm chăm một lát, cứng ngắt nói, "Kỳ thật cũng không phải,vừa rồi tôi quên, có mấy chục ngàn thôi."

Ngừng một lát, lại thêm một câu, "Đúng rồi, nhân viên ở Dung Hi đều có thẻ chỉ tiêu vật, lúc dùng com không cần trả tiền mặt, trực tiếp quét thẻ là được, đợi tí nữa đến phòng làm việc của tôi lấy."

"Thật sao?"Về mặt Phương Trì Hạ không thể tin.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 75: Như vậy bỏ qua tôi, tôi sẽ thương tâm

"Ừ, theo tôi vào đây." ánh mắt Thì Cận Dương không được tự nhiên quay đi, liền bước vào phòng.

Lúc Phương Trì Hạ tới Dung Hi chưa nghe nói qua việc này, chẳng qua nghĩ lại, công ty lớn như vậy, phúc lợi nhiều cũng bình thường.

Dọn đồ trên bàn lại, cô liền đi theo anh ta.

Sau khi vào phòng, Thì Cận Dương lấy từ bàn làm việc của mình ra đủ loại thẻ, toàn bộ đưa cho cô. "Ồ nhà ăn nào đều có thẻ sử dụng, cầm đi đi!"

Thẻ anh cho cô giống như rất cao cấp, tất cả đều vô cùng tinh xảo, cũng đều khắc nạm viên vàng.

Phương Trì Hạ tiếp nhận hoang mang một chút.

Cho người mới cao cấp như vậy sao?

Cô có chút nghi vấn, nhưng lại không có suy nghĩ nhiều.

"Cám ơn Thi thiếu."Mím cười với anh, cô quay người đi ra khỏi văn phòng.

Trở lại chỗ ngồi của mình, đơn giản giải quyết bữa trưa, thu dọn lại bàn, mở máy tính muốn làm việc, trong văn phòng bỗng nhiên vang lên âm thanh trêu đùa, "Ồ, đây là tiểu mỹ nhân noi nào tới, sao lại lạ mặt như vậy nha."

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, dùng động tác trên tay, ngừng đầu lên.

Không xa, một người đàn ông tuổi còn trẻ ung dung đi tới nơi này, khuôn mặt có vài phần giống người Phương Tây.

Hôm nay mới ngày đầu tiên Phương Trì Hạ tới Dung Hi, căn bản không nhận ra anh ta, cho là không có việc gì phải chạy đến nịnh nọt anh ta, giao tiếp ánh mắt ngẩn ngui, sau đó liền không để ý tới.

Người kia gặp cô ánh mắt sáng lên, mang vài phần kinh diễm cùng vài phần mới lạ.

Vài bước đi đến trước mặt cô, cúi người, tay anh ta chống trên mặt bàn, khoảng cách gần nhìn chăm chăm cô cười tủm tỉm, "Mới tới?"

"Ừ." Phương Trì Hạ lễ phép trả lời anh ta một tiếng, cũng không ngừng đầu một chút.

"Trợ lý?" Người kia lại hỏi.

"Vâng."Mặt Phương Trì Hạ còn không có ngừng lên.

Người kia hiển nhiên rất ít bị phụ nữ bỏ qua, đối với cô bỏ lơ hẳn có chút bất mãn, "Tiểu mỹ nhân, sao lại không quan tâm anh, anh rất thương tâm."

Phương Trì Hạ liếc anh ta một cái, xoay người lấy hồ sơ bên cạnh mình tiếp tục không để ý.

Cô ở trường học đụng không ít người đáng vẻ klu mạnh như vậy, thái độ của cô đều là trực tiếp không để ý tới

Người kia vấp phải trắc trở, liền trực tiếp đi vào văn phòng Thì Cận Dương.

"Anh, có người mới đến sao?" Dem văn phòng làm nhà mình, Thì Lạc ngồi xuống ghế sofa, chân thon dài nhỏ vắt lên cao.

"Không phải chuyện của em." Thì Cận Dương nói xong liền ngăn chặn mọi điều anh ta định nói.

"Làm cái gì vậy? Em cũng không có cướp người." Hôm nay Thì Lạc vấp phải trắc trở khắp nơi, nội tâm rất tổn thương.

"Em giành được người sao?" Thì Cận Dương liếc anh ta một cái, rất cao ngạo nói một câu.

Thì Lạc bị anh ta chặn không nói được gì.

Phải sắc bén như vậy sao?

Anh ta phát hiện ra hôm nay đến đây liền bị người khác làm tổn thương!

Thì Lạc đang rất không thoải mái, ai ngờ, Thì Cận Dương ác độc nói thêm một câu, "Em cũng không nhìn em tên gì, việc này em nhất định bị lạc!"

Về mặt Thì Lạc vận vẹo một chút, bị anh ta nói đến cắn chặt răng.

Đây còn là anh ruột anh ta sao?

Thì Lạc phát giác nói chuyện với anh là tự chịu ngược, ở chỗ này ngồi không quá hai phút, lại đứng lên đi ra ngoài

"Nói chuyện với anh quá nhàm chán, em ra ngoài tìm mỹ nhân ngoài kia!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 76: Đùng để đến khi tôi đi lên

Đi đến cửa phòng, mới kéo cửa ra, liền nghe tiếng của Thi Cận Dương truyền đến “Đừng đem thêm phiền phức cho anh!”

Ánh mắt Thi Lạc co lại, một chân đã bước ra liền cứng rần rút về.

“Chỉ là vui đùa mà thôi, làm như em thật sự muốn đi vậy!” Thi Lạc nói với anh trai một câu, sau đó lại quay lại ngồi trên ghế sa lon.

Thi Cận Dương và Thi Lạc là hai anh em ruột nhưng tính cách của hai người này hoàn toàn không giống nhau.

Thi Lạc tương đối thoải mái, tuổi còn nhỏ, bình thường nói chuyện không có mấy câu đúng đắn.

Thi Cận Dương tính cách tương đối giống với cha ruột của hai người, ưu nhã lại cao lãnh, mặc dù cũng có lúc nói chuyện không đúng đắn, nhưng mà làm chuyện gì cũng rất có chừng mực.

Ở bên ngoài, Phương Trì Hạ nghiên cứu các tạp chí một kì về trang sức của Dung Hi, một buổi chiều cứ như vậy qua đi.

Lúc đi về, vì để phòng ngừa gặp phải Lạc Dịch Bắc, cô tận lực ra ngoài muộn năm phút.

Đi ra khỏi công ty cũng không có lập tức về mà cầm lấy thẻ Thi Cận Dương cho cô, đến nhà hàng bên cạnh dùng cơm.

Lúc quét thẻ cô cũng không hỏi giá, trực tiếp quét.

Ra khỏi nhà hàng, liền bắt xe trở về biệt thự, trong nhà đã sáng đèn.

Lạc Dịch Bắc đã về nhà trước cô.

Nhìn thấy cô ở cửa, mặt anh ta không biểu tình hỏi một câu “Hôm nay đi đâu?”

“Trường học.” Phương Trì Hạ dối bịp, thuận miệng nói, trước khi đi lên lầu quay người lại nói với anh “Đừng rồi, bữa tối tôi đã ăn ở bên ngoài rồi.”

Ý của cô là, nếu như Lạc Dịch Bắc còn chưa ăn thì tự mình giải quyết, không liên quan đến cô.

Quay người, muốn tiếp tục đi lên lầu, lại bị Lạc Dịch Bắc gọi lại “Đứng lại!”

“Sao vậy?” Phương Trì Hạ nghiêng đầu nhìn anh, lại nhìn bàn ăn trống rỗng, nghi ngờ hỏi “Anh còn chưa ăn cơm sao?”

Vấn đề này thật là hiển nhiên.

Anh không có khả năng tự mình vào bếp, hôm nay người làm cũng không đến, mà bây giờ chỉ mới tan làm một lúc, anh không có khả năng đã ăn cơm.

“Anh không phải đợi tôi về chứ?” Phương Trì Hạ nhìn anh, biết rõ còn có ý hỏi.

Từ khi hai người kết hôn, Lạc Dịch Bắc không có ăn cơm bên ngoài, hai người gần như là ba bữa ăn chung với nhau.

Ăn chung với cô trong vài ngày đã thành thói quen của anh.

“Cho cô ba giây xuống đây!” Lạc Dịch Bắc đứng ở phía dưới nhìn cô, lạnh lạnh thêm một câu “Bằng không lúc tôi đi lên cô đừng có nghĩ ngày mai có thể ra khỏi phòng!”

Khí thế trên người anh rất lớn, rõ ràng Phương Trì Hạ mới là người đứng ở phía trên, nhưng hai người nhìn nhau như vậy, cô có cảm giác mình như người đứng ở dưới.

“Gọi tôi ăn ở bên ngoàiđi, buổi tối tôi còn phải làm bài tập.” Trong Phương Trì Hạ run một chút, nhưng lại không muốn bị anh uy hiếp, bước chân muốn đi lên lầu, mới đi được hai bước, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên đuổi theo.

Lạc Dịch Bắc vẫn luôn có phương pháp đối phó với cô, Phương Trì Hạ đã ăn thiệt thòi không ít lần.

Trên bậc thang hai người một đuổi một chạy, cô chạy trốn thở hồng hộc, anh ở sau lưng thì khí thế không giảm.

Phương Trì Hạ chạy đến phòng ngủ muốn đóng cửa lại thì Lạc Dịch Bắc cứng rần lách người vào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 77: Đổi ý đã muộn

Phương Trì Hạ giật mình, giờ tay lên muốn đẩy anh ra ngoài.

Nhưng mà lực của hai người cách nhau quá xa. Lạc Dịch Bắc đối phó với cô dễ như trở bàn tay.

Cứng rắn đẩy cửa ra, ánh mắt nặng nề quét lên người cô, một tay ôm lấy eo cô, đẩy cô vào vách tường ở sau lưng.

Ánh mắt xoắn lấy cánh môi cô, Lạc Dịch Bắc nghiêng người muốn hôn môi cô, lại bị Phương Trì Hạ nghiêng người tránh đi.

Nâng một cánh tay lên ngăn cách mình với anh, cô thử đàm phán với anh “Anh đừng như vậy, em đi, em hiện tại làm đồ ăn cho anh!”

“Muốn rồi! Vừa rồi anh đã nhắc em rồi!”

Lạc Dịch Bắc nhìn cánh tay trắng nõn, cảm thấy chứng mất, muốn cúi đầu hôn cô, lại bị Phương Trì Hạ tránh đi, ánh mắt nhìn thẳng anh, cô thuyết phục nói “Anh xem, hai chúng ta sống chung một chỗ, anh muốn thế nào em cũng không tránh được. Anh trừng phạt em như thế nào cũng không sao nhưng đừng để mình đối không phải sao?”

Lời này của cô đúng là sự thật.

Lạc Dịch Bắc híp con mắt, bị lời nói của cô lay động.

“Được, vậy trước tiên xuống.” Quay người, anh đi xuống dưới lầu.

Phương Trì Hạ thở dài, cùng anh đi xuống lầu.

Cô nói lời kia chỉ muốn để trốn thoát, lúc đi đến cầu thang nhớ lại lời mình nói thật muốn cắn đứt lưỡi mình.

Xem cô làm chuyện tốt gì?

Hầu hạ anh như vậy để đêm nay anh gầy vò cô sao?

Phương Trì Hạ ảo não, nhưng lời đã nói ra chỉ có thể đi một bước tính một bước.

Đến phòng bếp, mở tủ lạnh ra, nhìn nguyên liệu nấu ăn, thuận miệng hỏi anh: “Anh muốn ăn cái gì?”

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, trong đầu bỗng nhiên hiện ra phần ăn lúc trưa ở nhà hàng.

Trầm tư một lát, anh nói “Món ăn kiểu Pháp.”

“Cụ thể thế nào?” Phương Trì Hạ hỏi lại.

“Tùy em.” Lạc Dịch Bắc làm như không có việc gì nói một câu.

Kỳ thật Phương Trì Hạ rất rõ khẩu vị của anh, lúc hai người kết hôn, cô đã hỏi những thứ yêu thích của anh.

Nhưng mà, nghĩ đến việc mà hai người làm khi về phòng liền không muốn làm theo ý anh, quyết định làm cho anh toàn bộ món mình thích.

Vì vậy, lúc bàn ăn được dọn ra, Lạc Dịch Bắc thấy toàn bộ món ăn giống như ở nhà hàng.

Ngoài việc tay nghề cô không được tốt thì mọi thứ giống như đúc.

Lạc Dịch Bắc nhìn bàn ăn được bày trước mặt mình ánh mắt thâm trầm.

“Lúc trưa anh gọi cho em, em bận rộn chuyện gì?” Anh làm như không biết điềm nhiên hỏi.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên vì anh hỏi chuyện này, nhìn anh một cái, trong lòng hơi sợ, nhưng lại trấn định nói “Lúc đó ở cùng An An, trường học có chút việc nên bận rộn”

Lạc Dịch Bắc không hỏi nữa, bắt đầu ăn.

Phương Trì Hạ ngồi đối diện nhìn đồ ăn với dần, âm thầm suy nghĩ, ngộ nhờ sau khi ăn xong anh lại muốn tiếp tục cô nên đối phó như thế nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bất Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 78: Đây là thu mua lòng người sao?

Đang im lặng, điện thoại Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên vang lên.

Chế mất nhìn màn hình, là Sa Chức Tĩnh gọi điện thoại tới, anh nhận máy “Đêm nay về nhà một chút, ông nội bây giờ đang ở bệnh viện!”

“Được, con biết.”

Lạc Dịch Bắc gạt mình, bữa tối cũng chưa ăn xong, liền đứng dậy đi.

Phương Trì Hạ không nghĩ là trùng hợp như vậy, nhẹ thở phào.

Nhìn anh đang đổi giày, cô biết rõ còn có hỏi “Muốn đi ra ngoài sao?”

Lạc Dịch Bắc nhìn thấy bộ dạng này của cô, thấy anh muốn đi, cô vui mừng vậy sao?

Liếc mắt nhìn cô, anh nói “Thay đồ, cùng đi!”

Phương Trì Hạ gạt mình, vừa mới thanh tỉnh, thoáng cái lại cứng nhắc.

Anh không muốn có tốt có phải không?

“Anh đang đợi em đây.” Lạc Dịch Bắc thúc giục một câu.

Phương Trì Hạ không tuy không tình nguyện nhưng vẫn đi qua bên anh.

Hai người thay giày xong, đi ra ngoài, vội vã đến bệnh viện.

Thân thể Lạc Ân Kỳ cũng không có vấn đề gì quá lớn, chỉ là huyết áp cao, lần này nằm viện là do tim bị đau thất.

Hai người đến bệnh viện, Lạc Dịch Bắc lo lắng, bỏ qua Phương Trì Hạ trực tiếp đi vào.

Phương Trì Hạ đi đến ngoài cửa phòng liền dừng lại, không đi theo vào.

Cô không muốn đi vào, thận phận của cô cũng không tiện đi vào.

Phương Trì Hạ đứng rất gần cửa phòng nên có thể nghe rõ ràng âm thanh của Lạc Dịch Bắc và Sa Chức Tĩnh hỏi tình hình của Lạc Ân Kỳ, cùng với tiếng ho khan thỉnh thoảng vang lên.

Ông nội hình như còn có chút cảm mạo, âm thanh kia nghe rất khó chịu, sợ đến cả phổi.

Phương Trì Hạ không biết bao giờ Lạc Dịch Bắc mới đi ra ngoài, đứng ngoài cửa ngáy ngốc một lát, thừa dịp đợi Lạc Dịch Bắc rời đi một chút.

Khi trở về mua mấy món đồ, hỏi hộ lý phòng để người nhà bệnh nhân nấu đồ, lúc đi ra đem theo một ly trà xinh đẹp, lúc đến cửa phòng, Lạc Dịch Bắc vừa vặn đi ra, hình như là muốn tìm cô.

“Cái này cho anh!” Phương Trì Hạ đưa đồ trong tay cho anh.

“Đây là cái gì?” Lạc Dịch Bắc liếc mắt nhìn một cái, nhàu mày lại.

“Đổi với tình huống của ông có thể sẽ có tác dụng.” Phương Trì Hạ giải thích.

Lạc Dịch Bắc sững sờ, nhìn cô chăm chăm, nghĩ đến lời của cô trước khi kết hôn, khỏe mỗi anh tràn đầy chăm chọc “Sao? Hiện tại học cách thu mua lòng người sao?”

Phương Trì Hạ vốn chỉ có lòng tốt không nghĩ tới đổi lấy một câu như vậy.

Mất cương cứng lại nhưng cũng không trách anh.

“Anh nói không sai, em quan quá nhiều rồi, lần sau sẽ không như vậy nữa a!” Nói xong liền muốn đồ ly đi để rửa.

Nhưng mà vừa có động tác, lại bị Lạc Dịch Bắc ngừng lại.

“Cũng đã làm, anh thay ông nội nhận lấy.” Khẽ nói một câu, lấy đồ trong tay quay người đi vào phòng bệnh.

Phương Trì Hạ pha là Trà lài Lạc Thần, thêm chút bưởi, giúp hạ huyết áp lại bớt ho.

Lạc Dịch Bắc đi vào, lúc đi ra đã là mấy giờ sau.

Phương Trì Hạ đợi ở bên ngoài đến độ muốn ngủ.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô một cái, ngoài ý muốn nói “Ông nội rất thích, nói ngày nào cũng muốn uống”

Phương Trì Hạ ‘...’

Chương 79: Khoe mẽ là chân lý

“Đợi anh một chút, mười phút sau về nhà” Lạc Dịch Bắc không nói gì thêm quay người đi vào phòng bệnh.

Anh vừa biến mất liền có một đứa nhỏ từ trong đi ra.

Liếc qua thoáng qua thấy cô bên này, đứa nhỏ sưng sốt, tiếng kêu sợ hãi “Ồ, người phụ nữ này tại sao lại ở đây?”

Nó kêu rất to, như cố ý kêu to như vậy, trong giọng còn có chút mừng rỡ.

“Gọi chị!” Phương Trì Hạ uốn nắn cho nó, mắt nhìn trong phòng bệnh tùy lúc đều có thể có người đi ra, làm một động tác xấu với nó.

Tiểu Tà làm như không thấy, phối hợp đi về phía cô, sau đó bá đạo nói “Chị còn thiếu em một cái tên! Ông nội nói, không thể để mình thua thiệt!”

Giọng của trẻ con vốn trong trẻo, âm lượng của nó còn không nhỏ, Phương Trì Hạ gấp đến độ muốn xông đến che miệng nó.

“Chị rất khản trương?” Tiểu Tà híp mắt, nhìn cô biết rõ còn hỏi “Lo lắng cái gì vậy?”

“Đừng có nói nữa!” Phương Trì Hạ ngồi xồm xuống, kéo nó lại gần mình, khoát tay liên tục.

Tiểu Tà rất khinh thường mà nắm tay cô, cười đến mặt mày tươi rói “Chị sợ bị mọi người trong phòng phát hiện a?”

Tiểu quý này!

Phương Trì Hạ không nói với nó nhưng đứa nhỏ này khả năng nhìn mặt đoán ý không thể không bội phục.

Đứa nhỏ này rất thông minh!

“Để em đoán xem tại sao lại như vậy?” Nghiêng đầu một chút, gãi bộ lăm bộ đáng không hiểu “Không phải là phụ nữ đi theo anh Bắc lúc này nên nắm lấy cơ hội đi vào bên trong khoe mẽ sao?”

Nói xong còn lăm bộ đáng người lớn bày mưu tính kế “Chị như vậy là không được, vốn không có nhiều khả năng có được tình cảm của anh em lắm, những lúc như thế này chị phải giống như những người phụ nữ khác, nắm cơ hội tiến vào lấy lòng. Ra tay từ người nhà của anh ấy. Chiếm được lòng của người thân anh ấy, chị liền thắng được một nửa.”

“Những chuyện này là ai chỉ cho em? Chuyện của chị, chẳng nhóc này sao lại nhiều chuyện như vậy!” Phương Trì Hạ gõ đầu nó, muốn đẩy nó vào trong phòng, lại có một giọng nói truyền đến “Tiểu Tà, cháu nói chuyện phiếm cùng ai?”

Là giọng nam rất thấp, tựa hồ một giây sau người sẽ đi ra.

Phương Trì Hạ biến sắc, phản xạ có điều kiện buống Tiểu Tà ra trốn vào góc bên cạnh.

Cô vừa biến mất, thì người mới lên tiếng trong phòng vừa vặn đi ra.

Lạc Hi Thần thấy trên hành lang không có người khác, ánh mắt lại nhìn tiểu Tà “Mới vừa rồi nói chuyện phiếm với ai?”

Tiểu Tà nghiêng đầu nhìn ông cười hắc hắc, bộ dáng tiểu đại nhân nói với ông “Người quen!”

“Em còn có người quen?” Khóe mắt Lạc Hi Thần co lại một chút, ánh mắt nhìn nó toàn bộ là xem thường.

“Là như vậy đó!” Tiểu Tà giọng cao càm, có chút đắc ý theo ông vào phòng.

Lạc Dịch Bắc nghe hai người nói chuyện, nhìn ngoài cửa liền bước đi ra.

Nhìn bên hành lang trống rỗng, đi lên vài bước một tay kéo Phương Trì Hạ từ trong góc ra.

“Không muốn vào sao?” Tuy vừa mới chăm chọc cô, nhưng thấy cô không có ý định vào, trong lòng anh liền khó chịu.

“Không phải đi về sao? Có thể đi rồi?” Phương Trì Hạ không cùng anh tranh chấp vấn đề này, đi phía trước anh đi xuống lầu.

Đoạn đường trở về cô không cùng anh nói cái gì.

Lạc Dịch Bắc chịu không nổi nhất là thái độ này của cô, lạnh lùng lãnh đạm, ác ma trong cơ thể anh liền bắt đầu quấy phá.

Chương 80: Thứ tự tuyển chọn, tôi giúp cô

Hết lần này đến lần khác, Phương Trì Hạ cũng không nhận thức được.

Chẳng những trong đoạn đường này không nói chuyện với anh mà ngay cả khi về nhà cũng không chịu phối hợp.

Vào phòng tắm, nửa mặt thay váy ngủ sau đó đi ra, cô liền trực tiếp đi về phía giường, coi anh như không có.

Lạc Dịch Bắc lại cảm giác như mình không tồn tại.

Cô càng như vậy, anh càng muốn thay đổi biện pháp gây vò cô!

Lúc cô chuẩn bị trải ga giường ra, liền một tay cầm tay cô, kéo cô đi vào phòng tắm.

“Lạc Dịch Bắc, anh làm gì vậy? Tôi tắm xong rồi!” Rốt cuộc im lặng cả đêm cuối cùng cũng lên tiếng.

“Giúp tôi tắm!” Lạc Dịch Bắc khẽ nói với cô, sau đó kéo vào phòng tắm.

Phương Trì Hạ cứng ngắc, có chút hoài nghi mình đã nghe lầm.

Giúp anh chuyện này?

“Tôi không muốn, chuyện này anh có thể tự làm mà!” đứng lại ở cửa, cô cự tuyệt.

“Giữa vợ chồng hỗ trợ nhau không phải rất bình thường sao?” Lạc Dịch Bắc ung dung quay về phía cô nói một câu.

Phuong Tri Hạ nghe anh nói như vậy, nhất thời không biết nói cái gì.

Lạc Dịch Bắc làm như không thấy biểu tình vận vẹo của cô, điềm nhiên như không cời áo quần trước mặt cô.

Động tác cời đồ của anh rất thanh nhã, hoàn toàn không kiêng kỵ cái gì trước mặt cô, thậm chí còn xoay người nhìn cô.

Kì thật nếu như tắt đèn, Phuong Tri Hạ sẽ không cảm thấy có vấn đề gì.

Nhưng mà nếu như một người áo quần chỉnh tề sau đó lại khóa thân như vậy, cô rất thẹn thùng.

Rốt cuộc mở đèn cùng tắt đèn cảm giác rất khác nhau.

Lạc Dịch Bắc như nhìn thấu cô thẹn thùng, liếc cô nói một câu “Cần tôi tắt đèn đi sao?”

Phuong Tri Hạ bị anh nói cho đứng yên lặng một lúc lâu.

Lạc Dịch Bắc vào ngồi trong bồn tắm, ánh mắt nhìn qua cô, khinh đạm phong vân nói một câu “Hoặc là ở bên ngoài chà lưng hoặc là cùng vào ngồi trong này, chúng ta tiếp tục, chọn cái gì?”

“Anh..” Phuong Tri Hạ đỏ mặt, cắn chặt răng lại.

“Tôi đang đợi đáp án của cô!” Lạc Dịch Bắc ung dung nhìn cô, nhướn lông mày lên.

Phuong Tri Hạ phản hận nhìn anh, bắt đầu đi ngồi xuống bên cạnh.

Đều đã làm, giúp anh tắm rửa cũng không sao.

Còn sống chung với nhau tận 4 năm, cô có thể tránh được lúc này nhưng không tránh được mãi.

Phuong Tri Hạ tự an ủi mình một chút, lấy khăn lau cho anh.

Mặc kệ thế nào chung quy đều sẽ bị anh giày vò cả đêm.

Mới vừa nghĩ vậy, cô tay liền bị Lạc Dịch Bắc nắm lấy, thoáng một cái cô liền lao đảo ngã vào ngực anh.

“Lạc Dịch Bắc, anh lật lọng!” Phuong Tri Hạ phản nộ, ngẩng đầu nhìn anh, trong mắt phun ra lửa.

Lạc Dịch Bắc một tay ôm eo cô, quay người áp chế cô dưới thân, khuôn mặt tuần tú dán vào lỗ tai cô, nói một câu “Còn có một chuyện vừa rồi tôi quên nói, chúng ta vừa lúc giải quyết chuyện lúc này, tôi giúp cô lựa chọn.”

Phuong Tri Hạ “...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 81: Lại thua

Nói xong, cũng không cho Phuong Tri Hạ phản ứng, đã bắt đầu muốn làm gì thì làm.

Phuong Tri Hạ lại lần nữa bị nhào nặn!

Sau một hồi phòng tắm rốt cục trở lại bình thường, Phuong Tri Hạ tức giận đến mức toàn thân đều phát run.

Quá vô sỉ!

Phuong Tri Hạ một rã rời, xương cốt giống như bị bánh răng lấn qua.

Nhưng ngày hôm sau cô nhất định phải dậy trước khi Lạc Dịch Bắc rời đi, nên Phuong Tri Hạ kiên quyết dậy thật sớm.

Vì trà thù Lạc Dịch Bắc tối hôm qua ác liệt, bữa sáng Phuong Tri Hạ chỉ làm mỗi phần ăn sáng của cô.

Đề lại cho Lạc Dịch Bắc tờ giấy, viết là: Bữa sáng tôi đã chuẩn bị tốt, tôi cũng đã thay anh ăn.

Một câu rất đơn giản, chữ viết thanh tú, học giọng điệu Lạc Dịch Bắc nói tối hôm qua trước khi gãy vò cô.

Đề tờ giấy trên bàn com trống rỗng, cầm túi xách, quay người rời đi.

Lúc Lạc Dịch Bắc xuống lầu đã là nửa tiếng sau, ánh mắt nhìn về phía trên bàn com, thấy ngay tờ giấy bất mất.

Lạc Dịch Bắc đi qua, nhìn tờ giấy Phuong Tri Hạ để lại, không tức giận, khóe mắt chỉ hơi hơi rút.

Thú vị!

Phuong Tri Hạ đến công ty, vừa vận gặp Thi Cận Dương.

Phuong Tri Hạ làm việc ở đây là bí mật, không ai biết.

Xét thấy Thi Cận Dương và Lạc Dịch Bắc là quan hệ bạn bè, nhìn thấy Thi Cận Dương, Phuong Tri Hạ rất lo lắng thăm dò "Bình thường khách ở đây có nhiều không? Giống như ngày hôm qua vậy!"

Ý Phuong Tri Hạ muốn hỏi Lạc Dịch Bắc khi rảnh rồi có tới đây ngồi tán gẫu không, giống như ngày hôm qua vậy.

Thi Cận Dương hiểu ý tứ trong câu hỏi của Phuong Tri Hạ, ngày hôm qua Phuong Tri Hạ bị Thi Lạc quấy rối, nghiêng đầu liếc Phuong Tri Hạ một cái, nói: "Yên tâm, tầng này có phòng khách riêng, về phần thắng nhóc ngày hôm qua, em đừng coi hèn là đàn ông là được."

Thi Lạc và Phuong Tri Hạ tuổi tác chênh lệch không nhiều lắm chỉ có thể tính là con trai.

Phuong Tri Hạ đồng ý, thờ dài, vậy thì yên tâm rồi.

Chi căn không bị Lạc Dịch Bắc bắt gặp, chuyện khác đều không sao.

Lạc Dịch Bắc không thể không tới đây, nhưng vấn đề là có thường xuyên hay không.

Ngày hôm sau, trôi qua bình an vô sự.

Phuong Tri Hạ hôm nay được về sớm, đoán Lạc Dịch Bắc năm rưỡi về, Phuong Tri Hạ năm giờ đón xe về trước.

Lúc đang chuẩn bị bữa tối, chợt nhớ tới lời Lạc Dịch Bắc nói ngày hôm qua.

Lạc Dịch Bắc nói, ông nội Lạc Dịch Bắc rất thích uống trà quả Thiên Ngao mà Phương Trì Hạ làm hôm qua.

Phương Trì Hạ kỳ thật không thích chỗ mớm vào chuyện người khác, nhưng ngày hôm qua nghe Lạc Ân Kỳ nói, lòng tốt của Phương Trì Hạ lại nổi lên.

Nghĩ lại, chỉ là một bình trà mà thôi, cũng không phải chuyện phiền toái gì, lúc chuẩn bị bữa tối liền tiện tay làm luôn.

Lạc Dịch Bắc trở về, thấy Phương Trì Hạ ở trong bếp đi qua đi lại.

Phương Trì Hạ đang nhìn bông hoa, không biết là hoa gì, bong bóng trên mặt nước tràn ra.

"Đây là cái gì?" Lạc Dịch Bắc bước vào, nhìn chằm chằm bóng lưng Phương Trì Hạ bận rộn, thuận miệng hỏi một câu.

"Lạc Thần hoa, không phải tí nữa anh còn đi gặp ông nội anh sao? Không phải anh nói ông thích uống cái này? Tôi tiện tay làm luôn lát anh mang qua luôn, uống thường xuyên đối với bệnh tình ông cũng có tác dụng trị liệu." Phương Trì Hạ nhìn cũng không nhìn anh một cái, tiếp tục làm việc của mình.

Lạc Dịch Bắc nao nao, không nghĩ tới Phương Trì Hạ có thể hiểu chuyện như vậy.

"Làm sao em biết những thứ này?" Lạc Dịch Bắc đứng bên người Phương Trì Hạ hỏi tiếp.

Lưng Phương Trì Hạ cứng đờ, động tác rõ ràng dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 82: Giúp em hoàn thành một nguyện vọng

Phương Trì Hạ nhàn nhạt quay về phía Lạc Dịch Bắc nói một câu, "Lúc trước chưa đến Phương gia, viện trưởng cô nhi viện dạy tôi, viện trưởng biết rất nhiều thứ, có đôi khi nấy em bé bị bệnh không nghiêm trọng cũng chữa luôn."

Đây là lần đầu tiên Phương Trì Hạ ở trước mặt Lạc Dịch Bắc nói chuyện cô từng trải qua, nói đến chuyện này, nội tâm Phương Trì Hạ ề ảm chất chất, nhưng trên mặt lại như không có việc gì.

Lạc Dịch Bắc không ngờ Phương Trì Hạ sẽ trả lời như thế, sững sờ hồi lâu, lại hỏi một câu, "Ba mẹ em đâu?"

"Không nhớ rõ." Phương Trì Hạ tìm hũ thủy tinh đựng trà, đưa cho Lạc Dịch Bắc, "Trà này không có tác dụng phụ, có thể uống mỗi ngày, người bình thường cũng có thể uống."

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn chằm chằm Phương Trì Hạ, nhận hũ thủy tinh, nhưng không đi luôn.

Mặt Lạc Dịch Bắc không cảm xúc nhìn Phương Trì Hạ, thỉnh thoảng nói, "Vì lần này em đã giúp ông nội anh, anh có thể giúp em hoàn thành một nguyện vọng, chỉ cần em nói, anh sẽ làm được!"

Lạc Dịch Bắc nói như vậy, người bình thường nghe được chắc chắn sẽ rất vui mừng mới đúng, bởi vì chuyện Lạc Dịch Bắc không làm được có vẻ như chưa từng xảy ra.

Ai ngờ, Phương Trì Hạ chỉ liếc một cái, chăm chọc quay qua nói một câu, "Anh còn biết cảm ơn người khác?"

Mặt Lạc Dịch Bắc cứng đờ, gân xanh trên trán nháy lên.

"Cơ hội khó có được, lần này không nắm lấy sau này đừng hối hận." Lạc Dịch Bắc nhắc nhở.

"Khi nào anh đến bệnh viện?" Phương Trì Hạ không để ý, chuyển sang chủ đề khác.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, đứng ở bên cạnh nhìn Phương Trì Hạ, bỗng nhiên cảm thấy không thể hiểu được hành động của Phương Trì Hạ.

Lạc Dịch Bắc thực sự hết lời, trong tình huống này nếu như Phương Trì Hạ muốn đem thân phận vợ Lạc Dịch Bắc thành thật, chỉ sợ Lạc Dịch Bắc cũng đồng ý.

Hoặc Phương Trì Hạ có thể yêu cầu giúp cô ra nước ngoài, chi phí đi nước ngoài Phương Trì Hạ không phải vẫn đang kiểm soát?

Nhưng Phương Trì Hạ không đưa ra yêu cầu gì.

Như vậy lại làm cho Lạc Dịch Bắc cảm thấy thiếu nợ Phương Trì Hạ.

Đứng bên cạnh Phương Trì Hạ trầm mặc một lát, Lạc Dịch Bắc hỏi, "Gần đây anh nuôi em còn làm phiền không?"

Phương Trì Hạ giật mình, không hiểu sao Lạc Dịch Bắc đột nhiên lại hỏi cái này.

"Anh giúp em giải quyết anh ta, một lần vắt và cả đời an nhàn?" Lạc Dịch Bắc bùng ly trà Phương Trì Hạ vừa làm nhấp môi, cảm giác chuyện đó đối với anh mà nói đơn giản như tiện tay bóp nát một bông hoa.

Trước đây Phương Trì Hạ e ngại Phương Vĩnh như vậy, Lạc Dịch Bắc cho rằng, anh đưa ra đề nghị này Phương Trì Hạ sẽ đồng ý.

Ai ngờ Phương Trì Hạ xì mũi coi thường, "Tôi đã giải quyết hẳn rồi."

Phương Trì Hạ tuy căm hận Phương Vĩnh, nhưng mặc kệ thế nào, Phương Trì Hạ đã sống ở Phương gia nhiều năm, Phương Vĩnh lại là con ruột của ba nuôi, vì chuyện này Phương Trì Hạ cũng không thể làm gì quá tuyệt tình.

"Giải quyết như thế nào?" Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn Phương Trì Hạ, đối với lời Phương Trì Hạ nói cực kỳ hứng thú.

Lạc Dịch Bắc rất ngạc nhiên, Phương Trì Hạ nhỏ nhắn như thế làm cách nào giải quyết Phương Vĩnh.

Phương Trì Hạ lẳng lặng nhìn Lạc Dịch Bắc, nội tâm trả lời một chữ: Anh.

Nhưng lời này Phương Trì Hạ không nói ra.

Nếu như Lạc Dịch Bắc biết, không chừng lại cho rằng Phương Trì Hạ lợi dụng mình.

Tuy rằng cũng đúng như thế.

"Tốt rồi, anh nên đến bệnh viện đi." mặc kệ Lạc Dịch Bắc chưa ăn tối, Phương Trì Hạ đẩy Lạc Dịch Bắc ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc hôm nay không lời cô đi cùng, quay người ra khỏi phòng liền đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 83: Phương Trì Hạ đáng thương...

Lạc Dịch Bắc lái xe đến bệnh viện, lúc vào trong phòng bệnh người Lạc gia cũng ở đây.

Lạc Dịch Bắc đi vào, cầm hũ trà đỏ ra, đưa một ly cho Lạc Ân Kỳ, cũng rót cho mình một ly.

Trong ánh mắt kinh ngạc của Sa Chức Tinh, bưng ly trà uống.

"Con thích những thứ có vị ngọt như vậy từ lúc nào?" Nhìn Lạc Dịch Bắc một cách quái dị hoang mang hỏi.

"Ông nội, ông uống nữa không?" khóe môi Lạc Dịch Bắc như có như không nhếch nhẹ, tự động bỏ qua câu hỏi của Sa Chức Tinh, ánh mắt nhìn Lạc Ân Kỳ ở trên giường.

"Ài làm vậy?" Lạc Ân Kỳ đưa ly cho Lạc Dịch Bắc, thuận miệng hỏi.

Cháu dâu làm cho ông!

Lạc Dịch Bắc không nói trắng ra, mà chỉ giúp ông rót thêm một ly.

Sa Chức Tinh ở bên cạnh không dấu vết nhìn động tác Lạc Dịch Bắc, đại khái đoán được vài phần.

Không trực tiếp vạch trần, chỉ đứng lên, cười như không cười hỏi, "Lúc nào con đưa về nhà giúp ông nội con pha trà đi?"

"Đừng vậy a, cháu cũng về nhà ở đi, cả ngày ở bên ngoài, còn nhớ cháu cũng có nhà không?" Lạc Ân Kỳ quở trách Lạc Dịch Bắc vài câu, gọi người giúp việc chuẩn bị, còn nói: "Đem cô bé về đi, trong nhà sẽ không bạc đãi cháu đâu."

"Chuyện đó để nói sau đi, bây giờ không còn sớm nữa, cháu về đây!" Lạc Dịch Bắc để ly lên bàn, đứng dậy, lấy áo khoác, quay người đi ra ngoài.

Việc này Lạc Dịch Bắc không nói đồng ý cũng không nói không đồng ý.

Theo Lạc Dịch Bắc, nếu như đề nghị, Phương Trì Hạ cũng không nhất định sẽ đồng ý.

Rời khỏi bệnh viện, lên xe, chuẩn bị về biệt thự thì Thi Cận Dương gọi điện thoại tới, nói là đến Hoàng Cung club gặp nhau.

Lạc Dịch Bắc nhìn đồng hồ thấy vẫn còn sớm, nên không từ chối.

Lạc Dịch Bắc quay đầu xe, đến Hoàng Cung Club.

Chuyến đi này, kết thúc lúc hơn mười một giờ.

Lúc về đến biệt thự đã gần 12h.

Khi vào, bởi vì biệt thự quá lớn tất cả đều là một mảnh đen kịt cảm giác rất vắng vẻ.

Bật đèn sáng, Lạc Dịch Bắc đang muốn lên trên tầng, thì thoáng thấy cách đó không xa Phương Trì Hạ đang nằm trên ghế sa lon, bước chân dừng lại.

Phương Trì Hạ ôm một cái gối ngủ trên ghế sa lon, cơ thể nhỏ như con nít cuộn tròn.

Chỉ có một người ở trong phòng khách, ánh đèn mờ mờ, ghế sofa rộng gấp hai lần cô, lúc này Phương Trì Hạ ở trong mắt Lạc Dịch Bắc, bỗng nhiên có cảm giác cô đơn nói không nên lời.

Lạc Dịch Bắc im lặng nhìn Phương Trì Hạ, nghĩ tới buổi tối từ trước đến bây giờ Phương Trì Hạ đều như vậy, nên có cảm giác đồng tình.

Thật đáng thương, như vậy rất cô đơn!

Phương Trì Hạ ngủ đưa lưng về phía Lạc Dịch Bắc.

Đêm nay Phương Trì Hạ ngủ hơi sớm, biệt thự lớn như vậy, một người cũng không biết làm gì, sau khi kết hôn Phương Trì Hạ chưa từng ngủ đủ giấc, bây giờ Phương Trì Hạ ngủ rất ngon, lòng mĩ rù xuống, ngủ yên giống như em bé.

Lạc Dịch Bắc giống như bị ma xui quỷ khiến đi qua chỗ Phương Trì Hạ, đứng bên cạnh nhìn chăm chăm hồi lâu, do dự có nên gọi Phương Trì Hạ dậy hay không.

Nhìn Phương Trì Hạ ngủ ngon như vậy, Lạc Dịch Bắc gờ tay lên, nhưng không đủ nhẫn tâm gọi Phương Trì Hạ dậy.

Đêm nay tha cho Phương Trì Hạ một đêm vậy!

Lạc Dịch Bắc bế Phương Trì Hạ đi lên tầng...

Ngày hôm sau khi Phương Trì Hạ tỉnh dậy đã nằm ở trên giường, trong phòng chỉ có một mình Phương Trì Hạ.

Ngủ một đêm no giấc, cảm giác tinh thần tốt hơn nhiều.

Nhìn chăm chăm cái giường rộng lớn, Phương Trì Hạ kinh ngạc...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 84: Quà cho em

Phương Trì Hạ Nàng không nhớ rõ cô sao lại ngủ trên giường, nhưng chuyện này ngoài Lạc Dịch Bắc còn ai có thể làm?

Phương Trì Hạ cảm thấy cực kỳ kinh ngạc tối hôm qua anh trở Lạc Dịch Bắc về mà không gây vò cô, rửa mặt mở cửa phòng đang chuẩn bị đi ra ngoài, một vật không rõ bỗng nhiên nhanh như chớp xông vào.

Phương Trì Hạ không thấy rõ là cái gì, lao đảo lui về sau hai bước, muốn tránh ra, nhưng vật xông vào lại nhảy dựng lên đụng vào người cô.

"A!" Phương Trì Hạ theo phản xạ có điều kiện muốn quăng vật đó ra, nhưng lúc nhìn thân thể ục ịch trong lòng thì sững sờ.

Đây là một con mèo Ba Tư Miêu, lông toàn thân màu trắng mượt và đuôi màu đen, vừa tôn quý vừa cao sang, hai con mắt xanh như ngọc.

Con mèo ngẩng đầu nhìn nhìn ngốc ngốc vô cùng xinh đẹp.

Phương Trì Hạ đến biệt thự ở rất lâu nên biết rất rõ ở đây không có mèo.

Nhìn chăm chăm con mèo, Phương Trì Hạ ngạc nhiên không thể nghĩ ra tại sao trong biệt thự lại có con mèo này.

Con mèo này cơ thể sạch sẽ béo mập như vậy chắc chắn không phải mèo lang thang.

Nghĩ ngợi nhìn con mèo kia hồi lâu, Phương Tri Hạ một tay ôm nó, "Tiểu gia hỏa từ đâu đến? Chủ của em đâu? Họ vứt em đi sao? Chị mang em về nhà nuôi được không?"

Bé con mèo xuống tầng, Phương Tri Hạ vừa đi vừa nói chuyện với nó.

Không biết con mèo nghe có hiểu không, nó ghé vào trong ngực Phương Tri Hạ, hai chân trước liên tục cào cào áo Phương Tri Hạ.

"A, không thể cào hư áo mắt!" Phương Tri Hạ đẩy chân con mèo ra ôm nó tiếp tục đi xuống.

Lúc đến phòng khách, thì nhìn thấy Lạc Dịch Bắc.

"Sao anh vẫn còn ở nhà!" Phương Tri Hạ Cùng với lên tiếng hỏi, vừa muốn ôm con mèo đi ra ngoài, ai ngờ con mèo thấy Lạc Dịch Bắc lại không chịu đi.

"Meow" "Meow" kêu vài tiếng, giống như thấy người thân, từ trong lòng Phương Tri Hạ nhảy xuống, chạy về phía Lạc Dịch Bắc.

Phương Tri Hạ kinh ngạc nhìn, đôi mày thanh tú nghĩ ngợi nhủ lại.

Thân thiết như vậy...

Con mèo này không phải là Lạc Dịch Bắc mua chứ?

"Con mèo này là anh mua?" Phương Tri Hạ đi qua hỏi.

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn Phương Tri Hạ, giống như không có việc gì nói "Ừ", lắc lắc con mèo đang bám trên chân.

Nói là Lạc Dịch Bắc mua, nhưng Lạc Dịch Bắc lại không hề thương tiếc, rung hai lần không làm con mèo rút xuống, nhấc chân lên đá bay con mèo.

Phương Tri Hạ ở bên cạnh nhìn hành động của Lạc Dịch Bắc, đôi mày càng nhíu chặt hơn.

Lạc Dịch Bắc rõ ràng không thích thú nuôi, tại sao lại mua nó?

Lạc Dịch Bắc liếc Phương Tri Hạ, nhấc tay đem con mèo nhét vào trong lòng Phương Tri Hạ.

"Cho em." Lạc Dịch Bắc ném ra một câu câu, mặc kệ Phương Tri Hạ ngăn người, đi về phía phòng ăn.

Phương Tri Hạ ngạc nhiên đứng đó, ôm con mèo trong tay cứng ngắc.

Cho cô?

Lạc Dịch Bắc còn mua thú nuôi cho cô!

Nhưng vì sao ah?

Phương Tri Hạ rất hoang mang, từng quả cho cô mà mặt Lạc Dịch Bắc lại lạnh lùng như vậy, cũng không thêm giải thích lí do.

Lạc Dịch Bắc ngồi ở phòng ăn, đợi Phương Tri Hạ đi qua, trầm mặt hỏi "Phương tiểu thư, bữa sáng hôm nay em cũng ăn thay anh?"

Lạc Dịch Bắc chăm chọc Phương Tri Hạ, rõ ràng không làm, còn nói đã ăn thay.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 85: Vừa vặn gặp nhau

Phương Tri Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc giống như vua ngồi đợi cung nữ hầu hạ, nói không ra lời, nhưng vẫn đi vào phòng bếp.

Chuẩn bị hai phần bữa sáng, ăn sáng xong, Lạc Dịch Bắc lái xe đến công ty.

Cũng không biết vì sao, chủ động đề nghị đưa cô đi cùng luôn.

Hôm nay Phương Tri Hạ cũng muốn đến Công ty Dung Hi làm việc, sao có thể đi cùng Lạc Dịch Bắc, nên bối rối từ chối.

Lạc Dịch Bắc lái xe đi một mình.

Phương Tri Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc đi vẫn không yên tâm, đến khi bóng xe Lạc Dịch Bắc hoàn toàn biến mất, mới đi đến trạm xe buýt gần đó.

Hết giờ làm việc, Phương Tri Hạ không lập tức về nhà, mà tìm quán nhỏ gần nhà hàng ăn tối xong mới trở về.

Ai ngờ Phương Tri Hạ vừa cầm thực đơn còn chưa chọn món ăn, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên xuất hiện trước mặt Phương Tri Hạ đứng ở ngoài cửa kính.

Phương Tri Hạ ngạc nhiên nhìn Lạc Dịch Bắc đột nhiên xuất hiện ngoài cửa sổ, mặt biến sắc.

Cầm menu muốn che mặt, nhưng còn chưa kịp che thì Lạc Dịch Bắc đột nhiên nhìn về phía cô.

Lạc Dịch Bắc đã nhìn thấy rồi Phương Tri Hạ cũng không cần trốn nữa, ngượng ngùng để menu xuống.

Lạc Dịch Bắc từ bên ngoài đi vào, ánh mắt sắc bén từ đầu tới cuối đều nhìn Phương Tri Hạ, giống như đang nghiên cứu cái gì.

Nhìn chằm chằm Phương Tri Hạ từ trên xuống dưới vài lần, ngồi xuống đối diện, "Trùng hợp như vậy?"

"Đúng, đúng a, thật là kì lạ." Phương Tri Hạ lo lắng nhưng trên mặt vẫn bình thường.

"Tình cờ đi qua đây?" Lạc Dịch Bắc nhíu lông mày hỏi.

"Tôi đi tìm việc ở gần đây nên tiện đường đi vào." Phương Tri Hạ giải thích.

"Phải không?" đầu ngón tay Lạc Dịch Bắc khẽ gõ lên mặt bàn, không biết đang suy nghĩ cái gì.

Phương Tri Hạ sợ Lạc Dịch Bắc tiếp tục hỏi, nhanh chóng chuyển chủ đề: "Anh cũng tới ăn cơm sao? Muốn ăn món gì? Tôi mời anh!"

"Em mời anh?" Lạc Dịch Bắc nói qua ba chữ âm cuối còn kéo dài, ánh mắt nhìn Phương Tri Hạ rất lạ.

Phương Tri Hạ không biết tại sao Phương Tri Hạ lại nhìn cô bằng ánh mắt đó, dù sao cũng chỉ một bữa ăn.

"Muốn ăn gì? Anh chọn hay tôi chọn thay anh luôn?" Đưa menu cho Lạc Dịch Bắc, Phương Tri Hạ còn chu đáo mở menu ra luôn.

Trên menu không có giá, chỉ có tên món ăn, Phương Tri Hạ cũng không biết giá món ăn như thế nào.

Lạc Dịch Bắc nhìn nhặt nhìn menu, người ta thì chọn món, Lạc Dịch Bắc lại chọn trang: “Ờ này một phần, còn nữa ờ này và ờ này!”

Phương Tri Hạ ngồi bên cạnh thịt cũng đau, thật là không khách khí!

Lạc Dịch Bắc mới không phải dùng tiền sao?

"Chúng ta ăn có hết không? Lãng phí thức ăn sẽ bị trời phạt!" Phương Tri Hạ rất nghiêm túc nhắc nhở.

"Nếu Phương tiểu thư muốn mời, phải có thành ý chứ?" Lạc Dịch Bắc ném menu không cảm giác hành vi của mình có gì không đúng.

Phương Tri Hạ bị Lạc Dịch Bắc nói cho ngậm miệng, không nói tiếp nữa.

Lãng phí quá lãng phí a!

Phương Tri Hạ tính toán bữa tối này cũng mấy trăm nghìn, vẫn còn trong phạm vi chấp nhận được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 86: Thật ra em còn lựa chọn thứ ba

Nghĩ như vậy Phương Tri Hạ yên tâm hơn.

Lạc Dịch Bắc gọi rất nhiều món, mỗi món bung lên đều rất cao cấp.

Phương Tri Hạ nhìn từng món, bỗng nhiên có dự cảm không lành.

"Thế nào?" Lạc Dịch Bắc nhìn biểu cảm của Phương Tri Hạ đã biết cô đang nghĩ gì nhưng vẫn giả vờ hỏi.

"Không có gì." Không muốn để Lạc Dịch Bắc nhìn ra cô đang băn khoăn, Phương Tri Hạ giả vờ như không có việc gì tiếp tục ăn.

Nhưng trong lòng Phương Tri Hạ cực kỳ hoang mang khi nghĩ đến số tiền lát nữa phải thanh toán.

Mọi khách là do Phương Tri Hạ nói, dùng bữa xong, lúc đi ra ngoài chuẩn bị thanh toán, muốn lấy thẻ ATM ra, nhưng thấy Lạc Dịch Bắc đứng bên cạnh, đành thôi.

"Bao nhiêu tiền?" Lúc hỏi Phương Tri Hạ mở túi ra nhìn, thấy bên trong chỉ có mấy tờ tiền màu hồng, nội tâm Phương Tri Hạ càng bất an.

Nhân viên thu ngân mỉm cười đúng tiêu chuẩn, đưa phiếu thanh toán cho Phương Tri Hạ, giọng nói ngọt ngào, "Tổng cộng là ba vạn tám nghìn năm trăm bảy mươi tám!"

"Chỉ nói bao nhiêu?" Phương Tri Hạ bất ngờ nhìn thu ngân, trong đầu "Ông" một tiếng.

"Ba vạn tám nghìn năm trăm bảy mươi tám." Nhân viên thu ngân ôn nhu nói lại một lần.

"..."

Phương Tri Hạ giật mình, nửa phút vẫn chưa thể phục hồi lại tinh thần.

Hon ba vạn...

Hon ba vạn!

Một bữa tối toàn món cao cấp như vậy, sao có thể giống như bữa tối cô thường ăn?

Phương Tri Hạ rất xấu hổ, cô là một học sinh nghèo, lấy đâu ra hơn ba vạn tiền mặt?

Từ đầu đến giờ nhân viên thu ngân vẫn mỉm cười chờ Phương Tri Hạ trả tiền.

Trên người Phương Tri Hạ tổng cộng chỉ có mấy trăm, cô có thẻ nhưng nó là của Lạc Dịch Bắc đưa.

Nhưng lúc này Phương Tri Hạ nói là cô mời, bây giờ lại cảm thấy Lạc Dịch Bắc thanh toán không phải rất xấu hổ sao?

"Sao vậy? ra ngoài quên mang theo tiền?" Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Tri Hạ biết cô không có tiền còn cố ý hỏi.

"..." Phương Tri Hạ xấu hổ đỏ mặt, ngẩng đầu liếc Lạc Dịch Bắc, đau khổ nói, "Trên người tôi không đủ tiền, anh giúp tôi trả trước được không, tôi sẽ nghĩ cách trả lại anh sau."

Từ nhỏ đến lớn Phương Tri Hạ chưa bao giờ bối rối như vậy, đây là lần đầu tiên lại còn vì tiền!

Lạc Dịch Bắc liếc Phương Tri Hạ, cũng không làm khó chỉ nói một câu, "Trả góp hay trả một lần?"

Phương Tri Hạ lấy đâu ra nhiều tiền như vậy một lần?

Không cần suy nghĩ, đáp "Trả góp."

Lạc Dịch Bắc lại nói một câu, "Thật ra em có thể chọn phương án thứ 3."

"Ý anh là gì?" Phương Tri Hạ khẽ giật mình.

Lạc Dịch Bắc nhếch môi, khuôn mặt tuấn tú kè bên tai Phương Tri Hạ phun ra một câu, "Đêm nay anh muốn em mang bộ đồng phục kia."

"Bộ đồng phục kia?" Phương Tri Hạ khẽ giật mình.

"Mau đen!" Lạc Dịch Bắc nhắc nhở một câu, lấy thẻ ra đưa cho nhân viên thu ngân ký tên lên phiếu, cười như không cười đi ra ngoài.

Phương Tri Hạ cứng ngắc đi sau lưng Lạc Dịch Bắc.

Bộ đồng phục màu đen kia...

Lần trước cũng vì cô mặc bộ đồng phục đó mà bị Lạc Dịch Bắc giầy vò nhiều lần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 87: Chuyện lần trước nhớ kĩ

"Nhớ kĩ, bộ lần trước!" Lạc Dịch Bắc đi phía trước, lên xe cũng không quên nghiêng đầu nhắc nhở Phương Trì Hạ một câu.

Thanh âm rất lười biếng, còn nhấn mạnh mấy chữ bộ lần trước.

Phương Trì Hạ lo lắng, trên đường về bước chân phù phiếm, bên tai cứ văng vẳng mấy câu Lạc Dịch Bắc nói.

Bộ đồng phục thực ra không lộ liễu, váy chỉ hơi ngắn mà thôi, còn chưa tới mức gợi cảm.

Nhưng mặc trên người cô, lại cực kỳ kinh điển.

Về đến phòng ngủ, lấy bộ đồng phục ra, còn chưa mặc vào ánh mắt Lạc Dịch Bắc đã rất sâu, rất nặng.

"Tôi đi tắm trước!" Phương Trì Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc, để bộ đồng phục xuống, giống như không có việc gì, chạy vào phòng tắm.

Phương Trì Hạ rất khản trương, trước đây mỗi lần đều là cô ở thể bị động, đột nhiên để Phương Trì Hạ mặc như vậy đi ra ngoài, Phương Trì Hạ không biết làm sao.

Khoa cửa phòng tắm, ngâm trong bồn tắm rải đầy hoa hồng, Thật vất vả mới quyết tâm chuẩn bị đi ra ngoài, đúng lúc này điện thoại di động lại vang lên.

Điện thoại Phương Trì Hạ để ở bên ngoài.

Tiếng chuông âm nhạc là do cô nghĩ ra.

Vào Dung Hi làm việc, vì ngăn ngừa lúc người trong công ty gọi tới bị Lạc Dịch Bắc bắt mắy, Phương Trì Hạ cài riêng tiếng chuông cho Thi Cận Dương. Để dễ phân biệt sợ Lạc Dịch Bắc nghe.

Trong phòng ngủ, tiếng chuông vẫn tiếp tục vang lên.

Tiếng chuông rất rõ ràng quanh quẩn trong phòng.

Chỉ nghe tiếng chuông, không cần nhìn cũng biết là Thi Cận Dương gọi điện thoại tới.

Trên người Phương Trì Hạ đầy bong bóng xà phòng, ánh mắt cứng ngắc nhìn cơ thể, không kịp mặc quần áo tử tế, kéo khăn tắm quăn trên người, mở cửa phòng lao ra ngoài.

Lúc đi ra ngoài Lạc Dịch Bắc vừa cầm di động lên.

Nhìn chằm chằm mấy chữ "SJY", lông mày Lạc Dịch Bắc nhện không được nhăn lại.

Phương Trì Hạ giật mình nhìn Lạc Dịch Bắc, sắc mặt trắng bạch.

"SJY là ai?" Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ, đuôi lông mày nhíu lên.

"Anh đưa di động cho tôi!" Phương Trì Hạ chạy qua, nhón chân lên, muốn lấy điện thoại, Lạc Dịch Bắc lại giơ tay lên tránh đi.

"Lạc Dịch Bắc, đây là việc riêng của tôi, anh không thể như vậy!" Phương Trì Hạ vịn tay lên vai Phương Trì Hạ, chân treo lên chân Lạc Dịch Bắc, dựa vào Lạc Dịch Bắc, giơ tay giật điện thoại trong tay Lạc Dịch Bắc.

"Tôi ra ngoài gọi điện thoại." Phương Trì Hạ nhìn cuộc gọi trên điện thoại đã tắt đi ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc nhìn bóng lưng Phương Trì Hạ đi ra ngoài, lại nhìn nước đọng lưu lại theo từng bước chân của Phương Trì Hạ, chân mày nhu càng chặt hơn.

Vội vàng lao ra như vậy!

Trong lòng chắc chắn có quý!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 88: Nói dối

Lạc Dịch Bắc đứng đó, nhìn chằm chằm về hướng Phương Trì Hạ vừa đi, nhớ lại hành động kì quái của Phương Trì Hạ, ánh mắt trầm xuống.

Trên hành lang, Phương Trì Hạ cầm điện thoại nghe: "Anh Thi, chuyện gì thế?"

"Em biết tiếng ý phải không?" Thi Cận Dương hỏi.

"Em mới học không lâu." Phương Trì Hạ trả lời thành thật.

"Giao tiếp cơ bản được chứ?"

"Được, không có vấn đề gì."

"Vậy tốt, hai ngày nữa theo anh đến Italy tham dự một buổi trình diễn thời trang và trang sức."

"Buổi trình diễn thời trang?" Phương Trì Hạ thật bất ngờ, vừa định hỏi rõ hơn, giọng Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên lạnh lùng vang lên sau lưng, "Em nghe điện thoại của ai?"

Giọng nói đột ngột vang lên làm Phương Trì Hạ giật mình, điện thoại trong tay "Lạch cạch" rơi trên mặt đất.

Phương Trì Hạ quay người ra sau va phải cơ thể Lạc Dịch Bắc.

"A, anh làm gì vậy?" Phương Trì Hạ xoa xoa mũi bị đụng đang đỏ lên, oán trách.

"Rất đau sao?" Lạc Dịch Bắc hững hờ nhìn mũi Phương Trì Hạ, mặt không cảm xúc phun ra một câu, "Qua đây anh giúp em xoa."

Nói xong, đẩy Phương Trì Hạ dựa vào vách tường không cho Phương Trì Hạ phản ứng kịp, tay chụp lên ngực Phương Trì Hạ.

Động tác rất trực tiếp. Lạc Dịch Bắc vẫn bình thường nhưng Phương Trì Hạ thì xấu hổ hết sức, mặt không được tự nhiên.

Nhìn tay Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ nhắc nhở, "Tôi bị đụng vào mũi."

"Vậy sao? Anh nhầm" Lạc Dịch Bắc giả vờ nhầm, tay chuyển về phía khăn tắm.

"Anh đừng như vậy, đừng a, tôi có chuyện nghiêm túc muốn nói!" Phương Trì Hạ sợ hãi mặt biến sắc, lui về sau hai bước, túm chặt khăn tắm, tay chống giữa hai người, bỗng rồi ngăn cản động tác Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc đang còn đắm chìm trong cảm giác trên tay, đột nhiên bị cắt ngang, sắc mặt trầm xuống, khó chịu.

Lạc Dịch Bắc muốn kéo Phương Trì Hạ qua, lại bị Phương Trì Hạ gạt mình tránh thoát.

"Anh hãy nghe tôi nói chuyện trước đi." Phương Trì Hạ cẩn thận từng li từng tí sửa lại khăn tắm.

"Em vừa gọi điện thoại cho ai?" Tự động nhảy qua vấn đề của Phương Trì Hạ ánh mắt nhìn điện thoại rơi trên mặt đất.

Cúi người định nhặt lên lại bị Phương Trì Hạ nhanh hơn nhặt lên.

"Một người bạn." Phương Trì Hạ cầm điện thoại đi động dẫu ra phía sau, giống như không có việc gì nói, "Chỉ là bạn mà thôi."

"Phải không?" Lạc Dịch Bắc xem thường, nhìn Phương Trì Hạ, mắt híp lại.

Anh mắt Lạc Dịch Bắc vốn rất sắc bén, lúc nhìn chăm chăm Phương Trì Hạ, phảng phất giống như đang thăm vấn.

Phương Trì Hạ chợt dạ, nhưng trên mặt vẫn bình thường, "Anh nghe tôi nói chuyện được không?"

"Nói đi." Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng dựa vào vách tường, nhìn mặt Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ muốn nói chuyện đi Ý, nhưng không thể nói thật mọi chuyện.

Trầm mặc một lát, Phương Trì Hạ lấy cớ, "Hai ngày nữa tôi sẽ đến nhà một người bạn ở vài ngày, buổi tối sẽ không về."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 89: Sáng sớm tập kích

Phương Trì Hạ hồi rất cẩn thận, chăm chú quan sát nét mặt Lạc Dịch Bắc.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc không hề suy nghĩ gì đã thốt lên hai chữ, "Không được."

"Vì sao?" Phương Trì Hạ giận dữ.

Lạc Dịch Bắc lạnh nhạt nhìn mặt Phương Trì Hạ, môi nhấc lên, mặt không đổi sắc nói một câu, "Em đi, chuyện mỗi đêm tính thế nào?"

Phương Trì Hạ tức giận chỉ vào mặt Lạc Dịch Bắc "Lạc Dịch Bắc, anh quá vô si!" khuôn mặt Phương Trì Hạ đỏ lên, rất muốn nhào qua cắn Lạc Dịch Bắc một cái.

Lạc Dịch Bắc chỉ liếc Phương Trì Hạ một cái, đi vào trong phòng.

Thật ra lí do Lạc Dịch Bắc nói chỉ là nạon cớ.

Lạc Dịch Bắc từ chối nguyên nhân thật sự không phải vậy.

SJY là ai?

Phương Trì Hạ em còn nói dối anh những chuyện gì nữa?

Phương Trì Hạ tức giận, thấy Lạc Dịch Bắc về phòng, nhưng không đi theo, mà đi sang phòng ngủ bên cạnh. Phương Trì Hạ khóa cửa phòng

mặc kệ Lạc Dịch Bắc vẫn đang chờ cô mặc bộ đồng phục, nằm ngủ.

Sáng sớm ngày hôm sau Phương Trì Hạ đã đến công ty, nên hai người vẫn không gặp mặt nhau.

Phương Trì Hạ đến một lúc thì Thi Cận Dương cũng đến.

Phương Trì Hạ nghĩ đến chuyện ngày hôm qua tại nhà hàng, mở miệng gọi, "Anh Thi!"

Thi Cận Dương gạt mình, nhìn Phương Trì Hạ tươi cười như không có chuyện gì chào hỏi mình. Thi Cận Dương đánh nói: "Chào buổi sáng!"

Phương Trì Hạ nhìn nhin Thi Cận Dương, từ trong túi xách lấy ra một đồng thê đưa cho anh ta, "Anh Thi mấy tấm thê này đều là thê khách quý phải không? Đây rõ ràng không phải là quyền lợi dành cho nhân viên của công ty Dung Hí"

Phương Trì Hạ phát hiện ra việc này Thi Cận Dương cũng chẳng thấy lạ, ăn một bữa cơm hỏi giá sẽ biết thôi.

Nếu như Phương Trì Hạ biết rồi, Thi Cận Dương cũng không phải giả vờ nữa, chỉ cười nói, "Mấy tấm thê đó là chuyện nhỏ, em cứ làm việc chăm chỉ hơn là được, không cần để ở trong lòng."

Thi Cận Dương tỏ ra không sao, phảng phất giống như số tiền đó đối với anh ta mà nói không đáng kể tí nào.

Thi Cận Dương nói xong cũng không cho Phương Trì Hạ cơ hội nói tiếp, đi vào phòng làm việc của mình.

Phương Trì Hạ cứng ngắc nhìn mấy tấm thê trong tay, tay đỡ trán, không nghĩ ra lí do vì sao Thi Cận Dương đối với cô tốt như vậy

Hai người rõ ràng mới biết nhau vài ngày a!

Phương Trì Hạ Không nghĩ mãi không ra, đành sửa sang lại đồ trên bàn, đang chuẩn bị làm việc, mấy nữ đồng nghiệp bỗng nhiên chạy vội vàng về phía này, mặt mũi rất khẩn trương còn tràn đầy xấu hổ, mắt cá đám đều nói lên bong bóng màu hồng.

Bọn họ ngồi tại vị trí của mình trong văn phòng, cảm gương nhìn trái nhìn phải, rõ ràng đã trang điểm kĩ lưỡng nhưng vẫn tiếp tục trang điểm, khuôn mặt sắp giống như diễn viên hát hí khúc.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên nhìn hành động của một đám người, thuận miệng hỏi, "Lát nữa có người nào quan trọng tới đây sao?"

"Lạc tổng sắp đến!" Cả đám vội vàng trang điểm không có ai trả lời, chỉ có một nữ đồng nghiệp đang đi qua thuận miệng trả lời một câu.

"Lạc tổng?" Phương Trì Hạ gạt mình đứng lên, nhìn trên bàn làm việc, cầm đại một tập văn bản che mặt, đang định đi ra khỏi phòng làm việc.

Nhưng Phương Trì Hạ còn chưa đi, Lạc Dịch Bắc đã xuất hiện ở cửa văn phòng. Thân hình cao to đứng ở cửa, lạnh nhạt nhìn khắp văn phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 90: Hoàng đế tuyển phi

Lạc Dịch Bắc đứng ở đằng kia khí chất hơn người, sau lưng giống như có một quang sáng chói mắt, thu hút ánh mắt của tất cả mọi người.

Phương Trì Hạ toàn thân cứng ngắc, hạ thấp quyền tài liệu xuống, cẩn thận từng li từng tí nhìn Lạc Dịch Bắc, nhìn đôi mắt Lạc Dịch Bắc lạnh giống như hắc băng, nội tâm "Lộp bộp" nhảy dựng, dùng tốc độ nhanh nhất che mặt lại.

Phương Trì Hạ rất hồi hộp, Lạc Dịch Bắc đứng cách cô không xa, nhất thời cô cũng không biết trốn ở đâu.

Trong lúc Phương Trì Hạ đang bối rối không biết làm sao, thì Lạc Dịch Bắc chỉ nhàn nhạt nhìn quanh văn phòng một lần, rồi đi thẳng vào văn phòng của Thi Cận Dương.

Thi Cận Dương cũng không ngờ Lạc Dịch Bắc sáng sớm đã tới đây, nhìn chăm chăm Lạc Dịch Bắc rất lâu, ánh mắt giống như đang nhìn thấy chuyện kỳ quái.

"Hôm nay con gió nào thổi cậu tới đây?" Thi Cận Dương giả vờ giả vệt nhìn ra bên ngoài cửa sổ trên chộc Lạc Dịch Bắc, "Còn sớm lắm ah! Qua kiểm tra tôi sao?"

Thi Cận Dương chỉ nói đùa cho vui không ngờ một câu đã đoán đúng.

Lạc Dịch Bắc đi vào, không thêm giải thích, ngồi trên ghế sa lon, mắt nhìn cửa hỏi: "Không gọi trợ lý cậu vào tiếp khách sao?"

Khóe mắt Thi Cận Dương giật giật, liếc Lạc Dịch Bắc một cái, không khách khí chằm chọc, "Cậu mà là khách?"

"Sao tôi lại không phải là khách?" Lạc Dịch Bắc híp mắt, mặt không cảm xúc phun ra hai chữ, "Trợ lý!"

Thi Cận Dương không dấu vết nhìn Lạc Dịch Bắc, cảm giác hôm nay Lạc Dịch Bắc rất lạ.

Nhưng không suy nghĩ nhiều.

Lạc Dịch Bắc làm chuyện không ai hiểu như vậy không phải chuyện một hai ngày.

Cầm điện thoại lên, muốn gọi Phương Trì Hạ đi vào, vừa nghiêng đầu nhìn ra ngoài cửa, thì phát hiện vị trí Phương Trì Hạ trống trơn.

Thi Cận Dương bất đắc dĩ đành gọi điện thoại cho trợ lý khác.

Trợ lý mà Thi Cận Dương gọi vào mới hơn hai mươi tuổi, khuôn mặt rất đẹp, nhưng đáng người rất mập mạp.

Vừa nghe gọi vào tiếp Lạc Dịch Bắc, cười như hoa, lắc lắc eo đi vào, trên má trang điểm đỏ như mông khi.

"Lạc tổng muốn uống gì? Tôi giúp anh pha!" khuôn mặt trợ lý cực đẹp, rất tự tin nói chuyện với Lạc Dịch Bắc, ánh mắt thỉnh thoảng nhìn về phía Lạc Dịch Bắc thẹn thùng, liên tục phóng điện về phía Lạc Dịch Bắc.

Thi Cận Dương ở bên cạnh nhìn thấy khóe môi co rút, trợn mắt.

Lạc Dịch Bắc từ đầu tới cuối vẫn lạnh lùng, nhìn cũng không nhìn trợ lý, ánh mắt quét về phía Thi Cận Dương, mặc kệ trợ lý lạnh lùng mở miệng chằm chọc, "Thi Cận Dương, cậu gọi người tới diễn hài kịch sao?"

Trợ lý vô tội nhìn Lạc Dịch Bắc, không rõ mình đã làm gì sai.

"Trong vòng ba giây rút ra ngoài!" Lạc Dịch Bắc lạnh giọng ra lệnh.

Trợ lý ngừng cười, đỏ mặt, đầu cúi thấp, bối rối chạy ra ngoài.

"Người tiếp theo." Lạc Dịch Bắc mặt không cảm xúc mở miệng.

Thi Cận Dương nhìn mặt Lạc Dịch Bắc, cảm giác giống như Hoàng đế đang ngồi chờ cung nữ hầu hạ, khuôn mặt hơi vận vẹo.

Lạc Dịch Bắc tới đây để tuyển phi hay tới chọn nhân viên trợ lý?

"Người tiếp theo!" Lạc Dịch Bắc mặt không cảm xúc mở miệng yêu cầu không có ý dừng lại.

Thi Cận Dương bất đắc dĩ, lại gọi cho trợ lý khác.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 91: Sau cùng tính sổ cô

Vì thế, sau một hồi điện thoại gọi đi, kế tiếp nửa giờ, cả văn phòng rộng lớn bỗng nhộn nhịp hẳn lên, trợ lý vào được một cái lại một cái.

Nhưng chưa đầy 3 phút, tất cả đều bị đuổi ra ngoài.

Trợ lý của Thi Cận Dương rất nhiều, cả Phương Trì Hạ, hơn mười mấy người.

Trừ nhân vật chính đến bóng cũng không thấy, tất cả đều thay phiên tiến vào ra, nhưng vị Thái tử giả ngồi trên ghế sofa kia, vẫn chưa được hầu hạ chu đáo.

Thi Cận Dương hôm nay đặc biệt có kiên nhẫn, đem người toàn bộ đều kêu xong rồi, sắc mặt vẫn khó coi, lâu lâu lại phun một câu, “Có cần tôi gọi người từ Hoàng Thành tới không?”

Hoàng thành, thành phố C nổi tiếng nhiều hộp đêm, chỗ ăn, uống, ngủ nghỉ đủ cả.

Lạc Dịch Bắc mặt liếc anh ta một cái, rất cao lãnh mà trả lời, “Cút!”

anh ta tưởng anh đang tuyển hoa hậu sao?

“Tôi bảo anh pha trà như vậy bắt bẻ làm cái gì? Uống trà hay uống người pha trà?” Thi Cận Dương nhin không được.

Lạc Dịch Bắc chớp chớp mắt, khi anh ta nói xong khóe môi bỗng nhiên cười như không cười ngoéo một cái.

Anh thật muốn nuốt người nào đó!

Thi Cận Dương bắt động quan sát phản ánh của anh, ánh mắt trầm trầm.

Đây là thái độ gì vậy?

“Được, tôi cũng chỉ là tiện đường qua đây, anh cứ bận việc anh, có thời gian thì nói chuyện.” Lạc Dịch Bắc chỉnh lại cổ áo, làm như không có chuyện gì rồi đi ra ngoài.

Lời anh như gió thoảng mây trôi, cứ như sự huyền ảo trong cả căn phòng không liên quan gì đến anh, đáng về hết sức nhàn nhã.

Thi Cận Dương im lặng nhìn anh rời đi, Phương Trì Hạ vẫn đứng đó, ánh mắt càng trầm.

Lạc Dịch Bắc tuy rằng trước nay đều không dễ hầu hạ, nhưng là lại sẽ không vô cớ chạy tới gây sự, hai người là bạn tốt nhiều năm như vậy, Thi Cận Dương rất hiểu tính cách anh ta.

Hôm nay là vì cái gì?

Phuong Tri Hạ trong khoảng thời gian này vẫn hay lui tới phòng trà, thấy ai đi vào liền giữ lại hỏi Lạc Dịch Bắc đã đi hay chưa.

Thật vất vả, mãi mới hay tin anh ta đã rời đi, lúc đi ra, lúc biết tin thì anh đã đi được 40 phút rồi.

Lúc quay về công ty, Thi Cận Dương cũng có mặt ở đó, đứng tựa bên bàn nhìn cô không chớp mắt, như là đang đợi cô.

“Làm sao vậy? Trên mặt tôi có gì sao?” Phuong Tri Hạ không được tự nhiên, sờ sờ mặt.

“Không có, chỉ là muốn hỏi cô chuyện đi Italy suy nghĩ thế nào.” Thi Cận Dương cười.

“Chuyện đó tôi phải suy nghĩ thêm!” Cơ hội như vậy khó có được, Phuong Tri Hạ không muốn từ chối, nhưng là Lạc Dịch Bắc, lại có chút do dự.

“Ừ, không còn gì nữa, tôi vào trước.” Thi Cận Dương cũng không nói thêm gì, xoay người đi.

Chỉ vì 1 chút gặp Lạc Dịch Bắc, cả ngày Phuong Tri Hạ thất thần.

không hiểu vì sao Lạc Dịch Bắc đột nhiên tới, đơn giản trùng hợp sao? Hay là anh đã biết gì đó?

Trong lòng thực hoang mang, cả chặng đường Phuong Tri Hạ vẫn không nghĩ thông suốt.

Trở về nhà, Lạc Dịch Bắc không có ở nhà.

Phuong Tri Hạ cũng không định chờ anh về, xong bữa tối, ôm con mèo mà anh tặng cho cô, vào phòng ngủ trước.

Nửa đêm, cửa phòng mở ra, đầu giường khẽ lờn xuống, chờ cô mở to mắt, trong bóng tối, một thân ảnh đã tùy theo dè ép lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 92: Không nghe lời đại giới

Anh đột ngột xuất hiện, dè lên người Phuong Tri Hạ, ép chặt cô thiếu chút nữa không thở nổi.

Phuong Tri Hạ giãy giụa kháng nghị một chút, anh thấy cô không hợp tác sinh tức giận, chơi xấu véo cô một cái.

“Lạc Dịch Bắc, anh, anh đừng như vậy, đi tắm trước đi!” Phuong Tri Hạ đều đã ngủ rồi lại bị anh đánh thức, lúc này buồn ngủ cực kỳ, nâng lên cánh tay liền đẩy anh ra.

Lạc Dịch Bắc vỗ không nghe thấy, khuôn mặt tuần tú áp mặt cô, cần nhẹ vào tai trái.

“Ách.....” toàn thân Phuong Tri Hạ cứng đờ, khuôn mặt trắng hồng, phản xạ muốn đẩy anh ra, anh lại thuận thế chế trụ cổ tay cô, hai tay bắt chéo sau lưng.

“không có điều gì muốn nói với anh sao?” Ánh mắt liếc nhìn cô, bên tai cô thì thầm.

Trong lòng Phuong Tri Hạ “thình thịch” một chút, phản xạ cảm thấy anh ám chỉ cô xen vào chuyện của Dung Hí.

Nhưng mà anh không muốn bôi móc, cô cũng không muốn tự mình nhận tội.

Hơn nữa, ngộ nhờ anh cũng không biết việc này, hôm nay đi cũng chỉ là trùng hợp thì sao?

Trong tình huống này, cô liền linh khai ra, không nên.

“Có ý gì?” Nằm dưới anh, cô làm bộ nghe không hiểu lời anh nói.

“Không có gì sao, chồng mình khuya như vậy chưa về, anh còn tưởng em sẽ nhớ anh.” Anh không hay nói đùa cô như vậy, cúi người, tay sờ soạng bắt đầu cời quần áo trên người cô.....

Anh nói làm như không để tâm thật, nhưng động tác hình như có chút tức giận, thô lỗ đến như là muốn đem cô nghiền nát.

Phuong Tri Hạ ở trong lòng ngực anh không ngừng kháng cự, liên tục dấm đánh anh rất nhiều lần.

“Khốn nạn, không được như vậy.....”

“Lạc Dịch Bắc, anh dừng lại.....”

“Không được, nhẹ chút.....”

Trong căn phòng tối om, Phuong Tri Hạ yếu ớt, cũng không biết cách bao lâu, mới chậm rãi dừng lại.

cúi cùng anh cũng nằm xuống, cô mê man không biết trời nam đất bắc.

Như vậy Lạc Dịch Bắc thật là đáng sợ, Phuong Tri Hạ cho dù ngủ, cũng phải nghĩ cách đối phó chuyện của Dung Hí không thể cho anh biết.

Hiện tại anh còn chỉ là hoài nghi, nếu ngày nào đó chân thật định rồi, cô đại khái sẽ mấy ngày không được ra khỏi phòng.

Ngủ thiếp đi, ngày hôm sau lúc tỉnh lại, đầu óc Phuong Tri Hạ choáng váng đến nỗi quên sạch chuyện đã xảy ra.

Thay quần áo đi vào phòng tắm, nhìn mình trong gương, đêm qua rõ không ngủ đủ giấc, cô vào phòng lại lần xem Lạc Dịch Bắc dậy chưa, rồi kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Lúc xuống lầu, đã thấy Lạc Dịch Bắc đang ngồi bàn dùng bữa sáng.

Thao tác thực ưu nhã, an nhàn, thậm chí còn tận mạn

“Chào!” Nhìn thấy cô, gác xuống bộ đồ ăn, anh hiếm khi chủ động nói câu này, thoáng nhìn đáng vẻ lạo đảo của cô.

đáng đi Phuong Tri Hạ có chút quái dị, có lẽ do đi chứng tội qua anh gây ra, lúc vịn cầu thang đi xuống lầu, như vừa chạy maraton, dường như sắp ngã khụy.

Không khai thật, anh không thiếu gì cách trừng phạt!

Phuong Tri Hạ, muốn chơi, anh chơi với em đến cùng!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 93: Lời mời của Thi thiếu gia

“Anh vẫn chưa đi à?” Phương Trì Hạ còn thù hằn chuyện hôm qua, nghiêng răng, thái độ thực lãnh đạm.

“Anh ở trong nhà của mình, không được sao?” Cát nhỏ miếng thịt bò trong đĩa, ngẩng đầu nhìn cô một cái, đứng đứng trà lời.

Phương Trì Hạ không muốn đôi co với anh ta, liền đi vào phòng bếp.

Tự rót cho mình 1 cốc sữa bò bưng ra bàn, nhanh gọn giải quyết xong bữa sáng, một câu cũng không thêm nói, trực tiếp gọi điện thoại rủ An An đi dạo phố.

Hôm nay là cuối tuần, cô không muốn ở lì trong nhà, Lạc Dịch Bắc quá nguy hiểm.

Giữa trưa nhận được điện thoại của Lạc Dịch Bắc, thúc giục cô trở về.

“Ở đâu?” giọng anh ta vẫn lạnh lùng như thối, dường như người đàn ông đêm qua đè lên người cô, toàn thân ướt đầm mồ hôi chỉ là ảo ảnh cô tưởng tượng ra mà thôi.

“Không liên quan đến anh.” Phương Trì Hạ lúc này đang ở cùng An An ăn cơm, nói xong định cúp ngay máy.

“Phương tiểu thư, cần anh nhắc lại thân phận em hiện giờ không? Nội trong 30 phút nữa về nhà!” Lạc Dịch Bắc âm u cảnh cáo.

Phương Trì Hạ trong suốt thời gian kết hôn rất nghe lời, Lạc Dịch Bắc 1 khi đã uy hiếp, đều sẽ có hiệu quả.

Ai ngờ hôm nay, cô không chút do dự, trực tiếp trả lời, “hôm nay không rảnh, 3 bữa cơm anh tự lo đi.”

Nói thật ngẫu, cảm giác phảng phất ý khinh thường.

Lạc Dịch Bắc khuôn mặt tức khắc nhăn nhó.

Cô gái này không biết sống chết!

“Em nói gì?” Híp lại mắt, trong mắt anh phát ra một tia nguy hiểm.

“Em nói em không rảnh, anh tự lo, kêu người làm cũng được.” Phương Trì Hạ lại lặp lại một lần.

“Em đi cùng à?” Lạc Dịch Bắc lại hỏi.

“Không liên quan chuyện của anh.” Phương Trì Hạ một câu nói xong, trực tiếp tắt điện thoại.

Lạc Dịch Bắc nghe tiếng “tút tut”, khuôn mặt nhăn nhó.

Thật to gan?

Dám cúp máy trước anh?

Phương Trì Hạ thần nhiên tiếp tục cùng An An ăn cơm.

“Ai vừa gọi thế?” An An thực thuận miệng hỏi, “Chồng mình?”

“Không có việc gì, ăn đi.” Phương Trì Hạ cười, tiếp tục ăn, chuông điện thoại lại vang lên.

Là Thi Cận Dương.

Phương Trì Hạ ngần ra, chuyển được điện thoại.

“Hôm nay có rảnh không? Nhà anh tổ chức party, có vinh dự mời Phương tiểu thư làm bạn gái?” Thi Cận Dương ảm áp thanh âm mang theo nhàn nhạt ý cười.

Phương Trì Hạ ngần ra, có chút do dự.

Thi Cận Dương là cấp trên, đưa ra thỉnh cầu, cô không có lý do gì từ chối.

Chính là, một suy xét đến quan hệ giữa Thi Cận Dương và Lạc Dịch Bắc, cô lại do dự.

“Có ai tham dự?” Ngượng ngùng trực tiếp hỏi Lạc Dịch Bắc có đi hay không, cô thử thăm dò.

“Bạn bè trong ngành.” Thi Cận Dương nói.

“Nhân viên công ty sẽ đi sao?” Phương Trì Hạ lại hỏi.

Kỳ thật cô càng muốn trực tiếp hỏi Lạc Dịch Bắc có thể đi hay không.

“Đây là tiệc Thi gia tổ chức.” Thi Cận Dương giải thích.

Ý nói tiệc do Thi gia tổ chức, sao lại mời đồng nghiệp công ty?

Nhưng mà lại bị Phương Trì Hạ hiểu lầm, tưởng rằng Lạc Dịch Bắc không được mời.

“Được, đến lúc đó tôi sẽ đến.” Thở phào, hỏi cụ thể, Phương Trì Hạ cúp điện thoại.

Tiệc buổi tối 7 giờ, 6 giờ Thi Cận Dương, tới đón Phương Trì Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bất Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 94: Oan gia ngõ hẹp

Phương Trì Hạ cùng An An ra ngoài dạo phố ăn mặc vô cùng giản dị: áo T-shirt mix với quần jean, tuy ăn vận giản dị nhưng trông cô vô cùng năng động tràn đầy sức sống, nhưng thực sự bộ đồ này không hề thích hợp cho việc tham gia một bữa party của một công ty lớn.

Thi Cận Dương liền đưa cô ra ngoài nhưng lại không đưa cô trở về Thi gia, mà anh mang cô đến một cửa hàng chuyên bán trang phục dạ hội.

Anh chọn cho cô một bộ váy dài màu xanh ngọc vô cùng thướt tha, đằng sau để lộ tấm lưng trắng trẻo của cô, đằng trước được thêu hoa văn trang trí vô cùng sang trọng.

Mắt thẩm mỹ của Thi Cận Dương quả không phải dạng tầm thường, thứ được anh ta chọn ra, tất nhiên đều là đồ tốt.

Thân hình của Phương Trì Hạ cũng rất thon thả, ngũ quan của cô cũng rất ưa nhìn, lúc cô mặc bộ váy đó bước ra ngoài, cứ như là trên người cô đang tỏa ra ánh hào quang, mỹ miều vô cùng. Làm cho mắt của những người đứng trước cô cũng bị ánh sáng đó làm lóa đi vài phần.

Thị Cận Dương điềm tính ngấm cô một lượt, khòe môi cong cong lên.

“đi thôi!” anh ra lệnh, bước đi trước hướng ra phía cửa của cửa hàng mà đi.

“Bộ váy này chắc hẳn là rất đắt?” Phương Trì Hạ tum lấy đuôi váy mình đang mặc bước theo sau anh ta. Vừa đi vừa hỏi.

“cũng thường thôi” Thị Cận Dương lãnh đạm trả lời

“Anh tặng nó cho tôi ư?” Phương Trì Hạ lại hỏi.

Thị Cận Dương liếc cô một cái, buông ra hai chữ: “mượn thôi”

Phương Trì Hạ xấu hổ không biết làm gì, chỉ biết nhìn anh ta cắn chặt môi dưới, nhưng nhanh chóng thờ phào ra như trút được gánh nặng.

Hai người vốn dĩ cũng chẳng có quan hệ gì, nếu như anh ta tặng cô thật, thì có phải là rất kì lạ hay không?

Cho mượn cũng tốt, ít nhất cũng làm cho cô không bị áp lực bởi cảm giác nhận không cái gì của người khác.

Bước đến chỗ chiếc xe, Thị Cận Dương mở cửa xe giúp cô, đợi đến khi cô ngồi vào trong xe, anh mới chậm rãi bước đến chỗ vô lăng ổn định chỗ ngồi.

Mặc dù anh ta và Lạc Dịch Bắc là bạn tốt, nhưng tính cách của cả hai lại vô cùng khác biệt, ít nhất thì, Lạc Dịch Bắc là loại người mà người thường không thể với tới được.

Thị Cận Dương chạy xe chậm rãi trên đường, đi qua thành phố, cuối cùng dừng chân tại một ngôi biệt thự nguy nga lộng lẫy tọa lạc ở trên một ngọn đồi lớn.

Gia đình họ Thi là gia đình giàu có mới xuất hiệ ở thành phố C, chủ yếu là do nhà họ có mang huyết thống của người Pháp, gia sản của họ không được đặt qua nhiều ở Trung Quốc.

Nhưng sau vài năm họ định cư tại thành phố C này, thì công việc kinh doanh của gia đình bỗng chốc phát triển hùng mạnh hơn, vô cùng thuận lợi.

“Lát nữa nhập tiệc có cần tôi giúp gì không?” Phương Trì Hạ khoác tay Thị Cận Dương tiến vào hội sảnh, nghiêng đầu khẽ hỏi.

“Ồ cảnh tôi, cô chỉ cần ăn uống vui chơi hết mình là được rồi.”Thị Cận Dương thấp giọng trả lời cô, miệng khẽ cười.

Phương Trì Hạ ngẩn người, ngắm nhìn ánh mắt dịu dàng và nụ cười ấm áp của anh, khòe môi cong con không giấu được sự vui mừng nói: “vậy hay quá!”

Thị Cận Dương nhoen miệng cười, dắt tay cô tiếp tục tiến vào bên trong, một giọng nói hướng đến chỗ hai người họ: “ Cận Dương, lại đây giúp ba tiếp đón chú Luru một lát.”

Người đang nói chính là ba của Thị Cận Dương, một người đàn ông mang một nửa dòng máu nho nhã của người Pháp.

Thị Cận Dương bỗng ngẩn người ra, quay qua nhìn Phương Trì Hạ, quả thực có chút làm khó anh.

“Anh đi trước đi, tôi đi lấy chút đồ ăn.” Phương Trì Hạ thái độ rất vô tư, rút tay mình ra khỏi tay anh, bước nhanh đến chỗ quầy buffet.

vừa bước đi được vài bước, bỗng nhiên có ai đó đâm sầm vào cô.

Người đó trên tay đang cầm một ly rượu, ban nãy đụng một cái, rượu trong ly của cô ta liền bị đổ hết ra ngoài, bộ lễ phục màu trắng cũng vì thế mà bị ướt một mảng.

“Cô không có mắt hay sao?” người đó nhìn vào chiếc váy của mình rồi tức giận ngược mặt lên định bụng tiếp tục mắng người, nhưng lúc ngẩng đầu lên nhìn thấy khuôn mặt của Phương Trì Hạ, bỗng nhiên cô ta ngây người ra một lúc.

“Là cô đi đường không để ý đâm vào tôi mới đúng.” Phương Trì Hạ nhìn thấy cô ta, cũng cảm thấy có chút bất ngờ, nhưng giọng nói lại rất bình tĩnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 95: Mồ Côi cha mẹ

Người mà Phương Trì Hạ đụng phải là Phương Phi em gái của Phương Vinh, cô ta ngày thường khi ở nhà rất thích làm khó dễ với.

Hai người đụng mặt nhau ở đây, coi như là oan gia ngõ hẹp.

Phương Phi bị cô chặn họng đến mức nhất thời không biết nên phản bác như thế nào.

Ánh mắt cô ta xảo quyết lướt trên người cô, thấy cô ăn vận tựa như một nàng công chúa cao quý lộng lẫy khác người, trong lòng lại cảm thấy ghen ghét phần nộ hơn vài phần.

Nhân lúc mà Phương Trì Hạ vẫn chưa có phản ứng gì, cô ta đột nhiên giơ tay lên tát Phương Trì Hạ một cái, lớn tiếng nói: “ làm cái váy của tôi ra bộ dạng này, cô còn dám cãi lý với tôi ư?”

Cái tát quá mạnh và bất ngờ làm cho bên má của Phương Trì Hạ đỏ ửng lên, in hằn rõ nét cả bàn tay của cô ta, Phương Trì Hạ không kịp trở tay né tránh, tay ôm bên má đỏ ửng của mình, ngược mắt lên nhìn chăm chăm vào cô ta, lạnh lùng hỏi: “ sao cô dám?”

“Tôi đánh cô đấy thì có sao?” Phương Phi nhìn cô đầy thách thức, “ cô đừng có tưởng rằng mình ăn vận thế này thì có thể một bước trở thành tiểu thư, chẳng qua cô chỉ là một đứa mồ côi cha mẹ mà thôi! Hồi đó nếu không phải nhà họ Phương chúng tôi nhận cô về, bây giờ chắc cũng không biết cô đang ở cái xó xỉnh nào rồi cô biết chưa hả Đồ con hoang!”

Cô ta vô cùng kiêu ngạo, lời nói sắc lẹm chứa đựng muôn vàn nhát dao của vào tim Phương Trì Hạ, bàn tay giơ ra định tát Phương Trì Hạ một lần nữa bỗng chốc bị một cánh tay rắn chắc chặn lại.

“Chó điên ở nơi nào lại tới đây cắn người vậy?” Giọng nói lạnh lùng vang lên đứng giữa hai cô gái, Thị Cận Dương ban nãy vẫn đang bận bịu tiếp khách bỗng từ đâu xuất hiện trước mặt hai người họ.

Phương Phi khiếp sợ ngược nhìn anh ta, sự kiêu ngạo ban nãy chốc lát đã bị tiêu biến hết, cả người cô ta run lên e sợ.

Cô ta cúi đầu, hạ giọng: “ Thi thiếu gia, là cô ta làm bẩn váy của em trước!”

Thị Cận Dương lạnh lùng liếc nhìn cô ta, ánh mắt nhìn vào chiếc váy đã bị ướt một mảng đó, “ Các người làm việc thế nào vậy? Cái loại người đến tiếng người cũng không biết nói như thế này mà ai dám thả cho nó vào đây hả? Còn đứng ngây người ở đó ra làm gì?”

Mấy người bảo vệ đều hiểu ý của anh ta, lập tức bước về phía Phương Phi lôi cô ta tổng cổ ra ngoài.

Phương Phi không thể tưởng tượng ra cái cảnh này, cô không tin rằng mình lại bị người khác đá mình ra khỏi cửa một cách nhục nhã đến thế, liền hét với theo giải thích:

“ Thi Thiếu giaaaa, cái anh vừa nhìn thấy không phải là sự thật đâu! Thi thiếu giaaaaaaaa.....”

“Tiểu thư, mong cô hợp tác làm việc với chúng tôi, trước giờ chúng tôi đều chưa từng nhìn thấy cậu chủ từ thiện với ai đến thế bao giờ, cô là người đầu tiên đó rõ chưa. Nếu cô còn làm loạn để cậu chủ nhà tôi nổi giận thì e rằng cả nhà cô cũng sẽ gặp chuyện không hay đấy.” Một trong những cánh vệ lời cô ta ra ngoài tốt bụng khuyên cô ta một câu.

Phương Phi tức giận tới nỗi răng nghiến kèn kẹt.

Phuong Tri Hạ, cô hãy nhớ đây!

Phuong Tri Hạ dờ người đứng tại chỗ, hai tay buông thõng xuống, cảm giác như có cái gì đó đâm thủng tim gan mình, sắc mặt trắng bệch.

Thi Cận Dương lo lắng nhìn cô, tay nắm lấy tay cô, nhẹ nhàng an ủi: “ cô không cần để ý đến cái loại người đó.”

Phuong Tri Hạ toàn thân cứng đờ, toàn thân run run.

Nhưng mà, không lâu sau, biểu cảm của cô đã dần dần bình tĩnh trở lại, cô cố nheo miệng cười nói: “tôi không sao.”

Cô sẽ không để những chuyện không vui quá lâu trong lòng mình, tại sao lại để một người không thích mình làm ảnh hưởng đến tâm trạng cơ chứ?

“nào, tôi dẫn cô đi xem thứ này!” Thi Cận Dương rất khâm phục nghị lực trong tâm hồn của cô, anh nắm tay cô đưa cô đi đến vườn hoa.

Vừa bước đến cổng, bỗng nhiên trên trời có tiếng xôn xao gì đó vang lên, trên nền bầu trời tối mờ, bỗng nhiên có rất nhiều vệt sáng sắc màu rực rỡ thi nhau bay qua bay lại, vô cùng lộng lẫy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 96: Năm trọn trái tim em

Hàng chục quả pháo hoa đồng loạt được bắn lên sáng rực cả một mảnh trời nơi cô và anh đứng, đẹp giống như có hàng vạn đóa hoa đang nở rộ hết lớp này tới lớp khác.

Phuong Tri Hạ kinh ngạc ngẩng nhìn tầng tầng lớp lớp pháo hoa đẹp mê li đó, trong mắt không che dấu nổi sự vui sướng thích thú trong lòng mình, thậm chí khi có người đem cho cô pháo hoa cầm tay, cô nở nụ cười trong sáng giống như trẻ con vậy.

Thi Cận Dương quan sát kỹ cô nâng cô khuôn mặt vẫn còn u rù âm đạm vài phút trước, lúc này lại cười ngây ngô chơi đùa như trẻ con, ánh mắt anh có chút thất thần si mê.

Khuôn mặt của Phuong Tri Hạ thực ra không phải là khuôn mặt đẹp nhất, nhưng mà trên người cô lại có một sức mê hoặc khiến cho người khác không thể không dừng lại ngắm cô thêm vài giây.

Lần đầu tiên gặp cô, là lúc ở một văn phòng phòng văn thực tập sinh, cảm giác mà cô đem lại cho anh cũng y hệt như lúc này vậy.

Ngũ quan của cô vốn dĩ đã cực kì thanh tú, khiến cho anh không thể rời mắt.

Thi Cận Dương đứng cách cô 1 mét, lặng lẽ ngắm nhìn cô, ánh mắt như dán chặt vào cô.

Đứng cách đó ở một nơi không xa, một người giúp việc bước đến phía Thi Cận Dương nói nhỏ với anh: “ cậu chủ, ông chủ mời cậu qua chỗ ông chủ một chuyện.”

“Tôi biết rồi.” Thi Cận Dương lạnh lùng trả lời anh ta một câu, ánh mắt nhìn về phía cái người mà vẫn còn ngây ngất trong vui sướng tự nói tự cười Phuong Tri Hạ kia.

“Anh đi đi, tôi không sao đâu, không cần lo cho tôi.” Phuong Tri Hạ quay đầu nhìn về phía anh, vẻ mặt đầy vô tư tiếp tục chơi đùa với chiếc pháo bông trên tay mình.

“Vậy được, tôi đi trước đây, lát nữa sẽ đến tìm cô.” Thi Cận Dương đáp, sau đó đi cùng với người giúp việc kia rồi đi.

Pháo hoa của bữa tiệc đêm nay cơ hồ là sự sắp đặt của một người nào đó.

Trên bầu trời, pháo hoa vẫn không ngừng nổ “bùm bụp”

Cả cái hoa viên được chiếu sáng bởi hàng trăm ngọn pháo hoa, tạo nên một khung cảnh vô cùng nguy nga diễm lệ, giống như là thế giới cổ tích trong mơ vậy.

ở một nơi khác trong hoa viên, một bóng người cao lớn chậm rãi đi qua, ánh mắt lơ đãng bỗng nhiên trông thấy hình dáng Phuong Tri Hạ đang vui vẻ chơi cùng mấy que pháo bông, một ánh nhìn lạnh lùng tỏa ra từ đôi mắt ấy.

Phuong Tri Hạ cảm nhận được một ánh mắt sắc lạnh nào đó đang nhìn mình mặc dù là cô đang quay lưng về phía anh ta.

Bỗng nhiên cảm thấy có chút lạnh lạnh ở sống lưng, cô liền chậm rãi xoay người mình qua đối diện với ánh mắt đó.

Hai người chạm mắt nhau, dù chỉ cách nhau có vài mét thôi, nhưng thần hình cao lớn của người kia trước mắt cô vẫn có thể nhìn rõ được ánh mắt lạnh lùng kia.

Trên bầu trời, những quả pháo hoa kia vẫn không ngừng nổ.

Một vạn quả pháo hoa bắn lên bầu trời nổ tung tóe nhưng hai người vẫn cứ mãi đứng nhìn nhau như vậy.

Dưới cái ánh sáng rực rỡ của pháo hoa, khuôn mặt lạnh lùng đến hoàn hảo nhưng đầy ma mị của Lạc Dịch Bắc mờ ảo hiện lên.

Phuong Tri Hạ lúc bước đến nơi này luôn là muốn đề phòng anh, không ngờ rằng lại có thể gặp mặt anh ta ở đây, ánh mắt cô có chút e dè, toàn thân cô căng dại.

Hai người đứng chỉ cách nhau có một mảnh vườn nhỏ, hai người đứng nhìn nhau một hồi lâu, như để xác định người kia là thật.

Họ giao tiếp chỉ qua ánh mắt, nhưng Phuong Tri Hạ đã phản ứng rất nhanh, lấy lại tinh thần cô quay người chạy hướng về phía bữa tiệc đang diễn ra.

Động tác của cô rất đột ngột, đợi đến lúc Lạc Dịch Bắc lấy lại được tinh thần thì đã không còn nhìn thấy cô nữa rồi.

Lạc Dịch Bắc cũng không hề vội vã, khỏe mỗi anh cong lên, bước theo hướng ban nãy cô đi để đuổi theo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 97: Đưa tôi rời khỏi đây đi

Phuong Tri Hạ len qua đám người ở trong bữa tiệc, vội vã tìm hướng chạy ra phía bên ngoài biệt thự, nhưng lại không cẩn thận mà đâm vào một người khác đang đứng.

Cô vẫn chưa định hình được chuyện gì vừa xảy ra thì giọng nói của đối phương cất lên: “ Aiz, đây là tiền nữ tử từ đại dương nào chạy tới đây vậy?”

Giọng nói mang đầy sự châm chọc, hài hước chính là ở chỗ đêm nay Phuong Tri Hạ mặc một bộ váy màu xanh dương.

Giọng nói quen thuộc này, làm cho Phuong Tri Hạ giật mình, kinh ngạc ngược đầu lên nhìn.

Thì Lạc nhìn thấy cô, rõ ràng là có chút giật mình.

“Chào buổi tối, Doris!” Doris, là tên của một tiên cá trong thần thoại Hy Lạp, nhưng câu nói ấy từ miệng của anh ta thốt ra thì ngữ điệu vô cùng điệu cợt.

“Sao cậu lại ở đây?” Phương Trì Hạ không hề biết đến mối quan hệ của Thi Lạc và Thi Cận Dương, đột nhiên gặp cậu ta ở đây, cô có chút bất ngờ.

“đúng vậy, thật là trùng hợp quá đi.” Thi Lạc cười nhẹ.

“chúng ta nói chuyện sau đi!” Phương Trì Hạ không biết Lạc Dịch Bắc lúc nào đuổi đến chỗ cô, lúc này cô rất hoảng loạn, bất giác quay lại đằng sau lưng mình nhìn một lượt, không có thời gian cùng với cậu ta nói nhiều nữa, muốn đẩy cậu ta ra để tiếp tục chạy nhưng lại bị Thi Lạc kéo lại.

«cậu đang hốt hoảng chạy trốn ai vậy?» ánh mắt tiện thể nhìn lướt qua phía đằng sau cô, mặt đầy nghi hoặc.

Phương Trì Hạ muốn đẩy ra khỏi tay của cậu ta, nhưng chợt nghĩ ra bản thân đối với nơi này không quen thuộc, cũng không thể nào chạy thoát khỏi Lạc Dịch Bắc, cô bỗng ngược mắt nhìn về phía Thi Lạc, «có thể giúp tôi điều này được không?»

«quả là vinh hạnh cho tôi.» Thi Lạc nhoeo miệng cười, cúi người ra vẻ trịnh trọng

Phương Trì Hạ mắt hơi rung rung, nói, «đưa tôi ra khỏi nơi này nhanh nhất có thể đi.»

Thi Lạc ngăn người ra, muốn dò hỏi có thêm nữa, nhưng trông thấy dáng vẻ căng thẳng kia của cô, liền nuốt lại mấy lời định hỏi ban nãy xuống.

«được, cô đi theo tôi» cậu ta không hề nói thêm gì hơn, bàn tay rắn chắc nắm chặt cổ tay cô, cậu ta đưa cô bước nhanh đến cửa lớn của biệt thự bước ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc chạy đuổi theo họ ra ngoài nhưng chỉ thấy hai bóng người khuất dần trong đêm tối mà thôi.

Gió đêm thổi mạnh làm cho tà váy của Phương Trì Hạ bay bay, chỉ một chốc lát sau đã biến mất vào trong màn đêm tối.

Vội vã mở cửa xe, Thi Lạc ổn định chỗ ngồi, nhấn mạnh chân ga lao vút vào màn đêm tối rồi khỏi khu biệt thự lộng lẫy kia.

Lạc Dịch Bắc đứng ngoài cửa của biệt thự, không vội vã đuổi theo.

Mặt không chút biểu cảm nhìn theo con đường mà hai người kia đi, mỗi anh cong cong ra chiều suy tư.

Anh không vội vàng, hai người sớm muộn gì cũng sẽ gặp nhau thôi, cô có thể trốn đi đâu được cơ chứ?

Lạc Dịch Bắc ung dung thông thả đi đến xe của mình, lên xe nhấn ga lái xe hướng đến con đường mà Phương Trì Hạ đi.

Phương Trì Hạ rời khỏi tòa biệt thự không xa liền xuống xe chứ không hề để Thi Lạc đưa mình về nhà.

Lúc cách nhà một đoạn ngắn, cô nhắc anh dừng xe lại, “sắp tới nhà tôi rồi, cho tôi xuống đây đi, tôi nay thật cảm ơn cậu!”

“Không sao, lần sau tôi đến Dung Hy, mời tôi một bữa cơm là được rồi.” Thi Lạc vẫy tay chào cô, rất nhanh đã quay xe đi mất.

Phương Trì Hạ nhìn theo bóng chiếc xe đang rời đi, lúc này tâm trạng cô càng căng thẳng hơn.

Về đến nhà cô nên ứng phó thế nào đây?

Cô chân chừ đứng tại chỗ, có chút do dự.

Thực sự cũng không thể nói là cô sợ tên Lạc Dịch Bắc kia, cô chỉ là không thể chấp nhận được cách trừng phạt người khác của anh ta.

Cô cứ đứng tại chỗ đi qua đi lại như thế suốt một hồi lâu, do dự có nên về trường một tối để tránh phiền phức hay không.

Nhưng lại nghĩ, hai người đều kết hôn rồi, cô có thể chạy đâu để thoát khỏi anh ta đây?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 98: Cả anh cũng dám nạt cô

Hơn nữa, Lạc Dịch Bắc nhìn thấy hai người họ trong khoảng cách xa như vậy, lại là buổi tối, lại thêm khắp nơi đều có xi pháo hoa rơi xuống như vậy.

Thực sự anh ta có trông thấy cô hay là không thì nó vẫn là một vấn đề.

Kể cả có nhìn ỏ đi chăng nữa thì sao chứ?

Cô cũng đâu có làm việc gì có lỗi đâu, hôm nay chỉ là bị anh ta nhìn thấy mình ở nhà họ Thi mà thôi, lại không phải ở Dung Hy, cô việc quái gì phải sợ anh ta chứ?

Nghĩ vậy, Phương Trì Hạ thản nhiên bước vào nhà.

Lạc Dịch Bắc trở về sau có vài phút, lúc anh bước vào, Phương Trì Hạ đang ôm chú mèo Ba Tư do anh tặng trước đưa cùng nó, quần áo mặc trên người vẫn là bộ váy dạ hội màu xanh lam ấy.

Một bộ váy xanh lam vô cùng diễm lệ, dưới tà váy được xẻ dọc ti mi thì đôi chân thon thả kia của cô được phơi bày ra trước mắt anh.

“Tối nay cô ra ngoài sao?” ánh mắt Lạc Dịch Bắc dán chặt lên người cô, anh hỏi

“Ừm” Phương Trì Hạ ngồi thẳng người lên, thản nhiên trả lời.

“tới nhà họ Thi?” Lạc Dịch Bắc lại hỏi

“ừm” giọng nói của Phương Trì Hạ lạnh nhạt

“cô không muốn giải thích gì với tôi sao?” mắt Lạc Dịch Bắc hơi nheo lại

“chỉ là cùng bạn ra ngoài tham dự một bữa tiệc mà thôi.” Phương Trì Hạ không muốn nói đến chủ đề này nữa, cô ôm chú mèo lên, định chân bước lên lầu trên, tay liền bị Lạc Dịch Bắc nắm chặt.

Phương Trì Hạ liếc mắt nhìn Lạc Dịch Bắc rồi lại nhìn tay cô nơi mà bị anh nắm chặt, không chút để tâm, muốn gạt tay anh ra để tiếp tục lên trên lầu, liền bị anh túm trở về, “cô cùng với Cận Dương có quan hệ gì?”

Giọng nói của anh có chút trầm mặc, mắt cứ thể nhìn trần trần vào khuôn mặt cô.

“bạn bè thôi.” Nàng khéo léo trả lời

Không nói đến quan hệ người thân thì hai người quả thực chỉ là bạn bè mà thôi.

“cô chưa từng nói điều này với tôi.” Lạc Dịch Bắc nói, ánh mắt soi xét

Ánh mắt Phương Trì Hạ không nhìn anh, lạnh đạm phản bác, “anh cũng đâu có hỏi tôi điều này.”

Lạc Dịch Bắc nhướng mày, ánh mắt trầm xuống.

Phuong Tri Hạ đẩy tay anh ra, tiếp tục đi lên lầu, lại một lần nữa bị anh kéo lại.

Thực ra tâm trạng của Phuong Tri Hạ tối nay không được dễ chịu, là sau khi đụng mặt với Phuong Phi.

Nhưng mà đang lúc ở trong nhà họ Thi, cô đành phải kiềm chế tất cả tâm trạng của mình lại.

Bây giờ lại bị Lạc Dịch Bắc gây khó dễ, tất cả những khó chịu trong lòng cô liền bị bùng phát trút hết ra ngoài, cô cứ thế mà hướng về phía anh trút giận mặt sát anh, “Lạc Dịch Bắc, anh dựa vào cái gì mà quản tôi? Giữa tôi và anh chỉ là có tờ giấy đăng kí kết hôn ràng buộc, chứ không phải là kẻ ước bán thân của tôi, anh có quyền gì mà soi xét mối quan hệ giữa tôi và người khác? Bốn năm sau tôi và anh đều sẽ đường ai nấy đi, tôi làm gì thì có liên quan gì đến anh?”

Cô thét lớn lên làm cho Lạc Dịch Bắc ngẩn cả người ra một lúc.

Kết hôn bao nhiêu ngày nay, cô trước mặt anh trước giờ đều rất ngoan ngoãn phối hợp, cho dù có bị anh chọc tức tới mức sắp không chịu nổi đi chăng nữa thì nhiều nhất cô cũng chỉ dám phàn nàn một chút.

Anh biết cô cũng không phải là dạng cừu non ngây thơ gì, nhưng cô trước giờ tuyệt đối không bao giờ dám đứng trước mặt anh lớn tiếng đến như vậy.

Phuong Tri Hạ xà hết cơn bực tức xong, liền ngồi xuống bàn ăn. Thoáng nhìn thấy nét mặt của người kia càng ngày càng khó coi hơn, giống như là vừa bị người ta tạt một gáo nước lạnh lên mặt vậy, máu nóng trong người cô bỗng chốc liền dịu hẳn xuống.

Cô đang làm cái gì vậy?

Hai người còn phải sống cùng nhau đến 4 năm nữa, cô cần phải làm loạn nhà đến mức như này không?

“tôi đi nấu chút đồ ăn, tối giờ vẫn chưa có gì bỏ bụng” nói xong, cô liền quay đi, nhưng thật tâm chẳng có chút tâm trạng nào mà bước vào nhà bếp nữa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 99: Dịu dàng đến như vậy

Lộ Dịch Bắc hướng tầm mắt theo bóng dáng của cô, đôi mắt lạnh lùng nhìn chăm chăm theo bóng người cô, dây thần kinh trên trán giật giật liên hồi.

cô ta có phải là ngày càng không biết sống chết là gì hay không?

Anh vào phòng bếp, bước đến gần chỗ cô đứng.

Lúc bước vào, Phuong Tri Hạ đang nấu mì hải sản, mùi thơm của hải sản phả ra tràn ngập cả căn bếp.

Bình thường cô cũng không nấu nhiều đến như vậy, nhưng hôm nay lại ngược lại, cô bung lên cả một bát mì đầy ụ.

Cô cũng chẳng thèm để ý đến anh nữa, liền ngồi xuống bàn ăn. Nhìn cô hôm nay thật sự là tâm trạng không tốt, rõ ràng là ăn không hết từng ấy mì, nhưng lại cứ gắp một đũa mì đẩy đưa vào miệng ăn, đến mức nghẹn tới nỗi hai lòng máy nhiều lại.

Lộ Dịch Bắc bất động nhìn cô, ánh mắt trầm mặc.

Phuong Tri Hạ vẫn im lặng, im lặng đến nỗi bất thường.

Lạc Dịch Bắc ngẩn ra, mặt cúi xuống phía dưới xem biểu cảm của cô, bỗng thấy trên bàn có hai dòng nước mắt của cô.

Anh đứng dậy, đi qua phía cô đang ngồi.

“tối nay có phải là đã xảy ra chuyện gì hay không?” tay anh nâng mặt cô ngẩng lên nhìn mình, nhìn đôi mắt ướt nhoe của cô, tim anh như bị thứ gì moi ra vậy, tự nhiên có cảm giác đau nhói lên.

“anh nói không sai, tôi quả thật là bị người ta bỏ rơi, từ bé đến lớn.” Phuong Tri Hạ có chút hoảng loạn lảng tránh ánh mắt của anh ta, cô đứng dậy, muốn đi ra khỏi chỗ anh ta đang đứng, lại bị anh lôi lại.

“thà tôi ra.” Phuong Tri Hạ vùng vẫy, hai tay liền bị anh nắm chắc.

Lạc Dịch Bắc không nói gì nhìn cô, ánh mắt lạnh lẽ nhìn vào khuôn mặt cô.

Mắt cô đỏ hoe, phảng phất như là phải chịu đựng nỗi ủy khuất nào đó, cơ thể cứ run lên nhè nhẹ, như là đang phải chịu đựng.

Bộ dạng này của cô, làm cho anh có chút bực bội.

Anh kéo cô đến trước ngực mình, hai tay cầm lấy tay cô đưa lên, vỗ vỗ vào mu bàn tay cô an ủi, “có người nào nói gì cô có đúng không?”

Có lẽ là vì giọng nói quá đối ẩm áp kia của anh, có lẽ là vì buổi tối không cần phải giả vờ nữa, làm cho bức tường phòng thủ trong lòng Phuong Tri Hạ đột nhiên mất đi.

Cô gục vào ngực anh, cô cũng không biết bản thân tại sao lại làm như vậy, rõ ràng là trước lúc đó cô vẫn có thể kìm nén cảm xúc trước mặt Thi Cận Dương mà vui đùa thoải mái, vậy mà tại sao lúc này lại không thể kiểm soát được tâm trạng của chính mình nữa.

Dựa vào khuôn ngực ấy, cô cũng tự nhiên như trút được một phần tâm sự.

Tiếng khóc của cô rất nhỏ, như là một con thú nhỏ bị thương vậy, nước mắt cô từng giọt từng giọt chảy xuống ướt đầm vai áo anh.

Trong tim của Phuong Tri Hạ có một nơi mềm yếu mà người khác không thể chạm đến, đó chính là, người thân máu mủ ruột thịt của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 100: Viên Viên hay là Tiền Đa Đa

Thân thể là Phuong Tri Hạ cô bị chôn dấu đi, cô rất đau đớn, tuy rằng bình thường trông cô có vẻ hoạt ngôn, nhưng ngoan rắn trong mềm, cô cũng chỉ là một con người bình thường, trong lòng luôn luôn có một nỗi đau sâu thẳm nào đó không thể nói cho ai biết.

Lúc cô chưa bước vào nhà họ Phuong, những đứa trẻ ở cùng cô trong cô nhi viện rất nhiều đứa đã được người nhà tìm thấy và đón về, nhưng chỉ có mình cô, người thân thật sự của cô luôn luôn chưa từng lộ mặt.

Điều này làm cho bản thân cô nảy sinh cảm giác bị bỏ rơi từ nhỏ.

Phuong Tri Hạ không biết đã nằm trong lòng ngực của Lạc Dịch Bắc bao lâu, tâm trạng không ổn định chút nào.

Tay Lạc Dịch Bắc cứ thế nhè nhẹ vỗ vào mu bàn tay cô ra chiều vỗ về, giọng nói ẩm áp đến nỗi bản thân cũng không nhận ra được, “không sao rồi” “không sao rồi.....”

Anh thật sự chưa từng nhìn thấy bộ dạng này của Phương Trì Hạ bao giờ, đột nhiên bây giờ bất gặp, làm cho anh bất giác không biết nên phải làm gì.

Hai người cứ ngồi như vậy không biết bao lâu, cảm thấy tiếng thút thút trong lồng mình dần dần nhỏ lại, Lạc Dịch Bắc liền nhẹ nhàng ôm cô lên lầu tiến vào phòng ngủ.

Nhìn cô đêm nay anh cảm thấy có chút thương xót, Lạc Dịch Bắc cũng không làm khó cô.

Hai người kết hôn lâu như vậy rồi, khó gì bỏ qua cho cô ấy một lần.

Ngày thứ hai anh dậy muộn hơn bình thường, lúc xuống lầu, Phương Trì Hạ đang ngồi ở phòng khách chơi cùng con mèo Ba Tư mà anh tặng.

Cô đang tìm tên để đặt cho nó, hai tay cô ôm lấy cơ thể tròn trĩnh bự của chú mèo, tâm trạng xem ra đã khá lên nhiều, thậm chí còn nhiệt tình chào hỏi anh nữa, điều mà trước giờ rất hiếm thấy ở cô. “Lạc Dịch Bắc, anh xem đặt tên cho nó là Nguyễn Bảo có được không?”

Lạc Dịch Bắc ánh mắt có chút ngạc nhiên, nhưng vẫn đưa lời châm chọc cô: “cô đúng là đồ tâm thường.”

“cô liên quan gì chứ? Tôi cảm thấy rất hay mà.” Phương Trì Hạ không cho là đúng, xoa xoa cái bụng của con mèo, lại cao hứng nghĩ thêm một cái tên nữa, “hay chúng ta gọi nó là Kim Xán Xán đi? Kim Xán Xán hay, lại thuận miệng nữa.”

“vậy thì gọi nó là trăm vạn, trăm tỷ đi có vẻ phú quý hơn.”

“đúng rồi, hay gọi là Đa Đa đi cũng hay! Nhiều tiền, cái này cũng không tồi.”

Cô nhoen miệng cười để lộ cái má lúm đồng tiền nhỏ xíu, nhớ lại bộ dạng của cô buổi tối hôm qua anh thấy thật giống như một áo giắc vậy.

Lạc Dịch Bắc vẫn là quen với cái dáng vẻ này của cô hơn, anh nhìn cô một lúc lâu, lại tiếp tục như trước chăm chọc cô: “Phương Trì Hạ, tiền trong mắt cô rốt cuộc rồi kìa.”

“tôi là chủ của con mèo này, bây giờ quyền quyết định nên gọi nó thế nào là quyền của tôi!”

Phương Trì Hạ túm lấy con mèo ôm vào lòng, lườm anh ta một cái, liền đem mèo đến hoa viên tắm rửa.

Cô vừa đi vừa nói chuyện với con mèo, “chúng ta sẽ gọi mi là Tiền Đa Đa nhé?”

Chú mèo nhỏ như có chút bất mãn, liền lấy móng cào vào tay cô.

“sao mi lại cào ta chứ? Mi không thích sao? không thích thì ta gọi mi là Viên Viên nhé, ài, giống y hệt với ngoại hình của mi rồi nhé! » Phương Trì Hạ có chút bất mãn với hành động ban nãy của con mèo.

Chú mèo nhỏ đột nhiên vỗ lấy tóc cô, Phương Trì Hạ né về phía sau, thả tên sát thủ nhỏ nguy hiểm kia ra, « nè, sao mi cào ta nữa! cào nữa ta sẽ gọi mi là cục bột đó! »

Tên mà cô đặt cho nó đều là theo cảm tính, Cục bột, nghe cũng hay đấy chứ.

Chú mèo nhỏ bỗng nhiên ngoan ngoãn hẳn, giống là bị cô dọa cho sợ rồi, ngoan ngoãn nằm trong vòng tay của cô.

« gọi mi là cục bột đi. » Phương Trì Hạ quyết định, ôm nó đến hoa viên, đặt nó xuống một cái chậu nhỏ.

Lạc Dịch Bắc không chút động tĩnh nhìn theo bóng lưng cô, ung dung theo sau cô ra hoa viên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 101: Có sức sống như thường

Đoàn Đoàn không phối hợp với Phương Trì Hạ, bị bắt vào bồn tắm sau đó nhanh như chớp liền chạy ra ngoài.

“Này, muốn đi đâu?” Phương Trì Hạ kéo làn váy đuổi theo.

Hoa viên tràn ngập ánh nắng, một người một mèo đuổi theo nhau, rõ ràng tối hôm qua còn uest oài không có sức sống, lúc này lại sinh khí rất dồi dào.

Lạc Dịch Bắc còn đang thất thần, một màn trước mắt cứ đảo qua đảo lại, lấy lại tinh thần, Đoàn Đoàn đã nhảy vào trong ngực của anh.

“Giúp em bắt lấy nó!” Đang đuổi theo Đoàn Đoàn, Phương Trì Hạ chạy tới, muốn ôm từ trong tay anh, Lạc Dịch Bắc lại lùi về sau hai bước.

Phương Trì Hạ nghiêng người về phía trước theo quán tính ngã vào ngực anh.

Động tác này của cô là theo phản xạ mà Lạc Dịch Bắc lại rất vui vẻ cười quảng mèo đi, hai tay ôm eo nhỏ của cô.

“Dừng để nó chạy!” Phương Trì Hạ chú ý đến Đoàn Đoàn, xem anh đứng trước mặt cô như không tồn tại.

Lần đầu tiên Lạc Dịch Bắc phát hiện ra sự tồn tại của mình thấp như vậy, thậm chí còn kém hơn một con mèo.

Khó chịu hành động bỏ qua anh của cô, nên dần nhấc lên đá Đoàn Đoàn đi, ôm lấy cô đi vào trong phòng “Chuẩn bị bữa sáng đi!”

“Anh tự giải quyết đi, em không đói bụng!” Phương Trì Hạ không phối hợp, muốn đẩy anh ra, Lạc Dịch Bắc liền quét ánh mắt lạnh lùng nhìn về cô.

Phương Trì Hạ lải nhải, bắt đầu đi theo anh vào phòng bếp.

Trong tủ lạnh có rất nhiều đồ nhưng để tiết kiệm thời gian cô chỉ làm cho anh một phần mì ý.

Cô chỉ làm một phần, cho Lạc Dịch Bắc.

Lúc làm phần kia cô không hề nghĩ chính mình cũng đói bụng, tí nữa uống sữa bò là được rồi.

Thế nhưng lúc làm xong phần kia, nhìn thành quả của mình hấp dẫn cô bỗng nhiên muốn ăn.

Lúc đem đồ ăn cho Lạc Dịch Bắc cô nhìn cũng phải năm giây.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc quan sát cô, nhưng cũng không nói cái gì.

Ngồi xuống bàn ăn, anh ưu nhã nếm món ăn.

Phương Trì Hạ ngồi ở đối diện, bất động thanh sắc nhìn anh, điềm nhiên như không có việc gì hỏi “Ăn ngon không?”

“So với bình thường ngon hơn.” Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng trả lời, không biết có phải cố ý hay không, động tác lấy thức ăn rất chậm, như đang quay quảng cáo, còn vừa nhìn Phương Trì Hạ vừa ăn.

Phương Trì Hạ lấy cho mình ly sữa bò, ánh mắt làm như không thấy.

Nhưng mà hai người ngồi gần nhau như vậy, mặc kệ cô nhìn chỗ nào, mùi thơm vẫn rất nồng đậm.

Phuong Tri Hạ chịu không nổi đứng lên, muốn rời khỏi, thỉnh thoảng bị Lạc Dịch Bắc kéo cổ tay.

Phuong Tri Hạ giật mình, ánh mắt nhìn anh.

Lạc Dịch Bắc gấp một miếng mì ý, đưa đến cho cô.

Phuong Tri Hạ hơi sững sờ, nhưng cũng không nhân nhỏ.

Chống tay lên bàn, nghiêng người về trước há miệng ăn đồ ăn.

“Ngon không?” Lạc Dịch Bắc nhìn cô, biểu tình trên mặt lãnh khốc nhưng giọng nói không lạnh lùng như xưa.

“Em làm đương nhiên ngon.” Phuong Tri Hạ không chút khách khí.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 102: Nghĩ tôi thành ai

“Qua đây!” khốc môi Lạc Dịch Bắc cười, ý bảo qua ngồi ở bên cạnh mình.

Hai người tuy rằng trên giường dưới giường có hôn nhưng chưa từng thân mật như vậy.

Lúc này Phuong Tri Hạ không nghĩ đến hai người có quá nhiều thân mật, đi qua ngồi bên cạnh anh.

Lấy món ăn của anh ăn, lâu lâu lại dứt cho anh một ít.

Lạc Dịch Bắc cũng không cự tuyệt, cô đưa qua anh liền ăn.

Vì vậy một phần mì ý anh một miếng em một miếng, rất nhanh liền giải quyết xong, Phuong Tri Hạ nhìn tư thế dứt thức ăn cho anh mới thấy mình cách anh quá gần.

“Tự mình ăn đi.” Cô để nĩa xuống, sắc mặt không được tự nhiên đi ra ngoài.

Lúc Lạc Dịch Bắc xuất hiện lần nữa, Phuong Tri Hạ đang ôm Đoàn Đoàn nằm trên ghế dựa nhắm mắt nghỉ ngơi.

Trong vườn mang theo hương hoa nhàn nhạt, hoa lẳng lặng rơi quanh ẩm áp mà yên tĩnh.

Đoàn Đoàn thoải mái nằm ở trong ngực cô, mắt hợp lại, bộ dáng cực kì thỏa mãn.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm nó, cực kì khó chịu.

Vài bước đi qua, một tay bắt nó từ trong lòng Phuong Tri Hạ không chút thương tiếc ném ra xa.

Phuong Tri Hạ như không cảm nhận được, vẫn nhắm mắt như cũ.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc đứng nhìn cô.

Phuong Tri Hạ ngủ an tĩnh, lông mi cong vút như cánh quạt, đôi môi như hoa anh đào xinh đẹp, hít thở đều đều.

Sắc môi cô màu hồng nhạt rất xinh đẹp mê người, khiến ánh mắt Lạc Dịch Bắc tối lại, ma xui quỷ khiến thế nào đi qua chỗ cô.

Nhưng mà còn chưa có hôn lên, mắt Phuong Tri Hạ đột nhiên mở to ra.

Sau đó ---

Cánh tay cô liền giơ lên hướng mặt anh.

“Phuong Tri Hạ!” Lạc Dịch Bắc lần trước đã ăn một cái tát, lần này có chuẩn bị động tác nhanh nhẹn liền giữ cổ tay cô lại.

Phuong Tri Hạ vốn còn chút buồn ngủ, bị anh hét đến tan tành mây khói, nhìn tay mình xấu hổ rút về.

“Lần này lại coi tôi là ai? Lạc Dịch Bắc vẽ mặt âm trầm nhìn chăm chăm cô, ánh mắt lạnh như băng.

“Vừa rồi tôi chỉ là phản xạ có điều kiện. Tôi còn chưa cho Đoàn Đoàn tắm rửa, đi trước!” Phuong Tri Hạ cẩn thận liếc anh, đứng lên muốn rời khỏi, lại bị Lạc Dịch Bắc lôi trở lại.

“Không phải nên bồi thường phí tổn thương tình thân sao?” Đây cô dựa vào trên ghế dựa, người anh thuận thế mà đè lên, ánh mắt nhìn người cô từ trên xuống dưới, đảo qua ngực cô rồi lại dời lên mặt cô.

Phuong Tri Hạ đối với lời kia của anh rất là phi nhỏ.

Anh mà vì động tác vừa nãy của cô mà tổn thương sao?

Phuong Tri Hạ không quên lúc hai người ở Hoàng Thành anh vừa xuất hiện mọi người đều sợ tới mức run rẩy.

Đợi đến khi muốn mờ ám với cô anh liền hoảng sợ?

Lạc Dịch Bắc vén áo quần của cô lên ban tay mang theo vết chai vuốt ve trên da thịt cô, dán bên tai cô nói một câu “Bộ lễ phục màu đen lần trước, có phải em nên thực hiện lời hứa hay không?

Phuong Tri Hạ giật mình, thân thể cương cứng, mặt liền ửng đỏ.

Giữa ban ngày, nghĩ cái gì thế?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 103: Có cuộc hẹn ngay trước mặt anh

Bàn tay vuốt dọc xương sống của cô, ngón tay ở trên xương quai xanh của cô vẽ một vòng, mặt anh chậm rãi nâng lên không có ý định buông tha. “Ừ?”

Phuong Tri Hạ hồ hấp hỗn loạn, không được tự nhiên quanh co “Hôm nay anh không cần ra ngoài sao?”

“Hôm nay anh có rất nhiều thời gian.” kì thật Lạc Dịch Bắc có ý định về Lạc gia xem ông nội, nhưng mà không có nói ra.

Bây giờ còn sớm, anh cũng không vội.

Phuong Trì Hạ không chịu nổi anh như vậy, nơi bị lòng bàn tay anh chạm trơn như bị nhen lên một ngọn lửa, bên tai trên cổ toàn bộ là hồ hấp nóng rực của anh, làm cho cô cũng nóng lên.

Không khí trong thời gian ngắn nóng lên vài phần.

Phuong Trì Hạ cảm thấy rất xấu hổ, muốn tìm chuyện để phân tán lực chú ý của anh “Ông nội của anh đã tốt hơn chưa?”

“Khá tốt.” Lạc Dịch Bắc trả lời ngắn gọn, bất động thanh sắc quan sát sắc mặt cô.

“Em đi giúp anh chuẩn bị trà để anh đưa cho ông được không? Không phải anh nói ông thích sao?” Phuong Trì Hạ nghiêng người, thử lần nữa nói sang chuyện khác.

Hai người ngồi trên ghế dựa, Lạc Dịch Bắc lại dán sát người cô, cơ thể hai người dán chặt không chút khe hở.

Tư thế như vậy, cô vừa đi chuyển một chút, ghế dựa liền rung theo, cơ thể anh cũng dán chặt theo cô.

Mặt Phuong Trì Hạ như bị đốt nóng lên.

“Em rất nóng?” Lạc Dịch Bắc nhìn hai gò má của cô ửng đỏ lên, không đứng đắn trêu chọc.

“Đừng vậy a, em rất nóng, anh đứng lên đã!” Phuong Trì Hạ tiếp lời anh, đưa tay đẩy đẩy.

“Chúng ta trở về phòng?” Lạc Dịch Bắc rất tốt đưa ra đề nghị.

Phuong Trì Hạ liền vì một câu của anh mà bẽ tắc.

Mặc kệ cô có đồng ý hay không, Lạc Dịch Bắc cũng ôm ngang người cô, muốn ôm cô lên, thì điện thoại di động của Phuong Trì Hạ chợt vang lên.

Phuong Trì Hạ bắt được cơ hội, chạy thoát khỏi vòng ôm của anh, qua lấy điện thoại.

Là Thi Cận Dương gọi điện thoại tới, Phuong Trì Hạ không muốn Lạc Dịch Bắc hiểu lầm, liền nói “Alo, An An, muốn gặp nhau sao? Được, cậu đang ở đâu, mình lập tức đến ngay!”

Bên kia Thi Cận Dương nghe điện thoại ánh mắt co lại, nhất thời im lặng không lên tiếng.

“Em có hẹn với bạn ra ngoài, bữa tối anh tự giải quyết đi, em đi trước.” Phuong Trì Hạ thấy có cơ hội, cầm điện thoại chạy nhanh như chớp ra khỏi biệt thự.

Đợi ra đến cửa liền gọi điện thoại cho Thi Cận Dương “Vừa rồi không tiện nghe máy, sao vậy?”

Thi Cận Dương cười cười nói “Không sao, lần trước em đi mà không nói nên muốn hỏi thăm tin tức. KHÔNG phải muốn ra ngoài sao? Thuận tiện qua đây ngồi một chút, Nhà hàng Lolita.”

“Được, nửa giờ sau em đến.”

Trò chuyện đơn giản, Phuong Trì Hạ nghĩ đến ngày đó đúng là mình vô duyên cô có rời đi, nên đi giải thích một chút, liền gọi xe đi đến nhà hàng.

Khi đến, Thi Cận Dương đã đến trước.

Thi Cận Dương lúc nào cũng đặc biệt làm cho người ta thấy trẻ đẹp, khí khái hào hùng, trên người luôn ưu nhã, còn rất lịch sự.

Lúc Phuong Trì Hạ xuất hiện, trong tay anh ta là một bó 14 cành hoa Louie kiểu điển, như là chuẩn bị tặng cho ai.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 104: Lựa chọn khó xử

Cô sợ anh ta đợi lâu, đi có chút gấp gáp.

Lúc sắp đến bàn anh, thì có một phục vụ viên đi tới, không cần thận dụng người kia một cái.

Va chạm này khiến cho người cô mất cân đối ngã sang một bên, Phuong Trì Hạ sắc mặt biến đổi, trước ngực có vật gì đó óng ánh rơi ra.

“A-“ Cô cũng không quan tâm nhiều như vậy, mất thấy mình sắp ngã xuống đất thì có một đôi tay duỗi ra, ôm eo nhỏ của cô, ổn định người của cô.

“Sao lại không cẩn thận như vậy?” Giọng nói Thi Cận Dương vang lên, ôn nhu như gió mát mưa xuân.

“Cảm ơn!” Phuong Trì Hạ nghiêng đầu nhìn anh ta, sửa sang áo quần đứng lên.

“Đi thôi!” Thi Cận Dương buông eo cô ra muốn đi trước dẫn đường cô đến chỗ ngồi, lúc đi sát bên người cô, thì bị vật sáng trước ngực cô hấp dẫn.

Một ánh sáng chói mắt, hắc bạch đan chéo, chiếu rọi như ánh đèn sáng ngời, như bầu trời đầy sao.

Bước chân Thi Cận Dương dừng lại, ánh mắt nghiêng đi, nhìn chăm chăm vòng cổ trên người cô, cả người như bị dội một thùng băng, triệt để lạnh xương sống.

“Sao vậy?” Phuong Trì Hạ căn bản không biết anh đang nhìn cái gì, không được tự nhiên chỉnh lại cổ áo.

Thi Cận Dương như không nghe thấy lời cô nói, ánh mắt như cũ xoắn lấy vòng cổ của cô, ngực như bị vật nhọn đâm vào.

Phuong Trì Hạ không rõ anh nhìn cái gì nhưng nhìn ánh mắt của anh ta rất kì quái, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều, trấn định như không có việc gì đến chỗ ngồi xuống.

Thấy bên cạnh anh ta đặt bó hoa, cô cười “Thật xinh đẹp!”

Trên bàn là hoa hồng Louie 14, là hoa hồng cực phẩm lấy tên của vương thất Louie 14 làm tên, còn có ý nghĩa là nhất kiến chung tình.

Nhưng mà Phuong Trì hạ không biết nhiều như vậy.

Toàn thân Thi Cận Dương cứng ngắc đứng tại chỗ, ánh mắt gắt gao nhìn chăm chăm vòng cổ của cô, mặt trắng bệch rõ ràng còn chưa hồi phục tinh thần.

Thần sắc anh phức tạp, trong mắt còn kinh ngạc, còn có chút giãy dụa.

Anh ta cứ đứng như vậy nhìn cô chăm chăm, từ đầu đến cuối đều trầm mặc.

Phuong Trì Hạ cũng không nhìn anh ta, cầm bó hoa lên ngửi, nói giọng “Là tặng cho em sao?”

Lời này của cô chỉ là nói đùa, cô vào làm ở Dung Hi chưa lâu, cũng mới biết Thi Cận Dương, cô không tin là Thi Cận Dương sẽ tặng hoa cho cô.

Nói không chừng là nhà hàng chuẩn bị cho khách cũng nên.

Sau khi nghe lời cô nói thì anh ta trầm mặc rồi cuộc cũng lấy lại tinh thần, khó khăn gầy dựa một phen, lúc đi đến, ánh mắt anh ta đã bình thường lại.

“Không phải là vừa nãy có một bé gái cứng rắn nói anh mua.” Ngồi xuống đối diện cô, Thi Cận Dương làm như không có việc gì lấy hoa trên tay cô cầm về, thấy mặt Phương Trì Hạ kinh ngạc, mặt anh ta hơi biến sắc nắm chặt bó hoa.

Hành động của anh ta rất trực tiếp, cũng mặc kệ gai ghim trên tay mình, vứt bó hoa sang một bên.

“Kì thật không cần như vậy!” Phương Trì Hạ không hiểu được hành vi của anh ta.

“Không sao.” Anh ta khẽ nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 105: Đã có chồng

Kì thật còn có vài câu anh ta chưa nói.

Đó là, đã là vật không có tác dụng thì giữ lại để làm gì?

“Tay anh đã chảy máu, em lau giúp anh!” Phương Trì Hạ nhìn lòng bàn tay anh ta bị ghim chảy máu, lấy khăn giấy ở bên cạnh lau cho anh ta.

Động tác của cô rất nhẹ, đối với Lạc Dịch Bắc cũng không có ôn nhu như vậy.

Thi Cận Dương bất động thanh sắc nhìn cô, lại nhìn vòng cổ của cô, đau đớn khó dời mắt.

“Trì Hạ, anh không sao, không cần quan tâm.” Đây tay cô ra, anh ta gọi phục vụ đến bắt đầu chọn món ăn.

“Muốn ăn cái gì?” Đem menu đến trước mặt cô, anh rất chân thành giới thiệu “Hắc tuyền lộ tháp tháp bạn tiên hào thử một chút xem sao? Hương vị cũng không tệ lắm! Hương thảo dê cũng không tệ, nơi này còn có gan ngỗng..”

Thi Cận Dương cũng rất linh khốc, nhưng dùng com với con gái lại rất lịch sự, chăm sóc cho người, tính ưu nhĩ trên người anh ta được phát huy đến vô cùng.

Phương Trì Hạ ở cùng với anh ta không giống như ở cùng Lạc Dịch Bắc, ở cùng với anh ta cô rất tùy ý, như cùng bạn bè ở chung một chỗ.

Sau khi kết thúc bữa tối, Thi Cận Dương đề nghị đưa cô về nhà, Phương Trì Hạ cố kị mình ở với Lạc Dịch Bắc, không muốn để Lạc Dịch Bắc hiểu lầm liền dửng dưng từ chối.

“Vậy được rồi, anh đón xe giúp em!” Thi Cận Dương đi ra trước bắt taxi cho cô.

Phương Trì Hạ vài bước đi qua, xoay người lên xe.

Thi Cận Dương bất động nhìn cô, lúc xe chuẩn bị rời đi thỉnh thoảng nói “Trì Hạ, tối hôm qua em rời đi cùng Dịch Bắc sao?”

Sau khi anh ta nói xong lại nhìn vòng cổ của cô, trong màn đêm, ánh mắt hiện lên tia đau thương, nhưng mà vì đêm đen nên Phương Trì Hạ không nhận ra.

Phương Trì Hạ không nghĩ đến anh ta đột nhiên nhắc đến tên này, nhất thời sững sờ.

“Tối hôm qua hai người đồng thời biến mất.” Thi Cận Dương cười nhạt, nụ cười đáng chất.

Phương Trì Hạ kì thật cũng không ngoài ý muốn chuyện anh ta đoán được quan hệ của cô và Lạc Dịch Bắc, khôn khéo như anh ta, hôm đó Lạc Dịch Bắc đến văn phòng của cô hơn một lần sao có thể không nhìn ra manh mối?

“Bạn trai?” Thi Cận Dương lại hỏi.

Là chồng!

Phương Trì Hạ rất muốn trả lời anh ta, nhưng mà lại nghĩ đến quan hệ của mình và Lạc Dịch Bắc là ân hôn liền nhịn lời này xuống.

Mà lúc cô trầm mặc, Thi Cận Dương cũng nhận ra.

Nếu như không phải quan hệ đặc thù sao cô lại có vòng cổ kia?

“Được rồi, không có chuyện gì, đến nơi an toàn thì gọi cho anh một tiếng.” Bảo tài xế lái xe đi, xe taxi liền chậm rãi biến mất trong tầm mắt anh ta.

Thi Cận Dương đứng tại chỗ, lẳng lặng nhìn theo, hai mắt bất đắc dĩ khép lại, khi mở ra đã là một mảnh trong trẻo.

Không ai biết khi anh ta trầm mặc ở trong nhà hàng đã trải qua một phen giãy dụa.

Hoa hồng Louie 14 vừa thấy đã yêu, còn chưa nói ra đã bị vùi dập.

...

Lúc Phương Trì Hạ về biệt thự vẫn còn sáng đèn.

Lúc này còn sớm, cô biết anh chưa đi ngủ.

Vào nhà vốn định không kinh động anh trực tiếp đi phòng khách, ai ngờ vừa mở cửa, lại đụng Lạc Dịch Bắc vừa vận từ phòng ngủ đi ra.

Lạc Dịch Bắc nhìn mặt cô, nhướn nhướn lông mày.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 106: Vừa rồi anh đã cảnh báo em

Phương Trì Hạ cũng đã chuẩn bị bước vào phòng, như không có việc gì đi qua anh “Em không nghĩ là sẽ có anh ở nhà.”

Lạc Dịch Bắc biết lời này của cô chỉ là kiểm soát để ở phòng khách nhưng cũng không làm rõ.

Lúc cô sắp đi qua, anh vươn cánh tay lôi cô đẩy vào tường, môi mòng nhếch lên nói “Nếu như đã trở về thì tiếp tục việc buổi chiều bị gián đoạn thôi?”

Phương Trì Hạ cứng người lại, không nghĩ đến anh còn nghĩ đến việc này.

“Sắp đi ngủ còn phải mặc lễ phục?” Nhìn vào ánh mắt anh, cô nói không được tự nhiên.

“Không sao, dù sao lát nữa cũng cời.” Lạc Dịch Bắc mặt không đổi sắc nói.

“...” Phương Trì Hạ bị anh làm cho không biết nói cái gì.

Thật là không biết xấu hổ!

“Vậy có thể đi rồi sao?” Buồng hai cánh tay ôm cô ra, ánh mắt anh dừng trên mặt cô.

Phương Trì Hạ căn bản không phát hiện ra mình mặc bộ lễ phục kia vào có gì hấp dẫn.

Nhưng nhìn Lạc Dịch Bắc không chịu buông tha, gầy dựa một chút đi về phía tủ quần áo.

Kì thật có bộ lễ phục kia hay không đều như nhau, buổi tối anh cũng không tha cho cô.

Chẳng qua thay bộ lễ phục này chỉ để gia tăng tình thú mà thôi.

Mở tủ quần áo, lấy bộ lễ phục ra Phương Trì Hạ đem vào phòng tắm thay.

Cô có chút xấu hổ, bước chân rất nhanh, còn chút nữa là đụng phải cửa.

Đóng cửa lại, tự giam mình bên trong nhìn chăm chăm bộ đồ, cô đối với hành vi của Lạc Dịch Bắc không nói nên lời “KHầu vị thực ác!”

Độc miệng nói một câu, đem lễ phục để bên cạnh, cho nước vào bồn tắm, để cánh hoa vào, cô vào tắm một chút.

Tốc độ tắm của cô luôn rất chậm, giống như rửa bò, luôn thích cảm giác ngâm mình trong nước, không muốn nhanh như vậy kết thúc, hai là không muốn đi ra ngoài.

Nếu như có thể cô tình nguyện giam mình bên trong.

Nhưng rõ ràng điều này là không thể.

Lạc Dịch Bắc từ trước đến nay không phải là người kiên nhẫn, ở ngoài đợi 10 phút, đã lạnh lùng nói “Cần anh đi vào giúp đỡ không?”

Lời của anh ám chỉ rất rõ ràng, cũng uy hiếp trần trụi, nếu như cô còn không ra, vậy anh liền tiến vào.

Phương Trì Hạ cũng không để ý đến anh, cửa đã khóa trái, cô không cần sợ anh.

Thư thái nằm trong bồn tắm, thân thể cô co lại, ngừng thờ đem toàn bộ mình ngâm vào trong nước.

“Phương Trì Hạ, ba phút nữa em còn không ra, anh liền đi vào!” Âm thanh của Lạc Dịch Bắc từ ngoài cửa truyền đến.

Phương Trì Hạ lại cũng không có để ý. Dem cánh hoa trên mặt lấy xuống, thò đầu từ trong nước ra để hô hấp sau đó lại tiếp tục.

Lạc Dịch Bắc nhìn thời gian, ba phút trôi qua, anh từ từ đầu giường lấy ra chùm chìa khóa, vài bước đi đến cửa phòng tắm.

Đi đến cửa, cầm chìa khóa vào, chuyển động, cửa đóng chặt liền bị mở ra.

Phương Trì Hạ còn ở trong nước nghe thấy tiếng động, giật mình, đầu “Rầm ào ào” một tiếng từ trong nước chui ra.

“Vừa rồi anh đã nhắc nhở em.” Lạc Dịch Bắc ung dung dựa vào cánh cửa, ánh mắt nhìn trên người cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 107: Có đồng ý hay không cô cũng phải đi

Phương Trì Hạ, ngâm mình trong nước, tóc ướt đầm dề, người bị cánh hoa che lấp, trên tóc còn vài cánh hoa.

Cứ như vậy nhìn anh, có chút không tin anh thật sự đi vào.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc từ trên cô cô dời xuống, cuối cùng bị mặt nước phủ đầy cánh hoa hồng ngăn chặn.

Tầm mắt bị ngăn cản, anh chúng mắt nhìn cánh hoa kia, vài bước đi qua chỗ cô.

Xoay người muốn ôm cô đi ra ngoài, lại bị Phương Trì Hạ bối rối rời tay lên ngăn cản “Khoan đã, chờ một chút!”

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc quét lên người cô một vòng, đứng đắn chế nhạo một câu “Như thế nào, lần này cũng muốn là em tới sao?”

Phương Trì Hạ bị anh trêu chọc cũng không phải chỉ một hai lần, trên mặt rất không được tự nhiên, nhưng cũng không để ý.

Cô biết đêm nay mình tránh không được, cũng không làm việc gầy dựa vô vị.

Nhưng cô không muốn hai người làm không chuyện này.

Nghĩ đến chuyện mình phải đi Italy, cô nói “Mấy ngày sau có khả năng em sẽ không về nơi này.”

Cô nói xong cẩn thận quan sát sắc mặt anh, chỉ nói một chút như vậy.

“Không đồng ý.” Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình mà phản bác.

“Em không phải hỏi ý kiến của anh, em chỉ đang thông báo cho anh mà thôi.” Dù sao đêm nay cũng không chạy thoát, Phương Trì Hạ lúc này đặc biệt can đảm

Cô nói chậm rãi, khẩu khí kia giống như khinh thường anh.

Ý của cô rất đơn giản, anh không đồng ý có cũng sẽ đi!

Hai người trước khi kết hôn đã nói rõ không can thiệp vào chuyện của nhau, đây là chuyện của cô, anh không có quyền can, giống như cô không nhúng tay vào bất cứ chuyện gì của anh.

Lạc Dịch Bắc cũng không ngờ cô nói như vậy, biểu tình vận vẹo một chút.

Cô gần đây càng ngày càng can đảm phải không?

Phương Trì Hạ nghĩ đến, cơ hội lần này, đối với người mà nói là cơ hội rất tốt.

Hon nữa cô với anh đăng kí, cũng không phải tất cả tự do đều đem cho anh, ý kiến của anh với cô không quan trọng lắm.

Nói cho anh biết vì đề vợ chồng sống chung hòa bình, không muốn dẫn đến hiểu lầm a.

Nên nói đã nói xong, không để ý sắc mặt anh âm trầm, cả người ngưỡng ngưỡng, bộ dáng thư thái, cánh tay thon dài trắng nõn nhẹ nhàng, đối với anh ta mở hai tay “Em đã xong.” Đây là động tác hứa theo anh.

Trong phòng tắm hương thơm nhàn nhạt, hoa hồng điểm lẹ, khiến cho khuôn mặt xinh đẹp của cô càng thêm động lòng người.

Phuong Tri Hạ động tác gì cũng không biết nhưng một động tác lơ đãng lại khiến cho Lạc Dịch Bắc miệng đắng lưỡi khô.

Nếu như không phải biểu tình trên mặt cô là không tình nguyện, anh thực sự đã bị cô dụ hoặc.

Phuong Tri Hạ căn bản không biết mình làm động tác gì, thấy anh như cũ không có hành động, nghiêng người nhìn anh một cái.

“Không muốn sao? Vậy em ra ngoài đây.”Kéo khăn tắm bao quanh người mình, một chân từ trong bồn tắm bước ra, muốn thừa cơ lướt qua anh, nhưng vừa mới động đã bị anh ta kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 108: Có bạn trai chưa?

“Đã cố gắng chuẩn bị thật tốt đề đi công tác, nếu không tiếp tục chẳng phải rất có lỗi sao?”

Ảnh mắt anh liếc nhìn cô, khỏe mỗi cười là mỉa, đẩy cô lên vách tường, cúi người hôn lên môi cô, cả người đè lên người cô.

Lực của anh rất mạnh, Phuong Tri Hạ bị đau, ngón tay hưng hăng bóp eo anh, nhưng từ đầu đến cuối lại cắn môi, không nói tiếng nào.

Nhưng mà cô kháng lại thể này anh càng làm mạnh hơn.

Một buổi tối, Phuong Tri Hạ bị anh giày vò đến mức người như mất một miếng thịt.

Đau đến bí thâm một lần nữa chứng minh không thể trước mặt đàn ông không biết tiết chế mà hứa theo được.

Bằng không kết cục chính là như cô đêm nay vậy...

Đây là Phuong Tri Hạ bị giáo huấn lần nữa sau đêm tân hôn.

Nhớ đến chuyện đi Italy, mặc dù eo môi đến đứng thẳng lên không được nhưng cô vẫn dậy sớm.

Rời giường chuẩn bị bữa sáng đơn giản sau đó trực tiếp đi ra ngoài.

Trước khi đi cô có đề lại cho Lạc Dịch Bắc tờ giấy nội dung là “Em sẽ không về nhà trong vài ngày, ba bữa cơm của anh sẽ có người hầu chuẩn bị.

Cuối cùng còn vẽ thêm một mặt cười, con mắt híp lại thành lưỡi liềm, rõ ràng thấy được tâm tình của cô rất tốt.

Ra khỏi nhà cô gọi điện cho Thi Cận Dương.

Cô là trợ lý của Thi Cận Dương, hành trình của anh ta cô rất rõ ràng, cô biết sang nay anh ta có chuyến bay đến Italy nên nghĩ đuổi theo anh ta đề đi cùng anh ta.

Thi Cận Dương sớm đã đổi vé của cô cùng chuyến bay với anh ta, lúc đó căn bản không nghĩ đến có khả năng sẽ không đi.

Hiện tại gọi điện thoại thật đúng lúc.

Lúc Phuong Tri Hạ đến sân bay phát hiện Thi Lạc cũng ở đó.

Thi Lạc vốn với chuyến bay này thấy không hứng thú, lúc nhìn thấy cô thì hai mắt sáng lên.

“Này, tiểu mỹ nhân!” Trước dòng người trên sân bay, Thi thiếu cảm kính râm trên tay chào hỏi rất phong nhã.

Thi Lạc vốn rất đẹp trai, cười lộ lên như vậy có cảm giác cánh sắc xung quanh đều làm nền cho anh ta, đặc biệt là con mắt kia, rạng rỡ lấp lánh, rất là đẹp.

Nhưng mà anh ta rạng rỡ làm cho người ta thấy như đang tắm trong gió xuân.

“Thật xinh đẹp!” Phuong Tri Hạ thấy anh ta có chút ngoài ý muốn, đối với anh ta cười sáng lạn.

Thi Lạc gặp cô nhiều lần, có lúc nào cô cười như vậy?

Hiện tại đột nhiên cười như vậy khiến cho anh ta được sủng mà sợ.

Khỏe mỗi cười nhẹ, anh ta ung dung trêu chọc “Cô xem, nếu như gặp một lần là ngẫu nhiên, hai lần là trùng hợp vậy ba lần thì gọi là gì đây?”

Phuong Tri Hạ không nói.

Thi nhị thiếu gia hoàn toàn bỏ qua về không lời của cô, thuận tiện lấy từ tiểu cô nương bên cạnh một hoa hồng, chỉnh sửa cổ áo, ân cần đưa hoa cho cô “Có bạn trai chưa? Có thể suy xét anh có một phần tư huyết thống nước Pháp không? Cùng ăn cùng uống cùng chơi, còn kiểm chức tài xế bốc vác miễn phí, thấy thế nào?”

Tiếng Pháp của Thi Lạc so với tiếng trung còn tốt hơn, thế nhưng khi nói những lời này, dù dùng tiếng trung vẫn rất đúng thứ tự, biểu tình trên mặt còn rất chăm chú.

Ai ngờ, Phuong Tri Hạ còn chưa có phản ứng, một cánh tay duỗi ra, thay cô nhận hoa trong tay anh ta, tiếp theo cả người Thi Cận Dương cạnh ta ngang giữa hai người.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook-Full\(cham\)Net](http://Ebook-Full(cham)Net).

Chương 109: Cứ như vậy để lộ

Cầm lấy cành hồng kia, còn không nói một câu dư thừa, Thi Cận Dương mặt không đổi sắc vô cành hoa kia thành một đồng.

Động tác của anh ta còn vô cùng nhàn nhã, không chút nào giống đoạt hoa của người khác.

“Anh, anh làm cái gì vậy? Thi Lạc không hiểu hành động của anh.

“Không có việc gì làm sao?” Ngón tay thon dài buông ra, tùy ý để cánh hoa trong tay rơi từng mảnh, để lại Thi Lạc về mặt hỗn độn, anh ta dẫn Phương Trì Hạ đến chỗ đăng kí.

Thi Lạc căn bản không biết chuyện của Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc, đứng tại chỗ về mặt trì độn.

Anh ta sao gọi là không có việc gì?

Không phải chỉ đùa một chút thôi sao, cũng không có thật sự đoạt với ah ấy!

Thi Lạc thoát nhìn lưu manh vô lại, nhưng anh ta rất có nguyên tắc, bạn gái của anh em, tuyệt đối sẽ không động vào!

Sự việc ngắn ngủi xen giữa, ba người lên máy bay bay tới Milan.

Đến Milan đã là rạng sáng hôm sau.

Milan là thành phố thời trang quốc tế, hàng năm có rất nhiều tuần lễ thời trang cao cấp được diễn ra.

Thi Cận Dương cùng Phương Trì Hạ tham dự là hợp báo buổi trình diễn trang sức, bao gồm tất cả các tác phẩm của những người thiết kế đứng đầu, bao gồm cả Dung Hi.

Thi Cận Dương cũng giống như Lạc Dịch Bắc, bản thân chính là nhà thiết kế, năng lực thiết kế và giám định vô cùng cao, đây là một trong các nguyên nhân Lạc Dịch Bắc để anh ta hỗ trợ quản lý Dung Hi.

Lần này, buổi trình diễn sớm nhất là tám giờ tối.

Phương Trì Hạ cùng Thi Cận Dương và Thi Lạc đi ra buổi trình diễn đã tiến hành một nửa, Thi Cận Dương thấy cô cầm camera liên tục chụp ảnh, thỉnh thoảng nói một câu “Anh quên nói, lần này kì thật Lạc Dịch Bắc cũng đến.”

Phương Trì Hạ bị lời kia làm cho sặc một chút, camera trong tay suýt rơi xuống đất.

“Sao anh không nhắc em sớm hơn một chút? Cô về mặt sầu khổ, còn chưa thấy người Lạc Dịch Bắc, cả người đã bắt đầu khẩn trương lên.

Lúc đi cô nói phải đi chỗ bạn học ngây ngốc mấy ngày, hiện tại hai người gặp mặt ở đây không phải là khiến cho cô lộ ra sao?

Thi Cận Dương nhìn cô thay đổi sắc mặt trong vòng một giây, không sợ sóng lớn ném cho cô một câu “A, lần sau anh sẽ nói sớm một chút.”

Lời này của anh ta như không sao cả, căn bản không đem lời cô làm chuyện quan trọng.

Phương Trì Hạ “..”

“Em biết Lạc Dịch Bắc sao?” Thi Lạc ở bên cạnh đột nhiên hỏi một câu.

Phương Trì Hạ không muốn công bố quan hệ của hai người, nhưng vẫn bắt đầu đi gạt đầu.

“Quen biết thế nào? “Thi Lạc miễn cảm ngại ra mùi vị bất quái, muốn truy hỏi, nhưng Phương Trì Hạ và Thi Cận Dương người nói một câu đem lực chú ý tiếp tục đặt lên buổi triển lãm.

Chỉ là, Phương Trì Hạ lại không thể tập trung.

Thi Cận Dương hơi hột nói một câu, khiến tâm tình của cô hoàn toàn rối loạn.

Lạc Dịch Bắc muốn đến?

Vì sao không có ai nói cho cô biết?

Phương Trì Hạ đầu đầu, khi buổi trình diễn kết thúc, cô đuổi theo Thi Cận Dương hỏi “Lúc nào anh ấy đến?”

“Chậm nhất là ngày mai.” Thi Cận Dương nhàn nhạt nói.

“Em có thể về nước trước không?” Phương Trì Hạ kéo miệng, về mặt sầu khổ.

“Như vậy mà được sao?” Thi Cận Dương nhướng mày.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bất Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 110: Đồng đội là heo

“Không được!” Phương Trì Hạ nhứt chí.

Làm như vậy xác thực là không được!

Tham dự buổi họp quan trọng như vậy, vốn là cơ hội hiếm có, nếu như cô nói đi là đi sẽ có ảnh hưởng không tốt.

Phương Trì Hạ bỗng nhiên có cảm giác mình bị Thi Cận Dương đào hố.

Nhưng mà nghĩ lại, anh ta cũng không có lí do gì làm vậy.

Anh ta mới biết quan hệ của cô cùng Lạc Dịch Bắc không lâu.

Phương Trì Hạ bị một câu nói của anh ta làm cho tinh thần không thể tập trung, lúc ăn cơm cũng tiêu hóa không tốt.

Buổi trình diễn đa số là tiến hành vào buổi tối, mọi người mấy ngày nay đều ở đây ngây ngốc.

Ban ngày thì tương đối nhàn nhã, Thi Lạc đề nghị đi Sicilian.

Thi Cận Dương thoát nhìn không phải là người thích đi mấy chỗ đó, vậy mà lần này lại không có cự tuyệt.

Thi Lạc đi chơi, hành động cũng không câu nệ tiểu tiết, bàn tay khoác lên vai cô.

Thi Cận Dương lạnh mắt nhìn một màn này, mỗi lần bàn tay anh ta đặt lên, Thi Cận Dương đều yên lặng đẩy ra.

Lực đạo còn không hề nhẹ, khiến cho Thi Lạc kêu oai oái “Anh, anh làm gì thế? Em là em ruột của anh mà!”

“Tay em để chỗ nào?” Thi Cận Dương lạnh mắt quét nhìn anh ta, một tay kéo Phương Trì Hạ lại phía mình.

Lúc nói chuyện với cô, anh ta ôn hoà hơn không ít “Chúng ta đi thôi!”

Toàn bộ đường đi anh ta đều che chở cho Phương Trì Hạ, lúc chen trong đám người đông đúc, cánh tay rắn chắc của anh ta khoác lên vai cô giúp cô khỏi bị mọi người xô đẩy.

Thi Lạc bất động ở phía sau nhìn hai người, lúc nhìn tay Thi Cận Dương thì mày nhíu lại.

Trong người chảy cùng giọt máu, Thi Lạc vô cùng rõ Thi Cận Dương.

Người mà đối với chuyện gì cũng lạnh lùng, lúc nào lại biết làm kỹ sĩ như vậy?

Về mặt quái dị nhìn Thi Cận Dương thật lâu, vấn đề này cho đến khi đến Sicily/Thi Lạc cũng nghĩ không thông.

Sicily là một tòa nhà xinh đẹp ở Địa Trung Hải, là thánh địa của mọi người đến hưởng tuần trăng mật.

Thi Lạc là đồng đội không đáng tin cậy, vừa mới đến đã bị mỹ nữ mất xanh tóc vàng lôi đi.

Thi Cận Dương không thích bầu không khí ồn ào kia, cùng Phương Trì Hạ đi tìm khách sạn ở lại, anh ta ở trong khách sạn cũng không đi ra ngoài.

Phương Trì Hạ còn bàn khoản việc Lạc Dịch Bắc muốn đến, nhưng lại không biết thời gian cụ thể anh đến.

Còn đang ở trong phòng suy nghĩ lát nữa phải giải thích với anh thế nào, nhưng mà trong đầu lại trống trơn, cái gì cũng nghĩ không ra.

Ở trong phòng cũng không có việc gì, cô đi ra ngoài.

Phàm là nơi các đôi tình nhân hay đến đều vô cùng xinh đẹp, Sicily cũng thế.

Mặc kệ là ban ngày trời xanh mây trắng bên bờ biển xinh đẹp nhưng cũng có ánh đèn mộng ảo như ban đêm.

Đây là lần đầu tiên Phương Trì Hạ đến chỗ này, cô ra khỏi khách sạn, đi đến bên cạnh một chút.

Bởi vì không quen thuộc nơi này, cô cũng không đi xa.

Lúc đi qua một hẻm nhỏ, thỉnh thoảng có mấy người cầm bình rượu say lướt khướt đụng phải.

Đều là người Ý, thoát nhìn đều là lưu manh, nhìn cô từ trên xuống dưới.

Phương Trì Hạ dự cảm không tốt, muốn lướt qua mấy người rồi đi, lúc đi qua bên người, bị một người đàn ông kéo lại, "O, sao có cô bé tới đây, nhìn thật là xinh đẹp!"

Người kia nói giọng lưu manh, còn đối với cô giọng mỉa mai.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 111: Chồng thật là đẹp trai

Lá gan Phương Trì Hạ rất lớn, mặc kệ việc đối mặt với mấy người đàn ông thân thể béo mập, Phương Trì Hạ hóp lưng lại như mèo tránh thoát bàn tay anh ta đang đưa tới, gió chân lên đập một phát vào hạ thân anh ta, rồi nhấc chân chạy ra ngoài.

Tên bị Phương Trì Hạ đập cho một phát kêu giống như heo bị chọc tiết, rống với những tên đồng bọn còn lại, "Bắt lấy cô ta! Bắt lấy!"

Mấy người đàn ông Italy ngay lập tức đuổi theo hướng Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ giống như ruồi không đầu chạy loạn ở trong hẻm nhỏ, thật vất vả mới chạy thoát cũng không kịp nhìn kỹ đang chạy đi đâu, Phương Trì Hạ chọn đại một con đường chạy trốn.

Thật ra Phương Trì Hạ đang chạy theo hướng ngược lại với khách sạn nhưng Phương Trì Hạ không biết.

Đây là Italia, đối với người mới tới lần đầu tiên thì nhìn chỗ nào cũng giống y như nhau.

Sau lưng Phương Trì Hạ mấy tên người Italy vẫn còn đuổi theo, tiếng bước chân giống như càng ngày càng gần.

Phương Trì Hạ chạy trốn lâu như vậy hai chân đã nhừ ra, trước mắt Phương Trì Hạ là ngã tư, cô tùy ý chọn một hướng chạy vào, thì va phải một người.

Người bị Phương Trì Hạ va vào phát ra một mùi hương quen thuộc, không phải là mùi hoa sen, mà nhàn nhạt như gió mát hoặc như không khí trong khe núi, rất dễ ngửi.

Lưng Phương Trì Hạ cứng đờ, ngẩng mặt lên.

Lạc Dịch Bắc mặt không cảm xúc nhìn Phương Trì Hạ đang bối rối, hai người gặp nhau ở đây, Lạc Dịch Bắc cũng thấy không có gì ngoài ý muốn.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên nhìn Lạc Dịch Bắc đột nhiên xuất hiện ở đây, rất giật mình nhưng cũng chỉ trong mấy giây, sắc mặt Phương Trì Hạ lại bình thường.

"Chuyện này đêm nay tôi sẽ giải thích với anh!" nhìn mấy tên người Italia đã đuổi tới, Phương Trì Hạ bỗng nhiên mềm giọng gọi Lạc Dịch Bắc một tiếng, "Chồng ơi mấy tên này muốn làm hại em"

Quan hệ Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc tuy không thân mật, thế nhưng Phương Trì Hạ biết rất rõ ràng, nếu Lạc Dịch Bắc thấy có gặp nguy hiểm tuyệt đối sẽ không buông tay mặc kệ.

Hai người kết hôn bí mật, thái độ Lạc Dịch Bắc với Phương Trì Hạ rất lạnh nhạt, nhưng mỗi lần chỉ cần Phương Trì Hạ gặp nguy hiểm, Lạc Dịch Bắc luôn trùng hợp xuất hiện.

Đây là nguyên nhân Phương Trì Hạ khẳng định Lạc Dịch Bắc sẽ giúp cô, Phương Trì Hạ cũng không rõ tại sao lại trùng hợp nhiều lần như vậy.

Lạc Dịch Bắc nghe Phương Trì Hạ nói sững sờ một chút, có chút ngoài ý muốn.

Mấy tên người Italia đang muốn xông tới thì dừng lại đột ngột nhưng không kịp bị trượt một đoạn mới dừng lại về mặt khiếp sợ nhìn hai người.

Trên người Lạc Dịch Bắc có một cỗ khí chất vô cùng lạnh lùng, giống như ai dám đến gần trong vòng ba thước người sẽ bị giết. Mấy tên đó khiếp sợ, nhưng nghĩ đây là địa bàn của mình, dũng khí lại quay trở về.

Lạc Dịch Bắc không đếm xỉa tới mấy tên đó coi áo khoác, lạnh lùng coi ba cục áo kim cương trên áo somi, vén tay áo, chạm rài đi về phía mấy tên đó.

Sau đó, Phương Trì Hạ chỉ thấy Lạc Dịch Bắc xoay tròn vài cái, đá mấy phát cực đẹp, đợi Phương Trì Hạ lấy tinh thần, mấy tên người Italy đều nằm úp sấp trên mặt đất.

Động tác Lạc Dịch Bắc vô cùng gọn gàng, tốc độ nhanh đến mức Phương Trì Hạ cũng không nhìn rõ, Mấy tên đó nhanh chóng bị Lạc Dịch Bắc dọn dẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 112: Gọi thân mật

Lạc Dịch Bắc ra tay cứng rắn sạch sẽ bá đạo, chuẩn soái ca!

Phuong Trì Hạ nhìn một màn này, nhin không được ở bên cạnh vỗ tay nói: "Chồng thật là đẹp trai!"

Lúc trước Phuong Trì Hạ gọi "Chồng" là có ý gọi cho mấy tên người Italy nghe, nhưng bây giờ Phuong Trì Hạ lại gọi rất tự nhiên.

Nhìn Lạc Dịch Bắc quên mất quan hệ giữa hai người, cứ như vậy thốt lên.

Vừa nói xong Phuong Trì Hạ cũng sững sờ.

Bình thường Phuong Trì Hạ chưa bao giờ gọi Lạc Dịch Bắc như vậy, tuy hai người đúng là quan hệ vợ chồng, nhưng Phuong Trì Hạ biết rõ rằng hai người không thân mật đến mức gọi nhau là vợ chồng.

Lạc Dịch Bắc nghe Phuong Trì Hạ nói khê gạt mình, liếc xéo Phuong Trì Hạ, đuôi lông mày nhếch lên.

Phuong Trì Hạ không được tự nhiên, nhưng chỉ một hai giây sau lại khôi phục tự nhiên.

Bước về phía Lạc Dịch Bắc, giống như không có việc gì hỏi, "Anh đến đây lúc nào?"

"Vừa đến." Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nói hai chữ, cầm áo khoác ném về phía Phuong Trì Hạ, đi về hướng khách sạn.

Lạc Dịch Bắc làm động tác này vô cùng đẹp trai, động tác tiêu sái hấp dẫn tới mấy cô gái tóc vàng đi ngang qua ghé mắt nhìn.

Phuong Trì Hạ cứng ngắc chụp lấy áo khoác, sững sờ nhìn chăm chăm bóng lưng Lạc Dịch Bắc, muốn đi theo, nhưng liếc thấy mấy tên người Italia bị Lạc Dịch Bắc đánh nằm rạp trên mặt đất thì bước chân bỗng nhiên dừng lại.

Một tên từ dưới đất bò lên, trong tay cầm dao găm, dùng tiếng ý mắng một câu, gươm dao lên hướng về phía Lạc Dịch Bắc xông đến.

"Cẩn thận!" Phuong Trì Hạ la to, cũng không biết dừng khi từ đâu, nhặt lên một chai bia, khi tên kia sắp đâm trúng Lạc Dịch Bắc, Phuong Trì Hạ gơ cái chai nhắm ngay gáy tên đó đập xuống.

Động tác Phuong Trì Hạ vô cùng bối rối, nhưng sử dụng lực rất lớn.

Thân thể tên đó lao đảo rồi ngã xụi lủ trên mặt đất.

Lạc Dịch Bắc nghiêng người, nhìn gáy tên đó, ánh mắt nhìn về phía Phuong Trì Hạ đang cảm hung khí, đuôi lông mày nhếch lên.

Phuong Trì Hạ phát ngốc, trong tình huống khẩn cấp Phuong Trì Hạ không suy nghĩ nhiều, hiện tại sau khi lấy lại tinh thần, khuôn mặt sợ hãi giống như tờ giấy trắng.

Phuong Trì Hạ dù sao cũng là con gái, từ trước đến nay chưa từng đánh hay giết ai, đột nhiên làm ra chuyện này, không khỏi chán kinh.

Hon nữa Phuong Trì Hạ cũng không biết khống chế độ mạnh yếu khi ra tay, không biết tên trên mặt đất thương thế như thế nào.

"Lạc Dịch Bắc, tôi đánh chết người khác rồi!" Ánh mắt Phuong Trì Hạ cứng ngắc nhìn về phía Lạc Dịch Bắc, ném chai bia trong tay, ánh mắt giống như thỏ con bị kinh sợ.

"Qua đây!" Lạc Dịch Bắc không để ý tới tên trên mặt đất, vươn tay về phía Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ cứng ngắc đi về phía Lạc Dịch Bắc, Lạc Dịch Bắc thuận thế ôm Phuong Trì Hạ vào trong lòng.

"Ồ đây không ai thấy là do em gây ra." Ôm chặt Phuong Trì Hạ ở trong lòng, ánh mắt Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nghiêm nghị nhìn về phía du khách đang vây xem, một đám người bị ánh mắt Lạc Dịch Bắc chấn trụ, tất cả đều thức thời quay đầu sang hướng khác.

"Đi thôi." Buồng Phuong Trì Hạ ra, Lạc Dịch Bắc nắm tay Phuong Trì Hạ, trong cái nhìn chăm chú của đám du khách, quang minh chính đại dẫn Phuong Trì Hạ rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 113: Phòng em chính là phòng anh

Phuong Trì Hạ cũng không phải loại con gái ôn nhu yếu ớt, ngoại trừ mới bắt đầu còn chán kinh một hai phút, trên đường trở về, rất nhanh đem chuyện mới xảy ra quên luôn.

Phuong Trì Hạ lo lắng cái gì?

Lạc Dịch Bắc không phải đang ở đây?

"Anh không đặt phòng sao?" Phuong Trì Hạ nghiêng đầu hỏi.

Lạc Dịch Bắc đứng chân, nghiêng đầu nhìn mặt Phuong Trì Hạ, ung dung quay nói ba chữ, "Sao phải đặt?"

Phuong Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc hỏi một câu chặn họng, không phản bác được.

Đúng vậy.

Bọn họ là vợ chồng, mỗi người ở một phòng sao được.

Phuong Trì Hạ nhìn thời gian trên điện thoại di động, đưa Lạc Dịch Bắc đi về phía nhà hàng "Chúng ta ăn cơm trước đi!"

Phuong Trì Hạ đến đây sớm hơn Lạc Dịch Bắc nửa tiếng, mà đến sớm nửa tiếng cũng gọi là sớm, ít nhất Phuong Trì Hạ quen thuộc nơi này hơn Lạc Dịch Bắc một chút.

Cùng Lạc Dịch Bắc đến nhà hàng, hai người ăn bữa tối đơn giản, rồi về phòng Phuong Trì Hạ.

Lạc Dịch Bắc từ trong nước bay sang, ngồi trên máy bay hơn mười tiếng, tới nơi này thì cũng mới vừa xuống máy bay.

Vào phòng, Lạc Dịch Bắc cởi áo sơ mi, tiện tay ném vào trong tay Phuong Trì Hạ, quay người đi vào phòng tắm.

Phuong Trì Hạ hôm nay giống như chân chạy, cứng ngắc cầm áo Lạc Dịch Bắc, quay người gọi điện thoại cho phục vụ đem áo đi giặt.

Trong phòng tắm tiếng nước vẫn vang lên.

Phuong Trì Hạ ngồi trên ghế sa lon, nghe tiếng nước chảy bên trong, âm thầm suy nghĩ tí nữa nên giải thích chuyện cô ở Italia như thế nào.

Lạc Dịch Bắc không thích cô nói dối, lần trước Lạc Dịch Bắc đến văn phòng Thi Cận Dương cô đã biết.

Hiện tại cô không chỉ nói dối, còn bị Lạc Dịch Bắc vạch trần.

Phuong Trì Hạ nghĩ đến lúc Lạc Dịch Bắc tức giận sẽ làm gì cô, nội tâm có chút khẩn trương.

Thật ra Phương Trì Hạ có thể không cần giải thích, nhiều lắm để Lạc Dịch Bắc gầy vò một đêm.

Nhưng lần này Phương Trì Hạ cùng Thi Cận Dương xuất hiện ở Italia, nếu như Phương Trì Hạ không giải thích, không phải để cho mọi chuyện càng tỏ càng đen sao?

Không chừng Lạc Dịch Bắc còn nói nguyên nhân cô ra nước ngoài liên quan đến Thi Cận Dương.

Phương Trì Hạ cân nhắc, cảm thấy nên nói rõ ràng thì tốt hơn, không thể để dính dáng đến người vô tội.

Hơn nữa nếu nói rõ ràng, bốn năm ở chung cũng sẽ dễ thở hơn một chút.

Trong phòng tắm tiếng nước, vẫn đang tiếp tục vang lên.

Lạc Dịch Bắc giống như không phải đang tắm rửa.

Lạc Dịch Bắc cũng không mang hành lý, Phương Trì Hạ đứng lên muốn lấy điện thoại di động tìm xem ở Sicilian chỗ nào bán áo quần con trai, trong phòng tắm giọng Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên truyền ra, "Đi vào!"

Không đợi Lạc Dịch Bắc nói nửa câu còn lại, Phương Trì Hạ nghiêng đầu nói một câu, "Tự anh làm đi!"

Lạc Dịch Bắc sững sờ, trong không khí đột nhiên có nhiều tia hân ý.

"Cần anh nói lại lần nữa không?" Trầm mặc hồi lâu, giọng Lạc Dịch Bắc lại vang lên, lần này còn lạnh lùng hơn.

Phương Trì Hạ bất đắc dĩ, đẩy cửa phòng tắm đi vào.

Lạc Dịch Bắc còn trong bồn tắm, cơ thể bị bọt bong bóng che lấp, chỉ thấy lỏng ngực trồi lên.

Tư thế Lạc Dịch Bắc rất lười biếng, tay chân rũ xuống, động tác cực kỳ gợi cảm, nhưng trên mặt lại rất lạnh lùng.

"Chuyện gì?" Phương Trì Hạ biết rõ còn cố hỏi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 114: Làm việc vợ nên làm

Lạc Dịch Bắc lạnh mặt liếc Lạc Dịch Bắc một cái, vừa chuẩn bị nói, lại bị Phương Trì Hạ cắt đứt, "Tôi đang giúp anh tìm mua áo quần, không thể không mang đồ đúng không?"

Tiếng nói Phương Trì Hạ nhẹ nhàng ôn nhu, giống như lụa mềm lướt qua mặt hồ giống, rất thư thái.

Lạc Dịch Bắc còn đang tức giận, nghe Phương Trì Hạ nói hết giận ngay lập tức.

"Giúp anh tìm mua áo quần?" Lạc Dịch Bắc đối với lời Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn.

"Đúng vậy a, tôi thấy anh không mang hành lý." Phương Trì Hạ quay về phía Lạc Dịch Bắc nói một câu.

Lạc Dịch Bắc ung dung nhìn Phương Trì Hạ, nét mặt ôn hòa hơn.

Cuối cùng cũng biết làm chuyện nên làm của người vợ.

"Tôi có thể ra ngoài không?" Phương Trì Hạ không dấu vết nhìn Lạc Dịch Bắc muốn nhân cơ hội ra ngoài, lại bị Lạc Dịch Bắc kéo lại.

"Đu sao cũng phải tắm, tắm chung đi!" Lạc Dịch Bắc mặt không đổi sắc, lại tay Phương Trì Hạ, cả người ngã vào trong lòng ngực của Lạc Dịch Bắc.

Phương Trì Hạ đứng ở bên ngoài, bị lôi vào như vậy trên người đầy nước không nói, trong miệng còn sặc đầy bong bóng, nước mắt cũng chảy ra.

"Lạc Dịch Bắc, đồ điên! Khục... Khục..." Tức giận mắng một câu, nằm sấp ở bên thành bồn tắm ho rũ rượi.

Phương Trì Hạ bị sặc mấy ngụm nước, khuôn mặt đỏ bừng, miệng đầy hương vị bong bóng xà phòng, Phương Trì Hạ cảm tức muốn ăn miếng trả miếng báo thù một lần.

Nhưng tưởng tượng rất hay, sự thật thì không giám làm.

Phương Trì Hạ căn bản không làm gì được Lạc Dịch Bắc, chứ đừng đề cập tới báo thù.

Lạc Dịch Bắc xoa xoa huyết thái dương, vớt Phương Trì Hạ đến trong lòng ngực của mình, lấy khăn mặt thay Phương Trì Hạ lau mặt, hơi hột ném một câu, "Sai sót."

Phương Trì Hạ tức giận cắn răng.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình nhìn Phương Trì Hạ, cầm khăn mặt kín đáo đưa cho Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ lau mặt, lại dùng khí thế hùng hục, leo ra khỏi bồn tắm lớn.

"Lát nữa tôi tắm sau, không vội." Phương Trì Hạ không nhân nhỏ, cầm lấy khăn mặt chủ động giúp Lạc Dịch Bắc lau mặt.

Sao với việc giúp Lạc Dịch Bắc tắm, như bây giờ tốt hơn nhiều.

"Chuyện Sicilian, anh đang đợi em giải thích." Lạc Dịch Bắc tựa vào thành bồn tắm lớn, nhìn Phương Trì Hạ nhắc nhở.

Phương Trì Hạ trầm mặc hồi lâu, dứt khoát nhận tội, "Em đang làm việc ở Dung Hi."

Mặt Lạc Dịch Bắc cương cương, lúc trước khuôn mặt còn rất nặng nề.

Phương Trì Hạ nhìn phản ứng của Lạc Dịch Bắc, nội tâm lộ bộ

Lạc Dịch Bắc trầm mặc rất lâu, ánh mắt lạnh lùng nhìn Phương Trì Hạ, chăm chọc, "Nhanh như vậy đã vội vã muốn vào Lạc gia?"

Phương Trì Hạ đã đoán trước là Lạc Dịch Bắc sẽ hiểu lầm, đây là nguyên nhân cô không muốn nói cho Lạc Dịch Bắc biết.

Nhưng bây giờ nghe Lạc Dịch Bắc chính miệng nói ra, thể xác và tinh thần đều cảm thấy mất mát.

Cảm giác giống như khắp nơi đều là băng tuyết, từ đầu đến chân đều rất lạnh, nhưng Phương Trì Hạ không muốn giải thích.

Lạc Dịch Bắc nghĩ như thế nào là chuyện của anh ta, Phương Trì Hạ làm tốt việc chính mình là tốt rồi.

"Em làm việc dưới tay Thi Cận Dương?" Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình hỏi.

"Ừ." Lúc trước có lẽ Lạc Dịch Bắc cũng đoán được, nếu không lần trước cũng đã không chạy tới chỗ Thi Cận Dương, Phương Trì Hạ cũng chẳng suy nghĩ gì nữa, thừa nhận dứt khoát.

Chương 115: Hiện tại cho người một cái cơ hội

Lạc Dịch Bắc hô hấp nặng nề, nhắm mắt lại, rồi mở ra, giọng nói bằng linh thấu xương, "Muốn trở thành Thiếu Phu Nhân Dung Hi không phải là chỉ cần tiếp cận từng bước một Lạc gia là có thể!"

Phương Trì Hạ nắm chặt khăn mặt, biết rõ Lạc Dịch Bắc đang mỉa mai, nhưng không biện hộ.

Lạc Dịch Bắc chán ghét cô cũng không phải chuyện xấu.

Ít nhất, bốn năm sau lúc hai người chấm dứt hôn nhân, có thể gián tán dứt khoát.

Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ, chờ mong Phương Trì Hạ giải thích vài câu, ai ngờ cô từ đầu tới cuối không nói câu nào.

Đây là tại cam chịu sao?

Phương Trì Hạ như vậy khiến anh bỗng nhiên thấy ngột ngạt.

Cánh tay dài vòng qua cổ Phương Trì Hạ, kéo một cái vào trong lòng, "Nếu như muốn ngồi vững vị trí Thiếu Phu Nhân Lạc gia, hiện tại biểu hiện cho anh xem một chút!"

Lạc Dịch Bắc mỉa mai, găm lên tôn nghiêm Phương Trì Hạ đã kích Phương Trì Hạ.

Từ đầu tới cuối Lạc Dịch Bắc vẫn luôn cảm thấy Phương Trì Hạ không giống những cô gái gấp nghề thân phận mình, làm tất cả vì muốn vào Lạc gia!

Mà Lạc Dịch Bắc chán ghét nhất chính là loại con gái này!

Phương Trì Hạ toàn thân cứng ngắc, cắn chặt môi dưới.

"Như thế nào? Nghe không hiểu sao? Hay là cần anh dạy em?" Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn Phương Trì Hạ, châm chọc "Chuyện nhỏ này cũng không hiểu, còn muốn làm vợ anh?"

Phương Trì Hạ nắm chặt tay móng tay in sâu vào lòng bàn tay, khớp xương trắng bạch.

Lạc Dịch Bắc nhìn phản ứng của Phương Trì Hạ, ánh mắt chìm xuống.

Nhiều khi Lạc Dịch Bắc không thể hiểu Phương Trì Hạ.

Nếu nói Phương Trì Hạ giống những cô gái khác cũng không đúng, lần trước ở bệnh viện gặp Lạc Ân Kỳ, cơ hội tốt để kéo gần quan hệ với Lạc gia, Phương Trì Hạ lại không làm gì.

Nếu nói không giống, thì Phương Trì Hạ lại làm rất nhiều chuyện giải thích không rõ.

Ví dụ như mới gặp mặt mấy lần đã đề nghị kết hôn, ví dụ như chuyện làm việc tại Dung Hi.

Lạc Dịch Bắc có đôi khi nhìn không thấu Phương Trì Hạ.

Là lòng dạ Phương Trì Hạ quá sâu che dấu quá tốt, hay là anh nghĩ quá phức tạp?

Lạc Dịch Bắc không nghĩ ra, cũng không muốn suy nghĩ.

"Anh đang dối em biểu hiện!" Lạc Dịch Bắc mặt lạnh nhắc nhở.

Phương Trì Hạ nắm chặt tay, cuối cùng vẫn buông ra.

Giơ tay lên chậm chạp cởi áo quần trên người.

Lạc Dịch Bắc quan sát phản ứng Phương Trì Hạ, nhìn Phương Trì Hạ cảm thấy ánh mắt của cô rõ ràng rất khuất nhục, mắt như bị vật gì đâm vào.

Lúc Phương Trì Hạ sắp cởi xong, Lạc Dịch Bắc thỉnh linh lời tay cô nói, "Ra ngoài!"

Phương Trì Hạ đầu tiên khẽ gạt mình, sau khi lấy lại tinh thần, nhìn Lạc Dịch Bắc ngạc nhiên.

"Hay là em muốn tiếp tục?" Lạc Dịch Bắc đuôi lông mày nhảy lên, đáy mắt tà khí.

"Em lập tức ra ngoài!" Phương Trì Hạ bối rối sửa áo quần, kéo cửa lao ra.

Phương Trì Hạ đi rất nhanh, giống như rất xấu hổ, trên người ướt sũng cũng không để ý.

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn nước đọng trên mặt đất, nháy nháy mắt, tùy ý dùng nước ấm tắm qua, mang áo tắm đi ra ngoài.

Phương Trì Hạ đưa lưng về phía Lạc Dịch Bắc gọi điện thoại cho nhân viên phục vụ đưa quần áo đã giặt đưa lên.

Chương 116: Lạ mềm buột chặt

Lạc Dịch Bắc thản nhiên nhìn cô, ánh mắt di chuyển lên xuống trên người cô.

Phương Trì Hạ dường như không chú ý anh đang ở phía sau, cô vẫn quay lưng lại dạn dỏ chuyện quần áo với người phục vụ.

Cô nói tiếng Ý, nói chuyện rất lưu loát, phát âm cũng rất chuẩn.

Giọng nói của cô rất hay, dường như nói ngôn ngữ nào đều đặc biệt êm tai, thanh âm vui tươi trong sáng, lượn lờ bên tai dễ chịu như tắm vài móng lướt nhẹ trên mặt.

Chắc do quần áo ướt đến lạnh, khi cô nói chuyện, thỉnh thoảng còn kèm theo vài tiếng ho.

Cô nói điện thoại xong, nghiêng đầu qua, quay người chuẩn bị đi vào trong nhà, ánh mắt thỉnh linh chạm phải anh.

Phương Trì Hạ bị anh làm cho giật cả mình, trên mặt thoáng vẻ hỗn loạn.

Sao đi ra cũng không nói một tiếng thế?

"Của anh xong rồi! Tôi vừa dặn dò nhân viên phục vụ xong, quần áo của anh lát nữa sẽ có người mang đến, tôi đi tắm trước đây." Trần tình thần sắc một chút, cô làm như không có chuyện gì mà đi qua, lướt qua anh đi thẳng vào trong nhà tắm.

Thậm chí cũng không nói thêm gì dư thừa.

Tầm nhìn của Lạc Dịch Bắc dõi theo bóng dáng chuyển động của cô, thần nhiên nhìn cô, khuôn mặt càng trầm xuống.

Một chỗ thì to gan đến có thể cầu hôn thẳng thừng với con trai, chốc lại như gần như xa, cô như vậy là thế nào đây?

Lạt mềm buộc chặt ư?

Phương Trì Hạ ở trong nhà tắm đã rất lâu, để bản thân đắm chìm trong làn nước ấm nóng của bồn tắm, dưới cô hoàn toàn ngấm trong nước, chỉ xem không để cả mặt vào trong, giống như làm thế thì cô thể sủi ả trái tim đang lạnh thấu vậy.

Cô thật ra không trách Lạc Dịch Bắc hiểu lầm mục đích có gì cho anh, hai người căn bản cũng không được tính là quen biết, đột nhiên báo anh đồng ý lấy mình, người bình thường đều có thể suy nghĩ nhiều.

Trong lòng cô chỉ là rất không dễ chịu, lúc nghe anh lấy chuyện này ra châm biếm.

Cũng không biết cô rốt cuộc đã ở được bao lâu trong nhà tắm, khi đi ra, Lạc Dịch Bắc đã không còn ở trong phòng.

Buổi tối họ còn phải chờ từ một buổi triển lãm, Phương Trì Hạ chỉ xem như anh đã bận, vốn không quan tâm đến, mà ở trong phòng chọn cho mình bộ lễ phục cần mặc cho buổi triển lãm.

Cô chọn đầm dài màu xanh nước biển, vén bừa tóc lên, cô xoay người đi về hướng nhà hàng ở dưới lầu.

Lúc ở chỗ thang máy, trùng hợp đụng phải Lạc Dịch Bắc.

Nhìn thấy cô chậm chậm bước đến, ánh mắt của anh ung dung lướt trên người cô một cái, đáy mắt sáng lên một sự đẹp đẽ.

Bộ lễ phục này là Phương Trì Hạ là mặc bừa, chất liệu vải nhẹ, sau lưng để lộ ra một chút, trước ngực điểm xuyên nếp gấp, cầu vai là một đoạn viền hoa mảnh nhỏ.

Không trang sức rườm rà, thậm chí ngay cả chút hoa văn cũng không có, màu xanh nhuộm thấm tạo cảm giác tầng lớp tầng lớp, kiểu dáng thật ra vô cùng đơn giản, nhưng mặc trên người cô, đúng là có một loại xinh đẹp không thể diễn tả.

Thoát tục là từ thích hợp nhất để miêu tả cô, đặc biệt là khi mặc đầm dài.

Bước đi chậm rãi, khiến người khác nghĩ đến rằng tiền giẫm lên bột sóng mà bước ra giữa một màu xanh của trời và biển.

Lạc Dịch Bắc giả vờ thần nhiên nhìn cô, có hơi bất ngờ trước cô của tối nay.

Phương Trì Hạ giống như không ý thức được bản thân mặc đẹp đến như thế nào, đi đến vài bước, tự mình bấm nút thang máy.

"Đình doang" một tiếng vang lên, hai người cùng nhau đi vào, ai cũng không nói lời nào.

Không khí nhất thời có chút kì lạ.

Lạc Dịch Bắc đã quen với việc bản thân có lúc nào cũng có thể không ngừng gây ồn ào, bỗng nhiên yên lặng như vậy, anh ngược lại có chút không thích ứng.

Mất tiếng sang cô, vừa chuẩn bị nói gì đó, "Đình" lại một tiếng vang lên, đã đến tầng một rồi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 117: Kể thứ ba đột nhiên xen vào

Cánh cửa của thang máy tự động mở ra.

Phương Trì Hạ đi thẳng trước, vừa chuẩn bị đi đến chỗ nhà hàng, cửa của thang máy khác cạnh bên cũng mở, bóng dáng của Thi Cận Dương theo đó bước ra.

Sự trùng hợp như thế này, khiến cô có hơi bất ngờ.

Nhìn thấy anh ta, cô thay đổi sự lạnh nhạt trong thang máy, bình thần trò chuyện với anh, "Buổi triển lãm mà tối nay chúng ta chờ trì kéo dài khoảng bao lâu?"

"Chắc khoảng hơn một tiếng!" Thi Cận Dương căn bản không để ý đến đằng sau còn có Lạc Dịch Bắc chưa đi ra, cười nhạt trả lời cô một câu.

"Đến lúc đó còn phải trở về Sicily liệu có bất tiện không?"

"Cô ăn gì chưa? Đi cùng nhé?"

"Được!"

Hai người giống như người quen vậy vừa đi vừa chuyện trò, từ đầu đến cuối, đều không để ý đến người đằng sau.

Chân mày Lạc Dịch Bắc chau lại, gương mặt trầm lạnh đi tới vài bước, đứng giữa hai người, thần nhiên kéo tay của Phương Trì Hạ lại.

Chuyện này ngày thường anh từng làm không ít, Phương Trì Hạ không nhận ra có gì khác lạ, nhưng mà, dưới cái nhìn của Thi Cận Dương, lại hiển nhiên nhìn thấy sự chiếm hữu.

Đây là tín hiệu được truyền giữa những người đàn ông. Thi Cận Dương tự nhiên vừa nhìn đã hiểu.

Ánh mắt nhìn anh nắm tay của Phương Trì Hạ, đôi mắt Thi Cận Dương có hơi nhói, nhưng rất nhanh đã xem như không có chuyện gì mà rời đi.

"Đến rồi." Chào hỏi với anh ta xong, anh đi trước hướng về phía nhà hàng.

Lạc Dịch Bắc nói ít hiểu nhiều, không làm ra hành động nhắc nhở nhiều hơn.

Thi Cận Dương là người thông minh tinh tế như vậy, anh biết đối phương nhìn ra.

Buồng tay của Phương Trì Hạ, anh đi tới vài bước, hai người trò chuyện như thường ngày.

"Lần này định ở lại đây bao lâu?" Người mở lời là Thi Cận Dương.

"Vẫn chưa rõ, trước mắt định ở bảy ngày, về sau có thể có thay đổi." Lạc Dịch Bắc gọi phục vụ đến, dùng tiếng Ý lưu loát gọi món cho ba người, rồi đưa trà thực đơn.

Món ăn vẫn chưa mang ra, Thi Lạc đã ôm một cô gái xinh đẹp tóc vàng đi qua.

"Có phiền nếu ngồi chung không?" Thần kinh của con người như anh ta có hơi to sợi, một mình hướng về ngồi bên cạnh Thi Cận Dương, cô gái đi cùng thì ngồi xuống cạnh Phương Trì Hạ.

Họ ngồi trên ghế xô-pha, loại dài, vốn là hai người ngồi thì rất rộng rãi, bây giờ nhiều hơn một người, rõ ràng có chút chật chội.

Phuong Tri Hạ bị cô gái đó thẳng thừng chen vào trong cùng ngồi sát vào Lạc Dịch Bắc.

Và lại chân của cô gái đó còn rất dài, lúc ngồi vắt lên, chiếm hết một nửa không gian, Phuong Tri Hạ bị ép đến cả người dính với Lạc Dịch Bắc.

Sắc mặt của cô có hơi mất tự nhiên, Lạc Dịch Bắc ngược lại xem như không có gì, vẫn rất ung dung nhàn nhã thưởng thức li rượu cốc-tai trong tay.

Phuong Tri Hạ đã cực kì không thoải mái, nhưng bạn của Thi Lạc, cô lại ngại không nói gì, chỉ có thể giữ tư thế như vậy, cứ như thế chen chúc với Lạc Dịch Bắc.

Chỉ là, khoảng cách gần như vậy, dùng bữa quả thật không thuận tiện cho lắm.

Lúc giờ tay lên, cô thậm chí mấy lần va phải ngực của Lạc Dịch Bắc.

Cảm giác ấy cứ như dùng thân thể để mè hoặc vạ.

Trên mặt Phuong Tri Hạ có hơi nóng, ánh mắt vô cùng không được tự nhiên, sau cùng dứt khoát cúi đầu ăn đồ của mình.

"Cô nóng lắm à?" Ánh mắt Lạc Dịch Bắc ung dung lướt trên mặt cô, thản nhiên buông ra một câu.

"Do thời tiết." Phuong Tri Hạ đáp ứng tiếp tục dùng bữa của mình.

"Ồ đây có điều hòa." Lạc Dịch Bắc làm như không có gì mà nhắc nhở.

Phuong Tri Hạ bị anh làm cho cứng họng, dứt khoát thẳng thừng lờ đi câu nói của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 118: Bảo Bảo...

Lạc Dịch Bắc cũng không nói gì, thờ ơ dùng bữa cắt thịt bò.

Cảm giác của anh thật ra cũng rất không dễ chịu, bị một cô gái ngồi sát cạ vào lâu như thế, cả người đều căng thẳng cả lên, khi dùng bữa trong mắt là đồ ăn ở trong đĩa, trong đầu lại toàn là cảm giác cơ thể mềm mại của cô lúc dính chặt vào anh.

Bữa cơm tối này, cả hai đều ăn rất không thoải mái.

Phuong Tri Hạ thì lúng túng, Lạc Dịch Bắc thì suy nghĩ không biết đã lạc về đâu, ánh mắt thậm chí mấy lần nhìn thoáng qua nơi cơ thể hai người dính chặt vào nhau.

Sau khi kết thúc bữa tối phải đến buổi triển lãm, Phuong Tri Hạ ăn xong sớm nhất.

Quả thật không chịu nổi bầu không khí giống như ở không trung cũng cọ xát ra tia lửa với Lạc Dịch Bắc nữa, cô vốn không ăn được bao nhiêu thì đã chạy đi mất.

Lạc Dịch Bắc và Thi Cận Dương đi theo sau, buổi lễ ra mắt bây giờ cũng sắp bắt đầu.

Sau khi Phuong Tri Hạ đến, thì một mình đi dạo quanh các quầy trang sức.

Bước chân vừa đi được vài giây, sau lưng đột nhiên vang lên một tiếng gọi cao vút, "Nặc Á!"

Giọng nữ xa lạ, nói tiếng Trung, gọi tên mà những người thân nhất bên cạnh Lạc Dịch Bắc dùng với anh.

Phuong Tri Hạ lạnh lẽ nhìn chằm chằm nơi bảy những trang sức xinh đẹp, vốn không có tình dế ý, nhưng khóe mắt không cẩn thận trùng hợp lướt qua chỗ của Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc và Thi Cận Dương đứng cạnh nhau, sự xuất hiện của hai người, giống như hiện trường bỗng có thêm ánh đèn trang uay vài ki-lô-oát vậy, bỗng chốc tắt cả nguồn sáng đều bị cả hai người họ hấp thụ hết.

Hai người đàn ông phong thái khác nhau, nhưng đều xuất chúng như nhau, khiến cho ánh mắt của không ít khách khứa ở đây đều nhìn qua.

Cách đó vài mét, một thân hình mảnh mai chậm chậm bước về phía họ.

Người vừa đến dường như rất thân với họ, sau khi đến, chào hỏi trước với Thi Cận Dươnb, sau đó trực tiếp ôm lấy Lạc Dịch Bắc.

Lúc cô làm hành động này vô cùng tự nhiên, cảm giác giống như bình thường họ gặp nhau đều dùng cách thức này vậy.

"Anh không nói với em anh cũng đến đây." Ôm anh một lúc, bỏ anh ra, cánh tay của cô vòng lấy tay anh.

Lúc cô cười lên đặc biệt xinh đẹp, giống như trong một thế giới trắng xóa tuyết đột nhiên nở ra một đóa hoa mai đỏ vậy, đôi mắt ấy dù cho ở trong đêm tối vẫn rất rực rỡ chói mắt.

Đây là một cô gái trẻ vô cùng xinh đẹp, theo sự xuất hiện của cô, xung quanh ánh mắt nhìn ba người họ càng nhiều thêm, đặc biệt là nhìn về hướng cô gái đó, ánh mắt ngưỡng mộ hay đố kỵ đều có cả.

Lạc Dịch Bắc nhìn thấy cô gái đó tâm trạng dường như rõ ràng tốt lên không ít, khóe môi cong lên, người trước giờ ít khi cười, thậm chí hiếm khi mà lộ ra một tia cười với cô.

Phuong Tri Hạ nhận ra cô gái đó, trước đây khi ở Lạc gia, cô đã gặp qua.

Cô gái khoác tay đi cạnh Lạc Dịch Bắc ở sảnh tiệc, xinh đẹp tựa người trong tranh, đẹp đến nỗi có chút không chân thật.

Một cô gái vô cùng hợp với Lạc Dịch Bắc, hai người khi đứng chung, không ai nghi ngờ họ không phải là một cặp.

Phuong Tri Hạ cùng vài người khác cách đó vài mét, nhưng nghe thấy rất rõ Lạc Dịch Bắc đã gọi cô gái đó là "Bảo Bảo".

Lúc anh gọi tên cô ấy khóe môi có hơi cong lên, trong giọng điệu đó tự nhiên mà lộ ra sự cưng chiều, nhìn đến nỗi không ít ánh mắt khách nữ có mặt đều say đắm.

Phuong Tri Hạ lặng lẽ quan sát mọi người đang chăm chú nhìn theo cặp đôi như ngọc bích, dừng lại ở khóe môi hơi nhếch lên của Lạc Dịch Bắc, bàn tay nắm lấy trang sức đồng cứng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 119: Cung chiều tận xương

Bảo Bảo...

Phải cung chiều nhiều lắm mới có thể gọi tên của một người ôn nhu tận xương đến như vậy?

Phương Trì Hạ chưa từng thấy qua Lạc Dịch Bắc như thế, cô nhìn chăm chăm hai người dưới ánh đèn một lúc, ánh mắt như chưa có việc gì di chuyển sang chỗ khác.

Từ sau khi cô gái được Lạc Dịch Bắc gọi là "Bảo Bảo" xuất hiện, sự chú ý của anh dường như chỉ đặt trên người đối phương, trò chuyện với cô gái ấy cả một buổi tối.

Thị Cận Dương cũng ở đó, giữa chừng không biết ai nói câu gì, cô gái tên là Bảo Bảo bị làm cho bật cười.

Khi cô cười rất rạng rỡ, đầu còn không ngừng dựa trên vai của Lạc Dịch Bắc, hai người giống hệt một cặp tình nhân vậy.

Phương Trì Hạ giống như một cô Lọ Lem bị người khác ruồng rẫy, từ đầu đến cuối đứng ngẩn ngơ ở buổi lễ triển lãm, ngược lại Thị Lạc luôn ở bên cạnh với cô, dùng tiếng Pháp kể chuyện cười cho cô, còn biết làm vài hành động hài hước chọc cô.

"Ồ đây không vui ư? Hay là anh đưa em rời khỏi?" Thị Lạc cùng cô đi qua từng dãy quầy trang sức, vừa đi, vừa quay người nói chuyện với cô.

"Không cần đâu, tôi còn định ở đây một lúc nữa, khó khăn lắm mới ra đây một lần, không đáng để mờ nhạt tầm mắt hơn sao?" Phương Trì Hạ tập trung vào trang sức ở trong quầy,mơ hồ nhìn vào từng tác phẩm được mang ra triển lãm.

Tác phẩm được triển lãm tới nay đều rất đẹp, còn có rất nhiều lag của Dung Hi.

Phương Trì Hạ đặc biệt yêu thích phong cách tạo mẫu của nhà thiết kế ở Dung Hi, mỗi một món đều rất đẹp đẽ, mỗi một món đều khiến người khác nhìn rồi khó quên.

Thị Lạc thấy cô không quan tâm, cũng không nói gì thêm.

Buổi triển lãm trang sức này, thời gian kéo dài khoảng hơn một tiếng.

Lúc kết thúc Lạc Dịch Bắc và cô gái trước đó đã không thấy bóng dáng nữa, Thị Cận Dương ở lối ra, dường như cô tình đứng đợi cô.

"Tôi đưa cô về!" Nhìn thấy cô, Thị Cận Dương vài bước đi đến.

"Được." Phương Trì Hạ không nói gì, chỉ là ánh mắt không kìm được nhìn quanh một cái, không thấy bóng dáng của Lạc Dịch Bắc, cô theo sau anh em Thị Cận Dương rời khỏi hiện trường.

Lúc về tới khách sạn đã sắp 10 giờ rồi.

Lạc Dịch Bắc tới nay luôn ở cùng cô gái ấy, Phương Trì Hạ đoán anh tới nay chắc sẽ không về đây nữa, đi tắm xong, mặc bộ đồ ngủ thì lên giường.

Sau khi nằm trên giường được nửa tiếng, bên ngoài cửa vang lên tiếng lạch cạch, cửa được mở ra.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên, ý thức vẫn chưa hoàn toàn chìm vào giấc ngủ bỗng nhiên đã tỉnh táo, nhưng lại không mở mắt nhìn.

Đi vào tự tiện như vậy, cô biết chỉ có thể là Lạc Dịch Bắc.

Cô hơi khó hiểu là, sao anh lại trở về?

Không phải đã đi cùng cô gái đẹp như trong tranh vẽ kia rồi sao?

Phương Trì Hạ mỗi lần nhìn thấy hai người họ ở cạnh nhau thì lại dao động một lần, chủ yếu là bị ánh mắt của Lạc Dịch Bắc nhìn cô gái đó, cùng với bầu không khí cung chiều một cách tự nhiên kia làm cho dao động.

Anh như thế khiến cho cô rất khó hiểu, rõ ràng đã có người con gái anh thích đến vậy, tại sao còn đồng ý kết hôn với cô?

Phương Trì Hạ nghĩ mãi không thông, càng nghĩ càng không ngủ được, sau cùng hoàn toàn tỉnh ngủ hẳn.

Lạc Dịch Bắc sau khi vào phòng thì vào nhà tắm để tắm.

Ở bên trong mất khoảng vài phút rồi đi ra, đi thẳng đến trước giường.

Anh làm việc vô cùng thẳng tắp ta, kéo chăn lên nằm sau lưng cô, tay vén áo choàng tắm của cô lên sờ mó bên trong lớp quần áo của cô.

Phương Trì Hạ nghĩ đến cảnh anh thân mật cùng cô gái ấy, cô hơi kháng cự trước hành động của anh, phản xạ có điều kiện trở người lại, tránh động tác của anh ra...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 120: Cứ ngủ với tư thế như thế này

Lạc Dịch Bắc có hơi bất ngờ trước phản ứng của cô, đôi tay đưa ra rơi trong không trung, ngừng ra vài giây, lại đưa qua lần nữa.

Anh định làm sao để không làm ồn cô tỉnh lại, trái lại, nếu như cô thật sự đã thức, anh ngược lại thoải mái hơn.

Đối với Lạc Dịch Bắc mà nói, tỉnh rồi càng tốt, tỉnh rồi làm gì cũng thuận tiện hơn, sẽ không giống như là anh đang tự mình an ủi.

Phương Trì Hạ có hơi nổi giận trước hành động của anh, giữ lại bàn tay không có phép tắc của anh, chờ người thêm lần nữa, để bản thân giữ xa khoảng cách với anh.

Lạc Dịch Bắc vấp vấp mấy lần, ánh mắt thâm trầm, cánh tay dài kéo cô vào trong lòng, trở người để cô dưới thân.

Thân hình to lớn giữ cô thật chặt, môi của anh hôn xuống ngay môi của cô, tay còn lại gỡ bỏ sự kháng cự của cô, mạnh bạo thăm dò vào trong áo choàng tắm của cô.

Phương Trì Hạ vừa nghĩ đến anh vừa từ chỗ cô gái khác trở về, trong lòng không hiểu sao có hơi bất mãn, lúc hai môi chạm nhau, răng vừa hé thì đã cắn anh một cái.

Lạc Dịch Bắc chau mày lại, ánh mắt thâm trầm rơi trên mặt của cô.

Cô bé này hôm nay bị sao vậy?

"Muộn lắm rồi, nên ngủ thôi." Phương Trì Hạ cũng không giải thích, vừa xoay người, đã vùi đầu vào trong chăn không quan tâm đến anh.

Tay của Lạc Dịch Bắc vẫn còn ở trong áo choàng tắm của cô, tư thế thế này, rõ ràng có chút kỳ quái.

Bản thân Phương Trì Hạ khi ngủ cũng cảm thấy rất lạ, muốn rút tay của anh ra, cánh tay luôn vào trong của Lạc Dịch Bắc thu một vòng, thuận thế ôm lấy cô.

Với tư thế này, Phương Trì Hạ bị anh ôm từ đằng sau, lưng dán chặt vào ngực của anh, hai người bình thường khi ngủ cũng hay như vậy, cực kì thân mật.

Nếu như không phải tay của anh vẫn còn ở lại trong quần áo của cô, tư thế ngủ như vậy Phương Trì Hạ rất thích, dựa vào trong lòng anh, cô sẽ bất giác cảm thấy yên tâm, chuyện gì cũng không cần lo lắng.

Cũng sẽ không giống như những năm trước kia khi lẻ loi một mình, ngay cả ngủ đều thấp thỏm lo sợ.

Nhưng vấn đề bây giờ là, tay của anh vẫn còn ở trong áo choàng tắm của cô.

Càng khiến Phương Trì Hạ không thoải mái đó là, vị trí lồng bàn tay của anh, vừa vịn đặt ở trước ngực của cô.

Trong lòng Phương Trì Hạ rất lúng túng, nhưng nhìn anh cũng không có ý định tiến thêm bước nữa, cô cũng không thềm tranh vào vùng nước đục.

Với tâm lí thất thường của Lạc Dịch Bắc, nếu như thật sự làm với anh, đôi lại anh sẽ gầy vò dữ dội hơn là chuyện vô cùng có thể xảy ra.

Đều đã kết hôn bấy nhiêu ngày rồi, Phương Trì Hạ ít nhiều có hơi hiểu anh, không kiên trì gỡ tay anh ra, chỉ nhắm mắt cố gắng gạt bỏ cánh tay của anh trong đầu, thậm chí ngay cả con người của anh cũng muốn xóa đi trong đầu óc cô.

Lạc Dịch Bắc căn bản không biết tới nay cô bị gì.

Anh có thể tiếp tục làm gì mình muốn, nhưng mà, nhìn gương mặt của cô tâm trong đục ít muốn gì cũng không hứng thú, tự giác mất hứng mà kiềm chế lại.

Hai người cứ để tư thế kỳ lạ này ngủ hết một đêm, ngày hôm sau khi thức dậy, Phương Trì Hạ tỉnh dậy trước Lạc Dịch Bắc vài phút.

Cô xuống giường, thay một cái váy rộng rãi cho bản thân, định xuống lầu dùng bữa tối, báo thức trong điện thoại của Lạc Dịch Bắc lúc này bỗng vang lên.

Dường như là âm báo tin nhắn ta, "tí tách" như tiếng nước nhỏ giọt, trong căn phòng buổi sớm yên tĩnh vang lên rất rõ ràng.

Điện thoại của anh đặt ở trên ghế xô-pha, Phương Trì Hạ đi ra cửa trùng hợp phải đi qua cạnh chiếc ghế đó, thuận tiện nhìn trên màn hình của anh một cái.

Cái gì cũng không thấy, chỉ nhìn thấy hai chữ "Bảo Bảo"...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 121: Nhường cô ấy cho tôi

Bảo Bảo, nick name kêu rất thân.

Lúc này Phương Trì Hạ không nghĩ tới đây có thể là một cái tên.

Phản ứng đầu tiên của cô đây là một xung hô dành riêng cho đàn ông gọi phụ nữ, hơn nữa khi chỉ có vô cùng sùng ai một người, mới có thể gọi đối phương như vậy.

"Thật buồn nôn!". Không nghĩ tới Lạc Dịch Bắc ở bên ngoài bằng lãnh lạnh lùng cũng có một mặt như vậy, cô độc miệng một câu, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Thời điểm đi đến nhà hàng, anh em Thi Cận Dương vừa vận cũng ở đó.

Thi Lạc ở xa đã vẫy cánh tay gọi cô: "Chào buổi sáng, Hạ Hạ, bên này!".

Phương Trì Hạ đi qua, rất tự nhiên ngồi xuống chỗ đối diện hai người.

Hôm nay Thi Cận Dương có chút việc gấp phải về nước, ăn hết bữa sáng phải chạy tới sân bay.

Kỳ thật Phương Trì Hạ rất muốn đi chung với anh, thế nhưng mà, cổ kị Lạc Dịch Bắc vẫn còn ở đây, chung quy cô chỉ nghĩ mà thôi.

"Đợi tí nữa em đưa anh đi!". Ngang đầu liếc mắt nhìn người đàn ông tuấn lãng đối diện một cái, cô chủ động đưa ra yêu cầu.

"Được, được!". Không đợi Thi Cận Dương đồng ý, Thi Lạc thay thế anh trả lời, ai ngờ đôi lấy là một ánh mắt sắc bén.

Thi Lạc quát quát miệng, điềm nhiên như không có việc gì nhìn về phía ngoài cửa sổ: "Coi như anh chưa nói cái gì cả".

Ánh mắt chuyển hướng sang Phương Trì Hạ, Thi Cận Dương âm thanh nhàn nhạt: "Mấy ngày nay chạy tới chạy lui, hẳn là em cũng tương đối mệt mỏi, ở khách sạn nghỉ ngơi thật tốt là được rồi".

Phương Trì Hạ không nghĩ tới anh sẵn sóc như vậy, khỏe mới nhện không được cong cong.

Chỗ cửa nhà hàng, Lạc Dịch Bắc rời giường muộn hơn cô một chút hiện đang đi tới hướng bên này, vừa đi vừa gọi điện thoại.

Phương Trì Hạ vừa nhìn thấy anh trò chuyện, phản xạ có điều kiện tính cho là anh đang nói điện thoại với Bảo Bảo.

Thời điểm Lạc Dịch Bắc đi tới, thân thể cô không tự chủ co lại vào bên trong, kéo ra chút cự ly với anh.

Đây là một động tác bài xích rõ ràng, cảm giác như là đi gần anh sẽ mâu thuẫn.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, ánh mắt nhìn về phía cô bên cạnh, mày nhíu lại nhăn.

Phương Trì Hạ như không có việc gì tiếp tục ăn phần của mình.

Lạc Dịch Bắc ngắn gọn mấy câu tắt điện thoại, ánh mắt chuyển hướng sang Thi Cận Dương đối diện: "Bảo Bảo hỏi cậu chứng nào thì rồi đi, có muốn ở chung với em ấy hay không?".

"Tiểu công chúa đã lên tiếng, tôi có chỗ trống để cự tuyệt sao?". Thời điểm nhắc đến tên, mặt mày Thi Cận Dương cũng nhu hòa không ít.

"Vậy được, tôi nay cậu ở chung một chỗ với em ấy". Lạc Dịch Bắc đơn giản nói rõ một câu, cầm lấy đồ ăn vừa dùng com, như là nhớ tới cái gì, mặt bỗng nhiên nằng lên.

Đột ngột một động tác, làm cho Phương Trì Hạ kinh ngạc.

Lạc Dịch Bắc liếc nhìn cô một cái, lại nhìn Thi Cận Dương đối diện, mặt không thay đổi hỏi: "Chức vụ của cô ấy ở trong tay cậu?".

"Ừ". Thi Cận Dương bụng sữa bò trong tay uống một hớp, ngược lại trả lời dứt khoát.

Môi mòng Lạc Dịch Bắc nhếch lên, trực tiếp mở miệng đòi người với anh: "Nhường cho tôi!".

Một câu, làm cho Thi Cận Dương sững sờ, Phương Trì Hạ cũng sững sờ.

Vấn đề này Phương Trì Hạ đã nghĩ tới trước, cô không nói cho anh biết mình ở Dung Hi còn có nguyên nhân chính là cái này.

Nếu như anh biết, cô cảm thấy anh tám chín phần mười sẽ điều cô qua đó!

Thế nhưng, cô tuyệt không muốn ở bên cạnh anh.

Buổi tối ngày nào hai người về nhà đều phải đối mặt, cho dù hiện tại ban ngày cũng tùy thời cũng gặp anh, điều này làm cho Phương Trì Hạ rất không tự nhiên.

Chuyện đi qua chỗ đó, cô còn sợ là hai người ở cự ly gần, tùy thời đều gặp nhau, gần nước lâu dài, cũng không biết anh có thể đang ở văn phòng làm việc làm ra chuyện cảm thú hay không...

Chương 122: Bỏ sót tuần trăng mật

Hai người kết hôn ở chung một văn phòng, chung quy cũng sẽ có chút quái dị.

Nếu như bị người gặp được chút hình ảnh không nên nhìn, cô không biết đến lúc sau sẽ gây ra tin tức như thế nào.

Đây không phải là kết quả Phương Trì Hạ muốn

Nghĩ đến vấn đề này, lòng cô có chút hoang mang rối loạn, ánh mắt khẩn trương nhìn về phía Thi Cận Dương, cẩn thận từng li từng tí chờ đợi đáp án của anh.

Lúc này vừa vặn Thi Cận Dương cũng đang nhìn cô, liếc một cái nhìn ra trong mắt cô không tình nguyện, ánh mắt chuyển hướng sang Lạc Dịch Bắc, mặt không đổi sắc phun ra hai chữ: "Không cho!".

Anh nói vô cùng kiên quyết, tựa hồ một chút chỗ trống để thương lượng cũng không có.

Tay Lạc Dịch Bắc cầm lấy đồ ăn cứng đờ, mặt bỗng nhiên nâng lên, ánh mắt chống lại ánh mắt anh ta, đuôi lông mày nhu lại: "Lý do?".

"Với tư cách là một ông chủ hoàn toàn dân chủ, khi sự quyết định nhân viên đi hay ở nằm trong tay của tôi, thì không phải là nên tôn trọng ý tứ nhân viên của mình sao?". Ý tứ anh ta rất đơn giản, Phương Trì Hạ người ta không vui, tất nhiên là anh ta không có lý do buông tay.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, ánh mắt ung dung nhìn về phía Phương Trì Hạ bên cạnh.

Phương Trì Hạ nghe được lời Thi Cận Dương, giống như ăn được thuốc an thần, lúc này an tâm hơn nhiều.

Coi như không thấy được ánh mắt của anh, cúi thấp đầu, cô tự một mình tiếp tục ăn bữa ăn của mình.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn nhìn động tác của cô, ánh mắt càng thâm trầm, thế nhưng cuối cùng cô không chịu thì anh biết làm thế nào.

Vấn đề này, lúc hai người vào buổi tối, anh mới "Nói chuyện nghiêm túc với cô".

Phương Trì Hạ bị ánh mắt anh làm từ khiếp đến hoảng, một bữa cơm ăn đến vô cùng hoảng loạn.

Mắt Thi Cận Dương nhìn thời gian trên đồng hồ, là thời điểm xuất phát, bữa sáng cũng chưa giải quyết xong, lập tức đứng lên: "Tôi đi trước, các người từ từ ăn".

"Cần tôi đưa không?". Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu nhìn về phía anh chuẩn bị rời đi, thuận miệng hỏi một câu.

"Không cần, các người chơi thật vui là tốt rồi". Thi Cận Dương cũng không quay đầu lại, trực tiếp đi ra khỏi nhà hàng.

Thi Lạc đi sau lưng anh, đi vài bước, thỉnh thoảng nói ra một câu: "Cứ như vậy để Hạ Hạ ở chỗ này được không?".

Anh còn chưa biết quan hệ giữa Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc, thời điểm hỏi lời này đặc biệt mê mẩn.

Để lại một cô gái và một người đàn ông ở khách sạn, như vậy an toàn không?

Trong mắt của Thi Lạc, loại chỗ như khách sạn này, dù cho vốn an toàn thì hai người đến nơi này cũng sẽ trở nên không an toàn.

"Có liên quan không?". Thi Cận Dương trả lời rất qua loa.

"Thế nhưng, nơi này là thánh địa tuần trăng mật!". Thi Lạc Dương tăng cao âm lượng trả lời một câu.

Thi Cận Dương nghiêng đầu đáp lời một câu: "Hay là em muốn ở lại đó?".

Thi Lạc bị anh làm nghẹn họng yên lặng không đáp? Sờ sờ cái mũi, lúng túng vài bước đuổi kịp anh: "Ai nói em muốn ở lại, trong nước thật đẹp! Trong nhà tốt hơn!".

Bóng lưng hai người càng đi càng xa, cuối cùng biến mất khỏi khách sạn.

Từ khi Phương Trì Hạ nghe thấy câu "Thánh địa tuần trăng mật" của Thi Lạc vô tâm kia thì luôn rơi vào trạng thái mất trật tự.

Đúng vậy, Sicilian là thánh địa của tuần trăng mật

Thế nhưng, vì sao Lạc Dịch Bắc ở lại?

Phương Trì Hạ còn chưa biết người tên Báo Báo, cô sẽ không tự kỷ cho là anh muốn ở lại đây với cô để bù đắp tuần trăng mật đã bỏ sót, thời điểm nghĩ đến vấn đề này, trong đầu tràn ngập khó hiểu.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, như cũ không đếm xỉa tới cảm lấy đồ ăn ăn phở của mình.

Một bữa sáng, kỳ thật sức nặng cũng không nhiều, thế nhưng thời gian hai người ăn lại đặc biệt lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 123: Chỉ đơn giản như vậy thôi sao?

Thật vất vả và giải quyết xong bữa sáng, Lạc Dịch Bắc đi ở phía trước đến căn phòng trong khách sạn.

Phương Trì Hạ theo ở phía sau, đi vài bước, nhận không được hỏi một câu: "Anh ở chỗ này là vì có chuyện khác chưa xử lý?".

"Em chỉ chuyện ở phương diện nào?". Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu, ánh mắt quét qua mặt cô, một câu như thế nghe theo kiểu nào cũng cảm giác có chút ý vị thâm trường.

Không biết có phải là do tự mình nghĩ nhiều hay không, cũng không muốn anh hiểu lầm, cô uốn nắn tìm từ: "Công việc".

"Không sai lắm". Lạc Dịch Bắc lập lòe nước dãi cho cô một đáp án, tiếp tục đi lên lầu.

Cái gì gọi là không sai lắm?

Phương Trì Hạ không hiểu câu trả lời của anh.

Không sai lắm ý là cô đoán sai hay sao?

Hay là, nguyên nhân chủ yếu anh ở lại không phải bởi vì công việc?

"Lạc Dịch Bắc, anh giải thích rõ ràng!". Căn bản là Phương Trì Hạ nghe không hiểu, đi theo anh vài bước lên lầu, trở lại gian phòng của hai người, Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng nằm trên trên ghế dựa đặt ở trên bãi cát chỗ đài Thiên Dương phơi nắng.

Anh tựa hồ rất rảnh rỗi, thần sắc còn rất mãn nguyện, không hề giống chút nào như là người có công việc.

Phương Trì Hạ vào nhà, rất tùy ý sửa sang lại quần áo của mình, nghĩ đến sáng nay đối thoại giữa anh và Thi Cận Dương, ánh mắt chuyển hướng sang anh, tính thăm dò hỏi: "Sao anh không đi đưa Bảo Bảo?".

Kỳ thật cô muốn hỏi là, nhà của anh Bảo Bảo cũng muốn đến, sao anh không đi đưa cô ấy.

Cô điều, từ châm chọc như vậy, tựa hồ hỏi như vậy hương vị quá ghen tuông.

Cảm giác kia giống như là ghen.

Lạc Dịch Bắc tựa hồ không ngờ rằng cô lại đột nhiên nói ra một vấn đề như vậy, sững sờ vài giây, nhàn nhạt đáp lại một câu: "Người cùng đi với cô ấy rất nhiều, không thiếu một mình tôi!".

Hiện tại Bảo Bảo ra ngoài là chứng tình phùng nguyệt (1), đi đến chỗ nào đều có nhiều người đi cùng, thiếu anh cũng không sao cả.

(1) Ở đây chính là được mọi người bao vây.

Khẩu khí của anh rất bình thản, cũng không có chút vị chua nào, anh như vậy, làm cho Phương Trì Hạ kinh ngạc.

Chỉ vậy thôi à?

Lạc Dịch Bắc nhắm mắt lại phơi ánh mặt trời một lát nghĩ đến Thi Cận Dương lúc gần đi, nội tâm bỗng nhiên có chút khó chịu.

Ánh mắt vừa chuyển lên trên mặt cô, nhìn chăm chăm cô, anh yêu cầu: "Qua!".

Phương Trì Hạ bị anh nhìn làm có dự cảm không tốt, không để ý đến lời nói của anh, nghiêng đầu tiếp tục chỉnh hành lý: "Tôi đang thu xếp đồ đạc".

"Tôi không thích lặp lại lần thứ hai!". Đôi mắt Lạc Dịch Bắc hơi híp lại, trong mắt chiếu ra một tia hào quang nguy hiểm.

Phương Trì Hạ theo tính cách liếc anh một cái, lui về sau hai bước.

Cô không muốn thiết thời dưới phương diện này, thời điểm mỗi lần anh nói như vậy ý vị đằng sau như thế nào, cô rất rõ ràng.

Nội tâm lộp bộp nhảy một chút, rõ ràng sắc mặt không được tự nhiên, thế nhưng cô lại biểu hiện bộ dáng điềm nhiên như không có việc gì.

Cầm lấy điện thoại nhìn xem, cô chuyển chủ đề: "Hiện tại mới hơn chín giờ, còn rất sớm, anh không mang quần áo đi giặt sao? Nếu như ở lại chỗ này, có phải nên chuẩn bị thêm mấy bộ? Chúng ta ra ngoài đi dạo chơi nơi này được không nào?".

Cô này đề nghị cái này là vì không muốn hai người ở trong phòng cả ngày, ai ngờ Lạc Dịch Bắc liền trả lời câu nói của cô: "Em mua cho tôi thôi?".

Khi anh nói xong lời này rất tán mạn, bộ dáng còn có chút ung dung.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, bị anh làm nghẹn họng yên lặng không có âm thanh.

Lạc Dịch Bắc mặc trên người từ đầu tới cuối đều là Armani, GUCCI các loại, còn có một sinh viên nghèo hơn mấy tháng lương cũng không đủ mua một cái, anh chịu mặc sao?

Lạc Dịch Bắc vẫn còn nhìn cô, cũng không biết có phải là ảo giác của Phương Trì Hạ hay không, chung quy cảm giác ánh mắt anh dường như còn có chút chờ mong..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 124: Món quà tốt nhất

Phương Trì Hạ bị anh nhìn như vậy, nhất thời vậy mà không biết trả lời như thế nào.

Trầm mặc một hồi lâu, cắn răng nhẹ gật đầu: "Được".

Cô đáp ứng mua, về phần mua giá bao nhiêu, đó là do cô quyết định.

Mà mua anh mặc hay không mặc, đó là chuyện của anh.

Hai người đã tới đây hai ngày, lúc trước là vội vàng chuyển buổi trình diễn thời trang, căn bản không có thời gian đi dạo nơi này, nếu như đã tới, chung quy dạo bên ngoài thích hơn đứng ở trong khách sạn.

Lạc Dịch Bắc cũng không nghĩ tới cô sẽ đáp ứng sáng khoái như vậy, rõ ràng anh chút ngoài ý muốn với cô.

"Đi thôi!". Phương Trì Hạ đi ở phía trước, trước anh một bước đi ra ngoài căn phòng.

Đến cửa thang máy, chờ anh mấy mươi giây đồng hồ, Lạc Dịch Bắc theo sát đi ra.

Sicilian chỉ là một cái đảo, đảo này cũng không tính nhỏ, thế nhưng mua đồ cũng không thuận tiện bằng chỗ Milan.

Hai người đi dạo trên hòn đảo hơn nửa buổi sáng, cuối cùng Phương Trì Hạ chọn cho anh một cái áo sơ mi trắng.

Áo bằng vải thun tơ tằm, phong cách rất đơn giản, thậm chí cũng không có tân trang dư thừa gì, chỉ có sáng tạo khác người là chỗ cổ áo dùng một dây lụa cột thành nơ con bướm làm trang trí.

Không phải cái gì quý giá, giá cả tương đương 500 nhân dân tệ, đối với người như Lạc Dịch Bắc mà nói, tính là giá vô cùng rẻ.

Nhưng với người bình thường như Phương Trì Hạ mà nói, cái này cũng không tính là rẻ, nhưng ít ra đây là giá cả cô có khả năng thừa nhận.

Kiểu dáng áo sơ mi là Phương Trì Hạ giúp anh chọn, Lạc Dịch Bắc từ đầu tới cuối đứng ở sau lưng cô, không phát biểu bất kỳ ý kiến gì.

Tiền cũng là Phương Trì Hạ trả, dùng chính là tiền của cô.

Thời điểm hai người cùng đi ra khỏi cửa hàng, tâm tình Phương Trì tỉnh có chút xoắn xuýt.

Rốt cuộc tại sao cô phải đồng ý chuyện mua quần áo cho anh?

Phương Trì Hạ cảm giác mình hoàn toàn tự chuốc khổ, mua về anh mặc hay không mặc là một vấn đề, vấn đề mấu chốt nhất là, cô và anh chỉ là ân hôn, tại sao cô phải làm ra loại chuyện mà người vợ nên làm?

"Tiền tôi còn lại không nhiều lắm, nếu không tự anh mua đi?". Mắt nhìn người đàn ông đi ở phía trước, cô cầm túi mua sắm trong tay đưa cho anh.

"Đồ ngọc". Lạc Dịch Bắc liếc cô một cái, nhàn nhạt ném cho cô hai chữ, lấy thẻ của mình đưa tới tay cô, đi ở phía trước hướng tới chỗ khác: "Tiếp tục".

Khi anh nói xong lời này giọng điệu rất phức tạp, như là cực độ không còn lời gì để nói với cô, hoặc như là mang một chút đau lòng, còn phảng phất có chút sùng sảng.

Phuong Tri Hạ ngốc tại chỗ, kinh ngạc nhìn bóng lưng anh rời đi, thời gian thật lâu cũng không phản ứng kịp anh nói vậy là có ý gì.

Nghĩ đến cô quả thật có chút ngu ngốc, rõ ràng cô ở đây vốn có thể của anh, tại sao phải dùng tiền của mình?

Cô nên lấy thẻ của anh ra, rất xa xỉ vào một cửa hàng không quẹt thẻ thật bạo thì không ra ngoài mới đúng!

Mang tâm tình vô cùng xoắn xýt, Phuong Tri Hạ vài bước đuổi kịp anh, cầm lấy thẻ của anh, chọn một cửa hàng, giúp anh lập tức mua mấy bộ, thậm chí chọn cũng không cần chọn.

Kỳ thật chọn hay không có chọn cũng không quan trọng, loại người như Lạc Dịch Bắc, cô cảm thấy, cho dù để cho anh mặc quần ven đường, hẳn cũng cảm giác mặc như quý tộc.

Cầm theo túi quần áo đóng gói to nhỏ, Phuong Tri Hạ như một chân sai vật chạy đi theo phía sau anh, thời điểm trở lại khách sạn thì một buổi sáng đã đi qua.

Sau khi Lạc Dịch Bắc trở về vẫn ngó chừng cái áo somi, thật nhiều quần áo sau khi Phuong Tri Hạ dùng thẻ của anh mua thì anh cũng chưa từng nhìn một cái, ở trong ánh mắt kinh ngạc của Phuong Tri Hạ, thậm chí vấy tay với cô: "Qua đây!".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bả Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 125: Đẹp đến đầu vàng mắt hoa

Phuong Tri Hạ cứng ngắc đi tới, vẻ mặt khó hiểu: "Sao vậy?".

Lạc Dịch Bắc đứng thẳng người, cái cảm nhẹ nâng lên, mắt nhìn áo somi để bên cạnh, sau đó nói ra một câu thiếu chút nữa làm Phuong Tri Hạ sặc: "Giúp tôi thử!".

Phuong Tri Hạ kinh ngạc nhìn nhìn anh, có chút hoài nghi mình có nghe lầm hay không.

Anh lại muốn mặc!

"Cần tôi lập lại sao?". Đuôi lông mày của Lạc Dịch Bắc nhướng lên, mặt không thay đổi cầm lấy áo sơ mi kín đáo đưa cho cô.

Phuong Tri Hạ ngây ngốc tiếp nhận, cũng có chút chóng mặt.

Cúi thấp đầu giúp anh cởi cúc áo sơ mi đang mặc trên người anh ra, tay cô cứng ngắc, còn trượt nhiều lần.

Chuyện anh mặc cô không hề nghĩ tới.

Có điều, sao thử quần áo cô cũng phải hỗ trợ?

Phuong Tri Hạ không nghĩ thông, có điều cũng không cự tuyệt, mà tiếp tục giúp anh cởi cúc áo.

Tất cả cúc áo của Lạc Dịch Bắc đều là kim cương, rất xa hoa, cúc áo này nhỏ hơn cúc áo bình thường, cũng không dễ cởi.

Tốc độ của Phuong Tri Hạ có chút chậm, thật vất vả rồi cuộc cởi xong hết, đổi thành cái áo mua cho anh, ngoài ý muốn phát hiện vậy mà vô cùng vừa người.

Lạc Dịch Bắc tựa hồ cũng coi như thoải mái, thậm chí còn nhìn chăm chăm trong gương thử đồ, nếu như Phuong Tri Hạ hơi hơi lưu ý quan sát chút, thậm chí còn có thể nhìn ra anh không dấu vết cong khóe môi lên.

Thời gian anh nhìn chăm chăm tấm gương hơi lâu, cái cảm với đường cong hoàn mỹ nhẹ nhàng nâng, đôi mắt nhẹ híp không vì mặc quần áo giá rẻ mà không được tự nhiên, hơi thở vẫn mạnh giống nhau, khí chất cũng tôn quý giống nhau.

Phuong Tri Hạ lẳng lặng nhìn anh như vậy, ánh mắt nhịn không được thất thần.

Phuong Tri Hạ mua áo sơ mi cho anh là màu trắng.

Lạc Dịch Bắc không thể mặc màu trắng, ngũ quan vốn đã đủ chói mắt, mặc màu trắng vào người, gương mặt đó khí khái hào hùng làm cho Phuong Tri Hạ cảm thấy có chút đầu vàng mắt hoa.

Loại cảm giác đó như là trước mắt bị một ánh sáng chói mắt chiếu vào, ánh mắt không tự chủ được bị anh hấp dẫn, luôn dính ở trên người anh, không thể dời...

Phuong Tri Hạ nhìn chăm chăm anh thất thần một hồi lâu, thậm chí chính mình cũng không phát giác.

Khóe mắt Lạc Dịch Bắc liếc qua phản ứng của cô, đuôi lông mày đẹp mắt nhu lại: "Nhìn đủ chưa?".

Khí chất của bản thân anh là lạnh lùng, thế nhưng lúc làm động tác gần mày lại đặc biệt tà khí, Phuong Tri Hạ lấy lại tinh thần, ánh mắt không được tự nhiên dời đi, tìm đập thỉnh thoảng nhanh mấy nhịp.

"Tôi chỉ là suy nghĩ quá xuất thần". Trần định sắc mặt, cô giải thích cho chính mình.

Lạc Dịch Bắc cũng không nhiều lời, xử lý dây lụa chỗ cổ áo sơ mi, xong cứ mặc cái đó này, lấy áo khoác bên cạnh mặc vào.

"Muốn đi ra ngoài sao?". Phuong Tri Hạ lấy lại tinh thần, rất thuận miệng hỏi.

"Ừ". Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt lên tiếng, lại thêm một câu: "Thay đổi quần áo buổi tối đi chung với tôi".

Phuong Tri Hạ rất muốn hỏi một câu "Đi chỗ nào".

Thế nhưng, nghĩ đến lập trường của mình, lại nhịn xuống xúc động.

Cô không có lập trường quản lý anh nhiều như vậy.

Không nói thêm gì, cô chuyển tới rương hành lý, lấy ra một bộ lễ phục dài thay đổi cho mình.

Thời điểm hai người xuất phát là buổi tối, nơi Lạc Dịch Bắc mang cô đến là một tòa thành rất lớn.

Sau đó Phuong Tri Hạ mới biết được đó là lịch sử cổ xưa của Italy, tổ tông đều là nhà quý tộc danh môn.

Tiếp kiến hai người là một vị phụ nhân vô cùng ưu nhã, hình như đây là lần đầu tiên Lạc Dịch Bắc gặp mặt người kia, nghênh tiếp trước sau, dùng tiếng Ý chào hỏi với người kia một câu.

Lời vừa ra khỏi miệng, sau đó, tình huống liền xuất hiện...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bả Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 126: Kinh tài tuyệt diệu

Kỳ thật tiếng Ý của Lạc Dịch Bắc rất lưu loát, vì vậy, anh nói chính là tiếng Ý tiêu chuẩn.

Mà vị phu nhân kia trả lời anh là tiếng địa phương, hơn nữa còn rất nhanh và rất nhiều làm cho Lạc Dịch Bắc ngỡ người ra

Tiếng địa phương của Ý rất nhiều, hơn nữa lại chênh lệch nhau rất lớn, dù cho tiếng Ý tiêu chuẩn thì hiểu rất rõ, nhưng Phương Ngôn nghe cũng không hiểu.

Bên kia, Lạc Dịch Bắc nghe cũng không hiểu gì cả.

Thật ra đây là lần đầu anh cùng vị phu nhân này gặp mặt, lần này anh tới thay Sa Chức Tinh thăm vị phu nhân này, anh cũng không biết sẽ xuất hiện tình huống này.

Lạc Dịch Bắc ở đó sững sờ vài giây, kỳ thật căn bản không biết đối phương nói gì, thế nhưng trên mặt lại không lộ ra ngoài.

Đang nghĩ ngợi giải quyết vấn đề này như thế nào thì bên cạnh một âm thanh nói tiếng địa phương Ý rất lưu loát bỗng nhiên vang lên: "Rất vinh hạnh có thể đi tới đây thăm thấy phu nhân, cảm tạ phu nhân tự mình tiếp đãi, cũng cảm tạ phu nhân tiếp tôi này, chúng ta sẽ chơi thật vui vẻ".

m thanh rất rõ ràng, giống như dòng nước lưu ly, lời nói bỗng dừng chậm lại, mỗi chữ rõ ràng khác thường.

Phương Trì Hạ lên tiếng.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, ánh mắt nhìn cô giống như không thể tin được.

Ánh mắt Phương Trì Hạ ánh mắt nhìn vị phu nhân kia, cái cảm xinh đẹp nhẹ nhàng nâng lên, khóe môi uốn lên một nụ nhẹ nhàng cười, vẻ mặt thông dong.

Rất rõ ràng người kia hiểu ý tứ cô muốn nói, vị kia phu nhân thậm chí còn ôm cô, lại còn không biết nói mấy câu gì với cô.

Phương Trì Hạ chỉ mỉm cười trả lời, thái độ lễ phép nhưng lại rất khiêm tốn.

Lạc Dịch Bắc rõ ràng không ngờ rằng cô nói tiếng địa phương Ý, ung dung nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, trong mắt của anh hiện lên một vòng thương thức khó phát hiện.

Anh đưa cho cô một chiếc hộp châu báu rất tinh xảo đang ở trong tay, âm thanh anh nhàn nhạt: "Nói cho bà ta biết đây là quà gặp mặt của mẹ tôi tự mình thiết kế".

Phương Trì Hạ nghiêng đầu nhận hộp châu báu trong tay anh, lễ phép đưa cho vị lão phu nhân kia, sau đó thông dong nói tiếng địa phương nói với lão phu nhân: "Phu nhân, đây là thiết kế của Lạc phu nhân đưa cho ngài với tư cách là quà gặp mặt hi vọng ngài sẽ thích".

Vị Lão Phu Nhân kia nghe thấy tên Sa Chức Tinh như có chút mừng rỡ, đôi mắt sáng lên, cầm lấy chiếc hộp mở ra trước mặt hai người.

Bên trong chiếc hộp là một sợi dây chuyền, một sợi dây vô cùng quý giá, trên sợi dây chuyền dùng rất nhiều viên ngọc Phi Thúy lớn nhỏ tạo thành hình một bông hoa, sợi dây chuyền thì do kim cương trắng và bạch kim chế tạo mà thành, vừa nhìn thấy liền biết giá trị của nó không nhỏ.

Vị phu nhân kia như rất thích, đưa sợi dây chuyền cho cô, để cho cô giúp mình đeo lên.

Phương Trì Hạ cẩn thận từng li từng tí hất tóc bà ấy qua một bên, tỉ mỉ giúp bà ấy mang, vừa nói tiếp lời Phương Ngôn khi này nói chuyện với bà ấy: "Chúng ta ở phương Đông, ngọc Phi Thúy tượng trưng cho sự vinh hiển, trong này còn có một chuyện xưa được lưu truyền rộng rãi, chuyện xưa là về thời đại xa xôi của một vị Quốc vương cùng Vương hậu phương Đông..."

m thanh của cô cũng rất ngọt ngào, vừa nói chuyện, như là tiếng nước chảy róc rách, chỉ nghe thôi, làm cho người ta cảm thấy rất thư thái, còn có một loại cảm giác tê thũng trường lưu (*sử dụng tiết kiệm thì dùng được lâu).

Rõ ràng lão phu nhân rất thích cô, nghe cô nói chuyện, đôi mắt đều cong lên.

Lạc Dịch Bắc ở bên cạnh an tĩnh nghe, ánh mắt lảng lảng rơi vào bên mặt Phương Trì Hạ, hơi có chút thất thần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 127: Dạo chơi du thuyền (1)

Chỗ Phương Trì Hạ đứng vừa vặn ngay chỗ một chiếc đèn thủy tinh, ánh đèn từ đỉnh đầu chiếu xuống, ở vị trí hốc mắt của cô chiếu xuống một hình ảnh thanh thanh nhẹ nhàng, mang đường cong khuôn mặt cô kéo đến dị thường ôn nhu.

Lúc này cô đặc biệt kinh diệu, không chỉ hình tượng đến từ bên ngoài, mà là trong lúc nói tán mát ra loại cảm giác thông dong, làm cho cô lúc này đẹp đến làm cho người ta có chút không dời mắt được.

Toàn bộ hành trình gần như đều là Phương Trì Hạ nói chuyện phiếm với vị quý phu nhân kia, Lạc Dịch Bắc từ đầu tới cuối chỉ phụ trách đưa ra các đơn đặt hàng, tất cả những gì được nói là: "Nói cho bà ấy biết XXX..." Các loại.

Lúc sau khi chấm dứt đã hơn chín giờ.

Vị lão phu nhân hình như muốn hai người ở lại, nhưng lại bị Phương Trì Hạ dùng lời nói dè dàng xin miễn.

Thời điểm ra ngoài biệt thự, quà đáp lễ của người kia là một sợi dây chuyền cho Phương Trì Hạ, kim cương màu xanh nước óng ánh, nói là cái gì có thể mang đến hạnh phúc.

Lão nhân gia sẽ tin những cái này, nhưng căn bản là Phương Trì Hạ không coi trọng lời nói của bà ấy, theo sau Lạc Dịch Bắc rời khỏi tòa thành liền cất vòng cổ đi.

Trên đường trở về, Lạc Dịch Bắc lái xe được một nửa đường, nghĩ đến biểu hiện của cô khi ở bên trong, thỉnh linh hỏi: "Làm sao biết những cái này?".

Ý anh là sao biết tiếng địa phương Italy.

"Thầy giáo phụ trách dạy khóa học ở trường học vừa lúc dạy tới chỗ này, nên học được một ít từ ông ấy". Phương Trì Hạ nhàn nhạt trả lời một câu, ánh mắt chuyển hướng sang ngoài cửa sổ.

Cảnh đêm Sicilian vô cùng xinh đẹp, thiên không một mảnh đen kịt trong đó có mấy vì sao như kim cương lấp lánh, ánh đèn rọi xuống nửa mặt núi, để cho khắp núi cảnh đẹp đến mộng lung.

Đây là lần đầu tiên Phương Trì Hạ chăm chú nhìn nơi này.

Hiện tại đã ba ngày từ khi cô tới.

Đây là một chỗ rất đẹp, lúc xe chạy ở trên đường, có một loại cảm giác lạc vào thế giới trong mộng, bốn phía đều xa hoa.

Trong xe đang phát ra âm nhạc, một bài hát của Ý về ban đêm rất nhẹ nhàng, khá hợp với cảnh đêm bên ngoài, giai điệu, nhịp điệu vô cùng nhẹ nhàng chậm chạp.

Trong xe rất an tĩnh, hai người đều không nói gì.

Toàn bộ hành trình lực chú ý của Phương Trì Hạ đều rơi ở ngoài cửa sổ.

Thật vất vả rồi cuộc đến khách sạn, muốn tiến vào, lại bị Lạc Dịch Bắc sau lưng gọi lại: "Cứ xem như đó là món quà em được ban thưởng vì đêm nay hỗ trợ tôi, tôi dẫn em đến chỗ này!".

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, bước chân dừng lại, ánh mắt khó hiểu nhìn về phía anh.

"Đuổi kịp!". Lạc Dịch Bắc đi ở phía trước, dẫn cô đi đến hướng bờ biển.

Phuong Tri Hạ chần chờ, nhưng vẫn đi theo anh ra ngoài.

Hai người xuyên qua từng con hẻm nhỏ, cuối cùng đi đến một chiếc du thuyền trên bờ biển.

Một con thuyền rất đẹp, màu trắng thuần, trong bóng đêm ánh đèn lốm đốm đa lốm đốm chiếu xung quanh, đẹp đến có chút ảo mộng.

Lạc Dịch Bắc leo lên trước cô, mới nghiêng đầu, ánh mắt chuyển hướng sang cô đang đi phía sau lưng, liếc nhìn đôi giày trên chân cô, vurun một bàn tay ra trước mặt cô.

Phuong Tri Hạ vài bước theo sau, đưa tay cho anh.

Cô mang giày cao gót, đi không vững lắm, vịn Lạc Dịch Bắc sẽ tương đối ổn hơn.

Đi sau lưng anh, hai người đi lên du thuyền, cô vừa suy đoán mục đích hai người đến chỗ này.

Bây giờ là lúc nào rồi mà còn đến chỗ này?

Không phải là đêm nay anh định không trở về chứ?

Phuong Tri Hạ rất hoang mang, lời kéo anh trực tiếp hỏi: "Đêm nay chúng ta có về không?".

"Có trở về hay không khác nhau sao?". Lạc Dịch Bắc liếc xéo cô một cái, ánh mắt còn ung dung dừng lại trên mặt cô vài giây.

Phuong Tri Hạ bị anh nhìn đến khẽ giật mình.

Khác biệt ở phương diện nào sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bội Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 128: Dạo chơi du thuyền (2)

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, mà là mang theo cô đi vào hướng trong khoang thuyền.

Cuối cùng hai người dừng lại ở chỗ boong tàu, sau khi đến, ở đó đã được trang trí sẵn.

Vây quanh vòng bảo hộ là đèn dù màu sắc thấp, ánh đèn mông lung lẳng lẳng đổ xuống, trang điểm lên toàn bộ ban đêm càng thêm mê ly.

Đầu thuyền vị trí boong tàu đặt một cái bàn nhỏ, sau khi hai người đến đã bày một ít đồ ăn và rượu vang, ánh nến bên cạnh bàn chấp chôn, nhìn ra được là đã sớm chuẩn bị.

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, không nghĩ tới anh sẽ mang cô tới một chỗ như vậy.

Nhìn chằm chằm trên thuyền một hồi lâu, cô thật bất ngờ đối với an bài như vậy của anh.

Cô cũng không ngờ Lạc Dịch Bắc sẽ là một người hiểu tâm lý người khác như vậy, hai người chỉ là ăn hôn, anh cũng không cần phải tâm lý với cô.

"Đi thôi!". Đang thất thần, bên cạnh, âm thanh của anh bỗng nhiên vang lên.

Tiếng nói đậm mực trước sau như một, loại lãnh đạm nhịp nhàng ăn khớp, nhất thời kéo suy nghĩ đang rời rạc của Phuong Tri Hạ trở về.

Cô rất muốn nói!

Đây mới là nguyên hình của anh mới đúng!

Lạc Dịch Bắc nhìn nhặt liếc cô một cái, trực tiếp đi lên trước, dừng lại ở bên cạnh bàn, anh mở rượu vang bày ở phía trên ra rót rượu.

Trong tay anh cầm là Petrus, là rượu nho được vinh dự xưng vương chỉ tồn trong các rượu nho, cũng tôn quý như thân phận của anh, vương thất Anh quốc và tất cả đại quý tộc châu Âu.

Phuong Tri Hạ bước vài đến bên cạnh anh, ngồi xuống chỗ ngồi đối diện anh, bụng một ly trong đó nhấp nhẹ.

Đêm nay cùng đi anh tiếp khách đến bây giờ, kỳ thật bụng cô vẫn trống không, lúc trước thời điểm ở trong lâu đài cô chỉ ăn một chút.

Thế nhưng vị lão phu nhân quý tộc trên bàn tiệc kia rất tự ý ngôn từ, luôn không ngừng hỏi cô cái này, hỏi cô cái kia, sau khi ăn xong bữa tối, cô gần như cũng không ăn được miếng nào.

Bây giờ nhìn đến đồ ăn, cô cũng không khách khí, cúi thấp đầu bắt đầu ăn.

Thời điểm dùng cơm, rất thuận miệng hỏi anh một câu "Sao đột nhiên muốn đến chỗ này?".

Lúc trước thì Lạc rời đi trước hai người một câu, thế nhưng, bầu không khí hiện ở chỗ này, theo Phuong Tri Hạ thấy, thật ra có một chút cảm giác như hương tuần trăng mật.

"Không đói bụng sao? Không đói bụng vậy đưa cho tôi!". Tay Lạc Dịch Bắc cầm lấy dao nĩa hơi dừng lại, cũng không trả lời thẳng vấn đề của cô, mà là đưa tay muốn đồ ăn bày ở trước mặt cô.

Tay còn chưa đụng phải, lại bị Phuong Tri Hạ đẩy ra.

"Ai nói không đói bụng mà đúng khiong?". Đặt cả bàn đồ ăn ở trước mặt mình, cô cúi thấp đầu an tĩnh ăn, không nói tiếp.

Một hồi bữa tối, hai người giải quyết khá là chậm.

Ánh nến trên bàn, còn đang lẳng lẳng chấp chôn, ấm áp đổ xuống trên đất.

Trên mặt biển tiếng gió thỉnh thoảng truyền đến, thế nhưng, bầu không khí lúc này, lại làm cho Phuong Tri Hạ cảm thấy dị thường yên tĩnh.

Yên ả đến gọi lên cảm giác những tháng ngày bình an yên ổn.

Cảnh đêm trên biển rất đẹp, boong tàu được trang trí rất đẹp, mặt biển và thiên không đẹp hơn.

Bầu trời đêm trên đảo Sicilian vô cùng an tĩnh, thiên không một mảnh đen kịt trong đó khảm mấy hạt ngôi sao rạn rỡ lấp lánh, trắng đan chéo vào đen, tựa như chiếc nhẫn của Phuong Tri Hạ tán mát ra hào quang giống như kim cương.

Ngẫu nhiên trên mặt biển có mấy chiếc du thuyền đi qua, nhạt đậm quang vừng rải rai trên mặt nước, làm mặt biển nổi bật sắc sỡ.

Thật vất vơ, rồi cuộc hai người giải quyết xong bữa tối, Phuong Tri Hạ ngẩng đầu, ánh mắt lần nữa nhìn về phía anh: "Không còn sớm, muốn trở về không?".

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu trả lời cô một câu: "Tôi có nói muốn trở về sao?".

Phuong Tri Hạ: "..."

Chương 129: Đi theo tôi là được rồi

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, ánh mắt bất khả tư nghị nhìn về phía anh: "Qua đêm ở đây?".

"Có sao không?". Đuôi lông mày Lạc Dịch Bắc nhướng lên, đẩy cái ghế ra đứng lên, sửa sang lại nếp gấp quần áo của mình, quay người đi vào hướng buồng nhỏ trên tàu.

Phuong Tri Hạ cũng chỉ giật mình trong một giây lát, vài bước theo sau.

Anh nói không sai, chỉ cần ở chung với anh, qua đêm ở nơi nào cũng không khác nhau lắm.

Ý vị lời nói Phuong Tri Hạ tràn ngập chàm chọc, chàm chọc là thời điểm Lạc Dịch Bắc muốn làm gì chưa bao giờ nói với cô!

Lạc Dịch Bắc đi phía trước vẫn như cũ không đếm xỉa tới chính mình, bước đi còn rất tàn nhẫn, nội tâm lộ ra lười biếng, trông cực kỳ gợi cảm.

Đêm nay Phuong Tri Hạ uống vài ly rượu, men say không nhiều lắm, chỉ là đầu có chút hỗn loạn, hơn nữa cô còn mang cả giày cao gót.

Thời điểm đi đến bậc thang cuối cùng, thuyền lay động một chút, thân thể cô nhất thời đứng không vững, thân thể không khống chế được ngã xuống về phía bên cạnh ——

"A ~". Khuôn mặt nhỏ nhắn ta của Phuong Tri Hạ ngạc nhiên tái đi, phản ứng coi như nhanh nhẹn, phản xạ có điều kiện tính ôm anh ở phía trước.

Cô bỏ nhào qua, thân thể thẳng tắp ngã vào lưng Lạc Dịch Bắc, do cánh tay ôm anh rất chặt, cả người đều dán ở trên lưng anh.

Động tác đột ngột, rõ ràng làm cho lưng Lạc Dịch Bắc cương cứng, khỏe nhất liếc qua, ghé mắt nhìn cánh tay cô ôm anh, tầm mắt ngược lại rơi vào trên mặt cô.

Phuong Tri Hạ uống rượu, khuôn mặt đỏ hồng, đôi mắt sưng mù, như là nhiễm một tầng sưng mù hơi mờ, nhuận nhuận thủy thủy, con ngươi khảm ở bên trong đặc biệt xinh đẹp, óng ánh giống như trên bầu trời đêm vĩnh cửu lấp lánh đầy sao.

Lạc Dịch Bắc cứ như vậy nhìn nhìn cô, mắt đen u ám.

Phuong Tri Hạ vừa nhìn ánh mắt anh không đúng, bối rối rút cánh tay về.

"Đi thôi!". Lướt qua anh, cô đi tới phía trước.

Đi vài bước, lại ngượng ngừng lui về.

Ngẩng đầu liếc anh một cái, cô xấu hổ nói một câu: "Căn phòng của chúng ta ở chỗ nào?".

Lời này cô hỏi rất mê mang, ánh mắt say rượu thoát nhìn mơ mơ màng màng, cô lúc này, làm cho Lạc Dịch Bắc cảm thấy có chút đáng yêu.

"Đuôi kíp". Nhàn nhạt liếc cô một cái, anh đi ở trước dẫn cô cô tới căn phòng.

Đây là một chiếc du thuyền tư nhân xa hoa, bố trí gian phòng, giống như có thể so với "phòng cho tổng thống", tất cả đồ vật sinh hoạt bên trong đều có đủ.

Sau khi Lạc Dịch Bắc đi vào liền trở tay kéo cửa phòng tắm.

Đi vào, vừa đi vừa không đếm xỉa mở cúc áo somi trên người.

Thời điểm anh làm động tác này đặc biệt gợi cảm, còn rất ưu nhã, Phuong Tri Hạ nhìn thấy có chút miệng đắng lưỡi khô.

Ánh mắt khó khăn di chuyển, cô nghiêng đầu uống ly nước của mình.

Khỏe mắt Lạc Dịch Bắc liếc xéo cô, quay người tiến phòng tắm.

Tốc độ anh tắm rất nhanh, không giống Phuong Tri Hạ, tiến vào nửa ngày cũng chưa chịu ra.

Vài phút anh đã tắm xong.

Thời điểm ra ngoài Phuong Tri Hạ đang tìm tới khóa kéo trên lễ phục, tìm mấy lần, hình như cũng không tìm được.

Cô đứng bên cạnh anh, ánh đèn mỏng lung rơi trên người cô, thân thể mỹ lệ đường cong vừa vặn hoàn chỉnh không rãnh mà hiện ra ở trước mắt Lạc Dịch Bắc.

Từ góc độ Lạc Dịch Bắc, có thể nhìn thấu triệt thân hình của cô, thậm chí còn có thể thấy chỗ như ẩn như hiện của cô.

Chỉ nhìn thôi, trong đầu anh rất tự nhiên hiện ra xúc cảm mị mị mềm mại chỗ mà đã từng bị anh nắm trong tay...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(chấm\)Net](http://EbookFull(chấm)Net).

Chương 130: Anh thoát nhìn không có ý tốt

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc tới xuống.

Phuong Tri Hạ tựa hồ cũng không chú ý tới ánh mắt của anh, vẫn còn thử kéo kéo khóa kéo.

Thời điểm kéo xuống, đại khái là tóc bị dính ở bên trong, đau đến làm cô ngược lại hít khẩu khí, lông mày cũng nhíu lại.

Kêu một tiếng rất nhẹ, kỳ thật cũng không có bất kỳ gợi cảm gì.

Thế nhưng, vang lên ở trong buổi tối yên tĩnh, còn có tiếng nói của cô tương đối mềm nhu, Lạc Dịch Bắc nghe vào tai, lại tê tê đại đại, rất kiểu mềm.

Phuong Tri Hạ vẫn còn đấu tranh với khóa kéo, nghiêng đầu qua, muốn kéo sợi tóc của mình ra, có một bàn tay lại nhanh hơn cô một bước, đẩy tay cô ra, thay cô lấy sợi tóc ra.

Động tác của anh rất tự nhiên, nhất thời Phuong Tri Hạ cũng không nghĩ nhiều.

"Cám ơn". Nói khẽ tiếng cảm ơn, muốn kéo lễ phục của mình khỏi tay anh, Lạc Dịch Bắc lại lôi kéo lễ phục cô che đầu khóa kéo không chịu buông ra.

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, sững sờ vài giây, nghiêng đầu, ánh mắt nhìn vào mắt anh, nội tâm lộp bộp nhảy một chút.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc rất nóng, như là ngọn lửa được sơn đen trong đêm tối, tầm mắt rơi trên người cô.

Phương Trì Hạ biết anh muốn làm gì, nội tâm không khỏi khản trương lên.

"Trước tiên tôi thay quần áo!". Đẩy anh ra, muốn đi tới hướng phòng tắm, lại bị anh kéo cổ tay lại.

"Tôi giúp em!". Bế ngang cô lên, anh mang theo cô trực tiếp đi tới giường.

"Tôi muốn đổi áo tắm!". Phương Trì Hạ nhắc nhở.

Anh không mang cô đi thay quần áo, rõ ràng anh không có ý tốt!

Lạc Dịch Bắc cũng không để ý tới, mang cô đi đến mép giường, đẩy cô một cái lăn vào giữa giường.

Sau đó, ung dung lại bỏ sung một câu: "Tôi giúp em thôi!".

Phương Trì Hạ bị anh làm sặc đến trên mặt thoát đỏ thoát trắng, tay nắm chặt ga giường.

Lạc Dịch Bắc ung dung thưởng thức biểu tình biến hóa của cô, khuôn mặt tuấn tú nghiêng nghiêng hạ xuống, môi hơi lạnh, nhẹ nhàng rơi vào môi cô.

Hai người đều uống rượu, hương vị khoang miệng cũng giống nhau, hơi thở hương thuần của rượu nho lan tràn lẫn nhau vào trong miệng, quấn quanh, dung hòa, vô cùng thân mật.

Phương Trì Hạ cũng không biết đêm nay vì say hay vì đêm nay quá mức tuyệt vời, bị anh hôn hôn, cũng không biết làm thế nào, cánh tay cô vậy mà không tự chủ được chủ động vòng trên cổ của anh.

Lạc Dịch Bắc nao nao, cũng không nghĩ tới cô sẽ phối hợp như vậy.

Nhìn chằm chằm con người sương mù của cô một lát, môi mông lần nữa chup lên.

Anh hôn, vừa kịch liệt vừa thô lỗ, không đầy một lát thì đầu Phương Trì Hạ bắt đầu hỗn loạn, trời nam đất bắc cũng phân không rõ.

Lạc Dịch Bắc tựa hồ rất hưởng thụ cô thuận theo phối hợp như vậy, cô như vậy, thừa số tiềm tàng đã ẩn trong cơ thể anh cũng hoàn toàn bị lấy ra.

Anh nghĩ như vậy, một buổi tối cũng làm nghiêm chỉnh như vậy.

Phương Trì Hạ hỗn loạn ngủ một đêm, ngày hôm sau khi tỉnh dậy, là bị ánh sáng mặt trời làm tỉnh.

Ánh sáng rất chói mắt, chiếu từ cửa sổ, lẳng lặng chiếu trên người cô, chói mắt đến làm cho mắt cô mở không ra.

Càng bất mắt hơn ánh sáng, là tất cả ấn ký lớn nhỏ trên người cô tối hôm qua Lạc Dịch Bắc lưu lại.

Sâu cạn không đồng nhất, tràn ra như đóa hoa hồng, xinh đẹp lại kiêu diễm.

Phương Trì Hạ đầu đến toàn thân một rã rời, không biết đã hôn lần thứ mấy càng làm Lạc Dịch Bắc an ủi một lần.

Ngoài cửa sổ có âm thanh sóng biển tuôn động truyền đến, hai người tựa hồ vẫn còn ở trên biển.

Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn, nhặt quần áo trên mặt đất mặc vào cho mình, mở cửa phòng đi ra ngoài..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 131: Lạc Dịch Bắc cần thận

Trên biển ánh sáng sán lạn, lúc Phương Trì Hạ lên boong thuyền, Lạc Dịch Bắc đang ngồi ở trước bàn tối hôm qua hai người ăn, xung quanh có nhiều người đứng hầu hạ.

Chẳng qua là lúc cô đi lên, vốn có nhiều người còn đang hầu hạ liền an tĩnh đi xuống.

Phương Trì Hạ ngồi xuống đối diện anh, nói “Hôm nay chúng ta còn ở lại đây sao?”

“Như thế nào? Không thích? Lạc Dịch Bắc tru nhà dùng món ăn, lúc nói cũng không để ý đến cô.

Phương Trì Hạ kì thật không phải không thích, ngược lại cô cảm thấy ở du thuyền nhìn phong cảnh trên biển rất đẹp.

Nhưng mà không có khả năng cô nói với Lạc Dịch Bắc như vậy.

Không khéo lời nói ra vài ngày sau còn ở trên thuyền cũng không chừng.

“Cũng được.” Học khẩu khí của anh, cho anh câu trả lời lờ lờ nước đôi, Phương Trì Hạ cảm thấy liên tưởng thức món ăn vừa ngắm cảnh biển, đem bữa sang giải quyết, đi ra ngoài ý muốn vậy mà Lạc Dịch Bắc cũng có ăn sáng xong lại dẫn cô xuống.

Nơi này là Sicily, truyền thuyết bắt nguồn từ Mafia Italy, trên đảo này có rất nhiều tổ chức lớn nhỏ, giao dịch trên biển cũng rất nhiều.

Hai người một trước một sau đi xuống, xung quanh có vài con thuyền đang dừng lại, còn thấy những người đàn ông mang đồ đen đeo kính râm đang nghiêm chỉnh đi qua.

Lúc hai người đi ra ngoài, đúng lúc có mười mấy người đàn ông cầm súng đi tới.

Phương Trì Hạ hôm qua lúc đến nơi này thấy rất an tĩnh, không nghĩ đến bên ngoài lại hắc ám như vậy.

Ánh mắt nhìn đám người kia, vốn kéo một khoảng cách với Lạc Dịch Bắc vài bước liền chạy theo sau.

Lạc Dịch Bắc vẫn như cũ mắt không chớp mà đi đường của mình, từ đầu đến cuối cũng không quay đầu nhìn.

Anh giống như chuyện gì cũng không xảy ra, trên mặt đạm mạc, không mây mỵ đem đám người kia đặt trong mắt.

Hai người đi bình thường như người đi đường.

Vốn cũng bình an vô sự.

Ai ngờ lúc đi sát qua người cầm đầu của mấy người áo đen thỉnh linh quét mắt qua nhìn hai người.

Phương Trì Hạ bị nhìn thấy nội tâm lập bộ xếp chặt, cả người không tự chủ đưa sát vào người Lạc Dịch Bắc.

Ánh mắt người kia nhìn cô, rồi nhìn Lạc Dịch Bắc, định dạng khuôn mặt trong vài giây, bỗng nhiên tay cầm súng giờ lên.

“Cẩn thận!” Phương Trì Hạ vốn luôn bất động thanh sắc liếc người kia, cảm thấy được động tác của anh ta, cô phản xạ liền hướng qua giúp Lạc Dịch Bắc đỡ.

“Phanh” tiếng súng vang lên sau hành động của cô.

Lạc Dịch Bắc cơ hồ là không ngờ sẽ xảy ra tình huống đột ngột như vậy, đầu tiên là bất động thanh sắc nhìn qua vết thương của Phương Trì Hạ, ánh mắt sắc bén nhìn về người đàn ông nổ súng.

Chân dài nhấc lên, xút cục đá bên chân lên trúng vào tay người kia, súng “Lạch Cach” rơi xuống.

Anh ra tay rất nhanh, ánh mắt nhìn chăm chăm súng, muốn nhặt lên trước người kia thì một viên đạn khác bắn về phía anh.

Lạc Dịch Bắc ôm Phương Trì Hạ nhanh nhẹn tránh đi, ánh mắt nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 132: Để tùy bị giày vò

“Làm sao bây giờ? Anh không bị thương chứ?” Phương Trì Hạ chưa từng gặp tình huống này, lúc này khẩn trương muốn chết.

Khách du lịch cũng gặp loại chuyện này, đây là cô không nghĩ đến.

Lạc Dịch Bắc ngày hôm qua đưa cô đi gặp mấy vị phu nhân quý tộc liền trở về, nào có mang súng gì?

Nhưng mà hình như chỉ có cô bất an, anh từ đầu đến cuối đều bình tĩnh, thậm chí còn có tâm tư trêu chọc cô “Em rất khẩn trương sao?”

“Đúng vậy a, em rất khẩn trương nên anh trước hết nghĩ cách giải quyết đám người kia đi!” Phương Trì Hạ lúc này tìm đập thành thịch, đang lo lắng hai người nên làm thế nào để giải quyết tình huống trước mắt, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên đẩy cô xuống biển “Nhảy xuống đi!”

Hành động của anh vô cùng nhanh, một giây trước rõ ràng còn tán mạn nói chuyện với cô, một giây sau liền làm ra hành động này, đừng nói là Phương Trì Hạ mà mấy người đàn ông phía sau cũng không có nghĩ đến.

Chờ đến khi hoàn hồn lại, trên mặt biển đã không còn thân ảnh hai người.

“Thất thần cái gì, mau đuổi theo!” Tên cầm đầu nhanh chóng ra lệnh, mang theo một đám người chạy ra phía bờ biển.

Phương Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc ôm ở trong biển, mũi miệng sắc không ít nước biển, đặc biệt khó chịu.

Trên mặt biển vang lên tiếng súng “Phanh” “Phanh”, viên đạn xuyên qua mặt nước, làm nổi lên không ít bọt nhỏ, còn đám người kia vừa chạy vừa hô hô bằng tiếng Ý.

Phương Trì Hạ thiếu không khí bất đầu chóng mặt, chỉ nghe thấy mấy người kia dường như nói cái gì “tuyệt đêm”

Kì thật nếu hơi chút hiểu biết về thể giới hắc bạch liền biết có ý gì.

Nhưng mà thể giới của Phương Trì Hạ trước nay chỉ có trường học, đi làm, so với giấy còn trắng hơn, đối với từ này đương nhiên lạ lẫm.

Kĩ năng bơi của cô cũng không tốt, chỉ tính là biết bơi.

Khi còn bé có phát sinh chút chuyện nên có đối với chuyện này có chút chứng ngại tâm lý, rơi xuống biển cả người đều giao cho Lạc Dịch Bắc.

Lúc này sóng biển từng đợt từng đợt vỗ đến, cơ thể hai người trong biển trời nổi, Phương Trì Hạ đã cực kì thiếu không khí, ý thức mơ hồ, lúc sau xảy ra chuyện gì cũng không biết.

Khi tỉnh dậy thấy hai người đang ở trong khu rừng rậm, bên cạnh có một dòng suối nhỏ, đại khái là nhánh sông nào đó ra biển.

Lạc Dịch Bắc đang ngồi bên đồng lửa, đang nướng cái gì đó.

“Chúng ta đang ở đâu vậy?” Cô vài bước đi qua, đến bên cạnh anh ngồi xuống, ánh mắt nhìn bốn phía.

“Không biết.” Lạc Dịch Bắc quay qua cô nói mấy chữ, tiếp tục nướng đồ trong tay.

Phương Trì Hạ bị mấy lời kia của anh đánh gục.

Ở nơi hoang vu không biết phương hướng gì thế này mà anh còn bình tĩnh như vậy?

Phương Trì Hạ nhìn anh một cái, thấy anh không có vẻ gì là sốt ruột thì tự mình đứng lên đi chuyển xung quanh.

Lạc Dịch Bắc cứ như cũ nướng đồ, mặt không thay đổi chỉ một chút.

Anh kì thật cũng không vội tìm đường, Phương Trì Hạ đang làm cái gì anh cũng chưa nhìn một cái, hoàn toàn bộ dáng tùy ý cô.

Phương Trì Hạ đi xung quanh nhìn một chút, lại nhìn dòng sông, rồi nhìn loại cây ở trong rừng, còn ngồi chồm hổm trên mặt đất không biết cái gì sau đó phui bụi bặm đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 133: Bữa tiệc hoàng cung

Sau đó Lạc Dịch Bắc nghe thấy âm thanh đậm đặc của cô “Chúng ta bây giờ đang ở Bắc bán cầu, con sông này chảy về phía đông, bên kia hẳn là đông.”

Ánh mắt cô chuyển sang một thân cây, âm thanh lần nữa vang lên “Cây xanh đậm ở phía nam, xanh vàng ở phía Bắc, gió không thổi về phía nam, như vậy bên này là phía nam.”

Hang của tổ kiến hướng về phía Nam cùng với với hướng chỉ của cây đều chỉ về phía nam, cho nên chúng ta hẳn nên đi về phía bên này!”

Cô nói không nhanh không chậm, phân biệt phương hướng dựa vào thiên nhiên.

Sợ một loại sẽ sai cho nên cô kết hợp ba loại là sông, cây, tổ kiến.

Vừa mới ở trong rừng cũng là quan sát ba loại phương hướng.

Lạc Dịch Bắc còn đang nướng đồ, vốn định làm no bụng trước rồi sẽ tìm phương hướng.

Không nghĩ rằng một lúc cô đã đem vấn đề giải quyết xong.

Ánh mắt hơi nghiêng nhìn Phương Trì Hạ còn đang ngó nghiêng xung quanh, đuôi mắt nhướn nhướn.

Sau quý tước phủ ngày hôm qua, lần này cô lại cho anh thấy ngoài ý muốn.

Cô còn thông minh hơn so với anh nghĩ, gặp chuyện gì cũng có thể bình tĩnh, đầu óc rõ ràng.

Khóe mắt liếc qua tầm mắt rơi trên người mình, cô nghiêng đầu nói “Đi thôi!”

Lạc Dịch Bắc đem đồ ăn đã nướng chín lần lượt đưa cho cô, hai người ăn xong liền đi theo hướng mà cô đã chỉ.

Lạc Dịch Bắc lần này đến Sicily có vài chuyện quan trọng, trừ buổi gặp mặt hôm qua, ngày mai anh còn phải đại diện Dung Hi đi nước R ở Bắc Âu dự thịnh yến vương thất.

Quan hệ quốc tế của Dung Hi rất rộng, Sa Chức Tinh lúc trước từng sống ở Châu Âu một thời gian, cùng vương thất các nước Châu Âu quan hệ rất tốt.

Hiện tại trạng sức của các thành viên vương thất hơn phân nửa đều từ nhà thiết kế của Dung Hi.

Cho nên, những buổi xã giao, Lạc Dịch Bắc từ chối không hết.

Trở lại khách sạn, Lạc Dịch Bắc lập tức bay đi R quốc.

Thịnh yến được tổ chức ngày hôm sau.

Lạc Dịch Bắc cũng không nói cho Phương Tri Hạ hai người đi đâu, giúp cô lựa chọn quần áo, thậm chí còn không nói lời dư thừa.

Đoạn thời gian hai người kết hôn, Phương Tri Hạ đã quen anh như vậy.

Anh không nói nhiều, cô cũng không hỏi nhiều, trong lòng nghĩ, buổi tối ngoan ngoãn đi theo anh là được rồi.

Lúc hai người đi ra khách sạn, xe của vương thất đã đợi ở ngoài cửa.

Đến Vương cung chừng mười phút.

“Đây là đâu vậy?” Phương Tri Hạ kéo nhẹ cánh tay anh, nhìn cung điện trắng lẽ, xung quanh có người mặc trang phục hộ vệ Hoàng gia, nhin không được tò mò hỏi.

“Vương cung.” Lạc Dịch Bắc trả lời ngắn gọn.

Phương Tri Hạ chỉ kinh ngạc, phản ứng coi như là bình thường.

Tuy lần đầu đến nơi này nhưng cô cũng chỉ là khách mà thôi, không cần quá lo lắng.

Hai người được dẫn đi vào, chính giữa có một vị tôn quý lão nhân đang ngồi, về sau Lạc Dịch Bắc lại cùng những người khác nói chuyện.

Phương Tri Hạ một mình không có việc gì, nhìn xung quanh một chút, trực tiếp đi về phía tháp Champagne, bên cạnh tháp Champagne còn bày đủ loại ghế dài, cung cấp đủ loại rượu cho khách uống, lúc cô đến, bên cạnh còn có một người đàn ông.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 134: Lần đầu tiên gặp

Là người đàn ông nhìn rất khi khác, ánh đèn mờ lung che khuất nửa mặt anh ta, Phương Tri Hạ không thấy hết cả khuôn mặt nhưng có thể cảm giác được người anh ta rất tôn quý.

Nhưng người xung quanh hình như rất sợ anh ta, cách xa ba mét không có ai lại gần, xa xa cúi thấp, đối với anh cung kính.

Phương Tri Hạ căn bản không biết thân phận của người này, hơn nữa người kia lại đứng ở cạnh tháp Champagne, lúc cô định đi qua, mấy người tùy tùng hình như muốn ngăn cản.

Nhưng mà người kia lại cái gì cũng không nói, lại nhin xuống hành động ngăn cản người.

Phương Tri Hạ một mình đi đến tháp Champagne, lấy một ly rượu, muốn rời khỏi, khóe mắt không nhìn được nhìn qua người đàn ông kia một cái.

Anh ta hình như đang nếm rượu trước mặt để không ít cái ly dài, hình như không tìm thấy vị mình thích, mà hình như là đang suy nghĩ cái gì.

Phương Tri Hạ đứng bên cạnh nhìn anh ta, nhìn anh ta nhủ lòng mảy, một ly lại một ly bị anh ghét bỏ để qua một bên, cô liền vài bước đi qua phía anh.

“Tiểu thư, không được!” Tùy tùng đứng cách ba mét thấy hành động của cô, muốn ngăn cản lại bị ánh mắt của người đàn ông kia ngăn lại.

Phương Tri Hạ trực tiếp đi đến bên cạnh người kia, lấy từ trong đó ba cái ly, lại lấy ra một cái ly không, không biết theo tí lệ gì đổ vào.

Nhẹ nhàng lắc lắc, nói với anh ta “Thử cái này đi, Brandy thêm Thanh bưởi và anh đào Tây Ấn Độ.”

Phương pháp cô phối hợp rất kì diệu, cơ hồ là chưa từng nghe thấy.

Người kia nghe cô nói gọi lên hứng thú, bưng ly rượu kia lên nhấp nhấp.

Vị cay tràn ngập khoang miệng, lúc sau là thanh bưởi và anh đào tây ấn độ đáng chết.

Cảm giác rất kì diệu, giống như là đi thám hiểm, lúc bắt đầu sẽ rất quái lạ, nhưng một chút lại bị vị thanh bưởi nhàn nhạt thơm ngát thay thế, nhẹ nhàng khoan khoái, dư vị làm người ta rất hài lòng.

Người kia đối với ly rượu vô danh của cô rất hứng thú, mặt mày thoát nhìn rất sung sướng.

“Làm sao biết vậy?” Ánh mắt nhìn cô, là lần đầu tiên anh nhìn thẳng đánh giá cô.

Ngũ quan tinh xảo, làn da dưới ánh đèn trắng sáng, hai con mắt linh động kì thật nhìn như vậy chỉ có khí chất linh hoạt cũng không quá kinh điển, nhưng lại khiến cho anh ta nhìn mãi không dời.

“TRước kia thường làm phục vụ tại các buổi party nhìn người ta làm qua.” Phương Tri Hạ trả lời rất thẳng thắn.

Người kia hình như khẽ giật mình, đối với lời cô có chút ngoài ý muốn, ánh mắt tí mỉ nhìn cô.

Phương Tri Hạ mặc một thân lễ phục xinh đẹp, sắc đen cao quý mà ưu nhã, vòng cổ thoát nhìn cũng có giá trị không nhỏ.

Nhìn cô như vậy không ai nghĩ cô từng làm phục vụ.

Nhưng mà cô lại trả lời không chút che giấu.

Đang chuẩn bị nói cái gì thì cô lại xoay người rời đi.

Người kia đưa mắt nhìn cô rời đi, phản xạ có điều kiện muốn kéo cô lại, nhưng sau lưng lại có giọng nói cung kính vang lên “Phí Tư Nặc điện hạ, bá tước đại nhân ở bên ngoài đợi đã lâu!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 135: Làm thông gia với vương thất

Người kia liếc nhìn người hầu một cái, động tác ngừng lại.

“Thường cho người.” Cầm ly rượu trong tay uống sạch, sau đó đưa ly Brandy còn lại đưa cho người hầu, người đàn ông chậm rãi đi ra ngoài.

Phương Trì Hạ sau khi rời đi, tìm góc hẻo lánh ngồi xuống.

Ở đây cô không biết ai, mọi người trong đó đều là quyền quý, thân phận của cô ở nơi này cũng không có ai biết.

Lạc Dịch Bắc bị rất nhiều người bao quanh, lúc đầu đều là mấy người đàn ông, về sau đổi lại tất cả đều là con gái.

Anh đi đến chỗ nào cũng rất được hoan nghênh, rõ ràng vẻ mặt lạnh lùng không chút vui mừng vậy mà người này ngả xuống thì người sau lại muốn đến gần anh ta.

Thái độ của anh đối với đàn ông và phụ nữ hoàn toàn khác nhau. Đứng với đàn ông còn trò chuyện vài câu, nhưng đứng với phụ nữ, giọng điệu của anh lạnh đậm hơn rất nhiều.

Phương Trì Hạ ở góc hẻo lánh không rõ bên kia anh nói cái gì, nhưng nhìn biểu hiện của anh, là muốn giữ khoảng cách với mấy cô gái kia, nhìn động tác giờ tay nhấc chân của anh cũng biết anh đối với mấy người kia không có cảm tình.

Phương Trì Hạ đối với anh cũng chẳng có suy nghĩ gì, cứ như vậy nhìn chằm chằm anh cô cũng không đi quấy rầy, từ đầu đến cuối anh tình ngồi ở góc hẻo lánh, cô biết anh xã giao xong sẽ đến tìm cô.

Lúc anh đi tới cũng không có sắc mặt tốt, đại khái là bị mấy cô kia làm phiền toái rồi.

“Đi thôi!” Lãnh khốc nói hai chữ, đi ở phía trước, vừa định mang cô đi ra ngoài vương cung, bỗng nhiên có người hầu đi lên cung kính cúi người với anh “Lạc thiếu gia, Vương Thái Phi Sofia mời ngài qua một chút!”

“Đợi tôi một chút!” Lạc Dịch Bắc khẽ gạt mình, nhìn Phương Trì Hạ bên cạnh, sau đó đi theo người hầu dẫn đường.

Vương Thái Phi Sofia ở R quốc cực kì có uy, cũng là thành viên vương thất Dung Hi có giao tình sâu nhất.

Năm đó lúc Lạc Hi Thần quản lí Dung Hi, trang sức để bà đi dự yến tiệc đều đến từ Dung Hi, quan hệ với Lạc gia rất tốt.

Lạc Dịch Bắc cũng coi bà như nửa trưởng bối, lúc cùng người hầu đi qua, bên cạnh Sofia còn có một cô gái trẻ tuổi.

Sofia thấy anh cười khá ái, kéo cô gái kia đến trước mặt mình giới thiệu “Đây là cháu gái của ta, Tô Thụy.”

“Tô Thụy, đây là Lạc Dịch Bắc, đang quản lí Dung Hi, biết nhiều tin tức trong nước như vậy hẳn cháu cũng biết a?”

“Lạc thiếu gia, rất vinh hạnh được gặp ở đây!” Tô Thụy lễ phép lên tiếng hỏi thăm anh.

Lạc Dịch Bắc nhìn Sofia, lại nhìn Tô Thụy, mặt mày nặng nề.

Anh là người khôn khéo, đầu óc nhanh nhạy, chỉ cần liếc mắt nhìn anh đã nghĩ thấy mùi vị không đúng.

Quả nhiên, lời kế tiếp của Sofia xác minh anh đoán đúng “Dịch Bắc à, cháu gái ta từ lâu đã để ý đến Dung Hi, người ở Dung Hi nó chú ý nhất là cháu, tin tức của cháu nó đều biết lớn nhỏ, nếu hôm nay có cơ hội gặp mặt ở đây, thì ta làm chủ đề Dung Hi cùng vương thất làm thông gia thấy thế nào?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tài miễn phí tại **[wWw.EbookFull.Net](#)**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 136: Xin lỗi, tôi đã kết hôn

Lời nói này của bà vô cùng thẳng thắn, không cảm thấy có chỗ nào không thích hợp.

Bản thân Tô Thụy là một cô gái vô cùng xinh đẹp, không giống nét tính xấn tính tế ở người phương Đông, dung mạo của cô rất mạnh mẽ, có nét lạnh lùng của người mẫu tạp chí, bối cảnh gia tộc lại rất mạnh, ở nước R quý tộc muốn làm thông gia với cô nhiều vô kể.

Khi Sách Phi Á nói ra những lời này, vô cùng tự tin, cũng không nghĩ đến Lạc Dịch Bắc có từ chối hay không.

"Xin lỗi, thưa bà!" Nào ngờ Lạc Dịch Bắc không chút do dự, nói lời xin lỗi với Sách Phi Á, ánh mắt hướng về Phương Trì Hạ vẫn đang đứng ở góc xa đợi anh.

Sau đó, sóng lớn cũng chẳng ngại không chút rung động buông ra một câu, "Tôi đi hôn!"

Ba chữ ngắn gọn, như quả bom hẹn giờ có sức công phá mạnh mẽ, làm cho hiện trường phát nổ chỉ trong chớp lát.

Sách Phi Á không thể tin nổi mà nhìn anh, rõ ràng rất kinh ngạc trước câu nói của anh.

Tô Thụy giống như bị một gậy roi xuống đầu, sự tôn nghiêm cao ngạo bị anh đá kích đến vỡ vụn thành từng mảnh.

Anh ta lại có thể thẳng thừng từ chối như thế...

Anh ta kết hôn từ khi nào?

"Nếu như không có việc gì, tối nay tôi xin về trước!" Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, gửi lời hỏi thăm đến Sách Phi Á một chút, quay người đi thẳng ra cửa.

"Lúc này mọi người đang nói gì vậy?" Lúc anh đi qua Phương Trì Hạ vài bước đi theo, vừa đi, vừa thuận miệng hỏi.

"Muốn biết ư?" Lạc Dịch Bắc chuyển mắt sang cô, nhìn chằm chằm gương mặt của cô vài giây, lời nói ra mang theo mấy phần mập mờ đùa giỡn.

Phương Trì Hạ thật ra lúc này đã thấy anh nhìn sang chỗ cô, có chút tò mò chủ đề nói chuyện là gì lại liên quan đến cô.

Có điều, nghe giọng điệu của Lạc Dịch Bắc, cảm thấy anh cũng sẽ không nói với cô, thờ ơ trả lời một câu, "Không có."

Vốn là với quan hệ của hai người, cô cũng không có lập trường gì mà quân anh nhiều đến vậy.

Tiếp tục đi ra ngoài cửa chính, Lạc Dịch Bắc từ đầu đến cuối không nhắc đến chuyện bên trong lúc này, cảm giác giống như chuyện này chưa từng xảy ra vậy.

Hai người trở về khách sạn, cũng không lưu lại lâu ở nước R, ngày hôm sau lập tức đáp chuyến bay trở về nước.

Khi đến sân bay của thành phố C, hai người một trước một sau vừa mới ra đến sân bay, chuông điện thoại của Lạc Dịch Bắc liền vang lên.

Là của Bảo Bảo.

Không cần đoán, từ sau khi Lạc Dịch Bắc thấy cái tên ấy hiển thị trên cuộc gọi thì mặt mày dịu ra, Phương Trì Hạ cũng biết.

"Bảo Bảo, sao vậy?" Lạc Dịch Bắc nghe máy, quay sang nói chuyện với Bảo Bảo.

"Anh đến chưa? Đứng đi trước một mình, em bây giờ đang trên đường vội đến sân bay, em và ông nội đón anh!" Giọng nói của Bảo Bảo từ đầu dây bên kia truyền đến, tâm tình nghe ra dường như rất tốt.

"Được, anh chờ hai người." Lạc Dịch Bắc cong khoe mỗi lần, ngắt máy.

Anh không đi ra, Phương Trì Hạ và anh lại đứng rất gần, khi nghe điện thoại, cuộc nói chuyện của hai người, cô có thể nghe thấy rất rõ.

"Bảo Bảo sắp đến?" Ánh mắt chuyển sang anh, cô biết rõ nhưng vẫn cố tình hỏi.

Lạc Dịch Bắc nghiêng mắt nhìn cô, bình thản "ừ" một tiếng, thân nhiên quan sát phản ứng của cô.

Nào ngờ cô lại không thay đổi sắc mặt mà trả lời một câu, "Vậy tôi đi trước đây, anh chắc không hi vọng bị người khác làm phiền."

Nói xong câu này, cô quay người hướng về phía ngoài sân bay.

Không ngờ cô đi mất rất nhanh, thậm chí cũng không quay đầu lấy một cái, cảm giác rõ ràng là không quan tâm chút nào đến việc anh ở cùng cô gái khác, thậm chí còn rất vui vẻ tạo cơ hội cho anh.

Cô như thế, khiến cho lồng ngực anh ngột ngạt.

Vẫn thật tâm lý nhỉ!

Lấy một cô vợ rộng lượng thế này, anh có nên yên tâm vui mừng hay không đây!?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Súng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 137: Sau lưng anh nuôi nhân tình

Sau khi Phương Trì Hạ rời khỏi thì trực tiếp chuyển đến trạm xe taxi cạnh đó.

Vẫn chưa ngồi lên xe, một chiếc Lamborghini đã dừng lại trước cổng sân bay.

Cửa xe mở ra, một người đàn ông trông giống tài xế từ trong bước ra, đến ghế sau, cung kính mở cửa cho người ngồi bên trong.

Một thân hình mảnh mai cong lưng đi ra, ngẩng đầu lướt nhìn xung quanh một cái, đi thẳng về phía Lạc Dịch Bắc.

Gương mặt đó, vốn là đẹp đến khiến người khác khó lòng quên được, Phương Trì Hạ lại không phải lần đầu tiên nhìn thấy, tự nhiên mà công nhận.

Nhanh như vậy đã đến rồi...

Bảo Bảo dường như lúc nào cũng rất thân thiết với Lạc Dịch Bắc, vừa gấp mặt tay đã khoắc lên cánh tay anh thân mật, cùng anh đi ra ngoài xe.

Hai người vừa đi, vừa nói chuyện gì đó.

Khoé môi Lạc Dịch Bắc thì thoáng khe cong lên, hai người đi cùng, vô cùng thân thiết như người một nhà.

Có người nói, hai người bên nhau cảnh giới cao nhất là từ tình yêu trở thành tình thân.

Phương Trì Hạ nhìn chằm chằm Lạc Dịch Bắc và Bảo Bảo, điều nghiệm ra trong đầu chính là câu nói này.

Phương Trì Hạ nhìn hai người họ một lúc, ánh mắt của cô rời đi, gọi một chiếc taxi ngồi lên...

Lạc Dịch Bắc lần này rời đi, mấy ngày đều chưa về, thậm chí cả điện thoại cũng không gọi cho Phương Trì Hạ lấy một lần.

Anh không ở đây nữa, Phương Trì Hạ vui vẻ đến thảnh thơi, mỗi ngày khi có tiết thì đến trường học, khi không có tiết thì vào Dung Hi làm việc, mọi thứ trong cuộc sống vẫn như cũ.

Chỉ là, buổi tối khi về nhà, biệt thự rộng lớn như thế, chỉ có cô và một con con mèo, trong lòng khó tránh khỏi trống trải.

Tuy vậy, mấy năm nay ở Phương gia, cảm giác này, cô sớm đã quen rồi.

Tắm xong đi xuống lầu, cô đang chuẩn bị ôm Đoàn Đoàn chơi đùa một chút, lúc này âm báo tin nhắn của điện thoại bỗng nhiên vang lên.

Tiếng nước nhỏ giọt, là âm báo tin nhắn của cô.

Ngồi lên xô-pha, cô cầm điện thoại lên nhìn.

Tin nhắn từ một người bạn của Phương Trì Hạ nhắn đến, tên người nhắn được cô ghi chú là "Đại Bảo Bối".

Nội dung tin nhắn là: Cậu chuyển đi rồi ư?

Phương Trì Hạ đã rất lâu không có tin tức gì về người đó, vừa nhìn thấy tin nhắn, bỗng chốc hào hứng, nằm trên xô-pha nhắn tin với người đó.

Cô cứ trò chuyện như vậy, điện thoại không rời khỏi tay nửa ngày.

Cũng không biết hai người đã trò chuyện được bao lâu, nói đến cô buồn ngủ, cuối cùng quá thật buồn ngủ không chịu nổi nữa, gửi đi một biểu cảm đáng thương cho Đại Bảo Bối, giọng điệu đầy tình cảm Đại Bảo, tỏ quá thật không ổn rồi, hay là hôm nay cứ như vậy trước nhé? Ngày mai gặp nhau! Dậy nhỏ rồi nhỏ tụi cậu!

Câu cuối cùng được gửi đi, cũng lướt lên lầu, cô mê mẩn ngủ trên xô-pha.

Sau khi cô ngủ khoảng một tiếng,cổng chính biệt thự mở ra, một chiếc xe dừng lại, cánh cửa nhà mở ra, Lạc Dịch Bắc mấy hôm không gặp, đột nhiên bước vào.

Mở đèn phòng khách, muốn đi thẳng lên lầu, khoé mắt liếc thấy Phương Trì Hạ đang cuộn tròn nằm ngủ trên xô-pha, bước chân của anh dừng lại, chậm rãi đi về phía cô.

Anh mấy hôm nay luôn ở Lạc gia, cũng đã mấy ngày không gặp cô rồi.

Từ khi kết hôn đến nay, đây chắc là lần đầu tiên họ không gặp nhau lâu đến thế.

Hôm nay đột nhiên trở về, nguyên nhân thật sự là bởi vì cô.

Mấy ngày không gặp, Lạc Dịch Bắc có chút nhớ cô rồi.

Nhớ mùi hương thanh nhã tươi mát lại khiến người khác say đắm của cô, nhớ ánh mắt của cô lúc bị anh giằng vò không tình nguyện lại ngậm chịu đựng, cùng với âm thanh nũng nịu đến nhũn xương nằm dưới thân anh...

Chương 138: Mới mấy ngày đây đã nhớ tôi rồi

Phuong Trì Hạ mấy ngày nay vẫn luôn ngủ ở nhà một mình, khi ở một mình, cô ăn mặc rất tùy tiện.

Lúc này cô đang mặc một cái đầm ngủ vô cùng thoải mái, cầu vai nghiêng lệch để lộ vai, váy cũng rất ngắn, một nửa đôi chân thon dài đều lộ ra ngoài.

Cô như vậy, nếu như không phải Lạc Dịch Bắc biết tính cách của cô, chắc sẽ tưởng là cô có tình mặc để chào đón anh.

Nhưng mà, bất luận là vô tình hay cố ý, điều này cũng giúp cho Lạc Dịch Bắc thuận tiện không ít.

Đi qua vài bước, cuộn người cô quay sang hướng của mình, Lạc Dịch Bắc cúi người hôn cô, tay bắt đầu kéo quần áo của cô.

Cô về cảm thấy trên xô-pha không tiện để hành động mạnh, anh hơi nhàu nhai không vui, định bế cô đi lên lầu, chiếc điện thoại mà trước đây Phuong Trì Hạ luôn mang theo bên mình, lại rơi xuống một tiếng "lách cách".

Tiếng rơi nặng nề, khi chạm đất không biết đã chạm phải phím nào, màn hình sáng lên.

Lạc Dịch Bắc vốn không định quan tâm, nhưng mà, khi giúp cô nhặt điện thoại lên, ánh mắt trong lúc vô ý đã nhìn thoáng trên đó.

Điện thoại của Phuong Trì Hạ vẫn còn chưa thoát phần tin nhắn, sau khi màn hình sáng lên, bên trong trống hợp hiện lên đoạn trò chuyện lúc nãy giữa cô và Đại Báo Bối.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc dán vào từng lời nói to gan lộ liễu ở trên đó, sau đó, tất cả biểu cảm trên mặt cứ như vậy mà cứng đờ.

Tên tài khoản nhắn tin của Phuong Trì Hạ là Nhất Thế Thịnh Hạ, toàn bộ nội dung của cuộc trò chuyện là:

Đại Báo Bối: Cậu chuyển đi rồi ư?

Nhất Thế Thịnh Hạ: Đúng vậy, sao thế? Mới mấy ngày đây đã nhớ tớ rồi?

Đại Báo Bối: Sao cậu không nói một tiếng?

Nhất Thế Thịnh Hạ: Không phải bây giờ cậu cũng biết rồi ư?

Đại Báo Bối: Nghe nói cậu kết hôn rồi!

Nhất Thế Thịnh Hạ: Thì có sao? Ông xã của tớ tớ làm gì cũng sẽ không quản đâu, chúng ta vẫn có thể muốn làm gì thì làm như xưa, hôm nào nếu cậu nhớ tớ, gọi điện thoại hẹn tớ là được, hai người đi chơi, khách sạn, muốn đi đâu đều có đôi.

Đại Báo Bối: Chuyện này sao có thể tùy ý như vậy? Cậu ra đây cho tớ, tớ đảm bảo không đánh chết cậu!

Nhất Thế Thịnh Hạ: Ra đây? Giờ này? Cậu chắc chứ?

Đại Báo Bối: Giờ này thì sao?

Nhất Thế Thịnh Hạ: Lúc này đi ra thì gian tình quá! Được rồi, Đại Báo, tớ biết cậu lo tớ sống không vui, không sao đâu, tớ rất khỏe, cũng rất vui vẻ, cậu cũng đừng lo lắng nữa, cho dù gã đi hay không, người cuối cùng tớ yêu nhất là cậu.

Đại Báo Bối: Có vấn đề tại sao không kiểm tớ?

Nhất Thế Thịnh Hạ: Đại Báo, tớ quá thật không ổn rồi, hay là hôm nay cứ như vậy trước nhé? Ngày mai gặp nhau! Dây nhỏ roi nhỏ tùy cậu!

Cả cuộc nói chuyện của hai người này, câu cuối cùng Phuong Trì Hạ nói với đối phương Trả lời cách câu trước vài phút, dường như là đã trầm mặc rất lâu.

Lạc Dịch Bắc cầm điện thoại của cô, đôi mắt nhìn chòng chọc vào từng câu nói mang đầy tình cảm, sắc mặt đen như đáy nồi.

Ông xã cái gì cũng không quản?

Hai người đi chơi ngay cả khách sạn cũng có đôi?

Người tớ yêu cuối cùng là cậu!

Gặp nhau, dây nhỏ, roi nhỏ?

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc lạnh lùng lướt qua từng câu nói trong lịch sử trò chuyện, đôi mắt lạnh đến giống như từng tảng băng bị nứt toát vỡ vụn.

Nơi lồng ngực vô cùng ngột ngạt, ánh mắt chuyển lên trên xô-pha Phuong Trì Hạ vẫn ngủ rất ngon, gương mặt anh lạnh lùng hét lên với cô một tiếng, "Phuong Trì Hạ, cô tỉnh lại cho tôi!"

Âm lượng tiếng hét này của anh không nhỏ, từ lúc hai người quen biết đến kết hôn cho đến nay, lần đầu tiên anh tức giận đến vậy, trong ngữ khí đều nồng nặc mùi thuốc súng

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 139: Bà xã, khẩu vị của em thật nặng

"Đã xảy ra chuyện gì?" Phuong Trì Hạ đang ngủ ngon giấc, bị anh hét lên như thế, lúng túng hoảng loạn, trở người một cái, không chút phòng bị mà lăn từ trên xô-pha xuống.

Dáng vẻ của cô rất đáng thương, ngồi bệt trên đất đầu tóc rối tung, mơ mơ màng màng hiển nhiên vẫn chưa làm rõ tình hình trước mắt là gì.

Ngẩng đầu lên, nhìn rõ gương mặt của anh, cô hét trả lại anh một tiếng, "Lạc Dịch Bắc, anh làm gì vậy? Nửa đêm mà ồn chết được!"

Tiếng hét này của cô tràn đầy nội lực, không thua tiếng hét lúc nãy của Lạc Dịch Bắc chút nào, còn mang theo sức mạnh.

Lạc Dịch Bắc bị cô hét đến ngẩn người ra vài giây.

Cô dám la anh?

Cô còn lì sự nữa?

Phuong Trì Hạ không tiếp tục để tâm đến anh, thậm chí cũng không có ý định tự kiểm điểm, xoa xoa cái móng ngà đau của mình khi nãy, từ trên đất bò dậy, trở về xô-pha ngồi xuống.

"Sao anh trở về rồi?" không nhìn thấy nét mặt tối sầm của anh, sau khi hết xong cô tâm tình dễ chịu không ít mà lạnh nhạt hỏi.

"Đây là nhà của chúng ta, tôi không nên trở về sao?" Lạc Dịch Bắc lạnh lùng hừ một tiếng, cổ tình nhún mạnh hai chữ "chúng ta", trực tiếp lấy điện thoại đặt ra trước mặt cô, "Đây là cái gì?"

Màn hình của điện thoại vẫn còn đang mở, ập vào mắt là trang lịch sử trò chuyện đầy chữ giữa Phương Tri Hạ và Đại Bảo Bối.

Hình nền của Đại Bảo Bối là ảnh của một người đàn ông, được chụp với cùng đẹp, ánh đèn mờ nhạt che nửa khuôn mặt, cúi mặt xuống, ngón tay vẫn còn kẹp một chiếc xì-gà, trên xì-gà khói bay lượn lờ, làn sương mờ nhạt vây lấy khuôn mặt kia, quyến rũ đến nỗi tung lại còn ma mị.

Hình nền Đại Bảo Bối này đã dùng lâu lắm rồi, Phương Tri Hạ quen nhìn rồi, cũng không cảm thấy có gì khác lạ.

Bình thường giọng điệu của cô với Đại Bảo Bối là loại đùa giỡn không bình thường này, nhìn màn hình hồi lâu, cô cũng không nhìn ra trò trống gì.

Sắc mặt của cô vô cùng dửng dưng, hoàn toàn không có chút nào lúng túng và hoảng hốt khi bị người khác bắt gian, thậm chí còn mang dáng vẻ như không có chuyện gì.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu cảm nhìn cô, anh vừa suy đoán các loại biểu cảm của cô khi bị anh chất vấn, nhưng duy nhất không ngờ đến là loại biểu cảm thần nhiên này.

"Không định giải thích một chút à? Lạc thiếu phu nhân!" Giọng điệu của anh, mang đầy sự châm biếm tột cùng, đặc biệt là những chữ "Lạc thiếu phu nhân".

Những chữ này là bài mìn mà giữa hai người không thể đề cập đến, anh trước giờ chưa từng thừa nhận thân phận này của cô, cô cũng chưa từng nghĩ phải mang danh nghĩa này, anh thậm chí vì chuyện này đã mấy lần hiểu lầm cô!

Nhưng mà, bây giờ, nhìn thấy lịch sử trò chuyện này, anh lại chủ động mang danh xưng này chụp lên trên người của cô.

Phương Tri Hạ biết, anh đây là đang nhắc nhở cô chú ý thân phận của mình, cô là vợ của anh!

"Giải thích cái gì?" Đầu óc Phương Tri Hạ vẫn chưa hoàn toàn tỉnh táo, căn bản ngay cả câu nói ấy không đúng chỗ nào cũng không nhận ra.

"Gặp mặt bất cứ lúc nào! Đi chơi hai người! Khách sạn! Đây nhỏ, roi nhỏ!" Lạc Dịch Bắc gương mặt lạnh lùng lặp lại từng câu một, lời nói ra cực kỳ châm chọc, "Nhìn không ra, bà xã, thì ra khẩu vị em nặng đến vậy!"

Anh nói đầy ám chỉ, xưng hô càng kỳ lạ hơn, đặc biệt là khi gọi tiếng "bà xã" kia.

Lông tơ Phương Tri Hạ trên người dưng đứng vài sợi, bị kích động đến giật cả mình, chút buồn ngủ còn sót lại trước đó, bị anh kích động đến một chút cũng không còn.

Xoa cánh tay, ánh mắt của cô nhìn anh có hơi kỳ quái.

"Thích dây nhỏ và roi nhỏ à?" Đôi tay giữ lấy hai bên người của cô, cơ thể từ từ hướng về cô, đột ngột, Lạc Dịch Bắc buông ra một câu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 140: Cô thật không biết xấu hổ

"Anh định làm gì?" Phương Tri Hạ cảnh giác nhìn anh, cơ thể không nhận được rụt sang một bên.

"Đây nhỏ và roi nhỏ?" Lạc Dịch Bắc châm biếm liếc nhìn cô, bình thần đặt tầm mắt ở cổ tay của cô, "Hay là chúng ta cũng thử một lần?"

"Anh, anh đừng làm vậy!" Phương Tri Hạ bị anh nhìn đến sồn gai ốc, cơ thể lần nữa rụt sang bên cạnh.

Lạc Dịch Bắc cười lạnh một tiếng, trước cảnh cô còn chưa phản ứng, bàn tay kim chắt cổ tay mảnh mai trắng trẻo của cô, giờ cao đến đỉnh đầu, "Đây sao có thể gọi là làm bữa chứ?"

"Lạc Dịch Bắc, anh tránh ra!" Hành động này làm cô run sợ đến mặt biến sắc.

Cổ tay ở trong tay anh kịch liệt phản kháng, không rút ra được, cô thở sâu, từ bỏ kháng cự, đổi sang nói lý lẽ với anh, "Anh không được làm thế!"

"Lí do?" Lạc Dịch Bắc với giọng điệu "Phụ nữ của tôi tôi muốn làm gì thì làm", lạnh lùng nhìn cô một cái, tay còn lại bắt đầu kéo váy của cô, dường như định dùng làm dây.

Từ sau khi nhìn thấy cuộc trò chuyện ấy, tâm trạng của Lạc Dịch Bắc vẫn luôn buồn bực.

Anh mấy ngày thi đã trở về, là bởi vì hiếm khi có chút đồng cảm, tội nghiệp cô một mình cô đơn ở đây.

Cô ngược lại thi sống tốt, mấy ngày nay anh không ở nhà, cô lại rất thoải mái!

Nhỏ đến cuộc trò chuyện của hai người, Lạc Dịch Bắc không nhận được mà lựa giận bưng bưng.

Anh có Bảo Bảo mà anh cưng chiều, cô có Đại Bảo Bối mà cô yêu nhất, những ngày tháng này không tài nào sống nổi nữa!

Phương Tri Hạ cũng rất tức giận, cong lưng né tránh hành động của anh.

Lí do?

Anh ở ngoài mấy ngày không về thi thôi đi, dựa vào cái gì vừa trở về thi dùng dáng vẻ dò hỏi này để thăm vấn cô?

Phương Tri Hạ đang ngủ ngon bị anh làm ồn cho tỉnh, lúc này có hơi giận sôi.

Lừa giận vừa bùng lên, cô nói chuyện so với thường ngày cũng kiểu ngao đi mấy phần.

Hàm dưới của cô ngẩng lên, nhìn thẳng vào đôi mắt của anh, ánh mắt của cô thậm chí còn mang theo chút gây hấn, "Bởi vì tôi không thích tư thế như thế này!"

"Không sao cả, vậy chúng ta từ từ thử, thử cho đến khi có thấy thích thì thôi!" Ngược lại Lạc Dịch Bắc lúc này nói chuyện dễ nghe, buông cổ tay của cô ra, hai cánh tay đổi thành ôm lấy cô ngã về hướng xô-pha, nâng tay lên đã coi bỏ quần áo của cô.

"Chờ đã, đừng làm như thế!" Phương Tri Hạ từ phía né tránh, hai tay canh giữa mình và anh, trấn tĩnh lại sắc mặt, cô hỏi dò, "Anh không vì cuộc trò chuyện này mà nổi nóng chứ?"

Lời này cô nói nhẹ nhàng vô cùng, vốn không thấy bất kỳ hoảng loạn và bất bình sau khi bị người khác "bắt gian", xem ra rõ ràng không có chút xấu hổ nào.

"Phương Tri Hạ, cô có còn biết xấu hổ không?" Lạc Dịch Bắc nghe những câu như thế thì càng giận, lời lẽ cũng bắt đầu sắc bén.

"Sao tôi lại có còn biết xấu hổ không? Anh đừng có si nhục người khác!" Phương Tri Hạ tức giận phản bác.

Lạc Dịch Bắc cũng không tranh luận với cô, ném điện thoại đến cạnh cô, trực tiếp hỏi tại chỗ: "Đại Bảo Bối là ai?"

Phương Tri Hạ luôn mang đến cho anh cảm giác trong sáng thuần khiết, mọi thứ đều không biết gì, một cô gái ngơ mà khi đóng cửa phòng lại, những thứ giữa vợ chồng với nhau chuyện gì cũng không hiểu, Lạc Dịch Bắc giờ đây có cảm giác bản thân bị cô lừa gạt.

Nhìn đơn giản thuần khiết, lại làm ra loại chuyện nuôi nhân tình, ngoại tình!

Thật sự xem người chồng như anh đây là vật trang trí à?

Phương Trì Hạ trước đó thì ngẩn người, gương mặt như bị liệt nhìn anh không chút biểu cảm, lúc này gương mặt lại phong phú giống như một bảng pha màu, bỗng nhiên muốn bật cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 141: Người đàn ông của cô, chỉ có thể là một mình tôi

Có điều, trước gương mặt âm u của Lạc Dịch Bắc, cô không dám cười.

Tình huống này mà cười thật, Phương Trì Hạ rất rõ hậu quả sẽ như thế nào!

"Đại Bảo Bối là ai?" Lạc Dịch Bắc truy hỏi lần nữa.

Phương Trì Hạ nấp máy móc đó, định giải thích, nhưng mà, vừa nghĩ đến anh ở bên ngoài với cô gái khác nhiều hôm đến thế, nên lời nói đều nén lại vào trong.

Anh và cô, chỉ là ân hôn mà thôi.

Trước khi cưới đã nói là cô sẽ không can thiệp bất cứ chuyện gì của anh, anh cũng không có lý do gì can thiệp chuyện của cô.

Khép miệng, Phương Trì Hạ không trả lời.

Cô như vậy, khiến Lạc Dịch Bắc càng nổi giận hơn.

"Phương Trì Hạ, tôi nói với cô, cho dù là ân hôn, người đàn ông của cô cũng chỉ có thể là một mình tôi!" Bá đạo tuyên bố ở bên tai cô, giọng nói của anh, lạnh buốt như trong thế giới đầy băng tuyết, đột nhiên nổi gొ lên, khiến người khác lạnh thấu xương.

Cả người anh đè lên cô, thậm chí tay bắt đầu kéo xé quần áo trên người của cô.

Loại chuyện này, hai người cũng không phải là lần đầu tiên làm nữa, Phương Trì Hạ vốn nên tỏ ra bình thường, nhưng mà, nghĩ đến anh nhiều ngày với cô gái khác ở bên ngoài, bất giác lại có hơi kháng cự, cơ thể cũng bắt đầu gây gục kịch liệt dưới người anh, "Lạc Dịch Bắc, anh buông tôi ra, tôi nay tôi không muốn!"

Thần hình của anh rất cao lớn, khi đè lên người cô, kìm chặt cô lại, Phương Trì Hạ kháng cự rất khó khăn, được một lát đã thở hổn hển.

Nhưng thái độ của cô trước sau đều rất kiên quyết, dùng hết sức phản kháng lại anh, đôi tay thừ đẩy anh ra, nào ngờ, Lạc Dịch Bắc lúc sắp hôn được cô, lại tự mình ngưng lại.

Châm chậm ngừng mặt lên, ánh mắt lạnh lẽ nhìn gương mặt hoảng loạn sợ hãi của cô, nhớ đến những câu nói vừa nãy ở trong tin nhắn, ánh mắt anh nhìn cô tràn đầy sự chán ghét, "Cô thật bẩn thỉu!"

Giọng điệu anh khi nói câu này đầy sự ghét bỏ, cảm giác giống như chạm vào cô, làm bẩn thêm bản thân vậy.

Phương Trì Hạ sửng sốt, con người bỗng nhiên thu nhỏ lại.

Đứng dậy, thậm chí không nhìn cô lấy một cái, Lạc Dịch Bắc quay người đi thẳng đến cầu thang.

Phương Trì Hạ mặt không biến sắc nhìn theo bóng lưng của anh rời khỏi, cả người khe khẽ run lên.

Anh và cô gái khác ở bên ngoài nhiều ngày như thế, cô chưa ghét bỏ anh, anh có lý do gì như thế với cô?

Trong lòng Phương Trì Hạ rất không cân bằng, tối nay cũng không chịu khuất phục, lúc bóng dáng của anh sắp mất hút ở khuỷu cong cầu thang, cô cũng dùng giọng điệu chán ghét như vậy mà đáp lại một câu, "Anh càng bẩn thỉu hơn!"

"Cô nói cái gì?" Bước chân của Lạc Dịch Bắc dừng lại, gương mặt anh tuấn cứng đờ nghiêng qua, ánh mắt lạnh lùng lướt về hướng cô.

"Tôi nói anh bẩn thỉu hơn!" Phương Trì Hạ ngẩng cao cằm nhỏ, không sợ chết mà lặp lại lần nữa.

Trong ánh mắt Lạc Dịch Bắc phản chiếu một tia lạnh, âm trầm nhìn cô, ánh mắt lạnh đến nổi tựa như trong một giây thì sẽ bỏ nhào vào cô vậy.

Phương Trì Hạ bị anh trừng mắt như vậy, si khí bỗng chốc thấp đi một nửa.

Cô thật ra cũng không định cãi với anh, dù sao hai người vẫn phải sống cùng nhau lâu đến thế.

Và lại, chỉ là kết hôn theo hình thức mà thôi, anh ở cùng ai, không liên quan đến cô.

"Trễ lắm rồi, tôi ngủ trước đây." Bình thân tránh ánh mắt của anh, cô quay người nằm trên xô-pha tiếp tục ngủ phàn của mình.

Lạc Dịch Bắc nhìn bóng lưng của cô rất lâu, gương mặt trầm lạnh tiếp tục đi lên lầu.

Tối nay anh không ép buộc cô phải trở về phòng, đây là khoảng thời gian từ sau khi hai người kết hôn, nằm trong số lần ngủ riêng không nhiều.

Một mình trở về căn phòng rộng lớn, lúc đóng cửa lại, anh bực tức đập cửa một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 142: Trong lòng mắc một cái gai

Lòng ngực của Lạc Dịch Bắc giống như có gì đó mắc kẹt, cả người chỗ chỗ nẩy đều không thoải mái, nghĩ đến lịch sử cuộc trò chuyện kia càng bức mình thêm, sau cùng lại có thể mất ngủ cả đêm.

Ngày hôm sau khi thức dậy Phương Trì Hạ ở trong nhà bếp chuẩn bị bữa sáng.

Mặc đồ ở nhà, trên đầu buộc một cái kẹp tóc hình con bướm, trong nhà chốc chốc lại phảng phất hơi nóng, hương thơm cũng ngào ngạt xung quanh.

Vốn là cảnh tượng rất ấm áp, nhưng mà, vừa nghĩ đến việc làm của cô, ánh mắt Lạc Dịch Bắc nhìn cô cũng trở nên chán ghét.

Phương Trì Hạ biết anh đang phiền muộn cô, cũng không lấy mặt nóng của mình dán vào móng lạnh của người ta, thậm chí cũng không chào hỏi, thản nhiên bỏ một phần cơm vừa làm xong vào trong hộp giữ nhiệt, sau khi chỉnh lí xong định đi ra nhà bếp, lại bị cánh tay Lạc Dịch Bắc chặn lại.

"Đi đâu?" Ánh mắt dán chặt vào thứ đồ trong tay của cô, giọng điệu của anh lạnh như băng.

"Công ty." Phương Trì Hạ trả lời anh hai chữ đơn giản.

"Mang cho ai?" Phản ứng đầu tiên trong đầu Lạc Dịch Bắc là lịch sử cuộc trò chuyện hôm qua, câu nói "ngày mai gặp nhau" ấy của cô.

Phuong Tri Hạ nhất thời chưa kịp hiểu được ý nghĩa câu nói này của anh, ngẩng người một lát, không mang cho mình thì mang cho ai?

Phuong Tri Hạ trước đây chưa từng có chuyện làm com mang đi, lúc trước luôn dùng thẻ của Thi Cận Dương, luôn chỉ tiêu xem bữa lớn mấy nghìn như bữa trưa mười mấy đồng.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc lại không biết nhiều đến thế.

Anh chỉ biết đây là lần đầu tiên cô mang đi, và lại tới qua còn hẹn gặp mặt với Bảo Bối gì đó.

Ánh mắt lướt trên tay cô, anh một nắm đã giật được hộp giữ nhiệt cô đang cầm.

"Trước đây không phải nói là muốn mang bữa trưa cho tôi hay sao, cái này vừa vặn đúng lúc." Cầm lấy hộp com kia của cô, mặt anh ung dung bước đi, cũng không có một chút hổ thẹn nào.

Phuong Tri Hạ ngẩn người tại chỗ, đối với hành động hôm nay của anh, nửa ngày chưa kịp hiểu ra rốt cuộc là có ý gì.

Lại dám giật bữa trưa với cô!

Ngẩn ra hồi lâu nhìn theo bóng lưng của anh rồi đi, cô đánh phải lần nữa chuẩn bị thêm một phần cho mình.

Lạc Dịch Bắc sau khi ra khỏi biệt thự lên xe của mình, vốn là định trực tiếp rời khỏi, nhưng còn nghĩ đến chuyện Phuong Tri Hạ hôm nay có thể sẽ đi hẹn hò, xe đã nổ máy, thì lại tắt.

Phuong Tri Hạ ở trong nhà chuẩn bị com trưa cho mình, mất hết nửa tiếng, làm lại một phần xong, lúc đi ra, nhìn thấy anh vẫn còn ở đó, lại sững người.

"Sao còn ở đây? Quên gì à?" Cô cảm thấy hành động hôm nay của anh vô cùng kỳ lạ, nhưng mà, lại chẳng nghĩ ra nguyên nhân.

"Lên xe!" Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, chỉ ra hiệu vào chỗ ngồi ở bên cạnh của mình.

Phuong Tri Hạ trước kia không chịu đi làm hay tan ca cùng anh bởi vì không muốn để anh biết chuyện mình ở Dung Hi, giờ anh đã biết rồi, cũng không cần phải che che giấu giấu, rất thân nhiên mà ngồi lên xe.

Xe đưa màu trắng chậm chậm đi khỏi biệt thự, hướng về Dung Hi.

Sau khi đến công ty, Lạc Dịch Bắc nhìn cô đi vào tầng lầu mà cô làm việc, mãi đến cô mất hút mới quay người trở về phòng làm việc của mình.

Phuong Tri Hạ từ tối qua đến bây giờ luôn rất áp lực, sau khi rời khỏi anh, không khí xung quanh thư thái đi không ít.

Khi về đến phòng làm việc, lúc trưa, Lạc Dịch Bắc đến một lần nữa, buổi chiều lại đến một lần nữa.

Sau khi đến cũng không làm gì, chỉ là nhìn cô một cái, sau đó lại bỏ đi.

Anh như thế, giống như là có tình đến xem cô còn ở đó hay không vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 143: Đi theo đến cuộc hẹn

Càng khiến Phuong Tri Hạ ngạc nhiên hơn đó là, giờ tan ca, anh lại có thể chủ động đến đón cô.

Nhìn người đàn ông lúc nào cũng xuất hiện ở đây có thể gây ra lầm lời ồn ào, Phuong Tri Hạ giật mình đến há hốc, cây bút đang cầm trong tay trong tay trượt xuống một tiếng "lạch cạch".

Lạc Dịch Bắc cũng không đi đến, chắc là để giúp cô tránh bị nghi ngờ, chỉ đứng cạnh cửa liếc mắt ra hiệu với cô.

Phuong Tri Hạ tự nhiên đã hiểu ánh mắt này của anh là có ý gì, hoảng loạn dọn dẹp đồ đạc trên bàn của mình, từng bước từng bước đi về phía anh.

Hai người một trước một sau đi khỏi phòng làm việc, vào đến thang máy, Ánh mắt của Phuong Tri Hạ nhìn anh có hơi bối rối khó hiểu, "Sao anh đến đây?"

Lạc Dịch Bắc kỳ thật là đến xem cô đã đi hẹn chưa, nhưng không thể nói như thế với cô, chỉ lạnh lùng trả lời bốn chữ, "Thuận đường đi qua."

"Đi đâu lại thuận đường đến thế?" Phuong Tri Hạ rất tùy miệng hỏi thêm.

Lạc Dịch Bắc liếc cô một cái, về mặt thờ ơ, "Cô làm chuyện nhĩ?"

Phuong Tri Hạ ngạc nhiên, cô mới hỏi hai câu, sao lại gọi là làm chuyện?

Biết Lạc Dịch Bắc chỉ là không muốn nói, cô cũng không tiếp tục truy hỏi, nghiêng đầu nhìn gương sửa sang lại về ngoài cửa mình.

Thời gian làm việc cô vén bừa tóc lên thành một búi thoải mái, không nghiêm túc, ngược lại rất tình nghịch.

Thả tóc xuống, cô rất tùy ý nhìn vào gương chỉnh sửa lại, còn từ trong túi lấy ra một cây son, tô lên trên môi.

Đôi môi của cô có hơi sưng, là bị Lạc Dịch Bắc tối qua gặm vào.

Cây son này cũng không phải đồ trang điểm, mà chỉ để giảm sưng, không có màu.

Nó được cô mua vài ngày trước khi ở Sicily, sau khi kết hôn cô bị Lạc Dịch Bắc gặm vào không ít, Lạc Dịch Bắc mỗi lần đều mạnh tay thô bạo, cánh môi bị sưng, chốc chốc lại xảy ra với cô.

Chuẩn bị một cây son thế này, Phuong Tri Hạ cảm thấy rất cần thiết.

Cô cầm son môi, nhìn vào gương tỏ rất cẩn thận, động tác cũng rất chậm.

Cô như thế, ở trong mắt của Lạc Dịch Bắc, cảm giác giống như sau khi trang điểm cẩn thận thì chuẩn bị đi hẹn hò người khác vậy.

Sắc mặt của Lạc Dịch Bắc trầm xuống.

Phuong Tri Hạ nhìn cũng không nhìn qua hướng của anh, thang máy vừa đến tầng một, đã đi ra trước anh.

"Lát nữa tôi phải đến chỗ này, sẽ không về thẳng nhà, tôi đi trước đây!" Buồng một câu, cô quay người đi ra cửa.

Đến chỗ này?

Lại có thể ở trước mặt anh đi hẹn hò!

Lạc Dịch Bắc bực bội chỉnh sửa cà vạt, lúc bóng dáng của cô sắp biến mất, lạnh lùng gọi cô lại, "Đứng lại!"

Phuong Tri Hạ ngạc nhiên, quay đầu khó hiểu, "Sao thế?"

"Không có gì, trùng hợp tôi cũng rảnh, cùng đi!" Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích thêm, đi đến vài bước, ra ngoài cửa trước cô.

Phuong Trì Hạ cả ngày hôm nay đều cảm thấy anh ta kì lạ, bây giờ anh làm ra hành động kì quặc như vậy, cô ngược lại không cảm thấy ngạc nhiên nữa.

Đi thì đi, cô cũng không làm chuyện gì sai trái!

Để mặc anh đi theo, Phuong Trì Hạ cùng anh một trước một sau đi lên xe.

Lạc Dịch Bắc khi ngồi lên xe cả quãng đường đều lạnh lùng, đặc biệt là khi nhìn cô, mắt sắc nhọn giống như đang cửa vào cô vậy.

Phuong Trì Hạ bị anh nhìn đến khó hiểu, trên người có hơi gọn tóc gáy.

Cô đã làm gì?

"Tôi tới phía trước một lát!" Chỉ ngón tay về con đường trước mặt, cô nhắc nhở.

Tầm nhìn của Lạc Dịch Bắc nhìn về phía trước một cái, thoáng thấy sơ qua toàn là nhà hàng, ánh mắt càng trầm đi.

Còn dám hẹn hò ở gần công ty?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 144: Ở trong đây mắt anh còn dám to gan đến thế

Lạc Dịch Bắc âm u thâm trầm cũng có xuống xe, cả người tỏa ra hơi lạnh, không khí xung quanh trong vòng vài mét thấy cũng giảm xuống không ít.

Phuong Trì Hạ bước đi rất ung dung, dường như tâm trạng còn rất vui vẻ, đi được vài bước, thậm chí còn chạy bước nhỏ.

Nhìn cô như vậy, sắc mặt Lạc Dịch Bắc càng trầm xuống.

Vội vã đi hẹn hò đến vậy?

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm bóng dáng của Phuong Trì Hạ, nhìn thế nào cũng không thoát khỏi.

"Phuong Trì Hạ, cô đứng lại!" Đi đến vài bước, muốn ngăn cản cô, Phuong Trì Hạ thản nhiên đứng trước một tiệm thuốc ở cạnh anh.

Tiệm thuốc không được tính là lớn, lúc Phuong Trì Hạ đi vào thậm chí không có lấy một người khách.

Sau khi đi vào, cô đi thẳng đến một quầy nào đó, lấy một hộp không biết là thuốc gì.

"Xong rồi, chúng ta có thể trở về rồi!" Sau khi mua xong đi ra, cô cắt kỉ thuốc, đi trước anh hướng về chiếc xe của hai người.

Lạc Dịch Bắc không thay đổi sắc mặt nhìn bóng lưng của cô, biểu cảm trên gương mặt có hơi phong phú.

Chỉ như vậy thôi?

Có ở trong thang máy vừa sửa sang ngoại hình, vừa trang điểm, chính là vì để chạy đến đây mua cái này ư?

Đối với phát hiện thế này, Lạc Dịch Bắc rất ngạc nhiên, nét mặt dường như dụ đi không ít.

"Vừa mua gì thế?" Thông thả ung dung bước đi, anh hỏi.

Bóng dáng ở phía trước bóng dáng của Phuong Trì Hạ cứng đơ, sắc mặt có hơi lúng túng.

Lạc Dịch Bắc thản nhiên quan sát phản ứng của cô, chân mày nhướng lên ưa nhìn, "Thuốc sau khi xong chuyện?"

Bầu không khí, dường như trong một thời gian, tẻ nhạt đi không ít.

Trong khi trầm mặc, chuông điện thoại của Phuong Trì Hạ lúc này bỗng nhiên vang lên.

Phuong Trì Hạ ngẩn người, Lạc Dịch Bắc cũng ngẩn người.

Ánh mắt thoáng nhìn điện thoại của cô, nhìn chăm chăm tên hiển thị cuộc gọi ba chữ "Đại Bảo Bối", Sắc mặt của anh mới vừa dụ đi lại lần nữa lạnh lùng.

"Alo? Đại Bảo, đang ở đâu?" Phuong Trì Hạ giống như không nhìn thấy nét mặt của anh vậy, quay sang một bên nghe điện thoại, "Phố Tây hả? Được, lát nữa tớ qua đó!"

Cô nói chuyện với đối phương dường như rất vui vẻ, khi nói biểu cảm rất rạng rỡ, không giống như khi với anh, luôn là lạnh nhạt thờ ơ, còn hay ngẩn mặt.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu cảm nhìn cô như vậy, nhìn thế nào, cũng không dễ chịu.

"Hiện giờ tôi không về nữa, còn có chút việc, tôi sẽ tự đón xe về nhà." Phuong Trì Hạ sau khi nghe điện thoại xong, nghiêng đầu nói với anh một câu, đi đến trạm taxi gần đó định gọi xe.

Lạc Dịch Bắc ánh mắt lạnh lùng nhìn cảnh này, đôi mắt lạnh như tảng băng bị vỡ vụn.

Ở trước mắt anh còn dám quang minh chính đại đi hẹn hò nhàn tình?

Lòng ngực nghẹn đến đáng sợ, đi đến vài bước, giữ cánh tay định đưa ra gọi xe của cô, anh bế cô lên.

"Lạc Dịch Bắc, anh đang làm cái gì vậy?" Phuong Trì Hạ rất không hiểu hành động của anh, nhìn con đường người qua kẻ lại, biểu cảm trên mặt có hơi mất tự nhiên.

"Tôi đang làm gì lẽ nào cô không nhìn ra?" Lạc Dịch Bắc gương mặt lạnh lùng trả lời cô một câu, bế cô đi bước lớn đến trước xe của mình, mở cửa xe ra, thô bạo mà ném cô vào trong, thuận tay đóng sầm cửa xe.

"Anh đây là không nói lý lẽ, bỏ tôi xuống, lát nữa tôi có hẹn!" Phuong Trì Hạ đẩy cửa xe, định đi xuống, cửa vừa mở được một khe nhỏ, lại bị đôi chân dài của anh nâng lên chặn lấy, lại đóng chặt.

Phuong Trì Hạ lại đẩy nữa, anh lại chặn, giằng vò như thế vài lần, Phuong Trì Hạ quay đầu định ra bằng hướng khác, nhưng mà, cửa mới vừa mở ra, bóng dáng của Lạc Dịch Bắc lại lần nữa canh trước cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://EbookFull(cham)Net).

Chương 145: Đây là nghĩa vụ của cô

Phuong Tri Hạ ngẩng đầu nhìn gương mặt trầm lạnh của anh một cái, hít vào, thở ra, ổn định lại hơi thở, thu chân trở về.

Lấy điện thoại ra, cô bất lực gọi điện cho Đại Bảo Bối, "Hôm nay chỗ tớ có chút việc, không thể đến được, hay là đổi hôm khác nhé!"

Nói với đối phương vài câu đơn giản, Phuong Tri Hạ cúp máy.

Lạc Dịch Bắc hừ lạnh một tiếng, ngồi cùng vào xe.

Xe đua màu trắng gầm lên một tiếng chạy đi thật xa, hướng thẳng về căn biệt thự bên biển của hai người.

Phuong Tri Hạ bực mình trước hành động lúc này của anh, sau khi trở về cả buổi tối không nói lời nào với anh, trước tiên ôm lấy Đoàn Đoàn chơi đùa một chút, sau đó cũng không lên lầu, tiếp tục ngủ trên xô-pha của phòng khách.

Lạc Dịch Bắc đứng trên ban công của phòng ngủ, ánh mắt dán vào cửa phòng của hai người, ban đầu vốn là không định để tâm đến cô.

Nhưng vừa nghĩ đến cô là người phụ nữ của anh, hai người đã kết hôn rồi, cùng giường chung gối là chuyện hiển nhiên!

Nếu như anh thật sự không quản cô nữa, chắc càng khiến cô hà hể?

Nói không chừng còn phóng túng hơn với cái tên Bảo Bối gì đó!

Vừa nghĩ đến đây, Lạc Dịch Bắc bỗng chốc có hơi bén lửa.

Bực bội kéo cả vật của mình xuống, anh đi bước lớn xuống dưới lầu.

Khi đến phòng khách, đèn của phòng khách đã tắt rồi.

Căn phòng tối đen rộng lớn, chỉ cánh cửa sổ có ánh trăng mờ nhạt len vào.

Trên xô-pha gần cửa sổ, Phuong Tri Hạ ôm cái gối cuộn thành một vòng tròn, dường như đang ngủ.

Lạc Dịch Bắc từng bước một đi thẳng đến bên cạnh cô.

Cũng không mở đèn, tay của anh lần mò ôm lấy cô từ phía sau.

Phuong Tri Hạ bình thường khi ở nhà đều mặc tương đối rộng rãi, cô thích phong cách thoải mái một chút, những loại như áo thun dài, váy sơ mi.

Mặc như vậy, thuận tiện cho cô, vào rất nhiều lúc, cũng thuận tiện cho Lạc Dịch Bắc.

Ví dụ như hiện giờ.

Phuong Tri Hạ lúc này vốn cũng mới vừa ngủ chưa được bao lâu, giấc ngủ không sâu.

Lúc tay của Lạc Dịch Bắc đang vừa chạm vào người cô, đôi mắt đang nhắm của cô bật mở.

Tay của Lạc Dịch Bắc đang lần mò trên người của cô, dường như định cởi quần áo của cô xuống.

Phuong Tri Hạ cả người cứng đờ một lát, phản xạ có điều kiện giữ tay của anh lại, "Dừng!"

"Có gì không được?" Về mặt của Lạc Dịch Bắc vẫn lạnh như cũ, giọng nói cũng lạnh băng.

Phuong Tri Hạ vẫn rất bài xích anh, cả người cuộn lại thật chặt.

Thử kéo tay của anh ra, không có tác dụng gì, cô cũng không kháng cự gì nữa, trấn tĩnh lại sắc mặt, nhớ đến cuộc nói chuyện ở đây tối qua của hai người, lời lẽ của cô lạnh lùng châm chọc, "Tôi rất bận rộn, làm vậy với cô gái như tôi, không sợ làm bẩn tay anh của sao?"

Cơ thể Lạc Dịch Bắc hiển nhiên cứng đờ, khuôn mặt có hơi méo mó.

Gương mặt của Phuong Tri Hạ hơi nghiêng sang, thần nhiên liếc anh một cái, thoáng thấy ánh mắt của anh không đúng, đẩy tay của anh ra định cuộn về xô-hộp, nhưng bị anh kéo trở lại.

Đẩy cô ép trên xô-pha, cơ thể cao lớn ức hiếp mà đè xuống, ngón tay thon dài của Lạc Dịch Bắc nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của cô lên.

Nhìn cô một hồi lâu, về mặt anh lạnh lùng, "Sao thế? Tương như thế là có thể trốn khỏi nghĩa vụ làm vợ của bản thân?"

Ngừng lại một chút, anh nhả ra từng câu từng chữ, "Phuong Tri Hạ, tôi nói với cô, nếu như người đàn ông đó thật sự đã chạm vào cô, chạm vào chỗ nào, tôi bấm chỗ đó của anh ta!"

Thanh âm rất lạnh, lạnh buốt thấu xương, trong ngữ khí mang theo sự cảnh cáo.

"Lạc Dịch Bắc, anh là đồ tồi!" Phuong Tri Hạ giận đến nghiến răng nghiến lợi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 146: Không nhìn ra cô có chỗ không vui

"Tôi không hề nói mình là người tốt!" Lạc Dịch Bắc hơi thở lạnh lùng rồi lên tiếng, ngón tay bắt lấy cằm cô, lòng bàn tay chạm rãi vỗ về chơi đùa da thịt hai bên gò má cô, bàn tay đột nhiên bóp mạnh cằm cô, khuôn mặt tuần tú đối diện trước mặt cô đang đánh lại.

Phuong Tri Hạ đau tới nhủ mày, quay sang bên, muốn tránh hành động của hắn, lại bị động tác nhanh nhẹn của hắn ngăn lại.

Kiên quyết xoay mặt cô về, đề mặt cô về đối diện mình.

Thân thể hấn áp trên người cô, khác chế cô hết mức, nặng nề đè lên cơ thể cô, Phuong Tri Hạ rất nhanh thấy ngực thiếu đường khí khó mà thở được, khuôn mặt đỏ lên một chút.

Lại Dịch Bắc nhàn nhạt quét ánh mắt lên người cô, khóe môi nở một nụ cười giễu cợt.

Cô gái ngốc, hắn không hề làm gì cả, mà bắt đầu chịu không nổi rồi!

Phuong Tri Hạ nhìn qua nhìn lại thấy trong mắt hắn là vẻ khinh miệt, trong lòng tức giận, tay nhỏ bé đang đặt trên đầu hắn, đủ để nâng dậy, liền cắn một miếng thịt trên cổ hắn một cái.

Cô cắn rất mạnh, trong cổ họng còn cảm thấy vị máu tươi, chỗ cắn Lạc Dịch Bắc còn để lại vết răng.

Đỏ rực đỏ rực, như đóa hoa xinh đẹp nở rộ.

Lạc Dịch Bắc nổi cáu, cau mày, rõ ràng đau, nhưng lại không thấy vẻ không vui.

Đầu ngón tay vỗ về chơi đùa chỗ mình mới bị cô cắn, nhìn chăm chăm lòng bàn tay dính chút giọt màu đỏ thắm kia, hắn cũng chỉ lấy khăn nhẹ nhàng lau đi, sau đó ánh mắt lần nữa rơi xuống người trước mặt.

Phuong Trì Hạ thất kinh, phản xạ có điều kiện định lùi về sau, lại bị hấn dẽ trở về.

Trở tay kim cô lại, dùng một tay bắt chéo hai tay cô ra sau lưng, một lần nữa nghiêng mặt về phía cô.

Phuong Trì Hạ có mùi hương rất dễ chịu, vô cùng sạch sẽ, tâm lại trong sáng không nhiễm bụi, như là trong núi đột nhiên có gió, hay là như một làn suối trong mát, tươi mát khiến người ta mê luyến.

Người như vậy, rất dễ khiến đàn ông mất tự chủ.

Nhưng mà, vừa nghĩ tới cô là bảo bối gì đó, Lạc Dịch Bắc phá vỡ cái nhìn của cô, ánh mắt có vẻ rất ghét bỏ.

"Lạc Dịch Bắc, anh!" Phuong Trì Hạ chịu không nổi cái dạng này của hắn, muốn thoát khỏi tay hắn, Lạc Dịch Bắc bất thành linh hung hãn túm chặt cô.

Phuong Trì Hạ cứng hết người, mặt nóng lên, cúi người ghé vào đầu vai hắn định lại thủ tính cần hắn một cái.

Cô rất phòng bị con người này, thần kinh căng thẳng vô cùng, phòng hắn tựa như phòng con mãnh thú, như phòng dòng nước lũ.

Vừa nghĩ tới hắn đã nhiều ngày không trở về, cô thấy rõ ánh mắt càng ngày càng chán ghét hơn xưa.

Thời khắc này hai người, đều ghét đối phương.

"Cút ra!" kéo chiếc chăn đơn bên cạnh đắp lên người, cơ thể đảo qua, Phuong Trì Hạ đang ở trên người bị rớt xuống đất.

Động tác của cô rất chặt vật, ngồi co dưới đất, tóc dài rối tung, ánh mắt còn đang mơ hồ.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô như vậy rất điển, nhất là hôm nay cô đã không phối hợp rất nhiều lần.

"Tự lên hay là muốn tôi đẩy tự xuất thân, chọn đi!" nhìn cô từ trên nhìn xuống, hấn lạnh lùng cảnh cáo.

"Làm sao? Muốn chơi hôn ở trong cường ~ bạo?" Phuong Trì Hạ không nhìn hắn, giọng lạnh ngắt chầm chọc.

"Tôi không nhìn ra cô không vui chỗ nào cả." Lạc Dịch Bắc mĩa mai cười, nói một câu không đối sắc.

Phuong Trì Hạ tức đến run người, khuôn mặt đỏ rực cầm gối đập lên người hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 147: Bảo bối của Phuong Trì Hạ

"Chọn đi!" Lạc Dịch Bắc bình tĩnh hất gối ra, nhìn hắn, không có ý định bỏ qua.

Phuong Trì Hạ bò khỏi mặt đất, định lùi ra sau, mới vừa bước được hai bước, Lạch Dịch Bắc thân ảnh cao lớn trực tiếp nhào lên người cô--

"Xem ra cô thích tôi dùng từ này!" áp thân lên người cô, nhanh chóng ôm chặt cô, tay hấn lần nữa nắm lấy vạt áo cô. Lần này không phải kéo lên như lúc này, hấn trực tiếp xé.

Mặt Phuong Trì Hạ lúc đó lúc trắng, trong lúc giây giữa, không biết tay ai đụng trúng phím điện thoại, màn hình đột nhiên sáng lên.

Điện thoại của Phuong Trì Hạ bị dẽ, cô không để ý, Lạc Dịch Bắc càng không, cúi người, môi của hắn sát tới môi cô.

Chân hắn chen vào giữa hai chân cô, muốn khiến cô tiếp nhận hắn, trong điện thoại di động, một giọng nói phản nản truyền tới, "Phuong Trì Hạ, cậu làm gì đó? Nhớ tôi cũng không cần nửa đêm gọi điện, ngày mai thích thì gặp luôn cũng được!"

Một tiếng gầm mạnh mẽ, mơ mơ màng màng, người bị gọi dậy dường như còn đang nằm trên giường, Lạc Dịch Bắc nghe được một giọng nói có hơi quen quen.

Chỉ là, vì người nọ có vẻ còn đang ngủ ngủ, hơn nữa giọng trong điện thoại so với ngoài đời còn có hơi khác, trong chốc lát hắn không nhớ ra đối phương là ai

Chỉ có hai người trong phòng, vốn rất yên tĩnh.

Tiếng hô đột ngột làm Lạc Dịch Bắc giật mình, Phuong Trì Hạ cũng giật mình, ánh mắt dồn về chiếc điện thoại đang bị cô dẽ.

Cuộc trò chuyện vẫn đang tiếp tục, màn hình vẫn sáng, điện thoại báo tên, ở nơi u ám tối tăm, cực kì bất mắt.

Đại bảo bối!

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm màn hình của cô một hồi lâu, khuôn mặt có chút vận vẹo.

Nữ?

Trước khi ngủ, Phuong Trì Hạ cùng Đại bảo bối tám một lát, còn bây giờ tự nhiên gọi đi, cô cũng chẳng biết lý do.

Đoán có lẽ là do chạm phải chỗ nào của điện thoại, rồi tự gọi.

Phuong Trì Hạ nghe giọng ai kia trong điện thoại, trong chốc lát không kịp phản ứng với tình huống bây giờ, về mặt hơi dờ dẩn.

"Nói đi? Sao giờ còn chưa ngủ, động kinh rồi à? Tự đừng gọi rồi im, gối vào ban đêm không hay đâu?" Đại bảo bối bình thường muốn là nói, hai người cũng không tính toán, lúc này nghe giọng đúng là hơi bực bội.

Phuong Trì Hạ lấy lại tinh thần, hoảng loạn cầm điện thoại lên, không để ý quần áo mình bị Lạc Dịch Bạch xé rách một miếng, đi tới góc phòng khách, cô mở nhỏ âm lượng rồi nghe, "Nhan Nhan, cậu ngủ đi, là tôi không cần thận ẩn sai thời, ngại quá, ngủ đi!"

Một câu giải quyết, không cho bên kia đáp, cô cúp điện thoại.

Lạc Dịch Bắc như là vẫn đang còn hoảng hồn, vẫn cứng người đứng im tại chỗ, một hồi lâu sau, hắn mới từ từ hoàn hồn, "Sao trước đó không giải thích?"

Mặt Phuong Trì Hạ buồn thiu buồn thiu, nhoen miệng cười... một cái.

Giải thích với người mình yêu mới có ý nghĩa, không ai muốn giải thích, liền tái nhợt như tờ giấy trắng.

Trong lòng cô muốn nói, nhưng lại không nói ra.

Quan hệ của cô và Lạc Dịch Bắc, cô không có hứng thú nói với hắn những lời này.

"Tôi về phòng." nhặt quần áo rách mặc lên, cô xoay người, không bật đèn, cứ nương nhờ ánh trăng men lên lầu.

Chương 148: Lại tiếp tục đụng đến bọn ta

Trong phòng khách tối om, Lạc Dịch Bắc chỉ nhìn thấy bóng lưng cô, căn bản không thấy nét mặt.

Thế nhưng, Phương Trì Hạ lúc này, lại làm hắn cảm thấy khá đau lòng.

Lúc này chuyện chân gối chỉ tiến hành được một nửa.a

Lạc Dịch Bắc ngồi dưới lầu một lát, rồi cũng về phòng.

Vào phòng thì thấy Phương Trì Hạ ngủ rồi.

Đại khái cô sợ hắn không dễ yên chuyện lúc này, cô thay một bộ quần áo ngủ.

Cô như vậy, khỏe mắt Lạc Dịch Bắc nheo lại.

Lẽ nào, cô không biết, nếu hắn muốn, đồ ngủ hay váy ngủ có khác gì không?

Nằm bên cạnh cô, tự nhiên cánh tay hắn ôm sau hông cô.

Phương Trì Hạ còn chưa ngủ, đột nhiên giật mình, làm thân thể của hắn mất cảm giác đỡ, định đẩy tay hắn ra, lại bị Lạc Dịch Bắc ôm u nhắc nhở.

"Không nằm yên được thì chúng ta tiếp tục!"

Là một cô gái thông minh, lời này của Lạc Dịch Bắc, cô tự nhiên hiểu.

Chỉ cần cô nằm im, hắn sẽ không làm gì cô cả.

Lạc Dịch Bắc thỏa mãn với hành động thức thời này, cứ như vậy mà ôm, xoay lưng cô dán chặt lên ngực hắn, hai người như đôi tình nhân thân mật, cứ nằm như thế, ngủ suốt đêm.

Ngày thứ hai là thời gian làm việc, hai người cũng phải đến Dung Hi.

Phương Trì Hạ từ lần trước mời Lạc Dịch Bắc ăn cơm về sau đã biết giá cả thực phẩm ăn của Dung Hi, mỗi ngày đều tự mang cơm đi.

Làm cơm trưa thì buổi sáng phải dậy trước một tiếng, vốn là sau khi kết hôn với Lạc Dịch Bắc, buổi tối không mấy được ngủ lại càng giảm, Phương Trì Hạ mấy hôm nay trầm trọng thiếu ngủ.

Lạc Dịch Bắc xuống lầu, thấy cô ở nhà bếp đi tới đi lui, thì thoảng còn ngáp.

Nhìn chằm chằm cô một lúc lâu, hắn mới đi vào, một tay để cô cô đang còn giữ hộp cơm, "Công ty nhiều nhà hàng như thế, mang đi làm gì."

"Không phải ai cũng giàu tiền như anh." Phương Trì Hạ nhàn nhạt đẩy tay hắn, tiếp tục làm.

Một câu nói, làm cho Lạc Dịch Bắc hơi hơi giật mình, ánh mắt chuyển tới mặt cô, "Thế tôi đưa đâu?"

"Không phải thế của anh à?" Phương Trì Hạ tự nhiên đáp trả.

Lạc Dịch Bắc ngu người.

Gì, phân biệt rõ vậy à?

Dựa lưng vào cửa, nhìn chằm chằm gò má cô, im lặng đứng coi, mặt nặng như chì, cũng không biết trầm tư một lúc làm gì, tự nhiên nói một câu, "Thực ra, nội bộ công ty nhà hàng không thu phí bộ phận công nhân."

"Thật vậy sao?" Phương Trì Hạ dừng động tác tay, đột nhiên ngẩng mặt lên, nhìn ánh mắt hắn hình như hơi thất thiết, "Bộ phận công nhân nào?"

Lạc Dịch Bắc xoa cằm, chăm chú tìm từ mà nói: "Ví dụ như trợ lý của tôi."

"Còn Thị Cận Dương thì sao?" Phương Trì Hạ thuận miệng hỏi.

"Hắn?" Lạc Dịch Bắc liếc cô, mặt không đôi sắc bay ra một câu, "Với hắn thì thu gấp đôi!"

Phương Trì Hạ cạn lời với hắn.

Quy định cái gì thế này? Đùa với cô vui lắm à?

"Cho nên từ nay trở đi, tôi thế chỗ hắn đi!" Lạc Dịch Bắc nghiêm nghị, chuyển thành nghiêm túc.

"Không muốn!" Phương Trì Hạ đóng gói đồ, không thèm quay đầu đi ra ngoài.

Cô cự tuyệt mọi thứ luôn triệt để, thậm chí chưa từng do dự.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bê Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 149: Ngay cả cái này cũng hiểu

"Đứng lại!" Lạc Dịch Bắc sầm mặt lại, bước đi theo.

Phương Trì Hạ không để ý tới hắn, bước chân không ngừng không thèm chậm lại, mà còn nhanh hơn.

Chạy nhanh như một làn khói, sau khi ra ngoài vừa lúc gặp xe, chặn lại rồi đi.

Tới công ty, cô đến sớm hơn Lạc Dịch Bắc mấy phút.

Lúc tới phòng làm việc, Thị Cận Dương đã tới trước.

"Chào buổi sáng!" thấy cô, hắn dường như không có việc gì liền chào cô, cầm văn kiện trong tay đưa ra, "Được rồi, phần tài liệu này lát em đưa cho Lạc Dịch Bắc giúp anh!"

"Lạc Dịch Bắc? Hắn có đuổi nhân viên đi được không..." Phương Trì Hạ ngăn ra, định từ chối, Thị Cận Dương lại không quay đầu lại nhằm thẳng hướng văn phòng làm việc của mình mà đi.

Phuong Trì Hạ bắt đầu đi, cất tài liệu vào.

Đều chung công ty, Lạc Dịch Bắc cũng biết chuyện của cô rồi, thỉnh thoảng chạm mặt là không thể tránh.

Phuong Trì Hạ lấy điện thoại ra nhìn giờ, mười lăm phút sau, đoán Lạc Dịch Bắc cũng tới công ty rồi, cầm tài liệu ra phòng làm việc.

Chỗ Lạc Dịch Bắc hơi xa tầng trệt, cần đi bộ một đoạn

Phuong Trì Hạ không đi qua bên kia, chỗ làm của hắn thật sự là không quen lắm, vẫn là tìm nhân viên bên đó hỏi rồi mới đi.

Tới nơi, Lạc Dịch Bắc không có ở phòng làm việc, mà là cùng một người khách lớn tuổi ở phòng họp.

Thấy cô đột nhiên xuất hiện, hắn sững sờ mất mấy giây, nhìn qua người ngồi cạnh.

Người đó vẫn như cũ nhìn vào bản đồ phía Nam nước Pháp trên bàn, không chú ý tới cô.

Phuong Trì Hạ không biết ai, vẫn thản nhiên nhìn hai người, cầm tài liệu vào, "Thì thiếu gia nhờ tôi mang tới."

Lạc Dịch Bắc tiện tay nhận tài liệu, đang cùng Lạc Ân Kỳ thảo luận về phần thu mua hợp đồng, về Pháp thu mua hết thấy những thị trấn thương nghiệp nhỏ.

Hắn có hơi bồn chồn, nhưng không nói thêm gì.

"Tôi xin phép ra trước!" Phuong Trì Hạ điềm nhiên như không quen biết, đưa đồ sau đó, muốn rời khỏi, lúc xoay người, ánh mắt lơ đãng quét qua bản đồ của Lạc Ân Kỳ trong tay.

Tám bản đồ phía Nam nước Pháp có hết những trấn thương nghiệp nhỏ có giá trị, cũng là mục tiêu của Dung Hi lần này.

Những thị trấn phía Nam nước Pháp nổi tiếng là thánh địa du ngoạn trừ danh, lần này Lạc Dịch Bắc bày kế thu mua, chuẩn bị mở rộng thị trường Dung Hi.

Phuong Trì Hạ nhìn chăm chăm tám bản đồ kia một chút, đôi mi thanh tú lơ ngơ nhui lại, không tự chủ được mà dừng lại.

"Làm sao vậy?" Lạc Dịch Bắc nhìn phản ứng của cô, thuận thế hỏi.

Phuong Trì Hạ nhìn bản đồ một chút, lại nhìn một chút hợp đồng bên cạnh, nhìn chăm chăm hợp đồng có tất cả trấn thương nghiệp phía nam của Pháp kia, cô rất nghiêm túc mà nói, "Tám bản đồ có vấn đề, giống như trấn nhỏ của Trung Quốc, thị trấn Sa Xia, qua thực có thể mang đến kinh tế nhất định, nhưng, giống như Thiên Không Thành, loại địa phương nước xuôi một dòng này, nếu không có ý định mở rộng địa bàn du lịch, căn bản là không có ý nghĩa gì."

Ví dụ như là thị trấn Stone Town rục rĩ, đối với thị trường mở rộng không có mấy ích lợi, ngược lại như thị trấn nhỏ như Avignon, Nimes lại có giá trị thương mại hơn, bản đồ lại bỏ sót.

Dừng lại, cô tổng kết, "Nếu như bản đồ này là từ phía bên cung cấp nói, thì đó là cố ý lừa gạt, đây là hợp đồng lừa dối! Thị trấn chân chính có giá trị bị đối phương cầm rồi, mà bán cho Dung Hi, phần nửa là vô nghĩa! Tôn thất thuộc về Dung Hi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 150: Nhìn cô với cặp mắt khác xưa

Cô thẳng thừng nói ra toàn bộ những cái tên thị trấn nơi phía nam nước Pháp, còn có mấy cái không tồn tại trong bản đồ của Lạc Dịch Bắc.

Thị trấn nơi đó rất nhiều, trong nước tìm một tí tám bản đồ hoàn chỉnh cũng rất khó, thế mà, cô lại đem từng cái tên lưu loát nói ra, thậm chí tình huống từng nơi đều biết cụ thể.

Cô như thế, không chỉ làm cho Lạc Dịch Bắc, thậm chí Lạc Ân Kỳ cũng vì thế mà chấn động.

Trước còn cầm đầu nghiên cứu bản đồ, Lạc Ân Kỳ ngẩng mặt lên, lần đầu tiên chăm chú quan sát cô gái trước mặt này.

Phuong Trì Hạ có khuôn mặt quá non trẻ, nhưng nà, người như vậy, lại không giống ông và Lạc Dịch Bắc, thậm chí là Bộ tư pháp của Hi Dung không nhìn ra cái lỗ hổng lớn vậy mà cô lại có thể.

Vì vậy Phuong Trì Hạ, làm cho Lạc Ân Kỳ phải nhìn cô với con mắt khác.

"Mới tới?" nhìn chăm chăm Phuong Trì Hạ một lúc lâu, ông hỏi.

"Vâng ạ!" Phuong Trì Hạ nhẹ cúi thấp đầu, lễ phép đáp.

"Đó là công việc hiện tại của Cận Dương sao" Lạc Ân Kỳ lại hỏi.

"Vâng." Phuong Trì Hạ cũng chẳng biết ông có thân phận gì, không biết xưng hô thế nào với ông, chỉ có thể thành thật trả lời.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nghe hai người nói chuyện, thấy có vẻ không tốt lắm, quay sang khoát tay với Phuong Trì Hạ, "Ra ngoài trước đi!"

Phuong Trì Hạ thật ra cũng thấy, được hắn cho phép, liền quay sang chào hai người, rồi ra ngoài.

"Làm gì đó? Ta đã nói hết đầu mà còn cho người ta đi?" Lạc Ân Kỳ liếc Lạc Dịch Bắc, khá bất mãn với hành vi của hắn.

Lạc Dịch Bắc rất lạnh lùng mà... nhếch môi.

Ha, đừng tưởng hắn nghe không ra lời vừa rồi có ý gì.

Muốn đem cô ta điều đến chỗ ông sao!?

Lạc Dịch Bắc trong lòng nghĩ, hắn còn không xử phạt Phuong Trì Hạ, há lại tiếp chịu chuyện cô chuyển sang tay người khác?

Hơn nữa, thật sự điều cô tới chỗ Lạc Ân Kỳ, lúc hai người muốn làm gì đó, chỗ không thích hợp rất nhiều.

"Ông, con tìm người ta đi xử lý phản hợp đồng này," không đề tâm chút nào với lời của Lạc Ân Kỳ, Lạc Dịch Bắc cầm văn kiện trên bàn, đứng dậy ra khỏi cửa.

Phuong Trì Hạ sau khi trở về đem sự tình đơn giản xử lý, sau đó lại nhận điện thoại của Đại bảo bối.

Đại bảo bối là xưng hô Phuong Trì Hạ dành cho đối phương, cách gọi đặc biệt của hội chị em, tên thật là Đồng Nhan.

Giống như An An, Tiểu Đồng cũng là bạn cùng phòng của Phuong Trì Hạ, chỉ không giống cô và An An, bình thường ở trường học.

Đồng Nhan có gia cảnh khá tốt, tốt bao nhiêu thì Phuong Trì Hạ chịu, chỉ thấy lúc nào đi về về cũng có xe đưa đón, hơn nữa bình thường dùng gì đó, hầu như là bán limited.

Đồng Nhan lúc trước bị cô em gái cuồng anh trai mang theo xuất ngoại vài ngày, nên chuyện Phuong Trì Hạ đã kết hôn cô cũng không biết.

Đêm đó gọi tới, chắc là nghe An An nhắc, nên mới đánh tiếng hỏi thăm chút.

Phuong Trì Hạ thiếu có ấy một cái khai báo rõ ràng, hai người hẹn bảy giờ tới gặp nhau một lần, sau khi tan làm, Phuong Trì Hạ trực tiếp tới điểm hẹn hai người.

Cô và Đồng Nhan đã lâu lắm không gặp, cô đi lần này, mấy tiếng lặn chưa thêm về.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên salon, tay ôm đầu, đến mười giờ cũng không thấy cô về, gọi điện, "Ở đâu rồi?"

"Đang cùng Đại bảo liên hoan, đêm nay sẽ về trễ." cô không đem lời hân coi ra gì, nói xong là cúp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Súng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 151: Gọi như thế rất buồn nôn

Lạc Dịch Bắc nghe cô gọi "Đại bảo" xong cả người liền khó chịu.

Hai người này, gọi buồn nôn như thế làm gì.

Bị tắt điện thoại lại càng khó chịu.

Cô có phải hay không ngay càng can đảm?

Phương Trì Hạ cùng Đồng Nhan liên hoan đến mười một giờ khuya mới kết thúc, lúc hai người đi ra nhà hàng, trên đường đã không còn người nào.

Phương Trì Hạ được Đồng Nhan lái xe đưa về.

Phương Trì Hạ chỉ nói là cô đã kết hôn, chứ không nói kết hôn với Lạc Dịch Bắc, càng không nói bối cảnh của Lạc Dịch Bắc.

Lúc trở về cũng không muốn cho Đồng Nhan biết nhiều, nên cô ở bên đường đã đi xuống, không để cô ấy đưa về đến tận nhà.

Lúc trở về, cả biệt thự rất là an tĩnh.

Đèn ở đại sảnh đã tắt, chỉ có mấy ngọn đèn nhỏ thấp trên đường đầy đá cuội.

Phương Trì Hạ đẩy cửa đi vào, ngẩng đầu nhìn lên lầu, đoạn chừng lúc này Lạc Dịch Bắc đã ngủ, nên hành động của cô rất nhẹ.

Không phải sợ đánh thức Lạc Dịch Bắc mà muốn nhân cơ hội ngủ ở phòng khách.

Rón ra rón rén muốn đi lên lầu, vừa mới đến cầu thang, trong phòng khách lớn như vậy, bỗng nhiên âm thanh của Lạc Dịch Bắc từ phía sau vang lên "Hơn nửa đêm rồi, lên lút cái gì?"

Âm thanh đột ngột vang lên, khiến Phương Trì Hạ giật mình, bước chân lao đảo.

"Hơn nửa đêm, không ngủ sao anh không bật đèn?" Nghiêng đầu, cô không khách khí phản bác một câu, tìm công tắc mở tắt cả đèn lên.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên salon, trên người tùy ý khoác áo tắm, đai lưng lỏng lẻo, lộ ra trước ngực hết sức gợi cảm, chỉ là sắc mặt không tốt.

"Bây giờ là mấy giờ?" Lấy điện thoại bên cạnh ra nhìn thời gian, anh lạnh lùng nhắc nhở.

"Đừng vậy a, đã khuya cho nên, anh nhanh chóng trở về phòng nghỉ ngơi đi!" Phương Trì Hạ tránh nặng tìm nhẹ, phụ họa nói một câu, tiếp tục đi lên lầu.

Ai ngờ vừa vào phòng, Lạc Dịch Bắc cũng theo sát vào tới.

Phương Trì Hạ lúc này đang đứng quay lưng về phía anh, đứng ở trước tủ quần áo tìm đồ ngủ, cô chuẩn bị đi tắm, váy sau lưng tùy ý kéo một nửa, lộ ra lưng da thịt trắng nõn.

Hai người đã vài ngày không làm chuyện kia, Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cô, vài bước đi qua, ôm cô vào ngực mình, cúi người hôn lên cổ cô.

Phương Trì Hạ toàn thân cứng đờ, không được tự nhiên đẩy anh ra "Đừng như vậy, em còn chưa tắm rửa."

"Em tắm cứ tắm, anh làm việc của anh." Lạc Dịch Bắc mặt không đổi sắc nói một câu, môi ở trên cổ cô cũng không dời đi.

Mặt Phương Trì Hạ nóng lên, bị anh nói như thế khiến cho không biết nên nói cái gì.

Lạc Dịch Bắc hôn dọc sau cổ cô, hôn ra phía trước, đang định hôn lên môi cô, nghĩ đến chuyện hôm nay anh đột nhiên nói "Rất hiểu nước Pháp sao?"

"Đừng, anh mau buông tay đi!" Phương Trì Hạ bị anh hôn đến người nóng lên, cả người cứng ngắc trong lòng anh không dám cử động.

"Hai ngày nữa cùng anh đi phía Nam nước Pháp điều tra." Lạc Dịch Bắc không để ý đến lời kia của cô, nói chuyện của chính mình.

"Không muốn." Phương Trì Hạ không chút suy nghĩ cự tuyệt.

Lạc Dịch Bắc nhướng mày, ánh mắt dừng trên mặt cô "Lý do?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Súng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 152: Em là cấp dưới của anh

Phương Trì Hạ nghĩ là cô là cấp dưới của Thi Cận Dương, anh đi đâu cô không cần phải đi cùng!

Bất quá những lời này cô không thể nói thẳng ra như vậy.

Chui ra khỏi vòng ôm của anh, kéo ra một khoảng cách cô nói "Em có rất nhiều việc phải làm ở Dung Hi."

"Các ài!" Lạc Dịch Bắc đậm mặt quay lại nói với cô.

"Không thể dừng lại, dừng lại sẽ khiến Dung Hi bị tổn thất. Giao cho người khác cũng mất mấy ngày."

Lạc Dịch Bắc bắt động thanh sắc nhìn phía cô, về mặt nghĩ vẫn.

Một người mới vào vài ngày, Thi Cận Dương sao có thể giao cho cô nhiều chuyện như vậy?

Phương Trì Hạ liếc anh một cái, sợ anh nói nhiều hơn, thừa dịp anh chưa kịp định thần lại, nhanh như chớp chạy vào phòng khách.

Sau khi vào phòng, đóng phan cửa lại.

Từ khi kết hôn với anh, cô mỗi lần tắm rửa đều rất chậm.

Lúc đoán Lạc Dịch Bắc đã nằm ngủ, cô mới đi ra.

Nằm trong bồn tắm nửa giờ, cô không còn chút sức lực nào, đầu còn thiếu chút máu.

Lúc đi ra, Lạc Dịch Bắc tựa hồ đã ngủ.

Phòng ngủ đã tắt đèn, chỉ có ánh trăng ở ngoài chiếu vào.

Phương Tri Hạ mở cửa phòng ngủ, đi qua phòng khách ở tầng 1.

Lúc cửa đóng lại, Lạc Dịch Bắc đột nhiên mở mắt ra.

Nhìn chằm chằm cửa bị cô đóng lại một hồi lâu, khóe môi anh lạnh lùng cười.

Anh không tiếp tục gây vò cô, không phải bởi vì nghĩ nhiều, chỉ là để cô lấy lại tinh lực cho hành trình mấy ngày sau.

Phương Tri Hạ ngủ ở phòng khách một đêm, hôm sau dậy có chút muộn, lúc đi ra, Lạc Dịch Bắc hình như đã đến Dung Hi.

Phương Tri Hạ tự mình điều khiển xe đến Dung Hi, trực tiếp đến văn phòng mình.

Còn chưa ngồi xuống, cửa phòng làm việc của Thi Cận Dương bỗng mở ra, Thi Cận Dương và Lạc Dịch Bắc đồng thời xuất hiện ở cửa.

Phương Tri Hạ khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn Lạc Dịch Bắc, lại nhìn Thi Cận Dương, trong lòng có dự cảm không tốt.

“Tri Hạ, vào đây một chút!” Thi Cận Dương vẫy tay với cô, thái độ vô cùng ôn hòa đến độ làm cho Phương Tri Hạ có chút cánh tay chập bông.

Vì sao cô có cảm giác anh và Lạc Dịch Bắc đã cấu kết làm việc xấu.

Đứng dậy, cả người cứng ngắc đi về phía hai người.

Thi Cận Dương đợi cô đi vào, giờ tay đóng cửa lại.

“Là như thế này,” nhìn Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế salon, anh ta tìm từ nói “Dịch Bắc ngày mai sẽ đi Pháp, cần có người phiên dịch đi cùng, không phải em tiếng Pháp rất tốt sao? Hãy đi cùng cậu ấy một chuyến a, việc trong tay em anh đã chuyển toàn bộ cho người khác, cứ yên tâm đi thôi!”

“Nhưng mà, em là trợ lý của anh!” Phương Tri Hạ kéo cổ tay anh ta, bày vẻ trung thành.

Thi Cận Dương khẽ mắt rút lại, đây là cái gì? Không muốn đi nên lấy anh ta làm bìa đỡ đạn?

“Hạ Hạ, anh cũng phải nghe theo sắp xếp của Dịch Bắc.” Đây tay của cô ra, anh cho cô biết sự thật còn tàn khốc sao.

Ý của anh ta rất đơn giản, anh ta còn nghe theo sắp xếp của Lạc Dịch Bắc đương nhiên cô cũng phải nghe theo.

Anh thật sự cần nghe theo sắp xếp của Lạc Dịch Bắc?

Phương Tri Hạ không phải không biết quan hệ của hai người, cô cảm thấy đây là Thi Cận Dương đang từ chối giúp cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 153: Rửa anh táng gia bại sản

Nhưng mà cho dù biết thế, cô cũng không tìm được lí do phản bác.

Phương Tri Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế salon vẫn phải thỏa hiệp.

Kì thật hai người đã kết hôn, ở nhà hay cùng anh đi nước ngoài cũng không có gì khác biệt.

Tồn thất duy nhất là cô vốn có thể một mình ở nhà bây giờ thì hết rồi.

Lạc Dịch Bắc nhìn phản ứng của cô, khóe miệng cười lãnh diễm, lấy điện thoại di động ra, gọi điện cho trợ lý bảo anh đặt vé.

Thời gian anh chính thức đi Pháp là ngày hôm sau, trợ lý cũng không đi theo, chỉ đưa theo mình Phương Tri Hạ.

Địa điểm là phía nam nước Pháp, khu vực Provence.

Khi đến, anh cùng cô đến công ty, tự mình xem xét tình huống.

Lạc Dịch Bắc kì thật rất rõ tiếng Pháp, là người thừa kế Lạc gia, anh biết rất nhiều ngôn ngữ, nhưng mà hết lần này đến lần khác anh lại mang theo Phương Tri Hạ.

Hơn nữa, lúc giao tiếp với khách cũng để Phương Tri Hạ nói.

Phương Tri Hạ nói tiếng Pháp rất êm tai, cô vốn có giọng nói rất hay, lúc nói tiếng Pháp, từng từ từ miệng cô chảy ra, rất giống như một bài thơ.

Hai người trong vòng ba ngày điều tra vùng phía nam nước Pháp mấy lần, trở lại khách sạn, Phương Tri Hạ vốn cho là anh sẽ lựa chọn một trong các công ty để hợp tác.

Ai ngờ anh lại gọi điện thoại về nước, tiến hành kế hoạch kì kết hợp đồng như cũ.

Lạc Dịch Bắc như vậy khiến cho Phương Tri Hạ giật mình.

“Vì sao phải làm như vậy?” Cùng anh đứng trên ban công nói chuyện, cô khó hiểu hỏi.

“Kết thúc như vậy không thú vị sao?” Lạc Dịch Bắc không cho anh đáp án chính xác, lại nghiêng đầu không biết gọi điện thoại với ai.

Cùng công ty kia kí kết hợp đồng là ngày hôm sau, Lạc Dịch Bắc vẫn ở nước ngoài, khi kí hợp đồng là tự mình đi.

Phương Tri Hạ vẫn đang hoang mang Lạc Dịch Bắc kiên trì kí hợp đồng như vậy vì mục đích gì, nhưng mà lúc đi cùng, cô liền hiểu rõ.

Lạc Dịch Bắc lúc đi đã chuẩn bị tốt hai phản hợp đồng, lúc hai người đang kí hợp đồng, một người không biết từ đâu đến gọi người của công ty kia.

Lúc người đó quay đầu sang nhìn, rồi quay đầu lại.

Chỉ trong một giây như vậy, hợp đồng trên mặt bàn chỉ còn kí tên đóng dấu lại bị Lạc Dịch Bắc đối đi.

Bản hợp đồng sau cơ bản là giống như trước đó, chỉ khác là thu mua mức 12 trăm triệu đôla thành chính là đại hàn dân quốc tệ.

Hành động của anh rất nhanh, chỉ một hai giây, không có ai nghĩ vừa xảy ra chuyện như vậy.

Người phụ trách của đối phương cũng không biết gì, cũng không xem lại hợp đồng, liền kí tên đóng dấu.

Phương Trì Hạ ngồi một bên bất động thanh sắc nhìn một màn này mà trợn tròn mắt.

12 triệu đôla đổi thành 12 triệu tiền hàn, bồi thường hay tiếp tục cũng không phải khiến họ tán gia bại sản sao??

Người kí hợp đồng của đối phương còn không có ý thức được, chỉ nhìn kì xong rồi, mặt đều cười sáng lạn.

Lạc Dịch Bắc từ đầu đến cuối như không có việc gì, động tác ưu nhã ăn.

Đám chơi ngấm ngấm với anh, muốn bị đưa đến chết!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 154: Đã thân mật đến mức như vậy

Như Lạc Dịch Bắc đoạn trước, anh kí hợp đồng với công ty kia, bởi vì đem danh nghĩa công ty giá rẻ bán ra, trong vòng một đêm, liền tuyên bố phá sản.

Sự việc lần này khiến cho Phương Trì Hạ thấy được Lạc Dịch Bắc tàn nhẫn.

Đến Pháp được sáu ngày, cô nghĩ hai người sẽ nhanh chóng về nước, lúc đi trên đường với Lạc Dịch Bắc, cô tận lực mua quà tặng cho bạn bè.

“Chúng ta lúc nào thì về?” Lúc lên xe, Phương Trì Hạ thuận miệng hỏi một câu, đem túi quà tặng ra, lấy từng cái nhìn.

Cô mua một ít nhưng lại rất tinh xảo, tựa hồ là cho bạn gái mang, còn có một cái đồng hồ đeo tay.

Không tính là quý báu nhưng thiết kế rất đẹp, kiểu dáng vừa nhìn là của dân ông.

Lạc Dịch Bắc lúc này lại vừa vận nhìn qua, nhìn đồ trong tay cô thoáng sửng sốt.

Thiết kế rất đơn giản, cũng không có trang trí dư thừa, chỉ là bên lề vòng tròn kia ghi mấy chữ “un-coup-de-foudre.”

Trong tiếng Pháp có ý là vừa thấy đã yêu, thiết kế rất trong sáng, chắc là khác lên đi, thậm chí còn có kiểu trong suốt, vô cùng xinh đẹp thể nhưng căn bản nhìn không ra.

Phương Trì Hạ lúc mua không có chú ý, ngược lại Lạc Dịch Bắc liếc mắt liếc nhìn ra.

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn, biểu hiện trên mặt ngưng lại.

Đối với người vừa thấy đã yêu? Nghiêng đầu, ánh mắt nhìn qua mặt cô, mặt không thay đổi hỏi “Cái này đưa cho ai?”

Phương Trì Hạ đang cầm quà xem, ngẩng đầu nhìn anh “Cận Dương!”

Mặt Lạc Dịch Bắc lạnh hơn.

“Cận Dương?”

Cô cùng Thi Cận Dương khi nào phát triển thân đến mức xưng hô như vậy?

Lạc Dịch Bắc nghe lời kia của cô rất chói tai, nhìn vật kia càng không vừa mắt.

Anh cúi cổ áo ra, đang lái xe bỗng nhiên dừng lại.

“Sao vậy?” Xe hai người dừng ở phong đàn nước suối, lúc này vừa chạy được nửa đường, xung quanh không có nhà, Phương Trì Hạ không rõ anh dừng lại ở vùng hoang dã để làm gì.

“Mới vừa nói đưa cho ai?” Lạc Dịch Bắc không chút để ý cúi cổ áo, hỏi lại lần nữa.

Cuộc sống hôn nhân của hai người, Lạc Dịch Bắc tương đối cảm thú nhưng Phương Trì Hạ còn chưa thấy anh tỏ bày, lúc này rõ ràng còn chưa cảm nhận được tín hiệu nguy hiểm, nhưng mà phản xạ có điều kiện trả lời “Cho Cận Dương....A!”

Một câu còn chưa nói xong, Lạc Dịch Bắc đã lái cô xuống xe---

“Lạc Dịch Bắc, anh làm cái gì vậy?” Phương Trì Hạ đứng bên ngoài, tức giận đến muốn bốc hỏa.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, lái xe chạy vút đi.

Phương Trì Hạ căn bản không biết xảy ra chuyện gì, bất khả tư nghị nhĩ anh, không thể tin được anh cứ như vậy mà đi.

“Uy, Lạc Dịch Bắc, anh giải thích rõ ràng!”

“Lạc Dịch Bắc, tôi không biết đây là đâu!”

“Tôi không biết phương ngôn Provence!”

Xe phía trước cũng không để ý đến, một trận gió liền không còn thấy bóng dáng.

Phương Trì Hạ một mình đứng ở ven đường, nhìn đường xá vắng vẻ xung quanh, cả người run rẩy.

Cô đã làm gì sai?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 155: Thấy rõ thân phận của mình

Lạc Dịch Bắc lái xe đi thật xa, nghĩ đến cô, ngực lại thấy ngọt ngào.

Tại sao ngay trước mắt anh lại có thể ám muội đưa quà cho người đàn ông khác?

Anh chỉ muốn trừng phạt cô một chút, muốn cho cô thấy rõ thân phận của mình, sau khi rời đi nửa giờ liền lái xe trở lại.

Ài ngờ lại không thấy Phương Trì Hạ ở đâu!

Lạc Dịch Bắc ngồi trên xe nhìn trên đường không có một ai, mặt mày nặng nề lại xe đi dọc đường tìm.

Lúc tìm được Phương Trì Hạ là sáng sớm ngày thứ hai, ở một nhà trọ nhỏ.

Một ngày không nhìn thấy cô, không có chat vật đáng thương của người bị bỏ lại mà mặt mày tỉnh thần sáng lạn.

Cô như vậy khiến cho anh có chút ngoài ý muốn, còn muốn lau mắt lại mà nhìn.

Cô đang ở cùng người phụ nữ địa phương, cô rất thông minh, cho dù có đem cô đến nơi hoang vu, cô cũng có thể sống thật tốt.

Phương Trì Hạ lúc này đang ở trong vườn nhà trọ ngắt hoa, trên đầu buộc dây cột tóc con bướm, tóc dài nhẹ nhàng buộc thành tóc đuôi ngựa, xinh đẹp đầy sức sống.

Trên tay cô cầm một bó hoa hồng trắng, cánh hoa còn đọng nước, bên cạnh là có thiếu niên nước Pháp xinh đẹp đang lúi rúi dùng tiếng Pháp cùng cô trò chuyện.

“Hạ Hạ, như vậy là đủ rồi à!”

“Hôm nay tất cả bàn ăn trong nhà trọ đều có hoa trang trí a.”

“Nóng quá, có muốn đi nghỉ một lát không?”

Ánh mắt Phương Trì Hạ lướt nhìn qua cửa sắt vừa vận thấy xe của Lạc Dịch Bắc, khỏe mỗi khẽ cười, nghe lời thiếu niên kia cầm hoa đi vào nhà.

Vừa đi, đối thoại của hai người truyền đến.

“Lan Tu, nếu như em làm việc bảy ngày thì tiền phục vụ là bao nhiêu?”

“1500 đồng franc.”

“Đủ vé máy bay về nước không?”

“Không đủ cũng không sao, nơi này lúc nào cũng hoan nghênh em.”

“Cảm ơn, nhưng mà em phải xin phép trường học nghỉ học.”

“Như vậy a, thế thì cố gắng lên!”

Âm thanh hai người càng ngày càng xa, nghiêm nhiên xem Lạc Dịch Bắc như không tồn tại, nhìn vào trong hoa viên kia, Phương Trì Hạ cảm thấy không có nhìn về phía anh.

Lạc Dịch Bắc đứng tại chỗ cũ, nhìn bóng lưng của cô một hồi lâu, vài bước đi theo vào khách sạn.

Đây là một nhà trọ nhỏ, giống như nhiều nhà trọ ở phía nam Nước Pháp, và khách sạn cho các đôi tình nhân.

Phương Trì Hạ là hôm qua vừa vận gặp Lan Tu nên xin nhờ, vật gì cũng ở trên xe Lạc Dịch Bắc, tiền cũng không có, nhưng cô không muốn ăn ở không, vì thế đề nghị thay giúp đỡ trả ơn, thuận tiện chuẩn bị tiền để mua vé máy bay.

Lạc Dịch Bắc đi vào, lập tức đi đến chỗ cô đang cắm hoa “Đặt phòng.”

Nghe thấy âm thanh quen thuộc, lưng Phương Trì Hạ cứng đờ.

Nghiêng đầu cô dạm mặ nói với anh “Xin lỗi, hôm nay khách sạn đã đầy phòng.”

Cô chính là cố ý nói lời này, ai ngờ Lan Tu ở bên cạnh nói một câu “Hạ Hạ, nói gì vậy? Mới sáng sớm, còn rất nhiều phòng a!”

“Lan Tu, anh làm đi!” Phương Trì Hạ mắng anh ta một câu, đem chỗ hoa đi phòng ăn bày biện.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng, ánh mắt nhìn về phía Lan Tu “Tôi muốn phòng gần phòng cô ấy nhất!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 156: Nơi này của chúng tôi nhìn mặt thu phí

Lúc Lạc Dịch Bắc đi vào khách sạn đặt phòng, Phương Trì Hạ đang quay lưng về phía anh.

Lạc Dịch Bắc vài bước đi qua, đến bên cửa sổ ngồi xuống, gọi một phần món ăn, ngồi ăn bất động thanh sắc nhìn về phía cô.

Phương Trì Hạ đang cúi người, đồng phục của khách sạn có chút rộng để lộ ra một mảnh trước ngực trắng nõn chói mắt.

Lạc Dịch Bắc cảm thấy miệng đắng lưỡi khô, tầm mắt dời qua, bụng ly cocktail uống một ngụm.

Phương Trì Hạ không chú ý đến phía của anh, tiếp tục làm việc trong tay.

Lạc Dịch Bắc cũng không làm phiền cô, dùng hết món ăn, liền gọi cô đến tính tiền.

Phương Trì Hạ rõ ràng còn hận anh, anh gọi ba bốn lần cô mới đi qua.

Hơn nữa cũng không đến chỗ anh mà đến bàn bên cạnh tính tiền trước.

“Tổng cộng 20 đồng frăng thừa tiền sinh!” Lễ phép thu tiền bàn kia, cô cắt ki tiền mới đến thanh toán bàn anh.

Lạc Dịch Bắc cũng dùng ít đồ như bàn kia, nhưng Phương Trì Hạ quét mắt qua, mặt không đổi sắc nói “200 đồng frăng, cảm ơn!”

“Vì sao của anh lại hết 200?” Lạc Dịch Bắc nhướn mày lên, ánh mắt ung dung nhìn cô.

Phương Trì Hạ nghiêm túc nói “Không có gì, tiền sinh, nơi này của chúng tôi là nhìn mặt tính tiền, loại người âm u bụng dạ đen tối lại lảnh khốc vô tình như anh, chúng tôi tính gấp mười lần đối với người bình thường.”

Lí do của cô vô cùng vớ vẩn, chính là chỉ muốn đối nghịch với anh.

Nhưng mà Lạc Dịch Bắc lại chỉ nhàn nhạt liếc có một cái, trên mặt cũng không biểu hiện gì nhiều “Gấp mười lần thì gấp mười á!”

Lấy mấy tờ tiền đưa cho cô, anh quay người đi lên lầu.

Phuong Tri Hạ ở dưới lầu bận rộn, vì muốn kiếm tiền mua vé máy bay về nước nên cô rất tích cực, mười giờ tối mới trở về phòng.

Lạc Dịch Bắc lúc đặt phòng là đặt phòng bên cạnh cô, nên phòng cô có động tĩnh gì anh cũng biết.

Phuong Tri Hạ sau khi mở đèn lên đi ra ban công anh bên này cũng thấy được,

Cô hình như không biết anh ở phòng bên cạnh, trở về tắm rửa, thay đồ, đổi áo quần đi ra ngồi lên ghế dựa ở ban công.

Ngồi trên ghế dựa nghĩ đến chuyện ngày hôm qua, cô đến bây giờ cũng không hiểu được nguyên nhân Lạc Dịch Bắc nổi giận.

Nghĩ thật lâu cũng không nghĩ ra, cô lại chạy vào phòng lấy đồng hồ kia ra xem.

Nhìn chăm chăm đồng hồ, còn lấy đèn dọi vào nhìn, thoáng thấy phía trên có mấy chữ Tiếng Pháp, khi hiểu được nghĩa của dòng chữ kia, cô sững sờ vài giây, liền ném đồng hồ ra ngoài vườn.

Đứng lên chuẩn bị đi vào phòng nghỉ ngơi, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên chậm chạp đi ra.

Bước chân Phuong Tri Hạ dừng lại, ánh mắt nhìn về phía anh, rõ ràng có chút ngoài ý muốn “Anh thế nào lại ở đây?”

“Em có thể đặt phòng ở đây, người khác không thể sao” Lạc Dịch Bắc đứng bên ban công phòng mình, lạnh lùng nói chuyện với cô.

Phuong Tri Hạ là muốn hỏi anh tại sao lại vừa vận ở phòng bên cạnh phòng cô, nhưng mà nghĩ lại, chắc chắn là anh cố ý như vậy.

Hôm đó vớt cô xuống đường, bây giờ là cái gì?

“Qua đây!” Lạc Dịch Bắc yêu cầu cô.

Phuong Tri Hạ lại không để ý đến anh, xoay người đi vào phòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 157: Cái gọi là thân bất do kỷ

“Dừng đợi đến khi anh qua đó!” Lạc Dịch Bắc mặt lạnh nhắc nhở.

Còn mang theo uy hiếp rõ ràng.

Hai người tốt xấu kết hôn lâu như vậy, chuyện anh uy hiếp cô cũng không hề ít.

Anh ám chỉ cái gì, cô cũng biết.

Phuong Tri Hạ lẳng lặng nhìn anh, do dự một chút, hay là đi qua phòng của anh.

Cô đi qua chỉ vì quà tặng mà cô định tặng Thi Cận Dương quả thật có chút không ổn, cũng không phải vì uy hiếp của anh.

Đẩy cửa phòng anh ra, còn chưa đi vào, người Lạc Dịch Bắc đã đứng trước mặt cô, một tay ôm lấy eo cô, đẩy người cô dựa sát vào vách tường phía sau.

Phuong Tri Hạ giờ tay lên muốn đẩy anh ra, thì cả người anh liền dè chặt lên người cô..

...

Cả người Phuong Tri Hạ cứng ngắc, tùy ý anh muốn làm gì thì làm, cũng không giãy dụa ra, chỉ là lúc chịu không nổi thì hừ vài tiếng.

Cô lúc mới bắt đầu cũng không đáp lại anh, nhưng về sau giác quan cùng thân thể bắt đầu có cảm giác “thân bất do kỷ”..

Dài dằng đặc mấy giờ.

Lúc kết thúc, cả người Phuong Tri Hạ mệt rã rời, ngay cả kết thúc như thế nào cũng không biết.

Ngày hôm sau cô còn làm việc, tỉnh dậy sớm hơn Lạc Dịch Bắc.

Trong phòng rất lộn xộn, áo quần hai người rơi la tã trên đất, cũng có không ít đồ vật bị làm rơi, toàn bộ đều là chiến tích ngày hôm qua lưu lại.

Không khí kiểu diễn còn chưa tiêu tán, còn rất nóng bỏng.

Phuong Tri Hạ cả người đau nhức, trong lòng rủa Lạc Dịch Bắc nhiều lần, nhặt áo quần lên mang, cô kéo cửa phòng đi ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc tỉnh dậy cũng đã một tiếng sau, thấy cô không còn ở đây cũng không suy nghĩ nhiều.

Nếu như có ngày nào đó cô thuận theo nằm bên cạnh anh mới thật sự có chút ngoài ý muốn.

Khi đi xuống lầu, Phuong Tri Hạ đang ở trong nhà ăn.

Áo quần trên người đã đổi, nhưng vẫn rất lớn, có lẽ là đồ của, Lão Bán Nương.

Người nước ngoài luôn lớn hơn một chút so với phụ nữ Phuong Đông, Lão Bán Nương của quán rượu này có chút béo, áo quần mặc trên người Phuong Tri Hạ tồn lên được đáng người nhỏ xinh của cô.

Chỉ cần hơi cúi người, không ít cánh xuân lộ ra.

Lạc Dịch Bắc đứng bên cạnh bất động thanh sắc nhìn quần áo của cô, vừa định đem áo khoác của mình đưa qua, bỗng nhiên âm thanh của Lan Tu truyền đến.

“Hạ HẠ, anh tìm giúp em bộ áo quần khác, em thử xem có vừa không?”

Thiếu niên nước Pháp rất xinh đẹp, đối với người khác rất tốt, chăm sóc rất chu đáo, cho dù người Pháp trời sinh nhiệt tình, thấy ai cũng ôm cũng hôn.

Lan Tu đi tới, ôm Phuong Tri Hạ vừa muốn đặt má mình lên má cô.

Đây là loại lễ nghi của người Pháp, kì thật cũng không có gì.

Lạc Dịch Bắc mặt trầm xuống, nhìn màn này, vài bước đi qua.

Tại lúc mặt hai người sắp dán lên nhau cứng rắn đem Lan Tu giật ra.

“Làm cái gì?” Anh trời sinh luôn lạnh lùng, khiến cho người ta có cảm giác không rét mà run.

“Tôi, chúng tôi..”Lan Tu căn bản không biết xảy ra chuyện gì, càng không biết quan hệ của anh và Phương Trì Hạ, kinh ngạc nhìn anh sau đó lại nhìn Phương Trì Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 158: Sáng sớm mà nghĩ cái gì

“Lan Tu, cảm ơn anh, em đi thử một lát.” Cũng không để ý đến Lạc Dịch Bắc mặt lạnh lùng, Phương Trì Hạ cầm lấy áo quần rồi đi.

Áo quần Lan Tu đưa cho Phương Trì Hạ là một bộ France có váy, anh hình như chưa từng giúp con gái mua đồ này nên váy có chút ngắn.

Lúc Phương Trì Hạ đi ra, Lạc Dịch Bắc liền thấy miệng đắng lưỡi khô.

Thiết kế này ôm eo, eo Phương Trì Hạ vốn rất nhỏ, mặc đồ này liền tôn lên dáng người đẹp đẽ.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô chăm chăm, eo của cô nhỏ đến mức anh một tay có thể nắm lấy, trong đầu không tự chủ liền hiện ra cảnh kiều diễm.

Ánh mắt anh lại nhìn thấy chân dài của cô, ánh mắt liền trầm xuống.

Phương Trì Hạ hiển nhiên không chú ý đến tầm mắt anh, lại tiếp tục làm việc.

Ở trong nhà ăn bận rộn trong chốc lát, cô đi ra cùng Lan Tu đến tiền.

“1 đồng frăng, 2 đồng frăng, 5 đồng frăng, 70 đồng frăng, 500 đồng frăng, Lan Tu, hôm nay chúng ta kiếm được thật nhiều.

Đúng vậy a, ngày mai tiếp tục cố gắng”

“Em còn thiếu bao nhiêu mới đủ tiền mua vé máy bay?”

“Anh giúp em tính, mấy ngày hôm trước là một ngàn, cộng thêm hôm nay đã là hai ngàn, không sai biệt lắm thì chắc là đủ đủ.”

..

Hai người dùng tiếng Pháp nỉ nham nói chuyện. Lúc Phương Trì Hạ nói chuyện với Lan Tu khác hẳn khi nói chuyện với Lạc Dịch Bắc, cô nói với Lan Tu rất nhiều, hai người còn trò chuyện rất ân ý.

Cánh tay cô đang chống lên bàn, người hơi cúi, làn váy vốn ngắn, tư thế như vậy trông liền nhỏ lên cao.

Lạc Dịch Bắc thấy cô từ sáng đến nay, trong đầu không thể có tư tưởng thuần khiết.

Hiện tại nhìn cô như vậy, trong đầu đang nghĩ hai người có thể thử tư thế này một lần.

Phương Trì Hạ căn bản không để ý đến anh sau lưng nhưng bây giờ cảm nhận được ánh mắt của anh quá tà khí.

Ánh mắt nghiêng lại, nhìn thấy anh đang ung dung nhìn cô, trong lòng cô nhảy lộp bộp một cái, cũng không biết thế nào mà đỏ mặt.

Lạc Dịch Bắc đi qua, cũng mặc kệ bây giờ đang nóng, lấy áo khoác của mình khoác lên người của cô “Mặc vào!”

Anh vốn cao hơn cô, áo khoác cô mang lên so với váy bên trên còn dài hơn, có thể che hết được tất cả.

Phương Trì Hạ vốn không được tự nhiên, bây giờ cũng không cự tuyệt áo anh, kéo áo, đi lên lầu “Em đi lên lầu chỉnh sửa các gian phòng.”

Lời này là cô nói với Lan Tu, còn về phần Lạc Dịch Bắc cô vẫn còn tức giận chuyện hôm qua nên không nói chuyện với anh.

Lên lầu vào một phòng chỉnh sửa một chút, khi đi qua phòng Lạc Dịch Bắc, cô do dự một chút mới tiến vào.

Trong phòng vẫn rất rối loạn, khắp nơi lưu lại dấu vết tối hôm qua của hai người, thậm chí không khí kiều diễm cũng chưa tiêu tan.

Phương Trì Hạ đem đồ vật nhặt lên, Lạc Dịch Bắc vừa vặn đi tới.

Dựa trên cạnh cửa, anh ung dung nhìn cô cũng không có quấy rầy.

Phương Trì Hạ đem phòng chỉnh sửa lại nghiêng đầu đi sửa lại ra giường.

Ánh mắt bỗng nhiên nhìn đến dấu vết đã khô trên giường.

Phương Trì Hạ kinh ngạc, ý thức được cái gì, mặt cô đỏ lên...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 159: Có bản lĩnh thì anh giết chết em đi

Lạc Dịch Bắc nhìn cô nằm ra giường trên tay chạm rải đi qua, nhìn chăm chăm mặt cô, trêu chọc “Nghĩ cái gì mà mặt lại đỏ như vậy?”

“Còn nhiều chuyện chờ em làm, em ra ngoài trước.” Phương Trì Hạ xấu hổ, bối rối sửa lại giường của anh, ôm ra giường chạy ra ngoài.

Đoạn đường cô đi mặt cũng đỏ cả lên, không đem ga giường cho người phụ trách giặt mà đem về tự mình giặt lấy.

Lạc Dịch Bắc hơn 12 giờ mới lại đi ra khỏi phòng.

Lúc đi xuống, Phương Trì Hạ cũng không có ở đó.

ANH khẽ giật mình đi ra vườn xem.

Khách sạn này tuy nhỏ nhưng lại có khu vườn rất đẹp.

Sau giờ ngủ ánh sáng thật ấm áp, cảm xúc như mềm mại hơn.

Trong vườn rất an tĩnh, xa xa chỉ có Phương Trì Hạ một mình ngồi trên ghế dựa nghỉ ngơi.

Lạc Dịch Bắc lặng lẽ nhìn cô, vài bước liền đi theo, đứng bên cạnh nhìn cô ngủ.

Lúc cô ngủ nhìn thuận mắt hơn nhiều, rất giống đứa nhỏ hồn nhiên không màng danh lợi.

Lúc này cô khiến cho người ta quên đi những hành vi không tốt.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô cuộn tròn hình như không được thoải mái, muốn ôm cô đi lên phòng.

Ái ngờ tay vừa mới đưa ra, Phương Trì Hạ đột nhiên mở mắt ra.

Sau đó khuôn mặt ngoan ngoãn mà Lạc Dịch Bắc nhìn thấy như là ảo giác, cô nhìn anh có chút kinh ngạc, mãnh liệt đẩy tay anh ra.

Tay của anh cứ thế như vậy, sắc mặt chuyển lạnh.

Cô còn ghét bỏ anh?

“Muốn tìm chết?” Anh giọng điệu âm u.

“Có bản lĩnh thì anh giết được em trước đi rồi nói!” Ngửa mặt lên, Phương Trì Hạ không chịu yếu thế.

Khi cô nói lời này cũng không nghĩ nhiều, đến khi nói ra mới ý thức được không đúng.

Hông hét.

“Giết chết? Lạc Dịch Bắc nói lại lời cô, con mắt nguy hiểm trầm xuống “Lời này là em nói ra!”

Đẩy cô nằm lên ghế dựa, cả người đè lên, nắm áo quần cô bắt đầu kéo.

“Lạc Dịch Bắc, anh làm cái gì? Đây là trong vườn, anh bỏ ra đi!” Phương Trì Hạ sắc mặt trắng bệch cả tay chân ở trong ngực anh giãy dụa, hộp người lại từ dưới người anh chui ra, nắm chặt áo quần mà đi vào trong nhà.

Cô chạy rất nhanh, bước chân có chút lảo đảo, gần như là chạy trốn chết.

Lạc Dịch Bắc mặt lạnh thường thức bộ dáng chạy đi của cô, chân thon dài cũng bước theo sau.

Khi vào trong, không thấy Phương Trì Hạ đâu chỉ thấy Lão Bàn Nương.

Bên cạnh là một người phụ nữ nước Pháp, sau khi anh đi vào, ánh mắt của bà ấy cứ nhìn chăm chăm anh.

“Sao vậy? Lạc Dịch Bắc nhận thấy được ánh mắt của bà, hỏi

“Biết Hạ Hạ sao?” Lão Bàn Nương cũng gọi Phương Trì Hạ rất thân thiết, Lạc Dịch Bắc không nghĩ đến cô ở chỗ này được chào đón như vậy.

“Ừ.” Anh nhàn nhạt lên tiếng.

“Vợ chồng cãi nhau?” người kia hỏi lại

“Ừ.” Lạc Dịch Bắc lẩn tránh trả lời.

Nghe được câu trả lời, Lão Bàn Nương thờ ắt ra.

Quở trách anh như người trong nhà “Cậu đúng thật là, cho dù thế nào cũng không thể vứt vợ mình ở nơi đó chứ? Thà người đó giờ quay lại tìm, sau khi tìm được lại chiến tranh lạnh, hà tất lúc trước phải cãi nhau?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 160: Tốt nhất quy củ một chút

Lời này của bà cũng không phải có ác ý gì, chỉ là từ cảm xúc nói ra.

Lời vừa ra khỏi miệng lại nhìn Lạc Dịch Bắc cả mặt lạnh lùng mới ý thức được mình nói nhiều, rùng mình một cái, đứng lên “Tôi còn chút chuyện phải xử lý, đi trước.”

Lạc Dịch Bắc cũng không có để lời của bà trong lòng, tiếp tục đi tìm Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ vừa mới nói vậy, có chút sợ anh, trốn tránh một buổi chiều, đến lúc dùng cơm tối mới không biết từ đâu xuất hiện.

Lạc Dịch Bắc nguyên cả một buổi chiều ngồi trong sảnh khách sạn ôm cây đợi thỏ chờ cô, anh thần sắc tàn mạn, cũng không sắc bén nhìn cô, mà còn có bộ dạng ung dung.

Phương Trì Hạ lúc nhìn thấy anh nội tâm nhảy lộp bộp, tầm mắt chỉ giao tiếp ngắn ngủi với anh, xoay người cùng nhà Lan Tu ngồi dùng cơm.

Cô chỉ mới đến hai ba ngày nhưng cùng mọi người ở đây tương đối hòa hợp.

Cả nhà Lan Tu rất nhiệt tình, nhất là mẹ của Lan Tu.

Lúc cả nhà dùng cơm, còn lấy bình rượu nho cất lâu năm ra uống, còn không ngừng rót cho Phương Trì Hạ “Hạ HẠ, nếm thử đi, đây là nho của chính nhà ta tự mình ủ!”

Phương Trì Hạ không tiện từ chối, uống một ly lại một ly.

Mới bắt đầu dùng cơm đã thấy đau đầu.

Vừa mới bắt đầu, ánh mắt mẹ Lan Tu bỗng nhiên nhìn về phía Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế salon cách đó không xa “Muốn ngồi chung sao?”

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, không nghĩ đến có cơ hội thân mật với cô như vậy.

Anh bước qua chỗ mấy người đang ngồi.

Lan Tu là người rất hiểu tình hình, vừa thấy anh đi qua liền tự động đem vị trí bên cạnh cho anh.

Phương Trì Hạ đã có chút say, mẹ Lan Tu còn không ngừng rót rượu cho cô.

Lạc Dịch Bắc ngồi bên cạnh nhìn không được, giúp cô uống mấy ly.

Một bữa tối, bởi vì Phương Trì Hạ bụng đang trống rỗng uống mấy chén rượu, có chút không thoải mái, món nào cũng ăn.

Lúc kết thúc, dầu rất nặng, đẩy ghế ra cũng đứng không vững, lảo đảo một chút.

“Anh đưa em về phòng.” Lạc Dịch Bắc thuận tiện ôm cô vào trong lòng, ôm cô đi vào phòng mình.

Phương Trì Hạ uống rượu, nằm trong ngực anh nhìn mặt của anh, bỗng nhiên nói nhiều.

“Lạc Dịch Bắc, anh là tên khốn kiếp!” Ánh mắt của cô lóng lánh, như nhuộm một tầng hơi nước, khi nói xong lời này lại thấy rất ngáy thơ.

Ánh mắt lại nhìn qua xương quai xanh kiều mị, khiến Lạc Dịch Bắc có chút không giữ nổi.

Lạc Dịch Bắc chưa từng thấy cô như thế này, nhìn ánh mắt sưng mù của cô, cúi người muốn hôn lên, ai ngờ Phương Trì Hạ còn đang ngoan ngoãn bỗng nhiên giờ tay lên, tát qua mặt anh.

“Sao anh có thể vút em lại nơi đó chứ? Cô thanh âm tức giận, động tác chậm chậm.

Chỉ là cô còn chưa chạm tới mặt anh đã bị Lạc Dịch Bắc cản lại.

“không muốn lát nữa chịu khổ hơn thì quy củ một chút!” Mặt Lạc Dịch Bắc hơi vận vẹo, ánh mắt lạnh lùng nhìn qua cô, mặt không thay đổi cảnh cáo.

Phương Trì Hạ giống như không nghe thấy anh nói, nằm trong ngực anh vùng tay đánh “Anh sao có thể làm như vậy? Khốn kiếp

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 161: Tôi còn có thể lưu manh hơn

Lạc Dịch Bắc vốn không phải là một người có kiên nhẫn, càng không có kiên nhẫn ứng phó với một người nửa say nửa tỉnh.

Khóa cổ tay có lại anh lạnh lùng cảnh cáo “Còn quậy như vậy có tin hay không đợi tí nữa tôi còn lưu manh hơn?”

Phương Trì Hạ nghe thấy anh nói như vậy thì cũng sờ một chút.

Ngẩng đầu con mắt mê ly phảng phất sưng mù nhìn anh, không sợ chết nói “Anh nói như thế nào là càng lưu manh?”

Cô nói như vậy chỉ vì không phục nhưng nghe vào tai Lạc Dịch Bắc, lại không phải như vậy.

Như thế nào là càng lưu manh hơn?

Đây là muốn khiêu khích sao?

Phương Trì Hạ rõ ràng còn không ý thức được mình nói cái gì, giữa đầu, con người xinh đẹp mờ mắt nhìn anh, mắt vô tội chớp chớp.

Ở khoảng cách như vậy, nhìn Lạc Dịch Bắc thật là tuần tú.

Anh đẹp trai, khí khái khiến cho người khác có cảm giác hít thở không thông.

Chỉ nhìn anh như vậy, Phương Trì Hạ có cổ xúc động muốn đứng dậy hôn anh.

Đây là lần thứ hai cô có ý niệm này ở trong đầu, lần đầu tiên là lần đầu gặp mặt của hai người, lúc đó cô bị hạ được.

Lần này là uống rượu.

Lạc Dịch Bắc cũng nhìn cô, quan sát phản ứng của cô, khóe môi lạnh lùng cười, đẩy cửa phòng ngủ ra, vừa nhìn cô, suy nghĩ lát nữa nên làm tư thế gì.

Hai người cứ như vậy nhìn nhau, suy nghĩ của Phương Trì Hạ tương đối thuần khiết, chỉ nghĩ muốn hôn anh mà thôi.

Còn Lạc Dịch Bắc chắc chắn sẽ không đứng đắn như vậy.

“Thích ban công hay thích phòng tắm?” Nhìn cô hồi lâu, bỗng nhiên anh ung dung nói, ôn nhu đến mức cho dù Phương Trì Hạ uống rượu cũng ý thức được nguy cơ.

“Em thích giường!” Xoa xoa đầu cô chút đau, cô chỉ về phía giường, mềm mại nói.

“Không sao, giường cũng rất tốt.” Lạc Dịch Bắc thuận theo cô, ôm ngang cô đi về phía giường.

Đến bên giường anh ném cô lên, còn anh đứng một bên cởi áo quần của mình ra.

Động tác của anh không gấp, chậm rãi cởi từng cái, ánh mắt nhìn cô.

Còn cả buổi tối hôm nay, không phải chỉ lúc này.

Lúc này Phương Trì Hạ đặc biệt làm cho người ta thương tiếc, mắt xinh đẹp mê ly, trong mắt như có nước, mặt đỏ ửng.

Biểu hiện của cô lúc này giống như một cô gái bị hung hăng yêu thương một đêm.

Chỉ trong chớp mắt khiến cho anh có cảm giác muốn đem cô nâng niu trong lòng bàn tay.

Chỉ là đầu vừa nghĩ cái này khi nhìn lại cô thì như bị gội một chậu nước lạnh.

Phương Trì Hạ đầu nặng cực kì, đôi mắt híp lại, giống như buồn ngủ.

“Không được ngủ!” Lạc Dịch Bắc đứng ở mép giường lạnh lùng cảnh cáo.

Như không nghe được anh nói, Phương Trì Hạ không để ý đến anh, ôm một cái gối vào trong ngực, mơ màng nhắm hai mắt lại, hít thở đều đều.

“Tôi nói không được ngủ có nghe thấy không?” Lạc Dịch Bắc cúi người, muốn lay cô tỉnh, chợt truyền đến âm thanh hít thở đều đều của Phương Trì Hạ.

Như là tác dụng của rượu hoặc là cô thực sự mệt, mới nằm xuống giường vài phút, cô vậy mà ngủ!

Ngay dưới con mắt của Lạc Dịch Bắc, anh thậm chí còn chuẩn bị tốt làm thế nào để vượt qua đêm nay!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 162: Tiệc tối ở Dung HI

Lạc Dịch Bắc cả người nửa vờ mà đứng ở mép giường, nhìn chằm chằm cô ngủ một hồi lâu, ánh mắt sắc bén như hận không thể xách người cô lên.

Chỉ tay cuối cùng cũng không đưa tay qua.

Lên giường, cứ như vậy ôm cô ngủ một đêm, hôm sau tỉnh lại, Phương Trì Hạ đã đi trước anh một bước.

Cô hình như không nhớ rõ tối qua mình đã làm cái gì, như không có chuyện gì mà nhìn anh một cái, lúc sau như không có chuyện gì mà rời đi.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô thế này, ánh mắt âm trầm.

Tối hôm qua khiến cho anh một thân dục hòa mà cô rất an tâm à!

Khuôn mặt lạnh lùng đi xuống, Phương Trì Hạ đang nói chuyện với Lan Tu.

Lạc Dịch Bắc ở xa không nghe rõ nhưng lại thấy Lan Tu với Phương Trì Hạ ôm rồi ôm.

Nhìn hai người như vậy, Lạc Dịch Bắc khuôn mặt nặng nề.

Anh biết người Pháp rất phóng khoáng, nhưng mà ôm thành như vậy có phải thân mật quá hay không?

Vài bước đi qua, muốn đem hai người lôi ra thì Lan Tu lại tự động buông Phương Trì Hạ ra.

Sau đó lưu luyến không rời nói “Hạ Hạ, sau này lại hoan nghênh em đến đây!”

Lạc Dịch Bắc giật mình, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Phương Trì Hạ.

Cô quyết định về nước?

“Được.” Phương Trì Hạ phảng phất như không nhìn thấy anh, cười trả lời Lan Tu, sau lại cùng ba mẹ Lan Tu tạm biệt.

Cô ở nơi này ngày ngồi nhiều ngày như vậy, vốn là ngoài ý muốn.

Hiện tại đã có đủ tiền về máy bay, về nước cô còn có việc ở trường học và Dung Hi, tất nhiên phải trở về.

Lạc Dịch Bắc hai ngày nay còn đang suy nghĩ nên làm như thế nào để cô trở về, anh không ngờ anh còn chưa nói, cô đã chủ động về, điều này khiến cho mặt anh vui hơn hẳn.

Nhìn cô lần này phối hợp như vậy, chuyện tối qua, anh tha cho cô!

Phương Trì Hạ cùng Lan Tu trò chuyện chốc lát, về sau liền ngoan ngoãn đi theo anh.

Cô thật sự còn ghi hận anh, về máy bay về nước còn tự mình mua.

Lạc Dịch Bắc cực độ vô ngữ, nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Ngày đầu tiên sau khi về nước lại vừa vặn đúng tiệc Dung Hi mỗi năm tổ chức một lần đón người mới, Phương Trì Hạ là người mới, về lì nên tham dự.

Chỉ là nghĩ đến trường hợp như vậy, người Lạc gia cũng sẽ tham dự, cô liền có chút do dự.

“Có thể không đi sao?” Ánh mắt nhìn về người đàn ông đang ngồi ở ghế dựa trên ban công, Phương Trì Hạ thăm dò hỏi.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô, không hiểu được suy nghĩ của cô.

Lúc trước chủ động muốn gả cho anh, vậy mà khi phải gặp người Lạc gia lại dấy dục, anh thật sự không hiểu lúc nào cô đang thành thật, lúc nào là đang giả vờ!

“Sao vậy?” Phương Trì Hạ bị ánh mắt của anh nhìn rất không thoải mái, mê mẩn nhìn lại anh.

“Không có gì, đêm nay người mới đều tham dự, em không biết xấu hổ mà không đi?” Lạc Dịch Bắc ném xuống một câu, đứng lên đi chuẩn bị lễ phục cho buổi tối.

Kì thật Lạc Dịch Bắc cũng không có nói sai, cô mới đến công ty không lâu, cô không có tư cách làm trường hợp đặc biệt.

Để tránh bị mọi người bàn tán, cô không cùng Lạc Dịch Bắc đi vào mà người vào trước, người vào sau.

Hôm nay mọi người Lạc gia đều đi, Lạc Hi Thần, Sa Chức Tinh, Lạc Ân Kỳ, cho đến chú của Lạc Dịch Bắc Lạc Dung Từ, còn có cả Tiểu tá.

Phương Trì Hạ đến một lúc mới phát hiện Bảo Bảo cũng tới.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 163: Thiếu phu nhân chính thống của Lạc gia

Bảo bảo xuất hiện ở chỗ nào cũng giống nhau, đi đến đâu trên đỉnh đầu như có ánh đèn đi theo, khuôn mặt luôn xinh đẹp dù không một chút trang điểm, như cũ khiến cho người ta hít thở không thông.

Ở Dung Hi hình như có rất nhiều người biết cô ấy, đối với cô tôn kính như công chúa.

Phương Trì Hạ nghĩ đây so với thiếu phu nhân Lạc gia chính thống khác nhau đi.

Cùng cô ấy so sánh, cô mới thấy mình nhỏ bé như bụi bặm trên mặt đất không chút thu hút nào.

Tiệc lần này có rất nhiều người, nhưng Phương Trì Hạ biết chỉ có mấy người.

Ngoại trừ Lạc Dịch Bắc, Bảo Bảo, Thi Cận Dương, Tiểu tá, cùng vài người làm ở công ty với cô ra, còn lại ai cô cũng không biết.

Đến nỗi cả nhà Lạc gia, ai cô cũng không biết.

Tiểu tá thấy cô đến thực vui vẻ, mặt cười cong lên, vừa nhìn thấy cô, xa xa đã chạy qua, kéo lấy cô đến chỗ mình ngồi “Cô gái ngọc, cô đến ngồi một chỗ với cháu à!”

“Gọi là chị!” không biết đây là lần thứ mấy Phương Trì Hạ uốn nắn cho anh.

Tiểu Tá cũng không cãi lại với cô, kéo lấy cô đi vào trong.

Dạ tiệc được đặt trên bãi cỏ, bàn của Tiểu Tá là bàn mà mọi người Lạc gia đang ngồi, lấy vợ chồng Lạc Hi Thần, Sa Chức Tinh làm trung tâm.

Phương Trì Hạ tuy không biết ai, nhưng ngồi bàn với tiểu tá cô đại khái cũng đoán được thân phận của những người ngồi trong bàn.

“Tiểu Tá, em trước hết buông tay!” Phương Trì Hạ rất không muốn đi, cho dù cô có kết hôn với Lạc Dịch Bắc nhưng cũng chỉ là ả hôn, còn chức vị của cô ở công ty càng không có lý do đi qua.

Càng khiến cho cô không muốn đi là khi hai người đi tới gần, cô ngoài ý muốn phát hiện ra Bảo Bảo đang ngồi cùng bàn với mọi người.

Hon nữa, còn vừa vịn ngồi ở bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Phuong Trì Hạ kinh ngạc nhìn hai người, cả người cứng lại.

Đã trở thành người một nhà rồi?

“Nhanh lên, đến đây, chị ngồi bên cạnh em a!” Tiểu Tả ngược lại rất tích cực, lôi kéo cô đi sang, thậm chí còn đẩy cha nó Lạc Dung Từ ra, vỗ vỗ vị trí bên cạnh mình, ý bảo Phuong Trì Hạ ngồi xuống.

Phuong Trì Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc, lại nhìn những người khác, biểu hiện trên mặt có chút không tự nhiên.

“Tiểu tá, đây là...” Bảo Bảo ngẩng đầu, liếc nhìn cô một cái, ánh mắt xinh đẹp chứa đựng ý cười.

Nụ cười của cô rất đẹp, khiến cho người ta cảm thấy rất gần gũi, cho dù quan hệ của cô với Phuong Trì Hạ có chút xấu hổ, nhưng lại không thể có nổi nửa điểm chán ghét cô.

“Chị Bảo Bảo, đây là bạn của em!” Tiểu Tả ra dáng đại nhân nhờ giới thiệu Phuong Trì Hạ.

“Là vậy a, bạn mà kéo như vậy sao?” Bảo Bảo lại trêu chọc một câu, âm thanh dễ nghe.

Tiểu Tả tình quái nhìn về phía cô cười cười, muốn kéo Phuong Trì Hạ ngồi xuống, Phuong Trì Hạ lại lui về sau hai bước, kéo ra khoảng cách với nó.

Ánh mắt nhìn mọi người xung quanh, cô nhẹ cúi đầu, lễ phép nói “Tiểu Tả chỉ là đùa giỡn, tôi đã có chỗ, các vị cứ dùng, tôi cũng nên đi.”

Quay người, muốn đi, sau lưng lại có hai âm thanh vang lên “Nếu đến liền ngồi với nhau đi!”

Người lên tiếng, một là lão gia tử Lạc gia, một là Thi Cận Dương.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn Phuong Trì Hạ, ánh mắt lại nhìn về phía Thi Cận Dương.

Nghĩ đến đồng hồ mà Phuong Trì Hạ mua, sắc mặt anh trầm xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 164: Nhà đầu kia hay để lại cho tôi đi

Thi Cận Dương dường như cũng không để ý đến tầm mắt anh, đứng lên, lôi kéo Phuong Trì Hạ qua, để cô ngồi lên vị trí của mình “Ngồi ở chỗ của anh đi, không sao đâu!”

Phuong Trì Hạ kì thật rất không muốn ngồi một chỗ với mọi người ở đây, nhưng Lạc Ân Kỳ đã lên tiếng, cô còn từ chối nữa thì thật không lễ phép.

Vừa nghĩ như vậy, cô ngồi xuống.

Lạc Dịch Bắc nhìn động tác của cô từ đầu đến cuối, sắc mặt chìm xuống.

Mọi người trong bàn, dường như không ai nhìn về phía anh, đều nhìn Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ cũng không biết những người này, sau khi ngồi xuống cũng không nói vài câu, cúi đầu tự mình ăn.

Thi Cận Dương kì thật quan tâm cô, chủ yếu là không muốn khiến cho cô cảm thấy xấu, gấp thức ăn cho cô “Nếm thử cái này một chút, đây là món đặc biệt ở đây, cũng không tệ lắm.”

“Cảm ơn.” Phuong Trì Hạ nghiêng đầu cười với anh một cái.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình nhìn động tác hai người.

Phuong Trì Hạ nhìn qua thấy ánh mắt của anh, tay cầm dao nĩa cứng lại, nhưng cũng không để ý lắm.

Nếu như cô quen biết người Lạc gia thì kì thật mọi người của đại gia đình này cũng không có nghiêm túc như vậy.

Sau món khai vị thì thỉnh thoảng lại có âm thanh trò chuyện vang lên, Tiểu Tả cũng lúu ra lúu rú, bầu không khí cũng không có lạnh lùng như Phuong Trì Hạ tưởng tượng.

Lúc dùng được một nửa, Lạc Ân Kỳ bỗng lên tiếng.

Ánh mắt ông nhìn về phía Thi Cận Dương cười cười “Cận Dương a, nhà đầu bên cạnh là trợ lí của con sao?”

“Vâng thưa ông.” Thi Cận Dương cũng không để ý hàm ý trong lời nói của ông, trả lời rất tùy ý.

Ai ngờ Lạc Ân Kỳ lại nói một câu “Đề cô ấy chuyển tới làm cho ông được không?”

Thi Cận Dương cũng không biết Lạc Ân Kỳ lúc trước đã gặp qua Phuong Trì Hạ, đột nhiên đề nghị lại trước mặt nhiều người như vậy, ánh mắt nhìn qua Phuong Trì Hạ bên cạnh.

Những người còn lại trên bàn ăn cũng giật mình, đồng loạt quay lại nhìn cô.

Phuong Trì Hạ đang ăn ngon đột nhiên trở thành mục tiêu liền thấy không được tự nhiên.

Đề dao nĩa xuống, cô trấn định đứng lên, thái độ lễ phép “Có thể làm việc bên Lão gia là vinh hạnh của Trì Hạ, nhưng mà cái này còn phải xem ý của Thi thiếu gia.”

Mấy người trên bàn ăn ai là ai, căn bản không có ai giới thiệu cho cô.

Ngoài biết thân phận của Lạc Ân Kỳ, cô cũng chỉ biết đó là người của Lạc gia.

Mà cô cũng không muốn cùng bất kì người Lạc gia nào qua lại gần gũi, nhưng mà lại không cự tuyệt trực tiếp được.

Lời của cô rất có chừng mực, cho Lạc Ân Kỳ mặt mũi, lại rất kín đáo mà đem vấn đề vớt lại cho Thi Cận Dương, ít nhất để cho anh từ chối phù hợp hơn là cô.

Thi Cận Dương là người khá khôn khéo, sao có thể không nhìn ra được tâm tư của cô.

Đề đồ ăn xuống, mặt chậm rãi nâng lên, ánh mắt nhìn Lạc Ân Kỳ, anh ta nửa đùa nửa nói “Ông, ông đây là đang muốn cướp người của cháu sao? Người trong tay ông nhân tài tàng tàng lớp lớp, Trì Hạ là người vừa mới vào Dung HI, ông để lại cho cháu đi!”

Thi gia cùng Lạc gia rất quen thuộc, anh ta nói chuyện cũng rất không khách khí, thái độ vô cùng rõ ràng.

“Người tiểu tử này!” Lạc Ân Kỳ tức giận liếc nhìn anh một cái, cũng không nói thêm gì.

Phuong Trì Hạ nhẹ thở phào, nghiêng đầu nhìn Thi Cận Dương bên cạnh, bàn tay ở dưới bàn vỗ nhẹ với tay anh ta.

Động tác của cô rất nhẹ, còn có cái bàn che lấp, ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại vừa vận nhìn qua.

Sau đó, tay Phuong Tri Hạ cũng đỡ như vậy...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 165: Không ân ái như vậy thì sẽ bị chết nhanh sao?

Ánh mắt anh nặng nề, Phuong Tri Hạ bị anh nhìn khẽ giết mình, tay ngượng ngùng rút về.

Nhẹ cúi thấp đầu, cô tiếp tục tự mình ăn.

Bảo Bảo đi đến chỗ nào cũng rất được quan tâm, đúng như tên gọi của cô, được tất cả mọi người xem như bảo bối trong tay.

Thế nhưng Phuong Tri Hạ không biết điểm này, cô chỉ thấy mọi người đối xử với Bảo Bảo rất tốt.

Đợi ý thức được vấn đề này, là nói chuyện với Bảo Bảo lúc sau.

KHông chỉ có Lạc Dịch Bắc gọi cô ấy như vậy, tất cả mọi người đều gọi cô ấy là Bảo Bảo.

Ngay cả Tiểu Tà cũng gọi là chị Bảo Bảo.

Phuong Tri Hạ rất nhanh liền phát hiện không đúng, thế này sao giống tên của một người chứ?

Cô ngẩng đầu lên, nhìn Bảo Bảo ngồi bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc rõ ràng thấy được ánh mắt của cô, thậm chí còn cùng cô nhìn nhau, nhưng không có giải thích, như cũ ngồi ăn không quan tâm.

Bảo Bảo quan hệ rất gần gũi với anh, lúc dùng cơm thỉnh thoảng còn ghé vào tai anh nói chuyện.

Lạc Dịch Bắc đối với cô ấy cũng rất ôn nhu, nói chuyện với cô còn cười nói, thỉnh thoảng lấy giúp thức ăn, hai người rất tự nhiên không coi ai ra gì.

Phuong Tri Hạ nhìn hai người như vậy, nội tâm không rõ đang có vị gì.

Cô cùng anh ân hôn, nhưng có cần trước mặt cô như vậy không? Không ân ái như vậy thì sẽ bị chết nhanh sao?

Thì Cận Dương bất động thanh sắc quan sát phản ứng của cô, đại khái đoán được cô đang nghĩ gì, nhưng cũng không có giải thích, mà làm hành động khiến cho bầu không khí nhất thời quý dị.

Một tay cầm dao, một tay cầm xiên, anh ta ưu nhã cắt thịt bỏ vào đĩa cho cô, cười nhân nhật “Chuyện tâm dùng cơm, nhiều đồ ăn ngon như vậy, đừng để lãng phí.”

Một động tác khiến cho mọi người giết mình, ánh mắt đồng loạt nhìn về phía hai người.

Thân thiết như vậy?

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc nặng nề, cho Phuong Tri Hạ một ánh mắt, trực tiếp đi ra phía ngoài bãi cỏ.

Anh ý bảo cô rời đi, nhưng mà Phuong Tri Hạ làm như không thấy, nhẹ cúi đầu, tiếp tục dùng cơm.

Bảo Bảo vốn ngồi gần Lạc Dịch Bắc, ánh mắt kia của anh cô đương nhiên thấy được.

Chỉ là ánh mắt như vậy, thậm chí còn không có ám chỉ, nhưng cô vẫn cảm thấy được có gì đó.

Khi tiệc tối kết thúc, cô đứng lên, ngồi xuống bên cạnh Phuong Tri Hạ giới thiệu” Xin chào, tôi là Cát Sao Bảo.”

Cô nói xong mỉm cười, biểu hiện tự nhiên hào phóng.

Ngược lại Phuong Tri Hạ nhất thời không biết nguyên nhân cô ấy giới thiệu tên của mình.

Bảo Bảo cũng không giải thích gì thêm, theo sau người Lạc gia rời đi.

Phuong Tri Hạ đi ra ngoài, vừa đi vừa nhảm tên của cô ấy

Cát Sao Bảo...

Cát Sao Bảo..

Dường như đã nghe qua ở nơi nào đó.

Lúc đi ra khách sạn, đầu như bị vật gì đó đánh tỉnh, mới kịp phản ứng.

Cát Sao Bảo, là tiểu công chúa được mọi người ở Dung Hi sủng ái, là viên minh châu trên tay Lạc Hi Thần và Sa Chức Tĩnh, là con gái duy nhất của Lạc gia, là em họ của Lạc Dịch Bắc.

Cái tên này Phuong Tri Hạ từng thấy trên tạp chí.

“Đã ra?” Lạc Dịch Bắc từ sau khi cho cô một ánh mắt đều một mực ra ngoài đợi cô, đợi đã hơn một tiếng, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, thoát nhìn rất nguy hiểm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 166: Bài xích như vậy

Phuong Tri Hạ nghĩ đến lúc trước hiểu lầm anh và Bảo Bảo, khi nhìn thấy anh, trên mặt có chút xấu hổ, tròn lòng nghĩ, có phải khi đó tất cả mọi người đều thấy hay không.

Ít nhất nếu như cô rõ ràng dù chỉ một chút, cũng không gây ra chuyện xấu hổ như vậy!

“Sao vậy, không quay về Lạc gia?” Ngẩng đầu nhìn anh, cô đang muốn đi qua, thì sau lưng Thì Cận Dương đột nhiên chậm rãi lái xe qua.

Cũng không để ý đến Lạc Dịch Bắc sắc mặt khó coi, mở kính xe, anh mỉm cười hỏi Phuong Tri Hạ “Tri Hạ, muốn anh đưa về sao?”

Phuong Tri Hạ và Lạc Dịch Bắc ở cùng một chỗ, Thì Cận Dương mặc dù biết quan hệ của hai người nhưng không biết hai người đã kết hôn.

Nếu như để anh ta đưa về thì khôn khéo như anh ta sao có thể không nhận ra?

Ánh mắt nhìn anh ta, Phương Trì Hạ tuy rằng rất muốn đi lên, nhưng vẫn vẫy tay đối với anh ta “EM tự trở về được rồi, ngày mai gặp!”

“Hiện tại không còn sớm, đi đường cẩn thận” Thi Cận Dương cũng không kiên trì, giảm mạnh chân ga rồi đi.

Ngoài khách sạn trong thời gian ngắn chỉ còn lại cô là Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc thấy cô và Thi Cận Dương lúc ở bên trong một trận mờ ám, ánh mắt nhìn cô lạnh như băng.

Anh kì thật lúc nào cũng có bộ dáng như vậy nên Phương Trì Hạ không xem quan trọng, mở cửa xe ngồi lên.

“Bảo Bảo là em họ của anh thật sao?” Mắt nhìn anh ngồi lên xe, gài dây an toàn mới xác nhận với anh.

“Em nghĩ sao?” Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu nhìn cô, chạy nhanh rồi đi.

Ánh không biết cô đoán không ra, ngồi cùng với người của Lạc gia, hơn nữa Bảo Bảo lại giống Sa Chức Tinh như vậy, nếu như không biết thân phận của Bảo Bảo anh mới thấy ngoài ý muốn.

Lúc này anh còn không biết là Phương Trì Hạ ngay cả Sa Chức Tinh là người nào còn không biết.

Xe thể thao tiếp tục chạy, đến cửa nhà, hai người một trước một sau vào nhà, đi vào phòng ngủ, lúc Phương Trì Hạ muốn tiến vào phòng tắm, Lạc Dịch Bắc thỉnh linh kéo tay cô.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, ánh mắt nhìn anh.

“Vì sao lại chọn ở lại bên Cận Dương?” Lạc Dịch Bắc chế trụ tay cô, mặt không biểu tình hỏi.

Phương Trì Hạ cảm thấy lời này của anh có chút trào phúng, cô chỉ là không muốn đến bên cạnh anh mà thôi.

Hai người mỗi lúc trời tối cho dù thấy mặt, ban ngày còn phải ngẩng đầu làm như không thấy, nếu như đang làm việc mà anh làm vậy chẳng phải chuyện xấu truyền khắp sao?

Mà đó không phải là kết quả cô muốn.

Nếu như ăn hôn thì phải ăn đến cùng a!

Ít nhất bốn năm để đến lúc cô rời đi mới dứt khoát.

Phương Trì Hạ cùng anh trầm mặc thật lâu, không có trả lời trực tiếp mà hỏi lại “Anh cảm thấy, với quan hệ của chúng ta, em thích hợp để chuyển qua bên anh sao?”

Hỏi ngược lại một câu khiến cho Lạc Dịch Bắc kinh ngạc.

Đây là cô bài xích cùng anh hợp tác.

Phương Trì Hạ quan sát phản ứng của anh, nhìn sắc mặt anh nặng nề, liền đẩy cửa phòng tắm rồi đi vào “Em đi tắm trước!”

Lạc Dịch Bắc nhìn cô chạy đi, lúc cô sắp đóng cửa, chân dài đột nhiên vượt qua, cánh tay duỗi ra, cứng rắn chặn động tác của cô.

“Lạc Dịch Bắc, anh...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 167: Đùng nghĩ nhúng chàm cô

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu nhìn, cứ như vậy liếc xéo cô, sau đó trước mặt cô đi vào phòng tắm “Cùng tắm!”

Phương Trì Hạ giật mình, tròn mắt nhìn anh.

Lạc Dịch Bắc nhìn qua thấy phản ứng của cô khóe miệng khẽ cười.

Không muốn có quan hệ với anh?

Anh ngược lại càng muốn nghĩ cách nhúng chàm cô!

Ánh mắt anh nặng nề, còn có chút nguy hiểm.

Phương Trì Hạ bị anh nhìn có chút sợ hãi, cũng không có đẩy anh ra ngoài mà quay người chạy ra phòng ngủ.

Để lại một câu “Em tắm rất lâu. Không muốn ảnh hưởng đến anh, em qua phòng khách tắm!”

Lí do của cô rất khả, cảm giác như đang suy nghĩ cho anh, mới một chút liền không thấy bóng dáng.

Lúc Lạc Dịch Bắc theo sát đi ra, trên hành lang đã không thấy người.

Lạc Dịch Bắc dựa vào cạnh cửa, mắt lạnh lùng nhìn hướng cô đi, khóe môi cười lạnh, cũng không đi cùng.

Cùng sống dưới một mái nhà, nếu anh muốn làm gì, cô trốn được mấy lần?

Ngày hôm sau là Chủ Nhật.

Lạc Dịch Bắc và Phương Trì Hạ sau khi tỉnh lại đều nhận được một cuộc điện thoại.

Phương Trì Hạ là do Đồng Nhan gọi đến, nói đêm nay ở nhà mình có người tổ chức sinh nhật có muốn đi cùng hay không.

Đồng Nhan có gia thế rất thân bị, Phương Trì Hạ căn bản không hiểu rõ hoàn cảnh của cô ấy, hơn nữa đối phương cũng rất ít nhắc đến.

Hôm nay lại đột nhiên mời cô đi nhà mình, Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn, hai người chơi lâu như vậy, người ta cũng đã lên tiếng mời, cô đương nhiên không có lí do từ chối, vậy nên đáp ứng.

Lạc Dịch Bắc là điện thoại của chủ gọi đến, không phải là chủ ruột, đối phương chỉ là có quan hệ tốt với Lạc gia, nhìn Lạc Dịch Bắc lớn lên từ nhỏ, so với chủ ruột cũng không có gì khác nhau.

Không biết trong điện thoại đối phương nói cái gì, sau khi điện thoại chấm dứt, Phương Trì Hạ nhìn anh như thể hình như là muốn ra ngoài

“Muốn đi ra ngoài sao?” Nhìn anh đang đứng ở trước cửa, cô biết rõ còn có hỏi.

“Ừ.” Lạc Dịch Bắc nhún nhát trả lời.

“Vừa vặn em cũng cửa hàng, anh có thể tiện đường đưa em đi một chút chứ?” Phương Trì Hạ còn nói.

Lạc Dịch Bắc đang đứng quay lưng về phía cô rõ ràng cả người cứng lại, chậm rãi nhìn cô, ánh mắt kinh ngạc.

“Sao vậy?” Phương Trì Hạ không rõ tại sao anh nhìn như vậy, cô đi cửa hàng cũng kỳ lạ sao?

“Nếu như không tiện đường, em tự bắt xe bus cũng được rồi.” Cảm thấy ánh mắt anh là không đồng ý, cô cứng nhắc đến bên cạnh anh thay giày,xong đi ra ngoài.

Đi đến cửa biệt thự, đang chuẩn bị ra ngoài, Lạc Dịch Bắc dừng xe lại bên người cô.

“Lên xe!” Ngược mắt nhìn vị trí bên cạnh mình, anh nói giọng như cũ bình thường.

Phương Trì Hạ không do dự, mở cửa xe ngồi lên.

Cô kì thật cũng không muốn cùng anh gần gũi như vậy, nhưng xung quanh biệt thự quá vắng vẻ, đón xe cũng rất bất tiện, mỗi lần đều đợi thật lâu.

Nếu như anh tiện đường đưa cô đi một đoạn cũng bớt việc.

“Đi cửa hàng làm cái gì?” Lạc Dịch Bắc lái xe, thuận tiện hỏi

“Mua quà, nhà của một người bạn có người sinh nhật.” Phương Trì Hạ giải thích.

Lạc Dịch Bắc lại khẽ giật mình, ánh mắt cứng lại nhìn chằm chằm cô vài giây, lông mày nghi ngờ nhăn nhó.

Phương Trì Hạ bị anh nhìn có chút quái dị, không biết ánh mắt này của anh có ý gì, cho đến...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 168: Một tên Bạch Nhãn Lang

Cho đến, đến cửa hàng.

Phương Trì Hạ đẩy cửa xuống,Lạc Dịch Bắc cũng theo sau xuống xe.

“Sao vậy?” Phương Trì Hạ dừng chân, về mặt kinh ngạc nhìn anh.

“Cùng đi.” Lạc Dịch Bắc nói hai chữ, đi trước cô bước vào.

Anh hình như cũng đi mua đồ, trực tiếp lên lầu đến khu vực vật phẩm xa xỉ.

Phương Trì Hạ cứng ngắc đứng sau lưng anh, nhìn anh đang đứng trước quầy chọn quà tặng, hơi giật mình.

Sáng sớm cùng nhận được điện thoại, giờ còn cùng đến cửa hàng chọn quà tặng.

Trùng Hợp như vậy?

Lạc Dịch Bắc đang chọn chiếc đồng hồ nữ, Cartier, đồ xa xỉ của xa xỉ, rất tinh xảo xinh đẹp, Phương Trì Hạ là học sinh nghèo không theo nổi quà tặng này.

“Em nghĩ sẽ đến nơi khác xem.” Trong túi của Phương Trì Hạ không có bao nhiêu tiền, đi đến bên anh, im lặng kéo áo anh.

Lạc Dịch Bắc không để ý đến lời của cô, nâng cổ tay lên, đem đồng hồ kia đeo thử cho cô.

Cổ tay Phương Trì Hạ cực kì mảnh, tinh tế, đeo đồng hồ kim cương lên vô cùng xinh đẹp.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm tay cô, cũng mặc kệ người nhận quà đeo có hợp hay không, trực tiếp đưa cho phục vụ tính tiền.

Ánh mắt quét một vòng, nhìn thoáng qua một cái đồng hồ khác, anh để cho phục vụ gói lại.

Sau đó quay người cho Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ có chút giật mình, khó hiểu nhìn anh “Đây là..”

“Không phải đến mua quà sao?” Lạc Dịch Bắc dạm mẶc nói một câu, để cho Phương Trì Hạ mặt giật mình, đi ra ngoài cửa hàng.

Tay Phương Trì Hạ cứng ngắc cầm túi quà, nhìn chằm chằm đồ vật tinh xảo bên trong, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía anh.

Anh giúp cô mua quà tặng cho người khác?

Phương Trì Hạ cũng không biết bối cảnh nhà Đồng Nhan giàu có thế nào, nếu tặng cái gì cho Đồng Nhan cũng không sao, nhưng là tặng cho người nhà cô, nếu như quá keo kiệt, Phương Trì Hạ không tin người không để ý.

Mà nếu đắt quá, cô cân bản không mua nổi.

Lạc Dịch Bắc mua giúp cô cái này đã giúp cô giải quyết một vấn đề phức tạp.

“Cảm ơn.” Theo sau anh vài bước, tình linh có giọng quen thuộc vang lên ở sau lưng “Phương Trì Hạ, sao mày lại ở đây?”

Phương Trì Hạ giật mình, ánh mắt cứng lại quay lại nhìn.

Phương Phi đang kéo Phương Thành Danh đứng ở sau cách vài mét, hai người chuyển qua nhìn Lạc Dịch Bắc bên cạnh cô.

Phương Phi không nhận ra Lạc Dịch Bắc, nhưng Phương Thành Danh tốt xấu gì cũng ở trên thương trường lăn lộn nhiều năm như vậy, người Lạc gia sao lại không biết.

Lúc thấy Lạc Dịch Bắc, con mắt ông ta co lại.

Phương Trì Hạ rõ ràng còn chưa hiểu tình huống trước mắt, lần trước ở Thi gia, bởi vì Phương Trì Hạ mà cô bị xấu mặt một trận.

Ngay trước mặt nhiều người như vậy bị đuổi ra, chuyện xấu hổ này đi theo cô thật lâu, không nuốt trôi được.

“Phương Trì Hạ, mày là cái đồ Bạch Nhãn Lang! Đêm đó, thấy tao bị đuổi đi mày rất vui về có phải không? Phương gia nuôi mày nhiều năm như vậy, mày hồi báo lại chúng ta như vậy sao? Phương Trì Hạ tao cho mày biết, đừng tưởng rằng dính vào cổng tử ca lên bay lên sao, Con hoang vĩnh viễn là con hoang thôi!”

Ngón tử của cô ta rất sắc bén, giẫm lên giày cao gót mà đi tới, cô ta phẫn hận giờ bàn tay muốn tát lên mặt Phương Trì Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 169: Loại lời này mà cũng có thể nói ra miệng

“Phi Phi đừng tay!” Một hành động khiến cho Phương Thành Danh ở phía sau lo lắng đến mặt trắng bạch.

Muốn chạy đến ngăn cản, Lạc Dịch Bắc lại nhanh hơn anh một bước, ngăn giữa Phương Phi cùng Phương Trì Hạ.

Phương Thành Danh kinh ngạc nhìn, sợ đến mức mồ hôi đổ xuống liên tục.

Phương Phi kiên cường đã thành thói quen, rõ ràng còn chưa hiểu được tình huống trước mắt, muốn đẩy Lạc Dịch Bắc ra lại bị anh chế trụ cổ tay lại.

Anh ra tay rất mạnh, siết đến mặt Phương Phi vận vẹo, muốn ngừng đầu chửi người, nhưng lại nhìn thấy mắt lạnh lùng của anh, cả người run run, không thể nói ra lời, nuốt về toàn bộ.

Lúc trước còn khí thế, giờ như bị giội một chậu nước lạnh, yên lặng xuống.

“Anh, anh thả tay tôi ra!” Cổ tay ở trong tay anh co rút, cô nhỏ giọng cầu xin.

Lạc Dịch Bắc cũng không để ý đến cô ta, chỉ nhìn báo an cách đó không xa.

Thậm chí không nói lời dư thừa “Đưa cô ta đi!”

Hai người bảo an thấy thế, bối rối chạy qua, một trái một phải bắt cô ta đi.

Mặt mũi Phương Phi đều mất hết, nhưng mà đối diện với Lạc Dịch Bắc cả mặt lạnh lùng, lại không dám biểu hiện cái gì, chỉ có thể chuyển ánh mắt sang nhìn Phương Thành Danh ở bên cạnh “Cha, cha mau giúp con một chút!”

Phương Thành Danh đã sớm bị dọa cho ngốc, làm cản trước mặt người Lạc gia như vậy, Lạc Dịch Bắc không ra tay với nó đã rất tốt rồi, nào dám xin tha cái gì, chỉ khoát tay với cô ta một cái.

Phương Phi về mặt ủy khuất bị người lời xuống lầu.

Phương Trì Hạ nhìn màn này từ đầu đến cuối cũng không có biểu tình gì.

“Đi thôi!” Lạc Dịch Bắc nắm tay cô, muốn mang cô rời đi, Phương Thành Danh đột nhiên gọi lại “Trì Hạ, con chờ một chút, ba có chuyện muốn nói với con!”

Lạc Dịch Bắc giật mình, nhìn Phương Thành Danh, lại nhìn Phương Trì Hạ, do dự buông tay cô ra, một mình đi đến thang máy.

Phương Thành Danh đưa mắt nhìn bóng lưng anh rời đi, vài bước đến bên cạnh Phương Trì Hạ, cũng không nói chuyện Phương Phi vừa mở miệng si nhục lại muốn đánh cô, mở miệng chính à “Trì Hạ, lúc trước con nói kết hôn là với người Lạc gia sao? Chuyện lớn như vậy, sao lại không nói cho cha biết đâu? Bối cảnh của Lạc gia ở thành phố C không có ai sánh bằng, nói không chừng sau này nhà chúng ta có thể dựa vào Lạc gia, con giúp cha nói tốt trước mặt Lạc Dịch Bắc vài câu, đề cập ta bỏ vốn giúp công ty của nhà chúng ta được không?”

Anh nói lời trực tiếp, thậm chí còn không nói quanh co vòng vo, cũng không có cảm giác được mình không có tự ý thức.

Phương Trì Hạ mặt không biểu tình nhìn anh, tâm đều lạnh.

Lúc trước khi cô rời khỏi Phương gia, nói cho ông ấy biết chuyện mình kết hôn, ông ấy thậm chí còn không nhìn cô một cái.

Hiện tại biết cô kết hôn với Lạc Dịch Bắc, thái độ lập tức thay đổi 180 độ, chủ động quan tâm chuyện của cô, thậm chí còn quan tâm bối cảnh nhà chồng của cô.

Lời này mà ông ấy cũng có thể nói ra miệng!

“Cha, thật không may, quan hệ của con và Lạc Dịch Bắc không phải như cha nghĩ, chuyện của công ty Phương gia, con không thể giúp cha.” Dậm mực nói xong, Phương Trì Hạ lướt qua ông đi đến thang máy.

“Trì Hạ, con chờ một chút!”

“Cha còn chưa nói xong!”

“Thật là một cái Bạch Nhãn Lang! Uống công Phương gia nuôi mày!”

Sau lưng truyền đến âm thanh Phương Thành Danh gọi cô, muốn gọi cô lại, cuối cùng trực tiếp trở thành chửi nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 170: Trùng hợp như vậy

Đang chuẩn bị vào thang máy, Phương Trì Hạ nghe được những lời kia, tâm đau một chút.

Cô tốt xấu cũng sống ở Phương gia nhiều năm như vậy, ông ấy chỉ khi nghĩ đến lợi ích của Phương gia mới nghĩ đến cô?

“Đi thôi!” Lạc Dịch Bắc cùng đi vào thang máy đóng cửa lại.

Đoạn đường đi xuống này, Lạc Dịch Bắc bắt động thanh sắc quan sát phản ứng của cô.

Anh cho rằng chuyện vừa rồi sẽ khiến cho trong lòng cô ủy khuất đáng chết hoặc là như lần trước ở trong ngực anh thổ lộ hết.

Ai ngờ cô từ đầu đến cuối một câu cũng không nói.

Ra khỏi thang máy cô như không có việc gì rời đi.

Hai người lát nữa đều có chuyện riêng phải xử lý, lần này Phương Trì Hạ không lên xe Lạc Dịch Bắc mà tự mình đón xe.

Sau khi lên xe, hỏi địa chỉ ở chỗ Đồng Nhan, cuối cùng xe dừng lại ở trước một toàn nhà kiểu Châu Âu.

Hôm nay là sinh nhật mẹ của Đồng Nhan, cũng là lần đầu tiên Phương Trì Hạ đến đây.

Lúc đến được Đồng Nhan đón vào.

Sinh nhật tổ chức vào buổi tối, bây giờ còn sớm, Đồng gia đang bề bộn chuẩn bị.

Đồng Nhan căn bản không xem cô là khách, mà nhờ cô giúp mình làm cái này cái kia.

Hai người cùng giám sát người hầu bố trí yến hội, mặt cô, thậm chí cả bàn ăn.

Đại khái là sau khi Phương Trì Hạ đến khoảng bốn năm phút lại có một chiếc xe đỗ ngoài biệt thự.

Cửa xe còn chưa mở ra, nhìn thấy biển số xe, người hầu đã tự động ra đón.

“Lạc Thiếu, mời ngài đi bên này!” Người phụ trách rất nhiệt tình dẫn anh đi vào trong.

Trong nhà, Phương Trì Hạ như cũ đang bận rộn giúp Đồng Nhan, hai người trò chuyện vui vẻ.

“Đại bảo, phần lễ vật của tớ không biết mẹ cậu có thích không?”

“Không sao, không thích tớ lấy hết.”

“Đêm nay có rất nhiều người sao?”

“Đúng vậy a, người nổi tiếng ở thành phố C căn bản đều đến dự.”

“Như vậy a?” Phương Trì Hạ dừng lại một chút, sau đó hỏi “Tất cả các gia tộc sao?”

“Đúng vậy a.”

“Vậy người của Lạc gia cũng đến sao?”

“Lạc gia?” Đồng Nhan khẽ giật mình, ánh mắt nhìn về phía cô “Sao lại hỏi về Lạc gia?”

“Tớ chỉ thuận miệng hỏi một chút thôi, cậu cũng biết tớ làm việc ở Dung Hi mà, vạn nhất không biết lãnh đạo, rất không tốt!” Phương Trì Hạ làm như không có việc gì, bày trí hoa.

Đồng Nhan không thấy lời cô có vấn đề, cũng không hỏi nhiều, nghĩ lại nói “Nhất định sẽ có, chỉ là không biết có bao nhiêu người đến!”

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, tâm nhảy một cái, trong đầu phản xạ có điều kiện nghĩ đến Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc hôm nay cũng đi mua quà.

Nơi anh đến là chỗ này sao?

Phương Trì Hạ bỗng khần trương lên, lại nghĩ, có lẽ không trùng hợp như vậy chứ?

Không để việc này trong lòng, cô tiếp tục giúp Đồng Nhan, công việc lu bu hẳn lên.

Cô không muốn gặp Lạc Dịch Bắc ở trường hợp này, cô không muốn gia nhập vào thế giới của anh, cũng không muốn để hôn nhân của hai người ra ánh sáng.

Phương Trì Hạ cùng Đồng Nhan bận rộn đến năm giờ mới xong.

Đồng Nhan không có đáng về thăm kim tiêu thư, bữa tối còn không cùng người nhà dùng, cùng người hầu bố trí hiện trường, Phương Trì Hạ đơn giản giải quyết một chút, về sau liền kéo cô ấy về phòng thay đồ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 171: Va chạm

Biệt thự của nhà Đồng Nhan rất lớn, Phương Trì Hạ từ đầu tới cuối vẫn luôn bận rộn đi theo cô, không có đến chỗ khác.

Sau khi cô vào đây không lâu Lạc Dịch Bắc cũng tới, đương nhiên cô không gặp phải.

Đi theo Đồng Nhan lên lầu, trở lại phòng cô, Phương Trì Hạ giúp cô chọn lựa quần áo bên trong.

Bận rộn trang điểm sửa soạn xong, tiệc tối dưới lầu tựa hồ đã bắt đầu rồi.

Đồng Nhan là con gái duy nhất trong nhà, bối cảnh gia đình lại rất lớn, trên danh nghĩa sinh nhật như này, kỳ thật là thượng lưu vòng giao tế trường hợp, cô xuất hiện, tất nhiên là bị chú ý.

Thời điểm Phương Trì Hạ từ trên cầu thang xoay vòng yếu điệu đi xuống, đèn chùm pha lê trên đỉnh đầu chiếu xuống, cơ hồ là ánh mắt của tất cả khách khứa đều bị sự xuất hiện hai người hấp dẫn.

Lạc Dịch Bắc lúc này đang ở trong đại sảnh nói chuyện phiếm với bạn bè, ngay khi tầm mắt nghiêng qua, rõ ràng Đồng Nhan ở đằng trước, nhưng lại bị anh làm lơ, ánh mắt liếc mắt một cái thoáng nhìn cô phía sau Phương Trì Hạ.

Chỉ nhìn đến cô.

Phương Trì Hạ đứng trên cầu thang, khách khứa phía dưới lâu lại nhiều, để cô thấy anh, kỳ thật cũng không phải dễ dàng như vậy.

Nhưng mà, cũng không biết có phải ánh mắt Lạc Dịch Bắc quá mức sắc bén hay không, vẫn là khí chất trên người anh quá mức bất đồng với mọi người, ánh mắt cô chỉ nhàn nhạt quét qua toàn trường cũng thấy được anh.

Tầm mắt hai người chạm vào nhau, rõ ràng đều có chút ngoài ý muốn.

Ngoài ý muốn Phương Trì Hạ chính là, như vậy thật đúng là trùng hợp.

Còn ngoài ý muốn Lạc Dịch Bắc là, cô thế nhưng lại đi cùng với Đồng Nhan.

Tầm mắt hai người tiếp xúc có chút ngẩn ngui, Phương Trì Hạ chỉ sững sờ vài giây, sau đó rất nhanh đã dời mắt sang nơi khác.

Nghiêng đầu, cô giống như không có việc gì, đi cùng Đồng Nhan xuống lầu.

“Hạ Hạ, tớ mang cậu đi gặp mẹ tớ!” Đồng Nhan đi phía trước, không để ý thấy cô và Lạc Dịch Bắc nhìn nhau, dẫn cô tới chỗ mẹ mình.

Mẹ của Đồng Nhan là một người phụ nữ cô cùng có khí chất, Đồng Nhan lớn lên có vài phần giống bà.

Đồng Nhan kéo Phương Trì Hạ đi tới, cười hi hi ôm Đồng Tây Dao, lại vì Phương Trì Hạ giới thiệu, “Mẹ, đây là bạn tốt nhất của con!”

“Chào phu nhân!” Phương Trì Hạ lễ phép chào, tặng quà của mình cho bà, “Sinh nhật vui vẻ! Đây là quà con tặng cho bác!”

“Cảm ơn con.” Đồng Tây Dao khẽ mỉm cười với cô, sau đó mở hộp ra nhìn thoáng qua, còn chưa buông, thân ảnh Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên xuất hiện giữa bọn họ.

Sau đó, trong ánh mắt kinh ngạc của Phương Trì Hạ, anh thân thiết gọi Đồng Tây Dao, “Di, đây là quà con tặng cho di.”

Di.....

Phương Trì Hạ bỗng nhiên ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn anh có chút không thể tưởng tượng nổi.

Lạc Dịch Bắc giống như cô không tồn tại, thời điểm đó mặt với Đồng Tây Dao, thế nhưng hiếm khi lộ ra một nụ cười, “Sinh nhật vui vẻ!”

“Con có thể tới, đi đã rất vui rồi.” Đồng Tây Dao cười cười, cũng mở hộp quà anh tặng ra, nhìn thoáng qua.

Thoáng nhìn chiếc đồng hồ bên trong, biểu tình hơi động lại vài giây.

Phuong Tri Hạ và Lạc Dịch Bắc đưa đều là đồng hồ, hơn nữa cũng đều mua cùng một nơi, còn đều là Lạc Dịch Bắc chọn lựa.

Thời điểm chọn hai người cũng không nghĩ rằng đêm nay đi sẽ cùng một nơi, cho nên kiểu dáng Lạc Dịch Bắc chọn thật sự gần giống, bề ngoài hai chiếc đồng hồ thoạt nhìn không kém bao nhiêu.

Đồng thời xuất hiện trong cùng một dịp, ngay cả quà tặng cũng không khác nhau mấy, như vậy hai người này có quan hệ gì?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 172: Anh ấy là chồng tớ

Đồng Tây Dao nhìn chằm chằm chiếc đồng hồ mà Lạc Dịch Bắc đưa, ngẩng đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía hai người, “Các con. ....”

Phuong Tri Hạ ngăn ra, ánh mắt xin giúp đỡ mà nhìn về phía Lạc Dịch Bắc.

Kỳ thật cô rất không hiểu hành động vừa rồi của anh, vừa thấy cô mới đem quà tặng ra, nếu tối nay anh mới đưa, có lẽ chuyện này cũng không xảy ra.

Kỳ thật Lạc Dịch Bắc vốn không để ý hành động vừa rồi của mình có thể khiến người khác hiểu lầm hay không mà chỉ nhàn nhạt quét mắt nhìn cô một cái, thậm chí cũng không giải thích, “Con đến chỗ của chú đây!”

Đương sự vừa mới đi, ánh mắt Đồng Tây Dao đã chuyển hướng về phía Phuong Tri Hạ.

Phuong Tri Hạ không biết nên giải thích như thế nào, loại tình huống này nói hai người hoàn toàn không quen biết thì ai tin?

Đang lo khổ, Đồng Nhan lại bỗng nhiên cười hi hi, “Mẹ, quà của Dịch Bắc và Tri Hạ cùng là con lựa, con gái mẹ chọn, mẹ thích không?”

Phuong Tri Hạ ngăn ra, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía cô.

Đồng Nhan chỉ hướng về phía Đồng Tây Dao cười đặc biệt ngọt ngào, mi mắt cong cong, cái dạng này của cô, hoàn toàn làm người khác không phân biệt được cô đang nói dối.

“Thì ra là thế!” Nghi vấn trong đầu Đồng Tây Dao tựa hồ cũng buông xuống, lúc sau liền nghiêng đầu nói chuyện phiếm với khách khứa khác.

Đồng Nhan thừa dịp kéo tay Phuong Tri Hạ đi toa nơi không người.

“Đại Bảo, vừa rồi cảm ơn cậu.” Phuong Tri Hạ thờ phào, vài bước đuổi kịp cô, giọng điệu cũng nhẹ đi không ít.

“Nói đi, thành thật khai báo, sao lại thế này?” Đồng Nhan dẫn cô vào vườn hoa, bộ dáng hỏi tội.

Phuong Tri Hạ lẳng lặng nhìn cô, có chút do dự rồi cuộc nên nói hay không.

Lạc Dịch Bắc thế nhưng quen biết Đồng Nhan, hơn nữa quan hệ hai nhà còn thân thiết như vậy, đây là điều khiến cô không mong đợi nhất!

Kỳ thật cô cũng không muốn nói chuyện mình và Lạc Dịch Bắc kết hôn cho bất cứ ai, nhưng Đồng Nhan, cô, và Lạc Dịch Bắc đều gần nhau như vậy, muốn giấu, tựa hồ không có khả năng.

Phuong Tri Hạ châm chọc, quyết định nói thẳng với cô ấy, “Đại Bảo, tớ nói cho cậu thì cậu phải đáp ứng giúp tớ giữ bí mật.”

“Nói đi!” Đồng Nhan tiếp tục ếp ép hỏi.

Phuong Tri Hạ thật cẩn thận quan sát phản ứng cô, nói, “Đối tượng kết hôn lần trước tớ nói, kỳ thật là Lạc Dịch Bắc.”

Về mặt Đồng Nhan rõ ràng đã bị khiếp sợ rồi.

Thế nhưng là Dịch Bắc!

Sự thật này còn chưa kịp tiêu hóa, Phuong Tri Hạ lại bay tới một câu, “Àn hôn, mọi người không biết.”

Đồng Nhan ngăn ra, lập tức gạt mình, tức thời không bình tĩnh được, “Cậu, cậu!”

Chỉ vào cô, rất muốn nói gì đó, Phuong Tri Hạ đã đẩy cô đi về hướng đại sảnh đi, “Được rồi, chuyện này về sau chúng ta lại từ từ bàn tiếp, bây giờ thì đi vào trong ngồi nào!”

Đồng Nhan gần đây, nhìn cô một cái, rừ tay xuống bị cô kéo đi.

Hai người đi vào đại sảnh, tìm vị trí ngồi xuống, Đồng Nhan gọi hai phần salad, ngồi trên ghế vừa ăn vừa vì cô nghiêm túc giới thiệu, “Đám người Lạc gia thật khôn khéo, chuyện của hai người sợ là không lừa được bao lâu.”

“Nhìn xem, có gái đứng cách đó không xa kia là em gái Dịch Bắc, Bảo Bảo nghe nói qua chưa?”

“Cô bên cạnh chính là mẹ hai người, Sa Chức Tinh. Di Chức Tinh đang học thiết kế trang sức, tác phẩm thiết kế rất được đánh giá cao.”

“Người đàn ông bên cạnh là chú Hi Thần, cô quen biết với ba tớ, quan hệ hai người họ rất tốt, hai nhà chúng tớ thường xuyên qua lại.”

“Cần đó là ba tớ, còn có anh tớ, quan hệ với Dịch Bắc cũng rất tốt.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 173: Khó nghe gần chết

Đồng Nhan chu đáo giới thiệu quan hệ hai nhà và toàn bộ người Lạc gia cho cô.

Cô ấy làm như vậy, mục đích rất đơn giản, nếu Phuong Tri Hạ muốn giữ bí mật chuyện hai người kết hôn, cô ấy sẽ giúp cô.

Giới thiệu người Lạc gia cho cô, về sau gặp mặt, Phuong Tri Hạ thông minh như vậy, Đồng Nhan cảm thấy, cô hẳn là biết bản thân nên làm thế nào.

Ít nhất, có thể tránh khỏi trùng hợp như đêm nay.

“Đại bảo bối, cảm ơn!” Phuong Tri Hạ rất cảm kích cô, sau đó liền ôm lấy cô.

Cách đó không xa, Lạc Dịch Bắc đang nâng ly rượu trò chuyện cùng người khác, ánh mắt anh vừa lúc đảo qua, thoáng nhìn hai người, cau mày.

Phuong Tri Hạ và Đồng Nhan vẫn luôn gọi nhau rất thân mật, cử chỉ cũng thế, kể vai sát cánh là chuyện bình thường.

Kỳ thật, giữa con gái với nhau làm như vậy rất bình thường, nhưng mà ở trong mắt Lạc Dịch Bắc, lại cực kì phản cảm.

Hai đứa con gái ôm nhau thân mật như vậy làm gì?

Lại nhớ đến mấy cái khẩu vị đối thoại nặng trong cuộc trò chuyện giữa Phương Trì Hạ và Đồng Nhan, trong lòng Lạc Dịch Bắc có chút lộp bộp.

Bên này, Phương Trì Hạ tựa hồ không chú ý tới ánh mắt anh, cùng Đồng Nhan đi dạo, nghiêng đầu một câu “Đại bảo bối”, xoay người lại một câu “Đại bảo bối”, gọi còn cực kì thuận miệng.

Lạc Dịch Bắc lặng lẽ nhìn chằm chằm hai người một lát, sau đó bước tới.

“Đại bảo bối, tớ muốn cái này!”

“Đại bảo bối, cậu muốn ném thứ à?”

“Đại bảo bối, chuyện tớ vừa đặc biệt nhắc nhở, cậu nhớ phải giúp tớ giữ bí mật đấy!”

Phương Trì Hạ không thấy anh, vẫn còn gọi “Đại bảo bối” như cũ.

Lạc Dịch Bắc bước vài bước qua, kéo Phương Trì Hạ đến bên người, khuôn mặt lạnh lùng khề мэng. “Không được gọi như vậy!”

“Tại sao?” Phương Trì Hạ ngẩng đầu, vẻ mặt khó hiểu.

“Đúng vậy? Vì sao chứ?” Đồng Nhan cũng rất không hiểu.

“Còn hỏi tại sao?” Lạc Dịch Bắc lạnh lùng quét mắt nhìn hai người, có chút bực bội kéo kéo cả vạt của mình, lăm bầm lâu bầu toát ra một câu, “Khó nghe gần chết!”

“Sao lại khó nghe? Tôi thích là được.” Phương Trì Hạ đối với lời nói kia của anh không cho là đúng, còn rất không sợ chết mà đáp lại.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đảo qua khuôn mặt cô, cặp lông mày nhíu nhíu lại.

Đây là muốn tranh cãi với anh?

“Nhan Nhan, chúng ta đi thôi!” Phương Trì Hạ thất kinh phát giác lại đây lời nói của mình, lấy lại tinh thần, kéo Đồng Nhan tới nơi khác.

Trường hợp như đêm nay, những người quen biết Lạc Dịch Bắc đều ở đây, thật sự không thích hợp để cãi nhau.

Sau khi hai người ở lại chỗ khác một lúc, Phương Trì Hạ nhìn thời gian cũng khá trễ nên đề nghị trở về.

Đồng Nhan muốn đưa cô, cũng đã chạy tới cửa, xe Lạc Dịch Bắc thỉnh thoảng lại chạy tới.

“Lên xe!” Ánh mắt đảo qua mặt Phương Trì Hạ, anh lạnh giọng ra lệnh.

“Tôi và Nhan Nhan cùng nhau trở về là được!” Phương Trì Hạ suy xét đến quan hệ hai người, có chút do dự, Lạc Dịch Bắc lại đẩy cửa xe ra, xuống xe, bẻ ngang cổ lên rồi đi vào trong xe.

Đồng Nhan đứng bên cạnh, bất động thanh sắc nhìn anh như vậy, khuôn mặt hiện lên một dấu chấm hỏi thật lớn.

Hai đứa con gái gọi thân mật cũng không cho, động tác thân mật cũng không cho, để cô đưa trở về cũng không chịu?

Án hôn cũng có thể dễ ý nhiều như vậy?

Xe Lạc Dịch Bắc lập tức rời đi.

Về đến nhà, khi lên lầu, anh vừa đi vừa hỏi cô, “Sao lại quen biết con bé Đồng Nhan kia?”

“Chúng tôi là bạn cùng phòng.” Phương Trì Hạ nhàn nhạt đáp lại anh, lướt qua anh đi lên lầu, trở về phòng ngủ cầm quần áo muốn vào phòng tắm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bà Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 174: Từ hôm nay thích ứng đi

Cô vẫn luôn tắm rất lâu, Lạc Dịch Bắc lần này ngay cả chờ cũng lười chờ cô.

Mở cửa phòng ngủ ra, muốn đi phòng kế bên tắm, chợt ánh mắt anh thoáng nhìn qua thân ảnh dựa lưng về phía mình của cô, bước chân lui về, đẩy cửa phòng tắm ra, trực tiếp đi vào.

“Sao vậy?” Phương Trì Hạ đang chuẩn bị cởi áo bỗng nhiên ngăn ra, thần kinh phản xạ có điều kiện muốn phòng bị.

“Cùng nhau.” Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc lại chỉ là nhàn nhạt ném cho cô hai chữ, lập tức đi vào phòng tắm với sen.

Anh đêm nay tựa hồ không có ý đồ bắt lương g, chỉ đơn thuần muốn tiến vào tắm rửa mà thôi.

Điều này khiến cho Phương Trì Hạ có chút nhẹ nhõm.

Nhưng cho dù có là như vậy, hai người tắm như thế nào?

Cô cởi quần áo trước mặt anh, cặp mắt còn phải chịu đủ hình ảnh độc hại anh cầm vòi xả nước lên trên người?

“Lạc Dịch Bắc, anh đi ra ngoài trước đi, tôi rất nhanh là xong rồi.” Mắt nhìn thấy người đàn ông trong phòng tắm với sen đang lười nhác cởi quần áo, Phương Trì Hạ thử cùng anh đàm phán.

Lạc Dịch Bắc nhìn cũng không nhìn cô, vẫn không chút để ý như cũ mà cởi quần áo trên người mình.

Anh mặc một chiếc áo sơ mi trắng, động tác cực kì chậm, giờ tay nhắc chân làm cho người ta có một loại cảm giác lười biếng không nói nên lời và tàn mạn, đặc biệt có mỹ cảm thị giác.

Nhưng mà, Phương Trì Hạ lại không có tâm tình để thưởng thức.

“Vậy tôi đi ra ngoài đây.” Đàm phán thất bại, cả người cô vừa động, muốn đi ra ngoài phòng tắm, cổ tay cô đã bị một cánh tay dài tay túm chặt, lôi kéo, thân thể Phương Trì Hạ lao đảo ngã vào trong lòng anh.

“Anh.....” Sắc mặt Phương Trì Hạ biến đổi, ánh mắt nhìn anh có chút không thể tưởng tượng được.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc lấy tốc độ cực kỳ thông thả du tẩu khắp mặt cô, chống tay ép cô dựa vào phía sau kính, khuôn mặt tuần tú chậm rãi nhìn cô, “Không quen?”

Quả thật đúng là Phương Trì Hạ không quen, anh hỏi như vậy, cô thành thật gật gật đầu.

Hai người đã kết hôn nhiều ngày như vậy, căn bản anh không để cô khó xử nhiều, cô cho rằng, cô nói thẳng như vậy, anh sẽ bỏ qua cho cô.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc lại nhìn chằm chằm cô nhìn một hồi lâu, lười nhác đáp, “Vậy từ hôm nay thích ứng đi!”

Phương Trì Hạ cả kinh, muốn đẩy anh ra, Lạc Dịch Bắc lại “ào” một tiếng xả nước.

Nước lạnh chảy từ đỉnh đầu xuống dưới thân khiến cho cả người Phương Trì Hạ ướt sũng.

“Hỗn đản!” Cô cắn răng mắng một câu, muốn vung nắm tay lên đánh anh, Lạc Dịch Bắc lại thuận thế kéo hai tay cô đặt lên trên vai anh, ấn thân thể của cô đâm vào trong lồng ngực mình.

Cả hai người họ đều ướt đầm, quần áo dính lên trên người, động tác như vậy, làm cô có thể cảm nhận được rõ ràng nhiệt độ bất thường từ trên người anh.

Toàn thân Phương Trì Hạ cứng đờ, đầu trống rỗng vài giây, tình tình tức khắc cũng mềm.

“Tôi giúp anh.” Biết mình nếu cứ tiếp tục phân cao thấp với anh thì kết quả sẽ là cái gì, thế nên cô linh động sửa lại kể sách ứng phó.

Trước mặt anh có cục ít chủ động, một chiều này, rõ ràng rất hữu dụng.

“Hửm?” Lạc Dịch Bắc nhướn cặp lông mày, có chút ngoài ý muốn với lời nói của cô.

“Anh xoay người sang đây!” Phương Trì Hạ đẩy đẩy anh, tay bắt đầu mò mẫm giúp anh cởi quần áo. Sau đó cô cầm xà phòng tắm giúp anh bôi lên người.

Bôi bôi, bỗng nhiên cảm thấy có cái gì đó sai sai.

Hành động này có khác gì trêu chọc chứ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 175: Không nói một tiếng đã biến mất

Ý thức được vấn đề này, mặt Phương Trì Hạ nóng lên, tay tức khắc liền cứng lại.

Lạc Dịch Bắc khước mắt lóe lên một tia sáng rất nhỏ, bất động thanh sắc nhìn cô một cái, nói, “Tiếp tục.”

“Không sai biệt lắm có thể.” Phương Trì Hạ có chút xấu hổ, muốn mở vòi sen ra xả nước, nhanh chóng giúp anh xối hết xà phòng trên người xong rồi bỏ chạy, nhưng tay chưa kịp rút ra, Lạc Dịch Bắc đã thuận thế kéo cổ tay cô, lập tức thân thể của cô ngã về phía trước, bị anh thuận thế ôm vào trong lồng ngực.

Ánh mắt lấy tốc độ cực kỳ thông thả lướt trên mặt cô, nhìn trên da thịt trắng nõn của cô nhiễm một tầng đỏ ửng, môi anh liền cúi xuống đặt vào môi cô.

“Đừng như vậy!” Phương Trì Hạ cả kinh, phản xạ có điều kiện muốn đẩy anh ra, tay anh lại thuận thế giữ chặt eo cô, sau đó cả người cô lập tức bị anh bế lên.

Anh rất cao, chênh lệch giữa hai người khá lớn, hành động này của anh dễ như trở bàn tay.

Thân thể Phương Trì Hạ cứ như vậy không chịu khống chế mà treo giữa không trung, mắt đi chỗ dựa làm sắc mặt cô khẽ biến, tay chân phản xạ có điều kiện tính quán lên người anh.

Lạc Dịch Bắc tựa hồ bị hành động này của cô lấy lòng, ánh mắt chậm rãi chuyển xuống khuôn mặt cô, đặt cô ngồi trên đùi mình, mày đẹp nhướn nhướn, “Thích cách như vậy?”

Lời này của anh mang theo nồng đậm chế nhạo, cả khí toát ra từ tận trong xương, tựa như hoa ở địa ngục, yêu dã mà dụ hoặc con người rơi vào tội ác.

“Không phải!” Phương Trì Hạ bỗng phát hiện mình vừa mới làm cái gì, xấu hổ cực kỳ, giữa giữa không được, cô cũng lười tiếp tục lẫn lộn với anh đến cùng, vì vậy liền để anh ôm như vậy, chỉ là không được tự nhiên nói, “Anh nhanh lên.”

Sau khi hai người kết hôn, nhiều khi Lạc Dịch Bắc muốn làm cũng không có thời gian thực hiện được.

Đối với việc cô đột nhiên thuận theo cũng không ngoài ý muốn, anh ép người cô dựa vào vách kính, ánh mắt nhìn chằm chú đối mắt cô, khuôn mặt tuần tú cuối đi, nhưng mà, còn chưa kịp hành động gì, bỗng nhiên trong phòng ngửi văng lên tiếng nhạc chuông điện thoại.

Âm thanh đột ngột, liên tiếp từng tiếng lại từng tiếng, tựa hồ không có ý dừng lại.

Hai người đồng thời giật mình, về mặt Lạc Dịch Bắc không vui, Phương Trì Hạ lại mừng thầm.

“Điện thoại anh vang kia, gọi vào lúc này, không chừng là việc gấp.” Cô chỉ chỉ ngoài cửa, nhắc nhở.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn cô cái, buông người cô ra, tùy ý xả nước dội đi xả bóng trên người, sau đó mặc áo choàng tắm đi ra ngoài.

Sau khi anh vừa đi, Phương Trì Hạ liền khóa trái cửa, thoải mái một mình một người ở bên trong tắm hơn nửa tiếng đồng hồ, lúc đi ra, Lạc Dịch Bắc đang đứng trên ban công nghe điện thoại.

Cô không biết anh đang nói chuyện với ai, cũng nghe không rõ âm thanh của người ở đầu dây bên kia.

Hơn nữa từ trước tới nay Lạc Dịch Bắc nói chuyện đều rất ngắn gọn, chỉ là thỉnh thoảng sẽ “Ừ” “Được”, vân vân..., cô không đoán ra được anh đang nói gì với đối phương.

Lạc Dịch Bắc tiếp cuộc điện thoại này rất lâu, cho tới khi Phương Trì Hạ ngủ trước mới kết thúc.

Lúc sau anh cũng không tiếp tục làm khó dễ cô, mà cứ như vậy nằm xuống bên cạnh cô.

Ngày mai là chủ nhật, lúc Phương Trì Hạ thức dậy đã khuya.

Sau khi xuống lầu, cô ngoài ý muốn phát hiện Lạc Dịch Bắc không ở biệt thự.

Càng làm cho cô ngoài ý muốn hơn chính là, liên tục mấy ngày sau, anh cũng không về.

Anh tựa như biến mất trong không khí, chưa hề nói một tiếng với cô, cũng không cho cô biết mình đi đâu, cứ như vậy đã rời đi.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 176: Bị bắt cóc

Phương Trì Hạ cuối cùng đã biết vì sao anh bỏ đi, vẫn là mấy ngày sau, ở Dung Hi vô tình nghe Thi Cận Dương nhắc đến.

Anh đã đến Ý, đã đi nước ngoài!

Không nói gì đi như thế, điều này khiến trong lòng Phương Trì Hạ Không hiểu sao có hơi không thoải mái.

Nhưng mà, vừa nghĩ đến, hai người vốn chỉ là kết hôn theo hình thức mà thôi, anh không yêu cô, cô cũng không yêu anh, anh đi đâu, vốn không có lý do gì phải nói với cô.

Vừa nghĩ như thế, cảm giác không dễ chịu một chút trong lòng Phương Trì Hạ, lại bị gạt ra.

Lần này Lạc Dịch Bắc đi, biệt thự rộng lớn chỉ còn lại một mình cô.

Sống một mình ở nơi lớn như thế, cô đơn là điều khó tránh.

Bán ngày ở cùng với biết bao nhiêu người ở Dung Hí thì không cảm thấy gì, vừa đến tối, bản thân mới mình đi lên xuống lầu, tiếng bước chân vang vọng khắp ngôi nhà, cảm giác này lại đặc biệt rõ ràng.

Loại cuộc sống này, thật ra trước khi Phương Trì Hạ gả cho Lạc Dịch Bắc thì đã quen rồi.

Nhưng mà, lần này, sau khi anh đột ngột bỏ đi, cô ngược lại có hơi không thích ứng.

Nguyên nhân thì bản thân Phương Trì Hạ cũng không giải thích được, có suy nghĩ, chắc là khoảng thời gian này đã quen ở hai người, đột nhiên thiếu đi một người, có hơi không thích ứng là bình thường.

Không bận tâm chuyện của anh nữa, buổi sáng thức dậy sớm, Phương Trì Hạ vẫn là theo thói quen chuẩn bị một phần cơm trưa cho bản thân, sau đó gói lại đi ra cửa.

Giao thông ở khu nhà mà cô và Lạc Dịch Bắc ở không phải là thuận tiện, đi ra đón xe phải mất một quãng đường, con phố rất dài, còn rất hẻo lánh, cạnh bên hàng cây lớn, người qua lại rất ít.

Đi một đoạn đường thật dài, đến trạm xe, định đợi xe, một chiếc ô tô cỡ trung dừng lại đậu trước mặt cô.

Cửa xe được mở ra, vài tên đàn ông to con thô lỗ đi xuống, còn hướng về chỗ cô.

"Các người là à?" Phương Trì Hạ sững người, theo trực giác lùi về sau vài bước.

"Làm cái gì lát nữa cô sẽ biết." Một tên đàn ông gương mặt có vết sẹo do dao đâm lại dùng ánh mắt ra hiệu cho vài tên trợ thủ ở sau lưng, bọn họ đi về phía trước, ngăn Phương Trì Hạ lại, tay bịt miệng của cô, kéo cô đi lên xe.

Đối phương đều là đàn ông to cao vạm vỡ, Phương Trì Hạ căn bản gãy gục cũng không có một chút tác dụng.

Bị bị đưa lên xe, cổ tay của cô bị những người đó trói lại.

Phương Trì Hạ cup mắt nhìn tay của mình, có hơi bất ngờ cô lại có thể bị bắt cóc rồi!

Cô chẳng qua chỉ là một học sinh nghèo, cũng không từng đắc tội ai, có đáng bị người khác bắt cóc không?

Đầu óc trống rỗng đi vài giây, nghiêng đầu định kêu cứu, lại phát hiện bên ngoài căn bản người đi đường cũng không thấy một ai.

"Này, cô gái, định gọi ai hả? Đều cũng đã lên đây rồi, tôi nói cô biết, cho dù là kẻ hở ở bên ngoài cũng không có ai nghe thấy được!" Một trong những tên đàn ông nhìn thấy hành động của cô, thẳng tắp nhắc nhở.

Phương Trì Hạ thật ra rất sợ hãi, nhưng mà, trước kia khi ở Ý với Lạc Dịch Bắc, cũng từng trải qua màn đấu súng còn đáng sợ hơn thế này, chuyện này đó là gì?

Trần tĩnh lại sắc mặt, để bản thân duy trì sự bình tĩnh, cô vừa thần nhiên nhìn nhà cửa ở bên ngoài, ngầm nhớ hướng đi của vài người, vừa bắt đầu trò chuyện với vài tên đàn ông ở trong xe.

"Mấy vị đại ca, chắc anh cũng biết tôi không có cách nào trốn thoát, nếu đã như vậy, hay là nói với tôi một chút là ai phái các anh làm như thế đi?"

"Hỏi làm cái gì? Đến rồi không phải sẽ biết sao?" Một trong số họ mắt kiến nhẫn trả lời câu một câu.

Đến rồi thì sẽ biết ư?

Sau khi đến rồi người đứng đằng sau sẽ xuất hiện trước mặt cô?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](http://www.EbookFull.Net).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 177: Thương lượng

Trong lòng Phương Trì Hạ có một dự cảm không lành.

Phải to gan thế nào mới dám trắng trợn như thế?

Mối nguy trong lòng của Phương Trì Hạ đã ngày càng lớn, thuận lời của bọn họ trả lời một câu, "Nếu đến rồi cũng cho tôi gặp đối phương, vậy bây giờ các anh nói với tôi thì có khác gì?"

Lời nói này của cô ngược lại là thật, tuy vậy, bọn họ vẫn không phản ứng.

Phương Trì Hạ bất lực, trầm mặc một hồi, quyết định dùng kế một lần nữa.

Mất chuyển sang phía trước, bắt đầu thuyết phục vài tên, "Hay là thế này đi, các anh nói với tôi người đó rốt cuộc đã cho các anh bao nhiêu tiền, tôi trả các anh gấp đôi!"

Sợ bọn họ không tin, cô khoe sợi dây chuyền ở trên cổ của mình, "Người có thể có loại dây chuyền này, các anh còn nghi ngờ sao? Chỉ cần các anh thả tôi ra, ngày hôm sau tiền sẽ được thanh toán!"

Kể dùng dây chuyền làm mồi nhử của cô xem ra đơn giản, nhưng mà chiếc nhẫn được mắc trên đó, cho dù là người không thực dụng, cũng khó lòng từ chối.

Viên đá quý ở trên chiếc nhẫn của cô có một nửa là kim cương đen, kim cương đen là loại đá quý vô cùng hiếm thấy, giá so với các loại kim cương khác xa xỉ rất nhiều.

Vài tên khi nhìn thấy sợi dây chuyền ấy của cô, mắt đều sáng cả lên.

Một tên trong đó định cướp lấy, lại bị Phương Trì Hạ nghiêng người, tránh ra.

Tay giữ chặt sợi dây chuyền của mình, cô trấn tĩnh lại sắc mặt, ánh mắt lần nữa hướng về bọn họ, "Cho dù bây giờ cướp sợi dây chuyền này của tôi thì có ý nghĩa gì? Nếu như các anh thả tôi ra, giá trị mà tôi cho có thể còn cao hơn mấy lần sợi dây chuyền này, các anh chỉ có tranh giành, chứ không có thiệt thòi, thế nào?"

Bọn họ bị cô nói đến có hơi lung lay, quay đầu nhìn nhau, hướng về tên cầm đầu ở đằng trước, "Đại ca, anh thấy thế nào?"

"Mấy ngu à!" Tên cầm đầu trừng anh một cái, ánh mắt tỏ ý xem thường.

Ý đồ của những người này không phải chỉ là tiền, Phương Trì Hạ đã nói ra những lời này rồi, lúc có thể dọa dẫm một ít tiền trên người cô, tại sao không dọa dẫm nhiều hơn chứ?

Hai người chỉ dùng ánh mắt giao lưu, Phương Trì Hạ thần nhiên nhìn họ, trong lòng hồi hộp một lúc.

Xem ra, cô đã đánh giá thấp lòng tham của đám người này.

Xe tiếp tục chạy trên đường, nhìn khung cảnh bên ngoài xe càng ngày càng đi xa thành phố, trong lòng cô cũng càng ngày càng trầm xuống.

Trước lúc gặp được người đứng đằng sau kia cần phải nghĩ cách tự cứu lấy mình.

Đều đám lộ mặt trước cô rồi, điều này cho thấy đối phương là người có đủ khả năng sắp xếp chuyện bắt cóc này, căn bản không sợ sau này cô báo cảnh sát, hoặc là rõ ràng đối phương không định để cô trở về lành lặn.

Người như thế là vô cùng đáng sợ, Phương Trì Hạ chỉ nghĩ thôi, bắt an trong lòng càng ngày càng lớn.

Cô cũng không dám tiếp tục ra giá với những tên đàn ông này, đừng nói đến cô căn bản không có chút tiền nào, tấm thẻ duy nhất ở trên người cũng là của Lạc Dịch Bắc.

Và lại, trong đó bao nhiêu tiền cô cũng không biết.

Lỡ như không đủ trả thì phải làm thế nào?

Định lần mò điện thoại ở trên người tự cầu cứu, tay lại bị trói.

Trong lúc Phương Trì Hạ căng mắt an, xe đột nhiên ngừng lại trước một căn nhà lâu.

Vài tên xuống xe trước, sau đó đưa cô đi vào.

Cũng không biết có phải bởi vì vừa nói chuyện, trên đường đi vào những tên đàn ông đó không còn hung hãn với cô đến thế nữa.

Sau khi vào đến nhà, thậm chí còn sắp xếp một cái ghế cho cô, chỉ là, tay chân đều bị trói lại.

Tên cầm đầu lấy cái ghế đến ngồi trước mặt cô, giống như đang thương lượng đưa điện thoại của mình cho cô, "Gọi điện thoại cho người thân nhất của cô, chuyển tiền đến trước, tiền vừa đến, chúng tôi sẽ thả người ngay."

" Bao nhiêu?" Trong lòng Phương Trì Hạ căng thẳng một hồi, bên trong rõ ràng vô cùng hoảng loạn, ngoài mặt lại vẫn giữ bình tĩnh như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 178: Ngắt cuộc gọi của cô

Tên đó nhìn sợi dây chuyền trên cổ của cô một cái, giờ một ngón tay lên trước mặt cô.

"10 triệu?" Phương Trì Hạ sững sờ, Lo lắng một chút.

"100 triệu!" Tên đó sửa lại cách diễn đạt của cô.

Sắc mặt Phương Trì Hạ trắng bệch run sợ, trong đầu nổ ầm một tiếng.

100 triệu?

Thật đủ ác!

"Hoặc là cô gọi điện thoại cho người nhà, hoặc là chúng tôi gọi điện thông báo cho ông chủ trước, hai chọn một." Chân của tên đàn ông đổi sang tư thế bắt chéo, còn ra vẻ cầm một cái điện thoại khác của mình chơi đùa một chút.

Phương Trì Hạ không thay đổi sắc mặt nhìn anh, lòng trầm đến tận đáy.

100 triệu không phải là một con số nhỏ, cô đi đâu để có nhiều như thế?

Điều khiến cô tuyệt vọng hơn là, cô có thể gọi điện cho ai?

Phương gia ư?

Phương gia căn bản không xem cô là người nhà của họ, Phương Trì Hạ cảm thấy cũng không ai sẽ lo cô.

Ngoài nơi đó ra, cô còn có thể tìm ai?

Phương Trì Hạ căn bản không có người thân gì cả, đừng nói đến có tiền để trả phí bất cóc khách sạn kia.

Người mà cô quen biết, quan hệ tốt nhất là Đồng Nhan.

Nhưng mà, Đồng Nhan chỉ là một cô gái, cũng là một học sinh như cô, dù có tiền cũng là của cha mẹ, Phương Trì Hạ không muốn làm phiền cha mẹ người ta.

Phương Trì Hạ trầm mặc rất lâu, nghĩ đi nghĩ lại, người mà trong đầu có thể nghĩ đến, chỉ có Lạc Dịch Bắc.

Nhưng mà, đối với việc anh có giúp mình không, trong lòng cô vẫn hoàn toàn không biết.

Đừng nói đến quan hệ của hai người, anh nhất định sẽ không vì cô mà trả nhiều tiền đến thế, và lại, bây giờ anh cũng không ở trong nước.

Trong lòng Phương Trì Hạ thấp thỏm không yên, trầm mặc rất lâu cũng không mở lời.

Tên đó rõ ràng không có bao nhiêu nhẫn nại, lấy điện thoại đặt cạnh tai cô, đẩy đẩy cô.

Phương Trì Hạ bất lực, chỉ có thể báo anh bấm giúp một dãy số.

Bất luận thế nào, cô chỉ có thể thử xem.

Điện thoại nói thông, "tu tu tu" tiếng thông máy, mỗi một tiếng, đều giống như phiến đá gõ vào trong lòng của Phương Trì Hạ.

Cách một lúc lâu, khi Phương Trì Hạ sắp bỏ cuộc, điện thoại lại nói máy.

Giọng nói của Lạc Dịch Bắc, từ đầu dây bên kia lạnh nhạt truyền đến, "Ai vậy?"

Anh nói chuyện vẫn luôn rất ngắn gọn, ngữ khí lạnh lùng.

"Lạc Dịch Bắc..." Phương Trì Hạ gọi tên của anh, nhưng mà, những lời sau đó sao chẳng thể nói ra được.

100 triệu!

Anh không có lý do gì vì một người vốn không yêu mà trả nhiều đến thế!

Tên cô vết sẹo đang đang cầm điện thoại lạnh lùng, nhìn cô nửa ngày cũng chưa nói xong một câu, mắt kiên nhẫn mà thúc giục một tiếng, "Nhanh lên!"

Giọng nói rất rõ ràng, xa lạ lại thô lỗ, Lạc Dịch Bắc ở đầu dây bên kia không thay đổi sắc mặt mà nghe, ánh mắt trầm xuống, ngón tay bấm vào nút tắt máy.

Tu tu tu tiếng âm thanh cắt liên lạc truyền rõ ràng tai đến tai của Phương Trì Hạ, cơ thể cô cứng đờ, trong đầu phút chốc toàn là khoảng trống.

Anh cúp máy rồi.

Thậm chí ngay cả thời gian nói chuyện với cô một câu cũng không có...

Niềm hy vọng duy nhất của Phương Trì Hạ tan vỡ, giống như bị người khác tạt một gáo nước lạnh, cả người đều lạnh buốt.

Xem rà, cô chỉ có thể dựa vào bản thân rồi.

Nhưng mà, cô làm sao mới có thể trốn thoát?

Mặt không biến sắc nhìn vài tên đàn ông ở trong ngôi nhà, lòng của Phương Trì Hạ trầm xuống.

"Đổi phương cúp máy rồi, vậy hết cách rồi." Tên cầm đầu đứng dậy, chuyển sang chỗ khác dường như đi gọi điện cho ông chủ.

Nói xong vài câu ngắn gọn, sau đó tên đàn ông đóng sầm cửa, dường như đã ra ngoài để theo dõi.

Phương Trì Hạ bình thần nhìn cửa phòng đóng kín, ánh mắt liếc trong căn phòng, thoáng thấy trên mặt đất rải rác đầu thuốc lá, cong lưng nhặt lên, hướng về chiếc bật lửa cạnh đó nhóm lửa, ánh lửa chầm chậm sáng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 179: Anh ta, trở về rồi

Giơ cánh tay của mình qua đó, Phương Trì Hạ dùng lửa hơ, sợi dây đang trói phạch một tiếng đứt rồi.

Nhanh nhẹn cõi luôn dây trói ở chân, ánh mắt của cô chuyển sang một cái cửa sổ duy nhất ở trong phòng.

Đưa mắt nhìn cánh cửa vẫn đang đóng, chạy đến vài bước, ánh mắt của cô nhìn xuống phía dưới một cái.

Tầng lầu mà cô đang ở là tầng hai, cũng may, không được tính là cao, cách vài mét.

Phương Trì Hạ bò lên cửa sổ, cắn răng nhảy xuống.

Rất đau, khi xuống đất mắt cá chân của cô bị tẹo một cái, nhưng mà, lại chẳng có thời gian lo nhiều đến thế.

Muốn thừa cơ hội rời khỏi, ai ngờ vừa chạy chưa được vài bước, lại chạm mặt hai tên đàn ông trước kia đưa cô đến đây.

Phương Trì Hạ ngậm nói không ồn, quay đầu chạy về hướng ngược lại.

"Đại ca, con bé đó chạy mất rồi." Một tên trong số đó xông vào trên lầu hét lên một tiếng, chưa được một lúc, cả một đám đông đều chạy xuống.

Mất cá chân của Phương Trì Hạ đã bị thương, căn bản chạy không lại mấy tên đàn ông, lao đầu chạy hết một đoạn đường, chân đột nhiên đau nhói, cả người ngã phịch xuống mặt đất.

Mấy tên ở sau, càng ngày càng gần.

Phương Trì Hạ nhìn ra sau một cái, cắn răng định bò lên, chỗ mất cá chân lại đau đến khiến cô toát cả mồ hôi lạnh.

"Người đẹp, tôi nói có tốt nhất nên họ tác một chút, đã chạy thế kia rồi, tiền không lấy được, chúng tôi không dễ chịu, đến lúc đó người thiệt thòi vẫn là cô." Tên cầm đầu đi đến, định đưa cô đi, ở nơi xa, một chiếc Lamborghini màu trắng đột nhiên chạy đến chỗ họ.

Tốc độ của Lamborghini rất nhanh, bánh xe quay tròn lao nhanh làm bay cát bụi trên mặt đất, trước mặt một đám người đánh một vòng cung đẹp đẽ, rồi dừng lại.

Cửa xe được mở ra, một bóng dáng từ trong đi ra.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn gương mặt kia của người xuống xe, tâm trạng trong phút ấy, như đang vấy vũng trong đêm tối thì nhìn thấy được ánh sáng.

Lạc Dịch Bắc đi về hướng họ, ánh mắt trước là lạnh lùng liếc trên người cô một cái, sau đó lại quay sang những người còn lại ở đó.

Ánh mắt của anh có một loại sắc nhọn trời sinh, nhìn đến đám người kia không rét mà run.

Tên cầm đầu lùi về sau vài bước, dáng vẻ hung hăng kiểu ngao vừa nãy thấp đi một nửa, "Thẳng thắn, tao khuyên mày một câu, đừng lo chuyện bao đồng, nếu không, nếu không..."

"Nếu không thể nào?" Ánh mắt Lạc Dịch Bắc lạnh lẽo liếc anh, sóng lớn cũng không sợ mà hỏi ngược lại.

"Nếu không..." Tên đó không biết phải trả lời thế nào, quay đầu gào lên với đám người ở sau lưng, "Đứng ngăn ra đó làm gì, tụi mày lên hết cho tao!"

Cả đám người ái ngại nhìn Lạc Dịch Bắc, có hơi chần chừ.

Khoe môi miệng Lạc Dịch Bắc cong lên chế nhạo, bình thần cõi bỏ vài chiếc cúc ở cổ áo, chủ động đi về phía đám người.

Đây là lần thứ hai Phương Trì Hạ nhìn thấy anh đánh nhau, chỉ thấy anh vừa nhấc chân lên, vài cú đá xoay, biết bao nhiêu tên phút chốc đều bò lăn trên đất.

Cụ thể như thế nào, cô vẫn chưa nhìn rõ.

Đây là tốc độ của Lạc Dịch Bắc, xuất thần nhập hóa, đẹp trai ngấn người.

Phương Trì Hạ cả quá trình ở bên cạnh nhìn anh, lại có thể nhìn đến mồ mẩn.

Lạc Dịch Bắc ung dung đi về hướng cô, kéo cô đứng dậy, nhìn đám người nằm xụi lơ dưới đất oai oái xin tha mạng, anh lạnh nhạt buông một câu, "Muốn xử lý thế nào, giao cho cô rồi."

Phương Trì Hạ ngồi xồm xuống trước mặt tên cầm đầu, cũng không nổi giận, nói chuyện thậm chí còn rất dằn, "Các anh dùng cách bắt cóc tôi trước đó để bắt cóc người sai khiến các anh đến đây, lại dùng cách thức người đó chuẩn bị đối phó tôi để đối phó lại người đó, chuyện của chúng ta coi như sóng phẳng, thế nào?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 180: Gậy ông đập lưng ông

Phương Trì Hạ mang đến cho họ cảm giác rất vô hại, bên ngoài xem ra rất nhu mì, cho người khác cảm thấy là loại con gái gặp phải những cảnh bắt cóc đánh nhau, sớm thì đã giết mình sà vào trong lòng người khác tìm kiếm sự an toàn, đối với những việc xấu xa, tuyệt đối không dính vào.

Bọn họ không ngờ là cô sẽ nói ra những lời này, nhìn vào ánh mắt của cô có hơi kinh sợ.

Lạc Dịch Bắc ngược lại không ngạc nhiên trước câu nói này, anh luôn biết Phương Trì Hạ không phải nhân vật để người khác ức hiếp.

Gậy ông đập lưng ông, quả thật là chủ ý không tồi

"Thế nào?" Phương Trì Hạ vẫn đang đợi câu trả lời của đối phương.

Bọn họ có hơi lưỡng lự, đánh giá do dự trước bối cảnh của người đứng sau, có điều, thoáng thấy Lạc Dịch Bắc bên cạnh, cân nhắc một lát, cả đám đều gật mạnh đầu, "Chúng tôi đi, đi ngay bây giờ."

Lạc Dịch Bắc đứng ở bên cạnh, trong tay lười nhác nghịch một con dao Thụy Sĩ.

Lúc họ sắp rời đi, gương mặt từ từ ngẩng lên, anh ung dung hỏi, "Lát nữa sẽ không không trở về chứ?"

"Sẽ không, sao có thể được?" Bọn họ Lý Nhị một lát, nghiêng đầu bởi thêm một bộ mặt cười, muốn tiếp tục rời đi,

con dao Thụy Sĩ ở trong tay Lạc Dịch Bắc bay vút về hướng bọn họ.

Thân người tên cầm đầu lùi về sau vài bước, hoảng sợ tránh ra.

Con dao dán vào mũi anh bay qua, lướt qua trước mắt anh, ký hiệu được khắc trên thân dao vừa vận phóng to trong mắt anh.

Con người của người đó hoảng sợ mà thu nhỏ lại, sống lưng đều lạnh toát cả.

Anh, anh ta là...

Ánh mắt thỉnh linh nghiêng qua, vừa định xác nhận, Lạc Dịch Bắc lại lạnh lùng liếc anh một cái, bình thản hỏi thúc, "Đi!"

Bọn họ được sự cho phép, khắp khiêng bỏ đi.

Khi lần nữa trở về là hơn một tiếng sau, tất cả đều đã ngoan ngoãn trở về.

Người đi trước nhất trên tay vác theo một người, một cô gái trẻ tay chân đều bị trói lại, bóng dáng còn rất quen thuộc.

"Cô gái này, người chúng tôi đã đưa đến rồi." Đặt cô gái trên vai xuống một góc tường, người đó nghiêng đầu sang, chờ đợi mệnh lệnh của Phương Trì Hạ.

Ánh mắt của Phương Trì Hạ nhìn theo bóng dáng của bọn họ, nhìn rõ gương mặt của người kia, về mặt kinh ngạc.

Phương Phi!

"Đám người các anh làm việc như thế nào vậy? Không muốn có tiền nữa à? Tôi nói với các anh, chỉ cần dụng vào tiểu thư tôi đây, đừng nói một đồng cũng không có được, tiểu thư đây sẽ cho các người ngồi tù đến cùng!" Phương Phi rõ ràng không ý thức được tình hình trước mắt là gì, ngẩng đầu lên đã mắng cả đám.

Bọn họ không quan tâm cô ta, hai tên đàn ông phách đệ cô ta xuống, một tên cầm một con dao găm quơ qua quơ lại trước mặt cô ta, làm ra vẻ định lướt trên mặt cô ta.

"A, các người làm gì? Cút ra! Cút ra! Tôi bảo các người đối phó với Phương Trì Hạ như thế, bây giờ các người lại làm trò gì vậy?" Phương Phi sợ đến mặt trắng bệch, cúi đầu thấp xuống, tiếng kêu mang theo hoảng sợ giật mình.

Cô ta không nhìn về hướng của Phương Trì Hạ, dường như không nhận ra cô đang ở đây.

Chờ đến khi nói ra câu này, rõ ràng cảm thấy không khí xung quanh lạnh đi không ít.

Lúc đầu cứng đờ ngẩng lên lúc, ánh mắt vừa vận chạm phải đôi mắt Lạnh thấu xương của Lạc Dịch Bắc.

Phương Phi run rẩy, chuyển ánh nhìn sang bên cạnh, thoáng thấy Phương Trì Hạ đang đứng không xa, trong đầu trống rỗng vài giây.

Cô ta không sao!

Cô ta cư nhiên một chút chuyện cũng không có!

"Cố tình tìm người bắt cóc tôi là để đối phó với tôi như thế?" Đôi mắt Phương Trì Hạ lạnh lùng nhìn cô ta, ánh mắt lạnh lẽo.

Phương Phi hắt cằm, rất kiêu ngạo mà trả lời một câu, "Như thế thì sao? Phương Trì Hạ, tôi biết cô không dám động vào tôi!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bất Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 181: Để cô chôn cùng Phương gia

Phương Phi rất ghét Phương Trì Hạ, từ nhỏ đến lớn đều ghét, hai lần vì Phương Trì Hạ mà Phương Phi bị nhục mạ, Phương Phi càng ghét hơn!

Phương Phi bị mang đến đây lúc đầu rất sợ hãi, nhưng trông thấy Phương Trì Hạ, lá gan Phương Phi lại lớn hơn không ít.

Phương gia đối với Phương Trì Hạ có công ơn nuôi dưỡng nhiều năm, Phương Phi cũng không tin Phương Trì Hạ có can đảm làm gì mình!

Phương Phi đối với điểm này rất tự tin, ngẩng cằm lên, bộ dáng lớn lối, tát Phương Trì Hạ một cái.

Phương Trì Hạ lạnh lùng nhìn Phương Phi, đầu ngón tay hung hăng bấm vào thịt trong lòng bàn tay, nắm chặt tay một lần lại một lần.

Nhưng cuối cùng vẫn buông ra.

Phương Phi thật sự đoán đúng, Phương Trì Hạ đúng là sẽ không làm gì Phương Phi.

Không phải không làm gì được, mà là Phương Trì Hạ e dè việc từng sống tại Phương gia vài năm.

Phương Phi nhìn phản ứng của Phương Trì Hạ, nét mặt lộ ra tia đắc ý.

"Đừng cao hừng quá sớm, chuyện như thế này nếu như còn phát sinh một lần nữa, chớ trách tôi không nhận người thân!" Phương Trì Hạ ném ra một câu, quay người đi về phía xe Lạc Dịch Bắc.

Sự nhần nại có hạn, Phương Phi không coi cô là người thân, tại sao cô phải luôn nhường nhịn Phương Phi?

"Mau buông tôi ra!" Phương Phi nhìn Phương Trì Hạ rời đi, trách nặng mấy người đàn ông bên cạnh một câu, vừa định vùng vẫy thì thấy Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên từng bước đi về phía mình.

Phương Phi không sợ Phương Trì Hạ, nhưng đối với Lạc Dịch Bắc, Phương Phi rất sợ hãi, thậm chí rất khủng hoảng.

"Anh, anh muốn gì?" Thân thể co lại, nhìn Lạc Dịch Bắc cảnh giác.

Lạc Dịch Bắc từ trên cao nhìn xuống Phương Phi, ánh mắt phảng phất có thể xuyên thấu Phương Phi.

Phương Phi càng ngày càng co lại, thân thể run rẩy.

Lạc Dịch Bắc cứ như vậy nhìn Phương Phi một hồi lâu, giọng nói như băng lạnh giá, "Tôi không dễ nói chuyện giống Phương Trì Hạ, nếu như ngày nào đó chọc tới tôi, cẩn thận tôi chôn cô cùng cả nhà Phương gia!"

Phuong Phi toàn thân cứng ngắc, ánh mắt hoảng sợ co rút.

Lạc Dịch Bắc khòe môi nhấc lên lạnh lùng, quay lưng bước nhanh về phía xe của mình.

Phuong Phi khiếp sợ nhìn bóng lưng Lạc Dịch Bắc, máu toàn thân cũng lạnh, đến khi Lạc Dịch Bắc rời đi rất lâu, toàn thân vẫn như đang ở trong hầm băng.

Lạc Dịch Bắc đang cảnh cáo Phuong Phi không được làm chuyện xấu với Phuong Tri Hạ!

Lạc Dịch Bắc lái xe quay về biệt thự, mà không đến công ty.

Lạc Dịch Bắc đi nước ngoài vài ngày, rất nhiều chuyện đang chờ Lạc Dịch Bắc xử lý, sau khi giúp Phuong Tri Hạ xử lý vết thương, vào phòng làm việc luôn, thậm chí đến nửa đêm cũng chưa ra ngoài.

Phuong Tri Hạ cũng không quấy rầy Lạc Dịch Bắc, buổi tối Lạc Dịch Bắc không trở về phòng, Phuong Tri Hạ đi ngủ sớm.

Nhưng đến nửa đêm vì đói bụng nên tỉnh dậy.

Rón ra rón rén xuống bếp, bật đèn lên, ở bên trong nấu đồ ăn.

Sợ ảnh hưởng đến Lạc Dịch Bắc, Phuong Tri Hạ rất nhẹ tay, nhưng buổi đêm rất yên tĩnh, tiếng động gì nghe cũng to hơn vài lần.

Thậm chí ở phòng làm việc trên tầng cũng nghe tiếng lạch cạch từ phòng bếp bên dưới.

Phuong Tri Hạ cũng không phát giác ra, tự nấu cho mình một tô mì, còn phối hợp rất nhiều nguyên liệu, hải sản rau quả đều có.

Bưng ra ngoài, Phuong Tri Hạ ngồi xuống bàn ăn.

Phuong Tri Hạ buổi tối không ăn, bây giờ rất đói.

Phuong Tri Hạ một mình ăn một tô mì lớn, đang ăn ngon lành, Lạc Dịch Bắc thỉnh thoảng đi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 182: Em nghĩ anh sẽ không tới

Phuong Tri Hạ ngạc nhiên nhìn Lạc Dịch Bắc đột nhiên xuất hiện, cầm đôi đũa chuẩn bị đưa mì vào trong miệng, tay cứ như vậy dừng giữa không trung.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi qua, kéo ghế bên người Phuong Tri Hạ ngồi xuống.

"Sao anh lại xuống đây?" Phuong Tri Hạ hỏi rất mê mẩn.

Lạc Dịch Bắc cũng không nói Phuong Tri Hạ làm ồn, chỉ đưa mắt nhìn chén mì cô vừa ăn rất ngon lành kia.

Tô mì có rất nhiều nguyên liệu, hải sản rau quả cộng lại thành một tô to.

Bây giờ đã hơn hai giờ sáng, lúc này còn ăn nhiều như vậy, xem ra hôm nay Phuong Tri Hạ cũng không bị Phuong Phi làm ảnh hưởng gì nhiều.

Lạc Dịch Bắc đối với Phuong Tri Hạ từ trước đến nay không khách khí, mặc kệ chén mì là của Phuong Tri Hạ, lấy đôi đũa trong tay cô, lới chén đến trước mặt mình bắt đầu ăn.

Lạc Dịch Bắc như vậy, làm Phuong Tri Hạ tròn mắt.

Rút đôi tay trống trơn về, Phuong Tri Hạ nhắc nhở, "Đôi đũa em vừa dùng rồi."

"Có quan hệ gì không?" Lạc Dịch Bắc đạm mạc ném ra một câu, như cũ tiếp tục ăn.

Phuong Tri Hạ chẹp miệng, không nói thêm gì nữa.

Mì cô đã ăn, Lạc Dịch Bắc cũng không ghét bỏ, đôi đũa tính là gì?

Lạc Dịch Bắc giống như rất đói, vài miếng đã giải quyết hơn nửa tô.

"Có đủ không? Cần em nấu thêm không?" Phuong Tri Hạ đêm nay không tranh cãi với Lạc Dịch Bắc thậm chí còn rất sẵn sàng.

"Không cần." Lạc Dịch Bắc không ngừng đầu, tiếp tục ăn, chỉ là đem tốc độ chậm lại.

Lạc Dịch Bắc thật sự đói, ngồi máy bay mười mấy giờ, sau khi trở về cũng không gì, không đói bụng mới là lạ.

Ăn hơn một nửa, thoáng nhìn đôi mắt - trông mong bên cạnh, nghĩ đến lúc mình vừa xuống lầu thấy Phuong Tri Hạ đang ăn, thanh âm nhàn nhạt, "Lấy thêm đôi đũa."

Phuong Tri Hạ giật mình, ngạc nhiên nhìn Lạc Dịch Bắc.

Chạy đi lấy đôi đũa tới, Lạc Dịch Bắc chuyển tô mì đến giữa hai người, làm như không có việc gì tiếp tục ăn.

Phuong Tri Hạ nấu bát mì rất lớn, hai người ăn vừa đủ.

Phuong Tri Hạ cũng không khách khí với Lạc Dịch Bắc hơn nửa mì là do cô nấu, cúi đầu bắt đầu ăn.

Ăn một nửa, nhớ đến chuyện hôm nay Lạc Dịch Bắc đột nhiên đến cứu cô, Phuong Tri Hạ bỗng nhiên ngừng mặt lên, "Đúng rồi, hôm nay tại sao anh lại đến đó? Không phải là anh đang ở nước ngoài sao?"

Lạc Dịch Bắc vừa xuống máy bay thì nghe điện thoại gọi tới, số điện thoại lạ nhưng giọng nói lại là của Phuong Tri Hạ, nghe khẩu khí của người bên cạnh Phuong Tri Hạ vọng vào điện thoại, Lạc Dịch Bắc hơi suy nghĩ liền biết đã xảy ra chuyện gì.

Lạc Dịch Bắc ngồi hơn mười tiếng đồng hồ máy bay, vừa mới xuống, thật sự rất mệt mỏi, bụng trống không, rồi cứ vậy đến bây giờ.

Thế nhưng Lạc Dịch Bắc sẽ không nói với Phuong Tri Hạ những chuyện đó, chỉ nhàn nhạt ném một câu, "Đúng lúc trở về."

Lạc Dịch Bắc nói hơi hột, Phuong Tri Hạ trầm mặc một lát, bỗng nhiên nói một câu, "Khi đó em nghĩ anh sẽ không tới..."

Thanh âm rất nhẹ, rất bình tĩnh, nhưng trong lúc lơ đãng lại lộ ra mắt mắt, cảm giác giống như bị người khác vút bỏ.

Lạc Dịch Bắc lưng cứng ngắc, ánh mắt hơi nghiêng, không dấu vết nhìn mặt Phuong Tri Hạ.

Mắt Phuong Tri Hạ mờ mờ giống sương mù, mắt rất sáng lại ẩm ướt, Lạc Dịch Bắc lần đầu tiên thấy Phuong Tri Hạ như vậy, ngực giống như bị vật gì mềm mại đâm vào, ma xui quỷ khiến nghiêng người hôn lên mắt Phuong Tri Hạ.

Chương 183: Em đang ngại ngủng?

Lạc Dịch Bắc hôn rất nhẹ nhàng, không mang theo bất kỳ dục vọng nào, giống như đang trấn an.

Môi mòng hôn nhẹ qua mắt, hôn lên khóe mắt, ngừng ở đó, rồi không làm gì nữa.

Phuong Trì Hạ không ngờ Lạc Dịch Bắc đột nhiên làm như vậy, thân thể cương cứng, giờ tay lên muốn đẩy ra, thì Lạc Dịch Bắc lại buông cô ra trước.

"Khuya rồi, em đi ngủ sớm đi." Đặt đầu xuống, sắc mặt Lạc Dịch Bắc lại khôi phục bình thường.

Lạc Dịch Bắc đứng lên, giống như vừa rồi không xảy ra chuyện gì, ôm Phuong Trì Hạ lên trên lầu.

Lạc Dịch Bắc làm động tác này rất tự nhiên, giống như hai người đã tập qua vô số lần.

Lạc Dịch Bắc ôm Phuong Trì Hạ giống như đang ôm con nít lên lầu, hai người mặt đối mặt.

Khoảng cách gần như vậy, Phuong Trì Hạ thấy không được tự nhiên, nhất là Lạc Dịch Bắc lại nhìn chăm chăm cô.

Không muốn để Lạc Dịch Bắc nhìn ra, ánh mắt Phuong Trì Hạ giống như không có việc gì nhìn sang chỗ khác.

"Em đang ngại ngủng sao?" Bên tai thỉnh thoảng vang lên giọng Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt đều đều.

"Ai nói?" Phuong Trì Hạ không cam lòng yếu thế phản bác một câu, không công nhận, tay chủ động vòng lên cổ Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc chỉ nhàn nhạt nhìn tay Phuong Trì Hạ, không nói thêm gì nữa, bước nhanh lên trên lầu.

Hai người đi qua hành lang thật dài, trở lại phòng ngủ, Lạc Dịch Bắc đi vào phòng tắm tắm rửa.

Phuong Trì Hạ đã tắm rồi, thời gian cũng không còn sớm, đã gần ba giờ sáng, lần qua lần lại trên giường, không thể ngủ ngay được.

Lạc Dịch Bắc đi vắng mấy ngày, Phuong Trì Hạ vẫn ngủ một mình.

Ngủ một mình đã quen, tưởng ngủ rất không có hình tượng, đem drap trải giường vo thành hình bánh chưng ôm vào trong ngực, một chân cuộn tròn drap, một chân gác sang bên cạnh, một mình chiếm không gian hai người.

Lạc Dịch Bắc tắm rửa xong đi ra thấy tướng ngủ của Phuong Trì Hạ, mi tâm vận vận, chậm rãi đi qua, nhìn chăm chăm Phuong Trì Hạ, khóe mắt có rút.

Giường ngủ rất lớn, Phuong Trì Hạ nằm như vậy vẫn còn rất nhiều không gian, ít nhất sẽ không lấn hết chỗ Lạc Dịch Bắc. Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc nhìn không vừa mắt.

Xoay người kéo drap Phuong Trì Hạ đang ôm chặt chẽ trong ngực,, tùy ý ném sang bên cạnh, giúp Phuong Trì Hạ điều chỉnh chân lại, nghiêng người nằm bên cạnh, duỗi tay ra ôm Phuong Trì Hạ vào trong lòng. Nhìn tư thế hai người thuận mắt hơn so vừa rồi nhiều.

Phuong Trì Hạ ngủ rất ngon, không ý thức được động tác của Lạc Dịch Bắc, tưởng đang còn ôm chần, chân lại duỗi ra gác lên đùi Lạc Dịch Bắc, đầu vẫn còn ở trong lòng ngực của Lạc Dịch Bắc mỗi chấp chấp, lười biếng giống như mèo con.

Lạc Dịch Bắc cũng không đẩy chân Phuong Trì Hạ ra, mặc kệ cô gác chân, chỉ nhàn nhạt nhìn chân Phuong Trì Hạ trên đùi mình.

Phuong Trì Hạ hồn nhiên không biết gì, ôm Lạc Dịch Bắc ngủ một đêm không buông tay, mãi đến sáng ngày hôm sau.

Mở mắt ra đã thấy khuôn mặt Lạc Dịch Bắc gần trong gang tấc, Phuong Trì Hạ sững sờ, ánh mắt chậm chạp nhìn xuống tay mình, rồi đến chân đang gác lên trên đùi Lạc Dịch Bắc, đầu trống rỗng vài giây.

Chương 184: Sáng sớm bạo động

Phuong Trì Hạ cứ như vậy nhìn Lạc Dịch Bắc vài giây, bối rối rút tay chân về.

Không biết tối hôm qua đã làm gì Lạc Dịch Bắc, sợ Lạc Dịch Bắc tính lại hiểu lầm, xúc chân lên, muốn dậy trước Lạc Dịch Bắc, Lạc Dịch Bắc đang nhắm mắt đột nhiên mở ra.

Môi mòng, ung dung nói một câu, "Cứ như vậy bỏ đi?"

Phuong Trì Hạ giật mình, đây là khẩu khí gì?

Lạc Dịch Bắc nói cứ như tối hôm qua Phuong Trì Hạ đã làm gì anh.

Khuôn mặt đơ ra vài giây, nghiêng đầu, Phuong Trì Hạ làm như không có việc gì nói " Anh đã tỉnh."

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn Phuong Trì Hạ, tầm mắt dừng lại trên tay Phuong Trì Hạ vài giây.

Tay Phuong Trì Hạ tối hôm qua một mực để trước ngực Lạc Dịch Bắc, nguyên buổi tối Lạc Dịch Bắc không bỏ qua xúc cảm trên tay cô, mềm mại tình tứ, rõ ràng để trên ngực anh, lại như chọc vào trong lòng anh ngứa ngứa.

"Em đi rửa mặt!" Phuong Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc nhìn mặc danh ký hiệu, nhìn ánh mắt Lạc Dịch Bắc là lạ, ném ra một câu rồi đi vào trong phòng tắm.

Lạc Dịch Bắc nhìn Phuong Trì Hạ chạy còn nhanh hơn thỏ, khóe mắt giật giật.

Chạy cái gì?

Anh còn chưa làm gì cô mà!

Hôm nay phải làm việc.

Phuong Trì Hạ buổi tối lúc vào phòng tắm thì rề rà, nhưng sáng sớm hiệu suất lại rất cao.

Chỉ vài phút đã rửa mặt xong, chuẩn bị hai phần bữa sáng, đợi Lạc Dịch Bắc xuống, Phuong Trì Hạ cùng Lạc Dịch Bắc đến công ty.

Đến công ty, đang chuẩn bị đi vào Lạc Dịch Bắc gọi lại nói "Việc chuyển sang chỗ anh làm, em tốt nhất nên suy nghĩ kĩ một chút, em biết anh không có nhiều tiền, đợi đến ngày nào đó anh hết tiền, em tự gánh hậu quả."

Lạc Dịch Bắc rõ ràng đang uy hiếp, nói xong cũng không cho Phương Trì Hạ cơ hội trả lời, lạnh lùng đi lên phòng làm việc.

Ở chung lâu, Phương Trì Hạ căn bản không sợ Lạc Dịch Bắc, nhất là sau chuyện ngày hôm qua. Phương Trì Hạ quay người đi về chỗ cô làm.

Lạc Dịch Bắc vào phòng làm việc của mình, ngồi xuống trước bàn làm việc, đầu ngón tay khẽ gõ lên mặt bàn, trong đầu bỗng nhiên lại xuất hiện hình ảnh Phương Trì Hạ.

Vừa nghĩ đến ngực anh đã ngọt ngat.

Lạc Dịch Bắc đứng lên, mở cửa phòng đi ra ngoài, đến phòng làm việc của Thi Cận Dương.

Mỗi lần Lạc Dịch Bắc xuất hiện ở chỗ Thi Cận Dương đều nhắc lên oanh động, anh vừa tới dưới lầu, nhân viên nữ đã một truyền mười mười truyền một trăm, cuối cùng Lạc Dịch Bắc còn chưa tới nơi thì tất cả mọi người đều đã biết.

Lần này cũng thế.

Phương Trì Hạ có kinh nghiệm lần trước, lần này vừa nhìn thấy tất cả nhân viên nữ trong văn phòng cầm gương chỉnh trang đã biết Lạc Dịch Bắc tới.

Lần này Lạc Dịch Bắc lại qua đây làm cái gì nữa?

Phương Trì Hạ dùng bút trong tay gõ đầu, không đoán được. Lạc Dịch Bắc xuất hiện sau hai ba phút.

Lạc Dịch Bắc đến trước cửa phòng làm việc Thi Cận Dương, nhìn về phía Phương Trì Hạ, dựa vào cạnh cửa ngoắc ngoắc một ngón tay với cô. Động tác Lạc Dịch Bắc giống như đang gọi con chó nhỏ.

Phương Trì Hạ sắc mặt cứng ngắt, tiếc Lạc Dịch Bắc một cái, dôi mắt làm như không thấy động tác của Lạc Dịch Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 185: Chúng ta như vậy có coi là gián tiếp hôn môi không?

Lạc Dịch Bắc đậm mặc liếc Phương Trì Hạ một cái, ánh mắt nhìn vào trong phòng Thi Cận Dương, nói vọng ra, nhàn nhạt châm chọc, "Vài ngày tôi không đến, tính tình trợ lý cậu đã thành như vậy?"

Thi Cận Dương ngẩng đầu, ung dung nói một câu, "Tôi quen rồi."

Ba chữ làm biểu hiện trên mặt Lạc Dịch Bắc ngưng kết

Bầu không khí, trong thời gian ngắn có chút quái dị.

Ngoài phòng những người còn lại nghe Lạc Dịch Bắc nói đồng loạt chuyển ánh mắt rơi vào Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ bị một đám người nhìn không được tự nhiên, cũng không muốn Lạc Dịch Bắc hiểu lầm, kéo ghế đứng lên, không cần Lạc Dịch Bắc lên tiếng lần nữa, đi qua.

Phương Trì Hạ rất có đạo đãi khách giúp Lạc Dịch Bắc pha một ly trà, đưa cho Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc nhìn động tác Phương Trì Hạ, ngồi trên ghế sa lon, nhìn chăm chăm ly trà, không nhận.

"Không thích em sao? Nếu không em ra ngoài đòi người khác vào?" Phương Trì Hạ đem ly trà để trên bàn, quay người, muốn đi, Lạc Dịch Bắc lại nói một câu "Anh nói em có thể ra ngoài sao?"

Phương Trì Hạ dừng bước, nghiêng đầu nói một câu, "Anh cũng không nói em không thể đi."

Phương Trì Hạ muốn nói, ở chỗ này, Thi Cận Dương mới là xếp của cô.

Nhưng vì ngăn ngừa buổi tối về phải chịu tội, Phương Trì Hạ nhận xuống không nói.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đột nhiên lạnh lẽo, sắc bén giống như thanh đao.

Phương Trì Hạ cũng không sợ Lạc Dịch Bắc, dôi mắt về phía khác.

Lạc Dịch Bắc thờ hồn hên, khóc môi xem thường, dựa trên ghế sofa, vòng tay trước ngực, nhìn ly trà, "Anh không thích trà, đổi nước khoáng đi."

Đây là văn phòng Thi Cận Dương, bên ngoài ai cũng biết ba người ở bên trong, Phương Trì Hạ để nói chuyện.

Phương Trì Hạ bùng ầm trà đi ra ngoài, giúp Lạc Dịch Bắc đổi chai nước khoáng về.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại nhàn nhạt nói một câu, "Anh muốn trà Bích Loa Xuân!"

Lạc Dịch Bắc mặt không đổi sắc yêu cầu.

"Sao lúc này anh không nói?" Phương Trì Hạ ngừng động tác trên tay ngẩng mặt lên.

Hôm nay động tác tôi đây cố ý làm khó dễ cô sao?

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn Phương Trì Hạ, đỡ trán, ném một câu cho Phương Trì Hạ "Không muốn làm?."

Phương Trì Hạ liếc Lạc Dịch Bắc một cái, hít sâu một hơi, cúi đầu giúp Lạc Dịch Bắc pha ly trà khác.

Phương Trì Hạ bùng trà mới pha về, Lạc Dịch Bắc tiếp nhận, nhấp môi.

Phương Trì Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc uống, thờ dãi một hơi.

Nghĩ mình có thể ra ngoài, ai ngờ còn chưa kịp đi, Lạc Dịch Bắc lại nói một câu, "Nước không đủ độ nóng, thật khó uống."

"Làm gì có?" Phương Trì Hạ dừng chân, rõ ràng không tin.

Lạc Dịch Bắc đưa li cho Phương Trì Hạ. Phương Trì Hạ nhận lấy uống một ngụm.

Vừa uống vào, bên cạnh Lạc Dịch Bắc lại nói, "Ly trà anh đã uống rồi, thật ra anh chỉ muốn để em đem xuống thôi."

Ngừng lại một chút rồi nói một câu làm Phương Trì Hạ chết trân "Em nói xem, chúng ta như vậy có tính là gián tiếp hôn môi không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 186: Vậy mà công khai đối với cô như vậy

Phuong Tri Hạ bị lời kia làm cho sắc mặt chút, trà uống vào suýt nữa phun ra.

Anh đang làm cái gì vậy?

Công khai tán tỉnh sao?

Ánh mắt Thị Cận Dương quét qua anh, ngực đau âm ỉ, rồi dời tầm mắt như không có chuyện gì.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế salon, ánh mắt nhìn Phuong Tri Hạ, mặt không biểu tình lần nữa yêu cầu.

Phuong Tri Hạ nắm chặt chén trà.

Anh không có việc gì nên đến tìm phiền toái cho cô sao?

Lạc Dịch Bắc tay đặt lên trán, khóe môi cười giễu cợt.

Ngoan ngoãn chuyển qua chỗ của anh có phải tốt hơn không?

Nhưng mà cô càng như vậy anh càng khó chịu tay nắm chặt ly, nhưng mà cuối cùng vẫn nghe theo phản phô đi phòng trà đổi nước cho anh.

Tình tình cô hôm nay đặc biệt tốt, mặc kệ anh cố ý làm khó thế nào vẫn nghiêng răng nghiêng lợi như cũ nghe theo.

Bộ dạng như vợ bé nén giận kia khiến cho Lạc Dịch Bắc có chút đau lòng.

Vì để ở lại nơi này, hi sinh cũng thật nhiều a!

Nhưng mà cô càng như vậy anh càng khó chịu.

Phuong Tri Hạ nào biết tâm tư của anh phức tạp như vậy, cẩn thận làm tốt từng li từng tí, đến mức Lạc Dịch Bắc không tìm ra được điều gì để bắt bẻ mới đem ly trà ra.

Lạc Dịch Bắc bung trà uống một ngụm, Phuong Tri Hạ bất động thanh sắc quan sát vẻ mặt anh, thấy anh không còn vẻ mặt khác mới nhẹ thở dài.

Ai ngờ còn chưa hồi phục tinh thần, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên nhận điện thoại.

Điện thoại chấm dứt, trực tiếp ném cho cô một câu “Làm một bình trà Lạc Thần lần trước đi, tí nữa đưa đến cho ông nội.”

Phuong Tri Hạ hôm nay đi ra đi vào phòng trà không biết bao nhiêu lần hầu hạ thỏa mãn được Lạc Dịch Bắc, lại phải tiếp tục vào pha cho lão gia tử!

Phuong Tri Hạ cứng nhắc đứng một chỗ, nhìn anh khó tin “Em đưa đi?”

“Không muốn đi?” Lạc Dịch Bắc liếc nhìn cô, khó có khi quan tâm đến ý kiến của cô.

Phuong Tri Hạ gạt đầu rất chân thành.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại nói “Vậy thì đi đi!”

Phuong Tri Hạ biểu hiện trên mặt thật bẽ tắc.

Anh biết cô không muốn đi mới bảo cô đi thôi?

Phuong Tri Hạ nhìn anh không nói, nhưng ở công ty không thể ồn ào với anh liền xoay người đi ra ngoài.

Thị Cận Dương ngồi trên bàn làm việc xem từ đầu đến cuối, nhìn anh “Hà tất đối với cô ấy như vậy?”

Lạc Dịch Bắc nhẹ nhắm mắt lại, không nói.

Thị Cận Dương xoa xoa thái dương, khóe môi cười giễu cợt.

Sau đó ung dung nói “Kì thật mấy ngày nay, tôi đã chuẩn bị chuyển cô ấy đến bên cậu, nhưng mà...”

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, mở mắt ra.

Thị Cận Dương nhìn anh một cái, ung dung nói nửa câu sau “Nhưng mà sau khi nhìn một màn hôm nay tôi đổi ý rồi.”

Lạc Dịch Bắc trầm mặt xuống, trong mắt bắn ra tia nguy hiểm.

Thị Cận Dương như không có việc gì đứng lên, bỏ lại anh mặt đen kịt, mở cửa ra ngoài.

Phuong Tri Hạ ở trong phòng pha trà, hỏi thăm phòng làm việc của Lạc Ân Kỳ, đưa qua.

Vốn nghĩ tự mình đi vào nhưng nghĩ đến quan hệ của mình và Lạc Dịch Bắc, bước chân dừng lại.

“Làm phiền giúp tôi đưa cái này vào cho Lão gia.” Đem trà cho một vị nhân viên, cô quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 187: Giờ làm như vậy được không?

Lúc đi xuống lầu lại vừa vặn gặp Lạc Dịch Bắc.

Phuong Tri Hạ muốn làm như không thấy, lại bị Lạc Dịch Bắc ngăn lại.

Phuong Tri Hạ nhìn thang máy tùy lúc có thể có người đi ra, lại nhìn cửa lớn cách đó không xa, không muốn bị người khác bắt gặp hai người ở chung một chỗ, đẩy đẩy anh “Tránh ra!”

Cô nói có chút lớn, còn mang theo giận dữ.

“Nói chuyện kiểu gì đấy?” Lạc Dịch Bắc nhìn cô, sắc mặt lạnh lùng.

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, ý thức được mình mới nói cái gì, lập tức đổi giọng “Ồ đây có nhiều người sẽ bị người khác hiểu lầm, anh nhường đường một chút được không?”

Lời này của cô có đủ thành khẩn, thiếu chút nữa là thành cầu xin.

“Bị người khác nhìn thấy thì không được sao?” Lạc Dịch Bắc kéo cô đến nơi hẻo lánh, vây cô vào giữa hai tay.

Nói này là Dung Hi, dù không đề cập đến chuyện hai người kết hôn, nhưng chỉ cần nhìn thấy hai người ở chung một chỗ, ngày mai cô cũng đủ leo lên trang đầu của báo.

Đỉnh vào scandal với anh, đối với cô mà nói không phải không có chuyện tốt.

Ít nhất về sau ở Dung Hi cô đi đến đâu mọi người cũng sẽ tự động nhường đường.

Cô thông minh như vậy, anh không tin cô lại không biết.

Hay là, lại đang chơi lại mềm buộc chặt?

Phuong Tri Hạ bất động thanh sắc quan sát phản ứng của anh, thấy anh đang nhướn lông mày liền biết anh đang nghĩ cái gì.

Ngực hơi rút một chút, cô hồ hập thật sâu, chậm rãi nâng mặt lên, nhìn thẳng vào mắt anh, nói châm chọc “Lạc tiên sinh, bây giờ đang làm việc, lúc này đưa gion với nhân viên công ty, không sợ ảnh hưởng không tốt sao?”

Nói xong một câu đẩy tay anh ra, cũng không quay đầu lại mà về phòng làm việc của mình.

Lạc Dịch Bắc nhìn bóng lưng của cô, cười xem thường quay người đi lên lầu.

Đi đến phòng của Lạc Ân Kỳ, thấy LAc Ân Kỳ đang uống trà Phuong Tri Hạ đưa đến.

Uống một ngụm, nghĩ đến chuyện này, thỉnh linh nói một câu “Cháu đem theo người hầu đến công ty sao?”

Lần trước Lạc Dịch Bắc đưa cho ông là ở bệnh viện, khi đó ông cho rằng trà này là người hầu pha.

Nhưng bây giờ đang ở công ty, ông vừa mới điện cho Lạc Dịch Bắc, không nghĩ trong chốc lát đã có trà đưa đến, loại tốc độ này.

Lạc Dịch Bắc tự động chuyển chủ đề, đến bên bàn ông đọc Thượng Văn Kiện.

Nhìn vài trang, lời của LAc Ân Kỳ lại nhàn nhạt bay đến “Trà này dường như thật sự có hiệu quả giảm bớt bệnh tình.”

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, đối với lời này của ông có chút ngoài ý muốn.

Ti mi nghĩ lại, hình như từ trà này của PHuong Tri Hạ mà Lạc Ân Kỳ ít phát bệnh hơn.

Cư nhiên thật sự có tác dụng...

Phuong TRI Hạ sau khi trở về, cùng Thi Cận Dương đi đến quảng trường của cao ốc Dung Hi.

Buổi chiều Dung Hi có buổi diễn trình bày trang sức mới, Thi Cận Dương là người phụ trách, Phuong Tri Hạ đương nhiên đi qua hỗ trợ.

Lạc Dịch Bắc đứng ở cửa sổ sát đất bất động thanh sắc nhìn cô và Thi Cận Dương đứng một chỗ, bận rộn đi qua đi lại, mảy mui lại thật chặt.

Xoay người hần chậm rãi đi xuống dưới lầu.

Lúc đi đến, Thi Cận Dương đang ngồi hàng đầu xem quyển tạp chí, Phuong Tri Hạ ngồi một chỗ nhìn với anh ta.

Hai người ngồi rất gần nhau, mặt Phuong Tri Hạ đều gần như dán lên mặt anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 188: Có phải em thích anh ta hay không

Phuong Tri Hạ hình như không cảm thấy, Thi Cận Dương hình như cũng không cảm thấy.

“Cái này là Lạc phu nhân thiết kế.. “Chỉ vào một sợi dây chuyền, ngẩng đầu lên muốn giới thiệu cho cô, lại thấy chớp mũi cô đều dán vào mặt mình thì sửng sốt một chút.

Phuong Tri Hạ ngủ quan vốn tính xạo, nhìn ở khoảng cách gần như vậy có một cảm giác nhu hòa nói không nên lời.

Bốn mắt nhìn nhau, một lần gió lướt qua mặt hai người giống như cô khiến cho người ta cảm giác tươi mát.

Thi Cận Dương thất thần, lại nghĩ đến quan hệ của cô và Lạc Dịch Bắc li trí rất nhanh lại trở lại.

Vừa định đem mặt lui ra sau, âm thanh lạnh lùng của Lạc Dịch Bắc từ phía sau vang lên “Hai người đang làm cái gì?”

Đột nhiên có giọng nói vang lên khiến cho Phuong Tri Hạ giật mình, ánh mắt lướt qua vai Thi Cận Dương thấy anh thì đầu trống rỗng vài giây.

Nhưng rất nhanh hồi phục lại bộ dáng điềm nhiên như không có việc gì.

Cô cũng không làm chuyện gì mờ ám.

Mở tạp chí sang trang khác, cô tiếp tục nhìn “Cái này thật đẹp, người này em đã nghe qua là ở Châu Âu phải không?”

Thi Cận Dương cười nhạt một tiếng, như không có việc gì trò chuyện với cô “Đúng, nước Pháp, là bạn của anh, nếu như tác phẩm của hần, để hôm nào có cơ hội anh giới thiệu hai người với nhau?”

“Được, tuy em không có thiên phú gì về thiết kế, nhưng có thêm mấy người bạn cũng không tệ.”

“Em không cần có thiên phú về thiết kế, chỉ cần học thật giỏi là có thể chuyên nghiệp rồi.”

Hai người như không có việc gì nói chuyện, Lạc Dịch Bắc đứng bên cạnh mặt càng lạnh hơn.

“Đi với anh tiếp vài vị khách.” Vài bước đi qua, nhìn Phuong Tri Hạ một cái, anh hướng bãi đỗ xe mà đi.

Phuong Tri Hạ muốn cự tuyệt, lại nghĩ đến lúc ở thang máy anh cũng không e dè, chỉ có thể đem lời nuốt xuống.

“Em đi trước.” Nói với Thi Cận Dương một câu, cô vài bước liền theo sau.

Lạc Dịch Bắc lên xe trước, Phuong Tri Hạ chạy theo sau, hai người ra khỏi Dung Hi, hình như là đi đến sân bay.

Lạc Dịch Bắc dọc đường đi không nói một câu, trong xe bao phủ áp suất thấp, cả người như ở trong giá rét.

Anh không nói lời nào, cô cũng không nói, hai người suốt đường đi không nói chuyện gì.

Bầu không khí rất quái dị.

Đến sân bay, người khách chưa đến, Lạc Dịch Bắc mang cô đến tiệm cơm Tây chờ.

Hai người gọi chút đồ uống, Phương Trì Hạ cũng không có ý giải thích chuyện vừa rồi, một mực cúi đầu uống đồ của mình.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, trầm mặc hồi lâu mới lên tiếng “Thích Thi Cận Dương sao?”

Phương Trì Hạ bỗng giật mình, lưng cứng cứng, ngẩng đầu lên “KHông phải vậy!”

Cô có thể không cần giải thích, hai người trước khi kết hôn đã nói, cô không quản chuyện của anh, anh cũng không được quản chuyện của cô.

Nhưng mà chuyện cái đồng hồ lần trước lại thêm một màn này, nếu như không giải thích, cô với anh sẽ thấy rất xấu hổ, Thi Cận Dương còn rất vô tội.

Cô phủ nhận kiên quyết như vậy, sắc mặt Lạc Dịch Bắc mới tốt hơn một chút.

“Là thích người khác sao?” Nhấp nhẹ ly Cocktail anh thỉnh thoảng nói một câu.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, sắc mặt có chút không được tự nhiên “Nói cái gì vậy?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bả Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 189: Đừng nói ở nơi công cộng như vậy

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc quan sát phản ứng của cô, con mắt híp lại.

Không phải là anh nói đúng chứ?

“Quan hệ của em và Thi Cận Dương chỉ là bạn bè, không phải như anh nghĩ đâu, em đi toilet đã.” Phương Trì Hạ không muốn cùng anh tiếp tục vấn đề này, đứng dậy đi.

Đi ra khỏi cửa hàng, tìm hướng đi toilet, rẽ một cái đang chuẩn bị đi qua.

Vừa tới góc rẽ, một người lão đạo đi tới phía cô.

Phương Trì Hạ còn chưa kịp phản ứng, người kia đã mãnh liệt đẩy cô vào toilet, đẩy cô đến góc hẻo lánh, đổi vị trí hai người để Phương Trì Hạ ở trên người hắn.

“Anh làm gì vậy?” Phương Trì Hạ phản xạ có điều kiện đẩy hắn ra, tay giơ lên thì chạm vào cái gì đó ẩm ướt.

Phương Trì Hạ sửng sốt vài giây, lập tức giơ tay lên xem.

Máu...

“Đừng nhiều lời, cẩn thận tôi thực làm gì đó!” Trên đầu cô vang lên âm thanh của người đàn ông, giọng điệu lạnh lùng.

“Anh bị thương rồi.” Phương Trì Hạ trấn định nói với hắn một câu, ngẩng đầu lên, mắt trong trẻo đối diện với mắt hắn.

Bốn mắt nhìn nhau, thấy rõ mặt người đàn ông đó, Phương Trì Hạ cả kinh, co mắt lại.

Là hắn.

“Sao lại là anh?” Mới hỏi một câu, liền có bước chân dồn dập đi về phía này.

Bước chân lộn xộn hình như có rất nhiều người.

Người đàn ông xoay chuyển ánh mắt, nhìn cô ở trong lòng, ngay lúc Phương Trì Hạ trợn to mắt, hắn tùy ý cời áo khoác trên người xuống, vút vào trong toilet, cúi người, khuôn mặt cúi xuống cổ cô.

Phương Trì Hạ toàn thân cứng ngắt phản xạ muốn phản kháng, người đàn ông hết sức nắm eo nhỏ của cô sau đó làm động tác ngoài ý muốn của cô.

Mặt chôn ở cổ cô, anh ta liền cắn xuống một cái.

“A—” Phương Trì Hạ bị đau, hừ nhẹ thốt ra.

Vừa dứt lời, tiếng bước chân ngoài cửa dừng lại.

Hiểu được tình huống trước

Mất, Phương Trì Hạ đang chuẩn bị đẩy anh ta ra liền trấn định ôm lấy hắn, tay che đầu anh ta, cô bỗng nhiên nói “Đừng như vậy, đây là nơi công cộng, tùy lúc đều có người ra vào, chúng ta về nhà trước có được không?”

Cô nói trấn định mà tự nhiên, không nghe ra được cái gì không đúng.

Người đàn ông chôn mặt ở cổ cô một mực không ngẩng lên.

Tư thế của hai người rất thân mật, nam nữ trẻ tuổi tìm kiếm kích thích ở nơi công cộng cũng không có gì không đúng.

Mấy người đàn ông sau lưng nhìn chằm chằm hai người một chút, lại chuyển đi nơi khác.

Tiếng bước chân càng ngày càng xa.

Phương Trì Hạ nhẹ thở phào, tay đang ôm chuyển thành đỡ hắn.

“Anh vẫn còn tốt đấy chứ?”

Người đàn ông bất động thanh sắc nhìn cô, đối với biểu hiện lúc này của cô hình như thật bất ngờ.

Hắn ngoài ý muốn không phải vì cô giúp anh ta mà vì đầu óc xoay chuyển nhanh như vậy.

Hon nữa còn thận trọng mà che vết thương của anh ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bả Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 190: Thân phận tôn quý như vậy

“Tôi không sao.” Nhẹ tức đầu, anh ta nói không sao nhưng mà biểu tình lại không chịu đựng được như vậy.

“Tôi có cách đưa anh rời khỏi nơi này, anh đợi một chút!” Phương Trì Hạ giúp anh ta đi vào trong toilet rồi quay người rời đi.

Lần nữa quay lại, trong tay mang theo một cái mũ lưỡi trai màu đen, vành mũ có thể che được đại bộ phận trên mặt anh ta.

Phương Trì Hạ dẫn hẳn ra ngoài, đầu tiên ở phi trường xem xét một chút, sau đó dẫn anh ta rời đi ở đại sảnh tương đối ít người.

Đi đến nơi để xe taxi, còn chưa có đón xe, mấy chiếc xe xa hoa Rolls-Royce bỗng nhiên dừng lại trước mặt hai người.

Cửa xe mở ra, một đám người mặc đồ tây từ bên trong đi ra.

Cung kính chào người đàn ông bên cạnh Phương Trì Hạ, thấy tay hắn bị thương đám người liền toát lên lo lắng.

Một người đàn ông trong đó đi lên, muốn hỏi tình huống lại bị một ánh mắt của anh ta ngăn lại.

“Rời khỏi nơi này trước!” Người đàn ông lạnh lùng nói, liếc xéo PHương Trì Hạ một cái, ánh mắt nhìn cô vài giây, xoay người được mọi người đỡ lên chiếc xe như vương giả kia mà đi.

Lúc sắp lên xe, hắn thỉnh linh quay mặt lại, nhìn Phương Trì Hạ nói “Vừa rồi, cảm ơn.”

“Không có gì.” Phương Trì Hạ một bộ dáng không sao cả, xoay người rời đi.

Cô cũng không biết người kia có thân phận gì, cô giúp đỡ chỉ bởi vì có quan hệ với Dung Hi.

Lần trước cùng Lạc Dịch Bắc đi nước R, lúc ở Vương cung có nói, người bên trong có quan hệ tốt với Sa Chức Tĩnh.

Người đàn ông đứng bên cạnh xe nhìn cô rời đi, ánh mắt hồi lâu cũng không dời.

“Phí Tư Nặc Điện hạ, chúng ta cũng đi thôi?” Người đứng sau hắn nhắc một câu.

Phí Tư Nặc lấy lại tinh thần, liếc hẳn một cái, lên xe như không có việc gì.

“Điện hạ, ngài bị thương có nghiêm trọng không?” Quân gia đi theo quan tâm hỏi.

“Không có gì, vết thương nhỏ mà thôi.” Người đàn ông về mặt không sao cả, nhìn về phương hướng Phương Trì Hạ rời đi.

“Người nào dám to gan như vậy?” Quân gia lại hỏi.

“Còn không phải mấy bang phái muốn phản vương thất?” Phí Tư Nặc đậm mặt trả lời, nói chuyện cũng không giống một người bị thương ngược lại không có đếm xỉa tới.

Quân gia cũng không nói gì thêm, bảo lái xe lái xe rồi đi.

Trong phi trường, Phương Trì Hạ cũng không trở lại nhà hàng Tây cùng Lạc Dịch Bắc mà anh đã đi tìm cô.

“Vừa rồi đi đâu?” Anh giống như đã đi tìm cô, ánh mắt lạnh lẽo.

“Đi bên cạnh dạo một lát, người khách anh đợi đã đến sao?” Cũng không nói chuyện gặp Phí Tư Nặc lúc trước, Phương Trì Hạ nghiêng đầu, ánh mắt nhìn xung quanh.

Lạc Dịch Bắc nắm tay cô, kéo cô ra khỏi phi trường.

Người muốn đến đã sớm đến.

Lạc Dịch Bắc tiếp khách buổi chiều là một vị quý tộc nước Pháp.

Phương Trì Hạ biết rõ tiếng Pháp, để cô nói chuyện với người Pháp cô nói vô cùng trôi chảy.

Hơn nữa cũng không tích chữ như Lạc Dịch Bắc, lúc trở về cô có nên bầu không khí cũng không quá mức cứng nhắc.

Nhìn cô như vậy, Lạc Dịch Bắc nghĩ mang cô đến đúng là không sai.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 191: Hai người đàn ông đàm phán

Đoàn người trở lại Dung Hi, Phương Trì Hạ lúc sau đi tới cạnh Thi Cận Dương.

Lạc Dịch Bắc lãnh ngao ngồi cách đó hai ghế, bất động thanh sắc nhìn chăm chăm hai người họ.

Phương Trì Hạ và Thi Cận Dương kỳ thật cũng không có làm gì, nói chuyện cơ hồ đều là về công việc, ngẫu nhiên hai người cũng cười cười nói nói, trông cũng không thần thiết lắm.

Lại nhớ đến lời cô nói ở sân bay, Lạc Dịch Bắc cảm thấy bản thân mình có lẽ thật muốn nhiều hơn.

Hơn nữa, lấy nhân cách của Thi Cận Dương, nếu biết đó là người phụ nữ anh em mình, anh ấy sẽ không làm ra chuyện gì.

Lạc Dịch Bắc vẫn rất tin tưởng Thi Cận Dương.

Chỉ là, hai người họ rõ ràng không có quan hệ gì lại còn cứ giữ người không chịu nhường cho anh là thế nào?

Cuộc họp báo chính thức sẽ bắt đầu vào buổi chiều.

Lần này người tham dự rất nhiều, không ít giới chuyên gia trang sức có uy tín trong ngoài nước đều tham dự, thậm chí còn có rất nhiều thành viên vương thất ở châu Âu.

Cuộc họp báo về trang sức của Dung Hi thường là quảng cáo trước, sau đó mới trưng bày trang sức, tiếp theo là giới thiệu từng sản phẩm.

Hai phút trước khi cuộc họp báo bắt đầu, một nhân viên công tác vội chạy tới, hoảng sợ báo cáo với Thi Cận Dương, “Thị thiếu gia, không tốt, nhân viên giới thiệu trong nhà gặp tai nạn, không tới được.”

“Vì sao bây giờ mới nói?” Thi Cận Dương nhăn mày, sắc mặt trầm trầm.

“Tôi cũng chỉ vừa mới nhận được tin đó.” Người nọ cúi đầu, vô tội giải thích.

Thị Cận Dương liếc mắt nhìn cô một cái, xoa xoa huyết Thái Dương, đầu dựa vào lưng ghế, nhắm mắt trầm tư nên giải quyết vấn đề này như thế nào.

Lạc Dịch Bắc thông thả ung dung đến gần anh, ngồi xuống vị trí bên cạnh, cánh tay kéo Phương Trì Hạ dậy, “Để cô ấy đi đi!”

“Trì Hạ?” Thi Cận Dương ngăn ra, có chút kinh ngạc đối với lời nói của anh.

Phuong Tri Hạ cũng rất ngoài ý muốn.

Trường hợp này, anh đề cô tới ứng phó?

“Lời giới thiệu đều đã viết xong hết, chỉ cần phiên dịch là được, lúc trước không phải tiếng Pháp hay tiếng Ý đều nói khá tốt sao?” Lạc Dịch Bắc nhìn nhặt nhìn cô một cái, đẩy cô cho nhân viên công tác, “Đưa cô ấy lên sân khấu, để cô ấy giải thích ngắn gọn các yêu cầu.”

“Vâng, Lạc thiếu.” Người nọ liền dẫn Phuong Tri Hạ đi.

Thi Cận Dương nhìn thân ảnh hai người rời đi, rõ ràng có chút lo lắng.

Lạc Dịch Bắc giống như không có việc gì, thừa dịp Phuong Tri Hạ rời đi, ánh mắt chuyển đến người Thi Cận Dương, nói điều kiện với anh, “Làm thế nào cậu mới bằng lòng nhường cô ấy cho tớ?”

“Đề cô ấy đi chính là vì việc này?” Thi Cận Dương có chút lo lắng Phuong Tri Hạ không ứng phó được, lúc nói chuyện có hơi thất thần.

“Điều kiện tùy cậu chọn.” Ánh mắt Lạc Dịch Bắc chuyển động theo tầm mắt Thi Cận Dương, nhàn nhạp nhìn Phuong Tri Hạ một cái, đề tài lại lần nữa quay lại chính sự.

“Bắt cứ điều kiện gì?” Thi Cận Dương lười nhác đáp lời anh.

“Chỉ cần cậu nói ra được.” Lạc Dịch Bắc nhìn theo thân ảnh Phuong Tri Hạ, bất đồng với Thi Cận Dương, anh chẳng những không sợ cô không biểu hiện tốt, thậm chí còn rất yên tâm.

Ánh mắt Thi Cận Dương hơi hơi nghiêng đi, yên lặng nhìn anh, đang chuẩn bị nói gì đó, trên sân khấu, âm nhạc lại bỗng nhiên vang lên.

Cuộc họp báo về Dung Hi mở màn là quảng cáo, lúc này được chọn chính là tác phẩm của Sa Chức Tĩnh, một cặp nhân cưới.

Hình ảnh quảng cáo ngay từ đầu chính là một tấm lụa mỏng trắng tinh mềm mại, một chiếc nhẫn từ một đầu lụa mỏng xuyên vào, theo lụa mỏng chậm rãi trượt xuống, chạm vào một chiếc khác, lúc sau tạo thành tầng hiệu ứng hoa hồng.

Toàn bộ hình ảnh cực kì có mỹ cảm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 192: Nhẫn cưới ba trăm triệu

Tất cả đồ trang sức của Dung Hi đều được chú ý về sự xa hoa, cao cấp, thiết kế tinh xảo, đẹp đẽ, ngay cả quảng cáo cũng như thế.

Âm nhạc nhẹ nhàng cùng quảng cáo vừa mới được phát ra, tất cả ánh mắt toàn trường đều tập trung lên trên đài.

Sau khi quảng cáo kết thúc, có nhân viên chuyên ngành đem trang sức trưng bày lên sân khấu, tiếp đó là giải thích.

Lần này giải thích là với các khách quý tham dự đến từ các quốc gia có quan hệ, yêu cầu cực cao đối với ngôn ngữ, phải thuần thục nhiều thứ tiếng.

Một dịp lớn như vậy của Dung Hi, giải thích mỗi người một câu, có liên quan trực tiếp đến mức độ toàn bộ cuộc họp báo, cùng với này là kỳ tân tuyên bố công trạng tiêu thụ trang sức.

Đây là nguyên nhân khiến Thi Cận Dương có chút không yên tâm sau khi thấy Lạc Dịch Bắc đẩy Phuong Tri Hạ đi lên.

Nhưng ngay khi thanh âm của Phuong Tri Hạ chậm rãi vang lên, mỗi bản khoản của anh lập tức từ từ biến mất.

“Xin chào quý vị, hoan nghênh quý vị đến tham dự cuộc họp báo lần này của Dung Hi. Mỗi cuộc họp báo của Dung Hi đều giống nhau, mỗi một kỳ giới thiệu sản phẩm mới, chúng ta đều sẽ có một chủ đề chính xác. Chủ đề kỳ này, chúng tôi gọi nó là “Sơ Tâm”…….”

“Cảm hứng của chủ đề lần này đến từ tác phẩm mới của Lạc phu nhân, từ một chiếc gậy được anh, con tim em vẫn như cũ chưa hề thay đổi. Hiện tại chúng ta vì ngài trưng bày món trang sức này, tức thiết kế đến từ Lạc phu nhân…….”

Thanh âm có nhẹ nhàng lại chậm chạp, thanh thanh đậm đậm vang lên toàn trường cuộc họp báo.

Trước nói bằng tiếng Trung để chiếu cố khách khứa các quốc gia ở hiện trường, lúc sau có mới dùng tiếng Anh, tiếng Pháp, tiếng Ý, cùng với tiếng Đức, tiếng Tây Ban Nha lặp lại một lần nữa lời mình vừa nói.

Tác phẩm của Sa Chức Tĩnh là một cặp nhẫn cưới bạch kim, ở giữa được khảm một viên kim cương hình tròn sáng lấp lánh, 0.18 carat, thiết kế nhỏ gọn lại sang trọng.

Hon nữa, tác phẩm lần này của bà chỉ có một đôi, độc nhất vô nhị trên thế giới.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cặp nhẫn kia, không biết đang trầm tư cái gì.

Sơ tâm…….

Đứng sau khu vực ghế ngồi, một thân ảnh chậm rãi đi về phía đoàn nhân viên công tác.

Gần nhất, vừa vận nghe được giải thích Phuong Tri Hạ.

Từ một chiếc gậy được anh, con tim em vẫn như cũ chưa hề thay đổi…….

Nhắm nuốt từng chút một ngụ ý trong miệng cô, khóe miệng người đàn ông khẽ cong lên.

“Ái, lát nữa giúp tôi mua cặp nhẫn này.” Phí Tư Nặc phân phó với tùy tùng bên cạnh rồi chọn một vị trí ở góc ngồi xuống.

Cuộc họp báo vẫn còn đang tiếp tục, toàn bộ tác phẩm triển lãm xong cũng phải mất hơn hai giờ đồng hồ.

Trang sức Dung Hi phát hành đa phần đều là hạn lượng (số lượng có hạn), cơ bản sau khi cuộc họp báo kết thúc, rất nhiều người đã mua rồi.

Thời điểm Lạc Dịch Bắc đứng dậy chuẩn bị rời đi, một nhân viên công tác chạy lại nhỏ giọng hội báo, “Lạc thiếu, một vị tiên sinh nguyện ý ra giá ba trăm triệu mua cặp nhẫn cưới do phu nhân thiết kế.”

“Không bán.” Lạc Dịch Bắc không hề do dự chút nào, ném cho người nọ một câu, nghiêng đầu muốn đi, bên cạnh, thanh âm Thi Cận Dương bỗng nhiên truyền đến, “Lý do?”

Lạc Dịch Bắc dừng bước chân lại, nghiêng đầu, nhìn anh một cái, đuôi lông mày khẽ nhướng. “Tớ muốn.”

Thi Cận Dương ngăn ra, rõ ràng bị lời nói của anh làm cho khiếp sợ.

Cậu ta muốn?

Nhưng đó là nhẫn cưới!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 193

"Lát nữa đưa tôi cặp nhẫn đó." Thông báo một tiếng với nhân viên công tác bên cạnh, Lạc Dịch Bắc liền xoay người rời đi.

Thì Cận Dương là người khôn khéo cỡ nào, đầu hơi hoạt động một chút đã đoán được một ít.

Ánh mắt anh cứng đờ chuyển hướng sang Phương Trì Hạ đang đi tới bên này, nơi nào đó trong lòng anh hoàn toàn sụp đổ.

Lúc trước anh còn có ý đối với cô nhưng tất cả đều đã bị cặp nhẫn cưới kia của Lạc Dịch Bắc đánh tan nát đến nỗi không còn gì.

"Làm sao vậy?" Phương Trì Hạ lại không biết gì, bước vài bước tới, ngồi xuống cạnh anh.

"Không có gì, biểu hiện vừa rồi rất tốt! Trở về đi!" Thì Cận Dương tán thưởng một câu, đứng dậy đi lên văn phòng làm việc của mình.

Lạc Dịch Bắc còn chưa ra khỏi phòng trung bày, nhân viên công tác kia lại bước tới.

"Lạc thiếu, vị tiền sinh lúc trước ra giá 300 triệu muốn mua cặp nhẫn cưới này đã tăng thêm 300 triệu nữa."

"Nói với anh ta cặp nhẫn này là vô giá, bảo anh ta đổi cái khác đi." Lạc Dịch Bắc nói xong liền sai bước vào tòa nhà văn phòng.

Bên cạnh, một thân ảnh nhỏ nhỏ ngẩng đầu ưỡn ngực đi qua bên này, vừa vận nghe được lời Lạc Dịch Bắc mới nói.

Bước chân của thân ảnh nhỏ dừng lại, nghiêng đầu nhìn thoáng qua phương hướng Lạc Dịch Bắc biến mất, tựa như phát hiện chuyện gì đó mới lạ, xoay người một cái lập tức chạy tới chỗ Lạc Ân Kỳ gần đó.

"Báo cáo ông, con có một tin tức quan trọng muốn thông báo!" Khuôn mặt tròn tròn của Tiểu Tà bõ vì chạy trốn quá nhanh nên trông đỏ ửng, đáng yêu cực kỳ, còn giống như có chuyện lạ hành lễ với ông.

Lạc Ân Kỳ bị thẳng bẻ chọc cười, "Hừm? Nói cho ông nghe một chút."

Tiểu Tà làm cái vè mặt trấn định, cười hi hi nói, "Chiếc nhẫn có ý nghĩa trong cuộc họp báo lần này đã bị Dịch Bắc ca ca nuốt mất rồi!"

Ban đầu Lạc Ân Kỳ có chút sửng sốt, chỉ nghĩ là trẻ nhỏ nghịch ngợm, nhắc nhở bé một câu, "Tiểu Tà, đó là nhẫn cưới, Dịch Bắc ca ca con lấy để làm gì?"

Tiểu Tà bò lên trên chiếc ghế dựa bên cạnh ông, ngồi xuống, ngẩng khuôn mặt nhỏ nhỏ lên nhìn ông rồi cười hi hi, mi mắt cong cong nói, "Đưa cho chị dâu tương lai a!"

Lạc Ân Kỳ bị bé nói cho co giật khỏe mắt, nhìn chăm chăm khuôn mặt non nớt của bé, mắt mặt thờ dài, "Chị dâu con đã lâu rồi chưa. .... Haizz!"

Một câu, chưa nói xong, tựa hồ có chút bất đắc dĩ.

Tiểu Tà mới bảy tuổi, đầu óc hiện tại đều đắm chìm trong chuyện Lạc Dịch Bắc giữ lại cặp nhẫn cưới "Sơ tâm".

Bé lúc này tựa như chú phóng viên nhỏ, thật sự hưng phấn, không có để ý đến lời của ông, cũng không nghe hiểu ý tứ của ông.

Bỗng ông ngồi một lát đã chạy đi tìm Lạc Hi Thần.

Hàng ghế phía dưới cuối, Phí Tư Nặc ngồi dựa vào lưng ghế, nhớ lại lời nhân viên công tác mới vừa truyền lại, mặt mày u ám.

Sáu trăm triệu cũng không bán?

Cặp nhẫn đó quan trọng đến vậy?

Văn phòng trên lầu, cặp nhẫn đã được đưa cho Lạc Dịch Bắc sau năm phút đồng hồ.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế làm việc, mở hộp nhẫn ra, anh lẳng lặng nhìn cặp nhẫn cưới phát ra ánh sáng lộng lẫy dưới ánh đèn, cầm lấy một chiếc đeo thử.

Không rộng không chật, rất vừa vặn, giống như vì tay anh mà chế tạo.

Nhìn chăm chăm bàn tay mang nhẫn của mình một hồi lâu, Lạc Dịch Bắc gỡ chiếc nhẫn ra, thật cẩn thận để lại vào hộp, đặt chiếc hộp vào trong ngăn kéo bàn làm việc, khóa lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 194: Đêm nay tôi tới đón em

Phương Trì Hạ trở lại văn phòng, còn chưa kịp ngồi xuống thì Đồng Nhan bỗng nhiên gọi tới.

Đồng Nhan hôm nay cũng tham dự cuộc họp báo lần này, nhưng do Phương Trì Hạ vẫn luôn ở trên sân khấu nên không thấy được cô.

Hai người hàn huyên một lát, Phương Trì Hạ trước tiên rời khỏi Dung Hi, đi ra ngoài cùng với cô.

Cô cũng không gọi Lạc Dịch Bắc tới đón, lúc tan tầm, Lạc Dịch Bắc còn chờ cô dưới tầng trệt một hồi lâu.

Nửa giờ sau đợi không thấy người đi xuống, anh liền gọi cho cô, "Ồ đâu?"

"Tôi đang dùng cơm với Nhan Nhan!"

Thanh âm rất vui vẻ, nhất thời làm sắc mặt Lạc Dịch Bắc đen kịt lại.

Anh đợi ở dưới nửa giờ, kết quả hiện tại cô đã dùng bữa tối ở bên ngoài với người khác?

Càng làm cho mặt hắn đen chính là, Phương Trì Hạ cũng không biết là vội hay thấy anh không nói chuyện, trực tiếp cúp điện thoại.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm màn hình di động một hồi lâu, khuôn mặt có chút nhăn nhó, hằm hằm bước lên xe, anh lái xe một mình trở về nhà hai người.

Từ sau khi kết hôn với Phương Trì Hạ, dường như việc vặt trong nhà đều là cô phụ trách.

Lạc Dịch Bắc đi vào phòng, nhìn bàn ăn trống rỗng, lại nhớ đến hương thơm nhân nhật trong phòng bếp ngày thường, đây là lần đầu tiên anh ý thức được có cô tốt hơn rất nhiều.

Hôm nay Lạc Dịch Bắc đợi cô ở bên ngoài lâu như vậy, kết quả người đã đi mất, lúc này trong lòng anh thật sự khó chịu, nhìn cái gì trong nhà cũng không vừa mắt, thậm chí ngay cả mọi thứ xung quanh cũng rất chướng mắt.

Đồ Đồ béo cuộn tròn nằm trên sofa, vẻ mặt mờ mịt nhìn anh, ánh mắt rất vô tội.

Lạc Dịch Bắc gọi điện thoại cho người hầu mang thức ăn lên, tùy ý giải quyết xong bữa tối rồi ngồi xuống ghế sofa ôm nó.

Ngồi gần hơn một giờ, anh nâng tay lên nhìn đồng hồ, gọi điện thoại cho Phương Trì Hạ, “Khi nào trở về?”

“Hôm nay có lẽ sẽ hơi muộn, em đang nói chuyện với Nhan Nhan.” Phương Trì Hạ trả lời anh rồi cúp điện thoại.

Lạc Dịch Bắc nghe di động truyền đến âm thanh "tút TUT TUT", ánh mắt lạnh băng.

Càng ngày càng có can đảm!

Phương Trì Hạ đi cùng Đồng Nhan, tựa như bao nhiêu giờ cũng không đủ.

Lúc này đã là 11 giờ tối cũng còn chưa kết thúc.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên sofa phòng khách, ngón tay đan vào nhau, không hiểu sao hai đứa con gái có thể nói nhiều như vậy.

Tới 11 giờ 30 phút, thấy thời gian quá thật không còn sớm, anh lại gọi điện thoại cho Phương Trì Hạ, “Ồ đầu, tôi tới đón em”

Đầu dây bên kia, Phương Trì Hạ tựa hồ sững sốt một chút, dường như không nghĩ rằng anh sẽ làm như vậy, trầm mặc một hồi lâu, ngượng ngừng đáp, “Nhà ăn Lota.”

Lạc Dịch Bắc cúp điện thoại, xoay người lập tức đi ra ngoài.

Thời điểm Phương Trì Hạ cùng Đồng Nhan đi ra nhà ăn là 11 giờ 40.

Nghĩ đến Lạc Dịch Bắc muốn tới nên cô để Đồng Nhan về trước.

Lúc Lạc Dịch Bắc đến, cô đã đứng ở trên phố, đồ mặc trên người có chút phong phanh, mái tóc dài mềm mại tung bay trong gió, vài sợi tóc đen che đi một phần gương mặt, môi đỏ kiêu diễm, dụ hoặc khác thường.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên xe, tầm mắt cách cửa xe lảng lảng nhìn chăm chăm cô một lúc lâu, đẩy cửa xe đi xuống.

Phương Trì Hạ cảm thấy phía sau có tiếng bước chân, còn chưa kịp phản ứng lại, một trận hơi thở mát lạnh bỗng nhiên thổi đến, đến khi lấy lại tinh thần, gương mặt của Lạc Dịch Bắc đã tới gần sát cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 195: “CÓ” ngoài ý muốn thì có gì không tốt

Anh nhìn cô, mắt đen tâu u quang, hơi thở thờ ra nóng nực làm không khí bên người Phương Trì Hạ nóng lên không ít.

Phương Trì Hạ ngẩn ra, bản chân lui một bước, phản xạ có điều kiện muốn đẩy anh ra, nhưng cánh tay anh đã ôm lấy eo cô, kéo cô vào trong lòng, bàn tay nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của cô lên, ánh mắt tình tứ của anh nhìn khuôn mặt cô, sau đó lập tức cúi người về phía cô.

Phương Trì Hạ căn bản không biết đã xảy ra chuyện gì, bỗng nhiên nhìn thấy anh hành động như vậy, đầu hoàn toàn ngây ngốc.

“Lạc Dịch Bắc, anh đứng như thế!” Cô nhu mảy, đầu muốn né tránh khỏi mặt anh, anh lại mạnh mẽ giữ chặt hàm dưới của cô, xoay mặt cô lại.

Tựa hồ đối với việc cô không phối hợp anh có chút bực, lập tức cắn môi cô một cái.

Phương Trì Hạ ăn đau, hừ nhẹ vài tiếng trong lòng anh, cũng không tiếp tục tránh né, ngược lại còn lấy tay ôm chặt vai anh.

Tính cách anh, cô rất rõ ràng.

Thời điểm muốn làm gì đó, bạn càng phản kháng, anh ta càng sẽ khiến bạn chịu tội!

Cứ như vậy dựa vào trong lòng anh, tùy ý để anh muốn làm gì thì làm được một lát, cô có thấp thòm thương lượng với anh, “Nơi này là trên đường cái, chúng ta đi về trước đã, được không?”

Thanh âm cô mềm mại mại mại, thời điểm cô nói chuyện như vậy, Lạc Dịch Bắc không mảy làm cô khó xử.

“Trở về rồi tiếp tục?” Lạc Dịch Bắc vòng hai tay ôm vòng eo mảnh khảnh của cô, đuôi lông mày khẽ nhướn, chớp mũi nhẹ cọ vào cô.

Phương Trì Hạ ngẩn ra, trên mặt nóng ran, nhưng không do dự, vẫn nhẹ gật đầu, “Được, trở về rồi tiếp tục.”

Lạc Dịch Bắc rất vừa lòng với đáp án này của cô, kéo cô lên xe, bản chân hung hăng gặm mạnh lên chân ga, chiếc xe thể thao màu trắng “vèo” một tiếng chạy thật nhanh, mười phút sau liền ngừng ở ngoài biệt thự hai người.

Anh xuống xe, đưa tay mở cửa xe rồi kéo tay cô lập tức đi vào phòng, vừa mới tiến vào, anh đã ép cô dựa vào vách tường, khuôn mặt tuần tú vui vào cổ cô, hít thật sâu hương thơm trên người cô, bàn tay bắt đầu cởi quần áo cô.

Phương Trì Hạ nâng tay lên muốn ngăn lại, Lạc Dịch Bắc đã thuận thế giữ chặt cổ tay cô, bắt chéo hai tay cô về phía sau.

Phương Trì Hạ bất đắc dĩ, biết đêm nay tránh không khỏi, lòng bàn tay chống lên vách tường lạnh lẽo, đơn giản tùy ý để anh muốn làm gì thì làm . . . . .

Phòng khách to như vậy chỉ có ánh trăng mờ lung ngoài cửa sổ chiếu vào, hai người đèn cũng chưa bật, cứ như vậy dựa vào tường, ngay cả thời gian đổi chỗ khác cũng ngại phiền toái.

Trong bóng tối, tiếng thờ dục của hai người thỉnh thoảng vang lên, khi nhanh khi chậm, giao hòa, lượn lờ, cuối cùng thân mật hòa thành một thể . . . . .

Không biết qua bao lâu, thời điểm Phương Trì Hạ trở về phòng là Lạc Dịch Bắc ôm lên lầu.

Vào phòng, lúc này rõ ràng đã mọi mặt bất kham, nhưng mà, cô lại cố gắng gượng giữa từ trong lòng của anh ra, bước vài bước tới bên ngăn kéo, lấy ra một hộp thuốc nhỏ từ ngăn dưới cùng, đưa lưng về phía anh uống một viên.

Lạc Dịch Bắc đứng phía sau cô, yên lặng nhìn động tác của cô, kỳ thật lúc trước loại chuyện này anh cũng không phải không thấy cô làm, nhưng mà hôm nay lại vô cớ làm anh có chút chướng mắt.

Cô còn sợ giữa hai người xảy ra ngoài ý muốn?

Lý do là gì?

Lạc Dịch Bắc cảm thấy, không nên để một người phụ nữ bụng dạ khó lường giả cho anh sẽ làm ra chuyện.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 196: Nếu như có con

Nếu như có con, không đề cập tới chuyện cô sẽ có phi nuôi dưỡng giá trên trời không nói, sau này hai người sẽ gặp gỡ rất nhiều, cô cũng có thể công khai quan hệ hôn nhân của hai người, thân phận của cô sẽ được làm rõ.

Những chuyện lời ích này cô thông minh như vậy Lạc Dịch Bắc không tin cô không rõ ràng những chuyện này.

Vì sao còn muốn có biện pháp phòng tránh?

Là muốn buông câu dài sao?

Phuong Trì Hạ nhìn qua thấy anh trầm tư không biết đang suy nghĩ cái gì, liền làm như không có việc gì đi vào tắm.

Ngày hôm sau, thứ bảy.

Hai người tới hôm qua ngủ muộn như vậy, Phuong Trì Hạ ngày hôm sau lại có tinh thần dậy sớm như vậy.

Cô cũng phục chính mình.

Hôm nay hai người đều không cần đi làm, Lạc Dịch Bắc thức dậy có chút muộn.

Lúc ở trên giường đợi, từ phòng tắm thỉnh thoảng có âm thanh của Phuong Trì Hạ truyền ra.

Cô sáng sớm như vậy đã tắm, biệt thự được hai người đã yên tĩnh nên cô làm cái gì trong phòng tắm anh cũng nghe rõ.

Lạc Dịch Bắc còn chưa tỉnh lại, chỉ nghe thấy trong phòng tắm truyền ra tiếng nước xôn xao một chút lại một chút,vô cùng tuần hoàn.

Mây nhú lại, anh nhắm mắt rồi mở ra.

Người trong phòng tắm lại xem như anh không tồn tại, tiếng nước lại tiếp tục một chút lại một chút rất tuần hoàn.

Thật vất vả mới chấm dứt, rốt cuộc an tĩnh được một lát, cũng không đến hai phút, trong phòng lại vang lên tiếng hát.

Cũng không biết cô hát cái gì, âm thanh réo rất thỉnh thoảng vang lên “Một mình cô độc, một mình sống, đi đường một mình, bị thương một mình...”

Đây chắc chắn là một bài hát thương cảm nhưng Phuong Trì Hạ hát lại không có một chút cảm giác này mà lại thấy rất vui mừng.

Chỉ là những lời kia là cái gì?

Lạc Dịch Bắc rất không thích nghe cô hát những lời này, trong ngực như bị lấy ra cái gì, nghe rất không thoải mái.

Ánh mắt nhìn vào nhà tắm, rống lên một tiếng “Phuong Trì Hạ, em ngậm miệng lại cho anh! Sáng sớm mà học người ta phiền muộn cái gì đó?”

Anh rống to như vậy khiến cô cũng sợ một chút, sau đó liền lặng.

Lạc Dịch Bắc bực bội rời giường, tùy ý khoác thêm áo khoác đi vào phòng tắm.

Phuong Trì Hạ đang súc miệng, đột nhiên thấy anh đi vào, cứng ngắc ngừng đầu “Anh tỉnh rồi à.”

“Về sau đừng nghe những thể loại nhạc này.” Lạc Dịch Bắc đi vào nghênh ngang kéo cô ra ngoài, mình đứng trước bồn rửa mặt.

Nhìn cô đang đứng ở cửa ngăn nắp, anh ung dung nói thêm một câu “Không có việc gì thì nghe hát là được rồi, không phải lúc trước hát không được sao?”

“Cút!” Phuong Trì Hạ trầm mặt xuống, rống anh một câu quay người đi.

Lạc Dịch Bắc không có việc gì lấy ly súc miệng, nhìn phía trên thì sững sốt một chút.

Ly súc miệng của anh và Phuong Trì Hạ đều màu trắng, vốn không có cái gì bây giờ lại được vẽ lên hai khuôn mặt cười.

Một trái một phải hai cái ly để song song một chỗ, nhìn rất giống một đôi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 197: Ban công hữu tình như thế

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm hai cái ly, khóe môi không tự chủ nở một nụ cười.

Ngoài ý muốn anh cũng không lau hình vẽ đi mà cầm lên chậm rãi đánh răng, sau đó lại để song song ở trên kệ.

Lúc thay đồ đi xuống, Phuong Trì Hạ không có ở phòng khách, không biết đang bận rộn cái gì.

Lạc Dịch Bắc đầu tiên đi vào phòng bếp cũng không thấy người liền chuyển ra ngoài vườn.

TRước cửa, Phuong TRì Hạ tóc dài tùy ý buông lên, đưa lưng về phía anh đang trang trí bình đài.

Trong biệt thự có rất nhiều hoa, cô đang chuyển mấy bồn hoa, sắp xếp lại bình hoa đặt ở bên ghế sofa, đối diện là ghế dựa ở giữa có bàn thủy tinh nhỏ.

Cái tạo lại đơn giản nhưng lại có một không gian xinh đẹp.

Hết thấy thứ thứ đều là cô thiết kế, xong việc hình như cô thấy rất hài lòng.

Nhìn Nhìn một chút, Phuong Trì Hạ đang nghĩ sau này ba bữa cơm có thể bày ở đây.

Lạc Dịch Bắc nhìn thấy thì lại nghĩ hai người có thể ở nơi này có bao nhiêu kích thích a!

Anh tới hôm qua mới ăn no thỏa mãn, bây giờ nhìn sofa đang bày ở đó lại bắt đầu có tư tưởng không đứng đắn.

Phuong Trì Hạ không có nhìn thấy anh, nhìn thoáng qua ghế sofa muốn đi qua ngồi, Lạc Dịch Bắc lại bước nhanh hơn cô sau đó mặt không đổi sắc ngồi lên.

Dựa vai trên ghế, hai tay duỗi ra chân gác lên ghế dựa, nghiêng đầu nhìn lại cô, đạm mạc nói với cô “Cũng không tệ lắm”

Bộ dáng của anh rõ ràng rất hưởng thụ, nhưng nói mấy chữ kia lại kiểu vô cùng miễn cưỡng.

Đoạt vị trí của cô anh một chút cũng không tự thấy, còn ngồi lên trên không có ý định đứng lên.

Phuong Trì Hạ rất muốn đẩy anh ra khỏi ghế salon nhưng mà một chút khí lực kia của cô lại không làm gì được anh.

Cô lạnh lùng liếc anh một cái, đi vào bụng bữa sáng ra

Kì thật chỉ cần Lạc Dịch Bắc không giãy vò cô ở đây thì cô rất thích vị trí này.

Cũng không biết từ lúc nào, cô bắt tri bắt giác đem nơi này thành nhà của mình.

Ngoại trừ Lạc Dịch Bắc, tất cả mọi thứ ở biệt thự này đều khiến cho cô thấy rất ấm áp.

Đề bữa sáng xuống, Phương Trì Hạ tự mình ngồi xuống trên ghế dựa ở đối diện.

Cái ghế cô ngồi giống ghế lác.

Lúc đang ăn, cô vừa động một chút là nó liền lắc lư.

Bị như vậy mấy lần, Phương Trì Hạ rất là tức giận.

Lại nhìn Lạc Dịch Bắc đang thành thoi ngồi ăn ở đối diện, cô cực kì bất bình đứng dậy.

“Anh ngồi xích qua một chút!” Đẩy anh sang một bên, cô ngồi xuống bên cạnh.

Hành động khiến cho Lạc Dịch Bắc sửng sò, tay gấp thức ăn còn dừng lại giữa không trung.

Anh hình như không nghĩ đến cô hành động như vậy, ánh mắt chuyển sang nhìn cô lại nhìn hai người đang ngồi sát bên nhau.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 198: Bị chiếm lấy thành quả lao động

Bàn ăn hình tròn, vì dễ thuận tiện ăn mà Phương Trì Hạ ngồi cách anh rất gần.

Đại khái là cô cũng không chú ý hai người ngồi gần sát nhau như vậy.

Thấy Lạc Dịch Bắc nhìn cô chằm chằm như vậy cô cũng sửng sò một chút.

Tầm mắt nhìn theo mắt anh, thấy cơ thể hai người gần sát, sắc mặt cô chút không được tự nhiên.

“Em vẫn là qua ngồi ở đối diện a!”

Chỉ là đến lúc ăn cơm ghế dựa lại dựng đưa, khiến cô thấy thật không công bằng.

Dựa vào cái gì cô vất vả bận rộn sửa sang cuối cùng thành quả lại để cho anh hưởng thụ?

Một bữa sáng, Phương Trì Hạ ăn với trạng thái rất không tốt.

Ăn bữa sáng xong, thừa dịp Lạc Dịch Bắc đi vào phòng khách lấy cái đi, cô nhìn ghế salon vài bước liền đi qua.

Thư thái nằm lên, mở rộng tay chân, vốn muốn hưởng thụ một mình chiếm lấy sô pha nhưng lại thấy hành vi của mình có chút ấu trĩ, tay chân duỗi ra lại rút về.

Từ trên ghế ngồi dậy cô tùy ý lấy một quyển tạp chí ra xem, ngồi qua một bên chứa vị trí cho hần.

Quảng thời gian ở chung này, Phương Trì Hạ tương đối rõ ràng tính cách của Lạc Dịch Bắc.

Cô cảm thấy nếu như cô đoạt sô pha với anh, Lạc Dịch Bắc không chừng là trực tiếp ôm cô ném qua một bên.

Phương Trì Hạ cảm trong tay là quyển tạp chí tài chính, một đồng con số khiến cho cô chóng mặt buồn ngủ.

Sáng hôm nay cô lại dậy quá sớm, mới xem một lát đã ngủ luôn.

Lúc Lạc Dịch Bắc đi ra, cô đang nằm trên sô pha nhắm mắt nằm ngủ.

Gió thổi khiến tóc cô có chút rối, mấy sợi tóc thỉnh thoảng lướt lên mặt cô, giống như lông vũ chọc lên mặt lại khiến cho trong lòng của Lạc Dịch Bắc có chút ngứa ngáy.

Từng bước đi về phía cô, anh ngồi xuống ở bên cạnh, ma xui quỷ khiến thế nào mà đưa tay lên vén mấy sợi tóc trên mặt của cô vén ra sau tai.

Đầu ngón tay xen kẽ giữa tóc cô vuốt vuốt mấy sợi tóc, nhìn chằm chằm cô.

Tóc Phương Trì Hạ rất mượt, màu tóc như màu Chocolate để lại cảm xúc mượt mà trên đầu ngón tay.

Trên tóc cô có mùi hương rất thơm, không như mùi trên người cô cũng không như mùi sữa tắm mà là một mùi thơm rất tự nhiên dễ chịu.

Phương Trì Hạ hình như không có dấu hiệu tỉnh lại, tóc bị hần quăn lại gãy vò nhiều lần cũng không có rung động, đầu dựa vào nhẹ nhàng lệch xuống.

Một động tác khiến cho tóc đang quăn quanh đầu ngón tay của anh rơi xuống, tạo thành đường cong, rơi xuống mặt cô.

Lạc Dịch Bắc nhui lại, ôm cô ngay ngắn lại, đầu ngón tay lại xoắn lấy tóc cô một lần nữa.

Giữ chặt đầu cô khiến cho mặt cô đối diện với mặt hần khuôn mặt tuấn tú cúi xuống, môi mòng hôn lên tóc cô, ánh mắt nhìn môi cô.

Anh còn nhớ rõ cảm xúc tồi qua môi cô dán lên môi anh ấm áp, còn mang hương thơm nhàn nhạt, giống mùi vị của bánh pudding.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 199: Lấy tay của anh ra đi

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn, môi muốn hôn một chút, Phương Trì Hạ lúc trước còn không có phản ứng đột nhiên mở mắt ra.

Lạc Dịch Bắc cứ như vậy dừng động tác lại, ánh mắt bình tĩnh nhìn cô.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn anh, cô không nghĩ vừa tỉnh dậy đã gặp phải tình huống như vậy, ánh mắt có chút mê mang.

Bốn mắt nhìn nhau, lắng lặng nhìn mình thu nhỏ ở trong mắt anh, cô cũng sờ vài giây, mặt không được tự nhiên đẩy anh ra, giữ khoảng cách với hắn.

“Tình.” Giọng nói của Lạc Dịch Bắc mang theo ý cười còn có chút chế nhạo.

“Ừ.” Phương Trì Hạ nhìn đi nơi khác, đầu hơi nghiêng nghiêng để tránh tiếp xúc với hắn, nhắm mắt lại xem anh như không tồn tại tiếp tục nghỉ ngơi.

Tóc cô buộc rất lỏng, vừa nghiêng đầu, dây buộc tóc liền rơi xuống, tóc mềm nhẹ nhàng rơi xuống vai.

Gió trong vườn thổi khiến cho tóc cô có chút rối, nhưng lại làm cho người ta rung động nói không nên lời, trừu chọc khiến cho lòng anh ngứa ngáy.

Tóc đen môi đỏ như nàng Bạch Tuyết, lúc này Phương Trì Hạ khiến cho Lạc Dịch Bắc nghĩ đến hình ảnh tối qua cô tóc dài bị gió lướt rung động.

Lắng lặng nhìn cô, tay Lạc Dịch Bắc ma xui quỷ khiến nâng lên sau đó làm một hành động ngoài ý muốn.

Tay đặt lên đầu cô, tận lực đem tóc cô vò rối, nhìn những sợi tóc bị gió thổi bằng phẳng lại, tay anh lần nữa đưa tới.

Phương Trì Hạ nhắm mắt lại, chính vì muốn khoảng cách với anh mà cô mới di chuyển sang bên cạnh, nhanh chóng nằm ngủ, không nghĩ anh lại làm hành động như vậy, lại mở mắt ra.

Phương Trì Hạ căn bản không biết anh đang làm gì, người cứng ngắc quay lại “ Anh làm cái gì đó?”

Lạc Dịch Bắc bị cô chất vấn, tay đặt trên đầu cô cũng không có ý thu lại.

Đầu ngón tay giúp cô vuốt lại tóc rơi trên mặt, anh như không có việc gì quay lại nói một câu “Chỉnh tóc lại cho em.”

Tay giả vờ không có việc gì vuốt vuốt lại tóc cho cô.

“Lấy tay ra đi!” Phương Trì Hạ nhìn anh, ánh mắt phun hỏa.

Cô hình như thật sự tức giận, nhìn anh nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh coi cô là cái gì? Chó con sao?

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn cô một cái, cũng ý thức được hành vi của mình đã quá đà nhưng cũng không thu tay lại.

Phương Trì Hạ tức giận muốn giặt tay anh xuống nhưng Lạc Dịch Bắc lại thuận thế ôm cô ngồi lên đùi mình.

Một động tác khiến cho Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn về phía hắn.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, không đếm xỉa tới vuốt tóc lại cho cô, một lần lại một lần hơn nữa còn rất tinh tế.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 200: Như là vuốt một món đồ Chơi

Động tác của anh chậm rãi, như vuốt ve một món đồ chơi tinh xảo, đầu ngón tay vuốt tóc cô, cũng không biết có phải cố ý hay không, tay còn vuốt qua cổ cô.

Tay anh hơi lạnh, khi vuốt qua da cô kích thích một dòng điện, cổ Phương Trì Hạ mẫn cảm, da thịt mòng nổi lên một tầng ửng đỏ.

Lạc Dịch Bắc quan sát phản ứng của cô, vuốt tóc dài, động tác như cũ không dừng lại, lại còn ngày càng chậm, nhất là lúc vuốt quan cổ cô.

Phương Trì Hạ hô hấp hỗn loạn, ngực không quy luật bắt đầu phập phồng.

Lạc Dịch Bắc khóe môi cười, đối với phản ứng của cô rất hài lòng.

Nha đầu này, nhạy cảm như vậy...

Mắt Phương Trì Hạ nhìn qua phản ứng của anh, trên mặt có chút xấu hổ bối rối đứng lên, như không có việc gì đi vào trong phòng “EM đi xem Đoàn Đoàn đang làm cái gì?”

Nhìn bóng lưng cô thoát nhìn như không có việc gì, nhưng bước chân lại chạy rất nhanh, gần như là chạy trời chết.

Lạc Dịch Bắc khẽ vuốt cằm, nhớ lại cảm giác trên tay khi vuốt da cô, khóe môi chậm rãi cười.

Nhưng mà nghĩ đến lí do cô rời đi, mặt lại từ từ ngưng lại.

“Đoàn Đoàn?”

Bị anh khơi dậy cảm giác như vậy rồi còn nghĩ đến mèo?

Lạc Dịch Bắc có cảm giác như bị vũ nhục, chậm rãi đi theo sau vào, lúc này chuông điện thoại bỗng nhiên vang lên “Bác thiếu gia, anh đang ở đâu? Mau đến họp mặt a! Em với anh em đang ở sơn trang!” Âm thanh Thi Lạc từ điện thoại truyền đến, còn có chút hưng phấn.

Hắn mới rất nhiệt tình, trong điện thoại còn truyền ra tiếng cười đùa.

Bất kể Lạc gia hay Thi gia hay Đồng gia, bình thường đều rất hay qua lại, loại tiệc này cũng rất hay mở.

Nếu như là gặp gỡ bình thường, Lạc Dịch Bắc sẽ trực tiếp đi đến, nhưng hôm nay lại không tự chủ được nhìn qua Phương Trì Hạ.

Hôm nay là thứ bảy, hai người đều nghỉ, nếu như anh đi, thì chỉ còn lại cô ở nhà.

Phương Trì Hạ đang ôm Bao quanh ngồi trên ghế salon, thấy ánh mắt của anh, đoán được anh có điều muốn nói, liền ra vẻ không quan tâm cả “Muốn đi ra ngoài sao? Anh đi đi, em tí nữa còn rất nhiều chuyện phải làm.”

Có kì thật rất vui nếu anh đi, ít nhất anh vừa đi, cô sẽ không còn tùy lúc lại thấy xấu hổ.

Cô đã nói như vậy, Lạc Dịch Bắc liền lái xe đi ra ngoài.

Đi đến sơn trang Thi Lạc nói, có rất nhiều người, nhưng đều là bạn bè thân thuộc.

Thi Lạc bình thường là một dạng lưu manh vô lại, khi Lạc Dịch Bắc đến, hắn đang trái phải ôm mỹ nữ chơi đùa.

Thấy Lạc Dịch Bắc rất ân cần mời hắn “Bác thiếu gia, cùng chơi a, cùng chơi a!”

Lạc Dịch Bắc chỉ nghiêng đầu nhàn nhạt nhìn hắn, chọn một nơi yên lặng ngồi xuống.

Thi Cận Dương hôm nay cũng ở đây, hắn khác Lạc Thi, anh ta là người rất có nguyên tắc, đối với con gái luôn giữ mình trong sạch.

Chương 201: 1 ván phân định thắng thua

Không khí trong hiện trường rất hỗn loạn, Thi Cận Dương dường như bị xa lánh, chỉ cầm một ly rượu, rồi uống 1 mình.

Chỗ Thi Cận Dương ngồi cách anh ta không xa, ngồi phía sau nhưng cũng không giống như những người phụ nữ ngồi xung quanh.

Cơ thể anh ta có một luồng khí rất lạnh, ngồi trên cao đó, lạnh lùng kiêu ngạo giống như Thiên Chúa vậy.

Ánh mắt của hai người nhìn qua nhau trong sắc đêm, Lạc Dịch Bắc vẫn nhớ chuyện của Phương Trì Hạ đó, nghĩ đi nghĩ lại rồi nói:” vấn đề lần trước, chúng ta vẫn chưa thảo luận xong.”

Hai người đều đã quen nhau nhiều năm rồi, anh ta muốn nói điều gì, Thi Cận Dương chỉ cần thoáng nghĩ là có thể biết rồi.

Bàn tay cầm cốc cứng lại, đôi mắt thể hiện ra có chút buồn.

“muốn nói gì?”

“tìm một hôm nào đó để đấu? phân định thắng bại?”Lạc Dịch Bắc ngồi bên cạnh cầm một ly rượu và đề nghị.

“được, Thi Cận Dương uống một hơi hết chén rượu, rượu rơi vài giọt ra bàn, rồi lại ngồi thật lâu ngắm cảnh đêm tối ở đây.

Người tham gia bữa tiệc tối nay, có rất nhiều là hai người bạn cùng đi, có một vài là do Lạc Lạc gọi đến, thực ra đều là những nam thanh nữ tú của thành phố C.

Thế nhưng, dưới con mắt của Lạc Dịch Bắc, không quen biết đều là không đáng hoàng, đặc biệt là sau khi đến rồi thì bao vây quanh đàn ông.

Lạc Dịch Bắc vẫn giữ phong thái lạnh lùng ngồi một chỗ, mắt cũng không nhìn những người khác, chỉ đắm đắm nhìn vào ly rượu của mình và uống.

Uống rồi lại uống, không biết sao tự nhiên lại nghĩ đến Phương Trì Hạ.

Cô ta 1 mình khi đó đang làm gì?

Nghĩ một hồi, rồi anh ta lấy điện thoại ra, không biết đã gọi cho ai.

Trong biệt thự, sau khi Lạc Dịch Bắc rời đi, Phương Trì Hạ đi tắm cho Đoàn Đoàn, may quần áo cho nó, mà còn làm cho nó một cái tổ rất ấm.

Một cái tổ mang phong cách châu Âu, bên trong có giường, có gối và chăn nữa.

Dường như Đoàn Đoàn rất thích, sau khi hoàn thành, còn giúp cô ta chuyển ít đồ nữa, giống như một trợ thủ đắc lực vậy.

Sau khi đặt giường xong, liền nhảy lên giường ôm gối và chăn sung sướng.

Phuwong Trì Hạ nhìn thành quả của mình một lúc, cảm thấy vô cùng chán, liền đi vào phòng bếp, đang chuẩn bị nấu cơm ăn, thì bên ngoài cửa, bỗng nhiên có một bóng hình nhỏ nhỏ đi về huowngs cô ta.

Phương Trì Hạ sững người lại, không kịp không chế.

Tiểu Tả đang đi dạo trong vườn, thì thấy bóng dáng của cô ta ở trong này, liền chạy vào.

“nhóc, sao cậu lại tới đây?” Phương Trì Hạ thấy bất ngờ với sự xuất hiện của cậu ta.

“ý, sao cô lại ở đây!” tiểu Tả cũng không giải thích, nhìn thấy cô ta ngạc nhiên một hồi gương mặt đầy biểu cảm, rồi mới nói:” tôi biết rồi, nhất định là anh Dịch Bắc thấy cô đáng thương, nhất cô từ ngoài đường về có phải không?”

Cậu ta nói rất chắc chắn, khiến mặt Phương Trì Hạ cứng đờ lại.

Như thế nào là nhất từ ngoài đường về chứ?

Có điều, cậu ta đã nghĩ vậy rồi, thì cô ta cũng không giải thích gì nữa.

Đứa trẻ này rất kích động, để cậu ta nghĩ vậy còn hơn biết chuyện 2 người đã kết hôn.

Thực ra, kết hôn với Lạc Dịch bắc trong tình hình đó, nói cô ta là do thu nhập về, thì cũng không phải quá đáng.

Tình cảnh của cô ta, thì có gì khác so với con mèo con chó của mọi nhà chứ?

Tiểu Tả chạy vòng quanh cô ta, nhìn cô ta một hồi, rồi nói một câu lạnh lùng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 202: Tiểu Tả 36 kế

“cô có biết có bao nhiêu cô gái muốn ở cùng anh Dịch bắc như cô không? Tình cảnh của cô bây giờ có rất nhiều cô gái muốn mà không được, trước đây chẳng phải còn đầu đầu để suy nghĩ làm sao quyến rũ được anh Dịch Bắc sao? Đã vào được đây rồi, nên nắm bắt cơ hội đi.”

Tiểu Tả nói rất đạo lý, không biết là nghe được từ đâua.

Phương Trì Hạ không biết phải nói với cậu ta như thế nào, cô ta đau đầu suy nghĩ làm sao để Lạc Dịch bắc chú ý khi nào?

Lạc Dịch Bắc bơ cô ta khi nào, thì ngày đó cô ta rất tự tại.

Sao Tiểu Tả lại biết nhiều như vậy?

Cậu ta chỉ biết, trong thế giới của Lạc Dịch Bắc thì từ trước đến nay luôn là các cô gái chủ động với anh ta, nên cho rằng Phương Trì Hạ giống với mọi cô gái khác.

Nhìn chăm chăm vào bộ váy cô ta một hồi, anh ta nói giọng khinh thường:” cô như vậy là không được rồi, muốn giữ được trái tim của người đàn ông, thì phải giữ được ánh mắt của người đó đã, biết không?”

Một cậu nhóc 7 tuổi, mà còn rõ hơn cả người lớn.

Chỉ là, cô ta sao lại phải giữ Lạc Dịch Bắc?

Phuong Tri Ha rất bối rối, nhưng Tiểu Tà cũng không quan tâm, kéo cô ta lại nhìn kĩ một hồi, rồi vội vàng vào phòng gọi điện thoại” alo, ông nội, con muốn có mấy người giúp việc đến đây, ông cho mấy người giúp việc là phụ nữ đến nhà anh Dịch bác nhé.”

Cậu ta nói rất ngọt, nghe như một thương nhân đang thương lượng đàm phán vậy, mà còn rất uy nghi phong độ.

Tiểu Tà như vậy, chính là đang dùng bản thân để làm mẫu, người của Lạc gia, oai phong hơn người khác.

“cho người làm đến làm gì?? Phuong Tri Ha đợi anh ta cúp điện thoại rồi mới hỏi.

“cô đoán?” tiểu Tà nghiêng mặt, vừa nãy là một gương mặt lạnh lùng, giờ lại cười tủm tỉm.

“không nói nữa.” Phuong Tri Ha hiểu được ý của cậu ta, hất hất tay, rồi ôm lấy Đoàn Đoàn đi.

Tiểu Tà cũng đi theo, kéo cô ta ngồi xuống.

“cô gái ngốc, cô rất nghèo sao?” Tiểu Tà đặt tay lên vai cô ta, rồi ti mỉ hỏi.

Phuong Tri Ha sững người lại, không ngờ sao cậu ta lại hỏi vấn đề này.

“không có nhà ở nên mới được anh Dịch bác thu nhận về?” Tiểu Tà lại hỏi, rồi nhìn quần áo của cô ta.” cô xem cô mặc cái gì thế này?”

Sau khi cưới Dịch Lạc, thực ra từ quần áo của Phuong Tri Ha rất nhiều quần áo do Lạc Dịch Bắc sai người chuẩn bị cho cô ta, nhưng bình thường ở nhà, thì cô ta thích mặc tùy ý hơn.

Quần áo cô ta đang mặc là được chuyển từ trường tới, rất bình thường, nhưng lại rất thoải mái.

Đối với quần áo, thì Phuong Tri Ha không có đề ý nhiều, đối với cô ta, thì thoải mái là ok rồi.

Nhưng, đối với Tiểu Tà người của Lạc gia, thì những đồ này là những người không có tiền mới mua.

Phuong Tri Ha bị một cậu nhóc 7 tuổi khinh thương rồi/.

“tôi tặng cho cô thật nhiều quần áo cơ được không?” Tiểu Tà dựa vào cô ta, nghĩ một lúc, rồi lại nói.

Một đứa bé 7 uổi, không biết làm thế nào để đối xử tốt với một người, chỉ là nghĩ gì nói đấy.

“về mua sách để học đi.” Phuong Tri Ha không biết nói gì hơn với cậu ta.

Tiểu Tà chẹp chẹp miệng, rồi quay lại cùng nghịch Đoàn Đoàn với cô ta.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 203: Dày vỏ toàn thân

Hai người vui đùa với Đoàn Đoàn một lúc thì có tiếng chuông gọi cửa.

Tiểu Tà vui vẻ chạy ra mở cửa, rồi có mấy người làm cũng bước vào.

Đều là nữ giúp việc, dường như đều đoán được mục đích Tiểu Tà gọi bọn họ đến là vì cô ta, khi bước vào mang rất nhiều đồ quần áo, mỹ phẩm các loại.

Cậu ấm Tiểu Tà ra lệnh cho bọn họ đi vào phòng, rồi kéo Phuong Tri Ha dậy, cầm tay cô ta lên nhìn, rồi lại nhìn đầu tóc cô ta, nói” bàn tay đầy vết xước, không đủ tinh tế tóc không mềm mại, da hơi khô, cô ta giao lại cho các người đây.”

Cậu ta nghiêng đầu lại ra hiệu cho đám người làm,” các cô biết phải làm gì chưa?”

“thưa Thiếu gia, chúng tôi biết rồi ạ.” Mấy người làm gật gật đầu

, rồi kéo Phuong Tri Ha lên tầng.

“này, các cô đang làm gì đấy?”

“bỏ tôi ra, tôi không cần.”

“tiểu Tà, cậu bảo bọn họ dừng tay lại.”

Phuong Tri Ha không ngờ Tiểu Tà gọi người đến là vì chuyện này, vùng vẫy trong tay mấy người làm, mắt nhìn theo tiểu Tà.

Tiểu Tà như không nhìn thấy gì vậy, rồi tiếp tục ôm Đoàn Đoàn chơi,” người xem xem, ăn nhiều qua giờ béo quá rồi, đi ra ngoài đừng có bảo là của Lạc gia nhá.”

Tiểu Tà tuy nhỏ, nhưng có thâm mĩ rất chuẩn, thậm chí còn lo cho cả các con vật trong nhà.

“tôi nói rồi, bỏ tôi ra.” Trên tầng, Phuong Tri Ha lại kêu lên, kịch liệt từ chối.

“xin lỗi, chúng tôi chỉ nghe lời thiếu gia.” một người làm lên tiếng, vừa thả vừa kéo cô ta đi ra phòng khách.

Đối phuong là mấy người liền, mà còn là những người cao to, Phuong Tri Ha thần hình bé nhỏ, lại yếu, không thể nào vùng vẫy được trong tay bọn họ.

Bất lực, chỉ có thể đi theo mấy người đó, để bọn họ dày vò.

Mấy người này cũng không biết thân phận của Phuong Tri Ha là gì, Tiểu Tà muốn giúp cô ta cải tạo lại, thì mấy người này chỉ biết vâng lời.

Có điều, Phuong Tri Hà mặc cũng không ra làm sao, thái độ của mấy người này cũng có chút không tử tế.

Đi vào pgongfkhách, rồi đưa cô ts đến phòng tắm, mấy người cùng cởi đồ cô ta ra, ép cô ta phải nằm vào bồn tắm.

“các người đang làm cái quái gì vậy?” Phuong Tri Ha tức giận nói, bọn họ như vậy, khiến cô ta cảm thấy mình như là mấy cô cung nữ phải tắm rửa sạch sẽ chờ Hoàng thượng tới vậy.

“làm cái gì ư? Có được cơ hội này, thì cố gắng huongf thụ đi, nhiều cô gái khác, muốn mà không được đâu.” Một người làm đáp lại cô ta, giữ lấy tay cô ta, rồi lấy khăn lau giúp cô ta.

Vừa lau vừa khinh miệt” tay này, quá khô, làm hỏng hết cả làn da trắng rồi.”

Phuong Tri Ha nghiêng đầu nhìn cô ta không nói gì.

Đa cô ta từ nhỏ đến lớn đã rất đẹp, khô gì chứ? Mất mấy người này có vấn đề rồi.

Mấy người làm mặc kệ cô ta, giúp cô ta tắm hết một lượt, rồi lại bôi lên người cô ta cái gì đó, còn mát xa cho cô ta nữa.

Làm cho cả người cô ta da dẻ mịn màng, sau đó lại đặt cô ta ngồi trước gương, giúp cô ta làm lại tóc, rồi chọn cho cô ta vài bộ quần áo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 204: Sở thích đặc biệt của cậu chủ Lạc

Mấy người làm vửa tu sửa cho cô vừa cười khanh khách, "không thể nhìn ra được đam mê đặc biệt này của cậu chủ Lạc."

"Đúng rồi, Đúng rồi mới có mấy tuổi mà đã biết nhiều như vậy."

"muốn tìm phụ nữ là tìm liền, Nhưng bình thường con mắt của cậu cũng không tồi, vậy mà sao lần này lại..."

nói xong mấy người làm quay ra nhìn Phương Trì Hạ Bằng con mắt khinh thường.

Cũng đúng phương Trì Hạ là một cô gái không thích trang điểm thì ngay cả người làm của Lạc gia cũng khinh thường cô.

Phương chị Hà vẫn giữ khuôn mặt bình thường không hề để ý đến những lời họ nói, sau khi bọn họ nói xong cô mới ngẩng đầu lên Lạnh lùng nhìn.

"nói xong chưa?" Cô liếc nhìn mấy người làm bằng ánh mắt lạnh lùng.

Phương Trì Hạ bình thường đã có khuôn mặt rất dịu dàng khiến người ta cảm thấy cô ta rất hiền và thanh lịch.

Nhưng khi cô tức giận, giống như khi cô nhìn chăm chăm vào mấy người làm khiến bọn họ cũng hoảng sợ.

Đám người làm nhìn cô cũng người lại không nói nên gì nữa.

Tiếp tục tô son lại cho cô một lần nữa. rồi có vài người hộ tống cô đi xuống.

Khi xuống tầng,Tiểu Tà đang chơi tập luyện với Đoàn Đoàn.

Thực ra điều Tiểu Tà không rõ nhất là thể hình của Đoàn Đoàn, anh rất ghét vì nó quá béo rồi nên cứ cầm chân nó kéo ra kéo vào giúp nó tập luyện.

Nghe có tiếng bước chân xuống cả người và mèo đều quay lại.

Phương Trì Hạ vốn dĩ đã rất xinh đẹp, Vẻ đẹp của cô nghiêng nước nghiêng thành.

Nếu như chính trang lại một chút trang điểm một chút thì sẽ khiến người ta khó có thể quên được.

Tiểu Tà cũng người lại nhìn cô bước xuống lầu tầng, anh là một người vốn dĩ rất lạnh lùng vậy mà bây giờ lại thất thần vì một cô gái.

Phương trì Hạ mặc một chiếc váy màu xanh đơn giản mà tinh tế thực ra cô không hề tu sửa quá nhiều, chỉ là tô thêm chút son, sửa lại đầu tóc, trang điểm một chút.

Thực ra bây giờ cô không khác gì so với bình thường có điều vừa rồi được mấy người làm chỉnh trang lại nên da mặt trở nên trắng hồng, đã xinh lại càng xinh hơn.

Tiểu tà và đoàn đoàn ngồi với nhau, cả hai chị chăm chăm nhìn vào cô, thậm chí không hề nhìn sang chỗ khác.

Mấy người làm nhìn thấy phản ứng của tiểu tà là biết rằng cậu rất mãn nguyện nên tự giác lui vào trong.

Có một người làm bất giác nói" cậu chủ, cậu còn nhỏ, có một số việc cậu cần lưu ý một chút."

Nói xong cô ta vừa đi vừa cười ra ngoài cửa.

Lời nói của cô ta đầy hàm ý,nhưng điều ta là một đứa trẻ thông minh nên nghe phát hiểu liền.

"Nói cái gì? cô ấy là của anh tôi." Tiểu Tà bổi rồi đỏ mặt nhìn mấy người làm.

Mấy người làm đã đi ra ngoài cửa rồi không biết có nghe được lời cậu nói không, nhưng vẫn cười, thậm chí còn cười to.

Cậu dường như đã thực sự tức giận, muốn nuôi bọn họ ra đánh một trận, nhưng bị Phương Trì Hạ kéo lại.

"Cần gì phải tức giận với mấy người đó." nói xong cô kéo tay Tiểu Tà lại đặt lên Đoàn Đoàn.

Cậu rất nghe lời cô ta, liền ngồi xuống và hỏi:" bao giờ thì anh Dịch Bắc quay về?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 205: Thích thì phải chủ động một chút

Vấn đề này thì Phương Trì Hạ cũng chịu.

Từ trước đến giờ Phương Trì Hạ chưa hề hỏi anh về mấy chuyện này, anh cũng không hề nói với cô,thì làm sao cô biết được?

Tiểu Tà dường như cũng hiểu ra được hắt hắt tay rồi nói" thôi được rồi, xem ra cô cũng không biết."

Một cậu nhóc đang ngồi chơi với Đoàn Đoàn cậu ngẩng đầu lên, bất giác nhìn chăm chăm cô một hồi lâu.

Nhìn lên nhìn xuống cũng luôn cảm thấy cô rất như vậy đã là rất mãn nguyện rồi" Đây cô xem chẳng phải như vậy là rất tốt sao? thích anh không phải là lỗi của cô, nhưng không tích cực chủ động, thì đó là vấn đề của cô. Lẽ nào cô không biết toàn bộ con gái thành phố C đều có mơ ước này."

"mặc dù tôi vẫn chưa rõ tại sao anh ấy lại đưa cô về, có điều người đã có thể bước chân vào nhà mà nhà này, thì đã đáp ứng được mọi điều kiện, còn cô gái nào muốn vào nhà này thì cũng không có may mắn đó đâu."

Cậu nói với cô với giọng có vẻ không thích lắm, cậu không hề hiểu tại sao Lạc Dịch Bắc lại đưa cô về đây.

Phương Trì Hạ không biết nói gì việc cậu nữa.

Cô ta thích Lạc Dịch Bắc từ khi nào chứ?

"Tiểu Tà, sau này đừng có xem mấy kịch kịch này nữa, xem mèo và chuột ấy còn nhỏ tuổi không nên biết quá nhiều."

Tiểu Tà nhìn cô không biết nói gì nữa rồi ngồi lên ghế sofa.

Lấy chiếc điện thoại lên nhìn thời gian thì thấy có cuộc gọi nhờ.." anh Dịch Bắc Không phải là người dễ hầu hạ, cô phải tùy cơ ứng biến có điều cũng không cần sợ gì, một người con gái như cô, anh ấy nhất định là chú ý đến thân thể của cô rồi.

Anh nói nghe rất già dặn, mấy câu đầu nghe nhưng rất có thiện ý, nhưng sau đó lại như muốn đã kích cô.

Vừa nói nhưng cậu cũng không ngừng nhìn chăm chăm cô, nhưng khi nói ra câu đó thì ra vẻ như rất không thích.

Phương Trì Hạ Cũng không muốn tính toán với cậu, liền ôm lấy Đoàn Đoàn, vuốt ve lên đầu nó rồi bất giác nói" đúng rồi, sao hôm nay cậu lại tự nhiên đến đây?"

Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc Đã kết hôn lâu như vậy rồi, Nhưng không hề có người nào qua lại đột nhiên bây giờ cậu xuất hiện, Sẽ khiến cuộc sống của ai người bị đảo lộn.

Thực ra Tiểu Tà là do Lạc dịch Bắc gọi đến trong điện thoại chỉ báo cậu đến chứ không hề nói đến làm gì.

Sau khi đến làm bao nhiêu việc như vậy nhưng cũng không hề liên quan đến Lạc Dịch Bắc.

Nhưng cậu cũng không hề nói gì nhiều với Phương Trì Hạ, chỉ nói một câu rất lạnh lùng" tôi thích thì đến thôi."

Mặc dù tới nay có chút phiền hà, nhưng cứ nhiều người như Tiểu Tà thì chắc là sẽ phải kiên trì rất nhiều.

Khi đó đã rất muộn rồi, Tiểu Tà đột nhiên ngáp một cái rồi gục xuống, nhưng cô vẫn ngồi chờ Lạc Dịch Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 206: Một chén rượu thôi đã vung chân múa tay rồi

Mơ mơ hồ hồ, anh vốn dĩ đã rất buồn ngủ rồi, nhưng vẫn còn nói chuyện với Phương Trì Hạ.

Cách của Tiểu Tà không giống với Lạc Dịch Bắc mặc dù rất chua ngoa nhưng nói rất nhiều.

"Cô đã quen với anh ấy rồi khi anh ấy đã để cô bên cạnh thì sẽ nói hết mọi suy nghĩ với cô."

Lạc gia có rất nhiều người, mỗi người đều có một tính cách rất đặc trưng, thích gì hay không thích gì, anh ấy sẽ nói hết cho cô, thậm chí không cần cô phải hỏi.

Cậu nói như vậy rồi thì Phương Trì Hạ cũng chỉ nghe thôi.

Trong lòng có nghĩ hiểu nhiều một chút cũng không phải là chuyện xấu, chỉ ít, lần sau gặp lại cũng không giống như lần trước.

Sau khi Lạc Dịch Bắc tới luôn chỉ ngồi nói chuyện với Thi Cận Dương, bình thường công việc của 2 người đều ở chỗ Dung Hí. Thậm chí tới đến rồi nhưng vẫn nói được rất nhiều.

Đêm nay có rất nhiều công tử và tiểu thư nhà danh giả đến.

Từ sau khi anh ta đến, có không ít các cô gái chỉ đề ý đến anh, mà không đi sang chỗ khác.

Có mấy lần, có mấy người định tiếp xúc với anh, nhưng đều bị anh đẩy ra.

Cũng đã qua mấy tiếng đồng hồ rồi, có người không chịu đựng được nữa, cuối cùng cũng có một cô gái gan to tiền lại về phía anh.

Tiểu thư của một nhà danh giả, Lục Viên.

Khi sắp bước tới, thì đúng lúc đó cũng có 1 người phục vụ bước qua cô.

Lục Viên nhìn chăm chăm vào người đó.

"Giúp tôi đưa ly rượu này cho cậu chủ Lạc, nói là tôi mời." Cô chỉ hất hất đầu, rồi đưa ly rượu cho người phục vụ, đồng thời đưa cậu ít tiền.

Người phục vụ thực ra cũng quen với việc như vậy rồi, làm sao mà không biết được cô vừa cho thuốc vào ly rượu, cầm ly rượu lên làm mấy động tác đó, thì không cần đoán cũng biết là ly rượu này không an toàn.

Có điều người ở đây đều là rất giàu có, phục vụ tốt nhất là làm theo cô nói.

Mang ly rượu đến với Lạc Dịch Bắc, đưa cho anh, thái độ của cậu rất kính cẩn" cậu chủ Lạc, ly rượu này là của Lục Tiểu thư mời cậu."

Thực ra Lạc gia và Lục gia cũng đã rất quen nhau rồi.

Lục Viên mời rượu như vậy, thực ra cũng không có gì lạ, vì chuyện hợp tác làm ăn lâu dài của hai nhà, thì mời rượu cũng là hợp tình hợp lý.

Thế nhưng, Lạc Dịch Bắc chỉ nhìn chăm chăm vào ly rượu, không lập tức nhận luôn.

Lục Viên đứng gần đó, anh chưa kịp nhận, thì cô đã bước lại gần, cười" cậu chủ Lạc, một ly rượu cũng sợ mất mặt sao."

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu lên nhìn cô ta, rồi nói" thế diện của tôi, không liên quan đến cô."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 207: Anh ta muốn cô ấy

Lạc Dịch Bắc chính là như vậy, không cần biết thân phận là gì, chỉ cần đụng chạm tới anh thì đều không để lối thoát.

"Nội trong ba giây biến mất khỏi mắt tôi" Lạc Dịch Bắc lạnh mặt, thậm chí còn không liếc nhìn cô ta một cái.

Lục Viên cứng đờ đứng tại chỗ, mặt không còn một tia thanh sắc.

Cô ta muốn mỹ mạo có mỹ mạo, muốn khí chất có khí chất, muốn gia thế có gia thế. Ở thành phố C này, người theo đuổi phải xếp một đống, có bao giờ chịu qua loại ủy khuất này?

Duy có lúc cô ta chủ động xuất kích, lại rơi vào tình cảnh này, làm cho cô ta thật sự không cam lòng.

"Lạc thiếu....." cô ta mở miệng muốn nói cái gì đó nhưng Lạc Dịch Bắc lại lạnh nhạt nói một chữ, "Cút!"

Thực một chữ băng lạnh, giống như một cơn gió thổi đến khiến cô ta lạnh đến không còn một tia ấm áp.

Lục Viện bị anh làm cho hoảng sợ, lui về phía sau hai bước rồi quay đầu bỏ chạy.

Ly rượu bị hạ thuốc vẫn đang còn nằm trong tay người phục vụ. Gã không biết phải làm gì đành thả ly rượu xuống khay.

Lục Viện vừa rời đi thì Thi Cận Dương cũng từ toilet đi ra.

"Ai chọc tới người? Làm mặt lạnh như vậy tính đi dọa người sao?" Thi Cận Dương hài hước nói.

Lúc đi qua người phục vụ, hắn tùy tiện cầm lên một ly rượu đi lại chỗ hắn vừa ngồi lúc trước.

Mà ly rượu này, thật tình cờ chính là ly mà Lục Viện đã hạ thuốc.

Gã phục vụ bất động nhìn anh ta, trên trán túa ra vài giọt mồ hôi, gã muốn nói gì đó nhưng lại sợ chính mình bị nghi ngờ, cuối cùng cái gì cũng không nói, cúi đầu rời đi.

Lạc Dịch Bắc tuy rằng cự tuyệt Lục Viện, nhưng kì thật lại không nhìn kĩ ly rượu, hơn nữa sau đó lại bỏ chung với những ly khác khiến anh cũng không lưu ý lắm.

Thi Cận Dương ngồi xuống một lúc mới đem ly rượu kia uống cạn.

Uống xong được vài giây, Cận Dương liền đem rượu phun ra.

Mấy anh ta nhìn lại, ly rượu này hình như có hương vị hơi khác.

"Làm sao vậy?" Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn anh ta, còn tốt bụng đưa qua một tờ khăn giấy.

Cận Dương nhăn mày, lấy áo khoác rời đi, "Tôi đi trước, nơi này giao cho cậu, hôm nào lại tụ."

Thi Cận Dương mặt hơi rừ xuống, sắc mặt anh ta hiện tại không được tốt lắm.

Cứng đờ ở tại chỗ ngồi một hồi lâu, đầu anh ta bắt đầu hoa lên, anh ta nhanh chóng rút điện thoại gọi cho Thi Lạc cách chỗ đó không xa.

Thi Lạc lúc này đang trái ôm phải ấp nữ nữ. Nhận được điện thoại, nghe thanh âm của Cận Dương mang theo thờ dốc có chút không đứng lăm liên tức tốc chạy đến.

"Anh, anh có khỏe không?" Mắt công Thi Lạc chạy rất nhanh tới, lại chỉ thấy Thi Cận Dương say rượu.

Liền lấy đi động nà gọi cho Đồng Nhan "Nhan Nhan, nhanh tới cứu giá, anh của anh uống say, hiện tại muốn em, địa điểm là núi làng du lịch, chờ em!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 208: Câu dẫn

Thi Lạc cũng chỉ là mở thông tin liên lạc mà tình cờ gọi cho cô thôi.

Đồng Nhan, thời điểm nhận được điện thoại, sững sốt không ngừng vài giây.

Anh ta say, vì cái gì cô phải đi tiếp giá?

Thi Cận Dương và Đồng Nhan từ nhỏ đã cùng nhau lớn lên nên được coi là thanh mai trúc mã.

Chỉ là, quan hệ hai người, không giống thanh mai trúc mã như vậy.

Nguyên nhân là do Đồng Nhan lúc còn nhỏ.

Khi đó cô còn còn chưa chân chính trở thành một thiếu nữ. Thi Cận Dương lúc ấy đối với cô là một bộ dáng bất nạt người, một tiếng cũng "Nha đầu góc" hai tiếng cũng "Nha đầu góc"

Con gái không thể dễ dàng nói xấu. Đồng Nhan khi đó còn rất nhỏ, lòng tự trọng vô cùng cao ngạo.

Từ khi đó, cô liền đem Thi Cận Dương ghi hận trong lòng.

Hiện tại đột nhiên nhận được một hồi điện thoại như vậy của Thi Lạc, Đồng Nhan hoàn toàn không hiểu gì.

Người hầu Thi gia ở đâu hết? Vì cái gì nhất quyết là cô?

Đồng Nhan tiếp điện thoại song vẫn luôn rối rắm là có nên đi hay không, tư tưởng đấu tranh một hồi, cuối cùng vẫn là cầm chìa khóa xe ra cửa.

Xem như vì quan hệ của hai nhà, cô đi.

Đến đỉnh núi, Thi Lạc không biết đi chạy chỗ nào, chỉ thấy một mình Thi Cận Dương ngồi ở ghế, tay chống trán, bộ dáng xác thật như là người say.

"Nha, liền như vậy bị người ném ở chỗ này, xinh đẹp như hoa thể này, không sợ sẽ bị người ta cưỡng bức sao?" Đồng Nhan nhìn chằm chằm bóng dáng Thi Cận Dương, thong thả ung dung đi về phía anh ta, thấy anh ta như vậy không nhận được mà trêu chọc.

Nhìn dung mạo của anh ta ai mà nghĩ đó là Thi tổng cao cao tại thượng kia chứ, khuôn mặt này của anh ta chính là sinh ra để câu dẫn người ta mà.

Nghe giọng nói quen thuộc, làm Thi Cận Dương nao nao, mặt chậm rãi nâng lên.

Ở nơi như thế này nhìn thấy cô, anh ta tựa hồ có chút ngoài ý muốn.

Đồng Nhan đứng cách anh ta vài mét, trong bóng đêm mờ mịt tương chừng như là ảo ảnh, chỉ có đôi mắt lạnh lợi, lấp lánh như kim cương kia của cô là nói cho anh ta biết cô là chân thực.

Thi Cận dương nhìn chằm chằm có một hồi lâu, tầm mắt có chút gian nan mà dời đi, ra vẻ dường như không có việc gì rồi hỏi: "Sao em lại tới đây?"

"Không phải Thi Lạc gọi điện thoại cho tôi sao?" Đồng Nhan bước lại rồi trước mặt anh ta ngồi xổm xuống, nhìn chằm chằm anh. Trừ điểm cảm thấy anh ta sắc mặt không thích hợp, ánh mắt mê man thì cô không phát giác cái gì không thích hợp.

Đâu có cái gì giống người uống say?

Đồng Nhan có loại cảm giác bị lừa, thò mặt lại gần mặt anh ngửi ngửi "Uống lên ít nhiều? Không có gì mùi rượu a!"

Cô tựa hồ thực buồn bực, tay giờ trước mặt anh phẩy phẩy.

Thi Cận Dương vốn dĩ không phải say rượu, tổng cộng chỉ uống vào không đến nửa ly, làm sao lại có mùi rượu được.

Anh trên người lúc này chỉ có được tỉnh!

Cố tình lợi dụng việc Đồng Nhan còn chưa phát hiện. Mặt cô dán sát vào mặt anh.

Thì Cận Dương ánh mắt dừng ở môi của cô.

"Anh là uống rượu gì? Cà mùi cũng không có" Đồng nhan tìm tòi nghiên cứu, thậm chí cúi người xuống quần áo anh ngửi ngửi.

Tình cách của cô một chút cũng không ngưng ngừng, hơn nữa hai người vốn dĩ cùng lớn lên nên cứ chỉ với đối phương vô cùng tự nhiên.

"Thì Lạc anh gạt em!" Dem cô áo anh xốc đi lại xốc để trút giận nhưng vẫn không nghe anh nói một lời nào. Cô đang chuẩn bị gọi điện thoại cho Thì Lạc để vẫn tội thì lại bị Thì Cận Dương kéo lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 209: Tôi ổn không được

Đồng Nhan ngẩn ra, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía anh.

"Ờ thôi!" Thì Cận Dương mặt nhẹ nhõ, cô không thấy rõ biểu tình trên mặt anh, nhưng thông qua lời nói anh dường như hồ hấp có chút khó khăn.

Anh thờ dốc như vậy hình như có gì không đúng lắm.

"Anh có khỏe không?" Đồng Nhan cân bản không biết rốt cuộc tình huống là như thế nào, cong eo đem mặt tiến đến trước mặt anh nhìn nhìn.

Cô và anh thực sự rất gần, bốn mắt nhìn nhau.

Nóng, người anh. Thật sự nóng chết đi được.

Đầu cô trông rỗng rỗng vài giây.

"Ờ thôi lên!" Thì Cận Dương đối với cô không hề khách khí, cách tay dài hướng đến vai cô đáp xuống mặc kệ thân hình mình cao lớn làm cô ổn định không xong, cả người hướng đến người cô mà dựa, mượn sự chống đỡ từ cô từng bước đi ra ngoài.

Anh so với Đồng Nhan thì cao hơn một cái đầu, hình thể tuy không trắng, nhưng lại rất rắn chắc.

Lúc này toàn bộ trọng lượng của anh đều áp lên Đồng Nhan, cô lao đảo vài bước, bị anh ép thiếu chút nữa không thở nổi.

"Tài xế trong nhà đâu? Thì Lạc đâu?" Đồng Nhan đỡ anh có chút khó khăn.

Cô nhìn quanh muốn tìm Thì Lạc hỗ trợ, lại nhìn mãi không thấy bóng dáng đâu.

Bất đắc dĩ Đồng Nhan chỉ có thể gian nan mà đỡ Thì Cận Dương tiếp tục đi ra ngoài.

"Ấn cái gì mà cao thế, nặng như vậy!"

"Anh tốt xấu cũng có chút lực a!"

"Thì Cận Dương, tôi không ổn được!"

Cô đu anh hoàn toàn không tình nguyện, vừa đu vừa oán hận lải nhải.

Thì Cận Dương ánh mắt nhàn nhạt nhìn cô, không biết anh nghĩ gì. Chỉ là, hai tay đem cả vai cô ôm lấy.

Một động tác, làm Đồng Nhan hơi sững sốt.

Nghiêng đầu, ánh mắt không thể tưởng tượng nhìn về phía anh, cô bỗng nhiên có loại cảm giác anh đang cố ý trêu chọc cô.

"Thì Cận Dương, người là cố ý đi? Rốt cuộc còn có thể đi hay không? Có thể đi liền chính mình đi, không thể đi liền dùng điện thoại gọi người!" Bất động thanh sắc mà nhìn anh, cô khẩu khí hơi hơi có chút tức giận.

Thì Cận Dương dường như là không nghe được lời cô nói, hai tay vẫn tiếp tục ôm cô.

Anh trước mặt cô rất tự nhiên. Cũng do hai người từ bé lớn lên cùng nhau, bất luận là làm gì đều không có sự ngại ngùng của nam nữ.

Đồng Nhan rất muốn vứt anh ở lại đây chỉ là lúc này chẳng biết Thì Lạc trốn đi đâu, cô mà đi thì anh phải làm sao?

Do dự một chút cô cắn răng tiếp tục đỡ anh đi ra ngoài.

Khác với Thì Cận Dương ung dung bên cạnh, một đoạn này cô chính là xấu hổ muốn chết.

Nhiệt độ cơ thể Thì Cận Dương rất cao, không biết có phải do uống rượu không nữa. Hai người tựa sát như vậy làm cơ thể cô cũng nóng theo.

Thật vất vả, nửa kéo nửa tìm đem Thì Cận Dương mang ra ngoài, mở cửa xe ra đem anh đẩy vào. Cô không ngồi vào ghế lái mà lại ngồi cạnh anh.

"Xong, thật sự mệt chết tôi mà" Cô tức giận lải nhải mắng anh. Tựa hồ cô không ý thức được tình cảnh trước mắt mình, ngực phập phồng thờ dốc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 210: Lại là đẹp như vậy

Cô lúc này vẫn còn hơi hơi thờ dốc.

Thì Cận Dương sự nhẫn nại tốt đến phi thường. Uống ly rượu kia có thể nhịn đến bây giờ mà chưa biểu hiện cái gì ra ngoài.

Chính là, Đồng Nhan còn chưa có một chút giác ngộ, liền như vậy ngồi xuống gần anh, hai người thân thể dán thân thể, đầu đều thiếu chút nữa là dựa vào nhau.

Kỳ thật, loại thân cận này đối với người cùng nhau lớn lên thì chi là bình thường. Đồng Nhan cũng không cảm thấy có chỗ nào không đúng.

Cô đu anh đã dùng sức quá độ. Tay chân hiện tại mọi đã rời bỏ bây giờ chỉ muốn ngồi nghỉ ngơi một lát rồi mới xuống xe, nhất thời không chú ý nhiều như vậy.

Nhưng mà, tới gần như vậy, lại làm Thì Cận Dương như muốn nổ tung.

Bị Đồng Nhan kích thích.

Tầm mắt cứng đờ dừng ở mặt cô.

Đồng nhan ngũ quan kỳ thật là xinh đẹp phi thường, khuôn mặt nhỏ, chóp mũi tiểu xảo lại đỉnh kiều, môi tron bóng dường như còn phản phát hương hoa lại thêm màu hồng đào mê người, xem đến đây thì Thi Cận Dương miệng khô lưỡi khô.

Đồng Nhan vẫn luôn đều thực đẹp, Thi Cận Dương cũng cô quen biết lâu như vậy nhưng đây lại là lần đầu tiên phát giác được.

Vì sao cảm giác đối với cô lúc trước và bây giờ lại khác nhau như vậy, chẳng lẽ là do tác dụng của dược tính.

Thi Cận Dương nhìn cô chăm chăm, nhìn một hồi lâu. Ánh mắt hần thực nóng.

Suốt mặt Đồng Nhan bị anh nhìn đến nổi cảm thấy nóng rát. Bị một người đàn ông nhìn lâu như vậy có khí trời cũng tất phải có cảm giác.

Tầm mắt cứng đờ nghiêng đi, nhìn anh gần mặt trong gang tấc, cô trong lòng nhảy lộp bộp một chút “Làm sao vậy?”

Thi Cận Dương vẫn nhìn chăm chăm cô, không trả lời.

“Vì cái gì nhìn tôi như vậy?” Đồng Nhan bất động thanh sắc mà quan sát đến phản ứng của anh, tầm mắt chậm rãi hạ xuống, ngoài ý muốn phát hiện ở cổ và ngực anh lần da đều nhiễm một tầng màu đỏ.

Đây chính là bệnh rõ ràng không phải do uống rượu.

“Anh có khỏe không?” Đồng Nhan đẩy đẩy anh.

“Dừng cứ động!” Thi Cận Dương lạnh lùng cảnh cáo một câu, ần cô xuống rồi gối đầu lên vai cô.

Anh làm cái động tác này cũng thực tự nhiên, mặc kệ mình to lớn như vậy, cô nhỏ nhắn như vậy, hai người tư thế thật không hài hòa.

Đồng Nhan toàn thân cứng đờ, đối với anh mà nói hơi hơi có chút tức giận.

Anh dựa vào vào cô như vậy, còn nói cô đừng cứ động?

“Ngồi dậy!” Cô một tay đẩy thân, một tay đẩy đầu anh.

“Tôi nói, đừng cứ động!” Thi Cận Dương dùng lực ấn tay cô xuống, cái loại cảm giác này là cực lực khác chế.

Đầu của anh buông xuống, mặt vùi vào cổ cô, cô cũng không chú ý đến việc anh khác thường.

Đồng Nhan bị anh quất đến đầu ong ù ù.

Đồng Nhan là một thiên kim được yêu chiều từ bé, ai nấy đều sùng trong lòng bàn tay, có ai dám quất tháo cô?

Đồng Nhan lập tức bị Thi Cận Dương quất ngược.

Anh còn chiếm tiện nghi cô, anh còn cọ mũi vào mặt cô?

“Thi Cận Dương, anh ngồi dậy cho tôi!” Cô lại lần nữa đẩy anh, lực còn rất lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 211: Thấy rõ em là ai không?

Thi Cận Dương không biết vì sao lại ngồi không vững. Đồng Nhan vừa đẩy, Thi Cận Dương đã ngã lên ghế.

Đồng Nhan giật mình, bối rối muốn kéo Thi Cận Dương dậy, Thi Cận Dương lại trở tay kéo Đồng Nhan một phát ngã vào trên mặt ghế.

Tư thế hai người một trên một dưới.

Đồng Nhan ngã vào trên người Thi Cận Dương, đầu vừa vịn gối lên lồng ngực Thi Cận Dương, cánh tay Thi Cận Dương còn vòng quanh thân thể Đồng Nhan.

Đồng Nhan không phải là loại con gái kịch cỡm, nhưng tư thế như vậy cho dù hai người quen thuộc đến đâu, cũng quá mức ái muội.

Chủ yếu là trên người Thi Cận Dương mang rất ít, cơ thể nóng như bàn ủi, Đồng Nhan cũng không phải có bề mười lăm mười sáu tuổi, cho dù lúc đầu không phản ứng kịp, thoáng nghĩ lại cũng có thể đoán được là cái gì.

Như vậy cũng có thể có phản ứng?

Cầm thú!

"Thi Cận Dương, anh buông tay ra!" Đồng Nhan nghiêng đầu, nhìn tay Thi Cận Dương, thử tách ra. Thi Cận Dương không để ý tới Đồng Nhan, chỉ đem mặt chôn ở cổ Thi Cận Dương cọ cọ.

Thi Cận Dương cứ như vậy ôm Đồng Nhan, hai tay ôm rất chặt, Đồng Nhan có thể cảm nhận rõ ràng bên hông mình đang có vật gì.

Đồng Nhan xấu hổ vô cùng, eo vô cùng đau đớn, gương mặt còn không ngừng bị Thi Cận Dương phun khí mở mặt, nóng hổi, giống như hơi nước sôi phun trên mặt Đồng Nhan, Đồng Nhan sắp bị Thi Cận Dương bức cho phát điên.

"Thi Cận Dương, chúng ta nói chuyện trước đi, anh thấy rõ em là ai không?" Đồng Nhan không tiếp tục đẩy Thi Cận Dương ra, hai tay nâng mặt Thi Cận Dương lên, để mắt Thi Cận Dương nhìn cô.

Thi Cận Dương lẳng lặng nhìn Đồng Nhan, ánh mắt nhuộm một tầng sương mù.

Nhìn chăm chăm Đồng Nhan một hồi lâu, đầu ngón tay túm chặt cằm Đồng Nhan, khuôn mặt tuần tú chậm rãi nghiêng qua, "Đúng vậy a, cô là ai?"

Giọng Thi Cận Dương khàn khàn, như yêu tình cực kỳ mỹ hoặc.

Đồng Nhan khẽ giật mình, theo phản xạ có điều kiện hỏi "Anh tưởng em là ai?"

Thi Cận Dương một tay giữ chặt gáy Đồng Nhan, khiến cô nhìn anh, khuôn mặt tuần tú cách chớp mũi Đồng Nhan vài cm thì dừng lại, nhẹ nhàng nói "Em cảm thấy thế nào?"

Thi Cận Dương hỏi rất chậm, cảm giác như đang tàn tình.

"Trong vòng ba giây anh thả em ra, nếu không..." mặt Đồng Nhan nóng lọi hại, đang nghĩ nên đáp Thi Cận Dương phía trên hay phía dưới, thì Thi Cận Dương lại buông cô ra nói "Bệnh viện!"

Thi Cận Dương nói rất thấp, mang theo áp lực thống khổ, trên trán mồ hôi đổ ra.

Đồng Nhan đầu tiên là giật mình, nhìn chăm chăm Thi Cận Dương, kết hợp với những chuyện vừa xảy ra thử thăm dò hỏi, “Không phải anh bị bỏ thuốc chứ?”

"Lái xe!" Thi Cận Dương đẩy đẩy Đồng Nhan ra ngoài xe.

Áo quần trên người Thi Cận Dương đều ướt đầm

Đồng Nhan không dám hỏi nhiều, mở cửa xuống xe, ngồi trên ghế lái đưa Thi Cận Dương đến bệnh viện dưới chân núi.

Đến bệnh viện gần nhất, đưa Thi Cận Dương vào phòng bệnh, nhìn bác sĩ ra vào vào, Đồng Nhan cũng không biết tình huống Thi Cận Dương như thế nào, Đồng Nhan không bỏ đi trước, mà ở lại trong phòng bệnh cùng Thi Cận Dương.

Đồng Nhan nghĩ sau khi Thi Cận Dương tỉnh lại cô sẽ rời đi, không nghĩ rằng đến nửa đêm vẫn còn chưa đi được.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 212: Hôm nay em biểu hiện rất tốt

Lạc Dịch Bắc từ quán rượu trở về thì đã khuya.

Trong biệt thự rất tối, nhà chính cũng không bật đèn, chỉ có mấy bóng đèn nhỏ ngoài hoa viên và ở cửa lớn mờ mờ ảo ảo.

Mở cửa đi vào, thấy Phương Trì Hạ đã ngủ.

Tiểu Tà cũng ở đó, hai người cuộn tròn thành một đoàn trên ghế sa lon, trong tay Phương Trì Hạ ôm một cái gối, Tiểu Tà cong vẹo dựa trên người Phương Trì Hạ, giống như một đôi chị em.

Tiểu Tà tính tình kỳ quái giống cha hắn, không dễ dàng thân cận với người khác, nhưng hắn và Phương Trì Hạ lại rất thân thiết.

Có thể nhìn ra được, tiểu Tà rất thích Phương Trì Hạ.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi qua, đứng bên cạnh hai người, đầu tiên là nhìn tiểu Tà, rồi chuyển sang Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ bị tiểu Tà gọi người giúp việc đến gầy vò một trận, bây giờ vẫn còn mặc bộ đồ do người giúp việc chọn, mặt cũng chưa tẩy trang.

Phương Trì Hạ trang điểm rất nhạt, nhạt đến mức nhìn không thấy gì, nhưng áo quần làm cho người nhìn bị kích thích rất mãnh liệt.

Thật ra bộ đồ cũng không có gì đặc biệt, trong tủ quần áo, Lạc Dịch Bắc đã mua cho Phương Trì Hạ một đồng đồ còn đẹp hơn.

Người giúp việc chọn bộ đồ này chỉ vì nắm bắt đúng tâm lý đàn ông, bộ đồ hở vừa đủ rất có hiệu quả lấy lòng người.

Không quá mức lộ liễu, chỉ hở vai và lưng một chút.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm Phương Trì Hạ, xoay người muốn ôm Phương Trì Hạ lên trên lầu, tiểu Tà không biết thế nào, bỗng nhiên mơ mơ màng màng tỉnh lại.

"Anh Bắc!" Tiểu Tà nhìn thấy Lạc Dịch Bắc, rất vui vẻ, mơ mơ màng màng gọi Lạc Dịch Bắc một tiếng, cười tươi rói.

Lạc Dịch Bắc làm động tác im lặng với tiểu Tà, xoa xoa đầu nhóc "Hôm nay em biểu hiện rất tốt, em lên trên tầng tìm phòng ngủ đi!"

Tiểu Tà rất nghe lời Lạc Dịch Bắc, so với cha mẹ ruột còn nghe lời hơn.

"Ngủ ngon!" Lạc Dịch Bắc vừa nói, tiểu Tà từ trên ghế salon bò xuống, nhấc chân nhỏ lên trên lầu tìm căn phòng để ngủ.

Tiếng cửa phòng đóng lại.

Phương Trì Hạ không tỉnh, vẫn đang ngủ.

Lạc Dịch Bắc liếc Phương Trì Hạ một cái, ôm ngang Phương Trì Hạ lên đi vào phòng ngủ.

Vào phòng, trở tay đóng cửa phòng lại, để Phương Trì Hạ trên giường, hai tay chống hai bên, cúi người, hôn trán Phương Trì Hạ, còn ác liệt cắn môi Phương Trì Hạ một chút.

Lạc Dịch Bắc muốn đánh thức Phương Trì Hạ, nên cắn hơi mạnh ai ngờ Phương Trì Hạ một chút cũng không nhúc nhích.

Lạc Dịch Bắc trực tiếp đẩy đẩy Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ không thoát mái đẩy tay Lạc Dịch Bắc ra, mắt vẫn không chịu mở ra.

"Tỉnh!" Lạc Dịch Bắc không kiên nhẫn, vừa chuẩn bị lay tiếp, Phương Trì Hạ cũng không biết có phải cố ý hay không, thân thể bỗng nhiên quay qua chỗ khác.

Lạc Dịch Bắc nhìn nhìn Phương Trì Hạ, híp mắt lại, tay túm áo Phương Trì Hạ, muốn xé rách, Phương Trì Hạ thân thể rõ ràng cứng ngắc, bỗng rồi giữ chân lại.

"Đừng như vậy." thanh âm mơ hồ, nghe rõ là đang bối rối.

Phương Trì Hạ quay người, nhìn Lạc Dịch Bắc, kéo tay Lạc Dịch Bắc xuống "Bây giờ đã khuya, để ngày mai được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 213: Tối hôm qua hai người làm cái gì

Phương Trì Hạ thoát nhìn rất buồn ngủ, mắt toàn là sương mù mịt mờ, thanh âm mềm mại.

Lạc Dịch Bắc cũng không phải loại cảm thù đến mức vừa đụng vào Phương Trì Hạ t*ng trùng đã chạy lên não, chỉ là lúc ở dưới nhà thấy Phương Trì Hạ và tiểu Tà rúc vào nhau, nên muốn gầy vò Phương Trì Hạ một chút.

Hơn nữa bây giờ đúng là không còn sớm, khẽ cắn môi Phương Trì Hạ một chút, rồi nằm xuống bên cạnh Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ thở dài một hơi, ôm chần tiếp tục ngủ.

Ngày hôm sau Phương Trì Hạ dậy sớm hơn, trước khi tiểu Tà tỉnh ngủ, chủ yếu là Phương Trì Hạ không muốn cho tiểu Tà biết cô và Lạc Dịch Bắc ở chung một phòng.

Tiểu Tà vẫn còn nhỏ, Phương Trì Hạ không muốn cho hắn biết nhiều lúc về nói nhờ miệng.

Chỉ cần có Lạc Dịch Bắc tiểu Tà đặc biệt nghe lời, lần khước tất cả ném sang một bên, xuống tầng một thấy Lạc Dịch Bắc ngồi tại bàn ăn, thân ảnh nho nhỏ chạy tới, thân thiết ngồi bên cạnh.

"hôm nay em vẫn muốn ở đây." Tiểu Tà vừa ngồi vừa nói.

"Không được, hôm nay phải về." Lạc Dịch Bắc không nhìn tiểu Tà lấy một lần, kiên quyết nói.

"Vi sao? Ở đây có rất nhiều phòng mà!" Tiểu Tà không hiểu.

Lạc Dịch Bắc ung dung khoe mỗi nhếch lên.

Bởi vì hôm nay anh ở nhà, tiểu Tà tất nhiên phải về!

Lạc Dịch Bắc không nói lời này ra, mặt không đổi sắc nói một câu, "Nghe nói hôm nay bé gái nhà bên cạnh trở về!"

Mấy năm trước có gia đình mới chuyển đến bên cạnh Lạc gia, trong nhà đó có bé gái người lai 5 tuổi rất dễ thương.

Mỗi lần cô bé kia tới Lạc gia, tiểu Tà luôn luôn lạnh lùng rất thích cùng cô bé kia chơi đùa, trêu chọc con người ta.

Lạc Dịch Bắc cố ý nhắc đến việc này, là muốn dụ tiểu Tà về.

Tiểu Tà nghe Lạc Dịch Bắc nói, không cho là đúng thờ hồn hèn nói:"Con nhóc kia có gì tốt? nước mũi chảy lung tung, bẩn chết được."

Tiểu Tà bộ dáng khinh thường, nhưng rõ ràng có chút không yên, suy nghĩ đã bay về nhà.

Lạc Dịch Bắc quan sát phản ứng tiểu Tà, nhưng không vạch trần.

Phương Trì Hạ ở trong phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, một người ở trước bếp đi tới đi lui, có chút bận rộn.

Tiểu Tà nhìn Phương Trì Hạ như vậy, càng kiên định với ý nghĩ Phương Trì Hạ là Lạc Dịch Bắc nhặt từ ven đường về.

Nếu không phải như vậy, làm sao có thể đáng thương giống như người giúp việc vậy?

"Em giúp chị." Tiểu Tà nhìn không được, từ trên ghế treo xuống, vào giúp Phương Trì Hạ bày bàn ăn, bưng thức ăn lu bù lên.

Bữa sáng của ba người còn chưa chuẩn bị xong, điện thoại Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên vang lên.

Số Thi Cận Dương, nhưng giọng của Đồng Nhan.

Lạc Dịch Bắc nhìn đồng hồ, mới bảy giờ.

Lạc Dịch Bắc nhủ thầm lại, giọng Đồng Nhan vừa vang lên, Lạc Dịch Bắc đã nói một câu, "Hai người tối hôm qua làm gì?"

Đồng Nhan bị câu hỏi của Lạc Dịch Bắc làm sặc, im lặng nửa ngày mới nói một câu, "Cận Dương đang ở bệnh viện, không biết tình huống như thế nào, anh tới đây được không!"

Lạc Dịch Bắc gạt mình, lấy áo khoác định đi ra ngoài.

"Anh đi đâu?" Tiếng Phương Trì Hạ hoang mang truyền đến.

"Hai người đi cùng anh luôn!" Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ và tiểu Tà nói, bước ra ngoài trước.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bất Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 214: Vợ chồng không đứng đắn

Lúc Lạc Dịch Bắc cùng Phương Trì Hạ đến bệnh viện, Thi Cận Dương vẫn chưa tỉnh lại, từ tối hôm qua đến giờ vẫn mê man.

Đồng Nhan ngồi ở bên giường, đầu gối trên mép giường, một đêm không ngủ, tóc dài rối tung.

Bây giờ còn rất sớm, đột nhiên thấy hai người ở cùng một chỗ, hơn nữa rõ ràng cả đêm cùng vậy, không chỉ Lạc Dịch Bắc suy nghĩ không đứng đắn, ngay cả Phương Trì Hạ cũng vậy.

"Tối hôm qua hai người làm gì?" Đứng ở cửa, nhìn người trên giường, rồi lại nhìn Đồng Nhan, Phương Trì Hạ nghĩ không khác Lạc Dịch Bắc bao nhiêu.

Đồng Nhan bị câu hỏi của Phương Trì Hạ làm nghẹn họng, không còn lời nào để nói.

Thật sự là ăn ý!

Bây giờ không phải nên quan tâm việc Thi Cận Dương tại sao lại nằm ở trên giường bệnh sao?

"Phương Trì Hạ, cậu đứng đắn chút được không!" Đồng Nhan rống một tiếng rất lớn.

Phương Trì Hạ bị Đồng Nhan rống thái độ lập tức nghiêm chỉnh, chép miệng bước vào đối chủ đề, "Thi Cận Dương đang tốt sao lại vào bệnh viện? không có chuyện gì chứ?"

Phương Trì Hạ đang nói, tiểu Tà chợt xen vào một câu, "Chị Đồng Nhan, tối hôm qua chị luôn ở cùng anh Dương sao?Chị làm gì mà anh ấy lại phải nằm trên giường bệnh vậy?"

Tiểu Tà mới bảy tuổi, thanh âm non nớt hỏi, đánh bảy đánh ba lại làm Phương Trì Hạ vốn đã nghĩ đứng đắn, bây giờ lại nghĩ sai lệch.

"Tiểu Tà, em nói cái gì đó?" Đồng Nhan bị tiểu Tà hỏi nhất thời không biết nên trả lời như thế nào.

"Chẳng lẽ em nói gì không đúng sao?" Tiểu Tà nghiêng đầu, cười híp mắt nhìn Đồng Nhan, hỏi rất vô tội.

Đồng Nhan thực sự không còn lời nào để nói.

Tiểu Tà giống như biết được chuyện lớn, rất hưng phấn cầm điện thoại, quay người chạy ra ngoài lần lượt gọi điện thoại.

"Uy, ông nội, cháu có tin tức lớn ông muốn nghe không? Tối hôm qua chị Đồng Nhan và anh Dương cả buổi tối đều ở cùng một chỗ!"

"Chú hai, cháu có tin tức bí mật về chị Đồng Nhan và anh Cận Dương..."

"Chú Thi, con chú tối hôm qua cả đêm không về có phải không?"

"Gi Dao, tối hôm qua chị Nhan và anh Cận Dương ở cùng nhau, gì nói lát nữa chú Phong có thể qua đây giết người không?"

Tiểu Tà bình thường không nói nhiều, người Lạc gia có mấy ai nói nhiều?

Nhưng mà bây giờ tiểu Tà giống như cái loa, vào phòng bệnh thấy như vậy, lần lượt gọi điện thoại cho từng nhà quen biết Đồng Nhan và Thi Cận Dương, chỉ trong vài phút đem tin tức thông báo cho tất cả mọi người.

Trong phòng bệnh vô cùng náo nhiệt.

Thi Cận Dương còn nằm trên giường, vốn đang hôn mê, cũng bị tiểu Tà đánh thức.

"Tiểu Tả, em đang làm gì đó?" Nhìn tiểu Tả đứng ở cửa, khỏe mắt Thi Cận Dương hung hăng co rút.

Tiểu Tả nghiêng đầu, nhìn về phía Thi Cận Dương, vô tội nói, "Anh tỉnh rồi sao?"

Phuong Trì Hạ nhìn một màn này, không dấu vết đứng cách xa Lạc Dịch Bắc.

Rất tốt, may mà hôm qua chuyện cô và Lạc Dịch Bắc không bị nhóc con nhìn ra.

Phuong Trì Hạ không dám tưởng tượng nếu như tiểu Tả biết chuyện cô và Lạc Dịch Bắc có phải cũng khuếch tán ra như vậy.

Xem ra, sau này phải tránh xa gia hỏa này một chút!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 215: Anh giống như bị người khác vút bỏ

Trong phòng bệnh có tiểu Tả, vô cùng náo nhiệt.

Đồng Nhan lúc đầu nghe được những lời kia còn hơi xấu hổ, nhưng về sau coi như không có chuyện gì, cùng những người khác trò chuyện.

Thi Cận Dương thật ra không bị gì lớn, ngủ suốt một đêm, sau khi tỉnh lại cũng không ở lại phòng bệnh thêm, lấy áo khoác ra về.

"Sao lại như vậy?" Lạc Dịch Bắc đi cùng Thi Cận Dương, vừa đi vừa hỏi.

"Do ly rượu tối hôm qua." Thi Cận Dương ném ra một câu rồi gọi điện thoại cho Thi Lạc.

Lạc Dịch Bắc đứng tại chỗ, khỏe mắt nhảy lên.

Ly rượu kia...

Phuong Trì Hạ và Đồng Nhan đi theo ở phía sau, hai người vừa đi vừa nói chuyện.

"Đại bảo bối, tí nữa chúng ta cùng nhau..." Phuong Trì Hạ vẫn luôn gọi Đồng Nhan là đại bảo bối, theo thói quen vừa mở miệng đã gọi, Lạc Dịch Bắc phía trước đột nhiên hằm hằm nhìn cô.

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, chấp miệng, tuy Phuong Trì Hạ không hiểu cô gọi như vậy có vấn đề gì, nhưng vẫn đổi giọng, "Nhan Nhan, tí nữa cùng nhau ăn sáng đi."

"Được." Đồng Nhan cũng không xấu hổ, tối hôm qua từ lúc vào bệnh viện đến giờ vẫn không ăn gì, kéo Phuong Trì Hạ vừa đi vừa nói "Tôi muốn ăn bánh bao, bánh rán hành, tôi còn muốn ăn tương đậu xanh..."

"Tốt, tôi mời cậu." Hai người lướt qua Lạc Dịch Bắc, thậm chí gọi cũng không quay đầu lại.

Lạc Dịch Bắc ở phía sau, nhìn hai người, khuôn mặt vận vẹo.

"Anh, nhìn anh giống như bị người khác vút bỏ ah!" Tiểu Tả cảm khái nói một câu.

Tiểu Tả thật ra muốn đi cùng Phuong Trì Hạ, nhưng nhìn sắc mặt Lạc Dịch Bắc rất khó coi, nên đi theo sau Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc ở trong phòng bệnh đã chứng kiến cách tiểu Tả lan truyền tin tức, chờ tiểu Tả ngồi vững, quyết định đưa tiểu Tả về Lạc gia.

Phuong Trì Hạ và Đồng Nhan tìm nhà hàng nhỏ ăn sáng, rồi cùng nhau dạo phố.

Giữa trưa, hai người đến nhà hàng CL.

CL là nhà hàng xa hoa nhất thành phố C, người ra vào đây, đều là người có thân phận ở thành phố C.

Tối đây dùng cơm, là do Đồng Nhan đề nghị.

Phuong Trì Hạ chọn bàn rồi vào toilet.

Lúc đi ra, vừa rẽ vào hành lang, một tiếng hút không khí thỉnh linh truyền vào tai.

Thanh âm đến từ một thân ảnh đưa lưng về phía Phuong Trì Hạ, có vẻ rất thống khổ.

Bóng lưng rất quen thuộc, dù chỉ gặp qua mấy lần, trong ấn tượng Phuong Trì Hạ lại khác sâu.

Lạc Ân Kỳ!

Thất ra không ai nói với Phuong Trì Hạ thân phận của Lạc Ân Kỳ, nhưng Phuong Trì Hạ đã gặp Lạc Ân Kỳ tại Dung Hỉ, tối hôm qua tiểu Tả lại nói cho Phuong Trì Hạ thông tin về người nhà, quan hệ Lạc Ân Kỳ và Lạc Dịch Bắc không cần đoán cũng biết.

Phuong Trì Hạ không quan tâm chuyện của người khác, cũng không muốn tiếp xúc với người Lạc gia quá nhiều.

Nhưng trong tình huống này, Lạc Ân Kỳ trên danh nghĩa ông nội của chồng cô, Phuong Trì Hạ hoàn toàn không thể mặc kệ, Phuong Trì Hạ còn chưa lạnh lùng đến mức đó.

Phuong Trì Hạ đi qua, đỡ Lạc Ân Kỳ, quan tâm hỏi, "Ông có khỏe không?"

Lạc Ân Kỳ đã gặp Phuong Trì Hạ rồi nên không thấy lạ, trên trán mồ hôi lạnh chảy ròng ròng, Giọng nói rất yếu ớt, "Thuốc..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 216: Gọi tôi là ông nội đi

"Khó chịu chỗ nào? Thuốc gì? Để ở đâu ạ?" Phuong Trì Hạ nhìn trên người ông ta, không nhìn thấy chỗ nào để thuốc, đỡ ông ta đến ngồi xuống cái ghế nghỉ cạnh đó, lại hỏi, "Có cần cháu đi mua không?"

"Thuốc dạ dày..." Lạc Ân Kỳ xoa bụng, biểu cảm rất không dễ chịu.

Phuong Trì Hạ ngăn người, vậy là mắc bệnh dạ dày rồi?

Định giúp ông ta đi mua thuốc, lại sợ sau khi rời đi ông ta sẽ xảy ra chuyện, chần chờ một lúc, sau cùng lấy điện thoại gọi điện cho Đồng Nhan, "Nhan Nhan, bây giờ cậu đi xem gần đó chỗ nào có tiệm thuốc trước đã, giúp tớ mua thuốc dạ dày, tớ ở khách sạn chờ cậu."

Dẫn dỏ ngắn gọn một câu, cô cắt điện thoại.

Thật ra cô không biết gần đây có tiệm thuốc hay không, cũng không biết Đồng Nhan lần này đi, bao lâu mới có thể trở về.

"Bác chịu đựng thêm chút!" Nhìn đáng vẻ của Lạc Ân Kỳ rõ ràng không dễ chịu, cô đỡ ông vào bức tường ở sau lưng, ngồi xổm xuống trước mặt ông, cầm tay của ông, ấn giữ tay của ông bắt đầu giúp ông xoa bóp.

Động tác của cô rất nhẹ nhàng, cũng không biết đang làm gì, xoa quanh cổ tay của ông qua lại vài lần, sau đó lại đến huyết Túc Tam Lý ở chân.

Cứ như vậy lặp đi lặp lại, cũng không biết đã được bao lâu, mãi đến khi sắc mặt của Lạc Ân Kỳ từ từ dịu lại, mồ hôi lạnh cũng ngừng ra.

Cô đang thông qua phương pháp chữa trị bằng tay giúp ông giảm đau!

Lạc Ân Kỳ mặt không biến sắc nhìn cô vẫn chăm chú chuyên tâm giúp ông xoa nhẹ, gương mặt hiền hòa đến lạ.

Từ lần đầu tiên khi nhìn thấy cô, ông đã biết cô thông minh hơn người, nhưng mà không biết cô lại có thể biết cả những thứ này.

Cô bé này, một lần nữa khiến ông nhìn cô với cặp mắt khác.

"Khỏe chút chưa ạ?" Phương Trì Hạ ngẩng đầu lên, hỏi thăm lần nữa.

"Đã không sao rồi!" Lạc Ân Kỳ cười nhạt với cô, "Trùng hợp thế, cũng đến đây dùng bữa à?"

"Đúng vậy, là cùng với bạn." Phương Trì Hạ lễ phép trả lời.

"Nếu đã gặp nhau rồi, vậy thì cùng ăn nhé!" Lạc Ân Kỳ đứng dậy, đi được hai bước, bước chân dừng lại, đưa khuỷu tay của mình cho cô.

Phương Trì Hạ trước là ngăn người, có hơi bất ngờ trước hành động này của ông, nhưng lại không phải ngạc nhiên.

Cô hiểu điều này là bảo ban thân ái ông.

Đi một trường bối như thế, thông thường chỉ có những người thân cận nhất ở bên cạnh mới có tư cách, mà ông lại để cô làm như vậy, đây là lý do khiến Phương Trì Hạ ngạc nhiên.

"Đi thôi!" Lạc Ân Kỳ ra hiệu.

Phương Trì Hạ định thần lại đi đến vài bước, đỡ lấy khuỷu tay của ông, cùng ông đi vào nhà hàng.

Đến nhà hàng mà trước đây Lạc Ân Kỳ hay đi, Đồng Nhan vừa vận mua được thuốc trở về.

"Ai đã bị bệnh? Hạ Hạ là cậu ư? Cậu bị bệnh dạ dày từ khi nào?" Vừa vội vội vàng vàng chạy đến, Đồng Nhan hỏi một đồng câu hỏi.

Nhìn thấy Lạc Ân Kỳ, ngăn ra một lúc, ánh mắt ngan nhiên nhìn về hướng Phương Trì Hạ đang ở bên cạnh ông.

Phương Trì Hạ đỡ ông ngồi, hiển nhiên là được sự cho phép của cụ ông.

Ông nội thích Hạ Hạ ư?

Ý thức được vấn đề này, Đồng Nhan lại không biết bản thân nên vui mừng hay lo lắng cho cô.

"Bé Nhan, con cũng ở đây à, con và cô bé này quen biết? Cùng ăn nào!" Lạc Ân Kỳ ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, mỉm cười ra hiệu cho cô ngồi xuống.

"Ông nội, là ông không khỏe ạ?" Đồng Nhan ngược ngáp ngồi xuống, đưa thuốc cho ông, ánh mắt bình thản mà nhìn về Phương Trì Hạ.

"Trùng hợp vừa gặp được cụ ông, nên đã cùng đến." Phương Trì Hạ giải thích.

"Cái gì cụ ông, nếu đã thân với Nhan Nhan như thế rồi, thì theo nó cùng gọi ông nội đi!" Lạc Ân Kỳ sửa lại câu nói của cô, gọi phục vụ đến chọn món.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 217: Đánh cược trên du thuyền

Câu nói này, khiến Phương Trì Hạ và Đồng Nhiên lại ngăn ra, cả hai người cùng nhìn trên về phía của ông.

Lạc Ân Kỳ và Lạc Dịch Bắc tính cách thật sự không khác nhau bao nhiêu, tuy nói chuyện với Đồng Nhiên rất hiền từ, nhưng chưa từng hiền lành với người bên cạnh bao giờ.

Bây giờ đối xử đặc biệt với Phương Trì Hạ, xem ra, Lạc Ân Kỳ đối với cô rất khác.

Đồng Nhiên không thay đổi sắc mặt nhìn Lạc Ân Kỳ như vậy, nghĩ đến chuyện ân hận giữa Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc, không cảm thấy đây là chuyện tốt, ngược lại có hơi lo lắng.

Lạc gia là gia tộc lớn như thế ở thành phố C, bản thân Đồng Nhiên sinh ra ở đại gia tộc, rất hiểu nhà danh môn, quan niệm của những lão bối có hơi nặng nề.

Hiện giờ Lạc Ân Kỳ không biết mối quan hệ giữa Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc mới đối tốt với cô như thế, nếu như thật sự biết rồi, thái độ vẫn sẽ như vậy chứ?

Phương Trì Hạ quả thật vốn cũng không định thân thiết với bất kỳ người nào ở Lạc gia, bây giờ Lạc Ân Kỳ bỗng nhiên đối với cô đặc biệt như thế, cô ngược lại có chút không quen.

Nhìn chằm chằm ông một lúc, tiếng "ông nội" sao không thể nói ra thành lời.

Lạc Ân Kỳ chọn xong món, nhìn cô một cái, dường như vẫn đang chờ cô mở miệng.

Phương Trì Hạ trầm mặc được một lúc lâu, nhẹ giọng gọi một tiếng "Ông nội."

Âm thanh không lớn, chắc chỉ có Lạc Ân Kỳ nghe thấy.

Lạc Ân Kỳ cười, chỉ xem như cô ngại, không ép buộc nữa.

Ba người dùng bữa ở trong nhà hàng xong, sau đó Lạc Ân Kỳ được Đồng Nhiên đưa về.

Phương Trì Hạ một mình đón xe về biệt thự của Lạc Dịch Bắc, vào đến cửa vẫn còn tâm sự trùng trùng.

"Cuối cùng cũng chịu về rồi." Lạc Dịch Bắc ngồi trên một cái ghế mây ở hoa viên, thoáng thấy cô, cách nói chuyện giống như không khí lạnh vậy, lạnh buốt buốt.

"Ừ." Phương Trì Hạ nghiêng đầu sang, nhìn anh một cái, trả lời hồ hững một tiếng, quay người định đi vào nhà, lại bị anh gọi lại, "Tôi đang đợi cô."

Phương Trì Hạ ngẩng ngẩng, dừng bước, "Có việc gì à?"

Lạc Dịch Bắc đứng dậy, bình thần đi về hướng của cô, đưa cô đi đến trước xe.

Anh ta trước giờ là vậy, đi đâu, muốn làm gì, chưa từng nói rõ với cô.

Phương Trì Hạ cũng tiếc nước bọt mà Không hỏi nhiều, sau khi lên xe suốt chặng đường ngoằn ngoãn để anh trở mình, cái gì cũng không nói.

Cuối cùng hai người đến một bờ biển vô cùng yên tĩnh, chỉ có một chiếc du thuyền đang đậu bên bờ.

Một chiếc thuyền đi biển vô cùng to lớn, xa hoa lại tôn quý, dường như là du thuyền tư nhân.

Sau khi hai người đến không lâu, Thi Cận Dương cũng đã đến.

Phương Trì Hạ nhìn anh ta, lại nhìn Lạc Dịch Bắc, không hiểu hai người họ đang làm cái gì.

"Đã nói là phải làm!" Lạc Dịch Bắc và Thi Cận Dương cùng đi đằng trước, vừa đi vừa trò chuyện.

"Thắng được tó trước hẵng nói!" Khóc mõi Thi Cận Dương cong lên, ung dung tiếp tục đi về hướng chiếc thuyền.

Phương Trì Hạ đi theo sau hai người họ, bình thần nhìn hai người nói chuyện, chân mày thanh tú nhũn lại.

Chuyện gì vậy?

Họ muốn thi đấu ư?

Phương tiện trên du thuyền được chuẩn bị kỹ lưỡng, hành lang bốn bên có đội ngũ tuần tra hết như quân cận vệ của hoàng gia.

Nhìn thấy Thi Cận Dương và Lạc Dịch Bắc đi lên, những người ở đây rất cung kính với họ.

Lạc Dịch Bắc đi trước, dẫn hai người theo sau đến boong thuyền.

Lúc đi lên, trên boong thuyền đã được bày trí trước, mũi thuyền vây thành hàng rào điểm lên một tường đầy hoa hồng, là hoa hồng Dallas đỏ rực rỡ, ngoại trừ ngay trung tâm thì nhỏ hơn một chút.

Đó là đó là một đóa hoa hồng Louis 14, màu sắc là màu tím nổi bật, khác biệt lại cao quý, được xếp cùng với một mảng hoa hồng đỏ, muôn vạn biến đổi, khác biệt so với những bông hoa kia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 218: Từ mai trở đi, cô đã là của tôi (1)

Lạc Dịch Bắc và Thi Cận Dương đi trên boong thuyền, có hai người trông như phục vụ bùng hai cái mâm đi lên trước, tám vài trắng trên mâm được lấy ra, bỗng nhiên là... hai cây súng!

Phương Trì Hạ căn bản không biết hai người họ đến đây để làm gì, lúc nhìn thấy súng, con người từ từ thu nhỏ, khó hiểu nhìn gương mặt của họ.

Lạc Dịch Bắc cầm lấy một cây súng làm bằng vàng trong số đó, cầm lấy tám vài trắng trên mâm tốc độ vô cùng chậm rãi lau chùi một chút, lại thán nhiên cầm trong tay chơi đùa một lúc, sau đó đi đến chỗ đuôi thuyền.

Ánh mắt liếc nhìn Thi Cận Dương một cái, anh chờ hành động của anh ta.

Thi Cận Dương cầm lấy cây súng còn lại, ung dung đi theo anh.

Chỗ hai người đang ở đối diện với mũi thuyền, nhìn thẳng, cách đóa hoa hồng Louis 14 lần trong đám hoa kia ở mũi thuyền không lệch cho lắm, dường như muốn đấu súng.

"Nếu như tôi bắn trúng tâm của bông hoa, đừng quên chuyện tối qua đã hứa với tôi." Lạc Dịch Bắc khẽ híp mắt lại, ánh mắt dán chặt bó hoa hồng kia, từ từ giương cây súng trong tay lên.

Súng trong tay của Thi Cận Dương cũng đã giương lên.

Chiếc thuyền này rất lớn, súng trong tay của hai người vừa mới giương lên, trên thuyền đột nhiên vang lên một đợt pháo bông, gấp rút theo đó, một đàn hải âu đột nhiên phóng lên cao từ các phía, vỗ cánh phành phạch, lượn quanh trên mũi thuyền, chưa từng rời khỏi.

Và lại, chỉ lượn quanh ở mũi thuyền thôi.

Tình huống vừa phát sinh, vô tình tăng thêm không ít độ khó cho hai người, bông hoa hồng vốn là không dễ gì ngắm chuẩn, trước một đàn hải âu bay đi bay lại, dường như ngay cả nhìn cũng không nhìn thấy được.

Chỉ những lúc thỉnh thoảng để lại một chút khoảng trống, mới có thể miễn cưỡng nhìn thấy được một ít bóng dáng.

Nhưng chưa cách bao lâu, vài con hải âu lại bay qua bay lại, bị che lấp đi.

Phương Trì Hạ chỉ nhìn thấy khung cảnh hỗn loạn, đứng nói đến Lạc Dịch Bắc và Thi Cận Dương.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc từ đầu tới cuối dán chặt vào một điểm mà trước đó cây súng trong tay nhắm đến, trước tầm nhìn của anh có vài con hải âu, vừa vặn chặn ngay mục tiêu.

Ánh mắt của anh rất sắc bén, giống như những vật cản ở giữa không tồn tại vậy, chỉ chăm chú nhắm vào một điểm kia, tay từ từ kéo cò súng...

Sau khi một tiếng pháo hoa vang lên trên thuyền, theo tiếng "pằng" của súng là, một viên đạn xuyên qua không khí, làm vài con hải âu cản trở ở trước mắt giật mình đập cánh, bay đi như ong vỡ tổ.

Viên đạn được bắn đi, chuẩn xác bay về đóa hoa hồng Louis 14 kia.

Ngay chính giữa đóa hoa!

Kỹ thuật bắn súng, vô cùng chính xác!

Và lại, còn trước điều kiện gấp vật trở ngại.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn dáng vẻ này của anh, đáy mắt không hề che giấu để lộ ra một tia ngưỡng mộ.

Súng trong tay của Thi Cận Dương cùng lúc cũng được bắn ra, nhưng mà, so với anh chậm hơn khoảng không phải mấy giây thời gian, đóa hoa chỉ lớn được thế kia, sau khi bị súng của Lạc Dịch Bắc chiếm chỗ trước, viên đạn của anh ta, đã bị lệch.

Thật ra nhiều nhất cũng cách vài mi-li-met, bình thường không nhìn ra, sau khi đi đến mới nhìn rõ hơn.

Lạc Dịch Bắc bình thần nhìn cảnh này, cảm dưới lạnh lùng kiêu ngạo khẽ nâng lên.

"Cậu thắng rồi." Thi Cận Dương ngược lại cũng thành thật, đặt cây súng trong tay lên chiếc mâm của người phục vụ đứng bên cạnh, quay người đã đi xuống khoang thuyền.

Lạc Dịch Bắc vừa định đi xuống theo, lại bị Phương Trì Hạ ngăn lại, "Hai người đang thi cái gì vậy?"

Không biết như thế nào, cô luôn có một dự cảm không lành.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 219: Từ mai trở đi, cô đã là của tôi (2)

"Sau khi về đến Dung Hi, từ ngày mai trở đi chuyển đến chỗ của tôi." Lạc Dịch Bắc mất liếc cô một cái, không giải thích thẳng, bỏ lại một câu, quay người đã vội vàng xuống thuyền đi theo Thi Cận Dương.

Phương Trì Hạ đứng tại chỗ, từ từ đã hiểu ra một chút lời của anh, trong đầu giống như bị vật gì đó gõ ầm ầm một cái.

Vừa nãy họ thi đấu là vì cô?

"Lạc Dịch Bắc, anh không thể như thế được! Tôi không muốn qua đó!" Nhìn người đàn ông cũng đã đi xuống lầu, Phương Trì Hạ vội bước lịch bạch đi theo, vừa theo sau lưng anh, vừa giải thích, "Tôi ở chỗ Thi Cận Dương làm việc rất tốt, không cần đổi qua đâu lại. Và lại làm như thế, anh cảm thấy hợp lý sao? Thư ký trợ lý ở chỗ anh nhiều đến thế, cũng không phải thiếu một mình tôi, cần gì kiên quyết như vậy?"

Lạc Dịch Bắc không quay đầu lấy một cái, vẫn một mình bước đi.

Chân dài của anh, đi vẫn rất nhanh, Phương Trì Hạ vội vàng theo sau anh, lúc xuống thuyền, thuyền ván lác lư một cái, cả người ngã về trước, xém chút đã quỵ trước anh.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc hồ hững nghiêng sang, liếc thấy cô xém chút thì quỵ xuống, băng quơ trêu đùa, "Không cần hành đại lễ với tôi như thế, lúc đến rồi còn cần Phương tiểu thư giúp đỡ."

Phương Trì Hạ lườm anh một cái, dựa vào lan can lấy lại cân bằng, chậm chậm đứng lên, vô cùng cạn lời trước lời nói của anh.

Anh xem cô đang quỵ bái tại lễ ư?

Lạc Dịch Bắc quay đầu, về mặt trong phút chốc khôi phục lại sự lạnh lùng cao ngạo, đi vài bước ra đến cửa ngõ, mở cửa xe đi lên xe.

"Chuyện lúc này..." Phương Trì Hạ vội vã ngồi lên theo sau anh, nhìn thoáng anh một cái, định tiếp tục khuyên bảo, Lạc Dịch Bắc lại đóng sầm cửa xe giúp cô, chân ga ở dưới chân đạp mạnh một cái, xe đua gầm lên một tiếng đã chạy đi.

Tốc độ xe của anh rất nhanh, thậm chí còn chưa để cô kịp thắt dây an toàn.

Phương Trì Hạ biết anh không định thảo luận vấn đề này, đành chỉ có thể ngoan ngoãn im miệng.

Suy nghĩ trong lòng của cô là, hai người lúc nào cũng ở cạnh nhau, cô sẽ có nhiều cơ hội nói chuyện này với anh thôi.

Nào ngờ ngày hôm sau sau khi trở về, hai người vừa đến Dung Hi, Lạc Dịch Bắc thẳng thừng bảo cô mang đồ đạc chuyển sang đây.

Lúc Phương Trì Hạ ở trong nhà còn có thể lờ anh một cái, ở Dung Hi, cô hoàn toàn bất lực trước anh.

Không chỉ là cô, chỉ cần Lạc Dịch Bắc muốn làm gì, Dung Hi ai ngăn được anh?

Và Lại, Phương Trì Hạ không thích gây chuyện ở công ty với anh, thân phận của cô, không có tư cách phản kháng lại anh ở nơi đông người như thế.

Phương Trì Hạ bị ép buộc, đành chỉ có thể tạm thời dời đến chỗ của anh trước.

Vẫn chưa ngồi hết một buổi sáng, tiểu Tà không biết thế nào, đột nhiên cũng xuất hiện ở công ty.

Thân hình nhỏ nhắn đến trước cửa phòng làm việc của Lạc Dịch Bắc, đang chuẩn bị đi vào, nhìn thấy Phương Trì Hạ cũng ở đây, bước chân lập tức dừng lại.

"Hà, chị cũng ở đây!" Tiểu Tà đến bên cạnh cô, nhìn cô lạ lẫm các loại hiểu kỳ các loại.

Lần trước Phương Trì Hạ ở bệnh viện nhìn thấy năng lực bát quái của nó, bây giờ vừa thấy nó, lập tức giống như vừa tiêm máu gà vậy, tâm lý phòng bị lúc nào cũng được đề cao.

"Con nít đừng lo chuyện người lớn nhiều đến thế." Không giải thích, Phương Trì Hạ xoay người tiếp tục làm việc của mình.

Nào ngờ tiểu Tà sau khi nhìn thấy cô thì không đi nữa, lúc nào cũng dính chặt lấy sau lưng cô, cô đi đâu, nó cũng tràn đầy lòng hiếu kỳ mà đi theo, cảm giác giống như là đang đào kho báu vậy.

Đang đi, còn nói cả đồng chuyện, "Sao lại trùng hợp đến thế nhỉ?"

"Chị chắc không phải là nô dịch bị anh Dịch Bắc chuyển mang theo bên cạnh chứ?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 220: Chị xem ra thật đáng thương

"Em thấy thì chính là vậy, trong nhà bị đàn áp thì thôi đi, bây giờ còn mang người ta đến công ty nữa."

"Chị đến làm việc vật cho anh ta hả?"

Lời của tiểu Tà rất nhiều, giống như tự nói chuyện một mình vậy, một mình nói cả một đống thứ, Phương Trì Hạ hận không thể bịt miệng của nó.

"Tiểu Tà, đừng nói nữa." Không muốn khơi dậy bát quái, Phương Trì Hạ lờ nó một cái.

Tiểu Tà ngẩng cái đầu nhỏ nhắn lên nhìn cô, buông ra một câu nói mang tính tổng kết, "Chị đáng thương thật đó!"

Phương Trì Hạ cạn lời im lặng, nhưng lại chẳng giải thích.

Quay người, vào phòng uống nước pha hai ly cà phê, một ly bung đến phòng làm việc của Lạc Dịch Bắc.

Tiểu Tà đi vào theo, đôi mắt cứ luôn nhìn chăm chăm cô xoay người.

Khi có nó ở đây, mỗi sợi dây thần kinh trên người Phương Trì Hạ đều đang căng thẳng.

Chủ yếu là đứa trẻ này đã quá thông minh, vừa không cần thận bị nó nhìn ra một chút điểm không bình thường giữa mình và Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ sợ sẽ rơi vào hậu quả giống như với Đồng Nhan lần trước.

Phuong Tri Hạ bị nó đi theo suốt đường đều vô cùng cẩn thận, rất là thận trọng.

Đến bên Lạc Dịch Bắc, đặt cả phê xuống, tay vẫn chưa rút về, tay của Lạc Dịch Bắc đột nhiên đưa qua.

Anh định bung cả phê, tay của hai người trùng hợp chạm vào, ngón tay trượt qua ngón tay, hơi ẩm đến từ anh, xuyên thấu huyết quản mỏng manh của Phuong Tri Hạ một cách rõ ràng, truyền đến trên tay của cô.

Tay của Phuong Tri Hạ cứng đờ, hoảng loạn thu trở về.

Cảm giác ấy giống như là lo sợ dính líu tới anh vậy, lại giống như đang ghét bỏ vì khuôn gầy bệnh.

Hành động này, khiến Lạc Dịch Bắc hơi ngạc nhiên, tầm nhìn chuyên tâm trên giấy tờ, từ từ ngẩng lên.

"Tôi ra ngoài trước đây!" Phuong Tri Hạ quay người, bụng khay định rời đi, lại bị Lạc Dịch Bắc gọi lại, "Tôi nói có thể đi rồi à?"

Sống lưng Phuong Tri Hạ đóng lại, tầm nhìn cứng đờ xoay qua, " Còn có việc gì?"

"Cả phê nóng quá rồi." Lạc Dịch Bắc liếc nhìn cả phê trên bàn một cái, ánh mắt ung dung nhìn về hướng của cô.

Anh đây là yêu cầu cô nghĩ cách làm nó nhanh nguội đi.

Phuong Tri Hạ có lại cảm giác anh đang cố tình trêu đùa cô, trong lòng có hơi bực bội, nhưng mà, lúc hai người ở công ty, cô trước giờ không nổi giận với anh.

Đi đến vài bước, cô đứng trước mặt anh, cầm theo một tập tài liệu, bắt đầu giúp anh quạt nhẹ nhàng.

Tiểu Tà nghiêng đầu nhỏ đứng sau lưng cô, chưa từng rời khỏi hai người họ.

"Không có gì." Tiểu Tà cười he he với anh, đi đến xô-pha cạnh đó, nhấc chân nhỏ lên ngồi xuống, nhưng ánh mắt vẫn dừng lại ở trên người của Phuong Tri Hạ.

Nó thật sự là sợ cô ở đây bị ức hiếp, nên lúc nào cũng đi theo sau cô, bao gồm vào căn phòng làm việc này cũng vậy.

Tuy nhiên, tâm lý này của nó, lại không được Phuong Tri Hạ hiểu cho.

Phuong Tri Hạ lúc nào cũng đề phòng nó, chỉ sợ bản thân và Lạc Dịch Bắc vừa không cẩn thận nấp mờ một chút thì bị nó nhìn thấu, đến lúc đó khiến cho mọi người trong Dung Hi đều biết.

Khóe mắt liếc nhìn xem nó còn ở đó không, hành động của cô rất cẩn trọng.

Một lúc, Lạc Dịch Bắc cũng không biết là không ngại bị tiểu Tà nhìn ra hay là cố tình để cô khó xử, lúc cô đang giúp anh làm nguội cả phê, tay của anh đột nhiên nắm tay đang buông xuống kia của cô bắt đầu đùa giỡn.

Động tác của Lạc Dịch Bắc rất tàn nhẫn, trêu đùa từng ngón từng ngón tay của cô, ngón tay cũng không biết có phải cố ý hay không, đột nhiên lướt nhẹ trong lòng bàn tay cô một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 221: Chị đang run ư?

Hành động của anh, rất nhẹ, còn chậm chạp đến có hơi lằng nhằng.

Một luồng điện rất nhỏ trong lòng bàn tay trôi chảy từ chỗ bị anh lướt qua, cả người Phuong Tri Hạ cứng đờ, trong đầu trống rỗng đi vài giây, tay cô gạt tay của anh ra.

Lạc Dịch Bắc không để ý đến cô, giữ tay của cô lại, vẫn chơi đùa một mình.

Cảm giác ấy, giống như là đang chơi một món đồ chơi vậy.

Sắc mặt Phuong Tri Hạ có hơi mất tự nhiên, tay lại gạt lần nữa, thử đẩy tay của anh ra.

Lúc cô làm hành động này, bà vai cũng động đậy theo.

Từ hướng của tiểu Tà không nhìn thấy hai người đang làm gì, chỉ nhìn thấy vai của Phuong Tri Hạ đang run rẩy.

Mắt tròn xoe nhìn hai người, nó tình bơ bỏung một câu, "Cô gái ngốc, chị đang run ư?"

Phuong Tri Hạ, "..."

Lạc Dịch Bắc thân nhiên nhìn cô, biểu cảm trên mặt có hơi bồn chột.

Phuong Tri Hạ lườm anh một cái, vòng tay cầm tay của anh lại.

Tay cô vốn là rất nhỏ, bàn tay có thể còn chưa lớn bằng một nửa của Lạc Dịch Bắc, chồng lên tay của anh, căn bản không thể ôm trọn tay của anh.

Căn anh như thế, thật ra căn bản không có tác dụng gì.

Làn da còn rất trắng, xem ra rất mềm mại.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm tay của mình bị cô cầm lên rất lâu, động tác còn chưa dừng lại, ngón tay chuyển sang xoa phần da thịt ở mu bàn tay cô.

Ngón tay của anh mang theo một lớp chai móng vô cùng vô cùng nhỏ, có lẽ do bình thường luyện tập mà ra.

Lúc lướt qua trên làn da của cô, tê tê, nhột nhột, giống như mang theo điện, từng luồng từng luồng điện chảy men theo thuyết quần nhô của Phuong Tri Hạ, trực tiếp tràn đến trái tim của cô.

Anh ta đang khiêu khích một cách trần trụi!

Mặt của Phuong Tri Hạ, giống như là xống hơi vậy, suốt quá trình đều đỏ cả lên.

Tiểu Tà đang ở bên cạnh, lần này, cô không gạt ra nữa, mà đổi thành véo vào tay anh.

Nhưng mà, véo vào mảnh thịt nhỏ trên mu bàn tay của anh, còn chưa dùng sức, tiểu Tà đột nhiên chạy bước nhỏ đến.

"Sao còn đang quạt nữa, vẫn chưa nguội ư? Em giúp chị!" Cảnh tay ti lên trên bàn làm việc, sờ vào ly cả phê kiểm tra nhiệt độ, cảm thấy dường như vẫn còn chút nóng, nó đón lấy tập tài liệu trong tay của Phuong Tri Hạ, bắt đầu giúp cô quạt.

Hành động của nó vô cùng ngoan ngoãn, Phuong Tri Hạ không ngờ bình thường trông nó rất độc mồm bống nhiên đối tốt với mình như vậy, dường như ngăn ra được một lúc.

Tiểu Tà căn bản không nhìn hai người, cầm tài liệu nhẹ nhàng giúp cô quạt rồi lại quạt, về mặt nghiêm túc.

Nó thật ra là thương Phuong Tri Hạ mà chạy đến, tuy trước đây thường hay nói lời tổn thương cô, nhưng mà, xem ra, nó rất bảo vệ cô.

Được một đứa trẻ bảy tuổi bảo vệ, trong lòng Phương Trì Hạ nhất thời rối bời, tâm trạng vô cùng phức tạp.

Tiểu Tà là người đầu tiên của Lạc gia bảo vệ cô đến như vậy, lại đối tốt với cô như thế.

Ngoài những lúc xung hô với cô có hơi gọi đòn!

Lạc Dịch Bắc cố gắng cũng không nghĩ đến tiểu Tà sẽ làm ra hành động này, so với anh, Lạc Dịch Bắc cảm thấy bản thân lúc này xem ra giống hệt như một tên vô cùng tội tệ chuyên ăn hiếp kẻ yếu.

Hiếm thấy, Lạc Dịch Bắc lại có thể có một chút tự kiểm điểm.

"Được rồi, không sao, cứ để vậy đi." Buông tay của Phương Trì Hạ ra, Lạc Dịch Bắc nhẹ nhàng đẩy tay của tiểu Tà vẫn còn đang chăm chỉ quẹt cà phê ra.

"Còn không nhanh ra ngoài!" Tiểu Tà thừa cơ hội, đẩy Phương Trì Hạ ra bên ngoài phòng.

Nó kỳ thực cần bản không nhìn ra hai người đang làm gì, nó chỉ là theo lý giải của bản thân, luôn tưởng rằng Lạc Dịch Bắc đang cố tình làm khó Phương Trì Hạ, có cơ hội thì sẽ giúp tò gỡ tội.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 222: Cùng đi đến Ý

Trên đường Phương Trì Hạ đi ra ngoài, trong lòng đều ám áp dễ chịu, ánh mắt nhìn tiểu Tà cũng hiền hòa đi không ít.

Phương Trì Hạ cảm thấy, tiểu Tà chỉ là mồm miệng độc ác một chút, kỳ thực, đứa trẻ này rất tốt bụng rất ấm áp.

Tiểu Tà sau khi đẩy cô ra, dứt khoát ngồi ở bên cạnh lúc cô làm việc.

Phương Trì Hạ đối với nó vô cùng cặn kẽ, tay xoa xoa đầu của nó, "Đi chơi phần của em đi, đừng lo chỗ này, không sao đâu."

Tiểu Tà thật ra chính là thích dính lấy cô chơi đùa, không chịu đi cho lắm, sau cùng vẫn là bị một cuộc điện thoại của Lạc Dung Từ gọi về.

Phương Trì Hạ dõi mắt nhìn nó rời đi, thờ dãi da một hồi.

Tiểu Tà vừa đi, cô chỉ ít có thể thả lỏng một chút.

Ở bên ngoài làm việc không đến nửa tiếng, lại bị Lạc Dịch Bắc gọi vào trong.

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu nhìn sau lưng cô một cái, không phát hiện bóng dáng của tiểu Tà, kéo cô vào trong lòng của mình, lại bị cô động tác nhanh nhẹn mà tránh ra.

Lạc Dịch Bắc hơi liếc cô một cái, dường như có hơi bất mãn trước hành động của cô.

Đứng dậy, muốn đi đến vài bước, ngoài cửa, Lạc Ân Kỳ đột nhiên đẩy cửa đi vào.

Sự xuất hiện đột ngột, khiến Phương Trì Hạ ngăn người, bắt giác lùi về sau vài bước, kéo dài chút khoảng cách với Lạc Dịch Bắc.

Lạc Ân Kỳ nhìn thấy cô ở đây dường như có hơi bất ngờ, hòa nhã chào hỏi cô một cái, "Bé Hạ, cháu chuyển đến đây rồi à?"

"Vâng a, ông nội." Phương Trì Hạ cúi đầu, thái độ lễ phép.

Cô xưng hô thế này là hôm qua Lạc Ân Kỳ đặc biệt cho phép, lúc Phương Trì Hạ trả lời ông không suy nghĩ nhiều.

Lời vừa nói ra, kinh ngạc phát hiện bản thân đã nói gì đó, sắc mặt có hơi lúng túng, tâm nhìn thân nhiên chuyển sang hướng của Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc rõ ràng bị tiếng xưng hô đó của cô làm cho ngạc nhiên, không biến sắc nhìn cô, giọng điệu có hơi mong lung kỳ lạ, "Ông nội?"

Vừa vào Dung Hi mấy ngày, thì đã lấy được lòng của Lạc Ân Kỳ rồi?

Phương Trì Hạ biết anh đã nghĩ nhiều, nhưng mà lại không giải thích.

Ngược lại Lạc Ân Kỳ, nghe không quen giọng điệu đó của anh, tốt bụng giải thích cho Phương Trì Hạ, "Cô bé này ngày hôm qua đã giúp ông rất nhiều, lại thân thiết với con bé Đồng Nhan đến như vậy, gọi theo Đồng Nhan thì đã sao?"

Lạc Dịch Bắc không để tâm đến, đóng tài liệu trong tay lại, ngẩng đầu lên nhìn ông, đi thẳng vào vào vấn đề chính, "Tim cháu có việc à?"

Lạc Ân Kỳ cũng không vội, thân nhiên đi đến ngồi xuống chiếc xô-pha cạnh đó.

Phương Trì Hạ là trợ lý, cô hiểu chuyện mà pha cho ông một ly trà, "Ông nội, mời ông uống trà!"

"Được." Lạc Ân Kỳ cười với cô, nghiêng đầu qua, ánh mắt chuyển sang Lạc Dịch Bắc, nói, "Là thế này, ông mới vừa nhận được cuộc điện thoại từ Tô Nhiễm, nói là gần đây sức khỏe của ông Tô có hơi không được khỏe, vừa vận ông và cháu cũng đã lâu rồi không đến Ý, hay là cháu thu xếp thời gian cùng ông nội đến thăm vài ngày?"

Tốc độ nói chuyện của ông rất chậm, Phương Trì Hạ vừa vận đứng cạnh bên ông, rất không cẩn thận, nghe hết những lời ông nói.

Tô Nhiễm là ai?

Ông Tô lại là ai?

Lạc Dịch Bắc lúc nào rất lâu chưa đến Ý chứ? Rõ ràng cách đây không lâu vừa một lời cũng không nói đã chạy đến Ý ở lâu như thế!

Tâm tư của Phương Trì Hạ vốn là rất miễn cảm, đầu óc lại thông minh, tuy Lạc Ân Kỳ nhắc đến hai người này mà cô đều không quen, nhưng mà trong lòng lại kỳ lạ cảm thấy lần trước Lạc Dịch Bắc đi Ý, có lẽ là có liên quan đến cô gái tên là Tô Nhiễm này.

Lạc Dịch Bắc không trả lời ngay, chỉ bình thân nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 223: Nghiêm phạt như thế

Phương Trì Hạ chỉ cúi đầu, tay chỉ lo chuyện pha trà.

N ngón tay của cô vô cùng xinh đẹp, đầu ngón tay trắng như ngọc ngà, lúc pha trà, động tác có một nét đẹp dịu dàng không thể nói ra, gương mặt còn rất chú tâm, thậm chí đầu cũng không ngẩng lên lấy một cái.

Chân mây Lạc Dịch Bắc nhú lại, trầm mặc được một lúc, ngừng đầu lên, ánh mắt chuyển sang Lạc Ân Kỳ, vui vẻ trả lời yêu cầu của ông. "Được, cháu sẽ thu xếp thời gian."

Phuong Trì Hạ tiễn ông ra ngoài, đưa ông đến cửa thang máy, quay người định chuẩn bị rời đi, Lạc Ân Kỳ đột nhiên giống như đang tự nói chuyện một mình buông ra một câu, "Sao lại chuyển đến chỗ của Dịch Bắc rồi?"

Câu nói này của ông rõ ràng là đang nói Phuong Trì Hạ, chỉ là không nói thẳng với cô, mà là một mình sau khi cảm thấy nghi hoặc mà nói ra.

Giọng điệu đó, giống như là hơi bất ngờ, lại giống như có hơi thương xót.

Phuong Trì Hạ không phân biệt ra lời nói này của ông rốt cuộc là có ý gì, không biết phải trả lời thế nào, sau cùng trấn tĩnh như bình thường trở về phòng làm việc.

Lạc Dịch Bắc đều bàn bạc xong với Lạc Ân Kỳ rồi, khi cô trở về, anh vừa vặn đang sắp xếp lịch trình của mình.

Thời gian đến Ý, định là 3 ngày sau.

Vé máy bay vẫn là Phuong Trì Hạ đặt giúp cho.

Lạc Dịch Bắc lần này rời đi thật ra cũng không nói gì với Phuong Trì Hạ, nhưng mà bởi vì liên quan đến việc Phuong Trì Hạ đến làm cạnh anh, lịch trình của anh có điều rõ rất nhiều, và lại cũng đều là cô lo liệu.

Vậy nên điều khác với lần trước là, lần này cô cái gì cũng đều biết.

Lạc Dịch Bắc cũng không biết là suy nghĩ thế nào, lúc rời đi, lại còn bảo cô đến đưa lên máy bay.

Phuong Trì Hạ ký thực rất bất mãn trước điểm này của anh.

Anh đi của anh, anh muốn đi gặp cô gái nào, đều không liên quan gì đến cô, tại sao còn bảo cô đến đưa anh?

Có điều, bất mãn vẫn là bất mãn, lúc cô ở công ty tính tình rất tốt, cũng sẽ không giống như ở trong nhà phản kháng lại anh, anh bảo cô đi, cô cứ đi.

"Không hiểu ki gì à?" Hai người ngồi ở sân bay, lúc Lạc Ân Kỳ vẫn còn chưa đến, ánh mắt Lạc Dịch Bắc chuyển sang cô, rất tùy miệng hỏi.

"Không có, tôi phải về rồi." Trong tay Phuong Trì Hạ đang cầm một ly nước chơi đùa, ánh mắt làm như không có chuyện gì chuyển sang chỗ khác.

"Lúc tôi không ở đây cô rất vui?" Lạc Dịch Bắc lại thờ ơ buông ra một câu.

"Vẫn ổn." Phuong Trì Hạ lơ đãng trả lời anh.

Thái độ rõ ràng là không để ý cho lắm, khiến chân mây Lạc Dịch Bắc nhú lại.

Chinh mặt của cô, cũng không quan tâm sân bay còn có bao nhiêu người, gương mặt anh tuấn nghiêng sang, môi của anh đã hôn lên môi của cô.

Phuong Trì Hạ sững sờ, vẻ mặt thay đổi sang hoảng sợ, phản xạ có điều kiện đưa tay ngăn cản anh, lại bị anh gạt ra.

Môi dán lên môi của cô, Lạc Dịch Bắc cắn môi của cô, mạnh mẽ mà gãy vỡ, thỏa mãn nhìn trên đó nổi lên dấu sưng đỏ, buông cô ra.

"Lần sau nó nhớ nói chuyện cho đáng hoàng." Xoa đầu của cô giống như là đang xoa đầu con vật cưng, anh giành lấy đồ uống ở trong tay của cô, cũng không quan tâm có vừa uống qua, như không có việc gì mà bắt đầu uống.

Phuong Trì Hạ sợ đôi môi bị anh cắn đến đau buốt nóng rát, tức giận đến nghiêng răng nghiêng Lợi.

Rất muốn bỏ nhào đáp trả anh một cái, nhưng mà, khi nghĩ đến tình cảnh xung quanh, cô nhịn.

Xung quanh nhiều người đang nhìn đến thế, cô không muốn tăng thêm chủ đề bàn tán cho người khác.

"Đó là của tôi!" Nghiêng đầu sang, cô định cướp lấy đồ uống trong tay của anh, sau lưng, giọng nói của Lạc Ân Kỳ bình tĩnh truyền đến, "Hạ Hạ cũng ở đây à!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 224: Cuộc điện thoại bất ngờ

Âm thanh đột nhiên xuất hiện, khiến Phuong Trì Hạ ngẩn người, cánh tay đưa ra định giành đồ uống trong tay Lạc Dịch Bắc ngại ngừng thu lại, trấn tĩnh lại sắc mặt, cô đứng dậy, hỏi thăm một chút, lễ phép nói, "Ông nội, cháu đến tiễn lên máy bay."

Cô cũng đã chuyển đến làm việc cạnh Lạc Dịch Bắc, loại chuyện đưa máy bay này cũng không có gì, Lạc Ân Kỳ không cảm thấy kỳ lạ.

"Vắt và cho cháu rồi." Ông cười với cô, thái độ ôn hòa.

"Không vắt và ạ, ông nội, đây là bổn phận của con." Phuong Trì Hạ khách sáo trả lời ông ta một câu.

Cô vốn không thân thiết với Lạc Ân Kỳ đến thế, câu nói này thật sự là đang khách khí, nào ngờ Lạc Dịch Bắc ở bên cạnh thuận miệng nói tiếp một câu, "Nếu đã như thế, vậy lần sau nhớ đến tiễn!"

Phuong Trì Hạ lườm anh một cái, biểu cảm trên mặt cứng đờ tại chỗ.

Đây là được voi đòi tiền rồi!

Vẫn thật không biết xấu hổ.

Lạc Ân Kỳ đang nhìn về máy bay ở trong tay, không nhìn hai người, kiểm tra một chút, ngừng đầu lên nói với Lạc Dịch Bắc, "Nên đi rồi!"

Lạc Dịch Bắc thu đôi chân lơ lửng, đứng dậy.

"Nhớ đó!" Bình thản chinh lại vết nhăn của quần áo mình một chút, khóe mắt liếc Phuong Trì Hạ một cái, anh ung dung thêm vào một câu, làm như không có chuyện gì mà đi đến cổng an ninh.

Phuong Trì Hạ dõi mắt nhìn theo hai người rời đi, sau đó một mình trở về nhà của mình và Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc đi lần này đặt vé một chiều, vé trở về anh chưa đặt, cô không biết anh phải đi mấy ngày.

Bình thường khi anh ở ngôi nhà này, Phuong Trì Hạ dường như lúc nào cũng đều mong chờ anh có thể một ngày không về nhà, cô sẽ vui vẻ đến yên ổn.

Nhưng mà mỗi lần anh thật sự rời đi mấy ngày, cô lại có hơi không thích ứng.

Tại sao lại như vậy, bản thân cô cũng không nói được nguyên nhân.

Lạc Dịch Bắc lần này rời đi, rất nhiều ngày cũng không trở về.

Phuong Trì Hạ mỗi ngày không phải ở Dung Hi thì chính là lui tới ở trường học, một mình trải qua bốn ngày, tối ngày thứ năm, đột nhiên nhận được một cuộc gọi.

Là giọng đàn ông tương đối xa lạ, một người trung niên, mở lời chính là, "Có phải là cô Phương không?"

Phương Trì Hạ hơi ngạc nhiên, ngần ra một lát, mới ngập ngừng trả lời, "Là tôi, xin hỏi chú là..."

"Tôi là quản gia của Lạc gia, là như thế này, cậu chủ tiểu Tà từ hôm qua đến hôm nay cứ luôn phát sốt, tình hình có hơi nghiêm trọng, vẫn luôn ngủ mê man, sau khi tỉnh dậy cái gì cũng không chịu ăn, chỉ luôn miệng gọi "chị" "chị", sau đó hỏi cậu ấy một chút, cậu ấy dường như là nhớ cô Phương rồi, nếu như cô không phiền, có thể đến Lạc gia một chút không?"

"Tiểu Tà bị bệnh rồi? Đang yên đang lành sao lại bị bệnh chứ?" Phương Trì Hạ giật mình, trong lòng thấp thòm.

"Cô Phương nếu như đồng ý đến thăm cậu chủ tiểu Tà một chút, lát nữa tôi sẽ sai người đến đón cô, đến Lạc gia tôi sẽ giải thích tường tận với cô, cô xem như thế có được không?" Quản gia lại nói.

Phương Trì Hạ nghe đến hai chữ "Lạc gia", tim bỗng đập thình thịch.

Cô không muốn đến Lạc gia, quan hệ hôn nhân giữa cô và Lạc Dịch Bắc, cũng không thích hợp qua đó, đề nghị của quản gia, khiến cô có hơi do dự.

Quản gia bên kia còn đang đợi điện thoại của cô, thấy cô nửa ngày không nói chuyện, dường như có hơi sốt ruột, "Cô Phương, có rất khó xử sao?"

Phương Trì Hạ định thần lại, có hơi lo lắng tình trạng của tiểu Tà, chần chờ một chút, vẫn là đã đồng ý, "Tôi sẽ đi, nhưng mà một mình tôi qua đó là được, sẽ không làm phiền chú quản gia."

Không muốn để nhiều người biết chuyện sống chung của mình và Lạc Dịch Bắc, cô từ chối yêu cầu đến đón cô của quản gia, chỉ hơi dạ chỉ với ông ta, sao đó đã ra khỏi cửa một mình đón xe đi đến Lạc gia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 225: Vào Lạc gia

Đây là lần đầu tiên Phương Trì Hạ đến Lạc Gia.

Lúc đến bên ngoài cổng chính, quản gia sớm đã mang theo hai người hầu đứng đợi ở bên ngoài.

Lạc gia là gia tộc lớn, ở chung bốn thế hệ, một đại gia đình đều sống trong tòa biệt thự trang viên đồ sộ này.

Một tòa trang viên to lớn, xung quanh là các biệt thự độc lập kiểu Âu, Lạc Hi Thần một nhà, vợ chồng Lạc Ân Kỳ, tiểu Tà một nhà đều sống độc lập trong các biệt thự khác nhau.

Còn có một cụ ông đặc biệt, ông cố của Lạc Dịch Bắc vẫn còn sống, nơi ông ở, cũng là một biệt thự độc lập cách rời.

Hoa viên của lạc gia rất lớn, giữa biệt thự này với biệt thự kia, thậm chí còn cách hơi xa, đi bộ cũng phải mất 10 phút trở lại.

Tiểu Tà vốn là ở một mình trong căn biệt thự kia, nhưng mà bởi vì là con một, bình thường cũng không đi chơi, thích đi theo Lạc Dịch Bắc và Bảo Bảo, nên có một phòng riêng ở trong biệt thự của Lạc Dịch Bắc.

Lúc Phương Trì Hạ được quản gia đưa đi vào, nơi đến chính là căn phòng của tiểu Tà ở nhà Lạc Dịch Bắc.

Con nít còn nhỏ, suy cho cùng kháng thể không thể so được với người lớn, vừa bị bệnh, cũng không còn hoạt bát như bình thường nữa, mê man nằm trên giường, đáng vẻ đó cực kỳ đáng thương.

Trong phòng có rất nhiều người xung quanh, Đồng Nhiên đã sớm giới thiệu từng người một ở trong Lạc gia cho Phương Trì Hạ, vậy nên, bây giờ nhìn thấy từng khuôn mặt, Phương Trì Hạ rất rõ ai là ai.

Sa Chức Tĩnh, Lạc Hi Thần, bác trai của Lạc Dịch Bắc Lạc Dung Từ, còn có rất nhiều người hầu.

Sa Chức Tĩnh ôm tiểu Tà ở trong lòng, thương yêu mà ra sức dỗ dành nó, trong tay còn bưng một bát cháo nóng hổi, dường như muốn dứt, nhưng mà tiểu Tà ngay cả mắt cũng không mở ra lấy một cái.

Lúc Phương Trì Hạ đi vào thật ra còn có hơi mất tự nhiên, nhưng mà, người trong nhà nhìn thấy cô, dường như đều không có gì ngạc nhiên.

"Cô Phương, chúng ta lại gặp nhau rồi!" Sa Chức Tĩnh mỉm cười với cô, ra hiệu cho cô đến ngồi cạnh mình.

"Chào phu nhân!" Phương Trì Hạ lễ phép chào hỏi bà ta.

"Tiểu Tà vất vả cho cô rồi!" Sa Chức Tĩnh thoáng nhìn tiểu Tà ở trong lòng mình một cái, ra hiệu cho cô làm thử.

Phương Trì Hạ bế tiểu Tà đang bệnh mê man lên, trước tiên kiểm tra nhiệt độ trên trán nó, chân này thanh tú nhũn lại, thử nói chuyện với nó, "Tiểu Tà, có nghe thấy chị nói chuyện không?"

Đôi mắt đang nhắm của tiểu Tà hơi động dậy một chút, mơ màng mà nhìn có một cái, ánh mắt dường như sáng lên một chút, mơ hồ gọi có một tiếng, "Cô gái gốc..."

Âm thanh rất nhỏ, bởi vì bị bệnh, vẫn còn yếu ớt, nhưng mà khiến khóe miệng của một đám người trong nhà đều co rút.

Nếu như không phải bồn phận đến thăm nó bị bệnh, Phương Trì Hạ rất muốn mạnh tay véo nó một cái.

Giọng điệu này là học ở ai vậy?

Tiểu Tà cong khóe miệng, cười he he với cô.

Nụ cười rất yếu, sắc mặt cũng rất nhợt nhạt, khiến người khác vừa giận vừa thương.

"Tiểu Tà, em phải ngoan ngoan ăn cơm, như vậy bệnh mới có thể mau khỏi, biết không?" Không tính toán chuyện xưng hô với nó, Phương Trì Hạ đón lấy bát cháo trong tay của Sa Chức Tĩnh, cẩn thận từng chút một mà dứt nó ăn.

Tiểu Tà lúc này ngược lại rất nghe lời, tuy đáng vẻ ăn đồ ăn rất khổ sở, chân mày cũng nhũn lại từ đầu đến cuối, nhưng vẫn mở miệng ăn từng muỗng từng muỗng được cô đưa qua.

Phương Trì Hạ kiên nhẫn dứt nó ăn xong, sau đó lại nhận khăn lông trong tay người hầu giúp nó lau mình.

Một đại gia đình của Lạc gia lặng lẽ ở bên cạnh nhìn, dường như rất bất ngờ tiểu Tà lại có thể nghe lời cô đến như vậy.

Phương Trì Hạ lần này đến, ở lại đây đến mấy tiếng đồng hồ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 226: Bắc thiếu gia trở về

Phương Trì Hạ đang nghĩ đến tình hình của Tiểu Tà tốt hơn một chút sẽ đi.

Tiểu Tả lúc đó đến xác thực tốt hơn một chút nhưng ai ngờ, hai giờ sau lại chuyển nặng.

Cứ nhiều lần như vậy, đến hừng đông vẫn còn như thế.

Nó bị bệnh rất không thoải mái, còn thích nắm tay Phương Tri Hạ, đem tay cô ép dưới gối, như để cô không thể rời đi.

Sa Chức Tĩnh nhìn từ đầu đến cuối, cũng không biết đến lúc nào Tiểu Tả mới hoàn toàn khỏi, nhìn Phương Tri Hạ đề nghị “Phương tiểu thư, nếu như cháu không ngại thì ở lại đây mấy ngày đi?”

Phương Tri Hạ đứng quay lưng về bà hơi cứng lại, có chút do dự.

Phương Tri Hạ kì thật không phải không nguyên ý ở lại, chỉ là cô biết rõ mình không nên ở lại, cô cũng không muốn khi Lạc Dịch Bắc về gặp anh.

Nhưng mà tình hình Tiểu Tả như thế này, cô về cũng không yên lòng.

Phương Tri Hạ trầm mặc hồi lâu, lại nghĩ có lẽ Lạc Dịch Bắc cũng không trở về nhanh như vậy liền gật đầu.

Sa Chức Tĩnh cười một cái, phân phó quản gia “Lâm thúc, chú an bài cho Phương tiểu thư một phòng.”

“Phương tiểu thư, mời đi theo tôi!” Quản gia nghe lệnh, mời Phương Tri Hạ đi theo ông.

Biệt thự Lạc gia rất lớn, còn có rất nhiều phòng cho khách.

Nhưng mà Phương Tri Hạ ở lại vì lo lắng cho Tiểu Tả nên quản gia an bài cho cô phòng ở bên cạnh tiểu tả.

Mà phòng Tiểu Tả vốn cách phòng Lạc Dịch Bắc một phòng, Phương Tri Hạ lại vừa vặn ở phòng này, nhưng mà Phương Tri Hạ lại không biết.

Trời đất đưa đẩy sao mà bên cạnh phòng cô lại vừa vặn là phòng của Lạc Dịch Bắc.

Sau khi an bài tốt phòng ở, Sa Chức Tĩnh truyền lời qua để cô nghỉ ngơi cho tốt, Tiểu Tả tạm thời có người hầu chăm sóc.

Phương Tri Hạ cả một buổi tối chưa chợp mắt lúc này quả thật có chút mệt mỏi.

Lấy áo quần mà người hầu đã chuẩn bị, cô đi vào phòng tắm để chuẩn bị tắm rửa.

Người vừa đi vào, dưới lầu lại truyền đến âm thanh, hình như là có người nào đó.

Phương Tri Hạ cũng không để ý, đóng cửa lại, ngấm mình trong bồn tắm.

Dưới lầu truyền đến tiếng bước chân càng ngày càng gần, còn có âm thanh người hầu hỏi thăm “Thiếu gia ngài đã trở về!”

Trong phòng tắm còn đang mở nước, hơn nữa lại cách hai cánh cửa, âm thanh truyền vào nhưng Phương Tri Hạ không nghe được rõ ràng, vẫn như cũ không để ý.

Trên hành lang, có một thân ảnh trực tiếp đi vào phòng Tiểu Tả xem tình huống, sau đó quay về phòng mình.

Đi đến cửa phòng chuẩn bị đẩy cửa ra, lại nghe thấy phòng tắm bên cạnh có tiếng nước, mây nhúu chặt lại.

Phòng bên cạnh bình thường không có ai ở!

Trong phòng tắm, Phương Tri Hạ vẫn đang ngấm mình ở trong bồn tắm.

Ở bên trong đại khái chừng mười phút, mặc áo tắm đi ra, ra ban công lau tóc.

Nhưng ban công của phòng cô và phòng của Lạc Dịch Bắc liền nhau, chính giữa chỉ cách một khe hở nhỏ, từ chỗ này của cô hoàn toàn thấy rõ phòng của đối diện.

Vừa đi ra ban công thì phòng bên cạnh cũng có một thân ảnh cao lớn chậm rãi đi ra...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 227: Không muốn vì mình biện minh một chút sao?

Phương Tri Hạ đứng trước lan can của ban công, ánh mắt nhìn xuống vườn, không có nhìn phòng bên cạnh, cũng không để ý đến tình huống bên cạnh.

Đứng ở trên lầu nhìn xuống, hoa viên Lạc gia rất xinh đẹp, lúc này còn sớm, trời chưa sáng hẳn, sương mù nhẹ lượn lờ trên vườn, tia nắng ban mai hơi lộ ra khiến cho người ta vui vẻ thoải mái nói không nên lời.

Phương Tri Hạ bận rộn một đêm, hiện tại có một chút gió sáng sớm giúp cô thanh tỉnh một chút.

Lạc Dịch Bắc đứng trước cửa ban công của mình, bất động thanh sắc nhìn hành động của cô, nhìn tóc dài còn có nước đọng, lại nhìn mặt cô bị nhiệt khí làm ửng đỏ, lại nhìn áo tắm lỏng lẻo trên người cô, ánh mắt rất sâu.

Ra người ngoài vài ngày, vừa về đã gặp cô, hơn nữa còn ở Lạc gia, khiến cho anh có chút ngoài ý muốn!

Phương Tri Hạ vẫn đang chà lau tóc, tùy ý mà lau khô nước trên tóc, muốn quay lại phòng, vừa quay người lại lại vừa vặn đối diện với ánh mắt anh.

Lúc này còn chưa đến sáu giờ sáng.

Hoàng sơ nhìn anh đột nhiên trở về rồi, con mắt hơi co co lại, khăn trên tay cũng rơi xuống đất.

Lạc Dịch Bắc cũng nhìn cô một hồi lâu, thấy cô hoảng sợ thì ánh mắt thật lạnh, một chút nhiệt độ cũng không có.

Bốn mắt nhìn nhau, trong đầu Phương Tri Hạ ù ù, cặp môi đỏ mọng mấp má, vắt óc nghĩ mình nên giải thích thế nào “Em, em...”

Người đã vào ở, cô thấy việc này có nói thế nào cũng không rõ được.

Lại nghĩ mặc kệ cô có vào ở hay không, trong mắt Lạc Dịch Bắc cô cũng là người cả ngày mơ ước thân phận Thiếu phu nhân Lạc gia như những nữ nhân khác, liền thấy không cần phải giải thích nữa.

Vừa nghĩ như vậy, Phương Tri Hạ không nói nữa.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô, vốn cho rằng cô chỉ ít cũng sẽ vì mình biện hộ vài câu, lại không nghĩ đến cô một chữ cũng không nói.

“Không muốn nói cái gì sao?” Mắt không biểu tình nhìn cô, ánh mắt Lạc Dịch Bắc lạnh xuống.

Phương Tri Hạ, cúi đầu xuống, trấn định sắc mặt, ngừng đầu nhìn anh, lúc Lạc Dịch Bắc đang mong chờ có giải thích thì cô lại nhàn nhạt nói “Em biết anh không muốn nhìn thấy em, em sẽ lập tức rời đi, sẽ không để cho anh thấy phiền toái.”

Nói xong, cô trực tiếp đi vào phòng.

Lạc Dịch Bắc kinh ngạc đứng tại chỗ, trong mắt như bị một tầng lạnh phủ kín, hàn khí bắn ra bốn phía.

Trong phòng ngủ, Phương Trì Hạ, thay lại áo quần của mình, kéo cửa đi ra ngoài, đến phòng Tiểu Tà xem một chút, thấy tình hình của nó không còn nghiêm trọng, im lặng rời đi.

Tầng này dù có rất nhiều phòng nhưng chỉ có Lạc Dịch Bắc và Tiểu Tà ở, lúc này còn đang sớm hành lang không có người.

Sa Chức và người hầu chắc là đã trở về phòng nghỉ ngơi, lúc này Lạc gia đang rất là yên tĩnh.

Phương Trì Hạ một mình đi trên hành lang, giống như đang rất vội vã, bước chân cũng rất nhanh.

Đi đến cầu thang đang xoay người chuẩn bị đi xuống, cổ tay bỗng nhiên bị kéo lại.

Phương Trì Hạ cứng người, nghiêng đầu, nhìn thấy Lạc Dịch Bắc không biết đuôi theo cô lúc nào, sắc mặt có chút trắng bệch.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 228: Nghĩa vụ khi kết hôn với anh

“Anh buông tay ra!” Cổ kị hai người đang ở Lạc gia, tay Phương Trì Hạ hơi gãy ra một chút.

Lạc Dịch Bắc cũng không để ý đến, kéo cô đi đến phòng của mình.

“Lạc Dịch Bắc, anh mau buông tay ra!” Phương Trì Hạ yếu ớt gãy dựa, hành lang lúc này rất yên lặng, sợ kinh động mọi người trong nhà, cô không dám nói to tiếng.

Lạc Dịch Bắc ngoảnh mặt làm ngơ, kéo cô đến phòng mình, khóa trái cửa lại, vài bước ném cô lên giường cả người hần cũng đề lên.

Hai tay để hai bên người cô, cả người trên người cô, ánh mắt anh lạnh lùng nặng nề “Nếu như đã đến cái nhà này, có phải hay không nên làm nhiệm vụ của mình?”

Lời anh có ý gì, Phương Trì Hạ vừa nghe liền biết.

Ngạc nhiên nhìn anh, mặt Phương Trì Hạ tái đi, tay không tự chủ túm chặt ga giường.

Cô dùng sức rất mạnh, ga giường bị cô nắm thành một đồng nhẫn nhúm, khớp tay cũng bị bóp đến trắng bệch.

Lời này của Lạc Dịch Bắc đối với cô mà nói hết sức nhục nhã, dường như kết hôn với anh, cô chỉ có tác dụng duy nhất là thỏa mãn nhu cầu sinh lí của anh, giống như thân phận của cô chỉ nên làm việc này.

Anh như vậy khiến cho Phương Trì Hạ cảm giác mình cực kì ti tiện, tôn nghiêm đều bị người ta vứt đi thành những mảnh nhỏ!

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, cúi người, thô bạo lôi kéo áo quần trên người cô.

Anh ra tay rất mạnh, còn rất dã man.

Tuy anh chưa bao giờ ôn nhu nhưng chưa bao giờ như bây giờ băng lãnh, dã man như vậy.

Không mang theo một chút nhiệt độ, đến nội tâm cũng lạnh, cả người Phương Trì Hạ lạnh xuống, ngay cả từng tế bào cũng như bị đông lạnh, ngay cả máu cũng không còn nhiệt độ.

Phương Trì Hạ nắm tay thật chặt, cũng không phản kháng, không gãy dựa, tùy ý hần, hốc mắt đỏ lên.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, nhìn ga giường dưới lưng cô đã bị vò thành một nắm, nhìn khớp xương trắng bệch của cô, mặt chậm rãi nâng lên.

Nhìn mắt Phương Trì Hạ, anh bỗng nhiên nói “Anh sẽ nghe em giải thích.”

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, kinh ngạc nhìn hần, tâm bị đóng băng như bị người ta đánh một cái tạo thành vết nứt tinh tế.

Cô nhìn anh, trong mắt nhuộm một tầng sương mù, thanh âm ghen ngào “Nếu như em giải thích anh có tin không?”

Lạc Dịch Bắc trầm mặc một chút, không trực tiếp trả lời vấn đề của cô mà nói “Ít nhất cũng không để mình chịu tội.”

Phương Trì Hạ kì thật cũng không mong chờ anh có thể tin, trong lòng vừa có chút rung động, lại bình thường trở lại, ánh mắt nhìn anh nói “Tiểu Tà bị bệnh, không chịu ăn uống cái gì, tình hình có lúc tốt lúc xấu, quản gia gọi em đến đây xem, kết quả vẫn chưa có chuyển biến tốt đẹp lắm, mẹ của anh để em tạm thời ở lại đây.”

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, đối với đáp án có chút ngoài ý muốn.

Phương Trì Hạ lại đẩy anh ra, túm lấy áo quần đi ra ngoài.

Cô đi rất nhanh, giống như ở cùng với anh trong phòng dù chỉ một phút cũng thấy ghét.

Ra khỏi phòng muốn đi xuống lầu, lại bị Lạc Dịch Bắc gọi lại “Nếu là vậy thì ở đây đi!”

Thanh âm của anh rất nhọt. nói xong liền như không có việc gì về phòng mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 229: Ngủ một chỗ với anh

Phương Trì Hạ đứng tại chỗ, đi cũng không được mà không đi cũng không xong.

Nếu như cứ đi như vậy, cô sẽ lo lắng tình hình của Tiểu Tà.

Nếu như không đi, hiện tại Lạc Dịch Bắc đã trở về, Lạc gia lại nhiều người như vậy cô sợ hai người không chú ý sẽ bị mọi người nhìn ra.

Phương Trì Hạ gãy dựa thật lâu cuối cùng vẫn ở lại.

Nếu đi, dục tình hình của Tiểu Tà tốt một chút rồi đi.

Nếu như anh đã nói như vậy, cô còn cứ rời đi, khéo về nhà lại bị anh gọi lại đây.

Vừa nghĩ như vậy Phương Trì Hạ liền quay lại phòng quản gia an bài cho cô.

Đấy cửa phòng ra, còn chưa bước vào, phòng Lạc Dịch Bắc lại đột nhiên mở ra.

Dựa vào cánh cửa, mắt anh nhìn trên mặt cô, ý bảo cô qua phòng của mình.

Lạc gia lớn nhỏ nhiều người như vậy, hơn nữa người hầu còn kết bè kết phái, Phương Trì Hạ không muốn rước lấy phiền toái, làm như không thấy mắt anh, bước vào phòng.

Ai ngờ chân còn chưa bước vào, Lạc Dịch Bắc lại kéo cô vào lòng, đi qua phòng của anh.

Hành động của anh vô cùng bá đạo, hơn nữa còn rất mạnh mẽ, Phương Trì Hạ ngay cả chỗ dựa còn không có.

Phương Trì Hạ cả người cứng ngắc, giận đến run rẩy.

Lạc Dịch Bắc ôm cô đến bên giường ném cô lên, đậm mặt nói “Ngủ ở chỗ này!”

“Không muốn!” Phương Trì Hạ không chút nghĩ ngợi liền cự tuyệt.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, lông mày nhướn lên “Vậy để anh qua bên kia?”

Một câu khiến Phương Trì Hạ không nói được gì, hung hăng trừng anh, cắn chặt răng.

Cô không hiểu được hành động của anh, rõ ràng hai người là ân hôn, nhưng mà tùy thời lại có thể bị mọi người phát hiện, nói chuyện hành động cũng không kiêng kỵ.

Phương Trì Hạ không rõ hẳn đến cùng là có ý gì, ở công ty cũng có thể công khai tán tỉnh, ở nhà cũng như vậy!

Lạc Dịch Bắc hoàn toàn bỏ quan ánh mắt cô, cởi áo quần trên người ra.

Anh vừa trên mây bay xuống, cũng như Phương Trì Hạ, hơn mười mấy tiếng chưa ngủ.

Phương Trì Hạ nhìn anh, đột nhiên nghĩ đến anh đã về, rất thuận miệng hỏi “Sao lại đột nhiên về như vậy?”

Không phải là nói cô đi đón sao?

“Sao? KHÔNG thích?” Lạc Dịch Bắc nhìn cô, giọng điệu giống như là tán tỉnh.

Phương Trì Hạ tránh hẳn còn không kịp thích mới lạ.

Trong lòng cô nghĩ vậy nhưng ngoài mặt lại không biểu hiện cái gì.

Lạc Dịch Bắc cởi sowmi rất tùy ý mà quăng ra bên cạnh, áo rơi xuống trước mặt Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ bị áo trắng hấp dẫn, anh mất kinh ngạc.

Hắn vậy mà mặc cái này!

Áo sơ mi mà Lạc Dịch Bắc vừa cởi là cô mua cho anh khi hai người hưởng tuần trăng mật ở Sicily, cô vốn không có nhiều tiền nên mua cái rất rẻ, nhưng Lạc Dịch Bắc lại thường xuyên mang đi.

Phương Trì Hạ ánh mắt thất thần nhìn cái áo kia.

Trong tủ quần áo của anh không hề có loại rẻ tiền này, cô cho rằng, hắn mặc một lần liền ném đi mới đúng.

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn anh, như không có việc gì đi vào phòng tắm.

Ở trong phòng tắm tắm xong, tùy ý mang áo tắm đi ra, Phương Trì Hạ vẫn nhìn cái áo kia thất thần.

Cô như vậy khiến cho Lạc Dịch Bắc khẽ gạt mình, khỏe mắt hơi rút một chút.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 230: Em rất yêu thích chị sao?

Tùy ý lau mái tóc ngắn, đem khăn vắt một bên, hắn vài bước đi qua, ôm cô nằm lên giường.

Phương Trì Hạ trong lòng anh, gió tay lên muốn đẩy anh, Lạc Dịch Bắc kéo tay cô lại, tư thế bá đạo ôm cô trong lòng, thanh âm đậm mặt “Hoặc là chúng ta như vậy ngủ, hoặc tiếp tục chuyện vừa rồi, hai chọn một!”

Phương Trì Hạ nhìn anh một cái, liền ngoan ngoãn nằm yên.

Lạc Dịch Bắc thỏa mãn cô thuận theo, cứ ôm cô ngủ như vậy.

Phương Trì Hạ cũng một đêm không chợp mắt, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Giấy dựa cũng không ra, cô cũng không tiếp tục kháng cự, dựa vào trong ngực anh an tĩnh nằm ngủ.

Chỉ là cô ngủ không sâu lắm, do ngủ trong phòng anh khiến cô có chút không được tự nhiên,

Lại nghĩ Tiểu Tà có thể gọi cô, cô cứ như vậy mơ màng ngủ mấy giờ, cô lo lắng cho Tiểu Tà, nên dậy trước Lạc Dịch Bắc.

Sau khi tỉnh dậy liền đi phòng của tiểu tá.

Tiểu Tà đã tỉnh lại.

Thấy cô, rất vui vẻ nhìn cô cười.

“Ăn cơm ngon không?” Phương Trì Hạ vài bước đi qua, ngồi bên giường của nó.

Tiểu Tà hôm nay tinh thần đã khôi phục rất tốt, lại khôi phục lại đáng yêu tiểu thiếu gia.

Quét mắt nhìn người hầu ở đây, hắn cao giọng “Mọi người đi ra ngoài đi, nơi này tạm thời không cần mọi người.”

Đám người nhìn Phương Trì Hạ đang ở đây, tất cả đều yên lòng đi ra ngoài.

Cửa phòng đóng lại, cả phòng lớn như vậy, trong nháy mắt chỉ còn lại cô và tiểu tá.

Phương Trì Hạ lẳng lặng nhìn nó, nghĩ đến bình thường nó cũng đối với cô bảo vệ, nhận không được hỏi “Em rất yêu thích chị sao?”

Lời này cô hỏi rất trực tiếp, cô cho rằng với tính cách kiêu ngạo bình thường của nó, nên trực tiếp cự tuyệt hoặc là tổn hại cô vài câu.

Nhưng mà tiểu trái ngược lại rất chân thành, gật gật đầu.

“Vì sao vậy?” Phương Tri Hạ tò mò hỏi.

Tiểu Tà trầm mặc hồi lâu. Không trực tiếp trả lời mà nói “Chị, em kể cho chị chuyện cũ của em có được không?”

Đây là lần đầu tiên nó gọi cô là chị, âm thanh trẻ con non nớt, khiến cho nội tâm của Phương Tri Hạ rất ám áp dễ chịu.

“Được.” Nhẹ gật đầu, cô lấy cái gối ra sau lưng hẳn, để nó dựa vào thoải mái một chút.

Tiểu tà trầm mặc một lát mới chậm rãi kể chuyện cũ của mình: “Lúc trước em còn chưa quay về Lạc gia, có một thời gian rất dài đều sống với ba ba ở nước ngoài. Chị chắc chắn không đoán được a, kì thật lúc mẹ sinh em, ba ba một chút cũng không vui mừng, bởi vì vài năm kia, ba ba cũng không thương mẹ của em, ông ấy một mực thích người khác. Cho nên lúc em sinh ra không được hoan nghênh.”

“Thế nhưng mà, em vừa sinh ra đã bị ba ba mang đi. Ông ấy chỉ nhận em, không nhận mẹ em. Vì vậy trước khi em năm tuổi đều chỉ sống với một mình ba ba.”

“Bởi vì không thương em, nên ba ba đối với em rất lạnh lùng, cho nên nhiều năm như vậy em chỉ sống cùng với người hầu.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 231: Về sau chị hãy dựa vào em

“Lúc người hầu không đến thì chỉ có em một mình, cô đơn, bị vứt bỏ như chó mèo, cũng không ai đau cũng không ai thương.”

Hình như tổn thương của những năm đó đã bị san bằng nên khi tiểu tà nói những lời này cũng không quá đau lòng.

Ngẩng đầu nhìn Phương Tri Hạ, nó nói “Gặp chị nhiều lần như vậy, chị cho em cảm giác rất giống em lúc đó, cô đơn lại đáng thương, chúng ta là những đứa trẻ không có ai yêu thương, nhìn chị em như nhìn thấy em lúc trước vậy.”

Lúc trước nó nói vô cùng bình tĩnh nhưng nói đến câu này, ánh mắt lại lấp lánh chút nước.

Khi Phương Tri Hạ hỏi Tiểu Tà cô cũng nghĩ đến rất nhiều nguyên nhân Tiểu Tà thích cô, nhưng lại không nghĩ đến điều này, toàn thân cứng ngắc nhìn hẳn, ánh mắt kinh ngạc.

Ngoài cửa, có một thân ảnh đứng thẳng, nghe những lời của Tiểu Tà từ đầu đến cuối, sâu trong ánh mắt tràn ra một tia khác thường.

Phương Tri Hạ không phải là người sâu não, kinh ngạc sau những lời Tiểu Tà một hồi, tay lại xoa xoa đầu nó, giả bộ nói không sao cả “Nói cái gì đó? Tiểu gia hòa này là nghĩ nhiều rồi! Cái gì không ai đau không ai thương? Sau này chị sẽ thương em!”

Tiểu Tà cũng kì thật cũng không phải là người sâu não, rất hào khí lấy tay ngăn ngực của mình nắm vai cô, cười hi hi nói với cô “Về sau em cho chị dựa vào!”

Phương Tri Hạ bị lời kia làm cho ghen một chút, trực tiếp liếc mắt nhìn hẳn.

Cô cũng không đến mức dựa vào một đứa bé a?

Tiểu Tà nhìn về cô cười hắc hắc, ôm cô tiếp tục kể chuyện cũ của Lạc gia “Nhưng mà hiện tại em rất tốt, lúc em năm tuổi ba mẹ em có tiến triển rất tốt, trong chuyện này cũng nhờ sự tác hợp của em, hiện tại quan hệ của hai người rất tốt! Ba người một nhà chúng em cứ như vậy rất tốt! trở về trong nước sống, mỗi người Lạc gia ai cũng thương em!”

Phương Tri Hạ cười cười, ôm nó vui vẻ phụ họa “Hiện tại vui vẻ là được rồi, chuyện không vui trước kia đều quên đi?”

Tiểu Tà rất nghe lời cô gật đầu, hai người ôm một chỗ.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc đứng bên ngoài nhìn một màn này, vẫn còn lưu lại chuyện Tiểu Tà vừa nói, ánh mắt rất sâu.

Tiểu Tà mới bảy tuổi, đã nhạy bén như vậy mà anh không nghĩ đến.

Phương Tri Hạ nhìn ra cửa thấy hẳn, hơi sửng sốt một chút, ngưng ngừng buông Tiểu Tà ra.

“Tiểu Tà, đói chưa? Chị đi lấy đồ ăn lên cho em.” Phương Tri Hạ nói một câu liền đi ra ngoài.

“Đến thế nào lại không lên tiếng?” Đi đến cửa phòng, ngẩng đầu nhìn Lạc Dịch Bắc cô oán trách.

“Thị lực không tốt thì đi khoa mắt đi.” Lạc Dịch Bắc đọc ác nói một câu, liền hướng đến cầu thang mà đi,

Phương Tri Hạ cũng phải xuống lầu, nhưng lại không muốn đi gần anh, bước chân đi chậm chậm.

Lạc Dịch Bắc liếc thấy phản ứng của cô, nhướn mày, ánh mắt nặng nề quét qua mặt cô, quay lui lại.

Phương Tri Hạ khẽ giật mình, phản xạ có điều kiện đi lui về sau.

Lạc Dịch Bắc từng bước đi đến, khóe miệng cười du dương.

Hai người người tiến người lui, Phương Tri Hạ không biết anh muốn làm cái gì rất nhanh bị anh dồn đến góc tường.

Hình ảnh hai người cực kì giống người đàn ông du côn, ức hiếp thiếu nữ con nhà lành.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 232: Lần sau buổi tối kêu lớn tiếng một chút

“Cái gì vậy?” Dựa trên vách tường, ánh mắt Phương Tri Hạ nhìn xung quanh, cảnh giác những người khác đi lên lầu.

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn cô, cánh tay chống lên vách tường bên cạnh người cô, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi nghiêng qua, nhìn mặt cô sau đó nhìn xuống người cô.

Đầu ngón tay đẩy cô áo cô ra, xoa xoa trên cổ.

Động tác của anh rất chậm, vỗ về chơi đùa trên da cô, kích thích dòng điện chạy trên người cô.

Anh hình như có ý như vậy, động tác của anh tàn bạo, giống như vuốt một món đồ chơi mới.

“Đừng như vậy!” Hai người đang đứng trên hành lang, lúc nào người hầu cũng có thể đi lên, Phương Tri Hạ không chịu đẩy tay anh.

“Như vậy là như thế nào?” Lạc Dịch Bắc chậm rãi trả lời cô, ngón tay trên cổ cô không dời đi thậm chí còn di chuyển sang phía trước

“Không nên ở chỗ này!” Phương Trì Hạ muốn đưa tay ngăn tay hắn, Lạc Dịch Bắc lại cầm ngược tay cô, bắt chéo ra sau lưng.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, phản xạ có điều kiện muốn phản kháng, Lạc Dịch Bắc lại cúi người nhắm ngay môi cô cắn một cái.

Anh hành động mà không một chút kiêng kỵ, muốn làm cái gì thì làm cái đó, cũng không sợ bị người khác bắt gặp, cũng như cũ muốn làm gì thì làm.

Thần kinh Phương Trì Hạ kéo căng, ngăn cản không được tức giận rống về phía hắn “Lạc Dịch Bắc, anh đủ chưa?”

“Lần sau buổi tối cũng gọi lớn tiếng như vậy?” Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt liếc cô một cái, cao lãnh ném một câu, quay người đi xuống lầu.

Phương Trì Hạ cứng ngắc đứng tại chỗ, trên mặt ửng đỏ.

Cái gì mà buổi tối cũng kêu lớn một chút? Anh đây là đang công khai tán tỉnh sao?

Lạc Dịch Bắc xuống lầu trước, cách một hai phút, Phương Trì Hạ mới đi theo xuống.

Khi đi đến nhà ăn sắc mặt vẫn có chút không được tự nhiên.

Lúc này đang giờ cơm trưa, mọi người Lạc gia đều đã ngồi đủ vào bàn ăn.

Sa Chức Tinh thấy cô cười cười, ý bảo cô ngồi xuống “Phương tiểu thư, cùng ngồi xuống ăn cơm a!”

“Không, phu nhân, Tiểu Tà vẫn chưa ăn cơm, cháu đem lên cho nó trước đã!” Phương Trì Hạ uyển chuyển nói, muốn để người hầu chuẩn bị cơm trưa để đem lên, Sa Chức Tinh lại nói “Cũng đã đến giờ cơm trưa rồi, Tiểu Tà giao cho người hầu là được rồi, ngồi xuống đi!”

Phương Trì Hạ kì thật không muốn trước mặt nhiều người như vậy ngồi cùng một chỗ với Lạc Dịch Bắc, bất quá, Sa Chức Tinh đã nói như vậy, cô cự tuyệt nữa có vẻ quá sĩ diện rồi.

Nghĩ như vậy, Phương Trì Hạ liền ngồi xuống.

Người hầu đem bộ đồ ăn đến cho cô, vừa vận ngồi bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu nhìn cô một cái, khóe môi như có như không cười cười.

Phương Trì Hạ làm như không thấy hắn, cúi đầu tự mình ăn.

TRước bàn ăn có rất nhiều người.

Ảnh tượng của Lạc Ân Kỳ đối với Phương Trì Hạ tương đối tốt, tuy khiến cho người khác cảm thấy uy nghiêm, nhưng khi dùng cơm lại gấp thức ăn cho Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ nói cảm ơn với ông, tiếp tục tự mình ăn.

Cô hoàn toàn xem như Lạc Dịch Bắc không tồn tại, từ đầu đến cuối cũng không nhìn hắn một cái.

Ai ngờ anh không muốn để cô yên, lúc ăn được một nửa, bỗng nhiên sờ soạn nắm tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 233: Con dâu thấy cha mẹ chồng

Lung Phương Trì Hạ cứng lại.

Lạc Dịch Bắc lại làm như không sao cả, vẫn tiếp tục ăn cơm, động tác còn rất ưu nhã.

Mà tay ở dưới bàn kia lại làm hành động xấu.

Đầu tiên là vuốt vuốt ngón tay cô, sau đó lại chuyển qua eo nhỏ của cô.

Đầu ngón tay xoa xoa, cách vãi áo vỗ vỗ chơi đùa.

Cả người Phương Trì Hạ đều căng thẳng, từ mặt đến tai đỏ bừng lên.

Bên cạnh hai người còn có Lạc Ân Kỳ nhưng mà Lạc Ân Kỳ ngồi ở giữa, có thể không thấy nhưng mà Sa Chức Tinh ngồi ở bên cạnh Lạc Dịch Bắc!

Sa Chức Tinh không để ý tự mình ăn cơm, hình như cũng không để ý đến Lạc Dịch Bắc ở dưới bàn mờ ám.

Cô biết Lạc Dịch Bắc đang cố ý trêu chọc cô, nhưng mà ở đây có nhiều người như vậy, anh không biết thế nào là cấm kỵ sao?

Nếu như nói vừa rồi trên lầu chỉ là đùa giỡn nhưng hành động của Lạc Dịch Bắc bây giờ Phương Trì Hạ chắc chắn có thể xác định anh căn bản không sợ quan hệ của hai người bị phơi bày!

Chi cần hơi cố kỵ một chút, hành động sao có thể trắng trợn như vậy?

Việc này khiến cho Phương Trì Hạ bất ngờ, càng không hiểu anh.

Rõ ràng thân phận thiếu phu nhân Lạc gia này cũng đã thành khu vực không thể chạm đến giữa hai người, hiện tại hành vi của anh là cái gì?

Lạc Dịch Bắc ăn cơm, thỉnh thoảng liếc qua nhìn cô, thấy được bên tai cô đều đỏ lên thì tâm tình ngoài ý muốn lại rất tốt.

Lại nhìn đồ ăn trên bàn, khẩu vị tốt hơn không ít.

Giấy vò Phương Trì Hạ một hồi lâu, để mặt cô đỏ bừng anh mới thu tay lại.

Như chuyện gì cũng chưa xảy ra, dùng món ăn lại như cũ.

Sa Chức Tinh ngồi bên cạnh Lạc Dịch Bắc, bà là người Lạc gia đầu tiên tiếp xúc với Phương Trì Hạ, cũng là người duy nhất thấy vòng cổ trên cổ cô.

Ăn được một nửa, bà bất động thanh sắc nhìn Lạc Dịch Bắc lại như không có việc gì nhìn qua Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ từ đầu đến cuối đều biểu hiện mình cùng Lạc Dịch Bắc không có quen biết, yên lặng ăn cơm của mình.

Lạc Dịch Bắc cũng không nói gì từ đầu đến cuối cũng không nói chuyện với cô.

Quan hệ hai người như vậy khiến cho Sa Chức Tinh như lọt vào sương mù.

Suy nghĩ một lát, bà như nói chuyện phiếm hỏi “Phương tiểu thư vẫn là sinh viên sao?”

“Vâng, phu nhân.” Phương Trì Hạ ngẩng đầu, trả lời rất lễ phép.

“Sau khi vào làm ở Dung Hi thì thấy thế nào?” Sa Chức Tĩnh cười tủm tỉm lại hỏi.

“Dung Hi rất tốt, có thể học được nhiều điều mà trong trường, thậm chí ngoài xã hội cũng không học được.”

“Nghe nói Phương tiểu thư là con nuôi của Phương gia?” Sa Chức Tĩnh lại hỏi.

Những vấn đề bà hỏi kì thật chính là nhưng vấn đề mà con dâu ngày đầu ra mắt bố mẹ chồng thường được hỏi, nhưng mà bà hỏi quá tình vi, ngay từ đầu cũng không hỏi trực tiếp.

Động tác trong tay Phương Trì Hạ dừng một chút “Vâng, thừa phụ nhân.”

Sa Chức Tĩnh cười nói tiếp “Không có người thân khác sao?”

“Phụ nhân, cháu là cô nhi.” Phương Trì Hạ chần chờ một lát nói.

“Đã thử tìm người nhà chưa?” Sa Chức Tĩnh lại tiếp một câu.

Một câu người nhà khiến cho ánh mắt Phương Trì Hạ âm thầm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 234: Thích thô bạo đơn giản như vậy

Lạc Dịch Bắc nhìn qua phản ứng của cô, nghĩ đến ngày đó cô từ Thi gia trở về mặt đầy ủy khuất, không muốn Sa Chức Tĩnh nhắc đến nhiều, đặt đĩa xuống bàn, nhàn nhạt nói chen vào “Không biết Tiểu Tà bây giờ như thế nào?”

“Tôi đi xem một chút.”

Phương Trì Hạ hiểu ý kia là cho cô kiểm có rồi đi, đứng dậy lễ phép nói với mọi người trên bàn, quay người đi lên lầu.

Sa Chức Tĩnh kì thật cũng thuận miệng hỏi, không phải có ý muốn chạm đến nỗi đau của cô.

Làm cha mẹ, hiểu bối cảnh nữ nhân bên cạnh con trai không phải là bình thường sao?

Đưa mắt nhìn Phương Trì Hạ rời đi, bà chuyển qua nhìn Lạc Dịch Bắc.

Đây là bảo vệ sao?

“Con ăn xong rồi, lên xem Tiểu Tà một chút.” Lạc Dịch Bắc đứng lên, như không có việc gì đứng dậy đi lên lầu.

Khi vào phòng, tiểu tá đang ngồi trên giường khoanh hai tay trước ngực, bộ dáng tiểu thiếu gia, trên mặt còn lạnh lùng.

Hắn hình như không muốn ăn cơm, Phương Trì Hạ đang trực chờ hắn, trên tay cầm hai con rối, đang diễn kịch rồi cho hắn xem, trong miệng còn ngâm nga bài hát.

Tiểu Tà hình như đối với cô ghét bỏ, khinh thường hừ một tiếng “Ấu trĩ!”

“Ngao mạn!” Phương Trì Hạ không khách khí châm biếm nó một câu, đem chén đẩy đến trước mặt nó “Em đến cùng là có ăn hay không?”

“Không ăn!” Tinh thần Tiểu Tà hiện tại tốt hơn không ít, cũng không giống như hôm qua, như con cừu nhỏ dễ bị khi dễ, cảm nhỏ nâng lên kiêu ngạo nghiêng đầu.

Phương Trì Hạ đối mi thanh tú néo một cái, nhìn nó tức đến ngứa răng, nhưng lại không làm được cái gì.

Lạc Dịch Bắc đứng ở cửa nhìn thấy một màn này, vài bước đi vào, gỡ lên đầu Tiểu Tà một cái, dạm mạp nói “Ăn đi!”

Trên người anh có một cỗ khí thế rất lớn, nói chuyện lại lạnh lùng, khiến người ta rất kinh sợ.

Tiểu Tà bình thường không nghe lời cha mẹ nhưng tuyệt đối nghe lời anh.

Ngẩng đầu nhìn anh một cái, như làm chuyện xấu bị bắt được, trầm thấp cúi đầu, nhận lấy tiền, buồn bực bắt đầu ăn.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn một màn này, có chút khó tin nhìn Lạc Dịch Bắc.

Cô đồ dành, hành động cũng không thể bắt nó ăn vậy mà anh vừa nói một câu đã xong chuyện.

“Hóa ra là thích kiểu thô bạo đơn giản kia! Sao không nói sớm!” Phương Trì Hạ trêu Tiểu Tà một câu, ánh mắt chuyển sang Lạc Dịch Bắc “Nơi này giao cho anh đấy.”

Cô kì thật không muốn ở cùng một chỗ với anh, chỉ cần nơi có anh, trong đầu cô liền nghĩ đến chuyện chuồn đi.

Lạc Dịch Bắc mới vào không đến hai phút, cô liền đi ra ngoài.

Xuống dưới lầu, Phương Trì Hạ đi ra ngoài vườn.

Hoa viên Lạc gia rất lớn, so với công viên bình thường còn lớn hơn, lại còn trang trí rất xinh đẹp, trong vườn hoa có trái cây gì cũng có.

Phương Trì Hạ không biết đường ở đây, tùy tiện đi một chút liền đi đến một biệt thự không biết là ai ở.

Lúc đi qua vườn trái cây, bỗng nhiên có một con Husky từ bụi cỏ chạy đến.

Con chó có màu rất đẹp, lông bóng loáng tỏa sáng, vừa nhìn đã biết chủ nhân rất chăm chút.

Nhìn thấy cô cũng không hung hăng thậm chí còn rất ngoan ngoãn chạy từng vòng quanh người cô, chơi đùa với cô.

Phương Trì Hạ rất thích chó, đúng lúc này cũng không muốn trở về liền hái chút hoa quả dứt khoát ngồi xuống cho Husky ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 235: Đại họa Hạ Hạ làm ra

Cô cho nó ăn quả gì cũng không biết, nhìn rất kì lạ, chắc là loại quả của nước ngoài.

Con Husky hình như bình thường không ăn loại này, đầu tiên tò mò liếm liếm sau đó ăn một chút liền nguyền, một mực dùng đầu cọ vào tay cô muốn ăn.

Phuong Tri Hạ không chịu được nó làm nũng bèn nắm lần bảy lượt dứt nó ăn.

Lúc cô cho nó ăn cũng không nghĩ nhiều, hơn nữa con Husky nhìn rất cường tráng, cô cảm thấy ăn nhiều một chút cũng không sao.

Nhưng mà chỉ chốc lát sau liền thấy Husky có chút không đúng.

Nó nằm trong ngực cô rên rên, bộ dáng thống khổ, thậm chí còn tiêu chảy.

Phuong Tri Hạ thoáng cái liền sợ, ngồi xổm xuống muốn kiểm tra nó, thì sau lưng truyền đến một âm thanh uy nghiêm “Cô vừa cho nó ăn cái gì?”

Âm thanh hung ác còn nghiêm khắc, không đợi Phuong Tri Hạ kịp phản ứng một lão nhân liền đi đến trước mặt cô.

TRước mặt cô đem Husky lật qua lật lại, đau lòng nhìn bụng nó “Harry, nghe lời, chúng ta trở về tìm bác sĩ a! May chịu đựng một chút!

Thanh âm hần rất lo lắng, cảm giác kia như đang an ủi bệnh nhân.

Phuong Tri Hạ cũng ý thức được mình gây ra chuyện nên đứng lên, ngoan ngoãn nhận lỗi “Cháu không phải cố ý!”

“Đi theo!” Người kia không nói lý với cô, chỉ lạnh lùng ném một câu, ôm lấy Husky nằm trên mặt đất đi về phía biệt thự bên cạnh.

Phuong Tri Hạ làm sai, tuy cô không biết thân phận của đối phương như vẫn đi theo.

Hai người một trước một sau đi vào biệt thự, sau khi gọi một cuộc điện thoại, rất nhiều bác sĩ vội vàng chạy đến.

Sau đó kiểm tra các loại cho Husky.

Phuong Tri Hạ còn chưa từng thấy qua kiểm tra lớn như vậy lại làm với một con chó!

Từ đầu đến cuối ngoan ngoãn đứng một góc, cô cảm giác được mình đã phạm phải sai lầm lớn!

Càng làm cho cô ý thức được điều này là cả nhà Lạc gia cũng vội vàng chạy đến, nguyên nhân chủ yếu nghe nói lão gia tức giận.

“Đây là làm sao vậy?” Sa Chức Tĩnh vừa vào cửa đã thấy Phuong Tri Hạ đứng trong góc như học sinh tiểu học làm sai bị phạt, đôi mi thanh tú hơi nhăn.

Lạc Dịch Bắc cũng nhìn trên người cô một vòng, mày nhăn lại, bước vào “Làm sao vậy?”

Lời này là anh hỏi Phuong Tri Hạ, giọng điệu không có tức giận mà ngược lại là lo lắng cho cô.

Phuong Tri Hạ ngẩng đầu nhìn anh, nhỏ giọng giải thích “Con chó của ông bị em cho ăn nên bị bệnh!”

“Cô còn không biết xấu hổ nói!” Bị nhắc đến ông sắc bén liếc qua cô một cái.

Phuong Tri Hạ bị ông nhìn biểu hiện trên mặt lập tức thu liễm, cúi thấp đầu bộ dạng sám hối, “Ông ơi, cháu sai rồi!”

“Gọi là Ông cố!” Sa Chức Tĩnh ở bên cạnh nhắc nhở cô một câu.

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, trong lòng càng đau khổ.

Cô đây là động thổ trên đầu Thái Tuế sao?

“Ông cố, cháu thật sự không cố ý!” Đột lại xưng hô, cô lần nữa cúi thấp đầu xin lỗi.

Lạc Dịch Bắc khỏe mắt rút một chút, vài bước đi quan, nhìn Husky một cái vẻ mặt khinh thường “Không phải chỉ là một con chó thôi mà có gì lớn? Thích thì sáng mai cháu đưa cho ông mấy con!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 236: Đêm nay, không được đi

Lạc Dịch Bắc nói xong, toàn trường một mảnh im lặng.

Lạc gia ai không biết Husky là mạng sống của Lạc Dịch?

Dám nói chuyện như vậy với ông cố, toàn bộ Lạc gia chỉ có Lạc Dịch Bắc!

Lạc Dịch Bắc làm ông cố tức đến mức dựng râu từng mắt, hung hăng liếc Lạc Dịch Bắc một cái: "Cháu đưa mấy con tốt như vậy tới đây cho ông xem!"

Lạc Dịch châm chọc, Lạc Dịch Bắc sờ sờ mũi, ánh mắt nhìn sang một bên.

Ông cố không nói sai, muốn tìm mấy con Husky đơn giản.

Nhưng muốn tìm một con nghe lời giống Harry, có tình cảm với ông cố như vậy, ít nhất trong thời gian ngắn không thể tìm ra.

"Ông cố, chị Hạ Hạ không phải cố ý, ông là người tốt, hiền lành nhất, cả Lạc gia ông là người tốt nhất, cháu biết ông sẽ không so đo với chị ấy, đúng không? Đúng không?"

Tiểu Tả cũng theo tới, thấy tình huống không đúng, đi lên phía trước, lôi kéo cánh tay Lạc Dịch ánh mắt sáng ngời, bán manh giúp Phuong Tri Hạ nói chuyện, chỉ kém không đem tất cả từ ngữ có trong đầu ra vuốt mông ngựa.

Tiểu Tả rất dễ làm cho người khác yêu thích, lớn lên rất dễ thương, lúc nói chuyện với người lớn giọng trẻ con ngây thơ không mấy ai có thể kháng cự.

Nhưng Lạc Dịch bây giờ đang tức giận, còn phải lo lắng tình huống Harry, bỏ tay tiểu Tả ra, xụ mặt quát lớn, "Cháu có đi ngủ không!"

Tiểu Tả méo miệng, lui về.

Bán manh thất bại, tiểu Tả không biết nên làm gì để giúp đỡ Phuong Tri Hạ, ánh mắt nhìn về phía Phuong Tri Hạ, vẻ mặt có tâm nhưng không có sức. Phuong Tri Hạ rất cảm động, nhỏ giọng an ủi tiểu Tả một câu, "Chị không sao, em đừng lo lắng."

Phuong Tri Hạ nói rất nhỏ, ai biết Lạc Dịch đã nhiều tuổi tại lại thính như vậy, nghiêng đầu rỗng một tiếng, "Có đương nhiên không có việc gì, có việc gì là Harry, ra bên ngoài phạt đứng, tối nay không được đi đâu hết!"

"Ông nội, sao ông lại..." Sa Chức Tĩnh muốn khuyên bảo, nhưng còn chưa nói hết đã bị Lạc Dịch quát lớn: "Chức Tĩnh cháu cũng về đi, tất cả đi về, nhiều người như vậy ở đây làm gì? Ôn ào chết được!"

Ông cố tuổi tác đã cao, tính tình cũng lớn, được cháu chất tới thăm ai không muốn?

Nhưng bây giờ nhìn ai cũng không vừa mắt.

Sa Chức Tĩnh bất đắc dĩ, nhìn Phuong Tri Hạ một cái, nhất thời không biết nên nói gì.

"Dì, không sao đâu, mọi người về trước đi!" Phương Trì Hạ từ đầu tới cuối ngoan ngoãn đứng ở góc tường, thái độ nhận lỗi vô cùng thành khẩn.

Sa Chức Tĩnh suy nghĩ một chút, cảm thấy với tính cách Lạc Dịch, cũng sẽ không làm khó Phương Trì Hạ nhiều, gật đầu, mang một đám người đi về.

Trong thời gian ngắn, gian phòng não nhiệt chỉ còn lại một đoàn bác sĩ, Phương Trì Hạ, Lạc Dịch Bắc và Lạc Dịch.

Vì Lạc Dịch Bắc vừa rồi nói lời kia, Lạc Dịch rất khó chịu liếc Lạc Dịch Bắc một cái, nói "Cháu còn không về?"

Lạc Dịch ghét bỏ Lạc Dịch Bắc.

"Ồ đây rất yên tĩnh, cháu ở lâu một tí không được ah?" Lạc Dịch Bắc nhìn ông cố một cái, ánh mắt so với ông cố nhìn mình còn ghét bỏ hơn.

Thật ra, cả Lạc gia ai cũng biết Lạc Dịch chiều chuộng Lạc Dịch Bắc nhất, Lạc Dịch Bắc cũng rất kính trọng ông cố, hết lần này tới lần khác, hai người nói chuyện đều giống như dao kiếm, người không rõ còn tưởng hai người là kẻ thù.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 237: Cảm động...

Đây là chuyện thường xuyên xảy ra ở Lạc gia, nhưng Phương Trì Hạ lại là lần đầu tiên thấy.

Nhìn Lạc Dịch Bắc, rồi nhìn Lạc Dịch, Phương Trì Hạ có chút ngạc nhiên.

Lạc Dịch bị Lạc Dịch Bắc làm tức giận, nhưng hết lần này tới lần khác không thể làm gì Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc chọn cái ghế ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Phương Trì Hạ đang đứng.

Lạc Dịch Bắc thật sự không hiểu, với tính cách Phương Trì Hạ, nếu như bị anh hành hạ như thế, Phương Trì Hạ đã sớm phản kháng.

Nhưng bây giờ Phương Trì Hạ từ đầu tới cuối biểu hiện vô cùng nhu thuận, thậm chí cũng không cãi lời.

Phương Trì Hạ làm sai là sự thật, trong lòng Phương Trì Hạ nghĩ phạt đứng có là gì? Ông cố không bắt cô bồi thường tiền là tốt rồi!

Husky là thú nuôi của nhà cô tiền, bình thường giống như bảo bối, giá trị rất xa xỉ.

Nếu bắt Phương Trì Hạ bồi thường tiền, đem tất cả tài sản của Phương Trì Hạ ra cũng không bồi thường nổi!

Phương Trì Hạ cũng không lạ gì Lạc Dịch, đây là nguyên nhân Phương Trì Hạ từ đầu tới cuối vẫn ngoan ngoãn như vậy.

Lạc Dịch Bắc sau khi ngồi xuống vẫn không dời mắt, lông mày Phương Trì Hạ nhu nhu.

Phương Trì Hạ vì bị phạt mới ở lại, Lạc Dịch Bắc ở lại làm cái gì?

Xem trò vui?

Phương Trì Hạ đang hoang mang, ông cố đã thay cô hỏi "Ông phạt con bé kia, cháu ở đây làm gì?"

Giọng điệu châm chọc, ông cháu từ khi gặp mặt đã không nói chuyện một cách bình thường rồi.

Phương Trì Hạ nghe thấy ông cố hỏi, ngẩng đầu ánh mắt kinh ngạc.

Ánh mắt Phương Trì Hạ mê mang, nhìn Lạc Dịch Bắc sáng ngời.

"Cháu thích." Lạc Dịch Bắc bị hai ánh mắt nhìn chăm chăm, cũng không biết Phương Trì Hạ bị ảo giác hay sao mà thấy sắc mặt Lạc Dịch Bắc giống như không được tự nhiên.

Lạc Dịch thờ hờn hờn, không thèm để ý đến Lạc Dịch Bắc nữa.

"Anh về trước đi!" Phương Trì Hạ không muốn để người khác nhìn ra quan hệ không bình thường của hai người, nên dè dặt âm lượng yêu cầu.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng liếc một cái, đại khái cũng cảm thấy anh ở đây lâu cũng không thích hợp, đứng lên đi về.

Nhưng trời vừa tối, Lạc Dịch Bắc lại xuất hiện.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên nhìn Lạc Dịch Bắc, không hiểu Lạc Dịch Bắc đột nhiên xuất hiện vì cái gì.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, chỉ nhàn nhạt liếc Phương Trì Hạ một cái, sau đó lại đi.

Trong hoa viên, lần nữa chỉ còn lại một mình Phương Trì Hạ.

Lạc Dịch vẫn ở bên trong vội vàng chăm sóc Harry, không đi ra.

Lạc Dịch còn không chú ý đến bản thân và bữa tối, thì đừng đề cập đến chuyện đề ý đến Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ đứng ở bên ngoài mấy tiếng, đến khi đèn trong biệt thự tắt hết, Lạc Dịch cũng đi ngủ.

Phương Trì Hạ đứng lâu như vậy, từ giữa trưa đến bây giờ bụng rất đói.

Hon nữa tối hôm qua Phương Trì Hạ không ngủ, bây giờ hai mí mắt đều đang đánh nhau.

Phương Trì Hạ nhịn không được, xoa xoa mí mắt, giữ vững tinh thần tiếp tục đứng.

Trong bóng đêm, một bóng người chậm rãi đi về bên này, cuối cùng đứng ở trước mặt Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, ngẩng mặt lên, thấy rõ gương mặt người tới, ánh mắt kinh ngạc.

"Cảm lấy." Lạc Dịch Bắc mặt không cảm xúc nhìn Phương Trì Hạ một cái, ném cái túi vào trong ngực Phương Trì Hạ, bắt Phương Trì Hạ ngồi xuống, rồi ngồi ở bên cạnh Phương Trì Hạ.

Trong túi là một cái bánh mì và một chai nước, ăn uống đầy đủ.

Phương Trì Hạ nhìn chăm chăm túi đồ, nội tâm âm áp...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 238: Cùng em một đêm

"Sao anh lại tới đây?" Phương Trì Hạ chia bánh mì thành hai phần, nhìn Lạc Dịch Bắc, thuận miệng hỏi.

Bây giờ đã là nửa đêm, Phương Trì Hạ không nghĩ Lạc Dịch Bắc sẽ đến.

"Có ăn không? Không ăn anh đem đi." Lạc Dịch Bắc không trả lời câu hỏi của Phương Trì Hạ, mà đưa tay muốn lấy bánh mì đi.

Phương Trì Hạ giờ tay lúng túng động tác của Lạc Dịch Bắc, "Không phải anh đưa đến cho em sao?"

Phương Trì Hạ sao lại không ăn? Cô đã đói bụng rồi.

Lạc Dịch Bắc không nói gì, thu tay lại nhìn Phương Trì Hạ, cũng không đi về.

Phương Trì Hạ cúi đầu nhìn bánh mì. Lạc Dịch Bắc mang đến bánh mì nhân tôm hùm và mực, hơn nửa đêm Lạc Dịch Bắc đưa cho cô đồ ăn xa xỉ như vậy, ấn tượng của Phương Trì Hạ với Lạc Dịch Bắc cao thêm không ít.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm Phương Trì Hạ ăn một hồi lâu, rồi mở chai nước đưa cho cô.

Động tác Lạc Dịch Bắc rất thuận tay, làm Phương Trì Hạ sững sờ một chút.

Bình thường, lúc hai người ở nhà, Lạc Dịch Bắc làm gì có chuyện chăm sóc cô như vậy?

Lạc Dịch Bắc thấy ánh mắt Phương Trì Hạ không đúng, mới kịp phản ứng anh vừa làm gì, nhét chai nước vào trong tay Phương Trì Hạ, làm như không có việc gì nhìn sang chỗ khác.

Phương Trì Hạ cũng không nói gì, vài miếng đem đồ ăn giải quyết xong, bây giờ đã là ba giờ sáng.

Tối hôm qua thức một đêm, đêm nay lại không ngủ, đến bây giờ Phương Trì Hạ thật sự sắp chịu không nổi nữa.

Nhưng sợ ông cô Lạc Dịch Bắc thấy, lại giữ vững tinh thần muốn đứng tiếp thì bị Lạc Dịch Bắc giữ lại.

"Sao thế?" Phương Trì Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc khó hiểu.

"Muốn khoe cái gì?" Lạc Dịch Bắc liếc Phương Trì Hạ một cái, châm chọc.

Phương Trì Hạ thật sự không còn lời gì để nói.

Lạc Dịch Bắc nghĩ gì vậy a!

Nếu tính tình ông cô Lạc Dịch Bắc hơi hơi tốt một chút, thì cô đã không phải như vậy?

"Ngồi xuống!" Lạc Dịch Bắc liếc vị trí bên cạnh, lạnh lùng yêu cầu.

Phương Trì Hạ đầu tiên là ngạc nhiên, cứ như vậy nhìn Lạc Dịch Bắc, phản ứng kịp ý tứ của Lạc Dịch Bắc, ngoan ngoãn ngồi xuống.

Lạc Dịch Bắc đang bảo vệ cô sao? Khẩu khí lạnh lùng như vậy làm gì?

"Buồn ngủ thì ngủ, ra về cái gì?" Lạc Dịch Bắc không giải thích, đuổi tay ra, ôm đầu Phương Trì Hạ gối trong lòng ngực anh.

Động tác của Lạc Dịch Bắc, khiến lưng Phương Trì Hạ cương cứng, đối với lời nói của Lạc Dịch Bắc hơi ngạc nhiên.

Lạc Dịch Bắc không phải tới che chở cho cô ngủ chứ?

Lạc Dịch Bắc cũng không nói thêm gì, cứ như vậy ôm Phương Trì Hạ, mình thì dựa vào cột đá nghỉ ngơi.

Lạc Dịch Bắc như vậy càng làm Phương Trì Hạ ngoài ý muốn.

Đêm nay Lạc Dịch Bắc không đi sao?

"Lạc Dịch Bắc, anh..." Phương Trì Hạ từ trong lòng ngực của Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu lên muốn hỏi, Lạc Dịch Bắc đang nhắm mắt lại đột nhiên mở ra cắt đứt lời cô "Em thích đứng tiếp?"

"Không thích." Phương Trì Hạ phủ nhận rất dứt khoát.

Ai thích đứng chứ?

Có thể có cơ hội nghỉ ngơi tại sao phải thua thiệt bản thân?

Lạc Dịch Bắc đối với câu trả lời của Phương Trì Hạ coi như thỏa mãn"Vậy ngủ đi" mắt lại khép lại.

Phương Trì Hạ lẳng lặng nhìn Lạc Dịch Bắc cho dù nhắm mắt lại vẫn đẹp trai chết người, trầm mặc một lát thừa thãi dò hỏi, "Đêm nay, anh cũng ở lại đây?"

Lạc Dịch Bắc không trực tiếp trả lời, mà ôm chặt Phương Trì Hạ vào trong ngực mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 239: Không nghĩ anh lại quan tâm em như vậy

Chỉ một động tác lại làm Phương Trì Hạ kinh ngạc.

Liếc xéo tay Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ hơi ngán người.

Đêm hôm khuya khoát Lạc Dịch Bắc chạy đến đây, đưa đồ ăn còn cùng cô ở đây qua đêm, Lạc Dịch Bắc tốt như vậy từ khi nào?

Đêm nay Lạc Dịch Bắc làm rất nhiều việc mà Phương Trì Hạ chưa từng nghĩ tới.

Phương Trì Hạ không hiểu hành động của Lạc Dịch Bắc, nhưng cũng không suy nghĩ nhiều.

Đầu gối trên vai Lạc Dịch Bắc, vừa định nhắm mắt ngủ, thì nhớ tới cái gì, nghiêng đầu nhìn phía sau hai người.

Phương Trì Hạ sợ ông cô Lạc Dịch Bắc đột nhiên xuất hiện, mắt nhìn ki căng thận từng li từng tí.

Lạc Dịch Bắc liếc Phương Trì Hạ một cái, mặt không cảm xúc nói: "Yên tâm đi, không có ai nửa đêm không ngủ còn chạy ra rình em đâu."

Lạc Dịch Bắc luôn nói chuyện như vậy, không có một tí dẫu dàng, lời nói lạnh lùng giống như gió thổi trên hồ băng, luôn làm người khác cảm giác lạnh buốt.

Phương Trì Hạ liếc Lạc Dịch Bắc một cái, trong lòng nghĩ: không phải có anh nửa đêm không ngủ chạy tới đây đó sao?

Nhưng lời này Phương Trì Hạ không nói ra miệng.

Phương Trì Hạ lại nhìn ra phía sau một lần nữa, xác định chắc chắn ông cổ Lạc Dịch Bắc đã đi ngủ, mới không đẩy Lạc Dịch Bắc ra, đầu gối lên vai Lạc Dịch Bắc, để Lạc Dịch Bắc ôm, an tâm nhắm mắt ngủ.

Biệt thự ở khá xa trung tâm nên rất yên tĩnh, thích hợp cho người già nghỉ ngơi.

Xung quanh trừ tiếng côn trùng kêu ở trong bụi hoa, một chút ồn ào cũng không hề có.

Bầu trời trong vắt, không có một hạt bụi, trên không trung các vì sao lấp lánh giống như kim cương rơi vào dải Ngân Hà.

Đêm nay là kỷ ức đẹp nhất của Phương Trì Hạ. Phương Trì Hạ cảm thấy rất ấm áp...

Hai đêm không ngủ, Phương Trì Hạ cứ như vậy dựa lên vai Lạc Dịch Bắc, mơ mơ màng màng ngủ.

Phương Trì Hạ ngủ mấy tiếng, thì biệt thự bắt đầu có tiếng người hoạt động.

Đầu tiên là tiếng Harry, sau đó là tiếng bước chân.

Phương Trì Hạ giật mình tỉnh dậy, thấy cửa biệt thự đã mở ra, ngẩng đầu dậy, đẩy Lạc Dịch Bắc ra.

Động tác Phương Trì Hạ rất nhanh, một là không muốn bị người khác thấy hai người thân thiết như vậy, hai là sợ ông cổ Lạc Dịch Bắc phát hiện tới hôm qua Phương Trì Hạ ngủ.

Phương Trì Hạ quay về đứng ở vị trí lúc đầu.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn Phương Trì Hạ, đối với hành động của Phương Trì Hạ không còn lời nào để nói, nhưng cũng không nói gì.

Sau vài giây cửa bị người khác xô ra “Rầm”.

Lạc Dịch đứng ở cửa, đầu tiên là nhìn Phương Trì Hạ đang cúi thấp đầu đứng đó, đối với biểu hiện của Phương Trì Hạ rất thoải mái.

Ánh mắt nhìn về phía Lạc Dịch Bắc bên cạnh, nhìn Lạc Dịch Bắc ngồi trên mặt đất, nhàu nhĩ chăm chọc, "Hôm nay cháu rảnh như vậy, không có việc gì làm sáng sớm đã tới thăm ông cổ rồi?"

"Cháu thích." Lạc Dịch Bắc liếc ông cổ một cái, ném ra hai chữ rồi đứng lên đi vào trong biệt thự.

Chọn một cái ghế ngồi xuống, ánh mắt nhìn về phía Phương Trì Hạ, đang do dự có nên giúp Phương Trì Hạ không, Lạc Dịch lại mở miệng: "Biểu hiện không tệ, cháu đi vào đi."

Phương Trì Hạ lúc này đang là "Người chờ xử tội", rất nghe lời đi theo ông cổ Lạc Dịch Bắc vào trong biệt thự.

"Hôm qua Harry bị cháu làm bị thương, hôm nay cháu phải ở lại đây chăm sóc nó."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bất Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 240: Chị ấy là người của anh Lạc Dịch Bắc

Lạc Dịch cầm hộp thuốc nhét vào tay Phương Trì Hạ, rồi ngồi xuống bên cạnh, quan sát Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ hiểu ý ông muốn cho cho Harry uống thuốc, thật ra cũng không phải chuyện gì lớn, đến bên cạnh Harry ngồi xổm xuống, đầu tiên là vuốt lông Harry, xong thử treu chọc nó há mồm.

Ngày hôm qua Harry gặp Phương Trì Hạ còn rất vui vẻ, chạy quanh Phương Trì Hạ đi dạo, còn ngâm lấy váy Phương Trì Hạ kéo đi, bây giờ ngoan ngoãn ghé bên chân Phương Trì Hạ.

"Harry, há miệng nào." Đưa thuốc Đông y đến trước miệng Harry, Phương Trì Hạ khẽ vuốt đầu Harry.

Phương Trì Hạ từ đầu tới cuối đều rất kiên nhẫn, Lạc Dịch rất thoải mái.

Đợi đến khi Harry ngoan ngoãn uống thuốc xong, gọi Harry đến bên người, ôm vào trong ngực, thương tiếc vuốt lông, ngẩng đầu, nhìn Lạc Dịch Bắc, rồi lại nhìn Phương Trì Hạ, thỉnh thoảng hỏi "Hai đứa muốn đi?"

Phương Trì Hạ giật mình, đang muốn giải thích thì tiểu Tà bỗng nhiên chạy tới đây, đứng trước mặt Phương Trì Hạ thay cô trả lời, "Ông cổ, chị Hạ Hạ là bạn của cháu, trước đây đã chăm sóc cháu một đêm!"

"A, phải không?" Chỉ cần không phải trong trường hợp đặc biệt, Lạc Dịch đối với cháu chắt vẫn luôn cung chiều, tiểu Tà tuổi còn nhỏ, bình thường cũng không chọc giận ông đến mức rụng râu tròng mắt giống như Lạc Dịch Bắc, nên ông rất thích tiểu Tà.

"Ông cổ, ông đừng làm khó chị Hạ Hạ được không, chị ấy không cố ý mà." Tiểu Tà nhìn ông cổ dễ nói chuyện hơn ngày hôm qua, cười hi hi báo người giúp việc để đồ lên trên bàn nói "Đây là cháo gạo Liền Từ mẹ cháu bảo cháu mang đến cho ông cổ, mẹ cháu nói là ông cổ ăn cái này rất tốt cho sức khỏe, ông cổ đừng tức giận nữa, Harry không phải đã khỏe rồi sao?"

Miệng Tiểu Tà rất ngọt, lúc bé muốn giúp ai đó nói chuyện, sẽ vất hết óc nghĩ ra đủ loại lí do, còn biết mang theo quà để lấy lòng.

"Phải không?" Lão già từ bị tiểu Tà chọc cười, xoa xoa đầu bé, nhận lấy chén cháo.

Tiểu Tà thừa cơ hội kéo Phương Trì Hạ qua, "Ông cổ đã tha thứ cho chị rồi, chị mau cảm ơn ông cổ đi."

Lạc Dịch trừng mắt ông nói tha thứ khi nào há?

Phương Trì Hạ hiểu ý tiểu Tà, cúi đầu xuống, áy náy nói "Sau này cháu sẽ chú ý hơn."

Tối hôm qua Phương Trì Hạ bị phạt một đêm, hơn nửa từ đầu tới cuối không chối tội, đã xin lỗi rất nhiều lần.

Bây giờ nói chuyện giọng rất nhỏ, có thể nhìn ra Phương Trì Hạ cũng rất áy náy.

Lạc Dịch Bắc chịu không được, đứng lên đi qua, đứng trước mặt Phương Trì Hạ, mặt không cảm xúc phun ra một câu, "Xin lỗi gì nữa? Harry không phải đã khỏe rồi sao?"

Nói xong cũng không để ý tới Lạc Dịch ngay nhiên nhìn mình, cầm tay Phương Trì Hạ đi ra ngoài.

Lạc Dịch xụ mặt nhìn hai người, ánh mắt nhìn tay Lạc Dịch Bắc.

Ông dạy dỗ Phương Trì Hạ, Lạc Dịch Bắc tới can thiệp làm gì?

"Quan hệ của hai người kia là gì?" Lạc Dịch nhìn tiểu Tà hỏi.

Tiểu Tà hỏi lại: "Ông cũng không biết sao? Chị Trì Hạ làm việc dưới tay anh Phương Trì Hạ, ông cổ động đến người của anh ấy, anh ấy đương nhiên phải quản!"

Chương 241: Xế chiều hôm nay, cô là của anh

Khẩu khí của Tiểu Tà, một bộ dáng đương nhiên.

Lạc Dịch có chút ngoài ý muốn với cậu, kinh ngạc.

Cứ như vậy?

Trong hoa viên, Phương Trì Hạ đi theo Lạc Dịch Bắc ra khỏi tầm mắt hai người, lập tức bất động thanh sắc đẩy tay Lạc Dịch Bắc ra: "Tự tôi đi là được".

Lạc Dịch Bắc có chút quái dị liếc cô một cái, cũng không kiên trì.

Hai người một trước một sau trở lại biệt thự của anh, cân nhắc đến bây giờ có lẽ Tiểu Ngạn cũng có thể vui vẻ đi lại, Phương Trì Hạ quyết định rời khỏi Lạc gia.

Ai ngờ vừa trở về không được một buổi sáng, Lạc Dịch Bắc theo sau cũng trở lại.

Trước sau chỉ kém cô mấy giờ.

Cô vừa đi, anh lập tức chuyển ra ngoài ở, thậm chí cũng không để ý kị người trong nhà có thể suy nghĩ nhiều hay không.

Lúc về đến nhà đợi, Phương Trì Hạ đang chuẩn bị đi ra ngoài cùng Đồng Nhan dạo phố, thấy anh đột nhiên trở về, cô có chút ngoài ý muốn: "Sao anh cũng trở về?".

"Có ý kiến?". Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi vào trong phòng, tiện tay cời cúc áo sơ mi ra.

Phương Trì Hạ bị anh làm tức cười.

Nơi này cũng là nhà anh, anh trở về, cô nào dám có ý kiến?

Chỉ là, cô không nghĩ tới anh lại nhanh như vậy theo cô trở về.

Trở về muộn hai ngày cũng tốt, ít nhất sẽ không để cho người nghĩ nhiều.

"Đợi tí nữa tôi và Nhan Nhan đi ra ngoài, buổi tối có thể sẽ không trở về sớm". Nói rõ với anh một lần, muốn đi ra ngoài phòng, cổ tay thỉnh thoảng bị anh kéo lấy.

"Sao?". Phương Trì Hạ ngừng bước chân một chút, nhìn nhìn anh có chút khó hiểu.

"Không có việc gì, em cũng đứng lúc đang rảnh". Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng đáp lại cô một câu, ngừng một chút, lại bổ sung một câu: "Nói cho cô ấy biết người xế chiều hôm nay không đi được, hẹn cô ấy lần sau".

"Mắc mớ gì?". Phương Trì Hạ và Đồng Nhan đã sớm nói chuyện trước, đây cũng là việc riêng của cô, cô và anh kết hôn thì chỉ khi đóng cửa phòng lại mới có giao tình mà thôi, anh có cái gì quyền lợi gì can thiệp vào chuyện của cô?

Khi cô nói xong lời này rất ngao ngễ, ánh mắt nhìn nhìn anh còn mang một ít khiêu khích.

Lạc Dịch Bắc nhượng mảy, híp con mắt lại, ánh mắt lấy tốc độ cực kỳ chậm chạp đảo qua mặt cô, khỏe môi cong lên xem thường, mặt không đổi sắc ném câu tiếp theo: "Nếu như muốn lên tục ba buổi tối không ngủ được, đại tiểu thư Phương có thể không để ý lời tôi mới vừa nói".

Tối hôm qua Phương Trì Hạ ở tại Lạc gia ngủ không ngon giấc, cộng thêm đêm nay, vừa lúc ba ngày.

Anh đang uy hiếp cô!

m thanh Lạc Dịch Bắc lạnh lùng thờ hồn hèn, cũng mặc kệ cô đáp ứng chưa, tay lớn tìm tòi trên người cô, tìm điện thoại trên người cô, gọi điện thoại cho Đồng Nhan ngay trước mặt cô.

"Hôm nay cô ấy không rảnh". Rất đơn giản nói một câu, muốn tắt điện thoại, Đồng Nhan lại buồn bực trả lời một câu: "Vi sao?".

"Ồ chung với chồng cô ấy, có ý kiến?". Lạc Dịch Bắc trả lời mặt không đổi sắc.

Đồng Nhan bên kia tựa hồ bị nghẹn lời, nửa ngày cũng không có âm thanh.

Lạc Dịch Bắc tắt điện thoại, điện thoại di động một lần nữa nhét lại trong tay Phương Trì Hạ, như không có việc gì nắm tay cô, giúp anh chỉnh cúc áo sơ mi rõ ràng anh vừa mới cởi.

Anh vốn cho rằng Phương Trì Hạ sẽ ở nhà, anh nghĩ đã hai buổi tối cô không nghỉ ngơi thật tốt, hôm nay hẳn sẽ ngủ một giấc thật đã mới đúng, anh vốn cũng chuẩn bị trở về nghỉ ngơi, không nghĩ tới cô sẽ ra ngoài.

Anh cởi cúc áo sơ mi là vì cô, hiện tại mang lại một lần nữa, cũng bởi vì cô!!

Phương Trì Hạ nhìn chằm chằm đẩy cúc áo sơ mi tôn quý trên người anh, đối với hành vi chuyên chế của anh có chút phiền muộn, rất muốn giơ tay lên cho anh một đấm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 242: Bị anh vợ vét tài sản

Nắm chặt cổ áo của anh, nhưng mà chưa kịp làm động tác gì, lại bị một ánh mắt của Lạc Dịch Bắc quét qua làm bàn tay cô hơi thả lỏng.

"Em đang làm gì đó?". Ánh mắt Lạc Dịch Bắc liếc nhìn nếp nhăn trên cổ áo bị cô làm nhăn, mày nhíu lại nhăn.

"Không có gì". Phương Trì Hạ vỗ vỗ cổ áo anh, điềm nhiên như không có việc gì tiếp tục giúp anh, cúi mặt xuống giải lại từng cái nút áo bị anh cởi bỏ.

Được, hai người thật sự cùng nhau rời khỏi biệt thự.

Lạc Dịch Bắc rất bá đạo gọi điện thoại cho Đồng Nhan, thoái thác cuộc hẹn Phương Trì Hạ vốn đã định sẵn với Đồng Nhan, tự mình lái xe chờ cô đi đến trung tâm thương nghiệp.

Sau đó, còn làm một chuyện để cho Phương Trì Hạ càng không còn lời nào để nói.

Mang theo cô đi vào, một buổi xế chiều, anh để cho cô giúp đỡ mua toàn bộ đồ vật của anh.

Bắt cô tiến vào từng cửa hàng bán quần áo đàn ông, để cô hỗ trợ chọn vải cao áo sơ mi, thậm chí mặt không đổi sắc để cho cô trả tiền.

Phương Trì Hạ cảm theo tất cả tài sản sấm lôn nhỏ, thẳng đến đi ra khỏi cửa hàng cũng không lý giải được xế chiều hôm nay hành vi của anh là vì cái gì.

Ánh mắt anh bắt bẻ như vậy, cần gì, coi như mình không có thời gian, còn có nhiều trợ thủ và người hầu như vậy, vì sao hết lần này tới lần khác để cho cô chọn?

Càng làm cho Phương Trì Hạ không nghĩ thông là, vì sao cô còn phải trả tiền?

Hai người một trước mặt sau lên xe, Lạc Dịch Bắc ngồi xuống vị trí lái, lấy túi xách của cô ra, mở ra liếc nhìn, nhìn túi tiền của cô một buổi chiều trở nên khô quắt vì anh, khỏe cong một chút.

Nhưng lại không có nghĩ lại ý tứ: "Gia sản ít như vậy?".

"Không phải anh vẫn luôn biết?". Phương Trì Hạ ngồi lên, quăng mấy túi mua sắm lên người anh, ánh mắt nhìn túi tiền, tâm có chút đau.

Kỳ thật túi tiền cô vẫn luôn không có kha lên đã tới, vốn cũng không nhiều tiền, sao anh không biết xấu hổ còn dùng của cô?

Sao anh lại không biết xấu hổ như thế?

Lạc Dịch Bắc lấy túi tiền trên đầu gối của mình liếc mắt nhìn, cầm du dương ở trước mặt cô, khỏe môi như không có việc gì cong cong: "Cái này, coi như đưa lễ vật cho tôi".

Kỳ thật nội tâm Phương Trì Hạ cũng không vui, như vậy mà anh gọi là đưa?

Có người muốn người khác tặng đồ, nào có như anh trực tiếp bắt người ta đến cửa hàng, sai người khác chọn cho anh, thậm chí ngay cả trả tiền cũng sai người khác sao?

Căn bản là anh vợ vét tài sản!

Phương Trì Hạ cũng không lý giải, anh có nhiều tiền như vậy, tùy tiện một cái thẻ cũng dễ anh quẹt không hết, tại sao phải vợ vét món tiền nhỏ của cô chứ?

Số lượng có hạn không mặc, vì sao hết lần này tới lần khác thích để cho cô đưa?

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, ánh mắt còn ung dung liếc mắt nhìn mấy túi mua sắm bên cạnh, như không có việc gì lái xe đi.

Tâm tình, tựa hồ còn có chút tốt!

Hai người cũng đã ra ngoài, bữa tối Lạc Dịch Bắc trực tiếp mang theo cô ăn ở bên ngoài.

Nơi đến là một nhà hàng Tây vô cùng có phong cách, bờ biển.

Đi vào nhà hàng, tìm chỗ ngồi xuống, Lạc Dịch Bắc vừa cầm lấy menu, còn chưa chọn món ăn, chuông điện thoại di động bỗng nhiên vang lên ngay thời điểm này.

Phương Trì Hạ ngồi bên cạnh anh, không phải ngồi đối diện, rất thuận tay cầm điện thoại đưa cho anh: "Điện thoại anh".

Thời điểm cầm điện thoại lên, ánh mắt cô trong lúc lơ đãng liếc nhìn trên màn hình, thoáng nhìn hai chữ —— Tô Nhiễm.

Phương Trì Hạ sửng sốt một chút, tay cầm lấy điện thoại cương cương.

Lạc Dịch Bắc đặt menu xuống, cầm lấy điện thoại từ trong tay cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 243: Em muốn về nước...

"Dịch Bắc.." Giọng nữ rất thanh vui mừng truyền đến từ bên kia điện thoại, còn gọi anh rất thân mật.

Một câu, bên kia điện thoại tựa hồ trầm mặc một hồi lâu.

Phương Trì Hạ ngồi bên cạnh Lạc Dịch Bắc, khoảng cách gần với anh, lúc anh nghe, điện thoại vừa vặn lại nghe ở phía bên cô.

Khoảng cách như vậy, Phương Trì Hạ có thể rất nghe âm thanh rõ ràng từ trong điện thoại.

Tô Nhiễm bên kia an tĩnh một hồi lâu, âm thanh lần nữa truyền đến: "Em muốn trở về..".

Cứ như vậy ngắn gọn một câu, không nói gì khác, cô ấy tựa hồ do dự một chút mới nói.

Lạc Dịch Bắc nao nao, biểu hiện trên mặt ngưng kết vài giây.

Phương Trì Hạ bên cạnh cũng khẽ giật mình, cảm thực đơn đang chuẩn bị chọn món ăn, hơi hơi cương một chút.

Tâm mắt Lạc Dịch Bắc nghiêng đi, khỏe mắt bắt động thanh sắc liếc nhìn về phía cô.

Mặt Phương Trì Hạ nhẹ nâng mặt lên, ánh mắt đúng lúc nhìn về phía anh.

Bốn mắt nhìn nhau, cô tựa hồ không ngờ tới tâm mắt hai người sẽ chạm nhau, sắc mặt thoáng có chút không được tự nhiên, ánh mắt bối rối dời khỏi chỗ khác.

Cúi thấp đầu, cô cảm thực đơn như không có việc gì tiếp tục chọn món của mình.

Lạc Dịch Bắc ở mấy giây Tô Nhiễm trầm mặc, nhàn nhạt trả lời một câu: "Qua đi rồi nói sau!".

Đơn giản mấy chữ, tắt điện thoại.

Phương Trì Hạ lật từng tờ menu, tốc độ rất nhanh, nhưng mà, nhìn cái gì cũng không có cảm giác.

Cuối cùng lật hết cả cái menu một lần, nhưng một món cũng không chọn.

Lạc Dịch Bắc bắt động thanh sắc cầm lấy một quyển khác, gọi nhân viên phục vụ nhà hàng nước Pháp tới, tiếng Pháp lưu loát, như không có việc gì chọn một đồng lớn món (ăn).

Món (ăn) đưa lên, thời gian sau đó, trong rạp bỗng nhiên trở nên có chút an tĩnh.

Hai người đều không nói gì, từ đầu tới cuối một mảnh trầm mặc.

Thời điểm trở về, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại do Lạc Hi Thần gọi tới, nói là để cho Lạc Dịch Bắc thay thế anh đi nước Pháp quản lý công chuyện ở Nice một đoạn thời gian.

Lạc gia trong ngoài nước phản công ty rất nhiều, Nice bên kia vẫn do Lạc Hi Thần quản lý, gần đây bởi vì ông và Sa Chức Tinh có kế hoạch đến Bắc u một lần, cho nên tạm thời chuyển chuyện bên này cho Lạc Dịch Bắc, thời gian, một tháng.

Lạc Hi Thần an bài, Lạc Dịch Bắc sẽ không cự tuyệt.

Nice, qnh phải đi.

Chấm dứt điện thoại, ánh mắt của anh bắt động thanh sắc nhìn về phía Phương Trì Hạ.

Phuong Tri Hạ ngồi ở trên ghế sa lon đang giúp Đoàn Đoàn chải chuốt bộ lông, như không có việc gì đùa với nó, kể cho nó nghe một chút chuyện hài, cũng mặc kệ nó có hiểu hay không.

Lạc Dịch Bắc đứng ở vài mét có hơn, lẳng lẳng nhìn nhìn cô, nhìn chăm chăm cô nhìn một hồi lâu, anh như không có việc gì nói: "Tôi sẽ xuất ngoại một thời gian".

Phuong Tri Hạ đang vuốt vuốt hai móng vuốt của Đoàn Đoàn, ánh mắt hơi trệ.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc quan sát phản ứng của cô, còn nói: "Đi nước Pháp".

Anh đang quan sát phản ứng của cô, sau khi nghe Lạc Hi Thần nói xuất ngoại, anh chỉ là muốn biết cô đối với việc này cảm giác thế nào.

Phuong Tri Hạ thật bất ngờ với lời nói của anh.

Anh không thể không xuất ngoại, anh đang ở vị trí cao như vậy, xuất ngoại là chuyện thường.

Thế nhưng, lúc trước mấy lần, anh chưa bao giờ chủ động nói cho cô biết hành trình.

Hai người giống như là người dưng, anh muốn đi đâu thì đi, nghiêm nhiên trừ lúc buổi tối, cô cần bản không tồn tại ở bên cạnh anh.

Thế nhưng hiện tại, anh lại chủ động nói với cô, thậm chí cũng không cần cô hỏi.

Phuong Tri Hạ trước sau không nói chuyện với anh, trầm mặc một hồi lâu, mặt chậm rãi nâng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bất Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 244: Có muốn, ở chung với tôi

"Tôi biết". Như không có việc gì trả lời một câu, cô ôm Đoàn Đoàn tiếp tục giúp nó chải vuốt phần lưng.

m thanh cô rất nhạt, cảm giác kia phảng phất giống như không chút nào để ý.

Lạc Dịch Bắc mày nhu lại nhân, cô như vậy, tự dưng làm cho anh có chút khó chịu, nhưng lại không có nói thêm gì, quay người lên lầu.

Phuong Tri Hạ ở phía dưới thật lâu, thời điểm đi lên, anh đã tắm xong, khoác lên một bộ áo tắm ngồi ở trên ghế sa lon, tựa hồ đang đợi cô.

"Còn chưa ngủ à?". Phuong Tri Hạ sững sờ, đối với anh như vậy có chút ngoài ý muốn.

Lạc Dịch Bắc chỉ là nhàn nhạt "Ừ", tầm mắt bất động thanh sắc nhìn chăm chăm cô dò xét.

"Tôi đi tắm rửa". Phuong Tri Hạ thu hồi ánh mắt, buồn bực đi đến hướng phòng tắm.

Hôm nay tốc độ cô ngược lại rất nhanh, bình thường không tới 10 phút sẽ không ra, đêm nay chừng mười phút đồng hồ đã giải quyết.

Sau khi đi ra cũng không thấy anh, phối hợp cầm lấy khăn mặt lau tóc.

"Nice, tôi sẽ đi một đoạn thời gian rất dài". Lạc Dịch Bắc nhìn nhìn cô, thỉnh thoảng nói.

Câu này âm lượng anh nói có chút lớn, như là sợ cô không nghe thấy.

"Tôi biết". Phuong Tri Hạ đứng quay lưng về phía anh, tay lau tóc cũng không dừng lại một chút.

Cô như vậy, làm ánh mắt Lạc Dịch Bắc nặng nề.

"Cũng không có gì muốn nói sao?". Xử lý cổ áo của mình, anh nhắc nhở.

Khẩu khí, tựa hồ còn mang chút chờ mong, chỉ là, rất nhạt, Phuong Tri Hạ không nghe được.

Phuong Tri Hạ kinh ngạc, nghe không rõ lời này của anh có ý tứ gì.

Anh đi làm chính sự, cô có gì hay ho mà nói?

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, sắc mặt tựa hồ càng lúc càng trầm, nhưng lại không biết làm cách nào với cô.

Một tay kéo cô vào trong lòng, lấy khăn mặt trong tay cô, phối hợp giúp cô lau tóc.

Động tác của anh tuyệt không ôn nhu, thế nhưng, cũng không thô lỗ giống như dĩ vãng, khăn lông màu trắng thuần túy bao trọn cái đầu cô, một tay giúp cô lau sạch tóc.

Rõ ràng Phuong Tri Hạ không ngờ tới anh đột nhiên làm ra động tác này, thân thể tựa ở trong lòng ngực của anh rõ ràng cương một chút.

Dựa theo tính cách của Lạc Dịch Bắc, không có bất cô làm nô dịch giúp anh làm việc này, đã rất tốt.

Hiện tại, anh vậy mà giúp cô làm...

Phuong Tri Hạ ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt có chút mong đợi mình.

"Ngủ". Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, tự một mình giúp cô lau khô tóc dài, ôm ngang cô đi đến hướng chiếc giường.

Ném cô lên chiếc giường một cái, cũng nằm lên theo, hai tay bao quát kéo cô vào trong lòng, kìm lấy thân thể cô dán lên lồng ngực của mình.

Anh nói thì nói như thế, thế nhưng nằm trên giường, ánh mắt lại không nhắm lại.

Ngược lại là Phuong Tri Hạ, hai đêm trước ngủ không ngon, hiện tại rốt cuộc có thể nằm lên giường, cứ như vậy bị anh cố định, rất nhanh đã đi vào giấc ngủ.

Ai ngờ, vẫn chưa hoàn toàn ngủ say, đã bị Lạc Dịch Bắc đánh thức.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm bóng lưng cô một hồi lâu, bỗng nhiên lại nói một câu: "Có muốn, đi với tôi?".

Phuong Tri Hạ kinh ngạc, có chút ngoài ý muốn khi anh nói như vậy, thế nhưng lúc này rất mệt mỏi, không trả lời anh.

Giả bộ như không nghe thấy, cô tiếp tục ngủ.

Lạc Dịch Bắc thấy cô không có chút phản ứng nào tựa hồ có chút phiền muộn, tay vòng qua hông cô rất muốn bóp vài cái, rất muốn vòng qua thân thể cô, vò nát cô dưới thân thể.

Thế nhưng, thấy cô tựa như đã ngủ say, anh đành nhịn xuống.

Ngày hôm sau Phuong Tri Hạ thức sớm, còn sớm hơn cả Lạc Dịch Bắc.

Sau khi tỉnh lại lúc ở phòng bếp chuẩn bị bữa sáng, trong đầu bỗng nhiên hồi tưởng lại lời Lạc Dịch Bắc nói tối hôm qua.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 245: Cứ như vậy rời đi

Kỳ thật căn bản là cô không để lời anh ở trong lòng, thế nhưng, sáng sớm, chỉ là đột nhiên nhớ tới.

Vì sao muốn cô đi chung?

Tối hôm qua Phương Trì Hạ là thực vậy khốn cực, thời điểm Lạc Dịch Bắc nói lời kia, đầu cô tràn ngập mơ hồ.

Thế nhưng, lúc này hồi tưởng lại, những lời kia của anh lại đặc biệt rõ ràng, tựa như còn phiêu dang ở bên tai cô.

Phương Trì Hạ vừa chuẩn bị bữa sáng, vừa suy nghĩ cái kia, âm thầm phỏng đoán mục đích tại sao anh đột nhiên nói với cô như vậy.

Thời điểm Lạc Dịch Bắc đi xuống là mấy phút đồng hồ sau, tiến vào phòng bếp, thấy cô đang đưa lưng về phía mình, nghĩ đến tối hôm qua cô vậy mà không chút để ý đến lời nói của anh, bỗng nhiên có một chút phiền muộn.

Vài bước đi qua, đứng lại ở sau lưng cô, hai tay ôm cô, khuôn mặt tuấn tú dán vào, vành tai của cô bị anh hung hăng cắn một chút.

Phương Trì Hạ cả kinh, thân thể miễn cưỡng rung động, thìa cầm trong tay thiếu chút nữa chấn động rớt xuống.

"Anh muốn gì?". Nghiêng đầu, cô liếc anh một cái.

Lạc Dịch Bắc mất lạnh nhìn cô, ánh mắt nặng nề.

Muốn gì?

Chuyện anh muốn làm rất nhiều đó!

Phương Trì Hạ bị anh nhìn đến xương sống lưng lạnh lạnh, thân vừa chuyển, buồn bực tiếp tục làm việc của mình.

Lạc Dịch Bắc như không có việc gì ở trong phòng bếp một lát, cầm lấy cái này nhìn xem, lại nhìn xem cái kia, chuyển chuyển, người lại chuyển tới trước mặt cô.

Phương Trì Hạ bị anh nhìn, lưng cương cứng, động tác trên tay, dừng lại.

"Như thế nào?".

Lạc Dịch Bắc chặn chờ một lát, giả bộ như không có việc gì hỏi: "Tối hôm qua có nghe thấy lời tôi nói?".

"Nói cái gì?". Kỳ thật Phương Trì Hạ biết anh ám chỉ cái gì, thế nhưng nhất thời chưa nghĩ ra rốt cuộc mình nên trả lời thế nào, chỉ có thể lấp liếm làm bộ đáng không rõ gì cả.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc tựa hồ mất mát không ít.

Phương Trì Hạ bên cạnh xoay người, như cũ phối hợp làm việc của mình.

Chuẩn bị xong bữa sáng, mang tới bàn, lúc ăn cơm, ánh mắt Lạc Dịch Bắc không tự chủ lại quét về phía cô.

Phương Trì Hạ làm như không thấy được, cúi thấp đầu điềm nhiên như không có việc gì ăn phần của mình.

Lạc Dịch Bắc trầm mặc một hồi lâu, trực tiếp hỏi lại lần nữa: "Nice, có muốn đi chung?".

Tay Phương Trì Hạ cầm đồ ăn dừng một chút, tựa hồ không ngờ tới anh sẽ kiên trì như vậy.

Không nên như thế này.

Thời gian hai người kết hôn từ trước đến nay, Lạc Dịch Bắc nhiệt tình chỉ khi buổi tối đóng cửa lại chỉ có hai người.

Về phần tình huống khác, anh vẫn luôn lãnh lãnh đạm đạm, không chỉ như thế với cô, mà đối với những người khác cũng thế, thiên tính cho phép.

Hiện tại loại tình hình này anh đi chỗ nào mang cô đến chỗ đó, rõ ràng không thích hợp cho anh và cô.

Trong đó anh và cô, bình thường hình thức ở chung hẳn là, anh muốn đi ra ngoài, cô vô cùng cao hứng tiễn anh ra ngoài, thậm chí vui mừng anh nhiều ngày anh không ở nhà mới đứng.

Lạc Dịch Bắc lần này, để cho Phương Trì Hạ thật bất ngờ, còn rất không hiểu.

Dường như, trong đó anh và cô, có nhiều thứ, đã vì điều thay đổi...

Phương Trì Hạ luôn trầm mặc, không đồng ý, cũng không từ chối.

Lạc Dịch Bắc có chút căm tức hành vi của cô, từ đầu tới cuối sắc mặt lạnh giống như khối băng.

Ăn bữa sáng xong đi lên lầu, mình đơn giản sắp xếp chút đồ vật mang theo khi xuất ngoại, đổi bộ quần áo đi xuống, anh cũng không quay đầu đi ra ngoài cửa.

Khóe mắt Phương Trì Hạ liếc qua, bắt động thanh sắc nhìn bóng lưng anh rời đi, nhìn chằm chằm anh thật lâu.

Thời điểm anh đã đi tới hoa viên, cô bỗng nhiên gọi anh lại: "Lạc Dịch Bắc!".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 246: Lên, anh thật nặng

Lưng Lạc Dịch Bắc hơi cương, bước chân dừng lại.

Khóe mắt liếc qua, ánh mắt của anh ung dung nhìn về phía cô, chờ cô mở miệng.

Phương Trì Hạ từng bước đi đến bên cạnh anh, vẻ mặt như không có việc gì hỏi: "Nếu như cùng đến Nice, tốt xấu cũng coi như bởi vì đi công tác, từ thành phố C bay thật xa lại bay trở về, hành hạ như thế, tiền lương gấp bội không?".

Lạc Dịch Bắc tựa hồ không ngờ rằng cô sẽ nói một câu như vậy, khỏe mắt hơi hơi nhượng một chút, theo lời của cô, mặt không đổi sắc tiếp một câu: "24 tiếng đồng hồ lúc nào cũng ở chung, tiền lương càng cao".

Lời này của anh mang theo chế nhạo rất rõ ràng, làm cho người ta mơ màng, ý tứ ám chỉ cái gì, tất nhiên Phương Trì Hạ cũng hiểu.

Anh nói vậy cũng không có ý tứ gì, ngược lại Phương Trì Hạ rất xấu hổ.

"Đội tôi trong chốc lát, tôi đi thu dọn đồ đạc". Bị anh làm không còn lời gì để nói, ánh mắt có chút không được tự nhiên, cô vừa xoay người, đi vào trong phòng.

Lạc Dịch Bắc đưa mắt nhìn bóng lưng cô biến mất, khỏe môi hơi hơi cong cong, mắt đen u sâu không thấy đáy, chóng mặt nhuộm khai mở một vòng từng chút một tiểu ý.

Phương Trì Hạ trở lại trong phòng, đơn giản sắp xếp chút đồ vật mang theo xuất ngoại, ra ngoài, cùng đến sân bay với anh.

Lần này Lạc Dịch Bắc xuất hành dùng chuyên cơ, cả khung máy bay chỉ phục vụ cho một mình anh.

Từ thành phố C đến Nice hơn mười giờ, toàn bộ hành trình trong buồng phi cơ chỉ có hai người anh và Phương Trì Hạ, nhân viên phục vụ cùng đội thành viên bay đều bị ngăn cách độc lập, không được sự cho phép, không dám tùy ý tiến vào.

Đây dường như là lần đầu tiên Phương Trì Hạ chủ động theo Lạc Dịch Bắc đi ra ngoài, hai người kết hôn lâu như vậy đến nay, duy nhất một lần.

Từ khi Lạc Dịch Bắc lên phi cơ, liền nhìn chăm chăm vào cô.

Phương Trì Hạ ngồi bên cạnh anh, dựa vào cửa sổ.

Khỏe mắt liếc nhìn tầm mắt của anh đang nhìn cô, ánh mắt điềm nhiên như không có việc gì dời qua chỗ khác, nhìn về phía ngoài cửa sổ.

Này khung trong máy bay bộ lắp đặt thiết bị thành là xa hoa "phòng cho tổng thống" hình thức, kỳ thật có thể cố định phương rất nhiều, thậm chí ngay cả giường cũng có.

Phương Trì Hạ ngồi trên một cái ghế sofa, có chút nhỏ, cô vốn nghĩ là thừa dịp mười mấy giờ này nghỉ ngơi thật tốt, ai ngờ vừa ngồi xuống, Lạc Dịch Bắc cũng ngồi theo.

Một cái ghế sofa nhỏ như vậy hai người ngồi có chút chen chúc.

Mà còn bài trí gần bên cửa sổ, điều này làm cho chân Phương Trì Hạ không có chỗ thả.

Ghế tóm hơn là, tay chân Lạc Dịch Bắc cũng không biết có phải có ý hay không, cánh tay dài chân dài, tùy tiện để xuống, liền chiếm hơn phân nửa không gian.

Cánh tay còn từ sau xuyên qua đầu cô, trực tiếp rơi vào mí mắt cô.

Tư thế như vậy, cô giống như là tùy thời bị anh ôm vào trong ngực.

Phương Trì Hạ ngược lại không đứng dậy, chẳng qua là cảm thấy tay chân anh có chút cản trở hoạt động của cô, khuỷu tay đẩy đẩy anh: "Anh xê qua một chút".

Lạc Dịch Bắc không có lý năng, hai tay đổi tư thế khác, lười biếng vòng ở trước ngực, coi cô giống như là đệm, hai chân miễn cưỡng lại đổi tư thế, thân thể trực tiếp dựa vào trên người cô.

Anh vốn rất cao lớn, dựa vào Phương Trì Hạ như vậy, thấy thế nào cũng không cân đối.

Anh tựa hồ không để ý, biểu hiện trên mặt còn rất mãn nguyện.

Phương Trì Hạ liếc anh một cái, tức giận đến ngứa răng.

Có phải cô có rất nhiều công dụng?

"Lạc Dịch Bắc, anh lên! Đầu nặng chết!". Hai cánh tay Phương Trì Hạ đẩy đẩy anh.

"Nhao nhao". Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng trả lời cô hai chữ, tiện tay lấy ra một quyển tạp chí phủ lên mặt mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 247: Nếu anh có chuyện gì, tôi thế nào

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, cô đâu có nhao nhao?

Rất muốn đưa đẩy anh lần nữa, thế nhưng, nhìn bộ dáng Lạc Dịch Bắc rõ ràng không nguyện phản ứng cô, cô nhịn xúc động xuống.

Hai người ngồi dựa vào vị trí cửa sổ, lúc này có lẽ đã tới giờ trưa, trong không trung có ánh mặt trời chiếu vào.

Ấm áp, rất mãn nguyện.

Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng dựa vào Phương Trì Hạ, thân thể dựa cô, sách phủ trên mặt, cũng không nói chuyện.

Anh tựa hồ đã ngủ, vừa bắt đầu chỉ có lưng tựa trên người cô, về sau đại khái là cảm thấy ghế sofa quá nhỏ, chân không có chỗ để gác, ngủ ngủ, trực tiếp gối đầu lên trên đùi cô.

Một động tác, để cho lưng Phương Trì Hạ cương cường.

Anh cũng không biết là không phát giác hay là cố ý, sau khi đầu gối lên cũng không di chuyển.

Chỗ Phương Trì Hạ bị anh gối lên rất không được tự nhiên, rất muốn đẩy anh ra, thế nhưng là, vươn tay ra về phía sau, nghe hô hấp của anh thanh thanh nhẹ nhàng hư hư thực thực, lại nhịn xuống xúc động.

Kỳ thật, máy bay hành trình dài như vậy, toàn bộ hành trình anh ngủ thà đối với cô là một chuyện tốt.

Chung quy cũng tốt hơn so với khi tình dục hai người đối mặt với nhau.

Dựa theo tính cách của Lạc Dịch Bắc, thời gian dài như vậy, Phương Trì Hạ không tin anh sẽ an phận, dù cho hai người ở trên máy bay.

Ánh mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ, Phương Trì Hạ không nhìn anh.

Thành phố C đến Nice, giữa đường vượt qua rất nhiều chỗ, thời tiết ngoài cửa sổ cũng biến hóa thất thường.

Có thể trước 10 phút còn ở giữa trời quang, 10 phút sau lại mù mịt rậm rạp.

Hành trình đến đại khái là phía trên một phiên hải dương, nhiệt độ trong buồng phi cơ bỗng nhiên lạnh không ít.

Phương Trì Hạ lục lại một drap trải giường, muốn đắp ở trên người mình, còn chưa đắp lên, ánh mắt nhìn không được nhìn người đàn ông đang nằm ở trên người cô.

Lúc trước Lạc Dịch Bắc, cô không xác định được anh ngủ thật hay là đơn thuần không muốn lý cô, thế nhưng anh hiện tại, cô cảm thấy hẳn là đã ngủ say.

Lặng lặng nhìn nhìn anh, Phương Trì Hạ nhìn chăm chăm gương mặt được tạo hình tinh xảo một hồi lâu, cũng không biết mình như thế nào, vậy mà ma xui quỷ khiến cầm drap trải giường trong tay phủ ở trên người anh.

Giúp anh sửa sửa, tay đang chuẩn bị thu hồi, cổ tay thỉnh linh bị một tay chế trụ.

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, tất cả động tác cứ như vậy dừng lại, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía anh đang nằm.

Lạc Dịch Bắc nhắm mắt lại đột nhiên mờ ra, ánh mắt bình tĩnh rơi vào trên mặt cô.

Thân thể Phuong Trì Hạ nghiêng qua, mặt vừa vịn ở trên đỉnh đầu anh, tay cứ bị anh kim như vậy, thân thể bị anh kéo về phía trước.

Mà Lạc Dịch Bắc nằm ngang, đầu gối ở trên đùi cô.

Tư thế như vậy, thoát nhìn cực giống như Phuong Trì Hạ thò qua hôn anh.

Mặt hai người ở cự ly rất gần, bốn mắt nhìn nhau, thậm chí Phuong Trì Hạ có thể thấy rất rõ ràng hình ảnh thu nhỏ của mình trong đó.

"Phuong tiểu thư, em đang làm gì đó?". Tầm mắt Lạc Dịch Bắc đầu tiên là liếc mắt nhìn drap giường phủ lên người mình, nhàn nhạt chế nhạo một câu, ánh mắt lấy tốc độ cực kỳ chậm chạp nhìn lướt qua mặt cô, con mắt, chớp mũi, tiếp theo là môi..

"Ồ Nice còn một đoạn thời gian dài như vậy, đi đến chỗ nào cũng dựa vào anh, ăn, ở, công tác phượng diện, nếu anh có cái gì, đến lúc sau phiền toái là tôi".

Phuong Trì Hạ bị anh nhìn có chút không được tự nhiên, như không có việc gì tìm lý do cho hành vi của mình, muốn rút tay về, một cánh tay của Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên ôm cái ót cô, kim đầu cô xuống, môi anh dán lên môi cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 248: Công trình vĩ đại của Bắc thiếu gia

Rất nhẹ nhàng hôn, giống như chuẩn chuẩn lướt nước, anh kim cô cúi đầu hôn anh.

Thân thể Phuong Trì Hạ cương cương, giờ tay lên muốn đẩy anh ra, Lạc Dịch Bắc kim lấy tay cô có cô lại rút về.

Chân dài hơi hơi hoạt động, điềm nhiên như không có việc gì thu hồi ánh mắt, anh điều chỉnh chân mòng phủ lên người anh, tiếp tục ngủ.

Anh tựa hồ gối lên cô thành nghiện, đầu cũng không có ý tứ muốn dời, cứ nằm ngang như vậy, vậy mà thật sự ngủ.

Lữ trình máy bay còn rất dài, Phuong Trì Hạ trầm nhâm chán nản, nhìn chăm chăm cửa sổ xuất thần một lát, lấy một cây bút lông từ trong người, nhàm chán vẽ hoa lên trên cửa sổ thủy tinh.

Cô vẽ giết thời gian, vẽ rất chậm, thể nhưng vẽ rất tinh xảo.

Đầu tiên là vẽ một con mèo nhỏ, tiếp theo vẽ ra một đường phố phồn hoa, bối cảnh là ngày mưa.

Con mèo nhỏ ở trên đường phố, trên đường không có người đi đường, chỉ có một con mèo như vậy.

Bên ngoài mưa rất lớn, con mèo kia lẽ loi trợ trợ ngồi trước một cửa tiệm đóng cửa, ngửa đầu nhìn màn mưa, như là đang trú mưa.

Cả con đường rất an tĩnh, không có người đi đường, không có động vật nhỏ lang thang khác, chỉ có con mèo này cô độc lưu lạc góc đường, yếu ớt, nhỏ bé lại bất lực.

Trong nháy mắt đó, phảng phất toàn bộ thế giới đều lâm vào trong một mảnh an tĩnh.

Bộ dạng của Phuong Trì Hạ như một họa sĩ có tay nghề khá cao, tiêu phí thời gian thật lâu.

Sau khi vẽ xong, đã là mấy giờ sau.

Vẫy vẫy cổ tay đau buốt, mặt khác lấy ra một drap trải giường phủ ở trên người mình, cô cũng không đẩy Lạc Dịch Bắc ra, cứ ngồi như vậy mà ngủ.

Cô chỉ mới thêm thiệp một chút, nhưng mà, đầu khẽ dựa vào thành ghế, hỗn loạn, hơi không làm chủ được ý thức.

Cô ngủ chưa tới hai phút thì Lạc Dịch Bắc đã tỉnh lại.

Ngủ ngơi một đoạn thời gian dài như vậy nên lúc này tinh thần anh rất tốt.

Đầu tiên là nhìn chăm chăm hai tay của Phuong Trì Hạ vòng quanh ghế dựa của mình mà ngủ, thu hồi đầu đang gối lên người cô, anh ngồi dậy, vốn định đến nhà hàng, ánh mắt ngoài ý muốn bị bức họa trên cửa sổ thủy tinh hấp dẫn.

Phuong Trì Hạ dùng bút lông màu đen vẽ, rất bắt mắt, vẽ rất rõ ràng.

Lạc Dịch Bắc lẳng lẳng nhìn chăm chăm bức họa cô vẽ, nhìn con mèo nhỏ cô vẽ trong đó lẽ loi trợ trợ lưu lạc đầu đường, đôi mắt chỉ cảm thấy đau đầu.

Cũng không biết nhìn bức họa kia bao lâu, ôm lấy Phuong Trì Hạ dựa vào cửa sổ ngủ, mang theo cô đi đến bên giường, đặt cô lên giường xong, mình ngồi vị trí cô vừa ngồi.

Cầm lấy bút lông trên bàn cô vừa dùng qua, Lạc Dịch Bắc ở vị trí bên cạnh bức họa, vun vút vẽ lên.

Tốc độ anh rất nhanh, cũng không biết vẽ cái gì, xây dựng hình dáng tựa hồ còn rất không lỏ.

Máy bay trên không trung tiếp tục bay.

Phuong Trì Hạ nằm ở trên giường ngủ rất sâu, từ đầu tới cuối cũng không tỉnh lại.

Thời điểm lần nữa mở mắt ra, là lúc máy bay đang lắc lư, tựa hồ đang bay xuống.

Lạc Dịch Bắc đứng ở ngoài cửa phòng, tựa hồ có người ở nói chuyện với anh.

Nói tiếng Pháp, Phuong Trì Hạ có thể nghe hiểu được.

Nội dung đại khái nói là, còn chừng mười phút đồng hồ, máy bay sẽ đáp xuống sân bay Nice, cũng hỏi Lạc Dịch Bắc kế tiếp bọn họ nên làm như thế nào.

Lạc Dịch Bắc ở đó lúc sau thì đi ra ngoài, đại khái là nói rõ sự tình.

Trong phòng, trong khoảng thời gian ngắn chỉ còn lại một mình Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ xuống giường, mơ mơ màng màng đi đến ghế sofa của mình ngồi lúc trước, vốn định an tĩnh chờ máy bay đáp xuống, cũng thấy được bên cạnh thêm một bức họa, ngo ngoắt...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 249: Hứa một Phương Thành trì

Đó là một bức họa rất trắng lẹ, vẫn vẽ con mèo nhỏ bắt lặc không nơi nương tựa khi này Phương Trì Hạ vẽ.

Thế nhưng, bất đồng với cô là, bởi cảnh bức họa này của Lạc Dịch Bắc là một tòa thành trì rầm rộ, như là xây dựng một vương quốc Lam Đồ.

Trong bức vẽ có thời tiết là một nửa ngày mưa mù mịt ngày, một nửa là trời nắng chang chang giữa hè.

Con mèo kia cũng có chút bất đồng với bức họa của Phương Trì Hạ, nhiều nhà, một cái nhà gỗ giống như phòng ở, một cái căng che đầy mưa gió.

Vô luận là trời rất nóng hay là ngày mưa, con mèo nhỏ không chỗ ở trong bức họa của Lạc Dịch Bắc luôn ngồi trong nhà, bình yên nhìn bên ngoài, vừa thoả mãn vừa thích ý.

Phương Trì Hạ xuất thần nhìn chăm chăm bức họa kia thật lâu, hốc mắt cũng không biết như thế nào, bỗng nhiên có chua xót.

Bên ngoài gian phòng, một hồi tiếng gõ cửa bỗng nhiên truyền đến.

Theo sát là âm thanh cung kính của một nhân viên phục: "Tiểu thư, đã đến Nice!".

Phương Trì Hạ lấy lại tinh thần, trấn định đồng sắc, đi qua, mở cửa ra, như không có việc gì đi đến hướng cầu thang.

Thời điểm ra ngoài, Lạc Dịch Bắc đã nhanh hơn cô một bước ngồi xuống, tựa hồ là ở bên ngoài đợi cô.

Lúc này là buổi tối, đêm sương mù rất dày, ánh đèn sân bay cũng mờng lung, hình chiếu tại trên người anh, làm luồng hồn nhiên thiên thành lạnh lũng của anh nhu hòa không ít.

Phương Trì Hạ đứng ở mạn cầu thang cao cao phía trên, cách bóng đêm mờng lung lẳng lẳng nhìn anh, nghĩ đến bức họa vừa rồi, nội tâm có chút ề ẩm ướt ướt.

Có điều, lại nghĩ, không chuẩn người ta chỉ là tùy tiện họa, không có ngụ ý gì, cô lại bắt đầu có tâm tình này.

"Nhanh như vậy đã đến". Đằm nhiên như không có việc gì đi xuống, đi đến bên cạnh anh, Phương Trì Hạ đầu tiên là tùy ý dò xét ở phi trường một chút, cùng anh sống vai đi ra phía ngoài.

Thời điểm đi ra sân bay, bên ngoài đã có người sớm chờ đợi.

Lạc Dịch Bắc tựa hồ cũng không thích lĩnh vực sinh hoạt của mình bị người khác can thiệp qua nhiều, thậm chí ngay cả nhiều lái xe cũng rất ghét bỏ, sau khi vừa lên xe liền đuổi tài xế xuống.

Chính mình mở ra phong cách Martin, oanh một chút buu xuất thật xa, chờ Phương Trì Hạ đi ra ngoài vùng ngoại ô.

"Là muốn đi tìm khách sạn sao?". Phương Trì Hạ quay đầu hỏi.

"Chẳng phải đi theo tôi là được sao? Không phải em ăn ở đều dựa vào tôi sao?". Lạc Dịch Bắc trích dẫn lời cô lúc trước khi lên máy bay chế nhạo một câu, chuyên chú tiếp tục lái xe của mình.

Miệng Phương Trì Hạ lại nhai, không nói nhiều.

Xác thực, cô hoàn toàn không biết gì về Nice, chỉ cần đi theo anh là được.

Kỳ thật Lạc gia có biệt thự tư nhân của mình ở Nice, thời điểm trước đây Sa Chúc Tinh còn ở Châu u học tập thiết kế đã có, chỉ có Lạc Hi Thần ở chung với bà, bình thường không có ai, thế nhưng cũng sẽ để cho người hầu dọn dẹp định kỳ.

Lạc Dịch Bắc mang theo Phương Trì Hạ đến biệt thự của mình, vùng ngoại thành, cách công ty Dung Hi không xa lắm, phong cảnh cũng đặc biệt đẹp..

Một ngôi biệt thự rất trắng lẹ, khắp nơi hoa rực rực rỡ, thậm chí phía sau núi còn có cả suối nước nóng.

Kể tiếp một tháng, hai người đều ở chỗ này.

Phương Trì Hạ đến, rất tích cực chạy tới căn phòng của mình sắp xếp lại.

Lạc Dịch Bắc ngồi ở trên ghế sa lon, nhàn nhã nhìn bóng lưng có bận rộn ở lầu trên lầu dưới, an tĩnh suy nghĩ một tháng kể tiếp hai người nên trôi qua như thế nào.

Nice đối với anh và cô mà nói, là bắt đầu cuộc sống mới.

Chỉ có cô cùng anh, thậm chí ngay cả người quen cũng không có, đi đến chỗ nào cũng không cần lo lắng bị phóng viên chụp hình.

Nghĩ đi nghĩ lại, Lạc Dịch Bắc rất không đứng đắn nghĩ đến toàn bộ, ở loại hoàn cảnh này, mình muốn làm cái gì cũng có thể trắng trợn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 250: Thích không

Phương Trì Hạ bận rộn trên lầu thật lâu, dọn dẹp một căn phòng dành cho mình, thậm chí còn bố trí căn phòng lại một lần nữa, lại lấy quần áo mình mang đến treo lên tủ quần áo tro từng cái từng cái.

Đi tới nơi này mấy giờ, thoạt nhìn bộ dáng cô tựa hồ bề bộn rất nhiều việc.

Nhưng mà, bận rộn nửa ngày, có vẻ như đều bận rộn chuyện của cô.

Sắp xếp một gian của căn phòng, cũng chỉ chuẩn bị cho cô dùng.

Tính cách Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ xem như rõ ràng một chút, cô không chờ mong hai người ở chỗ này một tháng còn chia phòng mỗi ngày, căn phòng này là cô chuẩn bị ngẫu nhiên.

Dưới lầu, Lạc Dịch Bắc ngồi ở phòng khách một lát, sau đó đến suối nước nóng sau núi.

Biệt thự này là Lạc Hi Thần chọn, địa chỉ chọn rất nguyên sinh thái, hoàn cảnh cũng rất u tĩnh, làm cho người ta cảm giác như là thế ngoại đào nguyên.

Phía sau núi suối nước nóng là thiên nhiên thuần túy, ở bên trong suối sương mù lượn lờ, tiền cảnh giống như ảo mộng.

Lạc Dịch Bắc đi, hơn một giờ cũng không trở về.

Phương Trì Hạ thụ xếp đồ đạc trong căn phòng trên lầu, sau khi sắp xếp xong toàn bộ đi ra sân thượng, thời điểm tầm mắt nhìn xuống, vừa vận sau khi thấy anh.

"Qua!". Lạc Dịch Bắc lười nhác ngâm mình ở trong nước, ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Phương Trì Hạ không có để ý đến anh, làm bộ giống như không nghe thấy lời anh, ánh mắt nhìn sau núi.

Một ngôi biệt thự vô cùng xinh đẹp, phương tiện phối trí rất đầy đủ không đề cập tới, ngay cả hoàn cảnh trang điểm cũng đều là thiên nhiên thuần túy.

Thời điểm Phương Trì Hạ đứng ở trong phòng, gió phía sau núi thổi vào, ngay cả hương vị không khí, cũng mang theo hương hoa rực rỡ.

Rất vui về thoải mái.

"Xuống đây!". m thanh Lạc Dịch Bắc truyền đến từ dưới lầu, khẩu khí lạnh hơn lúc trước không ít, ý vị nguy hiểm đậm đặc không ít.

Hiện tại căn bản là Phương Trì Hạ không sợ anh, cũng không để ý đến lời của anh, ngửi hương hoa tỏa khắp không khí thật sâu, cô trả lời anh không chút liên quan, "Lạc Dịch Bắc, nơi này rất đẹp".

Lạc Dịch Bắc rất bất mãn với sự không phối hợp của cô, có điều, nhìn bộ dáng vẻ mặt cô thỏa mãn, vẫn hỏi một câu: "Thích không?".

"Thích". Phương Trì Hạ nhẹ gật gật đầu, lẩm bẩm giống như trả lời một câu: "Nếu như, về sau có thể ở nhà của mình lúc trước khi còn ở trong nước cũng có thể thấy phong cảnh tương tự là tốt rồi".

Lời này cô thật sự nói rất tùy ý, chỉ là tùy tiện phát ra câu cảm thán mà thôi.

Lúc này cô đại khái vĩnh viễn cũng sẽ không nghĩ tới, ở tương lai một ngày nào đó, son cánh tương tự, suối nước nóng tương tự, thậm chí là không khí mang theo hương hoa tương tự, thật sự xuất hiện ở ngôi nhà trong nước...

Lạc Dịch Bắc ngưỡng tựa ở trong suối nước nóng, ánh mắt nhìn cô đứng trên lầu lầu bầu, cũng không biết trong đầu suy nghĩ cái gì.

Phương Trì Hạ bị anh nhìn thẳng, sững sờ, nhất thời hiểu lầm ánh mắt anh.

Trước kia thời điểm Lạc Dịch Bắc nhìn cô như vậy, đều là cô không phối hợp anh, bị anh cảnh cáo.

Loại ánh mắt kia mang một ít lương bạc, đậm đặc lạnh lẽo giống như không khí, chính là giống như bây giờ.

"Đợi tí nữa tôi xuống". Phương Trì Hạ lui về sau hai bước, thân vừa chuyển, trở lại trong phòng cầm cái khăn tắm sẽ xuống ngay.

Cô không coi cái này là khuất phục Lạc Dịch Bắc, chẳng qua là cô cảm thấy, nếu anh quả thật kiên trì muốn cô xuống, cho dù cô không xuống, đợi đến anh ra tay, còn không phải anh sẽ có biện pháp tương tự để cho cô xuống.

Có thể chủ động lựa chọn, hơn nữa kết quả của chủ động và bị động đều cũng như thời điểm, vì sao không chủ động?

Ít nhất, có thể giảm bớt điểm phiền toái cho mình.

Một đường đi ra biệt thự, cô đi thẳng tới phía sau núi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 251: Bị anh kéo vào trong hồ

Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng dựa vào trong hồ, cứ như vậy nhìn mình cách cô càng ngày càng gần, nghĩ đến lúc này ở trên bờ không phối hợp, lúc cô đi qua bên người, bỗng nhiên gió tay tùm tùm có một cái.

Hắn tóm chân cô, động tác rất nhanh, Phương Trì Hạ căn bản không có để ý.

"A ~" hét lên một tiếng kinh hãi, sau đó "Phù phù" một tiếng rơi xuống nước.

"A ... khục khục..." Phương Trì Hạ rất khó chịu, sau khi ngã xuống nước thì càng chật vật, cánh tay đập đập trên mặt nước, như muốn nắm lấy cái gì đó.

Nhưng mà cái gì cũng không nắm được.

Hành động kia của Lạc Dịch Bắc hoàn toàn trùng phát nho nhò dành cho cô, anh ở ngay bên cạnh nhưng không có đưa tay ra giúp đỡ.

Anh nghĩ là một cái hồ ôn tuyền thì có thể xảy ra chuyện gì?

Trên mặt nước đầu tiên là bọt nổi khắp nơi, sau đó chậm rãi bình thường lại một gợn sóng cũng không có.

Phương Trì Hạ chìm vào trog nước, bóng dáng cũng không thấy đâu.

Lạc Dịch Bắc dựa vào bên hồ, bất động thanh sắc nhìn mặt hồ, cũng không để ý tới.

Hồ ôn tuyền này nước căn bản không sâu, còn chưa tới một mét năm.

Độ sâu như vậy Lạc Dịch Bắc cảm thấy sẽ không có vấn đề gì.

Lạc Dịch Bắc híp mắt lại, đầu ngón tay khẽ chọc trên mặt nước, âm thầm tính xem Phương Trì Hạ có thể ở trong nước bao lâu.

Anh cảm thấy chưa đến một hai phút là cô sẽ ngoi lên rồi.

Hoặc là cô muốn ồn ào với Anh, từ ở đâu đó chạy đến thừa dịp anh không chú ý trả thù đẩy hẳn vào trong nước.

Với tính cách của Phương Trì Hạ, khả năng thứ hai là rất cao.

Nhưng mà Lạc Dịch Bắc đợi một lúc lâu mặt nước vẫn yên tĩnh, bóng dáng Phương Trì Hạ cũng không thấy đâu.

Xung quanh quá mức yên tĩnh.

Bầu không khí biến hóa kì lạ khiến Lạc Dịch Bắc như cơn mây, chậm rãi ý thức được không đúng.

"Phương Trì Hạ!" Lạc Dịch Bắc thử gọi cô một tiếng.

Vẫn không có ai trả lời.

Trong lòng Lạc Dịch Bắc xiết chặt lại nghĩ đến tình huống lần trước Phương Trì Hạ ngã vào trong hồ ở Ki gia, ánh mắt trầm xuống, lập tức lặn xuống nước.

Lúc này là buổi chiều, ánh nắng nhàn nhạt tàn mất, xuyên thấu mặt hồ, kỳ mờ chiếu vào trong nước.

Hồ nước không sâu, nhưng xung quanh có cây cối, che chắn gần hết ánh sáng, khiến cho trong hồ âm u.

Khi Lạc Dịch Bắc lặn xuống nước, Phương Trì Hạ đã rớt xuống tận đáy hồ.

Lạc Dịch Bắc ôm cô bơi lên, mang cô lên bãi cỏ bên cạnh hồ.

Phương Trì Hạ gắt gao nhắm chặt mắt lại, sắc mặt tái nhợt, an tĩnh như con rối.

Nhìn cô như vậy, tâm của Lạc Dịch Bắc như bị vật gì rút một cái.

"Có khỏe không?" Đẩy đẩy cô, hắn thử nói chuyện với cô.

Phuong Tri Hạ sắc mặt tái nhợt, không chút máu, hai mắt nhắm chặt, không phản ứng.

“Tĩnh!” Lạc Dịch Bắc thử đẩy cổ lần nữa.

Vẫn không thấy phản ứng gì, vừa định cúi người hô hấp nhân tạo cho cô, Phuong Tri Hạ đột nhiên mở to hai mắt ra.

“Chỉ có chút năng lực ấy?” Lạc Dịch Bắc thở dài, hình như nhẹ nhõm không ít, thậm chí còn có tâm tư nói xóc cô.

Phuong Tri Hạ chỉ nhìn anh không nói lời nào.

Sắc môi cùng mặt cô rất yếu ớt, hai cánh tay để chắt trước ngực, giống như còn chưa hồi phục lại tinh thần.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bà Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 252: Cẩn chết Lạc cận bã

Cô hình như còn chưa thanh tỉnh, giống như còn đang chìm vào trong hoảng loạn.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, đột nhiên cảm giác cô có chút không đúng.

Một cái ôn tuyến cũng bị hù đến vậy sao?

Kì thật chuyện lúc ấy ở Kỳ gia Lạc Dịch Bắc cũng không thể lí giải được.

Cô thông minh như vậy, cái hồ cũng có lớn bao nhiêu đâu?

Nửa đường bị bỏ lại nơi không người ở Provence cũng có cách cứu mình, chút chuyện này mà bị làm khó sao?

Hon nữa cô cũng không phải không biết lận!

Lạc Dịch Bắc rất không hiểu nhìn cô lúc lâu, cuối cùng ôm cô lên.

“Có khỏe không?” Ôm cô đi vào biệt thự, anh hỏi.

Phuong Tri Hạ không để ý đến anh, chỉ là dựa vào trong ngực anh, ngón tay nắm chặt áo hần đến trắng bệch, nắm ống tay áo hần nhả nheo, như cây cỏ tìm được người cứu mạng, trong miệng mê mán nói “Lạnh.”

Một câu khiến cho lưng Lạc Dịch Bắc cương cứng.

Hai người vừa ở ôn tuyến, vốn là hồ nước nóng, căn bản không có lạnh...

Lại nghĩ đến phản ứng lần trước cô bị rơi xuống nước, Lạc Dịch Bắc nhăn mày lại.

Phản ứng hiện tại của cô e là nguyên nhân từ tâm lí à?

Người mà ngay cả anh cũng dám chống đối lại sợ bị rơi xuống nước..

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cô ở trong ngực, không nghĩ thông được nguyên nhân Phuong Tri Hạ phản ứng như vậy.

Trước kia có chuyện không vui liên quan đến nước sao?

Phuong Tri Hạ vẫn đang không ngừng ở trong ngực hần co lại, mặt trắng bệch, bộ dáng cực kì yếu ớt.

Nhìn cô như vậy, khiến cho đầu số nào đó gây ra chuyện này phải suy nghĩ.

“KHông sao rất nhanh sẽ không còn lạnh nữa.” Anh an ủi nói một câu, ôm cô quay nhanh về biệt thự.

Lên lầu, một đường trở lại phòng ngủ chính, ôm cô để trên ghế salon, giúp cô cởi áo quần ướt đẫm, thay đồ mới, lau tóc nhỏ giọt cho cô.

Phuong Tri Hạ như búp bê tùy hần sắp xếp, không có kháng nghị gì.

“Nhóc đáng thương!” Lạc Dịch Bắc tròn mặt chế nhạo liếc nhìn cô một câu.

Giúp cô làm xong mọi chuyện cũng không buồn cô ra, mà lại tùy ý để cô dựa vào trong lòng mình, trên mặt còn biểu hiện có chút sung sướng mà anh không phát hiện ra.

“Sao lại sợ bị rơi xuống nước?” Cúi người ngửi thấy mùi hương thơm ngát trên người cô, hần thuận miệng hỏi.

Phuong Tri Hạ vẫn đang thất thần không để ý đến anh.

Lúc này cô đặc biệt nge lời, như búp bê tùy hần ỨC HIẾP GIẦY VÒ, không giống như mọi ngày miệng lưỡi sắc bén mà phản kích.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô đang suy sụp vai suy nghĩ, đang do dự mình có nên làm gì không.

Tay giữ đầu cô nhìn về phía mình, khuôn mặt tuấn tú nghiêng qua, đang chuẩn bị hôn lên, Phuong Tri Hạ bỗng nhiên hoàn hồn, bốn mắt nhìn nhau, Lạc Dịch Bắc còn chưa phản ứng kịp, trên môi đã bị một trận đau nhức nóng rát.

Cô cắn hần!

Đây là phản ứng đầu tiên khi cô tỉnh lại?

Phuong Tri Hạ liếc anh một cái, nghĩ đến lúc trước anh cố ý túm cổ lời xuống, mãnh liệt đẩy hần ra.

“Hồn đản!” Phẫn hận trừng mắt nhìn anh, cô cắn trắng máng.

Lạc Dịch Bắc lấy lại tinh thần, xoa xoa môi, cũng không giải thích.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bà Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 253: Ước định khi còn bé

Chuyện lần này đúng là anh trêu chọc cô.

Chỉ là khi đó anh không nghĩ rơi xuống nước cô sẽ phản ứng mạnh như vậy.

Phuong Tri Hạ cũng không nói gì thêm, quay người xuống lầu.

Hai người từ khi kết hôn đến nay những chuyện ồn ào cãi nhau rất nhiều, nhưng mà cô cũng không thù dai, đi xuống lầu như không có chuyện gì xảy ra, còn vào phòng bếp chuẩn bị bữa tối.

Phuong Tri Hạ cũng không phải không biết mang thì, nếu chuyện gì xúc phạm đến điểm cuối cùng, cô khả năng sẽ nhớ kĩ cả đời.

Còn như chuyện ồn ào nhỏ này, cô cũng cứ như vậy cho qua.

Anh và cô còn phải ở chung bốn năm hà tất vì những chuyện nhỏ này mà không vui?

Khi Lạc Dịch Bắc đi xuống, Phuong Tri Hạ như không có việc gì đi tới đi lui trong nhà bếp, thậm chí còn hát vui vẻ

Cô vẫn hát cái bài kia “When-I-Grow-Up, I-Wanna-Be-Your-Bride, Be-Your-Bride, Touch-Your-Heart……”

Lời ca đại khái là em lớn lên, em muốn làm cô dâu của anh.

Bài hát này khi hai người kết hôn cô cũng hát, tâm tình lúc đó cũng giống như bây giờ.

Lạc Dịch Bắc không nghĩ đến lúc trước cô còn đang hoang mang mà hiện tại lại có tinh thần như vậy.

Hồi dựa vào cầu thang, bắt động thanh sắc nhìn cô, vẻ mặt như suy nghĩ.

Lớn lên muốn thành cô dâu của ai?

Đêm sau khi hai người kết hôn, Lạc Dịch Bắc nghe những lời này, phản ứng đầu tiên là cô đang chúc mừng vì kết hôn với anh.

Nhưng mà bây giờ, hai người cũng đã kết hôn, còn hát!

Lạc Dịch Bắc nhìn cô, mặt mày chậm rãi trầm xuống.

Là tùy tiện hay đã ước định cùng với ai?

Phuong Tri Hạ nhìn qua thấy anh đang nhìn mình chằm chằm thì sửng sốt, sau đó quay đầu tiếp tục điềm nhiên như không có việc gì.

Một hồi bữa tối hai người giải quyết đơn giản, hôm sau sẽ đi công ty con của Dung Hi ở bên này, còn ngồi máy bay lâu như vậy, đêm nay Phuong Tri Hạ ngủ rất sớm.

Lạc Dịch Bắc bối vì ban ngày có hành động quá trớn nên đêm nay không động đến cô.

Sáng ngày hôm sau, hai người cùng đi Dung Hi.

Tiếp theo là làm việc bình thường, cùng với các bữa tiệc xã giao.

Sau khi Lạc Dịch Bắc đi đến Nice, hình như đi đâu anh cũng đưa Phuong Tri Hạ đi theo, các bữa tiệc xã giao, chỉ cần có người đi cùng thì chắc chắn đó là cô.

Phuong Tri Hạ nghĩ đến sau này gấp đôi tiền lương nên hẳn bảo cô đi đâu, cô liền đi.

Đi đâu là anh bận rộn còn cô nhàn nhã ngồi một bên dợt đàn.

Buổi tối hôm nay cũng thế, là một phú thương nổi tiếng tổ chức tiệc tối, nghe nói các thành viên vương thất châu Âu nào đó cũng được mời đến.

R quốc Tô Thụy cũng đến, lúc trước ở R quốc Vương thái phi đã để nghi Dung Hi và vương thất làm thông gia.

Tô Thụy đến phát hiện ra Lạc Dịch Bắc liền cầm hai ly Cocktail đi qua.

“Dịch Bắc, anh cũng đến!” Cô nhìn thấy hắn hình như rất vui vẻ, ngay cả đuôi mắt cũng tràn đầy ý cười.

Lạc Dịch Bắc chỉ nhàn nhạt Ừ một tiếng, mặt cũng không biểu tình gì nhiều.

Phuong Tri Hạ đứng cách hai người đoạ không xa, vốn định tìm nơi hẻo lánh tự ngồi xuống dợt anh, thấy một màn như vậy, bước chân không nhện được mà dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bà Đạo Súng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 254: Bảo bối, nghe lời một chút

Cô dừng lại hoàn toàn là muốn xem chuyện vui.

Tô Thụy không biết là quên lúc trước Lạc Dịch Bắc cự tuyệt thông gia với vương thất hay căn bản là không ngại, một mực vui vẻ nói chuyện với anh.

“Dịch Bắc, em không nghĩ là đến Pháp cũng có thể gặp anh, gần đây anh luôn ở đây sao?”

“Em thời gian này cũng luôn ở đây, có thời gian chúng ta gặp mặt được không?”

“Dịch Bắc, anh ở đâu? Em có thể đi xem không?”

...

Tính cách của Tô Thụy cũng không tính là ồn ào, nhưng mà vì Lạc Dịch Bắc quá lạnh nhạt, cô hỏi cái gì anh cũng không trả lời, dẫn đến cuộc trò chuyện của hai người toàn bộ đều là Tô Thụy nói.

Mà nghe vào trong tại người khác Tô Thụy nghiêng nhiên thành người ồn ào.

Mà tính cách Lạc Dịch Bắc ghét nhất là ồn ào.

Mấy nhúu chặt lại, nhìn Phuong Tri Hạ ở cách đó không xa ý bảo cô đi qua.

Phuong Tri Hạ kì thật có thể hiểu được ý của anh nhưng lại không có ý đi qua giải vây cho anh.

Làm như không thấy dòi ánh mắt đi, thoáng thấy nhân viên phục vụ đi qua, tay cô chỉ một ly rượu ở trên đó “Xin hỏi, đây là rượu gì?”

“Tiểu thư, đây là Thiên sứ chi hôn.” Nhân viên cười giới thiệu với cô.

“Cho tôi hai ly, cảm ơn.” Phuong Tri Hạ nhận hai ly, người phục vụ mỉm cười rồi đi.

Lạc Dịch Bắc bối vì khi này bị cô bỏ qua, sắc mặt rất khó coi.

Bảy giờ nhìn hai chén rượu kia, thấy cô muốn đi qua đây, mồm mới giãn ra một chút.

Nhưng ai biết Phương Trì Hạ lấy rượu lại ngồi xuống ghế dựa nhân nhả cầm một ly lên uống, một ly đặt xuống.

Cô từ đầu đến cuối đều mang tâm lý xem chuyện vui hoàn toàn không có ý muốn nhúng tay vào.

Hai ly cocktail toàn bộ đều chuẩn bị cho mình.

Lạc Dịch Bắc nhìn động tác của cô vận vẹo mặt, thờ nặng nề, lần nữa nhìn cô ý bảo cô đi qua.

Phương Trì Hạ hiểu rõ ánh mắt của anh nhưng mà cũng không có để ý đến.

Ngược lại Tô Thụy nhìn bên này, nghi ngờ nói “Dịch Bắc anh đi cùng bạn sao?”

Lạc Dịch Bắc không để ý đến cô ta một mực nhìn chăm chăm Phương Trì Hạ.

Ánh mắt anh sắc bén lại âm u nguy hiểm, cảm giác như chỉ một giây thôi là nhào qua bên này vậy.

Nhìn ánh mắt anh như vậy, trong lòng Phương Trì Hạ nhảy lộp bộp một cái.

Lúc trước vốn không muốn dây vào chuyện này, nhưng mà bây giờ lại không có cốt khí khuất phục dưới ánh mắt của anh cứng ngắc đi qua.

Vừa đi vừa nghĩ, anh bị nữ nhân dây dưa lại lấy cô làm bìa đỡ đạn sao?

Vài bước đi đến bên hai người, Lạc Dịch Bắc liền đuổi tay ra, ôm cô vào trong ngực.

“Bảo bối, vừa rồi làm gì đó? Gọi em qua đây em cũng không nghe thấy?” Cúi người hôn nhẹ trên trán cô một chút, ôn nhu nói khiến cho Phương Trì Hạ toàn thân sợ hãi.

Cả người Phương Trì Hạ dựa vào trong ngực anh, không dám nhúc nhích, bắt đầu sợ hãi.

Nhưng mà trên mặt không thể không phớt lờ.

Cứng ngắc cười, cô ngưng ngừng giải thích “Tại cách xa quá, em không nghe được gì.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 255: Cùng cô vui vẻ ân ái

Hai người ôm ấp ánh mắt ôn nhu, phảng phất có thể chảy ra nước.

Lạc Dịch Bắc vốn là người đi đến đâu cũng thu hút không ít ánh mắt nhất là ánh mắt của con gái.

Hiện tại thấy một màn như vậy, tâm của các thiếu nữ đều như vỡ thành từng mảnh nhỏ.

Tô Thụy chấn kinh nhìn hai người, cả người run rẩy.

Phương Trì Hạ cũng rất đồng tình với cô, dựa vào trong lòng Lạc Dịch Bắc có chút không chịu nổi, rất muốn thoát ra.

Nhưng mà cô rất rõ mục đích của Lạc Dịch Bắc khi gọi cô qua, chưa đạt được mục đích sẽ không để cô đi.

Phương Trì Hạ trầm tư một lát, bỗng nhiên ôm cổ anh.

Sau đó ôn ền nỏi da gà gọi anh “Chồng a, em muốn đi xem xung quanh, được không a?”

Lời này của cô đã dùng quan hệ hôn nhân của hai người giúp anh giải quyết xong Tô Thụy phiền toái, cũng lấy cớ để dời đi, vẹn toàn đôi đường.

“Dịch Bắc, cô ấy là...” Tô Thụy nghe lời của cô thì sắc mặt khẽ biến, giọng nói cũng run rẩy.

Anh thật sự đã kết hôn!

Lạc Dịch Bắc nhân nhậ “Ừ” ánh mắt nhìn Phương Trì Hạ ở trong lòng.

“Đừng đi quá xa, khi về thì đến tìm anh!” Nói xong anh buông tay cô ra.

“Được!” Phương Trì Hạ nhẹ thở dài, trấn định rồi đi.

Cô cực kì không thích làm những chuyện này, rõ ràng quan hệ không thân mật như vậy lại làm cho mọi người tưởng là yêu thương ân ái lắm.

Trở về ngồi ở chỗ cũ, lại lần nữa đem ly cocktail lên uống, ánh mắt nhìn xung quanh một vòng, đang tìm vị trí yên tĩnh.

Thoáng nhìn thấy có ghế sofa ở một góc hẻo lánh, cầm ly rượu đi qua, bỗng nhiên Tô Thụy đi về phía cô.

Phương Trì Hạ cũng như cũ đi về phía trước.

Tô Thụy trực tiếp đi về phía bên cạnh cô cũng không chào hỏi, chỉ là đi ở bên cạnh.

Phương Trì Hạ không hiểu được cô ta đến làm gì, còn nghĩ rằng đối phương đến tìm mình.

Lúc Phương Trì Hạ đang chuẩn bị đi tiếp, Tô Thụy bỗng nhiên đuổi chân ra, vấp lấy chân của cô.

Phương Trì Hạ cả người mất thăng bằng nghiêng người ngã xuống đất.

Kì thật khả năng ứng biến của Phương Trì Hạ cực kì tốt, nếu hai tay không có gì còn có thể ổn định mình.

Nhưng hai tay cô đang bưng hai ly rượu, không có khả năng chống đỡ mình, cả người cứ như vậy mất thăng bằng lao thẳng xuống đất “A!”

Hét lên một tiếng, mắt thấy sắp tiếp xúc thân mật với mặt đất, bỗng nhiên có một đôi tay ôm eo cô.

Thậm chí còn tiếp được ly cocktail trong tay cô.

Vững vàng, chén rượu cứ như vậy rơi vào trong tay người kia.

Động tác rất nhanh, Phương Trì Hạ còn chưa phát hiện ra đang xảy ra chuyện gì, lúc lấy lại tinh thần đã được kéo vào một lồng ngực ấm áp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 256: Nụ hôn Thiên Sứ

Phương Trì Hạ sững sờ vài giây, kinh ngạc nhìn ly rượu trong tay người kia, xoay người, muốn xem là ai, lúc ngẩng đầu lên thỉnh linh động phải cảm người kia một cái.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, kinh ngạc ngẩng mặt lên.

Khuôn mặt người kia phóng đại trước mắt, đó là một khuôn mặt bất mắt, mắt rất sâu, giống như đại dương mênh mông, sâu thẳm lại xinh đẹp.

Người kia bởi vì muốn kéo quan hệ với Phương Trì Hạ, cúi người xuống.

Hai người, một người ngẩng đầu, một người cúi, mặt rất gần nhau, gần đến mức, Phương Trì Hạ có thể thông qua mắt anh ta nhìn thấy chính mình rất rõ ràng.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn khuôn mặt kia, mắt co rút: "Là anh..."

"Đúng vậy a, chúng ta lại gặp nhau." Phí Tư Nặc mỉm cười, hai mắt nhìn xuống, sóng sánh như sóng nước.

Phương Trì Hạ nhìn tư thế hai người, không được tự nhiên lui về phía sau hai bước, kéo xa khoảng cách.

Phí Tư Nặc thấy vậy, cảm giác mắt mát.

"Chuyện vừa rồi cảm ơn anh." Phương Trì Hạ bình tĩnh giống như không có việc gì nói cảm ơn.

"Chuyện nhỏ thôi." Phí Tư Nặc giơ ly Cocktail lên, cầm trước mắt, nhìn chăm chăm quả anh đào bên trong.

Phí Tư Nặc không để ý ly cocktail đã bị Phương Trì Hạ uống qua, trong ánh mắt Phương Trì Hạ bỗng nhiên bùng ly lên uống.

"Ly rượu đó em..." Phương Trì Hạ muốn nhắc nhở, nhưng vẫn không kịp.

Ly cocktail đã bị Phí Tư Nặc uống vào!

Ly cocktail đã bị Phương Trì Hạ uống, mà có vẻ như môi Phí Tư Nặc cũng chạm vào đúng chỗ Phương Trì Hạ nhấp môi.

"Nụ hôn Thiên Sứ?" Phí Tư Nặc giơ ly rượu lên nhìn, đuôi lông mày nhíu lên.

Phí Tư Nặc nói rất chậm, còn mang cảm giác lười biếng.

Phí Tư Nặc đang hỏi tên của ly Cocktail, nhưng mà, câu hỏi từ trong miệng Phí Tư Nặc nói ra, cũng không biết Phương Trì Hạ ảo giác hay sao mà cảm thấy giống như anh ta đang trêu tức cô.

"Hương vị này, anh rất thích." Phí Tư Nặc liếc Phương Trì Hạ một cái, bỗng nhiên nói một câu.

Phương Trì Hạ không hiểu vì sao có cảm giác bị đùa giỡn, đứng ở chỗ này cảm giác không được tự nhiên.

"Vậy sao, em còn có chút việc, em đi trước." Phương Trì Hạ vừa nói xong thì bước đi luôn.

Phí Tư Nặc làm như không có việc gì gọi phục vụ, từ trong khay lấy một ly rượu uống.

Nụ hôn Thiên Sứ...

Tô Thụy vẫn đứng ở bên cạnh, nhìn một màn này, có chút ngoài ý muốn.

"Tư Nặc, anh quen cô ta?" Tô Thụy rõ ràng rất bất mãn.

"Thì sao?" Mắt Phí Tư Nặc vẫn nhìn theo Phương Trì Hạ rời đi, nhìn Phương Trì Hạ càng ngày càng xa, bụng ly rượu uống hết.

"Tại sao anh phải giúp cô ta?" Tô Thụy không hiểu, rất không cam lòng.

"Anh làm sao?" Phí Tư Nặc ra vẻ chuyện gì cũng không nhớ rõ, nhìn về phía Tô Thụy mê mẩn hỏi.

Tô Thụy, "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 257: So chiêu

Tô Thụy thực sự không còn lời gì để nói, nhưng không làm gì được Phí Tư Nặc.

Tô Thụy nghiêng đầu, nhìn theo Phương Trì Hạ.

Nhìn chằm chằm phương hướng Phương Trì Hạ đi một hồi lâu, rồi tránh Phí Tư Nặc lên đi theo Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ đang ngồi trên ghế sofa ở góc khuất, nhìn thấy Tô Thụy, nhường máy, ngẩng mặt lên.

Tô Thụy đứng trước mặt Phương Trì Hạ, hất cằm cao ngạo, ánh mắt khinh miệt, "Tôi không thấy cô có gì khác người nha, không biết tại sao Lạc Dịch Bắc lại nhìn trúng cô."

Phương Trì Hạ vốn không muốn quan tâm tới cô ta, nhưng đối phương chủ động tới bôi mủ, nếu như Phương Trì Hạ không đáp trả, không phải làm người ta cảm giác Phương Trì Hạ dễ bắt nạt sao.

Phương Trì Hạ mỉm cười, chỉ phụ họa thờ dãi, "Đúng vậy a, Lạc Dịch Bắc không biết bị làm sao, ngay cả loại người bình thường như tôi cũng để ý..."

Mấy câu đầu nghe rất bình thường không có lực sát thương, rất ôn nhu dịu dàng ngoan ngoãn.

Nhưng mấy câu sau đột nhiên thay đổi, liếc xéo Tô Thụy, giết người không đền mạng bổ sung một câu "Nhưng lại chứng mất loại công chúa như cô?"

Châm chọc Tô Thụy!

Phuong Tri Hạ là người bình thường mà Lạc Dịch Bắc cũng vừa ý, Tô Thụy đường đường là một công chúa nhưng ngay cả liếc mắt người ta cũng khinh thường, đây là chuyện châm chọc đến mức nào!

Tô Thụy cũng không nghĩ ra chuyện này, bây giờ bị Phuong Tri Hạ công khai nói ra, Tô Thụy cao ngạo giống công chúa bị ném xuống dưới chân, thể thảm không chịu nổi.

Phuong Tri Hạ cũng không muốn dây dưa với Tô Thụy, người khác thả chiêu Phuong Tri Hạ thuận tay tiếp một chút là được.

Phuong Tri Hạ không muốn vì Lạc Dịch Bắc tự dung chọc phiền toái cho mình, nói một câu xong Phuong Tri Hạ đứng dậy bỏ đi.

Lúc đi qua đại sảnh vừa vận dụng phải Phí Tư Nặc.

Phí Tư Nặc thuộc về loại trời sinh tỏa sáng, dù đêm nay ánh đèn cũng không sáng lắm, nhưng có anh ta ở đây giống như mọi ánh đèn đều chiếu qua đây chói mắt đến mức làm cho người khác không thể nhìn thẳng.

Rất nhiều người vây quanh Phí Tư Nặc, đang nói chuyện gì đó.

Phí Tư Nặc nhìn thấy Phuong Tri Hạ khóc môi cong lên.

Phí Tư Nặc rất đẹp trai, nụ cười anh ta làm khung cảnh xung quanh đều âm đạm, ánh mắt sáng sủa xinh đẹp, thậm chí còn mang vài phần tà khí.

Phuong Tri Hạ và Phí Tư Nặc cách không nhìn nhau, Phuong Tri Hạ không được tự nhiên, nghiêng đầu sang chỗ khác, tiếp tục đi ra ngoài.

"Tôi nay nói chuyện sau." Phí Tư Nặc ngoắc ngoắc khóe môi, thuận miệng nói một câu với mấy người bên cạnh, đẩy đám người ra, đi theo Phuong Tri Hạ ra ngoài.

Phuong Tri Hạ rời khỏi đại sảnh ra hành lang ít người, tìm chỗ ngồi xuống, cúi đầu gỡ nhẫn ra vuốt vuốt.

Đây là chiếc nhẫn kiểu dáng rất đơn giản cô mua cùng Lạc Dịch Bắc sau khi kết hôn, nhẫn cưới rất rẻ, vì mua cho Phuong Vinh thấy, mang theo thành thói quen nên cứ mang đến bây giờ.

Phí Tư Nặc đi qua ngồi xuống bên cạnh Phuong Tri Hạ.

"Anh không nghĩ sẽ gặp em ở đây." Ngẩng đầu nhìn trời, Phí Tư Nặc tự nói chuyện một mình.

"Trên thế giới này có rất nhiều chuyện trùng hợp." Phuong Tri Hạ thanh âm nhàn nhạt, xa cách.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chăm)Net**.

Chương 258: Nhìn anh cũng không an toàn

Phí Tư Nặc cầm ly rượu đưa cho Phuong Tri Hạ, mình thì bung một ly khác uống.

Phuong Tri Hạ nhìn chăm chăm ly rượu, nhìn quả anh đào nổi lơ lửng bên trong, ánh mắt ngưng trệ.

Phí Tư Nặc mang ly rượu giống loại mà Phuong Tri Hạ vừa uống ở bên trong, có cái tên rất đẹp là Nụ hôn Thiên Sứ, trong ly rượu xinh đẹp có một quả anh đào màu đỏ.

Phuong Tri Hạ nhìn chăm chăm ly rượu, lại nghĩ tới chuyện lúc này Phí Tư Nặc cầm ly rượu cô uống.

Phuong Tri Hạ bung ly rượu làm như không có việc gì uống một ngụm.

"Đêm nay em tới đây một mình à?" Phí Tư Nặc giống như rất rảnh rỗi, ngồi xuống một lúc cũng không có ý rời đi, thậm chí còn trò chuyện với cô.

"Không phải." Phuong Tri Hạ lạnh nhạt phủ nhận.

"Há?" Phí Tư Nặc đối với câu trả lời của Phuong Tri Hạ có chút ngoài ý muốn, nhưng vẫn phụ họa một câu, "Cũng đúng, đi một mình sẽ không an toàn."

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, hơi nghiêng mặt nhìn anh ta không hiểu Phí Tư Nặc có ý gì.

Phí Tư Nặc cũng không giải thích nhiều, chỉ nói một câu, "Ồ đâu có nhiều đàn ông, ở đó không an toàn."

Phí Tư Nặc nói chuyện thường mang giọng điệu trêu tức, cảm giác như đang đùa giỡn người khác.

Phuong Tri Hạ đối với lời anh ta nói rất đồng ý, còn nói thêm một câu, "Nhìn anh cũng không an toàn."

Phuong Tri Hạ nói trắng ra suy nghĩ với Phí Tư Nặc.

Người đàn ông này giống như mang độc, đối với con gái có sự hấp dẫn trí mạng, dễ dàng làm cho người ta không làm chủ được, nhìn anh ta cũng không giống người lương thiện.

Phí Tư Nặc không ngờ Phuong Tri Hạ nói như vậy, sững sờ một chút, sau đó bỗng nhiên cười ra tiếng.

"Phải không? Vậy em muốn tránh xa anh một chút không?" Phuong Tri Hạ nghĩ cô cả ngày đối mặt với Lạc Dịch Bắc, đối với người đẹp trai đã có sức miễn dịch, về phần nguy hiểm, Phuong Tri Hạ không lo lắng.

Đêm nay ở đây có nhiều người như vậy, anh ta có thể làm gì cô?

Nhưng Phuong Tri Hạ sẽ không nói những chuyện đó với Phí Tư Nặc.

"Lần đầu tiên em tới đây phải không? Anh đưa em đi tham quan xung quanh!" Phuong Tri Hạ im lặng không nói gì, Phí Tư Nặc hiểu ý đứng dậy sửa sang quần áo, rất tự nhiên kéo tay Phuong Tri Hạ đi ra bên ngoài biệt thự.

Phuong Tri Hạ ngạc nhiên, muốn bỏ tay ra, Phí Tư Nặc lại cố chấp không chịu buông, tốc độ dưới chân thậm chí còn nhanh hơn, vừa rồi là đi, bây giờ đã chuyển thành chạy.

Chân Phí Tư Nặc rất dài, bước rất nhanh, Phuong Tri Hạ không bỏ tay ra được, chỉ có thể chạy theo anh ta ra ngoài biệt thự, "Này, anh muốn đưa em đi đâu? Buông tay em ra trước đã!"

"Cần đây thôi, em chắc chắn sẽ thích!" Phí Tư Nặc chỉ miễn cưỡng trả lời một tiếng, kéo Phuong Tri Hạ tiếp tục chạy ra bên ngoài.

Trên hành lang, hai người một trước một sau chạy, người không biết còn tưởng hai người vội vàng đi đâu hẹn hò.

Trên hành lang thật dài, ánh đèn óng ánh, chỉ có hai người.

Thình thoảng có mấy người phục vụ đi ngang qua, nhìn thấy Phí Tư Nặc rất cung kính chào, rồi lui ra xa.

Trong hoa viên, thình thoảng có gió thổi qua, ngoài hương hoa, còn mang một mùi kì quái...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 259: Nguy cơ tứ phía

Phuong Trì Hạ bị Phí Tư Nặc kéo chạy ra đây, đang cố gắng phân biệt xem mùi kia là cái gì.

Mùi rất kỳ quái, giống như mùi...

Xăng!

Phuong Trì Hạ giật mình, bước chân đột ngột dừng lại.

Trong biệt thự, tại sao lại có thứ này?

Cách khá xa hai người có một người phục vụ đang đi.

Nhưng lúc người đó nhìn xung quanh không có ai, đã bưng cái khay trong tay đột nhiên nghiêng đi, đổ hết ly rượu trên đó xuống.

Biệt thự thiết kế rất phức tạp, hành lang rất nhiều, giao thoa lẫn nhau, người ở trong đại sảnh, cho dù bên ngoài xảy ra chuyện gì, cũng không biết.

Phuong Trì Hạ dừng chân tại chỗ, trầm tư suy nghĩ.

Phí Tư Nặc cũng cảm thấy xung quanh không bình thường, nhẹ buông tay, dừng chân lại theo.

"sao lại như vậy?" Phuong Trì Hạ đi lùi vài bước, tiếp tục ngửi xung quanh.

Càng đi lùi vài bước, mùi xăng càng rõ, mùi xăng dẫn đến bữa tiệc ở đại sảnh!

Phuong Trì Hạ giật mình, đảo mắt suy nghĩ một lát, mặt bỗng nhiên ngưng lên.

Trong ánh mắt của Phí Tư Nặc, Phuong Trì Hạ bỗng nhiên chạy về cuối hành lang, nơi bữa tiệc đang diễn ra.

"Em đi đâu? Không được chạy vào đó!" Phí Tư Nặc ở phía sau gọi Phuong Trì Hạ.

"Bữa tiệc gặp chuyện rất nguy hiểm, bên trong có rất nhiều người!" Phuong Trì Hạ không quay đầu lại, vừa chạy vừa nói.

Phuong Trì Hạ chạy rất nhanh, bộ váy rất dài, nên hơi vấp chân, cuối cùng Phuong Trì Hạ dứt khoát kéo tà váy lên luôn.

Phí Tư Nặc đang muốn chạy theo, bỗng nhiên mấy vệ sĩ từ bên ngoài chạy vào, giữ chặt Phí Tư Nặc, "Thiếu gia, ở đây không an toàn! Chúng ta đi trước a!"

"Buông ra!" Phí Tư Nặc đẩy tay mấy người ra, muốn tiếp tục chạy vào bên trong, nhưng bị mấy người vệ sĩ kéo lại, "Thiếu gia, nghe chúng tôi đi, ra ngoài trước a!"

Phí Tư Nặc tức giận đấm đá cột đá bên cạnh, nhưng không tiếp tục chạy về phía trước, cũng không đi theo vệ sĩ ra ngoài.

Trong đại sảnh.

Lạc Dịch Bắc đang đi theo mấy người quen biết nói chuyện, cũng cảm thấy đêm nay không bình thường.

Trong góc thịnh soạn có mùi xăng, tại đại sảnh có rất nhiều người, mùi cũng không rõ ràng, nhất là trong bữa tiệc có nhiều con gái như vậy mùi nước hoa trên người họ che lấp hết mùi xăng.

Nhưng khứu giác Lạc Dịch Bắc so với người bình thường nhạy bén hơn, có thể ngửi thấy mùi mà người bình thường không ngửi thấy được.

Lạc Dịch Bắc muốn rời khỏi đây, nhưng không biết Phuong Trì Hạ đi đâu rồi.

Gọi điện thoại, thì phát hiện điện thoại không có sóng!

Sóng điện thoại cũng bị chặn, xem ra đêm nay sớm đã bị người khác thiết kế.

Chỉ không biết, rốt cuộc thiết kế vì ai.

"Phuong Trì Hạ!" Đầy đám người, Lạc Dịch Bắc đi quanh đại sảnh tìm cô.

Ở đây có rất nhiều người, tất cả đều có vẻ bình thường, không ai cảm thấy có chuyện không bình thường.

Nguy hiểm, bất cứ lúc nào cũng có thể xảy ra.

Lạc Dịch Bắc không có tâm tình quan tâm nhiều người như vậy, nhưng anh không thể mặc kệ Phuong Trì Hạ.

"Phuong Trì Hạ!" Lạc Dịch Bắc tìm kiếm hồi lâu vẫn không tìm thấy người, ánh mắt hoang mang.

Xung quanh chỉ có tiếng khách khứa nói chuyện phiếm, không hề có tiếng Phuong Trì Hạ đáp lại.

"Phuong Trì Hạ" Lạc Dịch Bắc đẩy đám người đi ra ngoài, đang chuẩn ra khỏi đại sảnh tìm tiếp, thấy cách đó không xa Phuong Trì Hạ đang xách váy chạy về phía này thì sửng sốt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 260: Theo em rời khỏi đây

Phuong Trì Hạ đứng trên hành lang, vì chạy rất gấp, mồ hôi trên trán chảy ròng ròng, làn váy còn rách trên tay, bộ dáng nhìn rất chật vật.

Thấy Lạc Dịch Bắc đang lo lắng tìm cô, Phuong Trì Hạ cảm thấy ngoài ý muốn.

Hai người nhìn nhau, Phuong Trì Hạ muốn nói gì đó, nhưng thời gian không cho phép, nên nhịn xuống.

Nhìn nhau vài giây, Phuong Trì Hạ thu hồi ánh mắt, đi lên phía trước, trấn định hết lên, "Mọi người hãy nghe tôi nói, ở đây không an toàn, có thể bốc cháy bất cứ lúc nào. Bây giờ, mọi người tìm con đường gần nhất, nhanh chóng chạy khỏi biệt thự, nhanh lên!"

Lạc Dịch Bắc không ngờ Phuong Trì Hạ biết ở đây nguy hiểm còn chạy về, nhìn Phuong Trì Hạ mắt phát ra tia sáng.

Phuong Trì Hạ nghiêng đầu nhìn Lạc Dịch Bắc một cái, đưa tay chủ động kéo Lạc Dịch Bắc chạy ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc muốn hỏi Phuong Trì Hạ rất nhiều chuyện, nhưng trước tình huống khẩn cấp không có nhiều thời gian.

"Chúng ta đi!" Lạc Dịch Bắc nắm chặt tay Phuong Trì Hạ, kéo cô chạy ra ngoài biệt thự.

Trong biệt thự mùi xăng vẫn lan tràn. Mùi càng ngày càng đậm. Ngay cả trong góc, cũng tràn ngập mùi vị kỳ lạ.

Lạc Dịch Bắc cao, chân dài, tốc độ so với Phương Trì Hạ nhanh hơn rất nhiều.

Phương Trì Hạ chạy theo trời chết, hoa mắt hoa mũi, thậm chí cô làm thế nào rời khỏi biệt thự cũng không biết.

Hai người vừa lao ra khỏi cổng, thì trong biệt thự vang lên một tiếng nổ lớn, cả tòa biệt thự bị đốt cháy.

Lửa bốc lên, phóng thẳng lên trời.

Cả một vùng đều bao phủ trong ngọn lửa.

Phương Trì Hạ đứng bên ngoài, chưa tỉnh hồn thờ gấp mấy hơi, từ từ ngẩng mặt lên.

Trong biệt thự lửa rất lớn, bên ngoài còn hơi hơi tốt một chút, khu vực đại sảnh, đã hoàn toàn bị lửa bao vây.

Lạc Dịch Bắc nhìn một màn này, ánh mắt nặng nề.

Sự cố lớn như vậy, rõ ràng đã được sắp xếp tỉ mỉ.

Nhưng rốt cuộc là hướng về phía ai?

Cách không xa chỗ hai người, Phí Tư Nặc ngồi trên xe, nhìn hai người, nghĩ đến Phương Trì Hạ vừa rồi rõ ràng đã chạy ra ngoài còn chạy vào, ánh mắt u ám, trầm tư suy nghĩ.

"Thiếu gia, chúng ta rời khỏi đây thôi?" Lái xe nghiêng đầu, cung kính trung cầu ý kiến.

Phí Tư Nặc lấy lại tinh thần, không trả lời...ngay, mà hỏi mấy người lúc nãy chạy vào "Mấy người đã biết trước chuyện này?"

"Thiếu gia, chúng tôi cũng vừa nhận được tin tức trước đó vài phút, nói là đêm nay có người đặt mìn phục ở đây." quản gia cung kính trả lời.

"Hướng về phía ai?" Đầu ngón tay khẽ chạm màn hình điện thoại di động, Phí Tư Nặc hỏi tiếp.

Phương quản gia do dự một chút, ngượng ngùng trả lời, "Cậu."

Phí Tư Nặc đầu tiên là ngạc nhiên, nhưng cũng không cảm thấy bất ngờ.

Cao xư bắt thẳng hàn đây là đạo lý từ nhỏ Phí Tư Nặc đã rõ ràng.

Đứng càng cao, kẻ thù càng nhiều!

Ngoài cửa xe, Phương Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc kéo về xe hai người.

Phương Trì Hạ cũng không nhìn sang bên này, theo sau Lạc Dịch Bắc lên xe rồi đi.

Phí Tư Nặc nhìn một màn này, nghiêng đầu hỏi vệ sĩ bên cạnh một câu, "Người kia là Tổng Giám đốc Dung Hi?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 261: Tại sao phải quay về

Người tùy tùng gật nhẹ đầu, "Đúng vậy, hiện tại Bắc thiếu gia đảm nhiệm chức chủ tịch điều hành công ty Dung Hi."

Thật ra Phí Tư Nặc cũng không phải là lần đầu tiên gặp Lạc Dịch Bắc, một người là hậu duệ quý tộc, một người là danh môn, rất nhiều trường hợp sẽ gặp gỡ, chỉ là không có tiếp xúc chính diện.

Dò hỏi người tùy tùng chỉ để xác nhận mà thôi.

Được đáp án, anh cũng không nói thêm cái gì, chỉ lại phóng ánh mắt ra ngoài cửa sổ.

Chiếc xe thể thao ngoài cửa sổ đã chạy xa, bóng xe màu trắng hóa thành một dấu chấm càng ngày càng nhỏ, cuối cùng chạm rãi biến mất trong màn đêm.

Phí Tư Nặc nhìn chằm chằm hướng hai người rời đi một hồi lâu, mới nghiêng đầu nhàn nhạt nói với tài xế phía trước, "Chúng ta đi thôi!"

Chiếc Rolls-Royce màu đen, một lúc sau cũng nghênh ngang rời đi. ....

Sau khi Phương Trì Hạ rời đi cùng Lạc Dịch Bắc, liền trở về nhà của hai người.

Phương Trì Hạ lên lầu trước, trở về phòng liền vào phòng tắm.

Lúc Lạc Dịch Bắc đi lên thì thấy cô đã tắm xong, đang đứng trước ban công cầm khăn lông lau tóc ướt.

Lạc Dịch Bắc bước đôi chân thon dài vào phòng, lười nhác ngồi xuống ghế sofa ở trước cửa sổ, ánh mắt không chút biến sắc nhìn về phía cô.

Đêm nay đã xảy ra chuyện lớn như vậy, người cũng không được phép ra ngoài, vậy mà bộ dáng của cô lại giống như không hề bị dọa sợ.

Rời hiện trường, về nhà, tắm rửa sạch sẽ, giống như không có chuyện gì xảy ra.

Thậm chí còn rất có tâm trạng mà vừa lau tóc vừa hát, giọng rất nhỏ, hát nhạc thiếu nhi, ngũ âm cũng không đầy đủ.

Cô luôn như vậy, tâm trạng giống như không dễ bị tác động bởi bất cứ chuyện gì xung quanh.

Gan dạ sáng suốt, gặp nguy không loạn, tốt hơn những cô gái bình thường khác rất nhiều.

Lạc Dịch Bắc nghe cô hát, khòe mắt gạt một cái, lười nhác dựa trên sofa, một tay chống trán, chăm chú nhìn cô.

Phương Trì Hạ giống như không hề nhìn thấy anh ở đằng sau, vẫn tự lau khô tóc mình.

Lạc Dịch Bắc nhớ đến tình hình lúc này khi cô chạy về biệt thự, rất tùy ý hỏi, "Vừa nãy vì sao em biết ở đó có nguy hiểm?"

"Chuyện đó à?" Phương Trì Hạ nghiêng đầu nhìn anh một cái, tránh đi câu hỏi của Phí Tư Nặc sự, giải thích nói, "Em vốn định đi ra ngoài biệt thự một lát, lúc đi ngang qua hành lang thì bỗng nhiên người thấy không khí bên trong có chút mùi không bình thường, sau đó lại phát hiện rất nhiều vùng xăng ở hành lang, liền suy đoán một chút."

Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn ung dung nhìn cô, đối với câu trả lời của cô giống như có chút bất ngờ.

Giữa hai người, chốc lát yên tĩnh.

Phương Trì Hạ cầm khăn lông, tiếp tục lau tóc.

Lau đến không sai biệt lắm lúc sau, xoay người, đang chuẩn bị trở về phòng thì cánh tay thành linh bị Lạc Dịch Bắc kéo lại.

Phuong Tri Hạ ngẩn ra, rũ mắt nhìn anh, vẻ mặt khó hiểu.

Lạc Dịch Bắc nhẹ rũ đầu, đầu ngón tay nhẹ khấu màn hình, anh trầm mặc một lát, mặt chậm rãi nâng lên.

Ánh mắt sâu thẳm lảng lảng nhìn chăm chú vào mặt cô, nhìn chăm chăm con ngươi trong tròng của cô một hồi lâu, anh thờ tính mà lại hỏi, “Lúc ấy, nếu biết rõ bên trong có thể nguy hiểm đến mức nào, tại sao còn phải quay về?”

Lời này anh nói với tốc độ rất chậm, từng chữ từng chữ, hỏi đến dị thường rõ ràng, lúc nhìn cô, ánh mắt giống như còn lóe lên một cái.

Phuong Tri Hạ gạt mình, ngưng ngừng trả lời anh một câu, “Không phải còn có rất nhiều người ở bên trong sao?”

Một câu nói rất hững hờ, nghe vào cũng không có gì không đúng, nhưng lại làm sắc mặt Lạc Dịch Bắc đen lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 262: Người thắng làm vua

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc, gần như thoát một cái liền đen lại.

Ánh mắt anh nhìn cô còn thực sắc bén, cảm giác kia giống như có chút không cam lòng.

Phuong Tri Hạ bị anh nhìn đến sống lưng lạnh lạnh, rút tay từ trong tay anh ra, làm như không có chuyện gì đi vào phòng tắm.

Lần thứ hai đi ra là vài phút sau đó.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đuổi theo bóng dáng di động của cô, nhìn cô đi qua trước mặt mình, xoay qua chỗ khác, lúc cô đi đến mép giường, bỗng nhiên đứng lên đi đến về phía cô.

Phuong Tri Hạ đang xốc khăn trải giường, nghe thấy tiếng bước chân của anh liền sững sờ.

động tác trên tay dừng lại, xoay người, muốn nhìn xem tình hình phía sau, nhưng chỉ thấy một bóng đen từ phía sau chụp xuống, Phuong Tri Hạ chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, còn chưa kịp phản ứng, cơ thể đã bị anh đẩy ngã lên giường, đầu nặng nề đập xuống gối đầu. ....

Phuong Tri Hạ lại một lần nữa bị đè!

Lại còn là trong tình huống không có bất kỳ dấu hiệu gì.

Thậm chí cô còn không biết mình đã chạm lửa chỗ nào!

Ngày hôm sau toàn thân rã rời tỉnh lại, cô tức hận người đàn ông vẫn còn ở trong phòng kia, lúc nhìn Lạc Dịch Bắc, nghiêng cần đến ken kết vang dội.

Lạc Dịch Bắc đang mặc quần áo, cánh tay dài hững hờ luồn vào ống tay áo, sửa sửa vạt áo, sau đó động tác ưu nhã bắt đầu cài cúc áo sơ mi.

“Trúng - thôi!” Phuong Tri Hạ cắn răng chửi nhỏ một câu.

Giọng cô rất nhỏ, nhỏ đến mức chắc chỉ có mình cô có thể nghe thấy.

Nhưng Lạc Dịch Bắc là loại lỗ tai gì?

Thính lực cực tốt, một chút âm thanh tới chỗ anh liền như được phóng đại lên mấy lần.

Chuẩn xác không sai một chút được những từ trong miệng cô, khỏe mắt dư quang hơi nghiêng đi, anh nhìn thoáng qua chỗ cô, đuổi lông mày nhếch nhếch, “Không phục?”

Một câu liền ngăn chặn Phuong Tri Hạ, mặc dù có đầy bụng oán hận nhưng cuối cùng vẫn ngoan ngoan nuốt hết lại vào bụng.

Mỗi lần Lạc Dịch Bắc dùng loại khẩu khí này nói chuyện, những lời nói ra đều không phải những gì cô muốn nghe.

Nếu hai người cứ tiếp tục như vậy, không chừng cuộc đối thoại sẽ biến thành “Không phục thì làm tiếp chuyện tối qua” hoặc là “Người thắng làm vua người thua làm ấm giường” lĩnh tình.

Phuong Tri Hạ biết có chừng có mực, hơn nữa cũng đã kết hôn, loại chuyện như tối hôm qua quả đồi bình thường!

Cô cũng chỉ là bất mãn mà câu nhàu thôi, sao có thể thật sự làm gì được anh.

“Hôm nay đến công ty sao?” Xốc lên chăn đơn muốn xuống giường, thoáng nhìn quần áo vẫn rơi vãi trên mặt đất, động tác cô lại nhịn xuống.

“Ừm.” Lạc Dịch Bắc kéo dài âm cuối trả lời cô, đầu tiên là nhìn quần áo cô, sau đó lại từ từ chuyển đến trên người cô.

Anh đang nhìn cô, thậm chí ánh mắt còn có vẻ rất hứng thú.

Trong lòng Phuong Tri Hạ có chút xấu hổ, song, cũng không muốn để anh xem trò vui.

Làm như không có chuyện gì xốc chăn đơn xuống giường, dùng chăn đơn bọc cơ thể của mình, cúi người, nhặt quần áo lên, cô dùng tốc độ sét đánh không kịp bưng tai, đưa lưng về phía anh, tròng quần áo vào người.

động tác của cô rất nhanh, không để cho mờ ám có thời gian lên men.

Mặc quần áo xong, cô xoay người đi vào phòng tắm, “Chờ em một chút, lát nữa em và anh cùng đi!”

Lạc Dịch Bắc nhìn cô vẫn quần khăn trải giường, nhàu lông mày, vẻ mặt kia như có chút thất vọng.

Lúc Phuong Tri Hạ lần thứ hai bước ra đã thay xong quần áo đi ra ngoài, sau đó cùng anh đi xuống lầu.

Trên đường đến công ty, Lạc Dịch Bắc vừa lái xe vừa nói chuyện với cô, “Lát nữa sẽ ký hợp đồng với hoàng tộc nước R, em đi thay anh.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 263: Buổi hẹn hò xấu hổ nhất

Dung Hi vẫn luôn hợp tác với hoàng tộc các quốc gia, Phuong Tri Hạ biết điều đó, những quan hệ này đều được thành lập từ rất lâu trước kia.

Rất nhiều thành viên hoàng tộc tham dự các dịp trang sức khác nhau, thông thường đều là do nhà thiết kế của Dung Hi thiết kế ra, hơn nữa mỗi món đều là có một không hai.

Nhắc tới ký hợp đồng với hoàng tộc nước R, Phương Trì Hạ cũng không kỳ quái.

Chỉ là, tại sao là cô đi?

“Lát nữa chỉ có mình em đi?” Ánh mắt nhìn Lạc Dịch Bắc ở bên cạnh, cô hỏi.

“Ừm” Lạc Dịch Bắc lười nhác đáp lời cô, thờ ơ lái xe.

“Anh..... Yên tâm?” Phương Trì Hạ cảm thấy có chút khó mà tin nổi.

Cô tới đại chi là một nhân viên nhỏ mới vừa tiến vào Dung Hi, trường hợp đi gặp thành viên hoàng tộc quan trọng như vậy, anh lại yên tâm để cô đi một mình!

Thật ra cô muốn hỏi chính là, anh không sợ bị cô làm hỏng chuyện sao?

Lạc Dịch Bắc chỉ vô cảm nhìn có một cái, vẫn chuyên chú lái xe, lúc này đây, đến cả một câu nói cũng lười cho cô.

Khóe mắt dư quang Phương Trì Hạ không chút biến sắc liếc mắt nhìn anh một cái, không tiếp tục hỏi nữa.

Anh bảo cô đi làm, hẳn là tin tưởng cô?

Xe hai người tiếp tục chạy trên đường, lát sau dừng ở ngoài tòa nhà Dung Hi.

Lạc Dịch Bắc đi lên lầu trước, Phương Trì Hạ đi theo anh và lấy văn kiện.

Lúc rời đi là đi một mình, khi ra tới cửa, Lạc Dịch Bắc thậm chí đưa chìa khóa xe của anh cho cô.

Thật ra hoàng tộc nước R thông thường đều có người chuyên phụ trách ký hợp đồng với Dung Hi, hơn nữa vẫn luôn thống nhất để một người làm việc này.

Nhưng lúc này đây, bởi vì Phí Tư Nặc và Tô Thụy vừa vận đều ở Nice, Tô Thụy chủ động muốn đi xử lý ký hợp đồng thay.

Hoàng tộc không quá yên tâm, sau đó để Phí Tư Nặc cùng đi xử lý.

Lúc hai người đến chỗ hẹn, Phương Trì Hạ còn chưa tới.

Tô Thụy đi về phía Lạc Dịch Bắc, không biết Dung Hi đã thay đổi người phụ trách ký hợp đồng, sau khi vào nhà hàng, vẫn cầm gương trang điểm.

“Tư Nặc, anh thấy em như vậy được chưa?”

“Anh cảm thấy Dịch Bắc có thích kiểu trang điểm này không?”

“Cái váy này thì sao? Có nên đổi cái khác không?”

Phí Tư Nặc lười nhác ngồi bên cạnh, cánh tay chống trên sofa, đầu xiêu xiêu vẹo vẹo chống lên tay, không chút để ý nhìn ngoài cửa sổ, không hề để ý tới cô.

Bộ dáng của anh cực kỳ lười biếng, bên trong khuôn mặt lạnh lẽo kia lại mang theo vài phần yêu nghiệt, ánh mắt sáng nước lấp lánh, lúc ngồi dựa như vậy ở chỗ đó, quay đầu lại soái đến gần như trăm phần trăm.

Xung quanh bản tới rất nhiều ánh mắt, hầu hết đều là nữ phụ, người hướng tới bên này nháy mắt còn nhiều hơn.

Phí Tư Nặc làm như hoàn toàn không thấy, bộ dáng tàn man kia, giống như không có nổi một chút hứng thú với mọi thứ xung quanh.

Cho đến khi một bóng dáng mảnh khảnh bỗng lướt qua mí mắt.

Ngoài cửa sổ, Phương Trì Hạ cầm một phần folder đang chạy tới đây.

Vừa chạy vừa nồn nóng nói thầm, “Muộn rồi! Muộn rồi!”

Bởi vì kẹt xe mà cô đến muộn ba phút.

Trường hợp quan trọng như vậy, cô biết đến trễ là rất không lễ phép, nên chạy càng nhanh.

Cô không giống những cô gái quá quan trọng hình tượng, mỗi một bước đi có độ dài bao nhiêu cũng phải cân nhắc, cô chạy xiêu vẹo lao đảo, mang giày cao gót mà chạy làm chân còn bị trọ rất nhiều lần.

Lúc đau, nhe răng trợn mắt mà ôm chân xoa xoa, cau mày gọi nhỏ, lúc sau lại tiếp tục chạy vào nhà ăn.

Phí Tư Nặc ngồi ở nhà ăn không nhúc nhích nhìn về mặt đa dạng của cô ngoài cửa sổ, khóe môi đẹp cong lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 264: Tình địch gặp nhau

Khóe mắt dư quang Tô Thụy liếc chéo thấy phản ứng của anh, thực tuy ý mà nhìn thoáng qua theo tầm mắt anh, thoáng nhìn chỉ thấy một mình Phương Trì Hạ, tất cả động tác liền lập tức cứng lại.

Vì sao chỉ có một mình cô ta tới?

Tô Thụy chủ động yêu cầu đến đây, là vì Lạc Dịch Bắc mà đến.

Vào nhà hàng xong, liền cuống cuống lo lắng mình có chỗ nào chưa ổn, chỗ nào chưa tốt, tất cả cũng đều vì Lạc Dịch Bắc.

Nhưng bây giờ Lạc Dịch Bắc không tới thì thôi đi, vì sao còn có tình là người mà cô không muốn nhìn đến kia?

Vừa nghĩ đến quan hệ của Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc, ánh mắt Tô Thụy liền như viên đạn.

Thật ra trước khi đi vào đây Phương Trì Hạ cũng hoàn toàn không biết người mình sẽ gặp là ai, nếu biết là Tô Thụy, cô chắc chắn cũng sẽ không tới.

Ánh mắt Tô Thụy nhìn cô giống như bất cứ lúc nào cũng có thể giết cô, không phải là muốn gây sự với cô đó chứ?

Càng làm cho Phương Trì Hạ bất ngờ chính là, Phí Tư Nặc cũng ở đây!

Đây là cái loại tình huống gì?

Ngơ ngẩn mà nhìn chỗ ngồi hai người, Phương Trì Hạ nhất thời ngây ngốc.

Anh ấy là..... người hoàng tộc?

“Thật trùng hợp!” Từ lúc xuất hiện ở đây tới giờ người vẫn luôn một bộ dạng mọi chuyện không liên quan tới mình - Phí Tư Nặc thấy cô đến mới rồi cuộc có chút tinh thần, ngồi dậy, khóe môi cong lên, anh lên tiếng chào hỏi cô trước.

Phuong Tri Hạ cũng đã đi vào đây, tuy Tô Thụy xuất hiện làm cô rất bất ngờ, nhưng vẫn cứng ngắc đi về phía hai người.

Nhìn thấy Tô Thụy, cô liền đoán được lần ký hợp đồng này, chỉ sợ sẽ bị cô làm thất bại.

Có điều, trong từ điển của cô không có hai chữ lùi bước.

Đến cũng đã đến rồi, cứ nhắm mắt mà làm đi.

“Chào hai vị, tôi là người đại diện mà Dung Hi phái tới.” Kéo ghế dựa đối diện hai người ra ngồi xuống, Phuong Tri Hạ nghiêm nghị đưa hợp đồng trong tay cho hai người, “Tiền sinh Lạc Dịch Bắc để cho tôi tới, bản hợp đồng này không khác gì những bản hợp đồng hàng năm Dung Hi ký với hoàng gia, hai vị xem trước một chút, nếu cảm thấy không có vấn đề gì thì chúng ta sẽ ký ngay ở đây, được chứ?”

Từ lúc Tô Thụy nhìn thấy cô xuất hiện thì cả người ưỡn oai như bóng cao su xì hơi, dựa phịch vào ghế sofa, chỉ nhìn chăm chăm cô, không nói chuyện.

“Hai vị có ý kiến gì sao?” ánh mắt Phuong Tri Hạ lại chuyển về phía Phí Tư Nặc.

Phí Tư Nặc cũng đang nhìn chăm chăm cô, chỉ là ánh mắt anh không đối địch như Tô Thụy, ánh mắt anh nhìn cô thực lơ đãng, thậm chí còn có chút rất hứng thú.

Phuong Tri Hạ bị anh nhìn đến rất không được tự nhiên, đẩy đẩy tài liệu đến trước mặt anh, cô đề cao âm lượng, “Vị tiền sinh này!”

“Làm sao vậy?” Phí Tư Nặc bị lời nói của cô kéo lại tinh thần, mắt dài sánh nước nhẹ nhàng, đáng vẻ có chút mờ mịt.

Phuong Tri Hạ hết biết nói sao với anh, lại nói lại một lần, “Tôi mới vừa nói, hai vị có ý kiến gì sao? Nếu không có ý kiến, vậy thì bản hợp đồng này hai vị xem qua, xem xong chúng ta trực tiếp ký có được không?”

Cô cảm thấy Phí Tư Nặc tuy rằng thoát nhìn có chút xấu xa, có chút không đáng hoàng, có chút quái lạ, nhưng cũng không giống người khó nói chuyện.

Nhưng anh chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, sau đó, chỉ chỉ Tô Thụy, mặt không đổi sắc phun ra một câu, “Thật ngại quá, tôi chỉ tiếp khách, quyền quyết định còn phải hỏi vị tiểu thư này.”

Tô Thụy rõ ràng không dự đoán được anh sẽ phun ra một câu như vậy, ánh mắt nhìn anh có chút quái dị.

Tô Thụy rất rõ ràng, trong trường hợp chỉ có một mình cô và Phí Tư Nặc ở đây thì bất cứ loại quyền to gì cũng tuyệt đối là nằm trong tay Phí Tư Nặc.

Bây giờ lại đi nói như vậy, hẳn không biết xấu hổ sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bất Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 265: Dung Hi, tôi định đoạt

Lúc đầu Tô Thụy không thể lý giải được hành vi của Phí Tư Nặc.

Rõ ràng tối hôm qua còn giúp đỡ Phuong Tri Hạ như vậy, bây giờ không có lý do gì làm khó dễ cô mới đúng.

Không chút biến sắc nhìn anh, Tô Thụy suy nghĩ sâu xa một hồi, ngò vực nhàu nhàu lông mày.

Anh tri hoãn không chịu ký kết, không phải muốn mượn cơ hội lần này, tiếp xúc nhiều với Phuong Tri Hạ một chút đó chứ?

Tô Thụy hiểu rõ ra, nhưng không vạch trần.

Nếu như Phí Tư Nặc thật sự có tâm lý này, đối với mình mà nói là chuyện tốt.

Vừa vặn, cô cũng không muốn ký hợp đồng.

Thái độ của Phí Tư Nặc rất rõ ràng. Tô Thụy có thể công khai làm việc.

Chỉ cần Phí Tư Nặc không nhúng tay vào, cô muốn làm khó dễ như nào là chuyện của cô.

"Thế nào? Dung Hi không có trách nhiệm như vậy sao? Chuyện ký kết lớn như vậy, tùy tiện gọi một người đến là xong?" Ánh mắt quét qua người Phuong Tri Hạ, Tô Thụy vòng hai tay trước ngực, đáng vẻ vênh vào đắc ý.

Phuong Tri Hạ cau mày.

Đây là có ý làm khó dễ?

Từ lần đầu tiên Phuong Tri Hạ nhìn thấy cô ta liền đoán được nhiệm vụ lần này của mình không sẽ thuận lợi, ánh mắt nhàn nhạt nhìn về phía cô ta, cô bình tĩnh ổn định ứng phó, "Thật không tiện, chuyện ký kết lần này, vẫn là do tôi quyết định!"

Cô nói chuyện không sắc bén như Tô Thụy, thậm chí còn không có sức uy hiếp, mềm mềm nhẹ nhẹ, thế nhưng khẩu khí lại vô hình tỏa ra một luồng quyết đoán, mang theo chút ngạo nghễ, lại không để người khác thấy rõ.

Tất cả, cô bắt bí rất khéo, chen ép đối phương trong vô hình.

Những lời vừa rồi của Tô Thụy thật ra cũng chỉ là lời vô ích, Phuong Tri Hạ làm sao có thể là tùy tiện gọi tới được?

Lạc Dịch Bắc đã chính miệng thừa nhận quan hệ của hai người!

Người phụ nữ được Lạc Dịch Bắc tán thành, hơn nữa hai người đã kết hôn, thân phận của Phuong Tri Hạ, chính là Thiếu phu nhân của nhà họ Lạc!

Thiếu phu nhân chính quy của nhà họ Lạc tự mình đứng ra, làm sao có thể là tùy tiện gọi tới?

Thật ra Tô Thụy rất rõ ràng lần này Phuong Tri Hạ đến, Dung Hi cũng không phải là tùy ý sắp xếp, thế nhưng chính là nuốt không trôi con giận này.

"Chúng tôi chỉ đồng ý đàm phán với Dịch Bắc, nếu như anh ấy không xuất hiện, vậy lần hiệp ước này chấm dứt ở đây đi!" Ném văn kiện qua bên cạnh, Tô Thụy làm giả như tiểu thư.

Phuong Tri Hạ cũng không chờ mong sẽ dễ nói chuyện với cô ta, chỉ có thể chuyển ánh mắt cầu viện về phía Phí Tư Nặc.

Phí Tư Nặc lúng túng nhìn vai một cái, đáng vẻ bất lực.

Phuong Tri Hạ xoa xoa trán, nhìn chăm chăm hai người một lúc lâu, bị ép bắt đắc dĩ, chỉ có thể đứng lên rồi đi.

Sau đó cô lái xe trực tiếp về công ty.

Đến nơi, Lạc Dịch Bắc vừa vặn ở văn phòng.

Anh đang thay quần áo, dường như là sắp dự một cuộc họp nào đó, quần áo trong mặc lúc sáng đã cởi ra, trên người khoác một cái mới.

Anh mặc cái này vừa vặn là Phuong Tri Hạ đưa cho anh, màu trắng, sau khi mặc ở trên người anh liền anh khí đến khiến người ta không nỡ dời mắt, cao quý lại tao nhã.

"Về rồi sao." Nhìn thấy cô, anh liếc mắt lười nhác lên tiếng chào hỏi cô.

"Em thất bại, không ký được hợp đồng." Phương Trì Hạ vừa nghĩ tới Tô Thụy, trong lòng hơi buồn bực.

Dáng vẻ Lạc Dịch Bắc giống như cũng không bắt ngờ, chỉ nhàn nhạt "Ồ" một tiếng, ra hiệu cho cô, "Giúp anh!"

Anh đang cài cúc quần áo trong, cài được một nửa.

Anh dường như rất thích để Phương Trì Hạ làm chuyện như vậy, khẩu khí cực kì tự nhiên.

Phương Trì Hạ vài bước đi tới, cúi thấp đầu, đầu ngón tay đẹp đẽ giúp anh cài từng cái cúc áo, cô nói, "Người hoàng gia bảo anh tự mình đến."

"Tô Thụy?" Lạc Dịch Bắc rất thuận miệng hỏi.

"Anh biết?" Phương Trì Hạ dừng tay lại, mặt ngẩng phắt lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 266: Mang theo vợ đi bắt bao

"Em đi không lâu sau mới biết." Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt giải thích một câu, khoe mắt dư quang lần thứ hai rơi vào trên áo sơ mi của mình, ra hiệu cô tiếp tục.

Phương Trì Hạ nhẹ nhàng cúi thấp đầu, giúp anh cài lại hai viên cúc áo, nhìn chăm chú áo sơ mi trên người anh một chút, đôi mày thanh tú nhàu nhão.

Anh biết rõ người sẽ có đôi mắt là Tô Thụy, nên cũng phải đoán được lần này cô đi không thành công mới đúng.

Bây giờ anh chuẩn bị ra ngoài, không phải chính là vì việc này chứ?

Ý thức được vấn đề này, đầu Phương Trì Hạ không ngờ lần thứ hai ngẩng lên, "Anh chuẩn bị đi bây giờ?"

"Ừm." Lạc Dịch Bắc hững hờ đáp lại cô một tiếng.

Một chữ rất lơ đãng, động tác trên tay Phương Trì Hạ liền lập tức cứng lại, vẻ mặt còn đọng lại vài giây.

Đi thì đi, tại sao còn phải đặc biệt thay quần áo?

Thay quần áo thì thôi, tại sao còn phải mặc màu trắng phong tao chói mắt như thế?

Lạc Dịch Bắc thuộc loại người không thể tùy tiện mặc đồ trắng, mỗi lần mặc vào, cảm giác giống như trên đỉnh đầu đột nhiên được mấy ngàn ánh đèn pha soi sáng, tôn lên ngũ quan vốn đẹp đẽ kia, đặc biệt là đôi mắt cầu hôn người.

Hơn nữa, sau khi anh mặc màu trắng vào, cái bản thân khí lạnh tự nhiên mà có kia lạnh cũng sẽ bị suy yếu đi, rất dễ khiến người ta quên mất thuộc tính ác ma của anh.

Phương Trì Hạ xưa nay luôn có sự miễn nhiễm đối với khuôn mặt của một người, thế nhưng mỗi lần nhìn thấy bộ dáng này của anh, ngực vẫn sẽ không nhịn được đập thình thịch.

Phương Trì Hạ nhìn anh chăm chú một lúc lâu, môi đỏ mấp máy, sau đó, chậm rãi bay ra một câu, "Đây là ngay cả nam sắc dụ hoặc cũng chuẩn bị dùng tới?"

Giọng cô rất nhỏ, như thể lẩm bẩm lâu bầu.

Lạc Dịch Bắc tai thính, nhạy cảm nghe được cô nói, đuôi lông mày đẹp đẽ giật giật, "Em nói cái gì?"

Phương Trì Hạ cũng không sợ anh, buông cúc áo đang giúp anh cài ra, mặt bỗng nhiên ngẩng lên, ánh mắt không sợ nhìn thẳng vào mắt anh, lặp lại từng chữ một, "Em nói, việc anh đang làm gọi là đi bán nhan sắc! Vì lợi ích thương mại, thậm chí ngay cả nam sắc của mình cũng sử dụng!"

Cô nói tới mức thẳng thắn rõ ràng, còn lên án đến mức rất sắc bén.

Lúc đầu Lạc Dịch Bắc dường như không phản ứng lại cô đột nhiên nói như vậy, sững sờ vài giây, sau khi hiểu rõ, dĩ nhiên cũng không tự biện hộ, thậm chí còn tiếp cô một câu, "Phương tiểu thư, em kích động như thế làm gì? Có ý kiến gì sao?"

Một câu nói nhẹ nhàng, nhưng thành công ngăn chặn Phương Trì Hạ.

Phản ứng của Phương Trì Hạ quả thật có chút kích động, quả thật cô cũng có một tí tếu ý kiến như thế.

Cô đi gặp người nữ khác thì thôi, tại sao phải mặc trên người quần áo cô đưa cho anh để đi?

Thật chà đạp quần áo của cô!

Lạc Dịch Bắc không chút biến sắc quan sát vẻ mặt cô, một mặt đáng vẻ dù bạn vẫn ung dung.

Đầu ngón tay thon dài cầm lấy áo của mình trên bàn trà, anh tay đưa kéo kéo đi.

"Làm cái gì?" Phương Trì Hạ cup mắt nhìn chăm chú cánh tay đang nắm lấy tay mình, không rõ mục đích của anh.

"Bán nhan sắc!" Lạc Dịch Bắc trích dẫn lời vừa rồi của cô trêu tức một câu, kéo cô đi, mang theo cô hững hờ đi ra ngoài.

Phương Trì Hạ đối với lời của anh yên lặng không nói gì.

"Em cũng phải đi?" Bị động đi theo phía sau anh, cô lại hỏi.

"Dẫn vợ theo không phải vừa vận thuận tiện bất quá tang sao?" Lạc Dịch Bắc lười nhác đáp lại cô một tiếng, lần này, đầu cũng không quay lại.

Phương Trì Hạ bị lời kia của anh làm nghẹn một hồi, không nói thêm nữa.

Lời này của anh rõ ràng là đang nói đùa, chắc chắn là như vậy, vừa rồi chắc chắn là cô nghĩ nhiều quá thôi.

Ý thức được vấn đề này, vẻ mặt Phương Trì Hạ, 囧.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 267: Bị trêu chọc

“Vì sao phải đặc biệt thay quần áo?” Đi theo anh đến thang máy, cô lại hỏi.

Nếu như không phải để ý hình tượng của bản thân, thì ai lại trước khi gặp một người còn đặc biệt thay quần áo?

Bước chân Lạc Dịch Bắc dừng lại, nghiêng đầu nhìn về phía cô, đuôi lông mày nhẹ nhàng nhấc lên, "quần áo của anh bị dính cà phê, phải thay, có ý kiến?"

Hôm nay tinh thần anh tốt, Phương Trì Hạ hỏi cái gì đáp cái đó, đáng vẻ dường như còn rất có kiên trì, cảm giác kia cực kỳ giống... Đang chơi đùa với thú cưng của mình.

Phương Trì Hạ ngớ ngẩn, không nói nữa.

Hóa ra là như vậy!

"Có điều, Phương tiểu thư, em chú ý vấn đề này như vậy làm gì?" Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn ung dung nhìn cô, đẩy mắt kia, dường như còn ẩn giấu mấy phần trêu tức.

Phương Trì Hạ lấy lại tinh thần, ánh mắt có chút không được tự nhiên dịch ra xa anh, hơi hột nói, "Chỉ là tùy tiện hỏi một chút mà thôi."

"Thật sao? Lúc thuận tiện hỏi cả đầu óc cũng quên mang theo sao?" Khóc mỗi Lạc Dịch Bắc khinh bỉ mà cong cong lên, tiếp theo lại ác miệng mà phun ra một câu, "Có Tô Thụy đó, cũng cần phải bán nhan sắc?"

Anh trào phúng đến rất sắc bén, "một kiểm thấy máu", phía trước đám Phương Trì Hạ, phía sau trực tiếp giẫm Tô Thụy.

Nếu như anh đã muốn ác miệng, thì lời bình thường nói ra đều rất khó nghe, hơn nữa cũng sẽ không bận tâm đến tình cảm của bất luận người nào.

Đường đường một vị công chúa bị anh trào phúng thành như vậy, nếu như Tô Thụy ở đây, chỉ sợ cả đời chết cũng không còn mặt mũi mà bước vào thành phố C!

Phương Trì Hạ cũng liên lụy bị anh đâm, tức giận đến sắc mặt đều xụ xuống, có điều lại không phản bác.

Lời anh nói thật ra là sự thực, rõ ràng tối hôm qua anh còn lợi dụng cô thoát khỏi Tô Thụy, làm sao có thể đi bán nhan sắc cho một người phụ nữ như vậy?

"Đi thôi." Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu liếc chéo cô một chút, khóe môi vung lên một đường quyến rũ, đi trước vào trong thang máy.

Sau khi hai người rời khỏi Dung Hi, trực tiếp đi tới chỗ nhà hàng đã hẹn Tô Thụy lúc này.

Lúc đến nơi, Tô Thụy vẫn còn, nhưng Phí Tư Nặc thì không.

Tô Thụy ở lại chờ Lạc Dịch Bắc, nhìn thấy anh đột nhiên xuất hiện, ánh mắt sáng lên, nhưng thoáng nhìn thấy Phương Trì Hạ phía sau anh thì ánh mắt lại tối đi.

Anh cũng thật là, đi đến chỗ nào cũng dẫn cô theo?

Lạc Dịch Bắc ung dung thông thả đi tới, kéo cô tới cái ghế dài đối diện ngồi xuống, trực tiếp đặt tài liệu trong tay lên bàn.

"Tôi làm việc không thích lằng nhằng, bản hợp đồng này, ký hay không ký, nói một câu thôi, công chúa, cô cảm thấy thế nào?"

Trên người anh có một luồng từ trường rất lạnh lùng, nói chuyện không nhanh không chậm, thế nhưng chữ chữ như là băng đá, nghe vào khiến thần kinh người ta đều căng thẳng.

"Dịch Bắc, vấn đề này thật ra không phải em có thể làm chủ, người phụ trách việc này chủ yếu là Tư Nặc, nhưng bây giờ anh ấy có việc rồi đi trước, nói là báo người của các anh đưa tài liệu đến khách sạn của anh ấy là được rồi." Tô Thụy gặp phải anh, cái gì kiểu ngạo, cái gì công khai ương ngạnh hoàn toàn mất bóng, nói chuyện cũng từ tốn nhẹ nhàng, đáng vẻ như thể một tiểu thư đài các có giáo dục tốt.

Lúc Lạc Dịch Bắc đến cũng không biết Phí Tư Nặc không có ở đây, cau mày.

Phương Trì Hạ không chút biến sắc nghe Tô Thụy, có cảm giác mình bị trêu đùa.

Nghe khẩu khí Tô Thụy nói chuyện, Phí Tư Nặc hẳn là người vừa nãy ngồi ở chỗ này, nhưng mà...

Vừa nghĩ tới bộ dạng lười nhác chuyện không liên quan tới mình ngồi bên cạnh xem trò vui vừa này của Phí Tư Nặc, Phương Trì Hạ nhủ nhủ lông mày.

"Địa chỉ khách sạn." Mặt Lạc Dịch Bắc không hề cảm xúc lại hỏi.

Tô Thụy lấy bên cạnh ra một cây bút, ngoan ngoãn viết địa chỉ khách sạn của Phí Tư Nặc cho anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 268: Anh ấy ở khách sạn chờ cô

Lạc Dịch Bắc nhận lấy tờ giấy có viết, xoay người rời đi, thậm chí không có ý dừng lại lâu.

Phương Trì Hạ theo sát phía sau anh, hai người cùng mở cửa, cùng lên xe.

Phương Trì Hạ cho rằng tình huống như thế Lạc Dịch Bắc hẳn phải đích thân đi, Lạc Dịch Bắc ngồi trên xe vốn cũng dự định như thế.

Nhưng còn chưa khởi động xe, bỗng nhiên nhận được một cú điện thoại, công ty gọi tới, dường như có chuyện quan trọng gì đó.

Sau khi cúp điện thoại, ánh mắt của anh chuyển hướng Phương Trì Hạ.

"Sao vậy?" Phương Trì Hạ nghi hoặc hỏi.

"Công ty có chút việc gấp phải lập tức trở lại xử lý, chuyện hợp đồng, em đi được không?" Có lẽ là ý thức được vấn đề không dễ giải quyết, lúc anh nói ra lời này dường như cũng có chút do dự, khẩu khí không cứng rắn mà chỉ đang hỏi ý kiến cô.

Lời này của Lạc Dịch Bắc ý tứ là, nếu như Phương Trì Hạ không muốn đi, vậy cũng không cần đi.

Thật ra Phương Trì Hạ không muốn đi, cô cảm giác Phí Tư Nặc rất lơ đãng, rất khôn khéo, còn có chút nguy hiểm, cô có chút lo lắng mình ứng phó không được.

Thật ra Phương Trì Hạ vốn rất thông minh, nếu như đối thủ bình thường, cô có thể ung dung ứng phó.

Thế nhưng gặp Phí Tư Nặc, cô có chút không xác định.

Lạc Dịch Bắc thấy cô im lặng, suy đoán có thể cô không tình nguyện, không nói gì, quay đầu xe liền muốn đi, nhưng Phương Trì Hạ đã giữ tay anh lại.

"Em đi thử một lần! Tôi nay em tự về công ty." Nắm giấy tờ và cặp tài liệu của anh trong tay, cô đẩy cửa xe đi xuống.

Sau khi Lạc Dịch Bắc rời đi, Phương Trì Hạ dựa theo địa chỉ và điện thoại Tô Thụy viết, bắt xe đi tới khách sạn Phí Tư Nặc ở.

Hoàng gia ra trận, phò trương không giống bình thường.

Chỗ Phí Tư Nặc ở chính là một làng khách sạn du lịch, bao hết toàn bộ thôn, chỉ vì dễ yên tĩnh.

Từ lúc Phương Trì Hạ đi vào, dừng nói khách mới vào ở, thậm chí ngay cả người phục vụ cũng chưa thấy mấy người.

Chỉ nhìn thấy quần hộ vệ hoàng gia được huấn luyện nghiêm chỉnh đang tuần tra xung quanh.

Phương Trì Hạ chậm rãi đi vào bên trong, vừa đi vừa đang suy nghĩ thân phận của Phí Tư Nặc.

Tô Thụy là công chúa, nhưng ở trước mặt anh ta, quyền phát ngôn cũng không có.

Điều này nói rõ nếu như Phí Tư Nặc không phải thái tử thì chính là tay cầm trức cao quyền trọng.

"Cô là Phương tiểu thư?" Đi tới đại sảnh khách sạn, một người phục vụ khách sạn đặc biệt phụ trách tiếp đón tiến lên đón.

"Là tôi."

"Mời cô đi theo tôi bên này."

Người kia dẫn cô trực tiếp đi tới phòng ăn to lớn.

Lúc đến nơi, trong phòng ăn cũng giống như hoa viên bên ngoài, không một bóng người.

Cả gian phòng ánh nền mỏng lung, những ngọn nến với đủ loại hương thơm đặt ở các góc phòng ăn, vàng sáng vàng cam rất nhạt, nhưng rất ấm áp.

Nơi này trang trí cực kỳ đẹp đẽ, xung quanh rải cánh hoa hồng, như là được đặc biệt trang trí cẩn thận, vừa giống như nó vốn được thiết kế như thế.

Phí Tư Nặc từ một lối ra khác trong phòng ăn đi tới bên này, bước chân anh ta rất chậm, ánh mắt cách ánh nền mơ mơ hồ hồ nhìn hướng cô, khóe môi đẹp đẽ cong lên.

Khí chất của anh ta và Lạc Dịch Bắc không giống nhau, Lạc Dịch Bắc thuộc loại lạnh lẽo, còn anh ta thì tà khí yếu nghiệt, nhìn như lơ đãng, thế nhưng vô hình làm cho người ta cảm thấy áp lực mạnh mẽ.

Người đàn ông này là hồ ly tu hành ngàn năm!

Đây là phản ứng đầu tiên của Phương Trì Hạ sau khi nhìn thấy Phí Tư Nặc.

"Không nghĩ tới mới tách ra mấy phút, chúng ta lại gặp mặt, Phương tiểu thư!" Phí Tư Nặc ung dung thông thả đi về phía cô, kéo một cái ghế dài ngồi xuống, ánh mắt dù bận vẫn ung dung nhìn cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 269: Bối cảnh gia tộc khổng lồ

Anh ta nói tới hững hờ.

Rõ ràng Phương Trì Hạ đi tới nơi này chính là anh cố ý thiết kế, anh ta lại nói như việc không liên quan tới mình.

Anh ta bày ra dáng vẻ không làm gì cả, Phương Trì Hạ cũng không muốn đề cập chuyện cố ý đổi đầu lúc ở nhà hang với anh ta, như không có chuyện gì xảy ra đi tới chỗ anh ta.

"Tôi là Dung Hi Phương Trì Hạ!" Làm như không có chuyện gì xảy ra, cô hỏi thăm lại anh.

Cô tự giới thiệu mình, tuy hai người cũng coi như có quen biết, nhưng đối với thân phận của nhau lại không biết gì cả.

Phương Trì Hạ cảm thấy vì dễ tránh cho sau này lại bị trêu đùa, cô cần phải hiểu rõ thân phận của anh.

Mục đích tự giới thiệu mình là để cho anh cũng tự giới thiệu mình.

Khóe môi Phí Tư Nặc quyền rũ cong lên, duỗi tay về phía cô, "Nước R gia tộc Chris, Phí Tư Nặc. Chris."

Thật ra anh cũng không trực tiếp nói thẳng thân phận của mình, chỉ giới thiệu tên.

Nhưng chỉ nói ra một cái họ thôi, cũng làm cho Phương Trì Hạ kinh ngạc đến con mắt hơi hơi co lại.

Gia tộc Chris, gia tộc cổ nhất tôn quý nhất của nước R, bối cảnh gia tộc khổng lồ, truyền thuyết trắng đen đều ăn.

Thật ra Phương Trì Hạ cũng không biết nhiều về nước R, nhưng thường thức cơ bản nhất vẫn biết.

Phí Tư Nặc làm như không có chuyện gì, chọn một cái ghế ngồi xuống, sắc mặt lại khôi phục vẻ lơ đãng.

Cảm thực đơn rất tùy ý liếc nhìn, anh ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về phía cô, "Không ngồi sao?"

Anh thật giống như không có một chút kiêu ngạo, không giống như Lạc Dịch Bắc, một cái ánh mắt cũng sát thương mười phần.

Thế nhưng, Phương Trì Hạ rất rõ ràng, người gia tộc Chris, tuyệt đối không phải người lương thiện.

Ổn định lại vẻ mặt, cô như không có chuyện gì xảy ra ngồi xuống đối diện anh, mở tài liệu mình mang đến ra trước mặt anh, "Phí Tư Nặc tiền sinh, bản tài liệu này anh xem qua, nếu như cảm thấy không có vấn đề gì, chúng ta ký được không?"

"Rất gấp?" Phí Tư Nặc liếc mắt nhìn cô một cái, khẩu khí vẫn cứ nhàn nhạt, cảm giác kia giống như hai người không phải đang bàn luận chuyện hợp tác lớn giữa một đại gia tộc và hoàng gia gì đó mà chỉ là tán gẫu bình thường đến không thể bình thường hơn.

"Cũng không phải." Phương Trì Hạ không thể thúc giục anh, đành ngượng ngùng thu tài liệu lại.

"Vậy dùng com trước đi!" Phí Tư Nặc như không có chuyện gì mở thực đơn ra nhìn, rất tùy ý chọn vài món, sau đó lại đưa thực đơn cho cô.

Phương Trì Hạ bất đắc dĩ, chỉ có thể tùy ý chọn hai món, cùng anh dùng com.

Lúc Phí Tư Nặc dùng com rất yên tĩnh, anh không nói lời nào, Phương Trì Hạ cũng không tiện làm phiền người ta ăn com, chỉ có thể chờ giải quyết xong bữa ăn này lại nói đến chuyện chính sự.

Trên bàn ăn hai người ngồi bày rất nhiều cột hoa hồng, không phải cắm trong bình mà là trong một lẵng hoa được trang trí đặc biệt cắm ở hai bên bàn, trang trí đến mức rất tỉ mỉ, cũng rất lãng mạn.

Trên bàn còn điểm xuyến rất nhiều ngọn nến, như thế ánh nền trang trí bữa ăn tối.

Phương Trì Hạ ngồi có chút không thoải mái, một bữa com, chỉ nếm qua một chút liền ngồi chờ Phí Tư Nặc.

Cô cho rằng, anh là đàn ông nên sẽ giải quyết xong rất nhanh.

Ai biết, Phí Tư Nặc không biết là trời sinh như vậy hay là cố ý, ăn một bữa com chậm đến lạ kỳ, động tác còn rất lơ đãng.

Phuong Tri Hạ lại thật không tiện thúc giục anh, chỉ có thể tiếp tục chờ ở bên cạnh.

Thật vất vả rồi cục cũng đợi được bữa ăn kết thúc, Phuong Tri Hạ lần thứ hai lấy tài liệu ra, "Chuyện hợp đồng, chúng ta có thể..."

Một câu còn chưa nói hết, chuông điện thoại di động của Phí Tư Nặc bỗng nhiên reo lên.

Phuong Tri Hạ ngẩn ra, trong lòng có loại dự cảm xấu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 270: Theo anh đi vào phòngc khổng lồ

Quả nhiên, sau khi Phí Tư Nặc nhận điện thoại, ánh mắt chuyển hướng cô, về mặt ấy này, "Thật ngại quá, tôi có chút chuyện cần phải đi xử lý trước, hợp đồng này, xem ra chỉ có thể hẹn lần sau rồi."

Anh nói tôi hững hờ, nghe vào dường như rất áy náy, thế nhưng, Phuong Tri Hạ xét theo những hành vi trước của anh thì một chút cũng không nhìn ra về ấy này.

Phí Tư Nặc cũng không nói thêm gì, chỉ có nhiều hứng thú nhìn cô một cái, xoay người, đang chuẩn bị rời đi, Phuong Tri Hạ bỗng nhiên đi lên trước vài bước, ngăn cản anh, "Mất khoảng bao lâu, tôi đi với anh!"

"Ờ?" Phí Tư Nặc giống như đối với cô rất bất ngờ, đuôi lông mày đều nhướng lên.

Phuong Tri Hạ nhẹ nhàng cup mắt chậm rãi ngừng lên, "Tôi giúp anh, sau khi xử lý xong chuyện của anh, anh liền giúp tôi giải quyết chuyện Dung Hi."

"Được." Phí Tư Nặc đối với đề nghị này của cô dường như cảm thấy rất hứng thú, khỏe môi đều mang theo ý cười.

"Theo tôi!" Đi ở phía trước, anh dẫn cô lên lầu khách sạn.

Phuong Tri Hạ theo anh đi lên lầu, vừa đi vừa không chút biến sắc nhìn xung quanh.

Cứ đi theo một người như thế, cô ổn hay không?

Có điều, cô cảm thấy, Phí Tư Nặc dường dường là người gia tộc Chris, hẳn là sẽ không làm ra chuyện khác người gì.

Phí Tư Nặc dẫn cô lên lầu, sau đó tiến vào một căn phòng.

Phuong Tri Hạ vẫn đi theo anh, nhưng khi tới cửa thì ngừng bước.

"Tôi chờ ở ngoài cửa là được rồi."

Phí Tư Nặc nhún vai một cái, về mặt không đáng kể đáng.

Tự mình đi vào phòng, cửa phòng theo đó cũng đóng lại.

Phuong Tri Hạ vẫn chờ ở bên ngoài, cô cho rằng anh có thể giải quyết nhiều nhất là một hai giờ, ai biết chờ đến tối gần mười giờ, vẫn không thấy anh có ý định đi ra.

Trên bàn trà, điện thoại di động của cô lấp lánh ánh sáng, nhưng vì cất trong túi nên cô không để ý đến.

Quán rượu này là được bao hết, hành lang không có bất kỳ ai.

Phuong Tri Hạ một mình đứng bên ngoài, mãi mới chờ được đến lúc đến Phí Tư Nặc đi ra thì đã hơn mười một giờ đêm.

Phuong Tri Hạ tựa ở góc tường, có chút buồn ngủ.

Phí Tư Nặc mở cửa phòng đi ra, ánh mắt liếc nhìn cô vẫn còn ở bên ngoài, dường như có hơi bất ngờ.

Anh là đang có ý làm khó dễ, thế nhưng anh không nghĩ tới cô lại cứ đợi lâu như vậy không rời đi.

Cô gái này... giống như tiểu cường (con gián) vậy!

"Nguyên nhân!" Không có bất kỳ ngữ cảnh trước sau, anh nhìn thấy cô, trực tiếp mở miệng hỏi.

Một câu đột ngột như thế, nhưng Phuong Tri Hạ lại hiểu ý của anh.

Anh hỏi cô tại sao lại đợi đến bây giờ!

Đứng lên, cô nhìn anh, giọng nhàn nhạt, "Quan hệ của Dung Hi và hoàng gia sớm được Lạc phu nhân lúc còn sống thành lập tốt từ trước, tôi chỉ không muốn phá hủy tâm huyết của phu nhân."

Phí Tư Nặc đối với cô giống như có hơi bất ngờ, sững sốt một hồi lâu, giật lấy văn kiện trong tay cô, nhìn cũng không nhìn, bàn tay hướng về phía cô, "Bút."

Phuong Tri Hạ lập tức tìm trong túi lấy ra một cây bút đưa cho anh.

Phí Tư Nặc loẹt xoẹt kí tên của mình, sau đó đưa tài liệu cho cô.

"Cảm ơn, tôi nên về rồi." Phuong Tri Hạ nhận lấy tài liệu, xoay người, muốn rời khỏi, Phí Tư Nặc chợt bay tới một câu, "Tôi đưa cô về."

"Không cần, cảm ơn." Phuong Tri Hạ cũng không quay đầu lại, bước chân rời đi rất nhanh.

Phí Tư Nặc không chút biến sắc nhìn bóng lưng cô biến mất, lười nhác dựa vách tường, mặt mày u tối lạ thường...

Phuong Tri Hạ một đường đi xuống lầu, ra khách sạn, vừa mới chuẩn bị đến ven đường đón xe, một chiếc xe kết một cái ngừng ở trước mặt cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 271: Không biết là anh sẽ lo lắng cho em sao?

Cửa sổ xe bị hạ xuống, mặt Lạc Dịch Bắc thò mặt từ bên trong ra.

Vừa đi ra đã nhìn thấy anh, Phuong Tri Hạ có chút ngoài ý muốn.

Đã muộn như vậy mà anh còn xuất hiện ở đây khiến cô có chút cảm động.

Nhưng nhìn mặt Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nặng nề, trong ngực cô vừa dâng lên chút xúc động liền dập tắt toàn bộ.

Lạc Dịch Bắc sắc mặt rất lạnh, ánh mắt cũng lạnh lẽo, cảm giác như khởi bình vãn tới vậy.

Đẩy cửa xe ra, anh rống lên “Bây giờ đã mấy giờ? Chỉ là một cái họp đồng, kí một cái, không kí thì trực tiếp rời đi, có gì mà lâu như vậy? Gọi điện thoại nhiều như vậy cũng không nghe, không biết...”

Anh nói rất nhiều, giọng điệu tức giận nặng nề, lời còn chưa nói hết, thỉnh thoảng bị Phương Trì Hạ cắt ngang “Không biết cái gì?”

Nặng nề đầu nhìn anh, thần sắc cô rất lạnh nhạt, giống như chuyện gì cũng không sao.

Mặt Lạc Dịch Bắc trầm xuống, ánh mắt như sắc bén hơn vài phần.

“Anh lo lắng cho em sao?” Cô lại hỏi thêm một câu, còn mang theo vài phần mỉa mai.

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc càng chìm xuống.

Phương Trì Hạ quan sát thần sắc của anh, lui về sau vài bước.

Vừa rồi, quả thật châm chọc.

Nói cho đúng, hẳn là tự giễu.

Cô cảm thấy, Lạc Dịch Bắc chắc chắn sẽ không có chuyện lo lắng cho cô.

Lời vừa nói ra miệng, nhìn sắc mặt anh không đúng, ý thức được mình đã làm gì đó không đúng, lấy lại tinh thần, như không có việc gì đi lên xe “Khuya rồi, đi về trước đi!”

Cô không phải sợ anh, cô chỉ không muốn khiêu khích hắn ở trên đường.

Vừa bước đi, lại bị hắn hét lên “Đứng lại!”

Phương Trì Hạ không để ý đến anh, bước chân chẳng ngừng không dừng lại còn đi chuyển nhanh hơn.

Đồ đạc mới đứng lại.

Anh xấu tính như vậy, chọc tới anh, vạn nhất như lần trước, gãy vò ở trên đường, gãy mai lại không còn mặt mũi đi ra ngoài!

Cô chạy đi rất nhanh, chạy nhanh tới xe.

Kéo cửa sau ra, muốn ngồi xuống, còn chưa kịp hành động, trước cửa lại bị anh chặn lại.

Lạc Dịch Bắc ngăn cửa xe lại, lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt sắc bén khiến cho người khác sồn tóc gáy.

“Về nhà trước đi! Có chuyện gì chúng ta về nhà rồi nói!” Phương Trì Hạ lúc trước bị anh gãy vò ở trên đường, có chút sợ hãi lại làm chuyện xằng bậy, đẩy anh ra muốn chui vào trong xe.

Vừa mới hành động, thất lực bị siết chặt lại, còn chưa thấy được tình huống, cả người bị một sức mạnh đẩy vào sau lưng xe.

Tư thế như vậy khiến cho Phương Trì Hạ cảm thấy rất nguy hiểm.

Lạc Dịch Bắc đề lên người cô, hai tay để hai bên người cô, ánh mắt lạnh lẽo nhìn cô, âm thanh không có chút nhiệt độ “Còn chưa nói xong, muốn đi đâu?”

“Đi về trước đi!” Phương Trì Hạ đẩy đẩy anh, chuyển người muốn đi lại bị anh kim lấy ngồi xuống.

“Vừa rồi sao không nghe điện thoại?” Lạc Dịch Bắc nhìn cô từ trên xuống, bộ dáng thăm vấn, chậm rãi hỏi.

“Điện thoại? Em toàn để chế độ im lặng, quên mở lại.” Phương Trì Hạ từ trong túi xách lấy điện thoại ra nhìn, thấy có nhiều cuộc gọi nhờ của anh như vậy cũng sờ.

Cô thật sự không chú ý đến..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 272: Thuận theo như vậy

Có 6 cuộc gọi nhờ, toàn bộ đều là Lạc Dịch Bắc gọi.

Phương Trì Hạ nhìn chăm chăm thông báo, ngừng đầu, kinh ngạc nhìn về phía anh.

Anh đang lo lắng cho cô vì cô ở một mình với Phí Tư Nặc?

“Mới vừa rồi luôn ở bên trong sao?” Lạc Dịch Bắc lạnh mặt hỏi.

Giọng điệu của anh rất nặng nề, ánh mắt còn rất lạnh khiến cho Phương Trì Hạ cả người rét run, nhịn không được ngửa ngửa ra sau.

Kéo ra khoảng cách giữa cô với anh, tìm từ ngữ để giải thích “Giữa trưa tôi lại thấy có vấn đề, chưa kí họp đồng được, lúc sau Phí Tư Nặc bận rộn, em ở bên ngoài chờ anh ta rất lâu.”

Lạc Dịch Bắc híp híp mắt, cánh tay đặt bên người cô, mặt không biểu tình hỏi lại “Tại sao không đi?”

Lời này anh hỏi không liên quan đến chuyện đau khổ, giống như việc này cùng lợi ích của mình không liên quan.

Phương Trì Hạ nghe lời anh nói thì lông mày nhăn nhó, quay mặt rống với anh “Đây không phải là vì quan hệ của nhà anh sao? Nhiều năm tạo dựng quan hệ như vậy, cứ như vậy dễ chôn vùi không tiếc sao?”

Cô rống rất lớn, Lạc Dịch Bắc bị cô rống, biểu tình cũng sợ một chút.

Phương Trì Hạ khi hét lên khí thế lời lẽ rất hùng dũng, hét xong, hình như cũng ý thức được mình vừa làm cái gì, sắc mặt có chút xấu hổ, đầu hơi nghiêng nghiêng bên cạnh, giả bộ như không có việc gì đẩy đẩy anh “Lên đi.”

Tay cô còn trên ngực anh, mắt Lạc Dịch Bắc rũ xuống, ánh mắt lạnh nhạt nhìn trên tay cô, không lấy ra ngược lại còn nắm chặt tay cô.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, mặt cứng ngắc nhìn qua, liếc mắt nhìn hắn một cái, muốn rút tay về, Lạc Dịch Bắc lại giữ chặt tay cô không buông ra.

“Vì Lạc gia?” Cả người giam cô vào giữa thân xe, anh nhăn nhó lông mày.

Phương Trì Hạ biết anh không thích có liên quan quá nhiều đến Lạc gia, vội vàng tìm từ nói “Là em quên nhiều, sau này sẽ không như vậy nữa.”

Nói xong cô quan sát sắc mặt Lạc Dịch Bắc, cô nghĩ rằng Lạc Dịch Bắc lại hiểu lầm cô.

AI ngờ anh nhìn cô, rất cao ngạo lạnh lùng nói một câu “Lạc gia làm việc từ trước đến nay đều không quan tâm người khác, về sau lại gặp chuyện này, trực tiếp rồi đi luôn đi”

Phuong Trì Hạ giật mình, kinh ngạc hôm nay anh lại nói chuyện tốt như vậy.

Lạc Dịch Bắc nhìn mặt cô, lại bổ sung thêm một câu “Những chuyện như vậy Lạc gia không cảm thấy đáng tiếc!”

Lạc Dịch Bắc quay người muốn rời khỏi, như nghĩ đến cái gì, cả người bỗng nhiên quay lại.

Phuong Trì Hạ chuẩn bị đứng thẳng người nhìn động tác của anh lại nghiêng người cảnh giác nhìn anh.

“Còn có.” Lạc Dịch Bắc duỗi cánh tay lấy điện thoại của cô chuyển từ im lặng lại thành chuông, mặt nghiêm túc nói “Về sau, điện thoại luôn phải duy trì trạng thái này 24 tiếng!”

Anh nói rất bá đạo, tình huống hai người hiện giờ rất bất lợi cho Phuong Trì Hạ, hẳn nói cái gì, Phuong Trì Hạ đều bị động gắt đầu “Em biết.”

Lạc Dịch Bắc nghe câu trả lời của cô thấy rất thỏa mãn, một tay nâng ôm người cô lên.

Mở cửa xe, anh đi lên phía trước.

Phuong Trì Hạ theo sát anh, hai người chạy nhanh về biệt thự.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 273: Thấy hứng thú với anh ta đến vậy sao?

Phuong Trì Hạ hôm nay biết rất nhiều tin tức, về đến nhà, tắm rửa xong từ phòng tắm đi ra, dùng khăn lau tóc dài, rất thuận miệng nói “Đúng rồi, hôm nay em nghe được rất nhiều tin tức về R quốc.”

Cô rất ít khi nói chuyện phiếm như vậy với Lạc Dịch Bắc, nghe được cô nói như vậy, anh vậy mà có chút sung sướng ngoài ý muốn.

Ai ngờ, tâm trạng như vậy còn chưa được hai giây, lại bị lời tiếp theo của Phuong Trì Hạ dập tắt.

Phuong Trì Hạ nói “Toàn bộ đều nói về Phí Tư Nặc.”

Lạc Dịch Bắc đêm hôm khuya khoắt nào có tâm trạng nghe nữ nhân của mình nói về người đàn ông khác, khuôn mặt anh tuần lập tức lạnh xuống.

Phuong Trì Hạ đứng quay lưng về anh, căn bản không biết anh như thế nào, cũng không ý thức được mình có gì nói không đúng.

Cô lau tóc dài, tiếp tục nói chuyện với anh “Phí Tư Nặc là thuộc gia tộc Chris. MÃ địa vị của gia tộc Khắc Lý Tư ở R quốc hình như không có đối thủ a?”

“Gia tộc Khắc Lý Tư có truyền thống còn cùng trên đường cầu kết phải không?”

“Về sau nếu mỗi lần kì họp đồng, vương thất đều giao cho Phí Tư Nặc làm chủ vậy khả năng sau này hợp tác cũng sẽ không thuận lợi như vậy.”

“Đúng rồi, gia tộc Khắc Lý Tư không phải quý tộc Châu Âu sao? Vậy mà Phí Tư Nặc lại là con lai?”

“So với quý tộc, Phí Tư Nặc thoát nhìn kì thật càng giống...”

Cô nói rất nhiều, kì thật chỉ là tùy ý nói chuyện phiếm với anh mà thôi.

Cô coi Phí Tư Nặc thành khách của Dung Hi, nói chuyện phiếm với Lạc Dịch Bắc cũng như tùy ý trò chuyện về bối cảnh một vị khách vậy.

Thuận miệng nói chuyện của khách thật ra cũng chỉ là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà sắc mặt Lạc Dịch Bắc lại càng ngày càng thối.

Nhất là nghe được từ trong miệng cô nói đến ba chữ Phí Tư Nặc.

Mặt Phuong Trì Hạ từ đầu đến cuối căn bản không nhìn về phía ah, vẫn không thấy có chuyện gì.

“Đúng rồi, Phí Tư Nặc...” Đứng ở trên ban công còn chuẩn bị nói cái gì đó, bỗng nhiên bị một cái bóng bao trùm, lấy lại tinh thần ngẩng đầu liếc mắt nhìn Lạc Dịch Bắc sắc mặt âm trầm, cô sửng sốt một chút, khăn mặt trong tay rơi xuống mặt đất.

“Sao vậy?” Phuong Trì Hạ lui về sau hai bước, lưng dựa lên lan can bảo hộ.

“Tiếp tục!” Lạc Dịch Bắc sắc mặt rất thối, nhưng không giống như tức giận lạnh lùng nặng nề, thậm chí còn có chút tàn mạn.

Nhưng anh càng như vậy, sống lưng Phuong Trì Hạ càng lạnh lẽo.

Đây là khí thế của riêng Lạc Dịch Bắc, cho dù đang cười nhưng vẫn có khí lạnh vô hình toát ra từ trong người, khiến cho người khác cảm thấy áp lực.

Phuong Trì Hạ từ đầu đến cuối không biết đang phát sinh chuyện gì, nhưng mà đầu cô lại phản ứng rất nhanh.

Bị Lạc Dịch Bắc nhìn lập tức ý thức được vấn đề tại lời nói của mình.

“Rất hứng thú với chuyện của anh ta sao?” Đuôi mắt Lạc Dịch Bắc này lên, trong mắt như đang nổi lên cái gì.

“Nói cái gì đó?” Phuong Trì Hạ đẩy đẩy anh.

“Sao không tiếp tục?” Lạc Dịch Bắc nhìn cô, bước lên hai bước.

“Em nói xong rồi!” Phuong Trì Hạ để tay lên lan can, người ngửa ra sau trả lời hần.

“Nói vậy đã xong rồi sao?” Lạc Dịch Bắc hình như hơi thất vọng, hai tay chống hai bên người cô, cả người cứ như vậy không có ý rút lui.

“Xong rồi, đã khuya chúng ta nên nghỉ ngơi, trở về phòng thôi!” Phuong Trì Hạ chống tay lên ngực anh, đẩy đẩy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 274: Anh có phải đang ghen không?

Nhưng mà lại không đẩy ra được.

Sức mạnh nam nữ khác biệt, khi Lạc Dịch Bắc không muốn phối hợp cô cũng không làm gì được anh.

Phuong Trì Hạ chịu không được không khí giữa hai người, cả người chỉ có thể không ngừng ngửa ra phía sau.

Lạc Dịch Bắc cũng không phản nộ, nhưng mà ngữ điệu nói chuyện kia lại khiến cho Phuong Trì Hạ áp lực.

Từ trường của anh rất lạnh lẽo, hai người dựa vào gần như vậy, bên người Phuong Trì Hạ toàn bộ đều là không khí của anh, áp lực khiến cho cô không thờ nổi.

“Lạc Dịch Bắc, anh thả em ra trước đi!” Phuong Trì Hạ sàu khó tiếp tục gầy dựa.

Ngoài ý muốn vậy mà LAc Dịch Bắc lại buông cô ra.

Chỉ là, chỉ buông lỏng tay...

Cả người Phuong Trì Hạ vẫn dựa vào lan can, eo dựa trên lan can, nửa người trên bị anh là cho lên tục ngửa ra sau, chẳng khác gì cả người đều treo trên không trung.

Nếu buông lỏng tay, trực tiếp có thể làm cho cả người Phuong Trì Hạ mất trọng tâm, tùy thời đều có thể bị rơi xuống.

“KHông được!” sắc mặt Phuong Trì Hạ thay đổi, bối rối vòng tay qua cổ anh, nghiêng đầu liếc nhìn xuống dưới, cả người sợ đến run rẩy.

KHón kiếp!

Anh là đang cố ý dây vò cô a?

Lạc Dịch Bắc nhìn nhặt nhìn cánh tay đang ôm chặt cổ của anh nửa người trên hướng về phía cô, tư thế như vậy cũng xem như không có việc gì, tiếp tục nói chuyện của cô “Phuong tiểu thư, đêm hôm khuya khoắt, trước mặt chồng mình nói đến người đàn ông khác như vậy có được không?”

ANh nói chuyện bình nhắc khiến cho Phuong Trì HẠ khẩn trương, từ đầu đến cuối anh đều bộ dáng như không có việc gì, lời nói cũng rất chậm rãi.

Đây là đang tra tấn từ từ mà!

Phuong Trì Hạ bị anh làm cho phát điên lên!

Hết lần này đến lần khác cả người anh còn đến gần cô, phần eo Phuong Trì Hạ ở trên lan can, cứ nghiêng như vậy rất nhanh thành xoay tròn 360 độ.

Tư thế này rất khó, người không dẻo chắc chắn không làm được.

Hơn nữa tư thế này còn rất khó chịu.

Nhân lòng này, cô thấp giọng nói “Không được nữa rồi, eo em không chịu nổi nữa!”

Khi cô nói lời này không suy nghĩ gì nhiều mà rất tự nhiên.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại nói tiếp một câu “Như vậy sao? Anh còn chưa làm gì hết đó!”

Nói một câu đầy tà khí, mà mặt anh cũng không đổi sắc.

Phuong Trì Hạ bị hấn nói cho đến không biết nói gì.

“Về sau còn muốn nói chuyện của người đàn ông khác nữa không?” Ngón tay thon dài giữ chặt cảm cô, nhướn nhướn lông mày.

Phuong Trì Hạ biết mình lúc này phải thuận theo anh, anh nói cái gì cô cũng gật đầu.

Nhưng mà cánh tay cô còn quấn ở trên cổ anh, nếu như cô gặp nguy hiểm, anh cũng không tốt hơn được.

Hiểu được tình hình giữa hai người, nội tâm cô phản nghịch, nói chuyện cũng sắc bén “Lạc Dịch Bắc, anh đây là đang ghen sao?”

Lạc Dịch Bắc giật mình, sắc mặt ngưng kết vài giây.

“Có luật nào nói kết hôn thì không được nói chuyện của người đàn ông khác? Hay là chúng ta có ước định qua sao?” Nhìn anh, cô nhanh miệng phản kích.

Thế cục của hai người vốn do Lạc Dịch Bắc làm chủ trong chớp mắt lại bị cô tiếp nhận quyền điều khiển.

Phuong Trì Hạ lúc trước cũng không có ước định chuyện này với anh, lời này của cô đem Lạc Dịch Bắc chặn lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 275: Độ mềm dẻo kém như vậy

Lạc Dịch Bắc híp hai mắt lại, ánh mắt nhìn cô như dao lăm lăm trên mặt cô, thấy ánh mắt kia Phuong Trì Hạ nhìn không được run rẩy.

Kinh ngạc nhìn anh, Phuong Trì Hạ đang nghĩ anh có thể hay không trực tiếp đẩy tay của cô ra, đem cô ném xuống, thì hấn nhìn nhặt nói “Anh, chỉ là đang nhắc nhở, em có thể làm ngược lại nhưng mà tự gánh lấy hậu quả!”

Anh nói tàn mạn, khẩu khí không nóng không lạnh.

Nhưng mà trong lời nói lại có ý uy hiếp rõ ràng.

Hậu quả thế nào cô không cần nghĩ cũng biết.

Phuong Trì Hạ bị anh nói một câu khiến mặt thoát trắng thoát đỏ.

“Anh tránh ra trước!” Xấu hổ một lúc lâu mới anh đứng thẳng lên, thì Lạc Dịch Bắc lại nghiêng người qua bên này.

“Lạc Dịch Bắc, anh làm gì vậy? Eo em thực sự không được!” Phuong Trì HẠ sợ đến biến sắc, tay bối rối kéo áo hấn.

“Người cứng như vậy mượn cơ hội này rèn luyện không tốt sao?” Lạc Dịch Bắc nắm chặt eo nhỏ của cô, vẫn như cũ về mặt không đếm xỉa tới.

Phuong Trì Hạ tức giận đến mức nghĩ vung cho anh một quyền.

Cả người cô một nửa bị anh giữ một nữ treo trên ban công, cả người gần như gấp xuống dưới chân.

Đã mềm dẻo như vậy mà vẫn bị anh lấy ra nói!

“Lời vừa rồi của anh đã nghe thấy chưa?”

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc quan sát biến hóa của cô, ung dung nói.

Phương Trì Hạ đánh cũng không thắng được hắn, lại bị gậy vò đến mức này nếu như còn bướng bỉnh đó là tự chịu tội.

“Nghe thấy rồi, nghe thấy rồi.” Giọng điệu mềm dẻo, anh nói cái gì cô cũng phụ họa theo.

Lạc Dịch Bắc đối với câu trả lời của cô rất thỏa mãn, khóe môi cười cười, tiếp tục không đề ý nói chuyện với cô “Sớm như vậy chẳng phải tốt sao.”

Giọng điệu của anh thật sự là giọng nói chuyện phiếm, thậm chí còn rất nhã nhặn.

Phương Trì Hạ nhìn anh như vậy, con mắt đều phun ra lửa, nhưng lại không biết phát tiết thế nào.

Lạc Dịch Bắc sắc mặt hòa hoãn hơn không ít, thậm chí còn lấy tay ra nâng ở sau lưng cô, động tác rất nhỏ nhưng lại giảm bớt cho cô khỏi bị vòng bảo hộ của cô không ít.

Nhưng mà anh còn không cho cô đứng lên.

“Anh rốt cuộc là muốn như thế nào?” Phương Trì Hạ nhẹ giọng đàm phán với anh.

“Em nói lại nên nghe lời anh thế nào, anh sẽ kéo em lên.” Anh trêu chọc cô, cảm giác như đùa với sùng vật trong nhà, ngữ điệu lười biếng kia khiến cho Phương Trì Hạ cắn răng không ngừng.

Phương Trì Hạ không biết anh muốn nghe cái gì, khi anh nói để cho cô kiểm điểm lại hành vi, nghĩ lại, cô nói “Về sau nếu như trở về khuya, em sẽ báo sớm cho anh!”

Lạc Dịch Bắc sững sờ một chút, không nói chuyện.

“Điện thoại sẽ luôn duy trì 24/24, sẽ không xuất hiện lại tình huống ngày hôm nay.” Phương Trì Hạ còn nói.

Lạc Dịch Bắc nhấp nháy môi, cũng không nói gì.

Phương Trì Hạ bất động thanh sắc nhìn hân chăm chăm, thấy anh không có động tĩnh, nhủu mảy một lát, còn nói “Em nói chuyện của PHÍ TƯ NẶC cũng không có ý gì, là hôm nay đi nghe được một ít tin tức, muốn nói chuyện với anh mà thôi.”

Lạc Dịch Bắc mặt mày hình như giãn ra một chút, nhưng vẫn không kéo cô lên.

Phương Trì Hạ ôm lấy cổ hắn, bỗng nhiên nói một câu “Chồng à, eo em thật sự rất đau...”

Lạc Dịch Bắc “...”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 276: Tầm quan trọng của lão công

Một tiếng xung hô, làm Lạc Dịch Bắc sững sờ một chút.

Tiếng Phương Trì Hạ tương đối uyển chuyển, nghe tới thực làm người ta thư thái, tiếng nói kiểu mềm làm Lạc Dịch Bắc xem chút nữa nhận không được.

Ánh mắt rất có hứng thú mà nhìn cô, anh chính là bị cách xưng hô kia của cô lấy lòng, mỗi móng mở lên một vòng cung nhỏ.

“Vừa kêu cái gì?” Ánh mắt lướt qua mặt cô, anh như vô ý mà hỏi.

Phương Trì Hạ bất động thanh sắc quan sát thần sắc anh, sắc mặt anh hình như tốt lên đôi chút, chắc chắn là vừa rồi cô gọi anh như vậy là có hiệu quả.

Cô thật sự không biết như thế nào mới có thể làm cho hắn vui vẻ, lúc này cô gọi hắn như cũng chỉ là buột miệng mà thôi.

Chẳng qua, cô cũng không muốn như vậy mà kêu anh, hơn nữa lúc này cũng không phải lúc ra về.

Không cùng anh tách ra, cô ôm lấy cổ anh, liền như vậy nhìn anh, một lần nữa kêu anh: "Lão công".

Lạc Dịch Bắc ánh mắt thâm trầm nhìn cô, hai tay ôm eo cô nhích lên phía trước, thân thể cô ngã ra sau lại bị anh dùng lực kéo lên.

Anh dùng lực có điểm lớn làm thân thể Phương Trì Hạ nghiêng về phía trước liền đụng phải ngực anh.

Lạc Dịch Bắc thuận tay đem cô ôm vào lòng. Mặt đối mặt, cả hai gần nhau trong ganh tấc.

Phương Trì Hạ sững sờ một chút. Khóe miệng Lạc Dịch Bắc như có như không hiện lên một vòng cung.

Khoảng cách giữa cả hai thật gần, gần đến mức cô có thể cảm thấy từng nhịp hô hấp của anh.

Thật là nóng!

Phương Trì Hạ cũng như vậy mà nhìn anh, đột nhiên bị anh dùng ánh mắt như vậy nhìn. Trong ngực trái tim cô cứ nhảy bang bang.

Cô có chút không tự nhiên muốn tách ra nhưng vừa mới cử động, liền bị Lạc Dịch Bắc cường ngang ôm lại.

“Phương tiểu thư, em đây là đang ngượng ngùng sao?” Anh trêu trọc nói, đôi lông mày thậm chí còn hơi nâng lên.

"Tôi,...tôi chỉ là nghĩ muốn đi vào phòng" Phương Trì Hạ chống tay muốn kéo dần khoảng cách giữa anh và cô, nghiêng đầu liền muốn đi vào trong phòng. Lạc Dịch Bắc chế trụ cằm dưới của cô, môi hướng môi cô mà hôn lên.

Phương Trì Hạ ngờ ra, như một phản xạ có điều kiện cô tìm kiếm thứ gì đó để ngăn trở giữa hai người nhưng lại bị anh túm lấy cổ tay.

Hung hăng hôn cô một chút, miệng anh nâng lên một vòng cung. Buông môi cô ra anh thật là ác mà dùng đầu ngón tay miết miết môi của cô.

“Cũng không tệ lắm” Nhẹ nhàng ném xuống một câu liền đi vào phòng.

Một câu không đầu, không đuôi, cũng không biết là chỉ cái gì.

Phương Trì Hạ đứng đơ tại chỗ, mặt vừa trắng lại vừa hồng.

Anh đây là thích cô sao?

Phương Trì Hạ đứng trên ban công một chút cũng liền theo Lạc Dịch Bắc về phòng.

Vừa rồi, làm động tác yêu cầu đầu khó cao như vậy, eo của cô bây giờ giống như không còn là của cô nữa vậy, đi cũng thật là khó khăn.

Lạc Dịch Bắc ý vị thâm trường mà nhìn cô: "Có cần tôi giúp em không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 277: Tim đập nhanh hơn

Đầu số gây tội chính là anh, Phương Trì Hạ không hề tức giận chút nào.

Nghiêng đầu, cô cúi kính hét về phía anh; “Cút!”

Cô đôi sắc mặt rất nhanh, lúc trước vẫn còn nũng nịu muốn làm gì thì làm, mới đó mà sự can đảm đã bay lên trời.

Đôi mắt Lạc Dịch Bắc nháu lại, ánh mắt thâm trầm.

Phương Trì Hạ làm như không thấy ở trên sofa ngồi một lúc, đại khái là có chút sợ sẽ chọc đến anh lần nữa, nghĩ một hồi liền đứng lên đi ra bên ngoài: “Đêm nay em ngủ phòng bên cạnh.”

“Có thể.” Ngoài ý muốn Lạc Dịch Bắc lại vui vẻ đồng ý.

Phương Trì Hạ ngẩn ra, có chút nghi ngờ mình nghe lầm.

Lạc Dịch Bắc chỉ nhìn cô, khóe môi lạnh lùng cong lên, cũng không giải thích.

Phương Trì Hạ không xác định được nhìn anh một cái, tiếp tục đi ra bên ngoài.

Động tác của cô có chút khó khăn, lúc đi ra eo cũng không thẳng nổi, dáng vẻ kia như bị người nào hung hăng chà đạp.

Lúc sắp đi ra ngoài cửa Lạc Dịch Bắc lại đi tới.

Ánh mắt đảo qua đảo lại trên người cô vài lần, sau đó bổ sung nửa câu còn thiếu: “Anh đi cùng em.”

Phương Trì Hạ ngẩn ra, biểu cảm trên mặt liền cứng lại.

Cô biết anh không dễ nói chuyện như vậy!

Lạc Dịch Bắc hoàn toàn làm lơ ánh mắt của cô, đi vào phòng ngủ bên cạnh.

Đi được vài bước, như là nghĩ đến cái gì lại lui trở về.

Ánh mắt lại nhìn đáng đi quý dị của cô, anh bỗng nhiên đi về phía cô chặn ngang bệ lên.

Phương Trì Hạ giật mình, thân thể rõ ràng cứng lại: “Em có thể tự đi.”

Lạc Dịch Bắc lãnh lạnh liếc cô một cái, cũng không để ý đến lời cô nói.

Phương Trì Hạ muốn đẩy anh ra nhưng sau khi nâng tay lên lại có cảm giác mình quá kiêu ngạo.

Sắc mặt cô bình thường lại sửa thành ôm cổ anh.

Lạc Dịch Bắc nhìn thẳng phía trước, giống như đã quen với động tác của cô.

Phương Trì Hạ ngược mắt, tầm mắt không một tiếng động dừng trên mặt anh.

Lạc Dịch Bắc là loại người tự có ánh sáng thuộc về mình, ngũ quan đặc biệt đẹp, mọi góc độ đều hoàn mỹ.

Phương Trì Hạ ngửa đầu nhìn anh, góc độ này vừa vặn có thể nhìn thấy đường cong nơi cằm và đôi môi của anh.

Hình dáng mỗi anh đặc biệt gọi cảm, rất mỏng, dù dùng dao phẫu thuật để điều khắc thì cũng không có hình dáng như vậy, khí chất lạnh lùng lúc nào cũng có thể đông cứng người đối diện nhưng đôi môi lại vô cùng lãng lợ, giống như cánh hoa xinh đẹp.

Phương Trì Hạ tỉnh bơ nhìn anh như vậy, cũng không biết mình làm sao, bỗng nhiên nhớ lại hình ảnh quay chậm hai người hôn nhau nồng nhiệt.

Đại khái là ánh mắt của cô quá mức nóng bỏng, nên Lạc Dịch Bắc không nhìn cũng cảm giác được.

Rũ mắt nhìn lướt qua khuôn mặt cô, anh có chút ngoài ý muốn nhìn chằm chằm cô, khóe môi đẹp khê khép mở: “Làm sao vậy?”

Bốn mắt chạm vào nhau, sắc mặt Phương Trì Hạ có chút không được tự nhiên, nhịp tim bỗng nhanh hơn một chút.

Phản ứng như vậy làm cô hơi sững sốt, ánh mắt có chút chật vật không nhìn anh nữa: “Không có việc gì.”

Lạc Dịch Bắc lại quan sát phản ứng của cô thêm một chút, khóe môi như có như không cong lên.

Hai người tiếp tục đi về phòng, Lạc Dịch Bắc dùng tư thế công chúa để ôm cô, cánh tay của Phương Trì Hạ đang vòng trên cổ anh, hình ảnh của hai người lại có sự hài hòa ngoài ý muốn. ....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 278: Tiểu Tả cùng ông nội bắt ngờ đột nhập

Sau khi cưới Phương Trì Hạ đã thử chia phòng ngủ rất nhiều lần, nhưng số lần thành công đã ít nay còn ít hơn.

Đêm nay cũng như thế.

Vốn dĩ cô cũng không trông chờ quá nhiều, chỉ thuận miệng nói chia phòng ngủ mà thôi, nếu Lạc Dịch Bắc dễ dàng đồng ý với cô ngược cô càng ngoài ý muốn.

Thật ra chỉ cần anh biết nặng nề không gây vỏ lẩn lộn thì Phương Trì Hạ cũng không bài xích việc ngủ chung với anh.

Cũng đã kết hôn rồi, nên làm cũng đã làm qua, nếu còn bài xích thì có chút kiêu ngạo.

Lúc Lạc Dịch Bắc ngủ rất thích ôm cô, dùng tư thế bá đạo ôm cứng eo cô, còn lôi kéo hai tay của cô đặt trên cổ anh.

Đây là một tư thế rất thân mật, lúc trước Phương Trì Hạ có chút không quen sẽ bài xích.

Nhưng sau đó đã dần thành thói quen, rất nhiều lần thậm chí không cần anh lôi kéo tự mình chủ động ôm cổ anh.

Lần này cũng vậy.

Lạc Dịch Bắc nhìn động tác của cô cũng sững sốt một chút.

Sau khi phản ứng lại, khỏe mới có chút hạ xuống nhưng cũng chưa nói gì.

Hai người dùng tư thế rất hài hòa ôm nhau ngủ một đêm, sáng sớm hôm sau điện thoại của Lạc Dịch Bắc đã vang lên.

“Đồ đồ đồ” âm thanh chấn động, kêu liên tục giống như có việc gì rất gấp gáp.

Phương Trì Hạ mơ mơ màng màng bị đánh thức, nhìn thoáng qua cửa sổ thấy trời vẫn chưa sáng.

“Điện thoại của anh!” Tay đẩy đẩy người Lạc Dịch Bắc, muốn đánh thức anh, Lạc Dịch Bắc lại chỉ siết chặt vòng ôm, cúi người chôn mặt ở cổ cô mà cô cọ, thậm chí còn chơi xấu cắn cô một cái rồi tiếp tục ngủ.

Rất rõ ràng anh có nghe thấy.

Hơn nữa, cô cũng đã bị đánh thức rồi, lấy thính giác nhạy bén của anh sao có thể không phát hiện ra.

Phương Trì Hạ biết anh chỉ không muốn để ý tới mà thôi.

Điện thoại của mình mà còn không thèm để ý, Phương Trì Hạ cảm thấy cô cũng không nên quản quá nhiều.

Hơn nữa lúc này thật sự quá sớm, nhiều nhất cũng khoảng 5 giờ.

Không quan tâm tiếng chuông điện thoại, Phương Trì Hạ dùng chăn bọc kín thân thể mình, nhắm hai mắt lại.

Điện thoại trên sofa vẫn còn kêu liên hồi.

Cũng không biết qua bao lâu, rốt cuộc cũng dừng lại.

Phương Trì Hạ tỉnh dậy lần nữa cũng đã là một giờ sau, mơ mơ màng màng bị tiếng bước chân dưới lầu một đánh thức.

Rõ ràng có hai tiếng bước chân còn có giọng nói non nớt của trẻ nhỏ: “Ông nội, ông nói xem chúng ta đến bất ngờ như vậy thì anh Dịch Bắc có vui hay không?”

“Cháu đã nhìn thấy biểu cảm nào khác trên mặt anh cháu bao giờ chưa?” Một giọng nói trầm ổn của người đàn ông trung niên vang lên.

“Ông nói chuyện rất sắc bén, đừng trực tiếp như vậy a, hi hi!”

“Ông chỉ ăn ngay nói thật thôi.”

Đối thoại của hai người rất ngắn gọn, giọng nói còn rất quen thuộc.

Tiểu Tà cùng Lạc Ân Kỳ!

Lúc này mà lại nghe được giọng nói của hai người ở chỗ này khiến Phương Trì Hạ như bị dội một gáo nước lạnh, con sâu ngủ đã chạy trốn không thấy bóng dáng, cả người tức khắc tỉnh táo.

Tiểu Tà cùng ông nội tới đây?

Tiếng bước chân càng ngày càng gần, giống như đi về phía bên này.

Sắc mặt Phương Trì Hạ trắng bệch, không phải hai người đang ở Nice sao?

Cô có chút khản trương, nghe tiếng bước chân càng ngày càng gần, trái tim nhảy dựng lên.

“Lạc Dịch Bắc, anh mai tinh lại! Ông nội của anh đã đến đây! Làm sao bây giờ?” Phương Trì Hạ bỗng nhiên luống cuống đẩy người đàn ông bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 279: Tư tưởng của cháu thật không trong sáng

Phương Trì Hạ phản xạ có điều kiện muốn kéo cửa phòng, nhưng Tiểu Tà cùng ông nội đã đi đến tầng này.

Chi cần vừa đi ra thì sẽ bị bắt gặp.

“Lạc Dịch Bắc, anh mau nghỉ cách a!” Ngày thường Phương Trì Hạ dù gặp rất nhiều việc đều trầm ổn không loạn, nhưng vừa đề cập đến việc bại lộ mối quan hệ của hai người thì cô rất khản trương, hơn nữa không hề che dấu chút nào.

Lạc Dịch Bắc nhắm mắt lại, đáng vẻ như còn đang ngủ say chưa hề tỉnh lại.

Phương Trì Hạ biết anh đã tỉnh, chỉ là không để ý cô mà thôi, nhện không được lại đẩy anh lần nữa: “Ông nội và Tiểu Tà sắp đi vào rồi!”

Giọng cô rất hoảng loạn, mày đẹp gắt gao nhu lại, trên khuôn mặt nhỏ đầy vẻ sầu khổ.

Lạc Dịch Bắc mở đôi mắt ra, lười nhác liếc cô một cái, trên mặt không có chút biểu cảm nào.

Phương Trì Hạ không hiểu đáng về này của anh, cũng không có thời gian để ý, nghe tiếng bước chân ngoài cửa khiến lòng cô khản trương.

Giọng của Tiểu Tà và ông nội vẫn còn vang lên ngoài hành lang.

Tiểu Tà nói: “Ông nội, ông nói chúng ta trực tiếp đi vào như vậy, có thể hay nhìn thấy cái gì đó không thích hợp hay không?”

“Có cái gì không thích hợp?” Lạc Ân Kỳ không cho là đúng.

“Chẳng may nhìn thấy cơ bụng tam múi, cơ ngực hoặc là những thứ mà trẻ nhỏ không nên thấy thì sao?” Tiểu Tà cười hi hi trêu ghẹo.

Tạm ngừng một chút, câu nói khiến người ta kinh ngạc đến chết lại vang lên: “Hoặc là thấy một chị gái xinh đẹp?”

Sức tưởng tượng của đứa bé bảy tuổi rất phong phú, nghĩ gì liền nói đó.

Lúc Tiểu Tà nói ra cũng không nghĩ rằng mình đã đoán đúng.

Phương Trì Hạ khiếp sợ nhìn cửa, không một tiếng động chờ câu trả lời của Lạc Ân Kỳ.

Cô có chút chờ mong Lạc Ân Kỳ có thể để ý lời nhắc nhở của trẻ nhỏ mà không tiếp tục đi vào trong phòng.

Ái ngờ, Lạc Ân Kỳ lại không chút suy nghĩ trực tiếp nói: “Nơi nào có chị gái xinh đẹp? Tư tưởng của cháu dường có không trong sáng như vậy.”

Trái tim của Phương Trì Hạ vừa mới hơi hạ xuống, nghe ông nói xong lại lần nữa căng thẳng.

“Lạc Dịch Bắc!” Ánh mắt nhìn người đàn ông bên cạnh, cô chỉ có thể nhờ anh giúp đỡ: “Anh mau dậy đi, trước khi ông nội anh đi vào thì hãy đi ra ngoài chống đỡ được không?”

Cô đang thương lượng với anh, vì khăn trắng mà đôi mắt tha thiết như con nai nhỏ, hy vọng anh có thể giúp đỡ một chút.

Lạc Dịch Bắc lờ mờ biếng gối đầu lên cánh tay, cau mày nhìn chằm chằm cô.

Khăn trắng như vậy sao?

Cũng không giống với lần trước chủ động tuyên bố muốn anh cưới cô “Muốn bán thì phải bán mình đáng giá một chút”.

“Anh đi ra ngoài kéo dài thời gian để em nhân cơ hội rồi đi được không?” Phương Trì Hạ tiếp tục khuyên bảo.

Lạc Dịch Bắc lấy lại tinh thần, ánh mắt thần nhiên quét một vòng lên người cô, giọng nói lạnh nhạt: “Không muốn bọn họ tiến vào?”

Phương Trì Hạ gật đầu.

Này không phải rất rõ ràng sao?

“Cầu xin anh.” Lạc Dịch Bắc nửa ngồi dậy, hai tay khoanh trước ngực, vẻ mặt vẫn thần nhiên như cũ.

“Em cầu xin anh đi ra ngoài!” Phương Trì Hạ rất phối hợp, thậm chí không hề do dự.

“Cứ như vậy?” Lạc Dịch Bắc nhướng mày, khóe môi khinh thường cong lên.

Phương Trì Hạ gạt mình, có chút không hiểu lời hắn nói.

Nhưng lúc này cô cũng không có thời gian suy nghĩ.

Dưới ánh mắt ngưng đọng của anh, cô bỗng nhiên cúi người nâng mặt anh lên, nhắm chuẩn đôi môi mà hôn xuống ——

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 280: Kéo chần của anh

Lạc Dịch Bắc nao nao, có chút ngoài ý muốn vì hành động của cô.

“Anh đi ra ngoài trước đi!” Phương Trì Hạ không lập tức rút lui, cứ gần gũi như vậy tiếp tục nói ra yêu cầu.

Ánh mắt cô rất loạn, loại cảm giác này khiến Lạc Dịch Bắc rất giống kiểu đi vụng trộm sợ bị người khác bắt gặp.

Cô như vậy khiến anh có chút khó chịu vô cớ.

Híp lại mắt, anh chưa nói đồng ý hay không.

Ngoài cửa, tiếng bước chân càng lúc càng gần.

Hình như hai người đã đi vào phòng ngủ của Lạc Dịch Bắc, đại khái là không thấy người, sau đó tiếng nói lại dẫn hướng về bên này.

Phương Trì Hạ nhìn thoáng qua cửa ra vào, vẻ mặt hoảng hốt, lại lần nữa đẩy đẩy người đàn ông bên cạnh “Lạc Dịch Bắc!”

Lạc Dịch Bắc vẫn không để ý cô, thậm chí liên khóa môi cũng chưa động chút nào.

Tiếng bước chân của Tiểu Tà cùng Lạc Ân Kỳ rất gần, cuối cùng trực tiếp ngừng ở ngoài cửa phòng.

Phương Trì Hạ cuống lên, liếc mắt nhìn khắp phòng một lượt, thoáng nhìn phòng tắm liền muốn xuống giường.

Vừa mới có động tác, chân còn chưa chạm vào thảm, tay đã bị người đằng sau tóm một cái, thân thể ngã vào trên giường.

Cô còn chưa kịp phản ứng lại, chỉ cảm thấy trước mắt tối sầm, giống như bị thứ nào đó đè lên ——

Cùng thời khắc đó, cửa phòng bỗng nhiên bị người đẩy ra.

Tiểu Tà cùng Lạc Ân Kỳ đứng ở cửa, cười hi hi nhìn thoáng qua cả phòng, thoáng nhìn trên giường chỉ có một mình anh, Tiểu Tà tựa hồ có chút thất vọng: “Thật đúng là không có chị gái xinh đẹp a!”

“Thằng nhóc, cháu nghĩ nhiều rồi!” Lạc Ân Kỳ vỗ đầu bé một cái.

Tiểu Tà bướng bỉnh thè lưỡi, nhìn Lạc Dịch Bắc vẫn còn ngồi trên giường, đẩy cửa phòng đi vào, rất ân cần nói: “Anh, em tới giúp anh!”

Thân ảnh nhỏ nhoi nhanh nhẹn chạy tới, nhìn tư thế kia là muốn kéo chần của anh ra.

Lạc Dịch Bắc hơi nhíu mày, bình tĩnh nhìn động tác của bé, lúc tay bé vừa duỗi ra lại không chút quan tâm cản lại.

Động tác này là Tiểu Tà ngăn người, ngáng đầu nhìn anh tràn đầy khó hiểu.

“Anh tự làm thì tốt hơn, đi xuống dưới lầu chờ anh, vài phút anh sẽ xuống đó.” Lạc Dịch Bắc không một tiếng động đẩy tay bé ra, mặt không biểu cảm yêu cầu.

Tiểu Tà bĩu môi, vẻ mặt không sao cả, xoay người đi tới cửa lờ lợ kéo Lạc Ân Kỳ đi xuống dưới.

Sau khi cửa phòng bị đóng lại.

Ngoài hành lang liền vang lên tiếng bước chân của hai người đi xa.

Liếc mắt thấy cửa đã đóng kỹ, ánh mắt Lạc Dịch Bắc chuyển về cái chân.

“Phương tiểu thư, cần anh giúp em sao?” Nhìn chằm chằm nơi gò lên dưới chân, giọng anh có chút nghiêm trang nhưng trong giọng nói lại nghe ra sự chế nhạo.

“Anh xuống lầu trước đi, nếu có thể thì hãy nghĩ cách dẫn bọn họ ra ngoài được không?” Phương Trì Hạ đột nhiên xốc chân lên, nhìn anh một cái, vẻ mặt cô có chút khẩn cầu.

Lạc Dịch Bắc cứ như không nghe thấy lời nói của cô, tự mình xuống giường tùy ý cời quần áo ngủ trên người sau đó thay một chiếc quần thoải mái, lấy ra một chiếc áo sơ mi biếng nhác khoác lên vai liền đi xuống dưới lầu.

Anh chưa nói sẽ giúp cô, cũng chưa nói không giúp.

Phương Trì Hạ không biết mục đích của anh là gì, chỉ có thể yên tĩnh ở trên này theo dõi tình hình.

Dưới lầu, sau khi Tiểu Tà đi xuống vẫn luôn trầm tư.

“Ông nội, ông có cảm thấy anh trai có chút không thích hợp hay không?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 281: Anh trần truồng ngủ

"Chỗ nào không đúng?". Ánh mắt Lạc n Kỳ nhìn qua bên mặt cậu, nhìn biểu tình thành thật trên mặt cậu, ông muốn nói gì, ai ngờ Tiểu Ngan nói một câu "Con cảm giác anh sẽ không mặc quần áo mà đi ngủ!".

Kỳ thật, Tiểu Ngan muốn nói là, cậu vừa thấy quần áo Lạc Dịch Bắc rơi tùm lum trên mặt đất.

Chỉ là, chưa đến lúc để nói.

Lạc n Kỳ không còn lời gì với cậu, thu hồi ánh mắt, ngồi tề đầu trên ghế sa lon tiếp tục chờ.

Thời điểm Lạc Dịch Bắc đi xuống, là mấy phút đồng hồ sau.

Quần áo trên người cũng chưa mặc xong, vừa đi, vừa không đểm xia tới chỉnh ống tay áo, cùng với cúc áo somi của mình.

Đi xuống từ cầu thang xoay tròn, ánh mắt nhàn nhạt quét mắt hai người bên này, anh mở miệng, đạm mạc trước sau như một: "Sao đột nhiên tới?".

"Ông mang Tiểu Ngan vốn chuẩn bị đi nước Đức ở một thời gian ngắn, vừa vặn con ở Châu u, bên tôi đây thăm con. Vừa ở phi trường gọi điện thoại cho con, con lại không tiếp". Lạc n Kỳ giải thích.

"Vậy ở thêm vài ngày!". Lạc Dịch Bắc chậm rãi trực tiếp đi về phía hai người.

"Được, được!". Tiểu Ngan rất hài lòng với đề nghị này, bộ dáng tựa như còn có chút chờ mong.

Lạc Dịch Bắc không nói gì, thế nhưng cũng không ấn theo lời Phương Trì Hạ, mang theo hai người rời đi.

Tiểu Ngan chưa tới nơi này bao giờ, đứng lên, rất ngạc nhiên đi dạo trong biệt thự.

Đưa trẻ bảy tuổi, đối với tất cả sự vật đều rất mới lạ, tình nhất, cũng thích phát hiện.

Đi đến phòng bếp, thời điểm đang chuẩn bị lấy cho mình chút gì đó từ trong tủ lạnh, ngoài ý muốn phát hiện trên đài bên cạnh để hai cái ly đã rửa sạch sẽ.

Hai cái ly bạch ngọc rất đẹp, phía trên còn vẽ rất xấu, hai khuôn mặt tươi cười như phim hoạt hình, thời điểm hai cái ly cùng đặt một chỗ, khuôn mặt tươi cười tương đối giống nhau, nghiêm nhiên giống như một đôi.

Từ khi Phương Trì Hạ đến ở cùng Lạc Dịch Bắc, bắt kể là hai người trong nước hay là nơi này, trên cơ bản trong cách bài trí đồ vật, đều có lưu dấu vết của cô.

Vẽ xấu tương tự như vậy, khắp nơi đều có thể thấy.

Kỳ thật thời điểm cô vẽ căn bản không có lưu ý, không biết như vậy sẽ để cho hai ly thoạt nhìn như một đôi.

"Ồ?". Tiểu Ngan nhìn trên đài, nhìn chằm chằm hai cái ly kia nghiên cứu thật lâu, khóe môi bỗng nhiên từng chút từng chút cong lên.

Trên lầu trong phòng, Phương Trì Hạ từ khi Lạc Dịch Bắc rời đi, luôn bất động thanh sắc nghe động tĩnh phía dưới.

Cô hi vọng Lạc Dịch Bắc có thể mang ông nội và Tiểu Ngan ra ngoài, ai ngờ anh đi xuống, chẳng những không nói lời này, thậm chí trực tiếp trò chuyện với Lạc n Kỳ.

Phương Trì Hạ quanh quẩn một chỗ trên lầu, nội tâm luôn nhảy lộn bộn bộn.

Cả ngôi biệt thự quá nhiều đồ vật có ký hiệu của cô được cô mang tới đây, cô sợ Tiểu Ngan và Lạc n Kỳ phát hiện chút gì đó.

Đang bắt an, dưới lầu bỗng nhiên truyền đến tiếng Tiểu Ngan kinh hô: "Ông nội, Ông nội, báo cho ông một phát hiện rất lớn!".

m thanh Tiểu Ngan rất hưng phấn, tựa hồ còn có chút kích động, to đến Phương Trì Hạ ở trên lầu cũng nghe được.

Kỳ thật con nít có nhiều điều vô lý, thế nhưng, cậu ở trước mặt người Lạc gia, chính là đặc biệt nói nhiều, có chuyện gì đều nói với Lạc n Kỳ.

"Như thế nào?". Ánh mắt Lạc n Kỳ nhìn lên mặt cậu, thuận tay ôm cậu đang chạy tới.

Tiểu Ngan cười hi hi đi chuyển ánh mắt tới trên mặt Lạc Dịch Bắc, du dương ly gốm sứ xinh đẹp trên tay.

Lúc trước âm thanh cậu trách móc rất lớn, thế nhưng lúc này lại không nói thẳng ra, chỉ nhìn anh cười.

Lạc Dịch Bắc lờm cái ly cậu cầm, biểu hiện trên mặt hơi hơi ngưng kết một chút, có điều rất nhanh lại khôi phục tự nhiên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 282: Anh Dịch Bắc nuôi dưỡng tình nhân

Biểu tình anh biến hóa rất nhanh, nhanh đến người bình thường căn bản không thể nào phát giác.

Tiểu Tà luôn bất động thanh sắc quan sát anh, vốn đang chờ mong từ trên mặt anh nhìn ra chút gì đó, ai ngờ, Lạc Dịch Bắc lại từ đầu tới cuối không có biểu tình gì cả.

"Muốn nói gì?". Sóng lớn không sợ âm thanh, thậm chí cũng không có chút phập phồng, giọng điệu nói chuyện, giống như không liên quan tới chuyện của ai.

Tiểu Tà đối với anh như vậy rất thất vọng, lúc trước còn tràn đầy tin tưởng chuẩn bị nói, lại bị anh làm nuốt trở về.

Kỳ thật cậu muốn nói, Lạc Dịch Bắc ở chỗ này kim ốc tàng kiều (1), có điều, nhìn bộ dáng anh bình tĩnh như vậy, tựa hồ tự mình nghĩ nhiều.

(1) Kim ốc tàng kiều dùng để chỉ ngôi nhà đẹp, sang trọng bên trong cất giấu giai nhân hoặc người tình.

Chi là một cái ly mà thôi, có khi lấy cái ly ra chỉ để làm đồ trang trí?

"Không có gì". Quất quất miệng, Tiểu Tà ngoan ngoãn ngồi xuống ở bên chân Lạc Ân Kỳ.

Ba người ngồi xuống, một buổi sáng cũng không rời đi.

Cho đến giữa trưa trời qua nhanh một chút.

Lạc Dịch Bắc mang theo Lạc Ân Kỳ và Tiểu Tà rời khỏi biệt thự, ba người tựa hồ ra ngoài dùng cơm.

Phương Trì Hạ đi xuống từ cầu thang, nhẹ thở phào.

Xuống lầu, vừa mới chuẩn bị rời đi, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên gọi một cú điện thoại tới.

"Phương tiểu thư, không phải là giữa trưa muốn đưa tư liệu qua sao? Hiện tại trực tiếp đưa tới nhà hàng Trường Đào". Rõ ràng là tùy ý lập lý do, anh lại nói rất nghiêm trang.

Cái gì gọi là nghiêm trang nói huu nói vượn, Phương Trì Hạ đã biết qua trên người anh.

Tư liệu gì, toàn bộ đều vô nghĩa, đây là Lạc Dịch Bắc muốn cô ra ngoài ăn cơm, còn bịa lý do rất tự nhiên.

Phương Trì Hạ không còn lời nào với anh.

Có điều, lời anh đã nói, hơn nữa còn mượn cớ đường hoàng như vậy, cô không đi có phải sẽ bị định tội đối nghịch với thủ trưởng (2) hay không?

(2) Thủ trưởng: cấp trên

Thời điểm này đều nhanh một chút nhiều, kỳ thật bụng Phương Trì Hạ đã bắt đầu kháng nghị, sau khi nghe điện thoại, bắt chiếc xe liền tới đó.

Lạc Ân Kỳ biết Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc cùng đi nước Pháp, đã gặp cô, cũng không ngoài ý muốn, thậm chí còn rất hòa ái dễ gần.

Tiểu Tà cũng biết Phương Trì Hạ ở nước Pháp, kỳ thật cậu có chút hoài nghi hai người có phải ở chung một chỗ hay không, có điều, Lạc Dịch Bắc nói dối quá nghiêm trang, điều này làm cho Tiểu Tà không còn bản khoăn.

Bốn người cùng nhau hết cơm trưa, Lạc Ân Kỳ tựa hồ là chuẩn bị trực tiếp đến sân bay.

Nước Đức và nước Pháp gần nhau, nếu như muốn đi qua, cũng rất dễ dàng, đây là nguyên nhân ông không ở lại vài ngày.

Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc cùng nhau tổng cơ (*tiền lên máy bay), đưa hai người lên phi cơ liền rời đi.

Đoạn đường đi ra sân bay, hai người luôn ở rất gần nhau, thời điểm dưới thang máy, Phương Trì Hạ đại khái không đứng vững, thân thể nghiêng tới phía trước một chút, hai tay rất tự nhiên ôm eo Lạc Dịch Bắc.

Một động tác thật bất ngờ, vừa vặn Tiểu Tà nhìn chăm chăm vào hai người, nhất thời Tiểu Tà lại bắt đầu nghi ngờ.

Theo sau Lạc Ân Kỳ lên phi cơ, ngồi ở vị trí của mình, thời điểm chờ đợi máy bay cất cánh, cậu bỗng nhiên nhớ tới phát hiện trong biệt thự Lạc Dịch Bắc.

"Ông nội". Gọi Lạc Ân Kỳ bên cạnh một tiếng, cậu cười híp mắt hỏi: "Ông nói xem, anh Dịch Bắc ở đây một mình, sẽ nuôi tình nhân ở chỗ này không?".

Lạc Ân Kỳ là hạng người khôn khéo tới mức nào, rất rõ ràng nghe ra ý vị thâm dò từ trong lời cậu nói.

Tất cả biểu tình trên mặt ngưng kết lại, ông nghiêng đầu nghiêm túc hỏi: "Tiểu Tà, có phải hôm nay con nhìn ra chút gì đó hay không?".

Thần sắc ông rất đứng đắn, mặt là bần, ông nghiêm túc như vậy, Tiểu Tà chưa từng thấy được.

Ông nội sao vậy?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 283: Không thể kết hôn với cô

Lạc n Kỳ như vậy, làm cho Tiểu Tà nhất thời ngu ngốc tại chỗ.

Kỳ thật Tiểu Tà cũng chỉ hoài nghi, kinh ngạc nhìn chăm chăm ông một hồi lâu, qua loa liếc nhìn ông: "Con chỉ là tùy tiện hỏi, anh Dịch Bắc đang tuổi đàn ông mà, loại chuyện này không phải bình thường sao?".

Lạc n Kỳ híp con mắt lại nghe cậu, cũng không hỏi nhiều.

Hai người thừa lúc máy bay đến nước Đức, chọn xong khách sạn vào ở, đã buổi tối.

Tiểu Tà còn nhỏ, Lạc n Kỳ và ông chỉ ở một gian phòng.

Lúc Bảy tám giờ, Tiểu Tà ngoan ngoãn ngồi ở trên ghế sa lon đọc sách, Lạc n Kỳ thì ở bên cạnh bất động thanh sắc nhìn chăm chăm cậu.

Nghĩ đến chuyện ở trên máy bay cậu đột nhiên nhắc đến, mày nháu lại nhăn, gọi một cú điện thoại cho Lạc Dịch Bắc.

Lúc này Lạc Dịch Bắc đang lật xem trạng biểu của công ty, cầm điện thoại của anh, vẫn kiên trong tay, đặt ở một bên: "Như thế nào?".

Lạc n Kỳ cũng không quanh co lòng vòng với anh, liền đi thẳng vào chủ đề: "Ông không biết con ở bên ngoài làm mấy thứ gì, chỉ cần không quá độ, ông cũng sẽ không quản, thế nhưng, đối tượng con kết hôn, không thể là người hiện tại, mặc kệ đối phương là ai!"

Ông, là nhóc nhỏ, cũng là cảnh cáo, nói vô cùng nghiêm túc, nghiêm túc đến làm cho Lạc Dịch Bắc cũng sờ một chút.

Lạc n Kỳ cũng không thích quản lý chuyện của anh, đây là lần đầu tiên tham gia cường thế như vậy, hơn nữa, cũng là lần đầu tiên nghiêm túc thảo luận vấn đề với anh như vậy.

Ý tứ lời này của ông, cũng không phải nói ai cũng không được, ông chỉ là nói người hiện ở bên cạnh Lạc Dịch Bắc không ổn, chỉ hiện tại người này, mặc kệ đối phương có thân phận gì.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nghe ông, trầm mặc một hồi lâu, dậm mực hỏi lại: "Lý do?".

"Nhớ kỹ lời ông là được". Lạc n Kỳ cũng không trực tiếp giải thích, một câu tắt điện thoại.

Lạc Dịch Bắc nghe tiếng tút tút truyền đến bên tai, nhìn chăm chăm điện thoại một hồi lâu, ánh mắt nặng nề.

Có ý tứ gì?

Phòng khách dưới lầu, sau khi Phương Trì Hạ ngáy người ở dưới mấy giờ, cũng không có ý tứ đi lên.

Cô đang đọc tư liệu về Nice, cầm lấy một quyển sách, nhìn một chút, không biết sao lại ngủ mất

Thời điểm Lạc Dịch Bắc đi xuống từ cầu thang phía trên, thấy được đúng lúc cô nhắm mắt ngưỡng nằm trên ghế sa lon, một quyển sách che lại hơn phân nửa khuôn mặt.

Tiếng hít thở cô rất nhẹ, nhàn nhạt, khuôn mặt cô lỏng bàn tay bị sách che chỉ còn lại môi và cái cằm bại lộ bên ngoài, một tay cầm lấy sách, một tay gác ở chỗ ngực, thế ngủ an tĩnh không màng danh lợi giống như đứa bé.

Lạc Dịch Bắc đứng ở trên bậc thang, nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, trong đầu chậm rãi phản ứng Lạc n Kỳ vừa rồi, mày nhíu lại nhăn.

Kỳ thật, anh đi đến chỗ nào, Phương Trì Hạ đều đi theo, một đám người Lạc gia tinh như vậy, nói cả gia đình hoàn toàn không có khả năng nghĩ tới phương diện quan hệ bất thường giữa hai người, hẳn là không có khả năng.

Lạc n Kỳ vừa rồi, hẳn cũng bao hàm Phương Trì Hạ vào?

Vì sao Lạc n Kỳ vì nói ra những lời này, Lạc Dịch Bắc cũng không biết.

Ở trên bậc thang nhìn chăm chăm Phương Trì Hạ một hồi lâu, anh xuống lầu, từng bước một đi đến bên người cô.

Tựa như Phương Trì Hạ cảm giác anh tới gần, không đợi anh có động phản xạ có điều kiện tính giờ cánh tay lên chống chính giữa anh và mình.

Ánh mắt của cô cũng còn nhắm, thế nhưng, cũng không quên mâu thuẫn.

Cô như vậy, làm cho Lạc Dịch Bắc tự dưng có chút khó chịu.

Tay kéo gập hai tay cô ra, sửa nó lại thành vòng lên cổ mình, cúi người, môi anh nhắm ngay cánh môi mỏng của cô liền hôn lên...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 284: Không muốn thừa dịp lúc tôi ngủ mà làm như vậy

Hàng mây thanh tú của Phương Trì Hạ vận vận, mặt né tránh qua bên cạnh, tựa hồ là muốn tránh đi.

Một tay Lạc Dịch Bắc nâng cái ót của cô, một tay kiểm chế vai cô, giam cầm cô.

Phương Trì Hạ mặt mở to mắt tiếp rung động, nhắm mắt lại đột nhiên mờ ra.

Kính ngạc nhìn chăm chăm anh, ánh mắt cô dường như có chút mê mang.

Lạc Dịch Bắc vừa nhìn thấy cô như vậy, đuôi lông mày nhíu nhíu, tùy thời chuẩn bị ứng phó động tác của cô.

Phương Trì Hạ nhiều lần bị đánh thức ở thời điểm mơ mơ màng màng, động tác tiếp theo chính là giơ tay lên đánh người, trước kia ở Phương gia bị nuôi thành thói quen.

Lạc Dịch Bắc kiến thức qua mấy lần, có chút phòng bị với cô.

Bất động thanh sắc nhìn cô, anh đang suy đoán cô sẽ giơ bàn tay nào lên, ai ngờ, Phương Trì Hạ lại chỉ nhàn nhạt nói: "Lần sau không được ở lúc tôi ngủ".

Lời này của cô là ngầm đồng ý, cũng là dung túng với loại hành vi này của anh.

Cô chỉ là không thích cảm giác đang ngủ say lại bị đánh thức mà thôi, lúc ngủ mơ mơ màng màng lại coi anh là Phương Vinh, chứ không hề có ý tứ mầu thuẫn anh.

Lạc Dịch Bắc có chút ngoài ý muốn với cô, nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, cúi người hôn xuống môi cô, ôm ngang cô lên đi đến căn phòng ở trên lầu.

Anh tựa hồ có chút gấp, vừa ôm cô đi, vừa hôn, thời điểm lên phòng ngủ ở trên lầu, quần áo trên người đã cởi toàn bộ...

Ngày hôm sau là thời gian làm việc.

Từ khi hai người tới Nice, trên cơ bản Lạc Dịch Bắc đi chỗ nào, Phương Trì Hạ đều đi theo chỗ đó.

Lúc tan việc, Lạc Dịch Bắc nhận được một cú điện thoại, một vị quý tộc nước Pháp gọi tới, nói cũng giống như chuyện bạn bè tụ hội.

Lạc Dịch Bắc nghe, trực tiếp ra khỏi văn phòng.

Mở cửa phòng, miễn cưỡng đứng ở cửa, cũng mặc kệ trong văn phòng có nhiều người như vậy, đuôi lông mày nhảy lên, nháy mắt với Phương Trì Hạ cách mình gần nhất.

Phương Trì Hạ làm như không thấy được, như cũ phối hợp sắp xếp đồ vật ở trên bàn mình.

"Phương tiểu thư!". Lạc Dịch Bắc dương cao âm lượng gọi cô một tiếng.

"Có việc?". Phương Trì Hạ nghiêng đầu liếc anh một cái, một bộ dáng vừa mới chú ý đến anh.

"Đi vào". Lạc Dịch Bắc lần nữa ý bảo đi vào phòng làm việc của mình.

"Không có ý tứ, Lạc tiên sinh, bây giờ là lúc tan việc". Phương Trì Hạ không xem lời anh là chuyện quan trọng, sắp xếp đồ vật trên bàn mình xong, quay người, muốn rời khỏi, cổ tay lại bị Lạc Dịch Bắc thỉnh linh kéo lấy.

Anh đi đến Nice làm gì cũng tuyệt không cầm kị, cũng mặc kệ văn phòng có nhiều người như vậy, nắm lấy tay cô, mang theo cô đi vào trong phòng làm việc của mình.

"Lạc Dịch Bắc, anh buông tay, tự tôi đi!". Phương Trì Hạ liếc xéo từng cặp mắt xung quanh rơi ở trên người mình, dè dặt âm lượng kháng nghị một câu, tay co rút ở trong tay anh.

Lạc Dịch Bắc không quan tâm cô, lời kéo cô như cũ mắt nhìn thẳng không chớp mắt tiếp tục đi lên phía trước.

Phương Trì Hạ bắt đầu đi, chỉ có thể đi theo anh đi vào.

"Đợi tí nữa theo tôi tới chỗ này". Tiến văn phòng nghỉ ngơi, quăng một bộ quần áo thoải mái vào trong ngực cô, anh đứng ở trước mặt cô, ý bảo cô giúp mình thay.

"Tự mình làm!". Phương Trì Hạ không còn lời nào với hành vi của anh, giơ tay lên đánh lồng ngực anh một chút, nghiêng đầu sang chỗ khác muốn chuyển đi một bên mặt mẽ, lại bị anh lôi kéo cổ tay trở lại.

"Hay là, tôi giúp em đổi?". Ánh mắt Lạc Dịch Bắc ung dung quét qua người cô, dò xét cô từ trên xuống dưới mấy lần, miễn cưỡng phát động môi mỏng trên cơ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 285: Lưỡng cường tương ngộ

Văn phòng anh rất lớn, nghiêm nhiên là một "phòng cho tổng thống".

Bởi vì trong công việc tùy thời có thể nhận được đủ loại lời mời, anh ở công ty tùy thời chuẩn bị trang phục ứng phó mọi nơi.

Phương Trì Hạ, nơi này cũng chuẩn bị, kỳ thật mục đích là vì thuận tiện Lạc Dịch Bắc.

Ví dụ như trường hợp hôm nay muốn cô cùng đi.

Phương Trì Hạ không còn gì để nói với anh, liếc mắt anh một cái ngoan ngoãn giúp anh cởi quần áo.

Thời điểm cô cúi mặt xuống thoát nhìn đặc biệt dịu dàng ngoan ngoãn, giống như con cừu nhỏ không có lực công kích.

Cô như vậy, làm khỏe mỗi Lạc Dịch Bắc nhận không được cong cong, Phương Trì Hạ đang giúp anh cởi ra, tay anh bỗng nhiên chụp lên, bao bọc đôi tay cô.

Một động tác, để cho Phương Trì Hạ hơi sững sờ, rõ ràng động tác cởi cúc áo dừng lại.

"Tiếp tục". Lòng bàn tay mang theo vết chai mỏng cái được cái không vỗ về da thịt cô, Lạc Dịch Bắc ung dung yêu cầu, thậm chí lôi kéo tay cô, giúp đỡ anh cởi từng cúc từng cúc.

Nhiệt độ cơ thể anh vốn rất khác biệt với Phương Trì Hạ, lòng bàn tay dán lên mu bàn tay của cô, hai nhiệt độ một lạnh một nóng dung hòa lẫn nhau, loại cảm giác này vì điều nói không nên lời.

Động tác Phương Trì Hạ rất cứng ngắt, không ngăn cản, chết lặng tùy ý anh, về sau dứt khoát động cũng không động, toàn bộ hành trình do anh dẫn dắt cô thao tác.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, cũng không biết có phải cố ý hay không, đầu ngón tay còn nhẹ nhàng đâm tay cô một chút

Một dòng điện vì điều chạy lên nơi đầu ngón tay anh đi qua, thân thể Phương Trì Hạ cương cứng, tay không được tự nhiên rút về.

"Không gấp sao?". Ánh mắt nhìn hướng ngoài cửa sổ, cô điềm nhiên như không có việc gì hỏi.

"Khá tốt". Khỏe mỗi Lạc Dịch Bắc cong cong cười như không cười, lấy quần áo bên cạnh ra, rất tùy ý khoác lên vai cô, sau đó xoay người, làm như không có chuyện gì xảy ra, tự sửa quần áo của mình

Thời điểm hai người đi ra công ty là hơn bảy giờ, tài xế hành tẩu ở Nice một đoạn đường, cuối cùng đến chỗ một chiếc du thuyền.

Sau khi lên thuyền, Phương Trì Hạ ngoài ý muốn phát hiện Phí Tư Nặc vậy mà cũng ở đây.

Bên cạnh Phí Tư Nặc có mấy tùy tùng bồi theo, đồng hành, còn có một bạn gái, cô gái tóc vàng mắt xanh tình xảo như búp bê.

Khi một đoàn người đi từ hành lang đến hướng căn phòng nào đó trong khoang thuyền, vừa vận đi qua bên người Phương Trì Hạ.

Nhàn nhạt liếc cô một cái, lại nhìn Lạc Dịch Bắc bên cạnh cô, khỏe mỗi Phí Tư Nặc nhẹ ngoắc ngoắc, như không có việc gì lên tiếng kêu Lạc Dịch Bắc: "Vị này chắc hẳn chính là đương gia Dung Hi?".

Dung Hi và vương thất quý tộc nước R hợp tác nhiều năm, thế nhưng Phí Tư Nặc cũng chưa từng chính diện chào hỏi Lạc Dịch Bắc.

Hôm nay xem như lần đầu tiên.

Kỳ thật loại người mà cô thân phận như hai người, đều hiểu một ít về lẫn nhau, dù cho không xâm nhập tiếp xúc, thấy người thì cũng có thể biết thân phận đối phương.

"Lạc Dịch Bắc!". Ánh mắt Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt chuyển tới trên mặt anh ta, một câu vô cùng tình tự giới thiệu, xem như chào hỏi với anh ta.

"Phí Tư Nặc. Chris". Phí Tư Nặc vươn tay, ánh mắt hai người dần ông nhìn vào nhau, tay đơn giản nắm nắm.

Khí chất hai người hoàn toàn bất đồng, một là lạnh lẽo liệt bụng dạ đen tối lại bá đạo, một xinh đẹp tình tình ở vô hình, thế nhưng khí tràng đều giống nhau vô cùng cường đại.

Hai khuôn mặt, thu hút người khác vô cùng giống nhau.

Đứng chung một chỗ như vậy, dường như tất cả ánh sáng của chiếc du thuyền đều tập trung ở trên đỉnh đầu hai người, hai hàng người ở chỗ đó, hấp dẫn vô số ánh mắt xung quanh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 286: Chơi như vậy sẽ càng thú vị

Đêm nay người làm chủ muốn mời hai người tới là thiếu gia một đại gia tộc ở nước Pháp, Mạc Lạc, một nhân vật vô cùng vang dội trong vòng danh hào thượng lưu ở Nice, thậm chí việc xã giao bao quát không ít nhân vật nổi tiếng trong ngoài nước.

Thấy Phí Tư Nặc và Lạc Dịch Bắc đồng thời xuất hiện, Mạc Lạc cười từ trong khoang thuyền ra đón.

"Ồ, đêm nay khó có khi mời được được hai vị đồng thời quang lâm, hoan nghênh hoan nghênh!".

Anh ta nói chuyện mang theo một chút điệu bộ của thiếu gia ăn chơi tác trág, chậm rãi, còn rất lưu manh.

Đi ra, ánh mắt đầu tiên của Phí Tư Nặc dừng trên người Lạc Dịch Bắc và liếc mắt nhìn từng người phía sau, về sau lại chuyển hướng đến Phương Trì Hạ.

Ánh mắt anh dừng ở trên người cô hơi lâu, khỏe mỗi nhẹ nhàng cong lên, cũng không biết đang suy nghĩ gì.

Sau đó dẫn một đám người tiến vào trong khoang thuyền.

Đêm nay là lần đầu tiên Phương Trì Hạ dự họp nơi như vậy.

Tiến vào buồng nhỏ trên tàu, có party tụ hội khu mình tự lấy thức ăn và khu giải trí, càng làm cho cô ngoài ý muốn là, lại còn bày một cái chiếu bạc vô cùng lớn, tựa hồ là đặc biệt thiết lập du thuyền này vì tân khách tới tối nay.

Hôm nay được mời tới đều là một ít nam tân khách, tất cả đều mang bạn gái, thậm chí một mình Mạc Lạc bên cạnh quây quanh hai cô gái.

Đêm nay Mạc Lạc là chủ, tiến vào buồng nhỏ trên tàu, đầu tiên là lần lượt rót cho Lạc Dịch Bắc và Phí Tư Nặc mỗi người một ly rượu, sau đó ngồi xuống cái ghế trước cái chiếu bạc, ngẩng đầu, ánh mắt cười nhìn về phía hai người: "Khó có khi hai vị cùng tụ lại, đêm nay chúng ta tận hưởng vui đùa một chút như thế nào?".

"Vui lòng phụng bồi". Phí Tư Nặc tựa như đã quá quen với cách chơi này rồi, vượt qua cái bàn thật dài an vị trên một vị trí trong đó.

Ánh mắt hai người vừa nhìn về phía Lạc Dịch Bắc.

Trong tư điển Lạc Dịch Bắc không có chữ không dám, nên chậm rãi đi qua, cũng ngồi xuống.

Mấy người chơi là bài Poker, vừa bắt đầu chỉ là tiền đặt cược.

Phương Trì Hạ không có hứng thú với bài bạc, vừa mới bắt đầu còn ở bên cạnh Lạc Dịch Bắc trong chốc lát, cuối cùng chọn một ly Cocktail bên cạnh mình uống.

Lần nữa lưu ý bên này, là khi đột nhiên Mạc Lạc nói một câu.

Miền cưỡng khê dựa trên ghế, Mạc Lạc nói: "Chơi như vậy không có ý nghĩa, nếu không, chúng ta chơi tiền đặt cược càng thú vị hơn như thế nào?".

"Muốn chơi như thế nào?". Nói tiếp là Lạc Dịch Bắc.

Khỏe mắt Mạc Lạc liếc qua hướng Phương Trì Hạ một vòng, một tay ôm cằm bạn gái vừa đứng trước mặt mình, đứng lên, khỏe mỗi như có như không cong cong: "Tiền đặt cược cái thành trao đổi bạn gái, như thế nào? Án cuối cùng bài đại Tiểu Khai mới trao đổi, trước lựa chọn lớn nhất! Trao đổi bạn gái, từ nay về sau đều đi theo tân chủ, được không?".

Bạn gái Mạc Lạc là một cô gái nước Pháp rất xinh đẹp, còn rất phong tình.

Nghe anh đề nghị, tựa hồ cũng không cảm thấy có cái gì không ổn, nũng nịu dựa vào trong lòng Mạc Lạc, mị nhãn nhảy lên, đầu ngón tay dăm bộ ngực anh ta một chút: "Anh thật là xấu!".

m thanh rất ôn ền, làm nũng, làm cho xương cốt người ta đều mềm mại.

Lạc Dịch Bắc cũng không đáp lời, chỉ thanh thanh lạnh lùng ngồi ở đằng kia, phảng phất không để ý cái gì cả.

Phương Trì Hạ nghe đối thoại của mấy người đó một chữ cũng không thiếu, chần kinh nhìn bộ dáng Lạc Dịch Bắc, ly cầm trong tay trượt, “Lạch cạch” một tiếng rơi trên mặt đất.

m thanh rất rõ ràng, trong khoang thuyền lúc này vốn không có tạp âm.

Một tiếng vang này, để cho tất cả ánh mắt mọi người trong khoang thuyền toàn bộ nhìn qua.

Ánh mắt Phương Trì Hạ có chút chật vật né tránh một đám người, xoay người nhặt mấy miếng thủy tinh vỡ trên mặt đất lên, tầm mắt một mảnh chết lặng, đầu ngón tay bị chảy máu tựa hồ cũng không biết đau.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 287: Một đổi một ván bài

Cô rất rung động, dù cho lúc ngồi xổm người xuống, lưng cũng nhẹ nhàng run rẩy.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc hơi hơi nghiêng đi, bất động thanh sắc nhìn bên này, trên mặt vẫn như cũ không có biểu tình gì.

Phương Trì Hạ nhặt mảnh vỡ trên mặt đất, lúc ngừng đầu lên, tầm mắt vừa vận dụng vào anh.

Lặng lẽ nhìn nhìn anh, nghĩ đến Mạc Lạc vừa rồi, thân thể cô cứng ngắc, tay tựa hồ còn hơi hơi run một chút.

Ánh mắt cơ hồ rất khẩn trương, đôi mắt không chớp nhìn anh, an tĩnh chờ anh trả lời.

Trong nội tâm cô mang một chút chờ mong Lạc Dịch Bắc sẽ cự tuyệt đề nghị của Mạc Lạc, loại cách chơi ở xã hội thượng lưu này có lẽ rất hay gặp, thế nhưng, cô không chịu nhận.

Cô là người sống sờ sờ, không phải là nước cờ thua, dựa vào cái gì tùy ý anh coi cô giống như là tiền đặt cược để lên bàn đánh bạc chứ?

Nghĩ đến đây, tâm Phương Trì Hạ đều băng lãnh.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc chỉ là nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, ánh mắt lập tức dời.

"Tôi không có ý kiến". Lực chú ý một lần nữa nhập vào bài, thần sắc anh vô cùng lạnh lùng, lạnh lùng đến phảng phất như tất cả xung quanh đều không gọi nổi hứng thú của anh.

Phương Trì Hạ bất khả tư nghị nhìn anh, đôi mắt khiếp sợ đến bỗng nhiên co lại, năm ngón tay nắm chặt.

Trên tay cô còn cầm miếng kính vừa đập bể, năm ngón tay vừa co lại, mảnh vỡ thật nhỏ đâm vào làn da mịn màng của cô, tơ máu cũng tinh tế dây đặc thấm ra.

Cô phảng phất như không biết đau, tay vô cùng tinh tế nhỏ yếu hung hăng siết chặt, khớp xương cũng bị bóp nổi lên một tầng màu trắng.

Nội tâm có thứ gì, bịch một chút, vỡ từ chỗ cao cao, tan nát thành mảnh nhỏ...

Phí Tư Nặc bất động thanh sắc nhìn cô, khuỷu tay chống ở trên ghế dựa, bộ dáng biếng nhác như cũ, chỉ là, trong ánh mắt nhiều mấy phần sâu thẳm hơn so với bình thường.

Anh ta nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, tầm mắt chuyển hướng tới Mạc Lạc, môi mông nhẹ cong cong, nhàn nhạt phun ra một câu, "Lần đánh cuộc này, tôi muốn chơi đơn độc với Lạc thiếu, như thế nào?".

Rõ ràng Mạc Lạc không nghĩ tới anh sẽ đưa ra lời này, nhất thời sửng sốt.

Vừa rồi anh ta đề nghị, vốn đánh chủ ý lên Phương Trì Hạ, Phí Tư Nặc lại đột nhiên yêu cầu như vậy, không ở trong dự liệu của anh ta.

Phí Tư Nặc là người của gia tộc Chris, gia tộc cự phách nhất nước R, Mạc Lạc sao có thể không nể mặt anh.

Chẳng quản nội tâm rất không tình nguyện, cuối cùng vẫn bán nhân tình này bán cho anh ta.

"Được, cậu chơi đơn độc với Lạc thiếu, chơi thật vui, tôi đi bên cạnh đạo". Ôm bạn gái của mình, Mạc Lạc đứng lên liền đi ra ngoài phòng.

Ván bài, trong khoảng thời gian ngắn chỉ còn lại hai người Phí Tư Nặc và Lạc Dịch Bắc.

Khỏe mắt Phí Tư Nặc lần nữa liếc qua Phương Trì Hạ một vòng, buông tay ý bảo nhân viên phục vụ có thể bắt đầu.

Phương Trì Hạ đứng cách chỗ hai người vài mét có hơn, từ đầu tới cuối bất động thanh sắc nhìn một màn ở đây, trên người như là bị người rơi vào một thùng băng, lạnh lẽo thấu xương.

Đi theo Phí Tư Nặc lên thuyền là một cô gái vô cùng xinh đẹp, thoát nhìn cũng giống như người có thân phận vô cùng cao quý.

Thế nhưng, bất động với Phương Trì Hạ, loại chuyện này người phương Tây rất coi mở, ván bài lần này, cô ta không để ý chút nào.

Ván bài bắt đầu, ánh mắt cô thậm chí còn thỉnh thoảng nhìn sang hướng Lạc Dịch Bắc, cảm giác kia, tựa hồ còn rất chờ mong mình có thể đi theo anh.

Toàn thân Phương Trì Hạ cứng ngắc, thần kinh dây cung, lúc nào cũng căng thẳng, nhìn lần lượt từng lá bài được phát ra, tâm chìm dưới đáy cốc.

Cô có quyền lợi can thiệp vào việc của Lạc Dịch Bắc, thế nhưng, vì cái gì loại này ván bài muốn quán một cái đẳng trước cô?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 288: Qua, đừng để cho tôi lặp lại lần thứ ba

Phương Trì Hạ rất giận phần.

Cô có tôn nghiêm của cô, Lạc Dịch Bắc dựa vào cái gì quyết định tự do của cô chứ?

Anh coi cô là cái gì?

Coi như con chó con mèo tùy tiện nuôi trong nhà, thời điểm vui vẻ thì trêu chọc, thời điểm không vui, qua tay liền đưa cho người khác sao?

Trên chiếu bạc, ván bài của Lạc Dịch Bắc và Phí Tư Nặc vẫn tiếp tục.

Trên mặt Lạc Dịch Bắc từ đầu tới cuối không xuất hiện biểu tình gì, lạnh lùng phẳng phất như tất cả đau khổ xung quanh không liên quan tới mình.

Phương Trì Hạ bất động thanh sắc nhìn anh, năm ngón tay càng nắm chặt.

Ở thời điểm hai người sắp ngã bài cuối, cô bỗng nhiên vài bước đi qua: "Chờ một chút!".

"Như thế nào?". Mặt Phí Tư Nặc chậm rãi nâng lên, khẩu khí rất nhẹ nhàng, đưa tầm mắt tà khí như đi vắng nhìn qua, thậm chí có loại cảm giác âm áp như mặt trời.

Phương Trì Hạ vài bước đi đến giữa hai người, cũng không thèm nhìn Lạc Dịch Bắc, kim tức giận ở trong lồng ngực, cô bình tĩnh che dấu sắc mặt, thậm chí trong bình tĩnh có chút trong trẻo nhưng lạnh lùng.

Chế trụ tay Phí Tư Nặc đang chuẩn bị ngã bài, ánh mắt cô chuyển hướng sang anh, nói: "Lần đánh cuộc này, quyết định hướng đi của tôi, tôi nghĩ, tôi nói vài câu, Phí Tư Nặc tiên sinh sẽ không dễ tâm chứ?".

"Phương Tiểu Thư xin tùy ý." Phí Tư Nặc nhún nhún vai, vẻ mặt bộ dáng không sao cả.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, con ngươi híp lại.

Anh khó hiểu mục đích Phương Trì Hạ đột nhiên can thiệp!

Khóe mắt Phương Trì Hạ liếc xéo anh một cái, khóe môi kéo léo nhẹ gió lên, vẻ mặt trong trẻo nhưng lạnh lùng: "Ván bài đêm nay, đáng đáng đến tôi, nếu như có quan hệ với tôi, như vậy ý kiến của tôi, càng trọng yếu, hai vị cảm thấy thế nào?".

"Không sai". Phí Tư Nặc nhẹ gật gù đầu, mỉm cười phụ họa.

"Qua đây!". Mặt Lạc Dịch Bắc không biểu tình mệnh lệnh.

Phương Trì Hạ không để ý đến anh, ánh mắt liếc nhìn bài Poker chưa đánh trong tay Phí Tư Nặc, rút lá bài từ trong tay anh ta ra, nhào chung với lá bài khác.

Phí Tư Nặc chỉ bất động thanh sắc nhìn động tác của cô, cũng không ngăn cản.

Phương Trì Hạ làm toàn bộ bài trở nên hỗn loạn, lại tẩy một chút, ánh mắt lần nữa chuyển hướng sang.

Lẳng lẳng nhìn nhìn anh, cô tựa hồ giẫy dụa một chút, mới chậm rãi nói: "Tôi có ý kiến là, ván bài lần này, dừng ở đây! Tôi đi hay ở lại, quyền quyết định trong tay tôi, mà tôi, nguyện ý đi theo Phí Tư Nặc tiên sinh rồi đi, không cần dựa vào lần đánh bài này mà vẽ vời thêm nữa!".

Giọng điệu cô thật sự rất chậm, âm thanh rất bình tĩnh, luồng đậm mạc này, rất giống với lần trước đồng ý đánh cuộc với Lạc Dịch Bắc.

Rõ ràng Phí Tư Nặc không ngờ rằng cô sẽ nói ra như vậy, tựa hồ sững sờ một chút.

Bất động thanh sắc nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, đuôi lông mày anh ta chậm rãi cong lên.

Nha đầu kia, cho anh ta thật nhiều ngoài ý muốn!

Từ khi Lạc Dịch Bắc đi vào nơi này một chút biểu tình cũng không, sau khi cô nói rõ ràng khuôn mặt rất nặng nề, ánh mắt trong lúc lơ đãng chiếu ra một tia sắc bén.

"Phương Tiểu Thư, em biết mình đang nói gì sao?". Anh mặt lạnh nhắc nhở.

"Như thế nào? Tôi nói sai ở đâu sao?". Cặp môi đỏ mọng của Phương Trì Hạ giương lên, nhàn nhạt hỏi lại.

"Qua đây, dừng để cho tôi nói lần thứ ba!". Lạc Dịch Bắc đen trầm mặt cảnh cáo.

"Lạc tiên sinh, anh đây là không chịu nhận mình chưa đánh cuộc xong đã thua sao?" Phương Trì Hạ lạnh lời châm chọc.

"Tôi đếm tới ba, không tới, đếm nay tự gánh lấy hậu quả!". Lạc Dịch Bắc cũng không quan tâm tới lời của cô, mặt lạnh bắt đầu đếm ngược.

Đầu Phương Trì Hạ hơi nghiêng, nhìn cũng chưa từng nhìn khuôn mặt kia, tay kéo khuỷu tay Phí Tư Nặc: "Chúng ta đi thôi".

Tay Phí Tư Nặc đặt lên lưng cô, cùng cô sóng vai đi xuống dưới thuyền.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 289: Thứ thua trận chính là tâm của cô

Đứng lại!". Tầm mắt Lạc Dịch Bắc nhìn vào trên người hai người, lạnh lùng quát lớn.

Lưng Phương Trì Hạ rất rất thẳng, như cũ cũng không quay đầu lại mà đi đường của mình, bước chân chẳng những không ngừng, thậm chí tăng nhanh vài phần.

Bỏ lại Phí Tư Nặc, cô đi tới trước rồi thuyền.

Phí Tư Nặc không lập tức đuổi theo, mà là lúc ở cổng, ngừng bước chân.

Nghiêng đầu, ánh mắt thoáng nhìn Lạc Dịch Bắc ở sau lưng, lẳng lẳng nhìn chăm chăm anh nhìn vài giây, âm thanh l anh ta nhàn nhạt: "Lần đánh cuộc này, kỳ thật từ khi chưa bắt đầu, cậu đã thua, thua không phải là tiền đặt cược, mà là, nhân tâm!".

Anh ta, ý vị thâm trường.

Hỏi hột bỏ lại một câu, thân vừa chuyển, liền đi.

Ý tứ lời này của anh, dựa theo sự thông minh của Lạc Dịch Bắc, không có khả năng không lý giải được.

Mặc kệ anh nắm chắc mình nhất định có thể thắng, thế nhưng, từ một khắc bắt đầu anh đáp ứng lấy Phương Trì Hạ để đánh cuộc, đã mất sự tin nhiệm của cô...

Lạc Dịch Bắc cứng ngắc ngồi ở tại chỗ, mặt bảo trì bốn mươi lăm độ nhẹ rũ xuống, duy trì một tư thế ngồi này không biết bao lâu, cho đến khi toàn bộ biểu tình trên mặt đã an tĩnh lại.

Đêm đã rất khuya.

Phương Trì Hạ đi theo Phí Tư Nặc lên xe, anh cũng không mang cô quay về khách sạn, mà là trong đêm quay về biệt thự Chris ở nước R.

Đây là lần đầu tiên Phương Trì Hạ tới chỗ này, bố cục không chênh lệch Lạc gia này, đều rất rầm rộ, hoa viên lớn như vậy đi hơn mười phút đồng hồ cũng nhìn không thấy một người.

"Đêm nay em làm tôi thật bất ngờ". Phí Tư Nặc vừa đi, vừa nói chuyện với cô.

"Phải không?". Từ khi Phương Trì Hạ đi xuống con thuyền kia, cũng có chút không yên lòng.

"Vì sao đề nghị như vậy?". Đi lên phía trước một đoạn đường, Phí Tư Nặc lại hỏi.

"Chỉ là không muốn mình giống như tiền đặt cược trên ván bài bị người ta đẩy tới đẩy đi". Phương Trì Hạ trả lời rất thẳng thắn thành khẩn.

Trước khi cô ra quyết định này, rất do dự

Tuy đi chung với Phí Tư Nặc cũng không phải kết quả cô muốn, thế nhưng, dù sao cũng bị người mang lên ván bài, tùy ý bị người khác quyết định từ vận mệnh tới tôn nghiêm của mình.

Ít nhất, đêm nay đề nghị như vậy, quyền quyết định ở trong tay cô, lựa chọn cũng do cô đưa ra!

Phí Tư Nặc tựa hồ không nghĩ tới cô sẽ trực tiếp như vậy, sững sờ một chút, bước chân dừng lại.

Lặng lặng nhìn nhìn cô, anh thử thăm dò hỏi: "Biết mình làm như vậy có kết quả như thế nào không?".

Lời này anh ta ám chỉ cái gì, tất nhiên Phương Trì Hạ nghe hiểu được.

Anh ta ám chỉ khả năng giữa hai người sẽ phát sinh mấy thứ gì đó.

Đầu tiên biểu hiện trên mặt Phương Trì Hạ là ngưng kết vài giây, nhưng chỉ có một chút thời gian, lại khôi phục tự nhiên.

Ngẩng đầu, cô không đáp mà hỏi lại: "Phí Tư Nặc tiền sinh muốn dạng phụ nữ nào mà không chiếm được? Đường đường là thiếu gia của gia tộc Chris, cần gì bắt buộc làm chuyện đáng khinh thường như vậy với một học sinh dị quốc sao?".

Thậm chí cô cũng không thấy khản trương, hỏi lại hai câu, bốn lạng đầy ngân cân ném trở về cho anh.

Tay Phí Tư Nặc cho cô cảm giác không phải người tốt lành gì.

Thế nhưng, vô cảm thấy, bất kể là dựa theo thân phận và địa vị của anh, hay là lấy điều kiện bên ngoài của bản thân anh, nếu quả thật cần phụ nữ, chỉ cần khẽ vẫy tay, tự có một đồng lõa phụ nữ chủ động đưa tới cửa, không cần dùng đến thủ đoạn bắt buộc ti tiện như vậy.

Hắn là anh ta cũng khinh thường làm như vậy mới đúng.

Phí Tư Nặc tựa hồ không ngờ tới cô sẽ trả lời như vậy, giật mình một hồi lâu, cánh tay dài kéo cô vào trong lòng, bắt động thanh sắc nhìn ánh mắt của cô, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi khuynh hướng cô: "Nếu như, tôi liền thích loại này giọng đầu này?".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 290: Cơ trí giải vây

Âm thanh của anh, rất thấp tri hoãn, đáy mắt tựa hồ còn cháy một vòng tia ý cười như có như không, nhẹ nhàng, không dễ dàng phát giác, nhưng lại chiếu rọi làm con mắt quang dị thường liễm điễm.

Phương Trì Hạ đầu tiên là khẽ giật mình, thân thể cương cứng, con mắt trong trẻo bỗng nhiên co lại, có điều rất nhanh lại khôi phục tự nhiên.

Mặt chuyển hướng sang anh, hai người nhìn nhau ở khoảng cách gần, cô khẳng định nói: "Tôi biết anh sẽ không".

"Hà?". Phí Tư Nặc thật bất ngờ với câu trả lời của cô: "Nguyên nhân?".

Phương Trì Hạ nghiêng nghiêng người, kéo ra chút khoảng cách giữa mình với anh: "Lúc trước ở Nice, tôi từng ở ngoài cửa phòng khách sạn ngắm lâu như vậy, nếu như anh có ý nghĩ về phương diện này, lúc đó, anh có rất nhiều cơ hội".

"Số lần tôi và anh gặp lần cũng không phải một hai lần, lúc trước nhiều lần như vậy, anh cũng có cơ hội tương tự".

"Muốn một phụ nữ, nếu như một người đàn ông ti tiện, anh ta có thể nghĩ hết trăm ngàn loại phương pháp thu người tới tay, mà không phải thông qua ngồi trên một cái bàn, thông qua phương thức cạnh tranh công bình."

Ngừng lại, ánh mắt cô nhìn anh, lộ một chút tự tin: "Tôi biết, anh khinh thường những thủ đoạn ác tha kia!".

Phí Tư Nặc trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên phốc cười ra tiếng.

"Em rất thông minh". Đã có thể chuẩn xác bắt giữ tâm tính anh, còn thừa cơ tặng bóc anh, gián tiếp giải vây cho cô.

Phương Trì Hạ chỉ nhàn nhạt cười.

"Tôi xác thực sẽ không ép buộc một cô gái! Cho nên có thể an tâm ở đây, ít nhất, tạm thời em an toàn". Phí Tư Nặc ý vị thâm trường cười cười với cô, nắm tay cô lên, nhẹ nhàng ấn xuống một nụ hôn trên mu bàn tay cô: "Tòa thanh Chris hoan nghênh em".

"Cảm ơn!". Phương Trì Hạ thờ dãi nhẹ nhõm, thần kinh kéo căng, cũng buông lỏng ra.

Lựa chọn rời khỏi anh, kỳ thật cô đang đánh cược, đánh cược nhận thức của mình với anh.

Hiện tại xem ra, cô thắng!

Phí Tư Nặc dẫn cô đi tới lĩnh vực tư nhân của mình.

Chris là đại gia tộc có lịch sử đã lâu, chỗ cư trú, đều là kiến trúc trên trăm năm có thể so với lâu đài cổ, đài khí, tráng lệ, lại có phong cách.

Phí Tư Nặc dẫn Phương Trì Hạ đại khái tiến vào căn phòng trong tòa thành tư nhân một trong số đó, một đoàn người hầu sớm đã sắp xếp chờ đợi ở hai bên.

Bọn họ tựa hồ rất tôn kính Phí Tư Nặc, đầu cúi xuống thật thấp, thậm chí cũng không dám nhìn anh.

Phương Trì Hạ nhìn một đám người, đi theo Phí Tư Nặc vào trong.

Sau khi Phí Tư Nặc lên lầu liền giao cô cho một đám hầu gái, tựa như là đặc biệt an bài tới hầu hạ cô.

Mấy người nói chuyện dùng ngôn ngữ nước R, không phải là ngôn ngữ Phương Trì Hạ quen thuộc, thế nhưng cô cũng có thể nghe hiểu một ít.

Hình như cô nghe đám người tôn xưng Phí Tư Nặc là Công Tước đại nhân!

Công Tước!

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, nghiêng đầu ánh mắt nhìn anh có chút kinh ngạc.

"Trước nghỉ ngơi thật tốt, tôi ở căn phòng dưới lầu, có việc báo tôi hoặc người hầu là được". Phí Tư Nặc nói rõ một câu, quay người đi.

Phương Trì Hạ dừng chân ở chỗ cũ, nhìn chăm chăm nơi anh rời đi thất thần một hồi lâu, mang lên phòng.

"Tiểu thư, chúng ta hầu hạ ngài tắm rửa!". Một người hầu đứng cách cô gần nhất nhẹ gạt đầu với cô, thái độ cung kính.

"Không cần, các người đều trở về, tôi tự làm là được". Phương Trì Hạ không để ý, thân vừa chuyển liền muốn tới phòng tắm.

"Vậy trước tiên chúng tôi mang đi tham quan nhà dưới một chút!". Hầu gái lúc này còn nói.

Bước chân Phương Trì Hạ dừng một chút, nghĩ đến cô là vật gì bây ở nơi nào cũng không biết, bèn nhẹ gạt đầu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 291: Đêm đầu tiên ở thành bảo Khắc Lí Tư

"Phía trước là nhà tắm, chỗ này là phòng khách nhỏ, chỗ này là phòng thay đồ..." Vài cô người hầu bắt đầu dẫn cô đi xung quanh căn nhà rộng lớn.

Phương Trì Hạ đi theo sau họ, vừa đi, vừa bình thản đánh giá nơi này.

"Bởi vì trước đây thành bảo này không có khách nữ lui tới, trong đây tạm thời chỉ có vài bộ quần áo, là cậu chủ lần này trước khi trở về liền báo người chuẩn bị, chuẩn bị có hơi vội vàng, tiểu thư có thể dùng tạm một chút, đồ ngủ và đồ đạo phổ đều có. Hơn nữa, có lẽ là ngày mai, chúng tôi sẽ giúp cô sắp xếp chu đáo." Cô người hầu vừa đưa cô làm quen hoàn cảnh ở chỗ này, vừa giải thích cho cô.

"Không sao." Phương Trì Hạ làm như bình thường trả lời câu hỏi của cô.

"Tiểu thư chắc đã rất mệt rồi, bây giờ đã rất muộn, hay là sau khi cô tắm thì nghỉ ngơi trước một chút." Chắc lo sợ quan hệ của Phí Tư Nặc, những cô người hầu ở đây khác với những cô trước kia được tiểu Tả đưa đến chỗ của Lạc Dịch Bắc, nói chuyện rất cung kính, rất hạ mình, lúc nào cũng rất lễ phép.

"Được, các cô về trước đi, còn lại một mình tôi là được rồi." Phương Trì Hạ lạnh nhạt yêu cầu.

Vài cô người hầu ra hiệu với cô một chút, lặng lẽ quay người lui đi.

Phương Trì Hạ vào nhà tắm, vòng tay khóa cửa lại, ngâm bản thân trong bồn nước, rồi rằng nhiệt độ của nước luôn nóng, nhưng mà, từ cơ thể đến trái tim, lại lạnh buốt thấu xương.

Đặc biệt là lúc nghĩ đến gương mặt kia của Lạc Dịch Bắc!

Bỏ đi với Phí Nặc Tư vốn không phải là điều cô muốn, nhưng mà, điều này ít ra là lựa chọn của bản thân cô, như thế nào cũng tốt hơn bị người khác đem ra đánh cược!

Ni Tư.

Sau khi Lạc Dịch Bắc rời khỏi chiếc thuyền kia, cũng không biết đã là mấy giờ, phía đường chân trời, dường như mặt trời cũng sắp mọc rồi.

Về đến biệt thự, nhìn thấy căn nhà không một bóng người, trong lòng có chỗ nào đó, trống rỗng...

Vào đến phòng khách, đi đến xô-pha ngồi, anh lấy ra điện thoại không biết ai đã gọi đến.

"Kiểm tra hành trình của Phí Tư Nặc, trong vòng hôm nay báo cáo với tôi!"

"Dạ được, cậu Lạc!"

Sau khi nói chuyện ngắn gọn, hai bên tắt điện thoại.

Khoảng vài tiếng sau, đối phương lại gọi đến lần nữa.

Giọng nói của anh ta có hơi cẩn trọng, nói chuyện cẩn thận từng chút một, "Cậu Lạc, chúng tôi đã phải đi rất nhiều người, nhưng mà, không có bất kỳ tin tức gì liên quan đến lịch trình của cậu chủ Phí Tư Nặc, ngay cả đến kiểm tra trung tâm xuất nhập cảnh ở sân bay, cũng không có lịch sử trở về nước của đối phương, chỉ là lúc điều tra đoạn ghi hình trong máy quay, nhìn thấy bóng dáng của đối phương xuất hiện bên ngoài sân bay, cùng đi với một cô gái. Nhưng máy quay sau đó, cái gì cũng không còn nữa. Suy đoán sơ bộ là khi đối phương rời khỏi đã bị người khác xóa đi rồi."

Lạc Dịch Bắc khẽ hít một hơi, không dỗi sắc mặt mà lắng nghe thật kỹ anh ta nói chuyện, thần sắc vô cùng lạnh lẽo.

"Điều tra xem nơi mà Phí Tư Nặc thường ở." Lạnh lùng giao phó một câu, anh tắt điện thoại.

Thành bảo Khắc Lí Tư.

Sau khi Phương Trì Hạ đến chỗ này, trước tiên là ngủ một giấc thoải mái, sáng sớm ngày hôm sau thì đã tươi tỉnh.

Phí Tư Nặc luôn nói rằng sẽ không làm gì với cô, sống ở đây, vẫn dễ vốn lo sợ nhất đều đã được giải quyết, bây giờ cô không còn gì phải bận tâm nữa.

Buổi sáng thức dậy, xuống lầu, vừa nhìn thấy Phí Tư Nặc đang dùng bữa, cô rất tự nhiên chào hỏi anh một tiếng, "Chào buổi sáng!"

"Chào buổi sáng!" Phí Tư Nặc ngừng đầu, khẽ mỉm cười cong lên, nở nụ cười mang tính tiêu chuẩn với cô, đẹp đẽ mà mị lại rạn rở.

Phương Trì Hạ đi đến, người hầu đứng chờ ở bên cạnh cung kính sắp xếp chu đáo muỗng thìa thay cô, Phương Trì Hạ ngồi đối diện Phí Tư Nặc, im lặng bắt đầu dùng bữa sáng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 292: Đã có tin tức của cô ấy

Phí Tư Nặc rất tùy ý bắt đầu trò chuyện với cô, "Sống ở đây quen chứ?"

"Rất tốt, cảm ơn." Phương Trì Hạ lịch sự trả lời.

Phí Tư Nặc đón lấy đĩa bữa sáng của cô, động tác ưu nhã cắt đồ ăn trong đó thành từng miếng một giúp cô, sau đó đẩy cái đĩa cho cô, "Vậy thì cứ ở lại đi, muốn ở bao lâu cũng được."

"Cảm ơn." Phương Trì Hạ nhận lấy đĩa ăn, ngừng đầu lên nhìn anh ta một cái, cảm dao nĩa yên lặng ăn phần của mình.

Phí Tư Nặc bình thản nhìn cô được một lúc, thờ ơ hỏi, "Lần này ra quyết định như vậy, là vì để đã kích Lạc Dịch Bắc sao?"

Phương Trì Hạ đầu tiên là ngăn ra, từ từ ngừng mặt lên.

Khẽ lắc lắc đầu, cô cong khoe miệng lên, nụ cười rất nhẹ, "Sao lại nghĩ như thế chứ? Đến chỗ này, xuất phát điểm chỉ là vì suy nghĩ cho bản thân, không liên quan đến bất kỳ ai cả."

Điều cô thật sự muốn nói là, đối với một người lạnh lùng đến có thể không do dự mà trao cô cho người đàn ông khác, anh ta cần bản là không có trái tim.

Một người không có trái tim, sao lại có thể bởi vì cô bỏ đi cùng với một người đàn ông khác mà chịu đã kích?

"Án sáng trước, sau khi ăn xong tôi đưa cô đến tham quan chỗ này một chút." Phí Tư Nặc cũng không hỏi nhiều, đặt dao nĩa xuống, lười nhác dựa vào lưng ghế chờ cô.

Bữa sáng này, Phương Trì Hạ mất vài phút để giải quyết, sau đó Phí Tư Nặc đưa cô rời khỏi thành báo Khắc Lí Tư.

Phương Trì Hạ tưởng tham quan mà anh nói, chính là các kiểu đi đây đi đó như bình thường, nào ngờ anh lại có thể dẫn cô đi đến một chiếc trực thăng, dường như định lái trực thăng khởi hành.

Lúc Phương Trì Hạ đi lên trực thăng có hơi kinh ngạc, điều càng khiến cô kinh ngạc là, sau khi đi lên, đập vào mắt cô chính là một mảng trắng như tuyết.

Đây là hoa đồ mi, cả một khoảng mấy bay rải đầy khắp mặt đất, giống như bông tuyết đang rơi vậy, lấp lánh, trắng muốt, xinh đẹp đến thu hút ánh nhìn, vừa nhìn thấy thì đã tan ra, cả thế giới như chỉ còn lại mảng trắng như tuyết to lớn ấy, không còn gì khác.

"Thích chứ? Tặng cho cô đó!" Phí Tư Nặc ngắt một cành hoa trong đó, đưa đến trước mặt cô.

Hoa mà anh chuẩn bị cho cô rất đặc biệt, người khác bình thường tặng hoa đều tặng hoa hồng diễm dứa, hoặc là cát cánh, lưu ly, anh tặng là đồ mi!

Phương Trì Hạ vẫn luôn rất thông minh, ngăn ra nhìn cành hoa trong tay một lúc, đột nhiên đã hiểu một chút ý nghĩ của anh.

Đã hiểu ra chuyện hoa đồ mi, hoa đồ mi nở ngụ ý kết thúc!

Kết thúc với quá khứ!

"Rất thích, cảm ơn." Thuận tay đón lấy bông hoa mà anh ta đưa cho, Phương Trì Hạ để ở trước mũi người.

Thật ra, Phí Tư Nặc không cần tận tâm chọn loại hoa này như thế.

Cô và Lạc Dịch Bắc, cần bản đã không có bắt đầu, sao lại nói đến kết thúc?

"Ngồi bên cạnh tôi." Phí Tư Nặc không nói gì, dẫn cô ngồi vào ghế lái.

Phương Trì Hạ vài bước đi theo, ngồi xuống chỗ ngồi cạnh ghế lái.

Động tác lái trực thăng của Phí Tư Nặc vô cùng đẹp trai, khởi động động cơ, tăng thêm tốc độ quay, trực thăng bay thẳng lên, cần được đẩy, trực thăng bắt đầu bay trên bầu trời.

...

Tư Ni.

Người mà Lạc Dịch Bắc phái đi điều tra sau một ngày, lại lần nữa gọi điện cho anh.

"Cậu chủ, đã tra ra!" Giọng nói của đối phương vui mừng đến rõ ràng có hơi kích động.

"Nói."

"Nếu như tin tức không sai, cậu chủ Phí Tư Nặc và cô gái kia chắc là đều ở thành báo Khắc Lí Tư, thành phố phía Nam thủ đô nước R!"

Nắm ngón tay của Lạc Dịch Bắc siết điện thoại, con người đen híp lại.

Thành báo Khắc Lí Tư!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 293: Lại lần nữa khiến anh ta kinh ngạc vui mừng

Nước R.

Phí Tư Nặc sau khi đưa Phương Trì Hạ Lên trực thăng ngồi, trước tiên là đi một vòng xung quanh phía trên thành báo Khắc Lí Tư, sau đó lại bay về khu vực thành phố khác.

Tốc độ lái của anh cũng không phải rất cao, có lẽ là vì để nhìn thấy khung cảnh bên dưới rõ hơn.

Từ trên không trung nhìn xuống, phong cảnh sẽ rất khác khi nhìn ở mặt đất, rộng lớn hơn, hùng vĩ hơn, rừng động hơn.

Phương Trì Hạ dường như hứng thú với cái này, ngồi ở bên cạnh, ung dung nhìn động tác tay của anh.

Hành động của Phí Tư Nặc, cô chỉ ở bên cạnh nhìn, đã ghi nhớ vào trong lòng những động tác trước sau của anh suốt quá trình.

Phí Tư Nặc rất ngạc nhiên trước cô như thế, cười cười, đề nghị nói, "Muốn thử không?"

"Ừ." Phương Trì Hạ khẽ gật đầu, tay chạm vào cần điều khiển, cùng anh hạ trực thăng xuống, thay thế anh ngồi ở chỗ ghế lái.

"Cầm cái này trước, đây là cần cự ly, đây là cần điều khiển, biến cự có thể làm lệch bộ phận tự động nghiêng, thay đổi trạng thái hoạt động của trực thăng..."

Phí Tư Nặc đứng ở sau lưng cô, cong lưng, hai tay chống ở hai bên người của cô, vừa nghiêm túc giảng giải cho cô, vừa dạy cô thao tác.

Phương Trì Hạ vô cùng thông minh, khởi động động cơ, tăng tốc độ quay, trực thăng bay lên, mỗi một tiến độ đều nắm bắt chuẩn xác, động tác thậm chí xem ra còn có hơi thành thạo.

Phí Tư Nặc có hơi không ngờ đến, kinh ngạc nhìn mấy bay sau khi bay lên được cô tự do điều khiển, phản cong của khoe môi, chậm chậm vẽ thành một đường.

Cô bé này, càng ngày càng khiến anh kinh ngạc mừng rỡ rồi!

"Không khí trên trời thật tốt!" Như không có việc gì gấp một cái, anh cũng không tiếp tục dạy cô nữa, nhất quyết cái gì cũng vứt sang cho cô.

Anh cũng không sợ xảy ra sự cố, cảm giác giống như rất tin cậy phải tình huống ngoài ý muốn anh cũng có thể ứng phó được vậy, lười nhác ngồi ở ghế lái phụ, thậm chí dựa vào đôi vai nhỏ của Phương Trì Hạ bắt đầu nghỉ ngơi.

Hành động đột ngột này, khiến Phương Trì Hạ cứng đờ, khuỷu tay đẩy anh ra, "Anh làm vướng tay của tôi rồi."

Phí Tư Nặc không quan tâm cô, khẽ nhắm mắt lại, hai cánh tay ôm trước ngực, thân hình một mét tám chìm lười nhác dựa vào người cô gái một mét sáu tám, nét mặt dường như rất miễn cưỡng.

Phương Trì Hạ đẩy hai lần nhưng không được, nhìn anh cũng không làm thêm gì, không tiếp tục bận tâm nữa.

Trực thăng ở trên bầu trời chậm chậm bay, độ cao ban đầu rất thấp, chủ yếu để phòng Phuong Trì Hạ không quen tay, phát sinh sự cố.

Về sau từ từ bay cao, thẳng đến tầng mây.

Phí Tư Nặc ngừng đầu lên liếc cô một cái, khóc mỗi khề cong lên.

Đầu óc của cô, không phải loại thông minh bình thường!

Ni Tư, sẵn bay.

Lạc Dịch Bắc sau khi nhận cuộc gọi vài tiếng thì vội vàng đến, khi đến sân bay, một người đàn ông trung niên đưa theo vài người tùy tùng sớm đã chờ ở ngoài.

"Đỗ Lan tiên sinh, để ngài chờ lâu rồi." Lạc Dịch Bắc đi đến, khách sáo chào hỏi ông ta một chút.

"Cậu Bắc sao lại nói như vậy? Cậu có thể đến đây, là vinh hạnh của Đỗ Lan!" Đỗ Lan niềm nở để anh đi trước, đối với anh dường như có hơi kính trọng.

Một hàng người rời khỏi sân bay, sau đó ngồi xe đến thẳng tòa phủ đệ nào đó ở trong thành.

Đỗ Lan là một quý tộc của nước R, một người nổi tiếng trong giới xã giao, đã từng qua lại với Lạc Dịch Bắc mấy lần trên thương trường, trong nước có thị trường của bản thân, nhưng lại không thể mờ hết toàn bộ, rất nhiều lúc còn phải cần đến sự giúp đỡ của Lạc gia, nên đối xử với Lạc Dịch Bắc đặc biệt niềm nở.

Khi đón anh đến nhà, giống như vừa mới được một tôn thần, tiếp đãi vô cùng chu đáo.

Lạc Dịch Bắc sau khi ngồi xuống bình thần nhìn ông ta được một lúc, ung dung hỏi, "Đồng ý giúp đỡ tôi một chuyện không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 294: Tôi chỉ lo đi theo anh là được

Đỗ Lan ngăn người, cúi đầu, nói lấy lòng, "Cậu Bắc cứ nói thẳng."

Lạc Dịch Bắc bình thần nhìn ông ta được một lúc, khóc mỗi hơi cong lên, nở nụ cười, lạnh lẽo lại thâm trầm, kéo theo đôi mắt đen kịt, càng thêm khó hiểu...

...

Phuong Trì Hạ và Phí Tư Nặc ở trên trực thăng chơi đùa hết nửa ngày, lúc đi ra, trời cũng đã sắp tối rồi.

"Có từng đi chơi qua chỗ này không? Muốn ăn cái gì? Tôi đưa cô đi?" Phí Tư Nặc vừa đi vừa quay ra sau trò chuyện với cô.

Anh ta và Lạc Dịch Bắc không giống nhau, sự lạnh lùng trên người của Lạc Dịch Bắc là tự nhiên mà có, lúc nào cũng mang cảm giác xa cách lạnh lùng cao ngạo, dường như đến gần thì sẽ nguy hiểm vậy.

Cảm giác Phí Tư Nặc mang đến cũng rất mạnh, nhưng mà, anh ta thuộc về hình mẫu lúc cứ như vậy nhìn anh ta, sẽ cảm thấy con người này của anh ta rất nguy hiểm, nhưng mà, một khi anh ta đã để bạn thân thiết, ở bên cạnh anh ta lại rất tự do thoải mái.

"Chủ nhân đi dẫn đường, tôi ở sau đi theo là được." Phuong Trì Hạ mang dáng vẻ khách tùy chủ định.

"Vậy thì đi theo cho tốt vào, đừng để lạc đó!" Phí Tư Nặc nói đùa một câu, dường như thật sự sợ cô bị lạc vậy, còn nắm lấy tay của cô.

Nắm tay cô vừa định đi ra ngoài, quân gia đột nhiên đi đến đây, trong tay dường như còn cầm theo một món đồ giống như thư mời.

"Có việc gì?" thu lại nụ cười trên mặt, Phí Tư Nặc buông tay của Phuong Trì Hạ ra, sắc mặt trở lại bình thường.

"Cậu chủ, nhận được thư mời của bá tước Đỗ Lan gửi đến, nói ngày mai trong phủ có người mừng tuổi, định mời cậu qua đó!" Quân gia chuyển thư mời ở trong tay cho anh ta.

Phí Tư Nặc ngăn ra, nhìn Phuong Trì Hạ ở bên cạnh, dường như có hơi do dự.

Chỉ xem như anh ta đang ngại mình, Phuong Trì Hạ lùi về sau hai bước, như bình thường mà nói, "Tôi không sao, anh đi đi, tôi tùy ý đi là được, bữa tối trong thành bảo còn có nhiều người hầu như thế mà"

"Cùng đi đi, lên lầu thay quần áo!" Phí Tư Nặc nhét thư mời vào trong tay quân gia, kéo tay của cô, đưa cô đi bước lớn lên trên lầu.

Căn phòng của thành bảo được cố tình chuẩn bị cho Phuong Trì Hạ, buổi chiều, những thứ mà tối hôm qua còn thiếu đã được bổ sung toàn bộ.

Phuong Trì Hạ khi về đến phòng, gian đồ đầy các loại quần áo số lượng có giới hạn, đã được treo ngay ngắn khắp các dãy giá treo quần áo.

Phí Tư Nặc chuẩn bị rất chu đáo cho cô, kiểu nào cũng có, lễ phục đặc biệt nhiều, thậm chí ngay cả các loại phụ kiện phối hợp cũng rất đầy đủ.

Phuong Trì Hạ nhìn nhìn quần áo đầy khắp phòng, nói, "Thật ra, anh không cần như thế."

Cô chỉ là tạm thời ở lại đây, không cần anh làm nhiều như thế.

"Tôi tự nguyện, mau thay đi, nếu không tôi không phiền giúp cô đâu." Phí Tư Nặc lười nhác nhìn thoáng cô một cái, về mặt tôi bằng lòng thì ai quản được, tay còn vẫn đang làm tư thế kéo quần áo của cô.

"Ồi, anh đừng, để tôi tự làm!" Phuong Trì Hạ giắt mình, lùi về sau hai bước, nhanh nhảy tránh động tác của anh, tay chắn ngang mình và anh ta, đẩy anh ta ra ngoài, "Tôi tự làm là được rồi, anh ra ngoài trước đi."

"Vậy được!" Ánh mắt của Phí Tư Nặc hờ hững nhìn cô chống hai cánh tay nhỏ đến đáng thương ở ngực mình, dường như có hơi tiếc nuối.

"Sau khi thay xong tôi ở dưới lầu chờ cô!" Ngập ngừng thu tay về, anh ta xoay người, rời khỏi căn phòng.

Phuong Trì Hạ thở ra một hơi, vội vàng đóng cửa phòng, nhanh chóng chọn cho mình một bộ lễ phục Valentino đơn giản thay lên, sửa soạn tóc tai một chút, mở cửa đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 295: Cô ấy đã là hoa có chủ

Đặc điểm lớn nhất của lễ phục Valentino là mang đậm hơi thở quý tộc hoa lệ, đơn giản lại không mất đi sự quý phái.

Bộ mà Phuong Trì Hạ chọn màu xanh nước có vạt áo được làm bằng vải mỏng linh động, phần trên là đường may với chất liệu ren, thiết kế rất đơn giản, nhưng sau khi khoác lên lại vô cùng đẹp đẽ.

Phí Tư Nặc lúc nhìn cô đi từ trên lầu xuống, trong đôi mắt không che giấu mà cháy trời sự kính ngạc.

Phuong Tri Hạ không nhìn anh ta, đang cúi đầu chỉnh sửa lại váy.

Phí Tư Nặc bảo người chuẩn bị bộ lễ phục này cho cô, không ngờ lại hợp với thân người, điểm này khiến cô có hơi kinh ngạc.

Lạc Dịch Bắc cũng từng làm chuyện này cho cô, quần áo chuẩn bị mỗi lần cũng rất vừa thân, nhưng Phuong Tri Hạ đối với việc này lại không bất ngờ.

Tốt xấu gì cô và anh cũng đã sống cùng nhau thời gian dài đến thế, và lại hai người đều đã kết hôn, anh đối với cái gì của cô cũng đều đã thân thuộc, đây là chuyện rất bình thường.

Nhưng mà, cô và Phí Tư Nặc căn bản là chưa từng tiếp xúc thân mật, anh làm thế nào nắm bắt chính xác đến thế?

Phuong Tri Hạ rất ngạc nhiên, vấn đề này, thậm chí đến khi cô và Phí Tư Nặc ra khỏi thành bảo, cũng không làm rõ được.

"Tối nay cô rất đẹp." Phí Tư Nặc và Lạc Dịch Bắc không như nhau, anh ta khen ngợi, anh ta sẽ thẳng thừng biểu đạt ra suy nghĩ của mình.

"Cảm ơn." Phuong Tri Hạ nghiêng đầu chỉnh sửa tóc ở đằng sau, tay ở sau lưng sửa rồi lại sửa, dường như là định chỉnh gọn gàng một chút.

Phí Tư Nặc đi đến vài bước, gạt tay của cô ra, vén tóc của cô lên, rất thân nhiên giúp cô sửa từng sợi tóc lại ngay ngắn.

Hành động này, khiến Phuong Tri Hạ ngẩn người.

"Đi thôi!" Giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra vậy, Phí Tư Nặc đưa cánh tay của mình về phía cô.

Phuong Tri Hạ hiểu ý của anh, nhìn chằm chằm cánh tay của anh được một lúc, đặt tay mình khoắc lên đó.

Cô mang giày cao gót có gót rất nhỏ, đi đường hơi chật, Phí Tư Nặc cũng không biết là vì dễ phối hợp với cô, hay là vốn là đã ung dung như thế, bước chân cũng rất từ tốn.

Từ nhà chính đến ga-ra khoảng cách không xa lắm, hai người cứ như thế đi mất 10 phút.

Lúc lái xe đến phủ của bá tước Đỗ Lan, đã là hơn 7 giờ tối.

Địa vị của Phí Tư Nặc ở thành phố R rõ ràng là vô cùng cao, đi đến đâu, người cúi đầu khom lưng với anh đều rất nhiều, thái độ đều là cung kính.

Phuong Tri Hạ lần đầu tiên cùng anh ta tham dự tại nơi đông người này, cô không biết là, đây cũng là lần đầu Phí Tư Nặc công khai đưa người đi cùng là nữ tham dự bữa tiệc nghiêm túc như thế của giới quý tộc.

Nơi đây là châu Âu, khách đến nơi này tối nay đa số đều là người châu Âu, gương mặt phuong Tây điển hình, duy chỉ có Phuong Tri Hạ và Phí Tư Nặc.

Phí Tư Nặc còn ôn, người ở đây đều quen biết, gương mặt này của anh người của nước R đều đã nhìn quen rồi.

Ngược lại là Phuong Tri Hạ, một gương mặt phuong Đông đột nhiên xuất hiện trong đám đông nhiều người phuong Tây đến thế, cảm giác giống như sắc đỏ giữa rừng xanh, đặc biệt nổi bật.

Ngũ quan của Phuong Tri Hạ tinh xảo, cứ như vậy mà đứng bên cạnh Phí Tư Nặc, giống như một búp bê Phuong Đông xinh đẹp vậy, hai người vừa xuất hiện, liền đã thu hút không ít ánh nhìn ở bữa tiệc.

"Tư Nặc, vị này là ai, trước đây chưa từng gặp qua?" Một chàng trai trẻ trong đám đông thân phận có lẽ cũng không tầm thường nhìn Phuong Tri Hạ được một lúc, mỉm cười trêu đùa.

"Văn Sâm, dạy cậu một câu tiếng Trung, hoa đã có chủ đừng tùy tiện hái, hiểu chứ?" Phí Tư Nặc lạnh lùng trả lời đối phuong một câu, để lại Văn Sâm với gương mặt méo mó, dẫn theo Phuong Tri Hạ làm như không có việc gì mà đi vào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 296: Cặp đôi trời định

Lời nói của anh ta, không cao không thấp, vừa vận truyền đến tai của người ngồi ở ngay vị trí trung tâm bên trong sảnh lớn.

Hoa đã có chủ!

Đôi mắt âm thầm không dời sắc mặt nhìn Phuong Tri Hạ khoắc lấy cánh tay của Phí Tư Nặc, con người đen kịt như mực của người đàn ông tỏa ra một tia lạnh..

Phuong Tri Hạ căn bản không nhìn về hướng này, sau khi đi vào sảnh lớn của bữa tiệc, đã bị Phí Tư Nặc kéo đi chỗ tự chọn rượu.

Phí Tư Nặc đầu tiên là cầm lên một ly Angel Kiss, khẽ nhấp một ngụm, tốc độ uống vẫn rất chậm, ánh mắt khi uống chốc chốc lại nhìn về Phuong Tri Hạ, ánh mắt đó, nhìn đến Phuong Tri Hạ có hơi mất tự nhiên.

"Muốn uống không?" Ưu nhã nâng ly sâm banh trong tay lên, ngụ ý thâm sâu mà nhìn cô một cái, anh cong cong khóe môi, nở nụ cười, đèn thủy ngân trên đỉnh đầu soi rọi xuống đặc biệt tươi sáng.

Nụ cười của anh ta rất lâu, dường như còn có hơi tinh quái.

Angel Kiss kể từ lần sau khi ghép đôi ở Ni Tư, giữa hai người, dường như đã trở nên hơi tế nhị, còn có hơi miễn cảm.

"Không đâu." Phuong Tri Hạ giả ngốc như không hiểu ánh mắt của anh ta vậy, ánh mắt cô làm như không có việc gì mà dời đi, chuyển sang nhìn loại rượu khác, "Các loại rượu ở đây nhiều quá, đây là cái gì? Thăng làm vua?"

Phí Tư Nặc vốn còn định trêu đùa cô một chút, không ngờ cô lại có tình giả ngốc.

Tự giác mất hứng thú, anh ta đặt rượu xuống, theo cô đi đến.

"Giúp tôi pha một chút loại rượu trước đây gặp mặt ở cung điện đi!" Đứng cạnh cô, anh cong lưng nhìn nhìn từng dây rượu cốc-tai, ánh mắt ra vẻ ung dung nhìn cô.

"Được, muốn uống nồng độ cao một chút hay là thấp một chút?" Lần này Phuong Tri Hạ ngược lại không từ chối, cùng anh tìm hai cái ghế ngồi xuống, cầm hết mấy ly rượu, cùng anh chơi đùa pha chế rượu.

"Ly này là nước ép anh đào tây Ấn, đây là nước ép bưởi xanh, đây là rượu bran-đi, được pha chế với các tỉ lệ khác nhau, mùi vị làm ra sẽ rất khác. Nếu như thích cay một chút, nồng độ cao một chút, có thể thêm rượu bran-đi nhiều một chút, anh thử cái này xem?"

Phuong Tri Hạ và anh ta ngồi rất gần nhau, hai người trò chuyện với nhau, đầu đều sắp dính vào, trong mắt của người ngoài, đặc biệt thân mật.

Hai người trong mắt người khác vẫn rất hợp nhau, ngoại hình đều xuất chúng, một cặp đôi trời định.

Bản thân Phuong Tri Hạ vốn không nhận ra, sự chú ý đều đặt ở mấy ly rượu ở trên bàn.

Phí Tư Nặc từ đầu đến cuối khóe miệng hơi cong lên, cô đưa cái gì đến, anh ta đều một miệng uống hết.

"Có ngon không?" Phuong Tri Hạ nghiêng mắt nhìn về anh, ánh mắt rực rỡ lấp lánh.

"Cũng không tồi, có muốn thử không?" Phí Tư Nặc đưa ly bản thân vừa uống xong, còn lại một chút rượu chuyển cho cô, cong khoe môi cười cười.

"Không cần đâu, tôi tự mình uống." Phuong Tri Hạ chẳng biết nói gì với anh ta, đẩy tay của anh ra, tiếp tục pha chế.

"Thử cái này đi!" Pha chế 2 ly nồng độ thấp một chút, một ly đưa cho Phí Tư Nặc, bản thân lại cầm một ly ung dung bắt đầu uống.

Cô và Phí Tư Nặc vai kẻ vai, hai người ngồi trên cái ghế cao, cơ thể đều sắp dính vào nhau.

Uống được vài ngụm, không biết Phí Tư Nặc ở bên cạnh đã nói câu gì, cô thậm chí bật cười.

Phuong Trì Hạ lúc cười lên đặc biệt xinh đẹp, nụ cười rất nhẹ, nhưng trong phút chốc sự đẹp đẽ xông vào tầm mắt, khiến ánh mắt của người khác có hơi choáng váng, không chịu rời đi.

Cô cười vẫn rất tự nhiên, nụ cười như thế, khi ở bên cạnh Lạc Dịch Bắc, rất ít khi nhìn thấy.

Một cảnh như thế, không nghiêng không lệch, vừa vận đập vào trong mắt của người đàn ông ngồi ở vị trí trung tâm...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 297: Thân mật đến như vậy

Bình thần nhìn nụ cười trên mặt của Phuong Trì Hạ, ánh mắt của người đàn ông, dường như đã càng trầm hơn.

Lại có thể cười với hắn ta!

Gần đó, Đỗ Lan đi về phía bên này.

Đứng cạnh người đàn ông, niềm nở đề nghị, "Cậu Bắc, cậu có cần đổi chỗ ngồi không?"

Lạc Dịch Bắc từ sau khi đến đây luôn ngồi ở vị trí trung tâm, ánh mắt nhìn thẳng về phía trước, cũng không biết đang nhìn ai.

Đỗ Lan cảm thấy, sánh lớn bữa tiệc lắm người, huyền ảo, nghĩ rằng một người yêu thích sự thanh tịnh như Lạc Dịch Bắc, sẽ không thích chỗ này.

Đề nghị của ông ta, ông nghĩ là Lạc Dịch Bắc sẽ đồng ý.

Nào ngờ đối phương chỉ là mặt không biểu cảm nhìn về phía trước, không thèm nhìn ông lấy một cái.

Đỗ Lan vấp vấp, cũng ngại làm phiền anh ta, chỉ có thể lúng túng đứng ở bên cạnh, xem anh có yêu cầu gì không.

Hai người ở quầy pha rượu phía trước cách vài mét, Phuong Trì Hạ và Phí Tư Nặc vẫn còn chơi đùa pha rượu lần này đến lần khác.

Đầu của hai người dựa vào nhau rất gần, thì thầm khe khẽ, không biết đã nói những gì.

Chốc chốc còn nâng rượu cốc-tai lên cạn ly.

Lạc Dịch Bắc từ đầu đến cuối ánh mắt lạnh lùng nhìn cảnh này, sắc mặt càng thâm trầm hơn.

Mới mấy hôm thì đã thân mật đến như vậy rồi?

Phuong Trì Hạ từ đầu đến cuối căn bản không nhìn đằng sau, cách giữa ba người còn có rất nhiều vị khách đứng đó trò chuyện, tầm nhìn của cô bị che đi rất nhiều.

Cô và Phí Tư Nặc vẫn còn đang giao lưu, chốc chốc lại cong khóe miệng nở nụ cười.

Sắc mặt của Lạc Dịch Bắc đều đã sắp lạnh đến có thể đóng thành băng rồi.

Đỗ Lan cũng là người biết nhìn chuyện, bữa tiệc lần này là Lạc Dịch Bắc yêu cầu ông tổ chức, mà sảnh tiệc tối nay như vậy, người ở đây nhiều như thế, hoàn toàn là người phương đông chỉ có hai người là Lạc Dịch Bắc và Phuong Trì Hạ.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc lại luôn nhìn về phía Phuong Trì Hạ, Đỗ Lan chỉ cần liếc mắt một cái, đã có thể nhìn ra đầu mối.

"Cậu Bắc, có cần tôi làm chút gì không?" Cong lưng, ông ta hỏi nhỏ ở bên tai của Lạc Dịch Bắc.

"Làm những việc bản thân ông nên làm là được." Lạc Dịch Bắc thờ ơ trả lời ông ta, ánh mắt vẫn cứ nhìn về hướng Phuong Trì Hạ.

"Vậy tôi xin rời đi một lúc, có bất kỳ yêu cầu gì lúc nào cũng có thể gọi tôi là được." Đỗ Lan định lấy lòng nhưng không thành, lại một lần nữa vấp vấp đến đến mặt, ra hiệu với anh một chút, lúng túng rồi khỏi.

Ông ta vừa quay người rời đi, vừa vận một vị khách đi về hướng của Phí Tư Nặc.

Đối phương không biết đã nói câu gì với Phí Tư Nặc, Phí Tư Nặc nghiêng đầu dãn dò vài câu với Phuong Trì Hạ, quay người cùng người kia rời đi.

Một mình Phuong Trì Hạ ngồi trên ghế cao, cũng không đổi chỗ, cầm ly rượu cốc-tai nhấp uống, ánh mắt bình thản nhìn xung quanh.

Cô thật ra không thuộc về kiểu phụ nữ dựa vào trực giác, khí chất của cô trong sáng đơn thuần, nhưng mà động tác đưa rượu vào trong miệng lại đặc biệt thu hút.

Rượu màu xanh nhạt theo ly từ chảy vào trong miệng của cô, bị cô uống, có lẽ khóe môi còn sót lại vài giọt rượu, cô vô thức đưa lưỡi liếm.

Cách vài mét Lạc Dịch Bắc không đổi sắc mặt mà nhìn cô, ánh mắt dán chặt vào giọt rượu vẫn còn đọng lại trên khóe môi của cô, con ngươi âm trầm như mực.

Phuong Trì Hạ ngược lại với anh vẫn còn đấu tranh với giọt rượu kia.

Cô có cảm giác khóe miệng dính đồ, nhưng mà giờ ngón tay lên lau đi mấy lần cũng không lau được.

Nhiều chân mày lại, đứng dậy, định lấy 1 tờ khăn giấy gần đó để lau, khi quay người, tầm nhìn bắt gặp dụng ngay Lạc Dịch Bắc không biết đã nhìn cô được bao lâu ở phía này.

Phuong Trì Hạ sửng sờ nhìn anh bất ngờ xuất hiện ở chỗ này, sống lưng cứng đờ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 298: Theo tôi về nhà

Tầm nhìn của hai người đối diện cách nhau vài mét, ở giữa còn bị cách bởi nhiều người, ánh mắt Phuong Trì Hạ có hơi rời bỏi, Lạc Dịch Bắc thì vẫn trầm lặng như mực.

Ở tại chỗ này nhìn thấy Lạc Dịch Bắc, Phuong Trì Hạ kinh ngạc.

Điều cô kinh ngạc không phải là bạn thân đã nhanh như thế đụng phải Lạc Dịch Bắc, mà là ở trong phủ quý tộc của nước R có thể gặp được anh.

Cảm giác ấy, giống như cả thế giới đi đến chỗ nào đều có người quen biết với anh vậy.

Phạm vi thể lực của anh, giống như mạng lưới dày đặc, các góc khắp thể giới đều bị anh che phủ, khiến cô muốn trốn cũng không trốn được.

Nhìn thấy Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ chỉ là rất ngạc nhiên, nhưng không hoảng loạn.

Không đổi sắc mặt nhìn anh, cô đang ngẫm suy đoán mục đích của anh khi xuất hiện ở đây.

Một người lạnh lùng đến có thể đẩy cô cho người đàn ông khác, cô cảm thấy chắc không phải vì cô mà đến.

Nếu như là vậy, nguyên nhân có lẽ cũng do tối hôm đó bị đá kích ở trên du thuyền, không can tâm mà thôi.

Hai người vẫn đang nhìn nhau, mỗi người có một suy tư khác nhau.

Trung gian vốn cách rất nhiều người, có người đang qua lại không ngớt, có người đang dừng chân trò chuyện.

Lúc này cũng không biết là có trùng hợp không, trong sảnh lớn vừa vặn có người đang tổ chức hoạt động gì đó, vừa mới bắt đầu xong, những người đang chần ở giữa, toàn bộ đều đã rời khỏi.

Lạc Dịch Bắc đứng đây, ung dung đi về hướng cô.

Bước chân của anh rất thông thả, mắt không nghiêng đi đâu, gương mặt vẫn trước sau lạnh lùng, lạnh lùng đến dường như mọi sự vật đều không hâm nóng được.

Phương Trì Hạ nhìn anh ở cách mình ngày càng gần, không trốn tránh, cũng không quay đầu bỏ đi.

Tâm trạng của cô ngược lại rất tốt, hai người cũng đã gặp nhau rồi, nếu như anh có ý định muốn đưa cô trở về, cô định trốn liệu có trốn khỏi?

"Có việc gì?" Cô nhìn anh, gương mặt lạnh nhạt.

Lạc Dịch Bắc đứng bên cạnh cô, ánh mắt dán chặt vào khóe miệng vẫn còn chưa lau đi giọt rượu kia, trong lúc Phương Trì Hạ không để ý, nắm ngón tay thon dài đẹp để nâng lên, lau đi giọt rượu trên môi của cô.

Động tác của anh rất chậm rãi, ngón tay cũng không biết là có cố tình hay không, thậm chí khẽ miết theo đường môi của cô một chút.

Cảm giác ấy, cực kì như đang tán tỉnh.

Phương Trì Hạ ngẩn người, phản xạ có điều kiện lùi về sau hai bước.

Người ở đại sảnh bữa tiệc rất nhiều, trong lòng của cô có hơi mất tự nhiên, nhưng mà, trên mặt biểu cảm gì cũng không có, khẽ cúi đầu, làm như không có việc gì đi đến gần đó cầm khăn giấy lên lau lau khóe môi của mình.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc thuận theo bóng dáng chuyển động của cô, đi đến vài bước, kéo cô tay của cô lại, "Phương tiểu thư có phải đã quên mất thân phận của mình?"

Ánh mắt của Phương Trì Hạ lạnh nhạt nhìn anh nắm cô tay mình một cái, khóe môi cong lên châm biếm.

Nếu như sớm biết ở bên cạnh anh nguy hiểm như thế, ban đầu cô đã cá chết lưới rách với Phương Vĩnh, cũng sẽ không đi về phía anh!

Phương Trì Hạ rất tức giận anh, nhưng mà, cô rất rõ lập trường của bản thân.

Cô và anh, cần bản chỉ là ân hôn mà thôi, thậm chí còn là cô chủ động đề nghị muốn gả cho anh, anh không yêu cô, cô cũng không yêu anh, cô không có lập trường như những người vợ bình thường chịu uất ức thì la lối khóc lóc với anh, gây chuyện với anh, anh cũng không phải là người dễ cho phụ nữ làm cản trước mặt anh như thế.

Lạc Dịch Bắc không đổi sắc mặt quan sát phản ứng của cô, chân mày nhíu lại.

"Theo tôi trở về!" Kéo tay của cô, định đưa cô đi ra ngoài, nhưng lại bị cánh tay Phương Trì Hạ gạt ra.

"Lạc tiên sinh, xin hỏi bây giờ ngài lấy lập trường gì để đưa tôi đi?" Ngẩng đầu lên, cô nhìn anh, lời nói ra rất nhẹ nhàng, nhưng mà trong đáy mắt lại đầy sự châm biếm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 299: Chính là dựa vào tôi là chồng cô

Chân mày Lạc Dịch Bắc khẽ nhướng, nâng tay của cô lên, để mặt lưng của tay cô, đập vào trong đáy mắt của cô, "Chính là dựa vào, cái này!"

Lúc anh làm hành động này, tay của cô bị anh nắm lấy, từ góc độ của Phương Trì Hạ, vừa vặn có thể nhìn thấy chiếc nhẫn cưới sáng lấp lánh ở ngón áp út của mình và anh.

Hai chiếc nhẫn cưới, cùng một kiểu, lại được đặt cạnh nhau, vừa nhìn đã biết là một đôi.

Đây là nhẫn đính hôn của hai người, Phương Trì Hạ mua, sau đám cưới, cô vẫn luôn đeo nó.

Đeo cái này lên, suy nghĩ của cô rất đơn giản, lúc đó chỉ là vì đề khi về phương gia, có thể có một thứ chứng minh bản thân đã kết hôn, sau đó thì tự nhiên luôn đeo nó.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc lại rất ít khi đeo, đây là một trong những lần hiếm hoi.

Nhẫn cưới mà Phương Trì Hạ mua cũng không phải loại đá quý cao sang, là đá Zircon, so với đá quý cấp bậc thấp hơn rất nhiều.

Loại người như Lạc Dịch Bắc, ngay cả cúc áo của sơ-mi đều được đính đá, Zircon hầu như sẽ không xuất hiện ở trong cuộc sống của anh.

Khi Phương Trì Hạ mua không mong đợi anh đeo, càng không nghĩ đến có một ngày anh sẽ đeo chung với cô.

Ngắn người nhìn tay của anh, cô có hơi kinh ngạc, có điều, chỉ trong vài giây, sắc mặt lại trở về bình thường.

"Cái này không có ý nghĩa gì." Làm như không có chuyện gì tháo chiếc nhẫn trong tay xuống, cô để vào trong ví cầm tay mang theo bên người.

Quay người, muốn bỏ đi, cô tay lại bị Lạc Dịch Bắc từ sau kéo lại.

"Nhân lúc tâm trạng tôi còn tốt để nói chuyện, thì nói đằng hoàng, đừng ép tôi dùng thủ đoạn cường chế." Ánh mắt lạnh lùng lướt qua gương mặt nhìn nghiêng của cô, lời của anh, mang đầy sự cảnh cáo.

Phương Trì Hạ không quan tâm anh, gạt tay của anh ra, tiếp tục một mình bước đi.

Lạc Dịch Bắc vài bước đi theo, cũng không quan tâm xung quanh hai người như thế nào, bắt đầu bế cô lên.

Phương Trì Hạ rất nhỏ con, anh bế cô, động tác rất nhẹ nhàng linh hoạt, bước chân còn rất nhanh, trong tay như không có vật gì vậy.

Cánh tay của anh ôm lấy cô rất chặt, giống như sắt thép vậy, mạnh mẽ siết lấy cơ thể của Phương Trì Hạ.

"Bỏ tôi ra!" Phương Trì Hạ có hơi nổi nóng, gờ cánh tay lên đánh anh một cái.

Định vùng vẫy, cánh tay của Lạc Dịch Bắc kim chặt cô, càng giống như dây mây vậy, càng buộc chặt hơn.

Sức của anh rất mạnh, thậm chí một chút hy vọng thoát khỏi cũng không để lại cho con.

Phuong Trì Hạ Không nhận được cách giải quyết cứng rắn như thế của anh, rất tức giận trước hành động của anh, ngừng đầu lên, cố chế nhạo sắc bén, "Sao thế? Đường đường là đại thiếu gia của Dung Hi chỉ biết dùng bạo lực để đối phó với phụ nữ?"

Lạc Dịch Bắc đi bước lớn ánh mắt hạ xuống, hờ hững nhìn trên mặt cô một cái, khỏe môi cong lên một tia cười nhạt, sau đó, lạnh nhạt buông ra một câu, "Như thế này cũng tính là bạo lực? Thật ra, tôi còn chưa làm gì cả mà!"

Lời anh nói rất nhẹ nhàng, một chút xấu hổ cũng không có, giọng điệu còn rất xấu xa.

Mặt của Phuong Trì Hạ tối nay vẫn luôn không có biến động lớn nào, bị anh chọc giận đến đó một đợt trắng một đợt, ngón tay hằn những dấu sâu vào lòng bàn tay.

Lạc Dịch Bắc dường như rất hưởng thụ tâm trạng hiện giờ của cô, so với gương mặt lạnh nhạt của cô lúc này, anh cảm thấy, cô bây giờ, thuận mắt hơn nhiều.

Hạ mắt hờ hững thoáng nhìn cô một cái, anh đưa cô đi bước lớn tiếp tục đi ra ngoài.

Phuong Trì Hạ kháng cự không nổi, dứt khoát cũng không tác dụng, trên đường đi ra ngoài, từ đầu đến cuối chẳng nói lấy một câu.

Lạc Dịch Bắc đưa cô rời khỏi bãi bỏ tước Đỗ Lan, mở cửa ghế sau của xe, đặt cô vào trong, bản thân ngồi xuống cạnh cô.

"Lái xe!" Nghiêng đầu giao phó với tài xế ở phía trước một câu, anh vòng tay đóng cửa lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 300: Cô ấy mất tích rồi

Chiếc xe dạng dài màu đen, sau lúc ấy từ từ rời khỏi phủ của bá tước Đỗ Lan.

Phuong Trì Hạ không vùng vẫy nữa, cũng không kháng nghị với anh, tầm nhìn nghiêng ra ngoài cửa sổ, sau khi lên xe không nói lời nào.

Cô chịu theo anh trở về, vốn không phải thỏa hiệp với Lạc Dịch Bắc, cũng đã ra ngoài nhiều ngày như vậy rồi, cô chỉ là cảm thấy, nên trở về rồi.

Phuong Trì Hạ không phải lại người khi không gây chuyện, cô làm việc thật ra từ đầu đến cuối đều nắm bắt rất tốt từng chút một.

Lúc lên du thuyền, khi bị chạm đến giới hạn, khi tự tôn bị người khác chà đạp, cô sẽ dùng phương thức bỏ đi không chút do dự mà phản kháng Lạc Dịch Bắc.

Nhưng mà, trong nước mới là nơi cô sống từ nhỏ, đi đến đâu cũng không có người thân, nhưng trước đây mọi thứ của cô, đều là ở trong nước, chuyên ngành của cô vẫn chưa kết thúc.

Và lại, cô dù sao cũng không thuộc về nước R, cô cũng không thể cứ luôn sống trong thành bảo Khắc Lí Tư.

Về nước là chuyện sớm muộn.

Trong mấy năm chuyên ngành của cô vẫn chưa hoàn thành này, cô sẽ luôn sống ở trong nước, dưới đáy mắt của Lạc Dịch Bắc.

Nếu như Lạc Dịch Bắc không chịu buông tay, quan hệ hôn nhân bốn năm này của cô và anh, chắc sẽ luôn được duy trì.

Đối với điểm này, Phuong Trì Hạ thật ra rất rõ ràng.

Mấy ngày nay bỏ đi, thật ra chẳng qua là đang phân cao thấp với Lạc Dịch Bắc mà thôi.

Vậy nên, cho dù hôm nay Lạc Dịch Bắc không đưa cô rời khỏi, qua một khoảng thời gian, bản thân cô cũng sẽ chủ động trở về.

Không phải về bên cạnh Lạc Dịch Bắc, nhưng trong nước thì nhất định sẽ về.

Rolls-Royce xa hoa màu đen chở hai người đến thẳng sân bay, sau khi đến, Lạc Dịch Bắc trực tiếp dẫn cô đến cửa lên máy bay.

Phuong Trì Hạ từ đầu đến cuối một lời cũng không nói đi theo sau lưng anh, để mặc cho tay của mình bị anh dẫn, giống như búp bê đồ chơi vậy, chuyện gì cũng để mặc anh.

Hai người lên máy bay, sau đó trở về căn nhà trước đây ở Ni Tư.

Nước R và nước Pháp vốn không xa, đêm đó chưa đến mười hai tiếng thì đã đến nhà.

Lạc Dịch Bắc đi trước vào trong nhà, Phuong Trì Hạ đi theo ở đằng sau, lên lầu, trở về phòng ngủ của hai người, cô vào thẳng nhà vệ sinh.

Tắm rửa, súc miệng, sau khi ra thì vén chăn lên thẳng giường.

Tất cả mọi thứ, cô làm như giữa hai người chuyện gì cũng chưa từng xảy ra vậy, nhưng mà, từ đầu đến cuối lại không nói với anh một câu nào.

Phuong Trì Hạ là cô nhũ, từ nhỏ ăn nhờ ở đậu, đã chịu qua ảm ức rất nhiều, nhưng mà, tâm trạng của cô dường như từ trước đến giờ đều không bị những chuyện đó làm ảnh hưởng cho lắm.

Cô có thể mới ngày trước vẫn còn nằm trong lòng bạn khóc giống như một con vật nhỏ bị người khác ức hiếp vậy, ngày hôm sau lại có thể ngậm nga hát dinh doang dinh doang khắp nhà.

Cô dường như từ trước đến giờ đều như thế, sẽ không để những chuyện không vui làm ảnh hưởng bản thân quá lâu.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô tối nay, trong lòng có một chút mong đợi nhỏ nhoi ngày hôm sau sau khi cô vừa thức dậy, cũng có thể giống hệt như bình thường, như không có chuyện gì mà bận rộn từ trên lầu xuống dưới lầu.

Tuy nhiên, sáng sớm ngày hôm sau khi thức dậy, trong nhà yên tĩnh đến kỳ lạ.

Đừng nói đến một chút tạp âm, ngay cả bóng dáng của Phuong Trì Hạ đều không thấy đâu.

Chán máy Lạc Dịch Bắc nhún vai, khoác bữa một bộ quần áo đi ra khỏi phòng.

Lúc xuống lầu, Phuong Trì Hạ không ở đó.

Trong Phòng khách rộng lớn cũng không thấy bóng dáng của cô.

"Phuong Trì Hạ!" Ánh mắt Lạc Dịch Bắc trầm xuống, mở cửa nhà đi đến hoa viên.

Trong hoa viên rất yên tĩnh, yên tĩnh đến chỉ có tiếng suối chảy róc rách.

"Phuong Trì Hạ!" Lạc Dịch Bắc bước nhanh trên từng con đường nhỏ lát sỏi, đi một vòng ở trong hoa viên, sau đó chuyển sang phía sau núi.

Trên đường đi lên núi, bên cạnh suối nước nóng, một tiếng nước chảy đột nhiên truyền đến.

Lạc Dịch Bắc ngẩn ra, từng bước từng bước đi đến.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 301: Ngay trước mặt anh đã vậy còn quá bình tĩnh

Bồ cục của suối nước nóng Lạc gia là, mặt sau dựa vào một ngọn núi, trên núi có dòng suối tí tách chảy xuống, sau đó uốn lượn chảy vào trong suối nước nhỏ hẹp.

Xung quanh gieo trồng rất nhiều cây cối kỳ lạ cổ quái, một năm bốn mùa lá cây có thể biến hóa vài loại nhan sắc, mặt suối tùy thời đều sương mù mờ mờ, rất thiên nhiên, rất đẹp, còn rất mẫn nguyện.

Lúc trước Lạc Dịch Bắc đi đến suối nước nóng đợi, Phương Trì Hạ đứng quay lưng về phía anh đang ngấm mình ở trong hồ nước tắm rửa.

Mặt nước bao quanh cô, tiếng nước chảy thỉnh thoảng vang lên.

Hai người đứng quay lưng về phía nhau, anh tùy thời đi đến chỗ nào cũng bắt mắt như đèn tự quang, Phương Trì Hạ rất rõ ràng đã chú ý tới anh.

Nếu như lúc bình thường, thời điểm cô ở phòng tắm bị anh gặp được, mặt sẽ đỏ tới mang tai đấy anh ra ngoài.

Nhưng hôm nay, cô ngẩng nhiên xem anh giống như không tồn tại, thậm chí nhìn cũng chưa từng nhìn anh một cái, vẫn bình tĩnh tự nhiên như cũ ngấm mình.

Bỏ qua như vậy, làm cho Lạc Dịch Bắc có chút khó chịu.

Càng làm cho anh cảm tức là hành vi kẻ tiếp của Phương Trì Hạ.

Anh ngay trước mặt, cô ngấm ở trong suối nước nóng một lát, về sau lại đến dưới núi mất anh, cầm quần áo vốn dĩ đặt ở chỗ anh lên, không coi ai ra gì mặc vào.

Tất cả một loạt động tác, cũng không thấy trên mặt cô có nhiều xấu hổ, cảm giác kia, phảng phất như Lạc Dịch Bắc chính là không khí.

Cô từ đầu tới cuối rất bình tĩnh, ngược lại Lạc Dịch Bắc bên cạnh, trên người giống như là có một đồng lửa nóng quanh quẩn lấy anh, nhất là thời điểm mắt thấy cô mặc quần áo.

Yết hầu Lạc Dịch Bắc hơi khô khát, ánh mắt màu xanh yếu ớt.

Cô gái này vậy mà lạnh nhạt tắm rửa, mặc quần áo ngay trước mặt anh như vậy!

Lúc nào thì tu luyện tới loại tình trạng bình tĩnh ở tình huống này?

Lạc Dịch Bắc rất không hiểu.

Phương Trì Hạ cảm nhận được tầm mắt bất thường của anh, nhưng lại không quan tâm.

Tự mặc quần áo vào, quay người, cô trực tiếp đi vào trong biệt thự.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc di động theo bóng lưng cô, như là bị dính chặt, không dời được.

Hai người một trước một sau trở lại biệt thự, sau đó Phương Trì Hạ tiến vào phòng bếp.

Cô đang chuẩn bị bữa sáng, thế nhưng, nhìn sức ăn, có vẻ như chỉ chuẩn bị phần cho một người.

Thời điểm bùng ra, cũng là như thế.

"Vì sao không có tôi?". Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm phần ăn nhỏ đến đáng thương trong tay cô, khuôn mặt hơi có chút vận vẹo.

"Không muốn, anh chưa trả tiền lương người làm cho tôi". Phương Trì Hạ không chớp mắt tiếp tục ăn phần của mình, cùng ăn sánh, vừa để xuống bàn ăn, ngồi xuống.

"Không có tiền lương cho người hầu". Lạc Dịch Bắc vài bước đi theo qua, kéo cái ghế đối diện cô ngồi xuống, lấy từ trong ví tiền ra một cái thẻ giao cho cô, "Ngược lại tôi có bà xã, vô hạn ngạch đảm nhiệm xoát".

Phương Trì Hạ không để ý đến anh, thậm chí nhìn cũng chưa từng nhìn tấm thẻ kia, cúi thấp đầu ăn phần của mình như cũ.

Sáng nay cô chuẩn bị thức ăn có chút ít, kỳ thật bình thường Lạc Dịch Bắc cũng không thấy cô ăn nhiều, thế nhưng bữa ăn này ít đến thương cảm.

Sức ăn như vậy, làm cho anh muốn cướp của cô, cũng cảm thấy đó là tội ác.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm thức ăn của cô một hồi lâu, thỉnh thoảng nói một câu: "Tâm tình không tốt?".

Phương Trì Hạ không lên tiếng.

"Kỳ thật, chuyện đêm đó..." Lạc Dịch Bắc tựa hồ là muốn nói gì đó, nhưng mà, lời vừa mới mở miệng, lại bị một cuộc điện thoại ngăn chặn.

"Lạc thiếu, buổi chiều có hội nghị..." một trợ lý công ty gọi tới, nói là buổi chiều còn có một hội nghị.

"Cảm ơn!". Lạc Dịch Bắc lạnh trầm mặt, rống đối phương một cái, hai chữ tắt điện thoại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Súng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 302: Bị giáo loạn (ván) cục

Trợ lý kia bị anh rống đến trong lỗ tai ong ù ù, nhất thời không phản ứng kịp phát sinh cái gì.

Lạc Dịch Bắc không phải người có tính tình táo bạo, anh rất lạnh, vui buồn không hiện hình, cái gì cũng không biểu hiện ra, điều này căn bản là làm cho người ngoài suy đoán không được tâm tình của anh.

Trợ lý kia đột nhiên bị anh rống, còn rống lớn tiếng như vậy, thân thể run rẩy, cảm thấy điện thoại cứng ngắc hơn nửa ngày cũng không phục hồi tinh thần lại.

Lạc Dịch Bắc ngồi ở chỗ nhà ăn, ánh mắt chuyển hướng sang Phương Trì Hạ cúi thấp đầu an tĩnh dùng bữa sáng, tay đang đặt lên cái bàn bỗng nhiên chế trụ cổ tay cô.

Phương Trì Hạ nghiêng đầu mắt nhìn tay anh, bất động thanh sắc chờ anh tiếp tục.

"Chuyện muộn như vậy, kỳ thật..." Lạc Dịch Bắc vừa mở miệng, ai ngờ một câu còn chưa nói hết, chuông điện thoại di động lại lần nữa vang lên.

Rung rung tút tút, một mực rung, một mực kêu, chấn động làm người khác đặc biệt phiền.

Hay là trợ lý vừa rồi!

Lạc Dịch Bắc mày nhu lại nhàn, lấy điện thoại di động ra nghe điện thoại: "Ngày mai trình đơn xin từ chức đi".

Mặt lạnh quăng ra câu tiếp theo, vừa định tắt điện thoại, ai ngờ kia trợ lý lại sợ hãi rụt rè đáp một câu: "Thế nhưng.. trước tiên có thể để tôi xử lý xong chuyện hôm nay được không?".

Một câu, làm cho Lạc Dịch Bắc vốn đen mặt lại có chút vụn vẹo.

Người như vậy, anh cũng không biết nên nói đối phương quá can đảm hay là quá mức chuyên nghiệp.

"Chuyện gì?". Kim hóa khí tùy thời có thể bạo phát, anh hỏi.

"Là như thế này, vốn dĩ Bắc thiếu gia có hội nghị vô cùng quan trọng trong kế hoạch buổi chiều, nhưng tự về châu báu mới, thế nhưng, phòng thị trường bên kia truyền đến tin tức, tổng thanh tra thấy vấn đề trong sản xuất, tạm thời xin nghỉ, hội nghị buổi chiều không thể tham gia. Thế nhưng, cần rất nhiều bằng số liệu báo cáo cho ngài vào buổi chiều thế nhưng lúc trước đều ở chỗ anh ta, ngài có muốn xem trước khi vào hội nghị hay không?".

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, cân nhắc một chút, mặt lạnh đứng lên.

Quay người, trực tiếp muốn đi ra khỏi phòng, khỏe mắt thoáng nhìn Phương Trì Hạ, vài bước đi qua, kéo cô đứng dậy đi chung: "Cùng đi!".

Phương Trì Hạ cũng rất lâu không quay về Dung Hi, anh nói như vậy, cô không cự tuyệt.

Đi theo anh vào công ty, cùng anh ôm một đồng lớn ngoài phòng thị trường tới, Lạc Dịch Bắc đơn giản thăm tra xử lý một chút, hội nghị lúc chiều cứ hành như thường lệ.

Phương Trì Hạ là trợ lý của anh, hội nghị cũng đi theo anh.

Cô như là không xảy ra chuyện gì, bắt đầu hội nghị an vị ở vị trí của mình, cúi thấp đầu chuyển tâm làm kỹ lục, từ đầu tới cuối không nói lời nào.

Nhiều lần Lạc Dịch Bắc đưa ánh mắt sang hướng cô khi đang họp, bắt động thanh sắc quan sát phản ứng của cô.

Ai ngờ, Phương Trì Hạ nhìn cũng không thêm nhìn anh.

Cô như vậy, làm cho Lạc Dịch Bắc cảm giác mình bị bỏ qua triệt để!

Càng làm cảm tức hơn là sau khi tan việc!

Sau khi tan việc, hai người vừa đi ra cao ốc công ty, Đồng Nhan không biết như thế nào, bỗng nhiên chạy đến Nice.

Hôm nay mới Phương Trì Hạ vốn co quắp cả ngày, biểu hiện trên mặt cũng không có, vừa nhận được điện thoại của Đồng Nhan, trên mặt lập tức loại bỏ lãnh đạm lúc trước khi đối mặt với Lạc Dịch Bắc, biểu tình đều tươi sống: "Đại Bảo Bối, sao cậu tới?".

"Tôi tra cương vị sao?".

"Ở nơi nào? Bờ biển?".

"Nhà đầu chết tiết kia, cậu chờ đó cho mình, mình lập tức tới!".

Cô trò chuyện rất hăng say, từng chữ đều tràn đầy hưng phấn, cảm giác vô cùng đối lập với Lạc Dịch Bắc.

Nhận được điện thoại, nhìn cũng không thêm nhìn Lạc Dịch Bắc, cô cầm điện thoại vừa trò chuyện với Đồng Nhan, vừa đi đón xe.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 303: Anh Kinh, anh Tình

Lạc Dịch Bắc ngừng chân ở cửa lớn Dung Hi, mặt không biểu tình nhìn cô đã ngồi trên xe, ánh mắt lạnh lùng như trời đông giá rét.

Nha đầu kia cứ đi như vậy?

Phương Trì Hạ rời khỏi Dung Hi liền trực tiếp đến chỗ Đồng Nhan.

Đồng Nhan vốn thường xuyên xuất ngoại, không phải ở chung với cha mẹ thì cũng ở cùng với hai anh trai, gần như không đi chơi được mấy chỗ, hẻo lánh tất cả thế giới, đi đến Nice là chuyện rất bình thường.

Cùng đến, còn có anh Đồng Nhan, Kinh Mộ Thần, một người cùng họ mẹ, một người cùng họ cha.

Ba đứa con Kinh gia, hai đứa con trai đều là họ cha, con gái sủng ái nhất, bởi vì Kinh Ái Phong yêu Đồng Tây Dao, nên để con gái họ của vợ.

Kinh Mộ Thần là anh cả của Đồng Nhan, tuổi xấp xỉ Lạc Dịch Bắc, lãnh khốc, không nhiều lời, thoạt nhìn cao cao tại thượng một bộ dáng chó quấy rầy, nhưng đại khái là bởi vì quan hệ với Đồng Nhan, cũng không lãnh đạm với Phương Trì Hạ.

Đến nơi, Kinh Mộ Thần luôn cầm điện thoại không biết nhắn tin với ai, tựa như tí nữa có bạn tới.

Đồng Nhan vừa mới bắt đầu cũng không quấy rầy anh, tự cười hi hi trò chuyện luyện thuyền.

Đợi đến khi Kinh Mộ Thần hết bận, rất thuận miệng nghiêng đầu hỏi: "Anh, anh trò chuyện với ai vậy? Không phải là Dịch Bắc chứ?".

"Em cảm thấy thế nào? Ở Nice ngoại trừ cậu ta còn có ai chứ?". Kinh Mộ Thần ghé liếc cô một cái, bụng một ly đồ uống ung dung uống vào.

Đồng Nhan khẽ giật mình, ánh mắt bắt động thanh sắc mà nhìn về phía Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ cho cô một ánh mắt không sao cả.

Cô cũng không ngại, tất nhiên Đồng Nhan không có gì để bàn khoăn, lời kéo Phương Trì Hạ đứng lên, cười hi hi bắt đầu giới thiệu hai người với nhau: "Hạ Hạ, đây là anh cả mình, gọi là anh Kinh!".

Lời cô ấy nói rất tự nhiên, Phương Trì Hạ là chị em của mình (1), anh là anh ruột của cô ấy, tất nhiên Phương Trì Hạ cũng nên gọi anh.

(1) Ở đây ý chỉ thân như chị em

Một câu, làm cho Phương Trì Hạ sửng sò một chút, Kinh Mộ Thần tựa hồ cũng sửng sò một chút.

Nhà hàng, Lạc Dịch Bắc nhận được tin nhắn vừa vắn đến nơi này nghe được một câu như vậy, khuôn mặt tuần tử hơi có chút vụn vẹo.

Anh Kinh?

Báo đáp ân tình anh đó!

Một câu của Đồng Nhan, để cho bầu không khí ba người đang có chút quái dị.

Người đầu tiên lấy lại tinh thần là Kinh Mộ Thần.

Cười, anh điềm nhiên như không có việc gì nói: "Cũng gọi anh cả như Đồng Nhan đi!".

Đồng Nhan lái nhai miệng, vừa mới chuẩn bị ngồi xuống, liếc mắt thoáng nhìn đi vào Lạc Dịch Bắc, ở phía xa tiếng kêu anh: "Này, Bắc thiếu gia!".

Cô ấy và Lạc Dịch Bắc quen nhau từ nhỏ, nói chuyện cũng tùy ý, gọi anh Dịch Bắc, Bắc thiếu gia, Bắc bắc đều kêu hết.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình đi qua, ánh mắt trực tiếp quét về phía chỗ ngồi cô ấy bỏ trí.

Đồng Nhan ngồi bên cạnh Phương Trì Hạ, dựa vào một cái ghế sofa, vừa vận chỉ đủ ngồi hai người, đây là đang ám chỉ anh ngồi bên cạnh Đồng Nhan.

Đồng Nhan có loại cảm giác, nhưng vẫn gom góp đi qua ngồi bên cạnh Kinh Mộ Thần.

"Tôi đi toilet". Phương Trì Hạ ngẩng đầu liếc nhìn Lạc Dịch Bắc một cái, lướt qua anh liền đi đến hướng toilet.

"Vừa vặn, tôi cũng đang chuẩn bị đi!". Khóe môi lạc Dịch Bắc câu dẫn ra một vòng lãnh đạm, chậm rãi đi theo qua.

"Quen nhau?". Tầm mắt Kinh Mộ Thần tầm đi động theo bóng lưng hai người, nhàn nhạt hỏi Đồng Nhan bên cạnh một câu.

"Đúng vậy, lần trước thời điểm sinh nhật mẹ em giới thiệu. Đồng Nhan nói dối mặt không đổi sắc.

"Em còn làm bà mai?". Kinh Mộ Thần đuôi lông mày nhú nhú.

"Chỉ là giới thiệu mà thôi nha, a, ha ha". Đồng Nhan xấu hổ cong cong khóe miệng, ánh mắt chuyển hướng ngoài cửa sổ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 304: Gọi anh Lạc

Phương Trì Hạ rời bàn ăn trực tiếp đến toilet.

Cô vừa mới đến, Lạc Dịch Bắc theo sát cũng đến.

Phương Trì Hạ nghiêng đầu nhìn về phía anh, bất động thanh sắc phỏng đoán mục đích của anh.

Là trùng hợp hay là anh sắp tâm không tốt?

"Sao anh tới đây?". Phương Trì Hạ bất động thanh sắc nhìn anh, ánh mắt có chút phòng bị.

"Không được?". Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt ghé liếc cô một cái, như không có việc gì tiến vào toilet nam.

Phương Trì Hạ bị lời kia làm ghen, không để ý tới.

Tiến vào toilet, ở bên trong sửa sang lại quần áo, cô còn tận lực kéo dài chút thời gian, nghĩ đến Lạc Dịch Bắc hẳn là đã đi, mới ra ngoài.

Ai ngờ, vừa đi ra, lại vừa vận chạm Lạc Dịch Bắc đang thình cồ áo ở bên ngoài.

Cần cổ thon dài nhẹ giờ lên, tướng lĩnh miệng lông loét, ánh mắt của anh đột nhiên chuyển hướng sang cô.

Phương Trì Hạ làm như không thấy được anh, quay người muốn đi, cổ tay lại thành linh bị anh kéo lấy.

Phương Trì Hạ ngừng bước chân một hồi, ánh mắt nhìn về phía anh bên cạnh: "Có việc?".

Cô nói chuyện khẩu khí rất nhạt, loại cảm giác đó, phảng phất hai người là người lạ.

Cô như vậy, làm cho Lạc Dịch Bắc vô cùng khó chịu.

Nhất là cùng vừa rồi tại chỗ ngồi trên cô vừa so sánh!

Đối với Kinh Mộ Thần cũng có thể cười nói vui vẻ, hiện tại ở trước mặt anh cũng chỉ có một biểu tình này?

"Hôm nay làm gì với Đồng Nhan?". Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cô thật lâu, ép cô lui đến góc hẻo lánh sau lưng, hai tay tạo thành vòng vững chắc ở vách tường, anh hỏi.

Phương Trì Hạ vừa bắt đầu không lý giải ý tứ của anh.

Đồng Nhan hẹn cô có thể làm gì?

Không phải như bạn bè tụ hội sao?

"Kinh Mộ Thần!". Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình nhắc nhở.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn anh, anh cho rằng hôm nay Đồng Nhan gọi cô tới là để làm mai mối chứ gì?

Phương Trì Hạ chỉ cảm thấy suy nghĩ Lạc Dịch Bắc rất hoang đường.

"Nhan Nhan không rảnh rồi như vậy, cũng không phải người nhàm chán như vậy". Nhàn nhạt giải thích một câu, muốn đẩy anh ra lời đi, lại lần nữa bị Lạc Dịch Bắc lời trở lại.

Anh cứ như vậy nhìn cô, cũng không biết suy nghĩ cái gì.

"Còn có việc?". Đôi mi thanh tú của Phương Trì Hạ vận vận.

Lạc Dịch Bắc xanh tại cô bên cạnh thân hai tay cài thành mạng nàng ôm, khuôn mặt tuần tú tập trung vào cô, ánh mắt nhẹ ru xuống, nhìn chăm chăm bên mặt ôn nhu mịn màng của cô một hồi lâu, cúi người ở bên tai cô, bỗng nhiên ung dung nói một câu: "Gọi anh Lạc!".

Phương Trì Hạ bị anh làm ghen lời một chút, thân thể cương cương.

Đuôi lông mày Lạc Dịch Bắc nhú nhú, ung dung chờ đợi cô mở miệng.

"Đừng làm rộn, nên trở về đi!". Phương Trì Hạ giờ cánh tay lên đẩy đẩy anh, không di chuyển, bèn vung nắm tay đánh anh một chút.

"Gọi". Lạc Dịch Bắc cũng không biết hôm nay rảnh rồi chỗ nào, âm thanh nói chuyện miễn cưỡng, thần sắc cũng miễn cưỡng, phảng phất rất có thời gian hao tổn với cô ở chỗ này.

Phương Trì Hạ không còn lời nào với anh, hóa ra anh đi theo, chính là vì ép cô?

Phấn hận nhìn chăm chăm anh một hồi lâu, tầm mắt cô hơi nghiêng sang bên cạnh, không để ý đến anh.

Lạc Dịch Bắc không tiếp tục ép cô, thế nhưng cũng không buông cô ra, ánh mắt ung dung quét qua người cô, thậm chí đầu ngón tay bắt đầu tò mò dây nịt của cô: "Vừa rồi không phải gọi người khác rất dễ sao?".

"Tôi nào có?". Phương Trì Hạ nghiêng đầu phản bác.

Thời điểm này giới thiệu cho Đồng Nhan, cô và Kinh Mộ Thần cũng không nói được câu nào, thì Lạc Dịch Bắc đã xuất hiện, cô lúc nào nói buồn nôn như vậy chứ?

"Không có sao? Vậy xem như là tôi nghe lầm". Lạc Dịch Bắc một bộ dáng mình bạch, nhưng mà vẫn không buông cô ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 305: Sẽ không để cho chính mình thua thiệt

Đầu ngón tay anh luôn vỗ về chơi đùa dây nịt của cô, quần quanh dây nịt bằng chất liệu mỏng vào đầu ngón tay, cảm giác kia, như là một giấy sau sẽ xé ra.

Mặt anh dán lên mặt cô rất gần, hô hấp phả lên trên mặt cô, ấm áp lại xấp giong ấm.

"Nên trở về đi!". Thân thể Phương Trì Hạ cứng ngắc, sợ anh xằng bậy, giờ cánh tay lên chống đỡ ở giữa mình và anh.

Lạc Dịch Bắc không quan tâm cô, kéo tay cô ra, kìm nó chống lên vách tường, tay lớn cầm lấy cổ tay cô.

"Lạc Dịch Bắc, đến cùng anh muốn như thế nào?". Phương Trì Hạ đối với hành vi của anh hơi có chút phiền muộn, ánh mắt nhìn anh như muốn phóng hỏa.

"Tình tình nóng nảy như vậy sao?". Lạc Dịch Bắc ngừng đầu ghé khẽ liếc cô một cái, nói chuyện rất tàn nhẫn.

Phương Trì Hạ sắc mặt cương cương.

Bị một người người đàn ông ngăn ở toilet tùy thời có thể có người ra vào, cô không tức giận mới không bình thường á?

Lạc Dịch Bắc chậm rãi nâng mặt cô lên, tầm mắt chuyển hướng sang môi cô, đầu ngón tay chế trụ cái cảm khéo léo tình xảo của cô, khuôn mặt tuần tú chậm rãi nghiêng qua.

Phương Trì Hạ khẽ gạt mình, ý thức được anh muốn, mặt hơi nghiêng bên cạnh, phản xạ có điều kiện tính tránh đi.

Một động tác, làm cho hàng mày Lạc Dịch Bắc nhú lại, cứng nhắc ép mặt cô ngay ngắn.

Phương Trì Hạ có chút căm tức hành vi của anh, giờ cánh tay lên muốn đánh anh, Lạc Dịch Bắc lại thuận thế cũng chế trụ tay kia của cô.

Gấp kim bộ ngực anh, khuôn mặt tuần tú lại gần, còn không có động tác, sau lưng, một giọng nói thanh linh vang lên: "Công chúng ở đây đó!".

Trong âm thanh Trong trẻo nhưng lạnh lùng hàm chứa treu tức, tựa hồ còn rất nhàn tản.

Phương Trì Hạ khẽ gạt mình, Lạc Dịch Bắc cũng khẽ gạt mình.

Ánh mắt Hai người đồng thời nghiêng đi, thoáng nhìn Kinh Mộ Thần đột nhiên đi tới, sắc mặt Phương Trì Hạ có chút xấu hổ, mãnh liệt đẩy Lạc Dịch Bắc, không được tự nhiên xoay mặt qua chỗ khác.

Thân thể Lạc Dịch Bắc ngăn trở cô, điềm nhiên như không có việc gì giúp cô sửa sang lại dây nịt, quét mắt nhìn Kinh Mộ Thần một cái: "Sao bước đi lại không có âm thanh?".

"Tôi đã làm cho âm thanh vang lên hết cỡ". Kinh Mộ Thần liếc anh một cái, giống như người không có việc gì, trực tiếp tiến vào toilet: "Làm như tôi không tồn tại là được rồi, các người tiếp tục".

Khẩu khí anh rất bình tĩnh, cũng không cảm thấy gấp Lạc Dịch Bắc và Phương Trì Hạ thân mật nhau là chuyện ngoài ý muốn, lạnh nhạt từ đầu tới cuối.

Lạc Dịch Bắc đưa mắt nhìn bóng lưng anh tiến vào, khóa mắt rút một chút.

Phương Trì Hạ mãnh liệt đẩy anh ra, quay người đi ra nhà hàng.

Sau khi trở về, ăn bữa tối, mấy người tiếp tục.

Lạc Dịch Bắc cũng không nhiều lời với Kinh Mộ Thần, toàn bộ hành trình gần như chỉ có âm thanh của Đồng Nhan và Phương Trì Hạ.

Thời điểm chấm dứt là chín giờ.

Hôm nay Đồng Nhan và Kinh Mộ Thần vừa mới đến Nice, ngồi máy bay hơn mười tiếng đồng hồ, sau bữa ăn tối, trực tiếp quay về nhà bên cạnh Kinh gia thu xếp.

Trong khoảng thời gian ngắn, chỉ còn lại hai người Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc.

Phương Trì Hạ đứng ở giao lộ, vừa bắt đầu chuẩn bị đón xe cho mình, Lạc Dịch Bắc lại bá đạo đỗ xe trước mặt cô, ngăn tầm mắt của cô lại.

"Đi lên!". Ánh mắt quét lên mặt cô, anh yêu cầu.

Phương Trì Hạ nhìn chằm chằm anh một lát, do dự, có nên mở cửa xe ngồi lên.

Trở lại biệt thự, Phương Trì Hạ vào nhà trước.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi ở sau lưng cô, ánh mắt lảng lảng rơi trên người cô, tựa hồ đang trầm tư cái gì đó.

Hoa viên biệt thự rất lớn, đường hai người đi là đá cuội, xung quanh rất an tĩnh, sương mù mỏng lung.

Hai người một trước một sau đi tới, thời điểm đi được một nửa hoa viên, âm thanh Lạc Dịch Bắc thanh linh vang lên: "Chuyện vãn bài lần trước ở du thuyền, nếu như em không nhúng tay vào, tôi sẽ thắng!".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 306: Loại chuyện này, chỉ có thể làm vì anh

Phương Trì Hạ khẽ gạt mình, lưng cương cương, bước chân dừng lại.

Anh muốn nói cho cô biết, anh có mười phần nắm chắc nên mới làm như vậy?

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích thêm, lướt qua cô trực tiếp đi vào trong phòng.

Phuong Tri Hạ ngừng chân ở chỗ cũ, ánh mắt định dạng ở bóng lưng anh, nhìn anh ở trong bóng đêm chậm rãi biến mất, đôi mi thanh tú nhu nhũ.

Tại sao phải đặc biệt giải thích với cô?

Cô đứng ở hoa viên thật lâu, thời điểm tiến vào, Lạc Dịch Bắc đã lên lầu.

Anh tựa hồ đang tắm, âm thanh tắm vòi sen, thời điểm đi ở hành lang cũng nghe thấy.

Thời điểm Phuong Tri Hạ sắp đi đến cửa, nội tâm hơi giấy dựa nên ở phòng cho khách hay phòng ngủ chính, nhưng vẫn đẩy cửa phòng ngủ ra đi vào.

Tiếng bước chân cô vốn không lớn, cũng không biết Lạc Dịch Bắc không chú ý hay là căn bản không ngại cô có ở đây không, tắm rửa xong, vậy mà quần áo cũng không thêm mặc đã ra ngoài.

Trên người anh mặc một cái quần cụt, đã gấp cô, đầu tiên là sưng sờ một chút, nhưng sau đó lại giống như không có việc gì, anh dường như không có gì sảy tóc ở trước mặt cô.

Anh đối diện cô, ngược lại không phải có ý ở trước mặt cô bán đứng nhan sắc, chỉ là mặt rất tùy ý vừa vận chuyển tới bên cô.

Phuong Tri Hạ ngồi xấu ghế dựa ở trên sân thượng, liếc nhìn anh ở trước mặt cô nhích tới nhích lui, ánh mắt định dạng tại người khác đây câu xuống khu vực, sắc mặt có chút không được tự nhiên: "Anh trước mặc quần áo vào!".

"Đã xem qua nhiều lần như vậy..." Lạc Dịch Bắc mặt không đổi sắc trả lời cô một câu, không xem lời cô thành chuyện quan trọng, tiếp tục sảy tóc.

Phuong Tri Hạ chịu không nổi anh, cũng không tiếp tục yêu cầu, tầm mắt chuyển hướng sang sân thượng, loại bỏ anh ở trước mặt.

Cô rất tận lực bỏ qua anh, ai ngờ Lạc Dịch Bắc vậy mà cầm khăn mặt đi ra.

Ôm cô lên, anh rất tự nhiên ngồi lên chỗ cô vừa rời.

Động tác của anh rất tự nhiên, không hề có cảm giác ngượng ngùng, còn rất bá đạo.

Xấu ghê dựa vốn không lớn, một người ngồi dư thừa, thế nhưng hai người ngồi sẽ rất chen chúc.

Phuong Tri Hạ đang ngồi, cứ như vậy bị anh chiếm lấy.

Không còn lời nào với anh, Phuong Tri Hạ xoay người muốn vào nhà.

Nhưng sau khi đi vào, thoáng nhìn áo tắm bày biện trên giường, cô lại không chế không nổi cầm lấy, vài bước đi ra ngoài, đưa cho Lạc Dịch Bắc: "Cầm lấy".

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm quần áo trong tay cô, đầu tiên là kinh ngạc, ngẩng đầu, liếc nhìn cô một cái, anh ung dung yêu cầu: "Em giúp tôi".

Chủ yếu là Phuong Tri Hạ không muốn tầm mắt luôn nhìn đến vật không khỏe mạnh, không phải vấn đề cô tự nhiên hay không tự nhiên, mà cô sợ là tí nữa bầu không khí sẽ thay đổi.

Do dự một chút, cô vẫn cầm lấy áo tắm giúp anh mặc vào.

Kỳ thật sau khi hai người kết hôn làm chuyện này không ít, chỉ là bình thường dưới tình huống áo sơ mi.

Làm nhiều, tay cô hiện tại như ý không ít.

Trông mắt Lạc Dịch Bắc nhìn tay trắng nõn tinh xảo lại linh hoạt, nội tâm rất tươi đẹp nghĩ, cái tay này, nên vì anh làm những việc này.

Hon nữa, chỉ có thể làm vì anh!

Nghĩ đến vấn đề này, lại vừa nghĩ tới chuyện cô rời Nice đến nước R vài ngày, bộ ngực anh có chút ngọt ngat, thỉnh linh hỏi: "Em và Phí Tư Nặc..."

Một câu, còn chưa nói xong, lại bị Phuong Tri Hạ ngăn chặn: "Xong".

Vứt xuống hai chữ, thân vừa chuyển, vào trong phòng.

Đột nhiên cắt đứt, Lạc Dịch Bắc không biết là trùng hợp hay là cô đang lảng tránh, tầm mắt đi động theo bóng lưng cô, anh bước vài bước theo cô.

Phuong Tri Hạ tìm quần áo treo trong tủ áo, mặt không thèm nhìn anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối*, Tiếp Tục được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 307: Nổi giận với anh

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn chằm chằm bóng lưng cô nhìn một lát, mở miệng một lần nữa: "Em và Phí Tư Nặc có như thế nào... hay không?".

Anh hỏi rất nghiêm túc, ai ngờ Phuong Tri Hạ cũng không biết là không nghe thấy hay cố ý, đưa lưng về phía anh đang tìm áo ngủ như cũ, cũng không để ý tới.

Lạc Dịch Bắc mấy nhũ lại nhìn, có chút căm tức cô.

Vài bước đi qua, anh một tay chế trụ cổ tay cô, còn chưa kịp tức giận, đã bị Phuong Tri Hạ bỗng nhiên rống anh một tiếng: "Không phải người đàn ông nào cũng giống như anh!".

Cô cũng có chút tức giận, âm lượng rống không nhỏ.

Lạc Dịch Bắc sưng sờ, khuôn mặt hơi có chút vận vẹo.

Anh không nổi giận, cô vẫn còn có dũng khí nổi giận với anh?

Sắc mặt nặng nề, vừa định nói chút gì đó, trong đầu tái hiện lại lời nói của cô, bỗng nhiên phản ứng kịp.

Cô có ý tứ là, cô và Phí Tư Nặc không có gì?

Ý thức được vấn đề này, mù mịt trên mặt Lạc Dịch Bắc tán đi, tâm tình không hiểu sao trở nên rất tốt.

Kỳ thật, thời điểm gặp cô ở phủ bá tước Duran, anh đã cảm thấy khả năng là cô và Phí Tư Nặc không có gì.

Thời gian lúc đó có mấy ngày đầu chứ?

Dựa theo tính Phuong Tri Hạ bảo thù và rụt rè, vài ngày như vậy không có khả năng phát sinh được cái gì.

Thật sự có chút gì đó, Lạc Dịch Bắc cảm thấy, cô và Phí Tư Nặc ở chung sẽ không tự tại như vậy.

Muốn hỏi một chút để làm rõ, tâm tình Lạc Dịch Bắc nhẹ nhõm không ít.

Buồng tay cô ra, anh leo lên giường trước cô một chút.

Đêm nay anh không có gầy vô cô, đợi đến khi Phương Trì Hạ ở trên giường, chỉ là ôm cô vững chắc ở trong ngực như dĩ vãng hai người, cũng không có động tác khác.

Ngày hôm sau là chủ nhật.

Lạc Dịch Bắc tỉnh có chút sớm, bị âm thanh bịch bịch đùng đùng dưới lầu đánh thức.

Người không còn ở trong lòng, tựa hồ đi xuống lầu.

Nơi hai người ở vốn nằm ở vị trí địa lý cũng rất thanh tĩnh, ít người càng an tĩnh hơn, một chút âm thanh gì, dù cho dưới lầu, cũng sẽ nghe được rất rõ ràng.

Sáng sớm truyền đến âm thanh rầm rầm, kỳ thật là một chuyện rất bực bội.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc lại an tĩnh nghe tiếng vang dưới lầu một chút, không có tức, ngược lại mặt mày không tự chủ giãn ra chút.

m thanh này, hiện tại anh đã vô cùng quen thuộc.

Thời điểm Phương Trì Hạ nhảm chán trang trí căn nhà cũng có âm thanh này.

Kỳ thật bây giờ Lạc Dịch Bắc nghe loại âm thanh này, thậm chí tâm tình có một chút sung sướng.

Tuy lúc này cô cũng không quá vui mừng, thế nhưng, giống như con rối vào hai ngày trước, âm thanh cũng sẽ không có hòng có thiệt nhiều.

Rất tùy ý tìm quần áo khoác lên người, Lạc Dịch Bắc vừa cài cúc áo sơ mi, vừa đi xuống lầu dưới.

m thanh truyền đến từ sân thượng lộ thiên, thời điểm đi qua, Phương Trì Hạ đứng ở trên một thang xếp cao cao, cầm lấy một cái chùy nhỏ, đang đóng đinh lên giá gỗ.

Sân thượng dựng rất nhiều dây leo, cấu thành một con đường thâm cỏ xanh, rất khác biệt lại có hương vị.

Phương Trì Hạ đóng một cây giá gỗ để chống đỡ, dùng để trồng những cây dây leo.

Mặt cô rất chăm chú, tựa như làm rất nghiêm túc.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm bóng lưng cô một lát, rất thuận miệng hỏi: "Nghĩ như thế nào mà thiết kế như vậy?".

Anh hỏi lời này rất tùy ý, giống như nói chuyện phiếm như bình thường, kỳ thật âm lượng cũng không cao.

Ai ngờ, Phương Trì Hạ không biết có phải âm thanh của anh quá mức đột ngột hay không, thân thể lao đảo một chút, và sau đó ——

Phương Trì Hạ té lăn trên bậc thang.

Động tác vượt qua ngoài ý liệu của Lạc Dịch Bắc, hai người còn cách cự ly rất gần, nghĩ tiếp, cũng muộn một bước.

Phương Trì Hạ ngồi dưới đất, tay bụm eo, đôi mi thanh nhu thật chặt: "Lạc Dịch Bắc!".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 308: Nhường cô ấy cho tôi vài ngày

"Sáng sớm đột nhiên xuất hiện, cũng không có chút âm thanh? Eo tôi sắp gãy!". m thanh cô tràn đầy oán trách, ngược lại hóa khí không nhiều lắm, chỉ rất bất mãn anh đột nhiên xuất hiện.

Kỳ thật Lạc Dịch Bắc thật không ngờ tới anh xuất hiện sẽ mang đến loại tình huống này, mày nhui lại nhẫn, vài bước đi qua, đỡ cô khỏi bậc thang ngồi xồm người xuống trước mặt cô: "Làm bị thương?".

Phương Trì Hạ không để ý đến anh, muốn chèo chống tự mình đứng lên, nhưng mà, còn chưa đứng thẳng, phần eo đau đến ngược lại hút khí, lại ngã ngồi trở về.

Lạc Dịch Bắc mày nhui lại nhẫn, ôm ngang cô đi đến một cái ghế dựa bên cạnh, ép cô ngồi ở trên người mình, kéo tay cô không cho bụm phía sau lưng nữa: "Rất đau?".

Phía sau lưng Phương Trì Hạ va chạm vào mặt đất, thắt lưng đau nhức cả khúc, biểu hiện trên mặt thoạt nhìn cũng cảm giác không được tốt cho lắm.

Anh hỏi như vậy, cô rất tự nhiên gật đầu.

Ai ngờ, Lạc Dịch Bắc lại thuận thế tiếp một câu: "Đau nhiều không? Buổi tối khi làm những chuyện kia có đau không?".

Anh nói lời này mà mặt không đổi sắc, biểu tình cũng không chuyển đổi một chút, thoạt nhìn nghiêm trang.

Nghiêm trang điều, tình!

Trên mặt Phương Trì Hạ thoạt đỏ thoạt trắng, không còn lời nào để nói với anh.

"Tự tôi xử lý là tốt rồi". Đẩy anh ra, muốn đứng lên rồi đi, rồi lại bị Lạc Dịch Bắc kim trở về.

"Đi chỗ nào? Ngoan ngoan ngồi đây!". Lạc Dịch Bắc một tay đẩy tay cô ra, một tay kim đầu vai cô, câu được câu không giúp xoa bóp.

Lực của anh cũng không nhẹ, thế nhưng cũng không nặng, hết thảy đoán đo vừa đúng.

Thời điểm Phương Trì Hạ bị anh xoa, vừa bắt đầu có chút đau nhức, nhưng dần dần sau đó, loại đau đớn này lại giảm xuống.

Tùy ý anh làm, không có ngăn cản, cũng không nói gì.

Bầu không khí, vì diệu.

Tay Lạc Dịch Bắc vẫn còn giúp cô nhào nặn, vị trí dừng lại, vừa lúc là tới chỗ gần xương cụt của Phương Trì Hạ.

Thời điểm Vừa bắt đầu rất đau đớn, ngược lại không cảm thấy xấu hổ bao nhiêu, sau khi chỗ đau giảm bớt, mà chuyển biến thành cảm giác té dại, thân thể Phương Trì Hạ chậm rãi cứng ngắc.

"Đỡ hơn chút nào không?". Hướng trên đỉnh đầu, âm thanh Lạc Dịch Bắc truyền đến, cũng không biết có phải là ảo giác của Phương Trì Hạ hay không, cảm giác, cảm thấy mang một ít dò xét.

"Không có việc gì, tôi tự mình làm là tốt rồi". Tay Phương Trì Hạ đẩy anh, tự mình thay thế anh xoa nhẹ nhào nặn.

Lạc Dịch Bắc một tay chế trụ vai cô, muốn kiểm tra chỗ khác có... bị thương hay không, chuông điện thoại di động chợt vang lên ngay lúc này.

Không phải anh, là Phương Trì Hạ.

Đồng Nhan gọi tới.

Lạc Dịch Bắc thoáng nhìn tên biểu hiện trên cuộc gọi, rất tự nhiên nghe máy.

"Sáng sớm, sao không ngủ tiếp đi?".

Đối phương nghe được âm thanh của anh, tựa hồ cũng sờ vài giây, sau đó, trả lời anh một câu: "Sáng sớm, các người còn đang ngủ?".

Điện thoại Phương Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc nghe, đương nhiên Đồng Nhan phải lý giải vì hai người vẫn còn ở trên giường.

"Ừ, chuyện gì?". Lạc Dịch Bắc biết rõ có ấy hiểu lầm, lại không phân bác, thậm chí giọng điệu miễn cưỡng "Ừ" trả lời cô.

Đồng Nhan bên kia trầm mặc một lát, tựa hồ có chút xấu hổ.

Vài giây sau, âm thanh lần nữa vang lên: "Là như thế này, mấy ngày nay thời gian anh của tôi không nhiều lắm, anh nhường Hạ Hạ cho tôi vài ngày được không?".

"Ngày e rằng không được, eo cô ấy đang đau". Lạc Dịch Bắc mặt không đổi trả lời một câu.

"Lưng đau? Eo đau nhức như thế nào?". Anh nói là lưng đau, tất nhiên Đồng Nhan lý giải là ném tới.

Sự thật vốn cũng như thế, ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại trả lời cô một câu: "Cô ấy vội không được"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 309: Như là đang hưởng tuần trăng mật

Đồng Nhan giật mình một chút, sau đó, nửa ngày không có âm thanh.

"Lạc Dịch Bắc, anh nói cái gì đó?". Phương Trì Hạ trên mặt đỏ đến lợi hại, ngẩng đầu nhìn anh, rất muốn đưa tay che miệng anh.

Lời này của anh không phải có ý để cho người khác hiểu lầm sao?

"Tôi nói sai chỗ nào sao?". Lạc Dịch Bắc ung dung nhìn cô, đuôi lông mày nhú nhú.

Mặt đỏ của Phương Trì Hạ tái đi, không biết đợi tí nữa anh còn có thể nói cái gì, một tay gạt điện thoại trong tay anh: "Nhan Nhan, như thế nào?".

"À, không có việc gì, cũng chỉ là tùy tiện muốn ra ngoài chơi với cậu, nếu như chỗ nào không thoải mái, vậy hôm nào đi cũng được, việc nhỏ". Đồng Nhan nói ba câu liền cúp điện thoại.

Phương Trì Hạ xoa eo đau buốt, đẩy Lạc Dịch Bắc ra đi đến hướng trong phòng.

Dáng đi cô có chút quý dị, liệt lão đạo nghiêm, còn mang theo âm thanh hút khí rất nhỏ.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc di động theo bóng lưng cô, nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, vài bước đi qua, ngồi chỗ cuối ôm cô lên.

Một động tác, làm cho Phương Trì Hạ hơi hơi kinh ngạc, nhưng lại không cự tuyệt, chỉ là nhàn nhạt liếc nhìn tay anh ở bên hông cô.

Lạc Dịch Bắc ôm cô chậm rãi đi vào trong phòng, vào nhà, trực tiếp mang theo cô đi lên lầu.

Đẩy cửa tiến vào phòng ngủ chính, vừa để cô xuống ghế sofa trong phòng, ánh mắt quét qua váy ngủ cô mặc trên người, thậm chí anh rất hào tâm giúp cô tìm bộ váy bình thường mặc.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, nhìn động tác anh, vừa bắt đầu còn sưng sờ một chút.

Nhưng mà, cũng vì câu tiếp theo của anh mà sắc mặt thay đổi.

Môi mòng hơi nhấc lên, Lạc Dịch Bắc ung dung nói một câu: "Tôi giúp anh!".

"Không cần, tôi tự làm là được rồi". Phương Trì Hạ một hơi cự tuyệt.

Chuyện cô tổn thương vốn không phải to lớn lắm, chỉ là lúc mới bắt đầu bắt ngờ đau nhức một chút, trên cơ bản thời gian lên lầu đã giảm rất nhiều, cần chi phải trợ giúp?

Muốn cầm lấy váy trong tay anh, Lạc Dịch Bắc ngồi xuống vị trí bên cạnh cô, tránh động tác cô.

"Có quan hệ?". Một tay ôm cô tới, ánh mắt của anh nhàn nhạt liếc nhìn cô một cái, nhẹ cúi thấp đầu không đếm xỉa tới cô giúp cô đổi quần áo.

Động tác của anh cũng không biết có phải có ý hay không, làm rất chậm, chỉ có đầu ngón tay ngẫu nhiên chạm qua bụng Phương Trì Hạ, nhiệt độ đầu ngón tay rõ ràng truyền đến trên người cô? mang một ít hơi lạnh, còn mang một ít tê dại.

Ở trước mặt anh tắm rửa Phương Trì Hạ cũng đã làm, ngẫm lại, chuyện thay quần áo này có tính là gì?

Không tiếp tục kháng nghị, cô như một con rối tùy ý anh bài bố, dờ dẫm tùy ý anh.

Lạc Dịch Bắc rất thỏa mãn vì cô phối hợp mình, khỏe môi như có như không cong cong.

Anh rất rõ ràng là biết cô tổn thương không nghiêm trọng, vậy mà cự tuyệt Đồng Nhan trong điện thoại, toàn bộ đều vì có tâm tư riêng.

Giúp đỡ Phương Trì Hạ thay quần áo xong, anh lôi kéo cô đi xuống dưới lầu.

Chỗ biệt thự hai người ở vốn rất đẹp, nghiêm nhiên giống như thánh địa tuần trăng mật, suối nước nóng, dòng suối hồ nước thiên nhiên đều có.

Chủ yếu nhất là, còn rất an tĩnh, tùy thời cũng sẽ không có người quấy rầy.

Ở chỗ này kỳ thật rất mãn nguyện, chỉ cần hai người không phải ồn ào mâu thuẫn, tùy thời cũng giống như hưởng tuần trăng mật

"Đi chỗ nào?". Phương Trì Hạ theo sau anh, xuống lầu, khó hiểu mục đích của anh.

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu liếc cô một cái, ung dung trả lời một câu: "Suối nước nóng".

Phương Trì Hạ đầu tiên là khẽ giật mình, bất khả tự nghị nhìn nhìn anh, ánh mắt hơi có chút xấu hổ: "Đi vào trong đó làm gì?".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 310: Đồ đàn, nín thờ!

Lạc Dịch Bắc không biết tiết chế bao nhiêu, đoạn thời gian này hai người, Phương Tri Hạ cảm nhận rất rõ ràng.

Nơi ai muội như suối nước nóng, vừa nhắc tới, cô tưởng rằng, anh mang theo cô tới không có chuyện gì tốt, đoạn đường đi đến phía sau núi này, thậm chí có chút phòng bị với anh.

Ai ngờ Lạc Dịch Bắc đến, lại là...

Anh chậm rãi cởi quần áo, động tác rất tán mạn, cởi bỏ từng cái từng cái quần áo trên người mình, rất tùy ý quăng qua phía bên cạnh, chân dài bước vào trong suối.

Ở bên trong ngâm một lát, ánh mắt liếc qua nhìn mặt cô, cánh tay dài duỗi ra liền túm cô xuống.

Phù phù!

Bọt nước to lớn bị tóe lên, Phương Tri Hạ đảo qua lồng ngực anh, ướt hết cả quần áo.

"A..... Khục khục..." Phương Tri Hạ nhất thời không phòng bị, đầu ngóc lên từ trong nước, dựa vào khuỷu tay anh bên cạnh ho mạnh liệt.

Cô vẫn có chút không thích ứng cảm giác đột nhiên vào nước, tư vị kia, giống như bị chết đuối, làm cho cô có chút khó chịu, khuôn mặt đến mức đỏ bừng, bộ dáng kia, thoạt nhìn còn có chút đáng thương, càng nhiều hơn là phần nộ.

Cô không nghĩ tới, anh mang cô tới suối nước nóng, dĩ nhiên là vì làm như vậy!

Phương Tri Hạ cảm giác mình bị trở thành sủng vật vui đùa.

"Lạc Dịch Bắc, anh muốn gì?". Nghiêng đầu, cô tức giận rống về phía anh một tiếng.

Lạc Dịch Bắc cũng không trả lời, ánh mắt liếc qua mặt khó chịu của cô một cái, sau đó làm động tác thiếu chút nữa làm cho cô táo bạo.

Kim lấy cô chúi xuống trong nước, anh dắt lấy cô chìm vào trong nước.

"Khốn kiếp... A....." Hồ nước mát lạnh xâm nhập vào miệng mũi, rót vào ngập miệng Phương Tri Hạ, khó chịu làm cô hô hấp cũng cảm thấy áp lực.

Đó là một loại cảm giác gần như chết đi, người ở trong nước không ngừng trầm xuống, bên người một mảnh hoang vu, cái gì có thể phụ thuộc cũng không có.

Phương Tri Hạ vẫn còn sợ hãi đối với loại cảm giác ngâm nước này, sau khi vừa tiến vào, thậm chí ngay cả cái đầu thông minh bình thường cũng bải công, chỉ là dựa vào bản năng cầu sinh, phản xạ có điều kiện tính ôm lấy Lạc Dịch Bắc, tứ chi quấn anh thật chặt chẽ.

Cô tựa hồ rất sợ hãi loại cảm giác này, bình thường lý trí cũng chưa, giống như đứa trẻ giắt trên người anh, nhu nhược lại bất lực.

Nín thờ, cô giải quyết!

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc quan sát phản ứng của cô, tầm mắt đầu tiên là liếc nhìn cánh tay cô ôm mình thật chặt, sau đó lại chuyển hướng sang mặt trắng xám của cô.

Bây giờ là buổi sáng, trên mặt hồ trống không ánh sáng rất sáng lạn, chiếu vào mặt nước sóng quang lân tân, làm cho anh ở trong nước có thể thấy rất rõ ràng từng biểu tình trên mặt cô.

Lạc Dịch Bắc vừa bất động thanh sắc quan sát cô, vừa đếm thầm thời gian.

Xem chừng lúc cô không còn khả năng nhìn được, ôm hai tay xiết chặt của cô lên, môi nhắm ngay môi cô liền hôn lên.

Anh tự cấp độ khi cho cô, đầu ngón tay chế trụ chế trụ cảm kéo kéo của cô, môi dán lên môi cô không dời qua.

Phương Tri Hạ mặt mở to mắt tiếp rung động, huyết sắc đều nhanh không mặt mũi sắc, tựa hồ chậm rãi hòa hoãn chút.

Mở đôi mắt ra, yên lặng nhìn chăm chăm anh như vậy, cô nhắm mày.

Cô vừa rời tưởng rằng, anh đặc biệt mang cô tới suối nước nóng, là cố ý trêu chọc cô.

Thế nhưng là, nhìn động tác anh, rất rõ ràng không giống.

Anh không dùng loại phương thức nhảm chán đến nồng nãi này để trêu chọc cô.

Càng sẽ không nhảm chán đẩy một người trong nước lại chăm sóc đối phương như vậy.

Đáy mắt Phương Tri Hạ tràn ngập hoang mang, nhìn chăm chăm anh xuất thần.

Khóe mắt Lạc Dịch Bắc liếc xéo phản ứng của cô, hai tay độ mạnh yếu vừa thu lại, ôm cô trôi lên mặt nước, rất lạnh tươi đẹp nói một câu ——

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 311: Người mê luyện anh, không chỉ mình em

"Phương tiểu thư, thu ảnh mất si mê của em lại đi, người mê luyện anh, không chỉ mình em đâu!"

Phương Tri Hạ đối với lời của anh rất không biết nói gì, "Anh yên tâm, trong đội ngũ thật dài kia sẽ không bao gồm em"

"Vậy thì đừng dùng ánh mắt ấy với anh." Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt thờ hồn hên, lần thứ hai đưa tay về phía cô.

"Anh muốn làm gì?" Phương Tri Hạ vừa nảy bị thiết thời, liền cảnh giác trốn về sau, nhưng Lạc Dịch Bắc lại một tay bóp lấy cô eo, kim cô dựa vào lồng ngực của mình, lờ lờ lần thứ hai chìm vào trong nước.

Động tác của anh tuy rằng rất trực tiếp, nhưng không sắc bén, sau khi mang theo cô chìm vào trong nước cũng không có động tác khác, thậm chí cũng không buông cô ra.

"Lạc Dịch Bắc... Khụ..." Phương Tri Hạ lúc đầu rất tức giận, còn rất hoảng loạn, tay lung tung quơ hai lần ở trong nước, muốn mượn anh ổn định chính mình, cơ thể còn không dám lên, Lạc Dịch Bắc tay bỗng nhiên bắt được cô tay, bao trọn tay cô.

"Đừng sợ, anh ở đây!" Tiếng nói của anh, rất thấp, rất trầm.

Cũng không biết có phải là ảo giác của Phương Tri Hạ hay không mà dường như còn rất dịu dàng, như là đang an ủi, vừa giống như là đang nhẹ nhàng la rầy.

Phương Tri Hạ ngẩng đầu lên, ánh mắt khó mà tin nổi nhìn về phía anh, động tác gầy dựa cũng chậm rãi ngừng lại.

Thật ra Lạc Dịch Bắc hai lần kéo cô vào trong nước đều không buông cô ra, Phương Trì Hạ căng thẳng, thật ra tất cả đều là do tác dụng tâm lý.

Cô có cái nhược điểm là sợ cảm giác chết chìm, khi còn bé đã một lần xảy ra chuyện không vui, chi tiết cụ thể cô đã không nhớ rõ, duy nhất nhớ được chỉ có loại cảm giác giống như nghẹt thở kia.

Vì lẽ đó, nhiều lần trước đây, cô vừa rơi xuống nước mới biểu hiện kỳ lạ như vậy.

Lạc Dịch Bắc chỉ không chút biến sắc nhìn cô chằm chằm, cũng không có ý định trời.

Đại khái là bởi vì anh vừa rồi lời kia, biết anh sẽ không bắt nạt thể nào, Phương Trì Hạ lần này chìm vào trong nước, ngoại trừ mới bắt đầu trong nháy mắt đó có chút sốt sắng, mặt sau trên căn bản cái gì bệnh trạng đều không còn, cũng không giống trước như vậy rối loạn lý trí.

Lạc Dịch Bắc không chút biến sắc quan sát phản ứng của nàng, nhìn cô về mặt dường như còn rất hồ hững mặt, khỏe mỗi đẹp để mà ngoắc ngoắc.

Hai người cứ như thế ở trong nước nhìn nhau, mỗi người một ý.

Trong đầu Phương Trì Hạ nghĩ tại sao anh đặc biệt làm ra chuyện như vậy.

Lạc Dịch Bắc thì lại nghĩ vì sao cô lại có loại bóng tối này.

Nhìn nhau một hồi lâu, Phương Trì Hạ khó thở, hai tay chống vai anh, dựa vào anh bơi tới, đầu rào một tiếng, trôi lên mặt nước.

Lạc Dịch Bắc theo sát cô cũng trôi lên từ trong nước, lười biếng dựa mặt hồ, một mặt nhân tiện mà nhìn cô chằm chằm

"Vừa rồi anh muốn làm gì?" Nghiêng đầu, đối với hành động đột nhiên của anh làm cô có chút không thích ứng.

Thật ra cô cũng suy đoán được anh đang giúp cô thích ứng với cảm giác chìm trong nước, chẳng qua là cảm thấy có chút khó mà tin nổi.

"Sáng sớm cùng vợ nghịch nước!" Lạc Dịch Bắc lười nhác đáp lại cô một tiếng, còn bản thân thì đang trong hồ du lên.

Dường như anh rất thích ý, lúc lặn xuống nước, lúc trôi lên, da thịt màu vàng nhạt khiêu gợi dưới ánh mặt trời chiếu rọi giống như được phủ một tầng vàng sáng chói mắt.

Bơi bơi, bỗng nhiên lặn xuống nước, đi tới bên cạnh Phương Trì Hạ, kéo cô đang thất thần vào trong nước.

Sáng giờ Phương Trì Hạ cũng đã hai lần bị anh kéo xuống nước, hai lần trước còn có thể hoảng sợ, chứ lần này sắc mặt cũng không hề biến đổi.

Sau khi chìm vào trong nước, hai tay nhỏ bé chống lên vai Lạc Dịch Bắc, muốn ăn miếng trả miếng đẩy anh xuống, cánh tay chợt bị anh nắm chặt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 312: Trì Hạ gặp nguy

Phương Trì Hạ ngẩn ra, cánh tay đặt trên bả vai anh rơi xuống.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc dừng trên mặt cô, lấy tốc độ cực kỳ chậm từng chút từng chút đào qua mặt cô, cuối cùng dừng trên đôi môi đẹp như hoa anh đào của cô.

Một cái tay giữ gáy cô, anh nghiêng mặt tới sát mặt cô.

Cơ thể Phương Trì Hạ cứng đờ, nhưng không đẩy anh ra.

Lạc Dịch Bắc đặt môi lên môi cô, nhẹ nhàng mút lấy, hôn từ trên xuống dưới, lòng bàn tay xoa chỗ vừa hôn trên môi cô, khoe môi của anh đẹp để mà cong cong.

Sắc mặt Phương Trì Hạ khẽ biến thành hơi không thoải mái, đẩy anh ra bơi lên bờ.

"Em có chút đói bụng, em đi chuẩn bị cơm trưa." Nghiêng đầu nói với anh một câu, cô xoay người đi về phòng.

Lạc Dịch Bắc ung dung thông thả đi sau lưng cô, theo cô vào biệt thự, hai người một trước một sau trở lại trên lầu, thay bộ quần áo sạch sẽ, nhưng Phương Trì Hạ muốn đi nhà bếp, lại bị anh kéo tay, "Ra ngoài ăn đi!"

Lúc này eo Phương Trì Hạ còn đau, có thể nhân nhả, cô tất nhiên là không từ chối.

Tùy ý anh nắm, hai người lên xe.

Lạc Dịch Bắc dẫn cô đi dùng cơm ở một chỗ rất đặc biệt, không phải nhà hàng bình thường, mà là ở trên biển, trên một chiếc du thuyền đang chậm rãi chạy.

Sau khi đến nơi lên có người phục vụ đặc biệt dẫn hai người đi tới phòng ăn, bày thực đơn ra trước mặt hai người.

"Hai vị cần gì không?" Thái độ đối phương rất cung kính, đầu trước sau luôn thấp cúi thấp xuống, nói chuyện bằng tiếng Anh, nghe rất thông thạo, nhưng vẫn nhân nhậ mang theo một chút tiếng địa phương.

Phương Trì Hạ đối với nơi này rất xa lạ, giao nhiệm vụ chọn món ăn cho Lạc Dịch Bắc, sau khi ngồi xuống cô vẫn luôn nhìn chằm chằm bên ngoài ngắm cảnh biển.

Giọng người kia lại đột nhiên vang lên, làm cho cô hơi sững sốt, quay mặt lại.

Giọng của người này... là nước R?

Phương Trì Hạ chỉ có một chút bất ngờ, cũng không có suy nghĩ nhiều.

Người nước R làm người phục vụ ở Nice cũng không có gì kỳ lạ.

Nghiêng đầu, tiếp tục làm việc của mình, lúc tầm mắt đào qua, không ngờ bắt gặp ánh mắt của người kia.

Tuy rằng người kia cúi đầu rất thấp, nhưng mặt lại nhìn hướng về phía cô, dường như vẫn đang không chút biến sắc mà đánh giá cô.

Tầm mắt đột nhiên trực diện giao nhau, chỉ trong thời gian một hai giây, ánh mắt của hắn lập tức dời đi.

Động tác của hắn rất nhanh, cũng không biết có phải là Phương Trì Hạ ảo giác hay không mà lại cảm thấy ánh mắt của hắn có chút hoảng loạn.

Phương Trì Hạ không chút biến sắc nhìn anh, đôi mày thanh tú nhu nhu.

Hoảng loạn cái gì?

Lạc Dịch Bắc nhẹ nhàng cúi thấp đầu, còn đang xem thực đơn, dường như cũng không để ý tới người kia.

Phương Trì Hạ có chút nghi hoặc, đứng lên đi tới phòng rửa tay, "Em đi rửa tay trước."

Người phục vụ cặp mắt nhìn theo bóng dáng di động của cô, tầm mắt dán chặt lấy cô không dời đi...

Sau khi Phương Trì Hạ rời đi liền đi tới bồn rửa tay.

Trên du thuyền rất yên tĩnh, có lẽ là do Lạc Dịch Bắc bao trọn, đoạn đường cô đi tới không thấy người dùng com khác.

Bầu không khí như vậy, thật ra rất ấm áp, nhưng cũng không biết có phải là yên tĩnh quá mức hay không mà làm cho cô cảm thấy có chút quý dị.

Cúi thấp đầu, rất tùy ý rửa tay, muốn trở lại bên cạnh Lạc Dịch Bắc, lúc xoay người, không ngờ va vào một bức thịt tường cứng rắn.

Phương Trì Hạ ngẩn ra, mặt ngừng lên.

Thấy rõ mặt người tới, con mắt chấn kinh đến hơi co lại.

"Anh là..." Mở miệng, muốn mở miệng hỏi thì người kia bỗng nhiên đẩy cô dựa vào một vách tường, tay bịt miệng cô lại...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 313: Định nhìn anh như vậy tới khi nào

Phương Trì Hạ giờ đầu gối lên, theo phản xạ có điều kiện định đá dưới háng người kia, nhưng lại bị đối phương né được.

"Lạc Dịch Bắc!" Phương Trì Hạ dè bản tay của anh lại, đẩy cánh tay cứng rắn của anh ra, mở miệng kêu một tiếng.

Nhưng vừa mới bật thốt lên một cái tên, liền bị người kia che miệng lại lần nữa...

Trên du thuyền vốn rất yên tĩnh, dưới tình huống như vậy, một chút âm thanh cũng sẽ bị phóng đại hơn nhiều.

Thật ra vị trí phòng ăn của Lạc Dịch Bắc còn cách nơi này rất xa, lúc này anh đang nhìn chăm chú màn hình điện thoại di động, thậm chí đếm thời gian cô trở về.

Phương Trì Hạ gọi một tiếng kia, cũng không biết âm thanh thật sự đã truyền tới hay chỉ là trực giác của cô mà Lạc Dịch Bắc vốn đang cúi mặt lại bỗng nhiên ngừng lên.

Nghiêng đầu liếc mắt nhìn hướng cô rời đi, anh bước từng bước đi tới.

Tìm toàn bộ con đường dọc theo phòng rửa tay, không tìm được người, ánh mắt Lạc Dịch Bắc trầm xuống, chạy nhanh lên boong tàu.

Lúc tới nơi, vừa vận thoắt nhìn thấy ca nô chở Phương Trì Hạ rời đi.

Ca nô màu trắng, chạy qua trước mắt anh như một cơn gió, tốc độ rất nhanh, gây nên tầng tầng bọt nước, chỉ vài giây đã lao đi thật xa.

Lạc Dịch Bắc cao cao đứng trên boong thuyền, lạnh lùng nhìn bóng người kia rời đi, cũng không vội vã đuổi theo, mà chậm rãi móc từ trong túi ra một khẩu súng.

Chiếc ca nô kia đã chạy được một khoảng cách nhất định, lúc này đã bắt đầu mờ hồ trong tầm mắt của anh.

Lạc Dịch Bắc hip mắt lại nhìn không chút biến sắc mà, súng trong tay vung lên, nòng súng nhắm ngay hướng người kia rời đi, kéo cò súng, sau đó ——

"doàng" một tiếng, một viên đạn xé tan không khí bay đi, ca nô màu trắng bị bắn trúng.

Trên mặt biển vang một tiếng "ầm" thật lớn, sóng biển màu trắng to lớn như tường thành cuộn trào lên, khí thế đồ sộ, như ngàn hoa nở rộ.

Ca nô bị nhấn chìm trong sóng biển, bị ngàn con sóng hoa xốc cho người nghiêng thuyền lật.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn toàn bộ một màn xa xa, ánh mắt liếc thấy từ một chiếc tàu đệm khí vừa vận chạy ngang qua, liền quay sang bên cạnh vung tay với một vệ sĩ đang canh gác trên boong thuyền.

Người kia hiểu ý, cung kính đưa cái nô đang cầm trong tay cho anh.

Một cái nô rất tinh xảo, kết cấu không giống bình thường, điều khiển tự động, không cần mũi tên cũng có thể bắn ra.

Lạc Dịch Bắc hip mắt lại, nhắm mục tiêu vào chiếc thuyền kia, thoắt một cái, một cái kim bạc mỏng bay ra, người kia nghiêng người ngã vào trong nước.

Tàu đệm khí theo quán tính rẽ nước phóng tới trước, chạy nhanh đến áp sát vào du thuyền, Lạc Dịch Bắc thả người nhảy xuống, điều khiển tàu đệm khí đi tới vị trí thuyền Phương Trì Hạ chìm.

Phương Trì Hạ vẫn rất sợ loại cảm giác chết chìm này, nếu như là trước đây, gặp phải tình huống này thì cô đã sớm hoảng rồi.

Thế nhưng sáng nay Lạc Dịch Bắc vừa dạy cô thích ứng với nó!

Lần rơi xuống nước này, Phương Trì Hạ từ đầu tới cuối đều cực kỳ bình tĩnh.

Phản ứng của cô cũng rất nhanh, lúc sóng biển dâng trào, động tác nhanh nhẹn mà bơi tới bên hông, tránh khỏi nguy hiểm bị nước ập xuống.

Tất cả động tác của Lạc Dịch Bắc đều rất lưu loát, bình tĩnh tự tin, bá đạo lại đẹp trai.

Từ lúc bắn trúng thuyền Phương Trì Hạ đến khi chạy tới nơi, anh mắt tổng cộng không tới một phút.

Phương Trì Hạ còn chưa hoàn hồn từ sau sự cố vừa rồi, khiếp sợ nhìn anh đột nhiên xuất hiện, thật lâu cũng chưa lấy lại tinh thần.

Cho đến khi giọng nói lạnh lạnh mang theo trêu chọc của Lạc Dịch Bắc xa xôi vang lên, "định nhìn anh như vậy tới khi nào?"

Phương Trì Hạ mới ngẩn ra, lấy lại tinh thần, sắc mặt có chút không được tự nhiên dờn đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 314: Cái ôm ấm áp nhất

"Năng lực ứng biến không tệ." Lạc Dịch Bắc ngồi trên tàu đệm khí, duỗi tay về phía cô.

Phương Trì Hạ lẳng lặng nhìn anh, ngẩn ra, đặt tay mình vào lòng bàn tay anh.

Lạc Dịch Bắc nắm lấy tay cô, giết nhẹ, Phương Trì Hạ bị anh kéo tới.

Vừa rồi ngâm trong biển, trên người cô cũng đã ướt đầm.

Anh dường như cũng không ngại, kéo cô ngồi phía sau mình, kim cô dựa vào trên người anh, dẫn dắt hai cánh tay của cô vòng lên eo anh.

Một động tác, làm Phương Trì Hạ hơi sững sốt, nhưng cũng không từ chối.

Nhiệt độ nước biển có hơi thấp, trên người Phương Trì Hạ lại ướt đầm, lúc này nhiệt độ thấp như vậy, cơ thể bị lạnh run lên một hồi.

Nhiệt độ Lạc Dịch Bắc vốn thấp hơn so với người bình thường, nhưng dựa vào anh như vậy, cũng không biết là nhiệt độ trên người Phương Trì Hạ quá thấp hay là sao mà càng làm cho cô cảm thấy... Đặc biệt ấm áp.

Phương Trì Hạ có chút lưu luyến nhiệt độ trên người anh, đầu cạ cạ trên lưng anh, hai cánh tay đang ôm anh thu lại chặt hơn.

Một động tác nhỏ liền làm cho Lạc Dịch Bắc hơi run run, cup mắt, tầm mắt nhàn nhạt liếc nhìn tay cô, sững sốt vài giây, về mặt nhu hòa.

Anh bỏ tàu đệm khí, dẫn cô đi về du thuyền lúc đầu hai người tới.

Lúc trở lại trên thuyền, đã có mấy nhân viên tạp vụ đứng chờ hai bên.

Một người trong đó đi lên trước, cung kính đưa quần áo khô ráo và khăn mặt cho hai người.

Chiếc du thuyền này là một mô hình khách sạn với nhà hàng và phòng ở đầy đủ nội thất, thậm chí phòng ở còn rất xa hoa.

Phương Trì Hạ theo Lạc Dịch Bắc đi vào một căn phòng trong đó, cầm lấy khăn mặt, rất tùy ý xoa xoa tóc dài ướt đầm của mình.

"Vừa rồi xảy ra chuyện gì?" Lạc Dịch Bắc không chút biến sắc nhìn động tác của cô, bất ngờ hỏi.

Bàn tay cầm khăn mặt của Phương Trì Hạ cứng đờ, động tác trên tay ngừng lại.

Cô vẫn cực kỳ thông minh, chỉ cần một chút ngôn ngữ đặc biệt mà người vừa nãy nói ra, cô liền có thể đoán được thân phận của đối phương.

Việc này, hẳn là có liên quan đến Phí Tư Nặc?

Trong lòng Phương Trì Hạ rõ ràng, nhưng không nói ra.

"Em cũng không biết rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì." Như không có việc gì trả lời anh một câu, cô nghiêng đầu cầm khăn mặt tiếp tục lau lên tóc.

Xoa xoa, vẫn cảm thấy có mùi nước biển, liền đơn giản đi vào phòng tắm.

Đến cửa, còn chưa kịp đi vào, bóng Lạc Dịch Bắc đã theo tới.

"Nếu đã cùng ướt, vậy thì cùng tắm đi!" Ung dung thong thả lướt qua bên người cô, anh xa xôi nhìn cô một cái, ném cho cô một câu rồi trực tiếp đi vào phòng.

Mặt anh không biến sắc tự nhiên đi vào, trái ngược với cô, một chút cũng không cảm thấy xấu hổ.

"Không cần, em không vội, anh có thể vào tắm trước!" Phương Trì Hạ rất hào phóng, lui về sau hai bước, muốn rời đi, cơ thể còn chưa xoay lại, Lạc Dịch Bắc đã vài bước đi tới bên người cô, chặn đường cô lùi bước.

Không cho phép từ chối, anh ôm ngang cô đi vào trong phòng tắm.

"Em nói rồi em không vội!" Phương Trì Hạ ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn anh, muốn giãy dụa, Lạc Dịch Bắc lại trở tay trời cò tay cô, dắt cô tay vịn trên vai anh.

"Anh muốn làm gì?" Phương Trì Hạ cau mày, nắm tay thành quả đấm đánh vai anh một cái.

"Tắm chung với vợ, có ý kiến?" ánh mắt Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt quét qua trên mặt cô, ôm cô đi vào phòng riêng tắm với sen.

Dường như tâm trạng của anh rất tốt, bước đi rất chậm, khoe môi hơi cong lên, cái mỉm cười kia, rất nhạt, nhưng xem ra đặc biệt quyến rũ..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại WwW.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 315: Cô nghe theo

Trong lòng Phương Trì Hạ không tình nguyện, nhưng lúc này vẫn là thời gian ăn cơm trưa, hai người đều còn đói bụng, cơm cũng chưa ăn.

Cô cảm thấy, anh hẳn là sẽ không làm ra chuyện quá đáng.

Nghĩ như vậy, cô nghe theo anh.

Tùy ý anh ôm cô đi vào trong phòng tắm, hai tay mảnh khảnh của cô ôm cổ anh.

Thực tế chứng minh, cô đoán đúng.

Sau khi Lạc Dịch Bắc mang theo cô đi vào, chỉ đơn giản tắm rửa sạch nước biển trên người hai người xong liền đi ra.

Chủ yếu là anh nghe thấy tiếng bụng Phương Trì Hạ kêu, rất nhỏ, có thể chính cô cũng không phát hiện.

Cả buổi trưa trải qua dầy dò như nầy, anh nghĩ bây giờ cô cũng không có sức tiếp tục cùng anh làm những việc này.

Cầm một cái khăn tắm bọc lấy người cô, anh ôm cô như ôm em bé đi ra, giúp cô lau khô nước trên tóc, sau đó lại rất tùy ý xoa xoa cho mình, hai người thay quần áo khác đi ra ngoài tiếp tục bữa cơm trưa chưa ăn xong.

Lúc này Phương Trì Hạ rất đói bụng, sau khi ngồi xuống liền không khách sáo bắt đầu ăn.

Nhớ lúc nầy anh đến rất đúng lúc, cô đang ăn, mặt bất ngờ ngừng lên, "Lúc nầy anh nghe thấy em gọi tên anh sao?"

"Không có." Lạc Dịch Bắc hứng hờ cắt đồ ăn trong đĩa, trả lời rất lơ đãng.

Phương Trì Hạ ngắt ra, "Vậy sao anh lại đi ra?"

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu lên nhìn cô một cái, xa xôi trả lời cô một câu, "Do anh thần thông quảng đại."

Phương Trì Hạ bị lời kia của anh làm cho nghẹn một hồi, đối với anh có chút không biết nói gì, có điều lại không phủ nhận.

Dùng này từ để hình dung anh, thật ra cũng không quá đáng chút nào.

Rất nhiều lúc anh mang lại cho cô cảm giác đúng là như vậy.

Thật giống như mặc kệ cô ở nơi nào, mặc kệ cô gặp phải nguy hiểm gì, lần nào anh cũng có thể trùng hợp xuất hiện như vậy.

Lạc Dịch Bắc nhẹ nhàng cúi thấp đầu, vừa hứng hờ dùng thức ăn, vừa suy nghĩ mục đích của người nguy trang thành người phục vụ cướp Phương Trì Hạ đi kia.

Nơi này là Nice, Phương Trì Hạ là một sinh viên đại học bình thường đến không thể bình thường hơn, có thể có mâu thuẫn với ai?

Lạc Dịch Bắc cúp mắt suy nghĩ một hồi, trong đầu bỗng nhiên lóe qua một cái tên nào đó...

ở một nơi nào đó của khách sạn Nice.

"Ai bảo người làm như thế?"

"Điện hạ, thần sai rồi! Khoảng thời gian này chúng thần được phái đi tìm vị tiểu thư kia, thế nhưng không có tin tức, hôm nay đột nhiên gặp được thần quá bất ngờ, nhưng lại không biết nên dẫn tiểu thư ấy rồi đi như thế nào, cho nên mới nghĩ ra kế hoạch này. Cũng không dự đoán được là vẫn không mang được người về..."

"Thành công thì ít thất bại có thừa, không ngại mất mặt sao?"

Góc hành lang có hai bóng người, người đứng thẳng cao cao ở trên, bóng lưng dưới ánh mặt trời tỏa ra một mảnh lạnh lẽo, cơ thể người đàn ông nằm trên mặt đất vẫn đang không ngừng run.

Người đàn ông đang đứng dường như rất phần nộ, giọng lạnh đến mức đâm vào xương tủy.

Súng lục trong tay vung lên, theo sát là một tiếng "doàng" vang lên, không gian quanh đó, thoáng cái yên tĩnh trở lại...

...

Trên du thuyền, Phương Trì Hạ cùng Lạc Dịch Bắc dùng xong thức ăn, sau đó gọi điện thoại cho Đồng Nhan.

Cô không biết mặt trẻ con sẽ ở Nice mấy ngày, muốn thừa dịp cô ở lại chỗ này tụ tập một chút.

Hai người tán gẫu ngắn gọn vài câu trong điện thoại, cuối cùng hẹn địa điểm là một câu lạc bộ.

Lạc Dịch Bắc cũng cùng đi tới, sau khi đến liền cùng Kinh Mộ Thần tập hợp lại cùng nhau đánh Golf.

Lúc anh chơi cái này động tác đặc biệt đẹp trai, người bình thường có thể cần phải nhắm trước rồi mới đánh, còn anh chỉ cần giương tay lên, bóng trắng tấp lăn đi, trên căn bản mỗi lần đều là một phát vào lỗ, hơn nữa động tác của anh còn rất nhanh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 316: Em, tin tưởng anh không

Lúc đầu Phương Trì Hạ còn nhìn anh chăm chú, còn lại thì quay sang tán gẫu với Đồng Nhan.

Tán gẫu mấy phút, sau đó đi mua đồ uống cho mọi người.

Đây là một câu lạc bộ xa hoa, sân rất lớn, bên trong giải trí không chỉ có Golf, mà còn rất nhiều cái khác.

Mỗi một loại giải trí, không nằm cùng một sân mà đều tách ra, không liên quan tới nhau.

Phương Trì Hạ lần đầu tiên tới nơi này, đối với nơi này cũng chưa quen thuộc, lúc vào có Lạc Dịch Bắc dẫn đi, cô cũng không nhìn kỹ đường.

Đi qua lại ở trong một hồi lâu, cũng không biết mình đi tới khu giải trí nào, muốn tìm một người phục vụ để hỏi đường, lúc đi tới cuối hành lang thì một bóng đen bỗng nhiên từ phía trước chụp xuống, theo sát, cơ thể bị đẩy vào vách tường phía sau.

"Thả tôi ra!" Phương Trì Hạ theo phản xạ có điều kiện giãy dụa, đang muốn nhắm ngay vị trí quan trọng của người kia mà tấn công, nhưng lúc ngẩng đầu lên thấy rõ mặt của người kia thì tất cả động tác đều ngừng lại.

Phí Tư Nặc!

Phí Tư Nặc dề lên người cô, một tay siết chặt eo cô, một tay chống bên cạnh cô, ánh mắt quẩn lấy mắt cô, đáy mắt không bình tĩnh như trước, dường như có thứ gì đó bị gió thổi sóng gợn, từ từ cuộn trào thành một mảnh.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn anh, con người hơi co lại.

"Sao anh lại ở đây?" Cô có linh cảm, anh xuất hiện ở đây là đặc biệt vì cô mà tới.

Bảng không cũng sẽ không vừa xuất hiện liền đẩy cô vào góc tường.

Lại kết hợp với chuyện cô bị người kia mang đi trên du thuyền lúc này, mặt Phương Trì Hạ biến sắc, ánh mắt có chút ngẩn ngang.

"Phí Tư Nặc, anh thả tôi ra!" Chống tay giữa hai người, cô rõ ràng có chút phòng bị đối với anh.

Phí Tư Nặc không chút biến sắc nhìn cô đột nhiên thay đổi sắc mặt, cau mày, kim tay cô đang chống trên lồng ngực anh, kéo xuống, dề lên vách tường.

"Rốt cuộc anh muốn như thế nào?" Phương Trì Hạ không giống cô gái bình thường, quả thật bây giờ cô có chút căng thẳng, nhưng không phải hoang mang lo sợ, đầu cô rất minh mẫn, dù cho trong lòng rõ ràng sóng to gió lớn nhưng trên mặt vẫn có thể giả vờ rất bình tĩnh.

Hơn nữa, lúc sức mình rõ ràng không thể đấu lại đối phương thì căng thẳng cũng vô ích.

"Em đang sợ tôi sao?" Phí Tư Nặc không chút biến sắc quan sát phản ứng của cô, lông mày nháu thành một đường.

"Không có, tôi chỉ là không quen bị người ta giữ chặt tay dề vào góc tường để nói chuyện thôi." Tầm mắt Phương Trì Hạ nhàn nhạt liếc mắt nhìn cổ tay mình đang bị anh khống chế, bình tĩnh mà ôn định trả lời.

Phí Tư Nặc đầu tiên là ngơ ngẩn, đuôi lông mày giật giật.

Cô là đang chỉ trích anh không phải sao?

Trò chuyện một lát còn phải dùng cách thức này?

"Ngày đó sau khi em biến mất, tôi tìm em rất lâu." Phí Tư Nặc vẫy vẫy tay, bàn tay đang nắm chặt cổ tay cô đổi thành đan tay cô.

Phương Trì Hạ ngẩn ra, rõ ràng không nghĩ tới anh lại làm động tác như vậy, nhất thời không biết làm sao từ chối.

"Không biết em đã xảy ra chuyện gì, có chút lo lắng." Phí Tư Nặc cong khóe môi nói, giọng điệu dường như còn có chút bất đắc dĩ.

"Ngày đó đột nhiên xảy ra chuyện, chưa kịp thông báo với anh, xin lỗi." Phương Trì Hạ một mặt nhìn ra xa anh, một mặt tay ở trong tay anh lại giãy dụa.

Phí Tư Nặc cũng đoán được đại khái chuyện đã xảy ra như thế nào nên cho qua vấn đề này, tầm mắt lấy tốc độ cực kỳ chậm đảo qua mặt cô, anh nhìn chăm chăm cô nhìn một lúc lâu, bất ngờ nói, "Chuyện ngày hôm nay, nếu như, anh nói không phải do anh sai khiến, em tin không?"

Chương 317: Người tình thân mật như thế

Lời này anh nói với tốc độ rất chậm, ánh mắt quán lấy ánh mắt cô, đáy mắt dường như mang theo mấy phần chờ mong.

Phương Tri Hạ ngạc nhiên bộ dáng này của anh, lẳng lặng nhìn vào mắt anh, có chút không hiểu được mục đích anh tới đây hôm nay.

Là đặc biệt vì chuyện này?

Cô im lặng, không trả lời.

Phí Tư Nặc không chút biến sắc nhìn cô, ánh mắt cô ngày càng chìm trong im lặng.

Phương Tri Hạ thật ra chỉ đang phỏng đoán mục đích anh đặc biệt giải thích với cô, thấy sắc mặt anh không bình thường, lập tức lấy lại tinh thần.

Chống tay trên vách tường, dần người ra sau, kéo dài chút khoảng cách giữa cô và anh, cô gắt gỏng đầu, "Tôi tin."

Mặt của hai người ở rất gần, môi anh cũng sắp dán lên cô, điều này làm cho cô rất không dễ chịu, vẫn cố tránh lui.

Phí Tư Nặc thấy vẻ mặt cô khó chịu, khỏe môi như không có chuyện gì xảy ra mà cong cong, tay dề lên đầu cô, vừa định vỗ vào một chút, ai ngờ ở một đầu hành lang khác, một giọng nói lạnh lùng vang lên, "Hai người đang làm trò gì ở đó?"

Giọng rất lạnh lẽo, trong giọng nói mang theo sự lạnh lùng, băng hàn thấu xương, lạnh đến mức tim cũng phát run.

Sống lưng Phương Tri Hạ cứng đờ, tất cả vẻ mặt liền đông lại, tầm mắt bỗng nhiên chuyển qua.

Lạc Dịch Bắc đứng cách hai người hơn mười mét, ánh mắt lạnh lùng đang quét qua tay Phí Tư Nặc, sắc mặt trầm trầm, sau đó lại chuyển hướng mắt Phương Tri Hạ.

Phương Tri Hạ còn đang bị Phí Tư Nặc chống đỡ, hai người hiện chính là tư thế dán vào tường, dựa rất gần, mặt cũng sắp dính vào nhau.

Một tay Phí Tư Nặc nắm cô tay, một tay khác vừa vịn đặt trên đầu cô, hình ảnh kia xem ra cực kỳ giống người yêu đùa giỡn nhau.

Phương Tri Hạ rõ ràng không ngờ rằng anh lại đột nhiên xuất hiện ở đây, ngạc nhiên nhìn anh, rõ ràng mình chẳng hề làm gì cả, nhưng nhìn sắc mặt Lạc Dịch Bắc lạnh như thế, trong lòng cô vẫn hồi hộp nhảy một cái, sống lưng không biết sao có hơi tê.

"Lại đây!" Lạc Dịch Bắc mắt lạnh nhìn hai người, môi mòng không một tia nhiệt độ phun ra hai chữ.

Phương Tri Hạ nhìn nhìn Phí Tư Nặc, lại nhìn nhìn anh, cân nhắc một hồi, vẫn quyết định đẩy Phí Tư Nặc ra đi về phía anh.

Đi tới bên cạnh anh, vừa tới gần, cánh tay dài của Lạc Dịch Bắc duỗi một cái, ôm cô vào trong lồng ngực mình, kéo cô đi về khu Golf.

Anh đi rất nhanh, chân lại vồn dãi, dù cho đi tốc độ bình thường, một bước cũng có thể làm Phương Tri Hạ đi vài bước.

Đi một hồi, Phương Tri Hạ hầu như phải chạy bước nhỏ mới đuổi kịp anh.

Bóng lưng anh lạnh buốt, một đường đi về, không khí giữa hai người giống như thấp xuống không ít.

Phương Tri Hạ theo phía sau anh, không chút biến sắc nhìn bóng lưng anh, suy nghĩ lại, bỗng nhiên nói, "Em và Phí Tư Nặc không giống như những gì anh thấy đâu."

Cô giải thích với anh, từ lúc hai người kết hôn tới nay, xảy ra mâu thuẫn cũng không chỉ một lần.

Sống lưng Lạc Dịch Bắc cứng đờ, bước chân từ từ ngừng lại.

Phương Tri Hạ không chút biến sắc nhìn anh, còn nói, "Em cũng không biết anh lại xuất hiện, hôm nay gặp phải anh ta chỉ do ngẫu nhiên."

Thật ra cô cũng không muốn giải thích nhiều như vậy, quan điểm của cô là: người tin tưởng mình, mặc kệ chuyện gì xảy ra cũng sẽ vẫn tin tưởng mình, người không tin tưởng mình thì giải thích cái gì cũng vô ích.

Hơn nữa, cô và Lạc Dịch Bắc cũng đã nói sẽ không can thiệp chuyện của nhau, chuyện của anh, anh không cần phải giải thích với cô, ngược lại, chuyện của cô cũng là như vậy.

Thế nhưng, nghĩ đến hai người còn phải ở chung với nhau trong khoảng thời gian lâu như vậy, Phương Tri Hạ cảm thấy, có mâu thuẫn vẫn nên nói rõ ràng với nhau tốt hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 318: Trùng phạt thô bạo

Có vấn đề gì cứ nói rõ ràng, như vậy sống với nhau cũng dễ dàng hơn.

Chỉ ít cũng sẽ không mang đến phiền phức không cần thiết cho cô.

Lạc Dịch Bắc quay lưng về phía cô, sống lưng ưỡn thẳng tắp, cô không thấy rõ vẻ mặt anh, nhưng dường như mơ hồ cảm giác sự lạnh lùng trên người anh, đã nhạt đi một chút.

Phương Tri Hạ cẩn thận từng chút một để ý phản ứng của anh, lại bổ sung một câu, "Vừa nãy em với anh ta không xảy ra chuyện gì cả."

Lạc Dịch Bắc quay người lại phía cô, ánh mắt quét qua mặt cô, bước tới bên cạnh cô, nhìn chăm chăm đôi môi béo mạp như hoa anh đào của cô, một tay ôm lấy eo cô, siết cô vào trong ngực, dưới ánh mắt hơi dừng lại của Phương Tri Hạ, cúi người, môi bỗng nhiên chiếm lấy môi cô.

Động tác của anh rất thô lỗ, không phải hôn, mà là cắn.

Ngậm môi cô, kịch liệt mà lôi kéo, mút, hút, mút môi dưới của cô đến khó nứt, đó búng đến có chút hơi sưng.

"Lạc Dịch Bắc, anh làm gì vậy?"

"Đau quá!"

"Khốn nạn, anh nhẹ nhàng chút coi, đau!"

Phương Tri Hạ hô khẽ, liên tục né tránh khỏi lồng ngực anh, giờ tay đánh anh, nắm đấm nặng nề mà rơi vào lồng ngực anh, bàn tay vừa phần hận bất bình vừa tàn nhẫn đánh anh mấy cái.

Cô gọi đến mức rất đáng thương, động tác Lạc Dịch Bắc hơi dịu dàng hơn một chút, trước cắn, sau chậm rãi biến thành hôn.

Hai người còn đang trước mặt mọi người, sắc mặt Phương Trì Hạ có chút không dễ chịu, tay nâng đầu anh, anh đẩy ra một chút, "Đừng như vậy, có chuyện gì về nhà lại nói."

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu lên, đầu ngón tay nâng cằm cô lên, chuyển qua mặt cô, hai lòng nhìn đôi môi đang sưng đỏ của cô, thậm chí còn ác liệt mà duỗi lòng bàn tay xoa lại xoa, nắm cô tay đi vào phòng rửa tay.

"Sao vậy?" Phương Trì Hạ không rõ mục đích của anh, đi theo phía sau anh, bước chân lao đảo.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, dẫn cô đi tới bồn rửa tay, kéo tay cô xuống vòi nước.

Anh đang giúp cô rửa tay bằng nước rửa tay và còn rất nhiều thứ, rất tỉ mỉ mà xoa nắn toàn bộ mỗi một tác da thịt trên tay cô, như là trên tay cô có vi khuẩn gì đó vậy.

Cái tay kia vừa vặn là bàn tay vừa nảy bị Phí Tư Nặc nắm.

Phương Trì Hạ thần thò tùy ý anh muốn làm gì thì làm, bỗng nhiên liền hiểu rõ mục đích của anh.

Anh làm việc này, cùng với vừa rồi cắn cô, tất cả đều bởi vì vừa rồi Phí Tư Nặc động vào cô sao?

Ý thức được vấn đề này, trong lòng Phương Trì Hạ hiểu rõ.

Thật biến thái!

Lạc Dịch Bắc còn đang giúp cô rửa tay, cũng không biết rửa bao lâu, giờ tay cô lên, lấy khăn tay bên cạnh lau giúp cô, nắm tay cô ung dung thông thả mà đi về chỗ Kinh Mộ Thần và Đồng Nhan.

Phương Trì Hạ bị anh dẫn vật lâu như vậy, trên môi đau đến rát, một đường đi về, trong lòng rất phiền muộn.

Rõ ràng mình không hề làm gì cả, anh dựa vào cái gì đối xử như vậy với cô?

Nhìn chằm chằm anh ở phía trước, ánh mắt cô trầm xuống, bỗng nhiên gọi anh lại, "Lạc Dịch Bắc!"

"Chuyện gì?" Lạc Dịch Bắc dừng bước lại, nghiêng đầu, ánh mắt xa xôi nhìn lướt qua mặt cô.

Đường như tâm trạng anh bây giờ tốt hơn rất nhiều, lúc nói chuyện đã biến thành giọng điệu lo lắng như bình thường.

Phương Trì Hạ yên lặng nhìn anh, bước tới bên cạnh anh, sau đó làm động tác mà Lạc Dịch Bắc cực kỳ bất ngờ.

Hai tay quần lấy cổ anh, ôm anh, mũi chân cô nhón lên, mặt đưa sát về phía anh, sau đó, đến gần môi anh liền cắn ——

Hành vi của Phương Trì Hạ chỉ do trả thù, cắn cực kỳ dùng sức, giữa răng môi hai người thậm chí có thể rõ ràng cảm nhận được vị máu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 319: Không phục thì tìm vợ đi

Lạc Dịch Bắc cau mày, nhưng không đẩy cô ra.

Phương Trì Hạ cắn môi anh đến bàn thân cũng có thể cảm giác được vết cắn sâu như nào, lúc này mới buông anh ra.

"Về thôi!" Nghiêng đầu, cô làm như không có chuyện gì xảy ra đi về hướng khu Golf.

Lạc Dịch Bắc đứng tại chỗ, không chút biến sắc nhìn bóng lưng cô đi xa, lòng bàn tay xoa chỗ vừa rồi bị cô cắn trên môi mình, hít một hơi, khóe môi dường như còn cong lên một đường cân nhắc.

Ung dung thông thả theo đi trở về, lúc một trước một sau xuất hiện cùng Phương Trì Hạ ở khu nghỉ ngơi, Đồng Nhan và Kinh Mộ Thần vừa vặn cũng đang nghỉ ngơi.

Thoảng nhìn hai người cùng lúc trở về, ánh mắt Kinh Mộ Thần quét qua trên môi hai người, khóe mắt giật một cái, nhàn nhạt trêu tức, "Eo, tôi còn tưởng là rồi đi có chuyện gì?"

"Xem ra là rất kịch liệt nha!" Đồng Nhan tiếp lời anh ta một câu.

Trên môi Phương Trì Hạ bị rách, Lạc Dịch Bắc cũng vậy, tình trạng hai người giống nhau, môi đều rất đỏ, chỉ là, Lạc Dịch Bắc xem ra yếu dã hơn.

Phương Trì Hạ có chút lúng túng, ánh mắt như không có chuyện gì xảy ra dời đi.

"Không phục thì kiếm vợ đi!" Lạc Dịch Bắc làm như không có chuyện gì, quét qua Kinh Mộ Thần, trực tiếp đi ra sân.

"Nhan Nhan, chúng ta cũng chơi một lát đi!" Phương Trì Hạ kéo Đồng Nhan đi theo.

Kỹ thuật của cô không tốt lắm, Đồng Nhan đương nhiên liền nhận nhiệm vụ dạy cô.

Quan hệ hai người vốn rất tốt rồi, bất cứ lúc nào cũng rất thân mật.

Giữa các cô gái với nhau, hành động cũng không có gì mờ ám, chuyện kể vai sát cánh như vậy hai người vẫn thường làm.

Nhưng lọt vào mắt Lạc Dịch Bắc thì nhìn thế nào cũng không vừa mắt.

"đề anh." Bước tới, anh thay Đồng Nhan đứng phía sau Phương Trì Hạ.

Đồng Nhan bỏ tay với anh, nhưng cũng không nói gì.

Đứng ở chỗ cách xa hai người một chút, cô không chút biến sắc nhìn chằm chằm hai người.

Làm bạn với Lạc Dịch Bắc nhiều năm như vậy, Đồng Nhan đương nhiên biết tính cách anh.

Quá lạnh, lạnh đến mức mẹ ruột Sa Chức Tĩnh của anh có lúc cũng oán giận anh, quá khó gần, quá không kiên nhẫn.

Đồng Nhan sợ là Phương Trì Hạ không cẩn thận chọc giận anh sẽ chịu thiệt, như là động tác không chuẩn, đánh bóng ra quá mức mất mặt, vân vân.

Với tính cách Lạc Dịch Bắc, Đồng Nhan cảm thấy, gặp phải chuyện như vậy có thể sẽ trực tiếp gát gong.

Nhưng đứng bên cạnh nhìn một lúc lâu, Lạc Dịch Bắc hôm nay giống như rất dễ chịu, từ đầu tới cuối rất kiên trì.

Phương Trì Hạ cũng vốn thông minh, học cái gì cũng nhanh, Lạc Dịch Bắc chỉ dẫn một chút, cô liền có thể làm được động tác rất chuẩn.

Sau khi thử vung mấy lần, bong thể nhưng có thể trực tiếp vào lỗ!

Lạc Dịch Bắc dường như có hơi tự hào về cô, khóe môi mím thành một đường mỉm cười.

"Lạc Dịch Bắc, anh chơi cho anh đi, em có thể tự mình chơi." Cơ thể hai người hoàn toàn dán vào nhau, Phương Trì Hạ bị anh làm phiền đến mức rất không thoải mái, khuỷu tay đẩy anh một cái.

"Này không phải cũng là đang chơi sao?" Lạc Dịch Bắc vòng hai tay qua người cô, cầm tay cô, cùng cô đồng thời đánh bóng đi, trả lời cực kỳ lơ đãng.

Phương Trì Hạ ngẩn ra, vẻ mặt cứng đờ.

Bây giờ gọi là chơi cái gì?

Anh là đang công khai đùa giỡn sao?

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, nắm tay cô, hững hờ dẫn dắt cô vung lên một cái.

Lúc anh làm động tác này, lòng bàn tay như có như không mon men mu bàn tay cô, cơ thể còn thỉnh thoảng ma sát cô một hồi.

Chỗ da thịt Phương Trì Hạ dán vào anh nóng như một đám lửa, không được tự nhiên đẩy anh một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 320: Theo anh là được rồi

"Em đi nghỉ ngơi một chút!" Đẩy gậy golf vào trong tay anh, cô xoay người rời đi.

Chạy trốn rất nhanh, động tác có chút chật vật, lúc trở lại khu nghỉ ngơi, khuôn mặt vẫn còn hồng.

"Nóng lắm sao?" Tầm mắt Đồng Nhan nhìn lướt qua mặt cô, biết rõ còn hỏi.

"Không sao." Phương Trì Hạ làm như không có chuyện gì xảy ra tìm cái ghế ngồi xuống, yên lặng chờ Lạc Dịch Bắc và Kinh Mộ Thần.

Sau khi cô rời đi Lạc Dịch Bắc cũng không còn hứng thú, không quá hai phút cũng trở lại đây.

"Không còn sớm nữa, về thôi!" Nói với Đồng Nhan một câu, cũng mặc kệ cô muốn hay không muốn, anh nắm tay Phương Trì Hạ đi ra ngoài câu lạc bộ.

Phương Trì Hạ có chút không biết nói gì với anh, nghiêng đầu vẫy tay với Đồng Nhan, "Bữa khác gặp!"

Đồng Nhan nhìn hai người, vẫy tay, nhàn nhạt cong khóe môi cười với cô.

Sau khi Phương Trì Hạ theo Lạc Dịch Bắc rời đi.

Đồng Nhan nhìn chăm chăm hướng hai người biến mất một lúc lâu, chợt phát hiện, Lạc Dịch Bắc hình cũng không quá lạnh lùng.

Lúc này cũng gần đến bữa tối, Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc đi ra câu lạc bộ liền tìm một chỗ ở bên ngoài ăn xong mới trở về.

Lúc trở về biệt thự, trong phòng đèn đuốc sáng trưng.

Có lẽ là người giúp việc đã đến đây, mở sẵn cho hai người.

Từng đốm sáng vàng lấp lánh như những ngôi sao trên trời, trải rộng toàn bộ hoa viên, từ cửa lớn đi dọc theo đường mòn đá cuối đến nhà chính, mơ mơ hồ hồ tạo thành một con đường.

Phương Trì Hạ bước vào trước, hôm nay tâm trạng cô dường như cũng không tệ lắm, lúc đi vào, bước chân rất nhẹ nhàng, đi tới đi tới, thậm chí còi giấy, như trẻ con nhón chân đạp lên đá cuối trơn bóng.

Cô dường như không ngại vấn đề hình tượng, cô ở trước mặt anh xưa nay vẫn như vậy, muốn làm cái gì thì làm cái đó, càng sẽ không quan tâm mình sẽ để lại ấn tượng gì cho anh.

Lạc Dịch Bắc đi sau lưng cô, không chút biến sắc nhìn động tác của cô, lông mày đầu tiên là nhíu nháu, sau lại từ từ thả lỏng.

Thật ra anh khá là yêu thích vẻ mặt không hề giả vờ của cô ở trước mặt anh, nếu như cô nịnh nọt anh, sẽ lần thứ hai làm anh nghĩ đến cô có ý đồ xấu giả cho anh.

"Anh ẩm em vào!" Vài bước theo sau, Lạc Dịch Bắc bế cô lên, ẩm cô nhanh chân đi vào phòng.

"Em chưa muốn vào, em muốn đi dạo trong hoa viên một chút." Phương Trì Hạ cũng không giãy dụa với anh, chỉ thật yên lặng phát biểu ý kiến của mình.

"được rồi, anh đi với em." Lạc Dịch Bắc lúc này rất dễ nói chuyện, bước chân chậm lại, nhưng không có ý định thả cô xuống.

Phương Trì Hạ biết tính tình của anh, cũng lười kháng cự anh, tựa trong lòng anh, đơn giản tùy ý anh.

Lạc Dịch Bắc nói sẽ đi với cô, nhưng kết quả lại xoay người, ẩm cô trực tiếp đi tới phía sau núi.

"Em không muốn ra phía sau núi." Phương Trì Hạ đầu tiên là ngẩn ra, thấy hướng đi không đúng, cau mày.

"Cứ theo anh là được rồi." Lạc Dịch Bắc không biến sắc đáp lại cô một câu, ẩm cô tiếp tục đi về phía trước.

"Muốn xuống chung không?" Đi tới suối nước nóng, ánh mắt quét qua trên người cô, anh thông thả đề nghị, ánh mắt, yêu đã lại tà khi.

"Không muốn." Phương Trì Hạ giật mình, biết ở lại chắc chắn sẽ gặp chuyện không tốt, liền như một làn khói chui ra khỏi ngực anh, chạy nhanh hướng vào biệt thự.

Chỉ để lại một câu, "Em đi lấy khăn tắm cho anh!"

Lần này Lạc Dịch Bắc cũng không miễn cưỡng, cởi quần áo trên người ra, tự mình tiến vào trong hồ nước.

Lúc Phương Trì Hạ xuất hiện lần nữa, đoán anh tắm cũng gần xong.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 321: Gọi cảm lại đẹp trai

"Cho anh." Phương Trì Hạ cầm khăn tắm, đến bên cạnh Lạc Dịch Bắc, đưa cho anh.

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn Phương Trì Hạ cầm khăn tắm, nhưng lại không nhận, mà nhìn mặt Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ vừa rồi trở về phòng cũng tắm rửa, đại khái nghĩ đến anh còn ở phía dưới chõ, tóc cũng không lau khô, để ẩm ướt thả trên vai, nước theo khuôn mặt trượt xuống, thấm vào áo quần.

Lạc Dịch Bắc không dấu vết nhìn Phuong Trì Hạ, lông mày nhếch lên.

"Anh không cần?" Phuong Trì Hạ thấy Lạc Dịch Bắc chỉ nhìn cô chăm chăm, không nhận khăn, muốn thu tay lại thì cô tay lại bị giữ chặt. Lạc Dịch Bắc nhấc chân bước ra. Phuong Trì Hạ ghen hòng nhìn trần trời.

Phuong Trì Hạ chỉ cảm thấy trước mắt thoáng qua màu da lúa mạch, khuôn mặt nóng lên, theo phản xạ có điều kiện muốn lui về phía sau, thì khăn tắm trong tay cô bỗng nhiên bị Lạc Dịch Bắc rút ra, sau đó, hướng trên đỉnh đầu chụp xuống, lúc Phuong Trì Hạ lấy lại tinh thần thì khăn tắm trong tay đã khoác trên người cả hai.

Phuong Trì Hạ cũng bị bao lấy!

Động tác Lạc Dịch Bắc rất nhanh, nhanh đến mức Phuong Trì Hạ không phản ứng kịp, không thấy rõ chuyện gì xảy ra, nhưng hình ảnh trong đầu vẫn in sâu.

Lạc Dịch Bắc dùng khăn tắm rất lớn, Phuong Trì Hạ lại nhỏ, hai người dùng một cái khăn vẫn đủ.

Thậm chí còn thừa một góc.

Phuong Trì Hạ nhìn tư thế hai người, không được tự nhiên, cuối cùng giả bộ như không có việc gì.

"Bây giờ đi về sao?" Nhìn mặt hồ, Phuong Trì Hạ thuận miệng hỏi.

"Không vội." Lạc Dịch Bắc giống như không có việc gì, thậm chí còn cầm khăn tắm bao lấy tóc dài ướt sũng, giúp Phuong Trì Hạ lau khô.

Động tác của Lạc Dịch Bắc làm Phuong Trì Hạ sững sờ, thân thể cương cứng, nhìn Lạc Dịch Bắc ngạc nhiên.

"Em tự mình làm được rồi." Muốn đẩy tay Lạc Dịch Bắc ra, nhưng Lạc Dịch Bắc lại không để ý.

"Em ngồi im đi." Lướt Phuong Trì Hạ, Lạc Dịch Bắc làm như không có việc gì tiếp tục lau tóc cho cô.

Động tác Lạc Dịch Bắc rất kiên nhẫn, từng chút lau khô tóc cho Phuong Trì Hạ, lúc tóc gần khô, động tác Lạc Dịch Bắc mới dừng lại.

Lạc Dịch Bắc không dấu vết nhìn mặt Phuong Trì Hạ, khóe môi ngoác ngoác, nhét khăn tắm vào trong tay cô, sau đó nghiêng ngả nói một câu: "Vợ chồng phải giúp đỡ lẫn nhau, bây giờ đến lượt em giúp anh!"

Phuong Trì Hạ ghen hòng, đối với lời Lạc Dịch Bắc không còn lời gì để nói, nhưng lại không từ chối.

Cầm khăn giúp Lạc Dịch Bắc lau.

Phuong Trì Hạ muốn nhanh trở về, động tác rất lưu loát, không chậm rãi giống Lạc Dịch Bắc.

Tóc Lạc Dịch Bắc bị Phuong Trì Hạ xoa thành một đống.

Lúc Phuong Trì Hạ lau không suy nghĩ nhiều, bây giờ nhìn tóc Lạc Dịch Bắc sững sờ, khóe mắt có rú.

Lạc Dịch Bắc như vậy cũng không ảnh hưởng đến hình tượng, ngược lại còn có cảm giác gợi cảm.

Nhưng bình thường nhìn Lạc Dịch Bắc rất sạch sẽ gọn gàng, đột nhiên thấy Lạc Dịch Bắc như vậy, Phuong Trì Hạ nhìn không được cười ra tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 322: Chủ động trêu chọc anh

Phuong Trì Hạ cười không lớn, nhưng nụ cười rất sâu, cảm thấy rất thoải mái.

Bình thường đều là Lạc Dịch Bắc giầy vò cô, coi cô như con rối mà giầy vò, rốt cục cũng đến lượt cô giầy vò Lạc Dịch Bắc một lần.

"Có gì thú vị ah?" Lạc Dịch Bắc nhìn mặt Phuong Trì Hạ, ánh mắt lạnh buốt.

"Lau nhanh còn trở về!" Phía sau núi nhiệt độ vốn hơi thấp, dù đang là mùa hạ, không khí buổi tối cũng hơi lạnh.

Lạc Dịch Bắc vẫn không mặc áo quần, Phuong Trì Hạ không muốn kéo dài bầu không khí này, lại lau tóc cho Lạc Dịch Bắc tiếp.

Động tác Phuong Trì Hạ ôn nhu hơn lúc này nhiều, tốc độ cũng chậm hơn.

Lạc Dịch Bắc nhìn nhìn động tác Phuong Trì Hạ, lẳng lặng nhìn mặt cô.

Thật ra Phuong Trì Hạ chỉ cần không bướng bỉnh, không chống lại anh, thì cũng không làm cho anh chán ghét.

Cái mũi, miệng, khuôn mặt nhỏ nhỏ, tay cũng nhỏ nhỏ, tính xảo giống như như búp bê phiên bản thu nhỏ bỏ túi.

Con gái như vậy hay làm cho người ta thương tiếc nâng niu trong lòng bàn tay.

Nếu như Phuong Trì Hạ giả cho anh vì mục đích đơn thuần, Lạc Dịch Bắc khả năng sẽ không cảm thấy chán ghét cô như vậy.

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn Phuong Trì Hạ thất thần.

Phuong Trì Hạ vẫn đang chăm chú giúp Lạc Dịch Bắc lau khô tóc, năm ngón tay còn xen vào sợi tóc, cảm thấy không sai biệt lắm thì dừng lại.

"Tốt rồi!" Tay rũ xuống, hóp lưng lại như mèo muốn từ trong khăn tắm lui ra ngoài, hai tay Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên ôm eo cô.

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, lưng cương cứng.

"Anh đưa em về." Lạc Dịch Bắc nắm tay Phuong Trì Hạ, đi phía trước dẫn Phuong Trì Hạ về.

Phía sau núi đường hơi gấp ghe, thế nhưng bên đường đều có ánh đèn, tuy mờ mờ lung lung, nhưng vẫn thấy rõ.

Phuong Trì Hạ đi sau lưng Lạc Dịch Bắc, từ sau núi trở về nhà, vào phòng ngủ, mắt ngó chừng Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc gần đây đã thu liễm rất nhiều, trên cơ bản chỉ cần cô không vui, Lạc Dịch Bắc sẽ không bắt ép cô.

Đêm nay Lạc Dịch Bắc cũng như thế, trở về phòng chỉ vào phòng tắm rửa mặt đánh răng rồi đi ngủ, cũng không làm gì cô.

Ngược lại Phuong Trì Hạ không biết làm sao lúc ngủ rồi lại cứ dán lên người Lạc Dịch Bắc, tay khoác lên người Lạc Dịch Bắc.

Tư thế ngủ của Phuong Trì Hạ không thể nói là lịch sự, chủ yếu là do trước kia ngủ một mình đã quen.

Sau khi kết hôn với Lạc Dịch Bắc, vì phòng bị Lạc Dịch Bắc cũng tương đối quy củ.

Nhưng gần đây hai người luôn ngủ cùng nhau, Phuong Trì Hạ lại theo thói quen khi ngủ một mình thân thể dán lên Lạc Dịch Bắc, tay rất tự nhiên mà ôm lấy Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc vốn ngu khá tinh, chỉ cần một động tác nhỏ, Lạc Dịch Bắc cũng sẽ tỉnh lại.

Lạc Dịch Bắc nhìn tay Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn.

Lạc Dịch Bắc không ngờ tới anh không đi treo chọc Phương Trì Hạ, Phương Trì Hạ lại còn có thể chủ động treo chọc anh, nhìn chăm chăm cánh tay Phương Trì Hạ một hồi lâu, khóe mắt nháy lên.

Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ thật lâu, đối với Phương Trì Hạ có chút im lặng.

Phương Trì Hạ giắc ngủ cũng rất cạn, đại khái là ánh mắt Lạc Dịch Bắc quá mức sắc bén, trong bóng tối, Phương Trì Hạ đang nhắm mắt lại đột nhiên mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 323: Làm tốt bổn phận người vợ

Trong ánh trăng mỏng lung, con người Lạc Dịch Bắc chiếu rọi một mảnh không gian.

Hai người dựa vào nhau, chớp mũi Phương Trì Hạ dần lên Lạc Dịch Bắc.

Phương Trì Hạ lẳng lẳng nhìn Lạc Dịch Bắc, kinh ngạc.

Phương Trì Hạ liếc xéo tay mình, nghĩ phải làm như không có chuyện gì xảy ra thu tay chân lại, sau lưng thỉnh thoảng bị Lạc Dịch Bắc ôm chặt.

Lạc Dịch Bắc một tay giữ eo, một tay nắm cằm, hôn lên môi Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ cũng không đẩy ra, tùy ý Lạc Dịch Bắc muốn làm gì thì làm, đợi đến khi Lạc Dịch Bắc buông ra, Phương Trì Hạ mới bối rối nói "Đi ngủ sớm một chút?"

Phương Trì Hạ bực chán quanh người giống như mèo con ngáp một cái, trong mắt giống như là hai ao nước, bộ dáng thoát nhìn rất đáng thương.

Hôm nay Phương Trì Hạ xác thực rất mệt, đầu tiên là giữa trưa du thuyền bị cướp đi, sau thì chơi Golf lâu như vậy, lúc này đúng là chịu không nổi.

"Bé con đáng thương..." Lạc Dịch Bắc nhìn bộ dạng Phương Trì Hạ, treo chọc.

Sắc mặt Phương Trì Hạ ngay lập tức biến đổi, trong mắt phun ra một ngọn lửa, nhưng lại không phản kích.

Lạc Dịch Bắc buông tay Phương Trì Hạ, nói: "Ngủ đi."

Ngày thứ hai là Chủ nhật.

Phương Trì Hạ gần đây vì Lạc Dịch Bắc an phận, giấc ngủ được tương đối tốt.

Phương Trì Hạ thức dậy rất sớm, sau khi tỉnh lại rất tự giác chuẩn bị bữa sáng.

Sau khi hai người kết hôn, trong nhà không có người giúp việc, ba bữa cơm đều do Phương Trì Hạ nấu.

Ở phương diện này Phương Trì Hạ vẫn tương đối có trách nhiệm, chủ yếu là món ăn nấu ra tuy kỹ thuật không tốt bao nhiêu, nhưng Lạc Dịch Bắc đều ăn, ngẫu nhiên còn chăm chọc vài câu.

Chỉ cần Lạc Dịch Bắc không làm khó dễ cô, sống chung cũng không khó.

Ước định bốn năm, Phương Trì Hạ cảm thấy không khó để vượt qua.

Phương Trì Hạ đến phòng bếp, ở bên trong phòng bếp dính dính đông đông bận rộn một lát, rất tùy ý nấu cháo sáng cho hai người.

Lúc Lạc Dịch Bắc đi xuống, Phương Trì Hạ đưa lưng về phía anh bận rộn.

Lạc Dịch Bắc dựa vào cạnh cửa, nhìn chăm chăm bóng lưng Phương Trì Hạ một hồi lâu, thỉnh thoảng lại nghĩ tới chuyện tối hôm qua Phương Trì Hạ chủ động ôm anh, nhớ tới cảm giác lúc hai cái tay hết sức nhỏ nhắn ôm mình.

Phương Trì Hạ đang nhồi bột mì, nặn trên tay, trên mặt đều dính bột mì.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm Phương Trì Hạ một hồi lâu, rồi đi qua, làm động tác khiến Phương Trì Hạ ngoài ý muốn.

Lạc Dịch Bắc giữ chặt tay Phương Trì Hạ, dùng tay áo không quản việc có làm bẩn áo quần anh hay không, từng chút giúp cô lau hết bột mì.

Động tác Lạc Dịch Bắc hơi thô lỗ, nhưng lại rất chân thành, giúp Phương Trì Hạ lau mặt và tay sạch sẽ.

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu đã thấy Phương Trì Hạ đang ngạc nhiên nhìn chăm chăm anh, mặt không cảm xúc phun ra một câu: "Cái tay này, buổi tối giúp anh thích hợp hơn!"

Giúp Lạc Dịch Bắc?

Giúp...

Giúp cái gì? Tối hôm qua có chuyện gì sao?

Phương Trì Hạ không xác định được là chuyện gì, nhưng Lạc Dịch Bắc dùng giọng điệu như vậy, không cần nghĩ Phương Trì Hạ cũng biết chuyện Lạc Dịch Bắc đang ám chỉ không tốt lành gì.

Hai người tốt xấu đã sống cùng nhau lâu như vậy, Phương Trì Hạ vẫn hơi hiểu Lạc Dịch Bắc một chút.

Thật sự là không biết xấu hổ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 324: Phương Trì Hạ bỗng nhiên nổi tiếng về thiết kế

Hai người nhanh chóng giải quyết xong bữa sáng.

Sau đó Lạc Dịch Bắc ôm một đồng bàn thiết kế lớn, ngồi trên ghế salon xem.

Dùng Hi cách một thời gian đều đưa ra mẫu trang sức mới, đây là lệ cũ.

Mà mỗi một lần sản phẩm mới đưa ra. Nhà thiết kế sẽ nộp lên rất nhiều bản vẽ, quyền quyết định cuối cùng nằm trong tay Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc đang xem bản thiết kế, để chọn ra mẫu trang sức mới sẽ đưa ra.

Thẩm mỹ Lạc Dịch Bắc rất cao, một bản thiết kế chỉ xem qua một tí là xong, cuối cùng chỉ còn lại có mấy bản thiết kế.

Lạc Dịch Bắc đang chăm chú nhìn một bản thiết kế, có vẻ như bản thiết kế này vẫn không thỏa mãn Lạc Dịch Bắc, lông mày anh nhíu lại.

Phuong Trì Hạ ngồi ở bên cạnh cầm sách học, nhìn phản ứng của Lạc Dịch Bắc, liếc nhìn bản thiết kế trong tay anh.

Đó là bản vẽ một chiếc nhẫn, nhìn rất hoa lệ, xung quanh khảm rất nhiều viên kim cương nhỏ, chính giữa là hình trái tim chạm rồng đan vào nhau.

Thiết kế này rất sáng tạo, nhất là chỗ chạm rồng.

Phuong Trì Hạ nhìn một lần, đã cảm thấy vô cùng kinh ngạc thích thú.

Nhưng nhìn một chút, lại cảm thấy có chỗ không thích hợp.

Phuong Trì Hạ nhìn chăm chăm bản thiết kế thật lâu, thỉnh thoảng nói một câu, "Hai hình trái tim quá cứng nhắc."

Lạc Dịch Bắc giật mình, ngẩng mặt lên, nhìn Phuong Trì Hạ.

Lạc Dịch Bắc nhìn bản thiết kế này cũng cảm thấy kinh điển, nhưng không kiên nhẫn nhìn kĩ.

Chăm chú nhìn hồi lâu, Lạc Dịch Bắc cũng có ý nghĩ giống Phuong Trì Hạ.

Nhưng Lạc Dịch Bắc là con cháu thế gia, nhạy bén như vậy rất bình thường.

Nhưng Phuong Trì Hạ thì khác, không đề cập tới chuyện cô cần bản không tiếp xúc với nhiều cháu báu, thậm chí ngay cả thiết kế trang sức chuyên nghiệp cũng không!

Nhưng bây giờ, Phuong Trì Hạ lại có thể nhìn ra vấn đề trên bản thiết kế.

Cô gái này...

Lạc Dịch Bắc biết Phuong Trì Hạ rất thông minh, trước kia cũng chứng kiến rất nhiều lần, thế nhưng không nghĩ rằng ở phương diện này cô cũng nhạy bén như vậy.

Bản thiết kế trong tay Lạc Dịch Bắc là của một nhà thiết kế cao cấp nổi tiếng người Pháp.

Nhà thiết kế này là Dung Hi mời tới, những thiết kế của người này chưa một lần làm người ta thất vọng.

Đối với nhà thiết kế nổi tiếng, từ trước đến nay chỉ có dẫn dắt thẩm mỹ người khác. Phuong Trì Hạ đang gây hấn với quyền uy!

Phuong Trì Hạ cũng thấy tên nhà thiết kế trên bản vẽ, cô biết nói như vậy không tôn trọng tiền bối, nhưng ở đây chỉ có cô và Lạc Dịch Bắc, Phuong Trì Hạ hoàn toàn nghĩ gì nói vậy.

"Em cảm thấy nên sửa như thế nào thì tốt?" Lạc Dịch Bắc cảm thấy rất hứng thú, đưa bản thiết kế đặt ở trên mặt bàn, ánh mắt ung dung nhìn về phía Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ nhìn chăm chăm bản thiết kế hồi lâu, rồi tìm một tờ giấy trắng, cầm bút máy ở phía trên vẽ gì đó, cuối cùng đưa cho Lạc Dịch Bắc.

Phuong Trì Hạ vẽ hai hình trái tim, so với bản thiết kế cũ đường cong linh động hơn, hai hình trái tim đan chéo hình dạng cũng không giống nhau.

Hình trái tim Phuong Trì Hạ vẽ đường cong rất trôi chảy, hai đầu quả tim, sáng tạo vênh lên vênh lên, đan chéo cùng một chỗ, như đang vây quanh, hoặc đang hôn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 325: Tim đập thành thịch

Bản thiết kế là đồ chết, nhưng do Phuong Trì Hạ vẽ ra, phảng phất như được trao sinh mệnh rất sống động.

Chỉ nhìn thôi cũng có thể thấy có tình cảm với nó.

Bản thiết kế là một bản vẽ ở trạng thái tĩnh, khi nhìn cũng chỉ thấy được hình dáng của đồ vật trên đó.

Nhưng bản thiết kế do Phuong Trì Hạ vẽ ra, lại có thể làm cho người khác tự động bỏ não ra quá trình hôn, ôm của hai hình trái tim, tựa như hai con người vậy.

Đây là cái gọi là linh hồn, dưới ngòi bút thiết kế, có thể từ đó nhìn thấy một đôi tình nhân.

Phuong Trì Hạ như vậy, làm Lạc Dịch Bắc ngoài ý muốn, nhưng trên mặt Lạc Dịch Bắc cũng không biểu hiện gì.

"Thật ra em cảm thấy tên của chiếc nhẫn cũng nên sửa luôn, dùng từ nhịp tim em cảm thấy chính xác hơn."

Phuong Trì Hạ nhìn chăm chăm bản vẽ nói.

Lạc Dịch Bắc cũng không nói gì.

Phuong Trì Hạ liếc Lạc Dịch Bắc một cái, thấy Lạc Dịch Bắc không có phản ứng gì, lại bỏ sung một câu, "Em chỉ thuận miệng nói thôi, việc thiết kế anh hiểu rõ hơn em."

Lạc Dịch Bắc chỉ nhân nhạ "Ừ" một tiếng, cũng không nói gì, nhưng mà ngày hôm sau đi làm lại công bố một tin tức khiến mọi người giật mình.

Ở Dung Hi mỗi sáng sớm đầu tuần đều có hội nghị, tham dự cuộc họp đều là thành viên cao cấp, và một ít nhân viên quan trọng.

Cuộc họp hôm nay nói về bản thiết kế.

Lạc Dịch Bắc đầu tiên công bố bản thiết kế anh chọn, lúc sắp chấm dứt lại giọng lên hai bản thiết kế, thỉnh thoảng nói một câu "Sau khi công ty thận trọng cân nhắc, quyết định dựa trên thiết kế của Roland, cải tiến một chút, phần linh hồn thiết kế quyết định dùng bản thiết kế của Phuong Trì Hạ!"

Lạc Dịch Bắc nói một câu như thuốc nổ, oanh tạc cả cuộc họp.

Phuong Trì Hạ cũng ở trong phòng họp. Nghe Lạc Dịch Bắc nói, thỉnh thoảng ngẩng mặt lên, rõ ràng bị Lạc Dịch Bắc làm chấn kinh.

Roland là ai?

Là nhà thiết kế cao cấp đến từ Châu Âu. rất nhiều nhà thiết kế trẻ đều tôn kính ông.

Phuong Trì Hạ là ai?

Chỉ là một trợ lý nhỏ, tên cô khả năng cũng chưa nhiều người nghe qua.

Lạc Dịch Bắc đang muốn làm cái gì?

Công khai dùng bản thiết kế của nhân vật vô danh, thậm chí cũng không phải là một nhà thiết kế bình thường, tới khiêu khích quyền uy một nhà thiết kế kỳ cựu sao?

Roland cũng tham dự cuộc họp, nghe Lạc Dịch Bắc nói mặt trắng bạch.

"Lạc tông, tôi không chấp nhận!" Từ trước đến nay luôn được mọi người tôn sùng, bây giờ đột nhiên gặp chuyện như vậy Roland cảm thấy mắt sạch mặt mũi.

"Vậy sản phẩm mới, chúng tôi sẽ chọn bản thiết kế của mấy người khác là được." Lạc Dịch Bắc lạnh lùng, từ trước đến nay không chấp nhận mặc cả, càng không nhìn thể diện của ai.

Không lưu tình nói một câu, làm Roland cảm thấy như bị tát vào mặt, tức giận nhưng không thể phát tiết, cuối cùng ánh mắt nhìn về phía Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ bị Roland nhìn khê giật mình, cảm giác nguy cơ đang đến.

Một nhà thiết kế quyền uy, lại bị một con nhóc chưa trưởng thành thay thế, mặc kệ là ai cũng thấy nhục nhã.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 326: Phương Trì Hạ là vợ của tôi

Ánh mắt Roland vô cùng sắc bén, giống như kim đâm vào trên người Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ bị Roland nhìn rất không thoải mái, đang chuẩn bị tùy cơ ứng phó.

Roland không biết là bị Lạc Dịch Bắc kích thích lý trí, hay muốn ăn miếng trả miếng, đem nhục nhã toàn bộ đổ lên Phương Trì Hạ.

Roland nhìn chăm chăm Phương Trì Hạ thật lâu, châm chọc một câu "Tuổi còn trẻ đã dùng thủ đoạn, biết lợi dụng ưu thế trời cho a, cô bán mình cho Lạc tông được bao nhiêu tiền? ngu chung bao nhiêu lần rồi? cô không cảm thấy hổ thẹn sao?"

Roland nói chuyện không lưu tình, quên mất Lạc Dịch Bắc vẫn đang ở đây.

Phương Trì Hạ từ khi đi đến Dung Hi, luôn cùng Lạc Dịch Bắc đi về.

Không chỉ Roland, rất nhiều người cũng nghĩ hai người như vậy.

Cảm thấy quan hệ hai người không bình thường, thật ra mọi người đã suy nghĩ quá nhiều.

Tuy sự thật cũng như thế, nhưng bây giờ bị Roland công khai nói ra còn dùng phương thức nhục nhã như vậy, tôn nghiêm Phương Trì Hạ bị chà đạp nặng nề, sắc mặt trắng bệch, thân thể hơi run rẩy.

Lạc Dịch Bắc quan sát Phương Trì Hạ, mày nhíu lại.

Từ khi kết hôn đến nay, Lạc Dịch Bắc cảm thấy Phương Trì Hạ không dễ bị bắt nạt.

Phương Trì Hạ ngay cả anh cũng dám chống lại, há lại dễ cho người khác nhục nhã?

Trong tình huống này Phương Trì Hạ chỉ cần quay về phía mọi người nói một câu: "Tôi là vợ của Lạc Dịch Bắc!"

Như vậy mọi chuyện có thể giải quyết ngay.

Nhưng Phương Trì Hạ rõ ràng tức giận nắm tay đến mức khớp xương trắng bạch, nhưng một câu cũng không phản bác.

Phương Trì Hạ như vậy, làm Lạc Dịch Bắc không thể hiểu được.

Phương Trì Hạ cảm thấy Roland nói cũng không sai.

Lạc Dịch Bắc lúc trước đáp ứng kết hôn, cũng chỉ vì nhìn trúng thân thể cô a?

Cuộc hôn nhân này tính chất cũng giống như một vụ mua bán.

Tuy chuyện này nói ra rất nhục nhã, nhưng đây là sự thật!

Đây là nguyên nhân Phương Trì Hạ không phản bác lại Roland.

"Lạc tông..." Roland ngẩng đầu định nói tiếp thì bị Lạc Dịch Bắc cắt đứt: "Mọi người nghỉ ngơi năng lực Phương Trì Hạ tôi có thể hiểu, vậy thì chúng ta áp dụng phương thức bầu bằng phiếu đi!"

Lạc Dịch Bắc ném ra một câu rồi nghiêng đầu gọi điện thoại cho trợ lý, nói vài câu, lát sau trợ lý đưa một trăm nhà thiết kế tới.

Lạc Dịch Bắc đem bản thiết kế của Phương Trì Hạ và Roland bày ra, che tên lại.

Lạc Dịch Bắc cũng không nói tờ nào là ai thiết kế, áp dụng phương pháp bỏ phiếu công khai, kết quả Phương Trì Hạ được 90 phiếu.

Đây là phương pháp công bằng nhất, thiết kế của Phương Trì Hạ áp đảo Roland!

Kết quả chấn động toàn bộ Dung Hi, cho Roland một kích, nói không ra lời.

Lạc Dịch Bắc rất hài lòng với kết quả, lúc cuộc họp chấm dứt, trước mặt mọi người nắm tay Phương Trì Hạ đi ra ngoài.

Lúc sắp ra khỏi cửa, nghiêng đầu ung dung nói một câu: "Đừng rời, quên báo cho mọi người, Phương Trì Hạ là vợ của tôi, mỗi đêm đều ngủ cùng tôi."

Lạc Dịch Bắc nói rất hời hợt như thay Phương Trì Hạ biện hộ, làm Roland tức giận lệch mặt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 327: Bị Phương Trì Hạ từ chối

Lạc Dịch Bắc nói với Roland như vậy đưa quan hệ hai người ra ánh sáng, thân sắc vẫn rất bình thản.

Nhưng vừa rời khỏi tầm mắt đối phương, Lạc Dịch Bắc lại buông tay Phương Trì Hạ ra.

Phương Trì Hạ cũng chẳng suy nghĩ gì.

Phuong Tri Ha chỉ nghĩ Lạc Dịch Bắc giúp cô giả mạo. Bởi quan hệ hai người là ân hận.

Lạc Dịch Bắc trước sau bất đồng, cũng không làm cho Phuong Tri Ha cảm thấy mất mát, tâm trạng thậm chí cũng không vì bị Lạc Dịch Bắc kích thích mà rung động, Phuong Tri Ha làm như không có việc gì đi sau lưng Lạc Dịch Bắc trở về văn phòng.

Lạc Dịch Bắc tối hôm qua đã chứng kiến thiên phú của Phuong Tri Ha, vừa vào văn phòng ngồi trên ghế đã thành linh hồn "Em có muốn học thiết kế không?"

Phuong Tri Ha không cần suy nghĩ, từ chối luôn: "Em không muốn."

Phuong Tri Ha như vậy làm Lạc Dịch Bắc rất bất ngờ, lông mày nhíu lên "Nguyên nhân?"

Lạc Dịch Bắc nghe đáp án của Phuong Tri Ha rất ngạc nhiên.

Phuong Tri Ha sống cùng anh, Dung Hi lại là công ty chuyên về thiết kế.

Lạc Dịch Bắc đuổi ra cảnh ô-lưu, đài ngộ như vậy chỉ sợ rất nhiều người ước mơ.

Có điều kiện tốt như vậy, chỉ cần Phuong Tri Ha gật đầu, tương lai Phuong Tri Ha có thể trở thành nhà thiết kế mới vô cùng nổi tiếng.

Đối với người khác đây là miếng bánh từ trên trời rơi xuống, nhưng Phuong Tri Ha lại từ chối!

Lạc Dịch Bắc không dấu vết nhìn Phuong Tri Ha, rất muốn nghe lý do cô từ chối.

Phuong Tri Ha muốn làm ở phòng phiên dịch của bộ ngoại giao, trở thành người phiên dịch.

Vì vậy Phuong Tri Ha học tiếng Pháp, học tiếng Ý, học tiếng Đức, tiếng Anh và rất nhiều ngôn ngữ khác.

Ở phương diện ngôn ngữ, Phuong Tri Ha có thiên phú rất cao, người khác tốn vài năm cũng chưa học giỏi một ngôn ngữ, Phuong Tri Ha chỉ cần ba tháng đã có thể giao tiếp lưu loát.

Phuong Tri Ha muốn làm ở bộ phận phiên dịch, thiết kế không có trong kế hoạch tương lai của cô.

Hơn nữa, nếu học thiết kế, sau này e rằng lại có dính líu với Lạc gia nhiều!

Đây là suy nghĩ trong lòng Phuong Tri Ha, nhưng Phuong Tri Ha biết không thể nói như vậy với Lạc Dịch Bắc.

Nếu như Phuong Tri Ha nói như vậy, không chừng còn bị Lạc Dịch Bắc cho rằng anh không ghét bỏ cô, cô còn dám ghét bỏ anh.

Phuong Tri Ha suy nghĩ kỹ rồi nói, "Em đang học tiếng Pháp? Vừa học ở trường vừa làm việc ở Dung Hi không có nhiều thời gian rảnh, chuyện đó để sau này hãy nói a!"

Phuong Tri Ha từ chối rất uyển chuyển, không chọc giận Lạc Dịch Bắc, cũng không gây phiền toái cho bản thân.

Lạc Dịch Bắc hí hửng, đánh giá Phuong Tri Ha, cô vẻ không tin, nhưng cũng không hỏi gì thêm.

"Em ra ngoài trước." Phuong Tri Ha sợ Lạc Dịch Bắc hỏi nhiều, quay người tự nhiên đi ra ngoài.

Phuong Tri Ha tới đây so với lúc ở thành phố C có rất nhiều chuyện để làm.

Lạc Dịch Bắc gặp chuyện gì phức tạp đều thích giao cho cô xử lý, làm chân chạy, làm việc lật vật, chuẩn bị cuộc họp, biến Phuong Tri Ha từ một trợ lý nhỏ rèn luyện thành trợ lý riêng.

Phuong Tri Ha bùng một đồng tài liệu đi ra, chuông điện thoại trên bàn làm việc vừa vãn vang lên.

Phuong Tri Ha để tài liệu trên mặt bàn, cầm điện thoại lên.

"Cho tôi gặp Lạc Dịch Bắc." Đầu máy là một giọng nữ, nghe có chút quen thuộc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 328: Tô Nhiễm gọi điện

Phuong Tri Ha vắt hết óc suy nghĩ, nhưng nhất thời không nhớ ra thân phận đối phương.

"Chào chị, xin hỏi chị có hẹn trước không?" Phuong Tri Ha ngồi xuống hỏi.

Đối phương nghe Phuong Tri Ha hỏi cũng sờ một chút, trầm mặc một hồi, lúc Phuong Tri Ha chuẩn bị cúp điện thoại, đối phương lại lên tiếng, "Không có, phiền chị nói cho Lạc Dịch Bắc biết, Tôi là Tô Nhiễm."

Phuong Tri Ha giật mình, cầm điện thoại trong tay cứng ngắc.

"Xin hỏi có vấn đề gì sao?" Tô Nhiễm thấy bên kia không trả lời, nhàu mày lại.

"Được, tôi sẽ giúp chị thông báo, xin chờ một chút." Phuong Tri Ha lấy lại tinh thần, gọi nội tuyến cho Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc đang xử lý một đồng lớn tài liệu về phương án quảng cáo cho sản phẩm mới, thấy Phuong Tri Ha gọi điện thoại, có chút ngoài ý muốn.

Ai ngờ Phuong Tri Ha mở miệng nói một câu, "Lạc tổng, chị Tô Nhiễm gọi điện, em chuyển cuộc gọi nhé?"

Lúc ở công ty, Phuong Tri Ha cũng giống mọi người gọi anh là Lạc tổng, cảm giác giống như hai người không quen biết nhau.

Tô Nhiễm gọi điện thoại, Phuong Tri Ha cũng không hỏi ý kiến anh, đã chuyển luôn cuộc gọi của Tô Nhiễm sang.

Phuong Tri Ha làm như vậy khiến Lạc Dịch Bắc tự dưng khó chịu.

Phuong Tri Ha nói xong cúp điện thoại, thậm chí cũng không chờ Lạc Dịch Bắc lên tiếng.

Giọng Lạc Dịch Bắc lạnh như băng bỗng nhiên vang lên qua điện thoại "Phuong tiểu thư, tôi đồng ý để cô chuyển điện thoại sao?"

Phuong Tri Ha giật mình, có chút ngoài ý muốn.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích thêm, ba một tiếng tắt điện thoại. Ở bên ngoài Phuong Tri Ha cũng nghe thấy.

Văn phòng hai người cách đến mấy mét, chính giữa còn ngăn một cái cửa, khoảng cách xa như vậy, còn truyền đến chỗ Phuong Tri Ha.

Cạch một tiếng, vô cùng rõ ràng.

Phuong Tri Hạ nghe tiếng tút tút trong điện thoại, không biết phát sinh chuyện gì.

Nhưng cũng không để ý. Lạc Dịch Bắc nói như thế, Phuong Tri Hạ đành gọi lại cho Tô Nhiễm nói: "Tô tiểu thư, Lạc tổng đang bận, không thể nghe điện thoại, xin lỗi." Phuong Tri Hạ nói xong cúp điện thoại luôn.

Tô Nhiễm cầm điện thoại nửa ngày sau cũng chưa phục hồi tinh thần.

Lạc Dịch Bắc bận đến mức không tiếp điện thoại của cô sao?

Phuong Tri Hạ cúp điện thoại đang chuẩn bị làm việc, tiếng chuông điện thoại lại vang lên.

Điện thoại tôi là Layla thiên kim quý tộc từ nước Pháp, muốn訂 ngày hẹn với Lạc Dịch Bắc.

Phuong Tri Hạ cũng không hỏi nhiều, gọi điện cho Lạc Dịch Bắc hỏi "Lạc tổng, có tiểu thư Layla muốn gặp anh. Đối phương đang chờ, nếu như không có vấn đề gì tôi sẽ chuyển cuộc gọi vào nhé."

Phuong Tri Hạ mặt không đổi sắc, trong ngôn ngữ không mang theo một tia tình cảm riêng tư.

Lạc Dịch Bắc vừa mới bị Phuong Tri Hạ làm bức bối, hiện tại lại thêm một cuộc điện báo như vậy nữa, lòng mày nhăn lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 329: Lạc Dịch Bắc đang tức giận ở bên trong

Phuong Tri Hạ thấy Lạc Dịch Bắc không trả lời, thúc giục một tiếng, "Lạc tổng, anh có muốn nghe điện thoại không?"

"Em muốn anh nghe không?" Lạc Dịch Bắc âm u hỏi một câu.

Phuong Tri Hạ sững sờ, cũng không nghĩ nhiều đáp "Đây là việc riêng của Lạc tổng."

Phuong Tri Hạ trả lời rất công thức, nét mặt cũng không chuyển biến.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc càng lạnh lùng hơn.

Phuong Tri Hạ đợi mãi Lạc Dịch Bắc không trả lời, đơn giản một câu từ chối Layla "Tiểu thư, xin lỗi, Lạc tổng đang bận, tiểu thư gọi lại sau được không."

Năng lực ứng biến của Phuong Tri Hạ rất tốt, thấy Lạc Dịch Bắc không nói tiếp hay không, Phuong Tri Hạ trả lời đối phương là Lạc Dịch Bắc đang bận không nghe.

Đây là một câu rất có tác dụng, mặc kệ trong tình huống nào, chỉ cần con gái gọi điện thoại tới, những câu này đều có thể dùng.

Hon nữa, phuong thức trả lời như vậy còn rất uyển chuyển, cho những thiên kim một bậc thang, không đến mức làm mất hình tượng Dung Hi vì tính cách không bình thường của Lạc Dịch Bắc.

Mặc kệ như thế nào, Phuong Tri Hạ thấy trả lời như thế so với việc nói thật với đối phương Lạc Dịch Bắc đang tức giận ở bên trong vẫn tốt hơn.

Phuong Tri Hạ cảm tải liệu, đang chuẩn bị tiếp tục xem, ai ngờ lại thêm một cuộc điện thoại đánh gọi tới.

Phuong Tri Hạ từ khi làm trợ lý, nghe điện thoại đến môi tay không ít lần.

Liên tiếp có điện thoại, cũng không làm Phuong Tri Hạ cảm thấy bất ngờ.

"Dung Hi xin nghe." Cầm điện thoại lên, thái độ Phuong Tri Hạ rất tốt.

Lại thêm một cuộc điện thoại hẹn gặp Lạc Dịch Bắc, đại khái là biết thông tin Lạc Dịch Bắc chuẩn bị sang Châu Âu, mấy thế gia bên kia giống như cùng hẹn nhau gọi tới đặt lịch hẹn.

Lần này là thiên kim khác, Phuong Tri Hạ như cũ hỏi ý kiến Lạc Dịch Bắc.

"Lạc tổng..." Ai ngờ, Phuong Tri Hạ vừa mới mở miệng, Lạc Dịch Bắc lạnh như băng nói hai chữ "Không nghe!"

"Dù đợi như vậy làm gì?" Phuong Tri Hạ chép miệng, không lời.

"Thật không đúng lúc, tiểu thư, Lạc tổng hiện tại không rảnh." Phuong Tri Hạ không tiếp tục công việc, mà nhìn chăm chăm điện thoại vài giây.

Phuong Tri Hạ cảm thấy, hôm nay sẽ có nhiều người gọi điện thoại tìm Lạc Dịch Bắc, không đầy hai phút sẽ lại có điện thoại gọi tới.

Quả nhiên, không đến hai phút, lại có điện thoại gọi tới.

Lần này là tiểu thư người châu Á, nhưng gia tộc phát triển tại Châu Âu, giống như Tô Nhiễm.

Phuong Tri Hạ nghe đối phương nói xong lại gọi cho Lạc Dịch Bắc.

Ai ngờ, vừa mới bấm điện thoại, còn chưa mở miệng, cửa phòng làm việc, bỗng nhiên bị kéo ra.

Một tiếng động rất lớn vang lên, đại khái do lúc mở cửa dùng sức quá nhiều làm cửa rung lạch cạch, làm nhiều người bên ngoài vẫn phòng run lấy bầy.

Phuong Tri Hạ ngạc nhiên ngẩng mặt lên, giương mắt nhìn.

Lạc Dịch Bắc đứng ở cửa, ánh mắt lạnh lùng như muốn đông cứng người khác. Lạnh lùng phun ra hai chữ "Đi vào!"

Phuong Tri Hạ khó hiểu nhưng vẫn đứng lên ngoan ngoãn đi theo vào.

Cửa phòng làm việc đóng lại, chặn ánh mắt một đám người bên ngoài.

"Anh có việc gì?" Phuong Tri Hạ ngẩng đầu nhìn Lạc Dịch Bắc một cái, hỏi cẩn thận.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 330: Đêm nay, tôi ở tại Hilton chờ

Phuong Tri Hạ có đôi khi hơi sợ hãi Lạc Dịch Bắc, cũng không phải sợ Lạc Dịch Bắc làm gì cô, chỉ là lúc Lạc Dịch Bắc tức giận hay nhìn chăm chăm cô phảng phất như chỉ dựa vào ánh mắt cũng có thể giết người.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn chằm chằm Phương Trì Hạ rất lâu, đẩy Phương Trì Hạ đến bên cạnh vách tường lạnh lùng hỏi "Em hi vọng anh tiếp những cuộc điện thoại kia?"

"Đây là chuyện của anh, quyền quyết định ở trong tay anh." Phương Trì Hạ mặt không đổi sắc đáp.

Phương Trì Hạ nói nhàn nhạt giống như hai người không hề có tí quan hệ nào.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc càng lạnh hơn.

"Nếu không có chuyện gì nữa, em đi ra ngoài trước." Phương Trì Hạ đẩy Lạc Dịch Bắc ra, tự nhiên đi ra bên ngoài phòng làm việc.

"Đứng lại!" Lạc Dịch Bắc gầm nhẹ.

"Ở bên ngoài em còn rất nhiều chuyện phải làm." Phương Trì Hạ mở cửa phòng, không quay đầu lại đi ra ngoài.

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc đen như đáy núi. Chuyện làm Lạc Dịch Bắc tức giận hơn còn ở phía sau.

Buổi chiều phải đi tuyển người phát ngôn cho sản phẩm trang sức mới, Lạc Dịch Bắc đi, Phương Trì Hạ cũng phải đi theo.

Các nhãn hiệu khác là người phát ngôn làm trang sức có giá trị, còn Dung Hi hoàn toàn ngược lại, trang sức của Dung Hi làm người phát ngôn có giá trị hơn, đây là sức hút của Dung Hi.

Cho nên mỗi lần Dung Hi chọn người phát ngôn, giới mình tính đều tranh nhau kịch liệt.

Hôm nay có rất nhiều người tới đây, thậm chí có cả minh tinh quốc tế, vì muốn có cơ hội làm người phát ngôn cho Dung Hi, cũng ngồi chung một chỗ với những người khác.

Lạc Dịch Bắc đi đến chỗ nào đều có thể thu hút ánh mắt người khác, hôm nay có nhiều nữ minh tinh như vậy, Lạc Dịch Bắc càng trở thành tiêu điểm.

Sau khi chấm dứt, Lạc Dịch Bắc quá lạnh lùng, không ai dám tới gần, ngược lại Phương Trì Hạ bị một đám minh tinh chặn đường đi không được.

"Cô là trợ lý Lạc tổng? Biết tôi là ai không? Cô xem Vừa tấn cấp Vương Phi không? Tôi là diễn viên chính, cô biết phải làm sao chứ?"

"Giúp tôi hỏi Lạc tổng buổi tối có rảnh không, có thể tới Hilton không, nếu không cô nói cho tôi biết số phòng Lạc tổng cũng được, tôi tự đi tìm."

"Đây là số điện thoại của tôi, phiền cô đưa cho Lạc tổng!"

Rất nhiều nữ minh tinh, bảy mồm tám lưỡi tranh nhau nói, giống như hậu cung chờ Hoàng Đế sùng hạnh, từng người vì tiếp cận Lạc Dịch Bắc mà xuất ra tất cả vốn liếng.

"Được, tôi biết rồi, phiền mọi người nhường đường một chút!" ai nói gì Phương Trì Hạ cũng đáp ứng, người khác đưa số điện thoại, Phương Trì Hạ cũng nhận, không hề có í định ngăn lại.

Phương Trì Hạ giống như quên mất cô là vợ của Lạc Dịch Bắc.

Trước khi kết hôn, Phương Trì Hạ đã từng nói, bên ngoài Lạc Dịch Bắc muốn làm gì thì làm, chuyện của Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ sẽ không quản.

Bây giờ Phương Trì Hạ đúng là làm rất tốt.

Phương Trì Hạ chưa bao giờ can thiệp vào chuyện của Lạc Dịch Bắc, bảo trì ranh giới, trừ lúc ở nhà Phương Trì Hạ không muốn cùng Lạc Dịch Bắc xuất hiện cùng nhau.

Thấy Phương Trì Hạ như vậy, mắt Lạc Dịch Bắc càng sắc lạnh hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 331: Em không muốn anh đi

Càng làm cho anh bức bối hơn chính là việc của Phương Trì Hạ.

Một tiêu thư của tập đoàn nào đó vì muốn tiếp cận Lạc Dịch Bắc mà đặt phòng vào tối nay ở khách sạn Hilton, muốn Phương Trì Hạ mang thẻ phòng về.

Phương Trì Hạ cũng không cự tuyệt, sau khi hai người về nhà liền đưa thẻ phòng cho hắn.

"Đây là của một vị tiểu thư Irene, nói là buổi tối ở Hilton chờ anh." Cứ như cô đang nói một chuyện không liên quan đến mình, mở tay anh ra đưa xong thẻ phòng liền xoay người đi lên lầu.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn động tác của cô, thỉnh thoảng gọi cô lại: "Đứng lại!"

"Làm sao vậy?" Phương Trì Hạ dừng chân, ánh mắt dường như không có việc gì nhìn về phía anh.

Bởi vì Lạc Dịch Bắc mà cả ngày hôm nay cô đều bị người ta quấy rầy.

Thật ra cô còn bức bối hơn anh nhưng từ đầu tới cuối đều không hề mất kiên nhẫn, trên mặt thậm chí còn không có một biểu cảm dư thừa, bày ra đáng vẻ không liên quan.

Cô biểu hiện như vậy làm Lạc Dịch Bắc cực kì khó chịu.

Đặc biệt là khi cô đưa thẻ phòng cho anh.

Cô gái khác mãi mơ ước chồng mình, chẳng những không chút dề ý không nói, thậm chí còn chủ động thúc đẩy, anh có phải nên khen ngợi cô rất rộng lượng hay không?

Thong thả ung dung đi về phía cô, đẩy mắt trần ngập sự chăm chọc: "Phương tiểu thư thật đúng là tận tâm tận lực a, ngay cả những việc này cũng sắp xếp luôn."

"Em chỉ là thuận tay." Phương Trì Hạ chỉ cảm thấy lời anh nói có chút không dễ nghe.

"Thuận tay đẩy chồng mình ra ngoài sao?" Khóe môi Lạc Dịch Bắc cong lên như đang mỉa mai, giọng nói nồng đậm sự châm chọc.

Ánh mắt Phương Trì Hạ xoay chuyển, cũng không cãi lại anh: "Em chỉ phụ trách truyền đạt, quyền quyết định nằm trong tay anh."

Cô nói rất lạnh nhạt, không mang theo một chút tình cảm cá nhân, việc truyền đạt lại các lời mời không phải là công việc của một trợ lý nên làm sao?

Cô biểu hiện như vậy làm sắc mặt anh càng đen hơn.

"Đây là ở nhà, không phải ở công ty!" Lạc Dịch Bắc có chút bức bối quát cô.

"Nếu không thích thì cứ trực tiếp nói với em, em sẽ từ chối giúp anh." Câu trả lời của Phương Trì Hạ cũng công thức hóa.

"Em thì sao? Muốn anh đi sao?" Nhìn thẻ phòng trong tay, giọng của anh lạnh thấu xương.

Phương Trì Hạ ngẩn ra, bị lời anh nói làm cho cứng họng.

Vì sao muốn hỏi ý kiến cô?

Cô chỉ là người vợ trên danh nghĩa của anh mà thôi, quan hệ của hai người cũng không có mấy người biết, lấy lập trường của cô thì cô không tư cách quản anh.

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc càng lạnh hơn, đám mạnh lên vách tường bên cạnh, xoay người lại muốn đi ra ngoài.

Trên tay anh còn cầm thẻ phòng, giống như là muốn đi đến chỗ hẹn.

Phương Trì Hạ đứng trên cầu thang, thất thần nhìn dáng vẻ anh dần đi vào bóng đêm, bỗng nhiên cảm thấy có chút gai mắt.

Lạc Dịch Bắc vẫn tiếp tục đi ra ngoài, bước chân của anh rất nhanh, mỗi bước đi đều hỗn loạn và xen lẫn tức giận.

Cả người Phương Trì Hạ cứng đờ đứng tại chỗ, ngơ ngẩn nhìn anh, vì khản trương mà đôi tay túm chặt quần áo.

Lúc anh sắp sửa rời khỏi phạm vi tầm mắt, cô bỗng nhiên gọi anh lại: “Lạc Dịch Bắc!”

Lạc Dịch Bắc dừng chân lại, tầm mắt hơi nghiêng nhìn về phía của cô.

Ánh mắt Phương Trì Hạ đứng trên người anh, trong trẻo mà tỏa sáng rạng rỡ: “Em không muốn anh đi!”

Lạc Dịch Bắc xoay lại nhìn chằm chằm cô sau đó bước nhanh về phía cô.

Đi đến bên người cô, chống hai tay lên vách tường, giam giữ cô trong vòng ôm của mình, trong đôi mắt đen nhánh có sự dịu dàng mờ nhạt: “Em nói cái gì?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 332: Anh không ăn tạp như vậy

Em nói, em không muốn anh đi!” Phương Trì Hạ nâng khuôn mặt lên, đôi mắt trong trẻo nhìn thẳng vào mặt anh nhắc lại một lần nữa.

“Lý do?” Lạc Dịch Bắc như rồng mây, hỏi lại lần nữa.

Phương Trì Hạ ngần ngại chỉ bởi vì cô thích người đàn ông sạch sẽ.

Nếu còn gian díu với cô gái khác sẽ khiến cô cảm thấy dơ bẩn.

Nhưng cô hiểu rõ hôn nhân của hai người, cô không có lập trường để yêu cầu anh nhiều như vậy.

Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn ung dung nhìn cô, còn đang đợi câu trả lời của cô.

Phương Trì Hạ bị anh nhìn đến mức mất tự nhiên, nhón mũi chân, không trực tiếp trả lời mà ôm anh.

Một động tác đơn giản lại làm Lạc Dịch Bắc nao nao, ánh mắt như đang phát sáng.

“Vẫn đi anh cũng không định đi.” Khóe môi khẽ cong lên, cúi xuống hôn lên môi cô, cùng cô dây dưa cọ xát, sau đó liền bế cô đi lên trên lầu.

Hai tay Phương Trì Hạ ôm cổ anh, tầm mắt gần gũi quấn quít nhìn đôi mắt của anh, ánh mắt có chút kinh ngạc.

Không định đi?

Vậy anh định làm gì?

“Anh không ăn tạp như vậy.” Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích nhiều, ôm cô vào phòng liền đề xuống giường.

Lúc này Phương Trì Hạ không hề cự tuyệt, tay vẫn ôm cổ anh như cũ, cùng anh ngã người xuống chiếc giường rộng lớn mềm mại.

Chiếc gối mềm mại làm hai người lún sâu, cảm xúc mềm mại đánh úp làm Phương Trì Hạ cảm thấy mình được sự dịu dàng bao vây, đầu óc quay cuồng quên mất trời nam đất bắc.....

Ngày hôm sau là ngày làm việc.

Lúc Phương Trì Hạ tỉnh lại thì đã là chín giờ sáng, muộn giờ đi làm.

“Không xong!” Xóc chân lên, cô hoang mang rối loạn muốn xuống giường, từ ban công truyền đến một giọng nói trầm thấp: “Chào buổi sáng!”

Mang theo cảm giác lười biếng, âm cuối kéo dài khiến giọng nói có sự tự tính.

Phương Trì Hạ nghiêng mặt nhìn về phía giọng nói.

Lạc Dịch Bắc đứng trước cửa sổ sát đất, trên người mặc một chiếc áo tắm màu trắng, đai lưng hơi lỏng lẻo, cổ áo tùy ý mà mở rộng, ánh mặt trời phía sau ảm áp vấy vào khắp phòng khiến khuôn mặt như được điều khắc có chút loá mắt.

Anh nhìn cô, ánh mắt thích ý lại lười biếng.

Lúc Phương Trì Hạ nhìn lại thời gian, hơi hơi có chút kinh ngạc: “Anh còn chưa đến công ty sao?”

“Anh đang đợi em.” Về mặt Lạc Dịch Bắc không chút để ý.

“Em lập tức đi chuẩn bị.” Tầm mắt Phương Trì Hạ có chút gian nan rời khỏi khuôn mặt anh, kéo chân bọc kín người xong liền đi đến tủ quần áo tìm đồ để mặc, sau khi rửa mặt đơn giản liền cùng nhau đi đến công ty.

Lúc ở Nice cô cùng anh ra ra vào vào không hề kiêng dè như ở thành phố C.

Lạc Dịch Bắc lại mặc kệ Dung Hi ở thành phố C giống như không hề kiêng dè, Phương Trì Hạ cũng không rõ nguyên nhân.

Dung Hi tuyên bố thời gian ra mặt bộ sưu tập trang sức mới, bởi vì liên quan đến Roland PK mà thiết kế của cô và Phương Trì Hạ cuối cùng cũng được tuyển chọn.

Lạc Dịch Bắc lại bắt Phương Trì Hạ thiết kế lại chiếc nhẫn của Roland.

Anh muốn Phương Trì Hạ thiết kế một bộ trang sức của riêng cô, mặc kệ như thế nào cũng phải là ý tưởng của một mình cô.

Cho nên bản thiết kế của Roland bị gạch bỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 333: Em thật biết cách lừa tình

Hai người vừa đến công ty anh liền đưa ra mấy bản vẽ, ép buộc Phương Trì Hạ ngồi thiết kế cả ngày.

Thật ra Phương Trì Hạ cũng không nghĩ tác phẩm của mình lại được chọn, cô không muốn đi theo con đường thiết kế, nhưng Lạc Dịch Bắc lại rất kiên trì nên cô cũng không cự tuyệt.

Cô luôn rất thông minh, linh cảm cũng rất nhiều, cuối cùng thiết kế ra một chiếc nhẫn, ba hàng kim cương thật nhỏ bao quanh hai hình trái tim chạm rỗng đan vào nhau.

“Lạc Dịch Bắc, chiếc nhẫn này đặt tên “Tiếng của trái tim được” không?” Giờ bản thiết kế trong tay lên, ánh mắt của cô nhìn về phía Lạc Dịch Bắc.

Cái tên “Tiếng của trái tim” rất thích hợp với chiếc nhẫn này, hai trái tim như đang hôn môi, lại như đang ôm ấp, vừa vặn phù hợp.

Phương Trì Hạ tự nhận sáng ý của mình khá tốt, ai ngờ ý kiến vừa mới đưa ra lại bị Lạc Dịch Bắc trực tiếp gạt chém: “Em có biết mình rất tình không?”

Anh nói mà mặt không chút biểu cảm, ánh mắt nhìn cô còn có chút khinh thường.

“Em cảm thấy khá tốt, đây là thiết kế của em, đặt tên như thế nào là quyền của em.” Phương Trì Hạ không để ý đến anh, tự mình cảm giác tốt đẹp mà cảm lên tiếp tục quan sát.

Lạc Dịch Bắc hết nói nổi nhưng cũng không phản đối.

Trừ bỏ quá mức lừa tình thì tên này cũng rất sát với ý nghĩa của thiết kế.

Một bộ sưu tập mới muốn được đưa ra thị trường thì sau khi thiết kế xong còn cần phải chế tác cùng với quảng cáo.

Lần này Dung Hỉ ra mắt mấy bộ trang sức, chọn lựa mấy người mẫu liền một lúc, người phát ngôn lần trước cũng được chọn một lần nữa.

Lúc quay quảng cáo anh cũng có đến hiện trường giám sát.

Quảng cáo mà anh giám sát vừa vặn là mẫu thiết kế của Phương Trì Hạ, người mẫu là một cô gái mang dòng máu lai cực kì xinh đẹp, hình dáng khuôn mặt sắc nét, khí chất mạnh mẽ, mỗi một tư thế đều rất tốt.

Chỉ là, cô gái kia không biết có phải quá nóng này hay không, lúc quay quảng cáo thường xuyên nhìn anh bằng ánh mắt ái muội không nói, lúc nghỉ ngơi còn to gan hơn, trực tiếp đẩy Phương Trì Hạ đang đứng bên cạnh ra: “Nơi này cứ để tôi thì tốt hơn.”

Sau khi cô ta tiếp nhận chiếc quạt điện nhỏ từ tay cô thì liền đứng bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Cô ta có thần hình cao ráo, Phương Trì Hạ bị cô ta đẩy liền lao đảo lù lại mấy bước, suýt nữa ngã ngồi trên cỏ.

Cô ta cũng không thèm nhìn cô mà cầm quạt ân cần để quạt cho Lạc Dịch Bắc: “Lạc thiếu, em là Anna, mới vào ngành giải trí thôi, về sau còn phải nhờ ngài đề bạt thêm.”

Lúc cô ta nói chuyện với anh liền dựa vào rất gần, thân thể hơi cúi một chút, lộ ra phong cảnh nơi ngực, thiếu chút nữa dán lên người Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc rất phản cảm với hành động chủ động ôm ấp yêu thương này, cau mày, không trực tiếp đẩy cô ta ra, chỉ lạnh lùng nặng nề gọi Phương Trì Hạ, “Phương tiểu thư!”

Hôm qua vì Phương Trì Hạ ơ với tình huống này mà thiếu chút nữa cãi nhau với Lạc Dịch Bắc, hôm nay cô cơ trí hơn không ỉ.

Lạc Dịch Bắc vừa gọi một tiếng cô liền hiểu rõ ý của anh, rất tự giác mà ngoan ngoãn đi qua.

“Thật ngại quá, vị tiểu thư này, nói này giao cho tôi thì tốt hơn.” Từ trong tay Anna nhận lại chiếc quạt nhỏ của mình, dường như không có việc gì chen lấn vào bên cạnh cô ta, Phương Trì Hạ lại trở về đứng bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Nhìn chằm chằm quần áo của anh mới bị Anna đụng chạm, cô cau mày sau đó làm một động tác khiến người ta nghẹn họng trân trối.

Đầu ngón tay phẩy phẩy đầu vai của anh, cảm giác giống như quần áo của anh mới chạm phải vì khuôn, sau đó cô liền vuốt phẳng nếp nhăn trên vai áo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 334: Vợ thật nhiều tác dụng

Động tác của cô rất tự nhiên, trong mắt người ngoài nghiêm chỉnh là một người vợ sửa sang quần áo cho chồng.

Là một động tác rất bình thường nhưng phóng tầm mắt nhìn khắp nơi thì sẽ không có cô gái nào dễ dàng tiếp cận lại tự nhiên làm những động tác như vậy với anh.

Càng đáng giận là ánh mắt cô nhìn đầu vai kia còn rất ghét bỏ, cái này làm cho Anna tức giận đến cắn chặt răng.

Nha đầu này dám ghét bỏ cô ta, hay là dám ghét bỏ cả Lạc thiếu?

Lạc Dịch Bắc cũng không dự đoán được hành động của cô, sững sờ một chút, khóe mắt nhìn thoáng qua bàn tay của cô ở trên vai anh, anh không hề khiển trách mà giống như đang hưởng thụ.

Hiện trường quảng cáo tiếp tục quay chụp.

Anna rõ ràng rất tin vào các phương diện của mình, trong lúc quay quảng cáo thỉnh thoảng lại hướng ánh mắt về phía Lạc Dịch Bắc, ánh mắt khiến người ta mềm nhũn, phần áo không cần kéo thấp cũng kéo xuống trễ ngực, nên diễn tả biểu cảm linh động xinh đẹp lại bị cô ta diễn thành biểu cảm quyến rũ.

Lạc Dịch Bắc cau mày nhưng lại chưa nói cái gì.

Đều đã quay xong, lúc chuẩn bị kết thúc công việc anh mới lười nhác đứng lên, ánh mắt nhìn lướt qua đạo diễn, nói ra lời sắc bén lại độc miệng, “Toàn bộ đoạn phim ngày hôm nay đã quay được nghỉ cách cắt bỏ phần tay trở lên, khí chất của cô người mẫu này giống như gái đứng đường vậy, không biết đã phẫu thuật nâng ngực bao nhiêu lần, người như vậy mà cũng có thể đảm nhiệm quảng cáo trang sức của Dung Hỉ sao?”

Anh châm chọc người khác không chút lưu tình, tác phong làm việc càng thêm sắc bén, không biết ai kìm nén không được mà cười ra tiếng.

Anna tức giận đến mức mặt đỏ lên, xấu hổ đến nỗi không biết giấu mặt đi đâu.

Phương Trì Hạ đã biết lúc Lạc Dịch Bắc châm chọc người ta có bao nhiêu độc miệng, lần này phản ứng rất bình thản, chỉ là khóe miệng hơi hạ xuống.

Cô đang dọn dẹp thật nhanh để chuẩn bị chạy lấy người, ánh mắt Lạc Dịch Bắc thỉnh thoảng quét về phía cô.

Phương Trì Hạ đang sắp xếp mấy đồ vật nhỏ mà hai người mang đến, cây dù, quạt điện cầm tay, đôi tay lắc lư qua lại trước mắt Lạc Dịch Bắc, trắng nõn đến có chút loá mắt.

Tay cô cực kỳ xinh đẹp, xương bàn tay đặc biệt tinh tế, móng tay không bị màu sơn che lấp, có màu hồng nhạt tự nhiên, ngón áp út còn đeo nhẫn cưới của hai người.

Tay cô rất thích hợp để đeo nhẫn, dù là một chiếc nhẫn đính đá bình thường đeo trên tay cô cũng giống như nhẫn kim cương.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm tay cô một hồi lâu, bước qua cầm tay của cô giờ lên, ánh mắt chuyển hướng về phía đạo diễn, “Tay cũng không cần, quay lại một lần nữa đi, thay người là được!”

Một câu làm mọi người đều ngẩn ra, ánh mắt nhìn anh có cảm giác không thể tưởng tượng nổi.

Anna lần này trực tiếp tức giận đến nỗi nước mắt chảy ra.

Phuong Tri Hạ cũng ngoài ý muốn, đang tốt đẹp sao lại thay cô vào?

“Anh đang muốn tiết kiệm chi phí sao?” Phuong Tri Hạ không rõ cách làm việc của anh, liếc nhìn anh một cái, không biết nói thế nào về quyết định của anh.

“Em đã nhìn ra sao?” Lạc Dịch Bắc liếc cô một cái, cũng không phủ nhận, nói nốt về sau của câu kia: “Có bà xã để dùng miễn phí, vì sao không cần?”

Phuong Tri Hạ tức giận.

Hoá ra tác dụng của cô còn bao gồm cả cái này?

Chỉ là, khó chịu thì khó chịu, cô vẫn đi về phía trước.

Chỉ tay mà thôi cũng không cần lộ mặt, thật ra cũng không có gì.

Quảng cáo tiếp tục quay, không có Anna đẩy tâm cơ nên làm rất nhanh cũng rất thuận lợi.

Đây là mẫu quảng cáo rất sáng tạo, một thể giới thuần một màu trắng, cửa sổ được phủ một lớp lụa trắng sạch sẽ sáng ngời, trên giường được trải ga màu tuyết trắng, cô gái quý trên mặt đất, đầu gối lên mép giường.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 335: Chấn động toàn thành phố

Trong màn ảnh khuôn mặt của Phuong Tri Hạ hơi nghiêng, không nhìn rõ được toàn bộ.

Chỉ có thể nhìn rõ được bàn tay cô, tinh tế ónh nhuận, trắng nõn như ngọc, cùng với chiếc nhẫn kim cương ở ngón áp út óng ánh như da thịt của cô.

Mảnh lụa nhỏ khẽ bay bay, vừa vận dừng ở cổ tay cô.

Hình ảnh này dù tình ý, ánh mắt Lạc Dịch Bắc rất chuẩn, quảng cáo do Phuong Tri Hạ quay có cảm giác tốt hơn Anna rất nhiều.

Chủ yếu là cô rất tự nhiên, rất tươi mát, sẽ không giống như Anna, dù là mặc quần áo ngắn thò thì cũng dung tục gái đứng đường.

Lạc Dịch Bắc rất vừa lòng với lần quay nào, sau khi trở về còn thưởng thức thật lâu, không quá hai ngày liền đưa mẫu nhân này ra thị trường.

Lúc ra mắt cũng không công bố tên nhà thiết kế, đây là yêu cầu của Phuong Tri Hạ.

Vốn dĩ thiết kế không nằm trong kế hoạch tương lai của cô, Phuong Tri Hạ cảm thấy khá tốt khi cứ ẩn nấp sau ánh đèn như vậy.

Thiết kế của Phuong Tri Hạ có đặc điểm lớn nhất là không khô khan, trang sức là vật chết nhưng được cô thổi hồn vào, đặc biệt sinh động.

Như dự đoán của Lạc Dịch Bắc, sau khi mẫu thiết kế này được công bố đã nhận được sự hưởng ứng vô cùng mạnh mẽ, như một làn gió mới nhanh chóng thổi đến các ngõ ngách của Châu Âu.

Càng làm chấn động hơn nữa là mức tiền đầu giá của sản phẩm

Dung Hi chỉ đưa ra thị trường những mẫu trang sức độc nhất vô nhị, sản phẩm lần này của Phuong Tri Hạ cũng như vậy.

Dung Hi luôn áp dụng phương thức bán đầu giá với những sản phẩm độc nhất vô nhị, mà tác phẩm của Phuong Tri Hạ được bán với giá năm trăm triệu!

Một chiếc nhẫn mà bán với giá năm trăm triệu, hơn nữa còn là tác phẩm không công bố tên tác giả, điều này chưa từng xảy ra trong giới thiết kế.

Cũng bởi vì việc này mà càng khiến tác phẩm trở nên chấn động, còn được lan truyền khắp Châu Âu.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên sofa phòng khách, ánh mắt nhìn hình ảnh trên Ipad, cau mày nhìn đơn đặt hàng đã được xác nhận.

Trang sức của Dung Hi đều có giá cả xa xỉ, nhưng lấy năm trăm triệu để mua thì vẫn tương đối nhiều.

Chủ yếu là bởi vì người ngoài không biết được tác phẩm lần này là do ai thiết kế.

Tác phẩm của Phuong Tri Hạ vừa độc đáo lại tự nhiên nhưng Lạc Dịch Bắc rất rõ sẽ không đến được cái giá mấy trăm triệu.

Trừ phi, đối phương không phải đơn thuần bởi vì thích tác phẩm mà mua, mà bởi vì..... Ngươi!

Người nào ra tay rộng rãi như vậy?

Đầu ngón tay gõ nhẹ, người đầu tiên hiện ra trong đầu Lạc Dịch Bắc chính là Phí Tư Nặc.

Người thừa kế duy nhất của gia tộc Chris, số tiền này cũng không đáng là bao với số tài sản của người.

Phí Tư Nặc ở nước R, nếu anh ta muốn mua nhẫn thì địa chỉ phải ở nước R mới đúng.

Nhưng địa chỉ trên đơn đặt hàng lại là Bắc Ireland.

Bắc Ireland rõ ràng không liên quan gì đến Phí Tư Nặc.

Phuong Tri Hạ đứng trước cửa sổ phòng khách cũng đang suy nghĩ vấn đề này.

Bắc Ireland.....

Bắc Ireland!

Chẳng lẽ là.....

Trong đầu Phuong Tri Hạ nháy ra một cái tên, mặt bỗng nhiên nóng lên.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đảo qua người cô, mặt không chút biểu tình hỏi, “Em có bạn bè ở Bắc Ireland sao?”

Phuong Tri Hạ không muốn làm anh nghĩ nhiều, thần nhiên phủ nhận, “Không có.”

Giọng của cô cũng không biểu hiện ra cái gì, nói xong liền xoay người trấn định tự nhiên đi lên lầu.

Lạc Dịch Bắc không một tiếng động nhìn bóng lưng cô, ánh mắt càng trầm.....

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 336: Anh Dịch Bắc thích gọi cảm

Phuong Tri Hạ cùng Lạc Dịch Bắc đã ở Nice một thời gian dài, sau khi nghiệp vụ ở bên này ổn định thì liền lên kế hoạch về nước, Tiểu Tà và Lạc Ân Kỳ vừa vặn cũng ở Đức, bốn người thuận đường cùng nhau về nước.

Tiểu Tà cùng Phuong Tri Hạ có quan hệ rất tốt, lúc trên phi cơ đã đẩy Lạc Dịch Bắc sang một bên để ngồi với cô, “Chị, em ngồi với chị nhé.”

Bé mới bảy tuổi, thân mình còn nhỏ như vậy nhưng sức lực rất lớn, Lạc Dịch Bắc nhất thời không đề phòng bị bé đẩy một cái thiếu chút nữa ngã xuống khỏi sô pha.

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc trầm xuống, ánh mắt sắc bén liếc một cái.

Tiểu Tà giống như không thấy, ánh mắt đang đánh giá Phuong Tri Hạ từ trên xuống dưới, nhìn cách ăn mặc của cô để bình luận: “Chị nhìn chị a, đáng vẻ này là không được, tại sao cả ngày đều mặc quần áo như vậy? Vừa khô khan, vừa bảo thủ, chẳng lẽ chị không biết đàn ông đều thích nhìn chăm chăm ngực lớn gọi cảm sao?”

Bé nói chuyện với Phuong Tri Hạ luôn không khách khí, nghĩ cái gì thì nói cái đó, một chút cũng không sợ đã kích cô.

Hôm nay Phuong Tri Hạ mặc một chiếc váy dài rất thoải mái, cô tùy tiện lấy ra từ trong tủ quần áo, thật ra đây là quần áo mà Lạc Dịch Bắc chuẩn bị cho cô.

Trước nay Lạc Dịch Bắc luôn có suy nghĩ muốn gọi cảm muốn quyến rũ thì nặc cho mình anh nhìn là được rồi, ra cửa còn ăn mặc quyến rũ như vậy làm gì?

Phuong Tri Hạ cũng chỉ cần quần áo thoải mái là tốt rồi, mặt khác đều không quan trọng.

Hiện tại bị Tiểu Tà nhắc tới, rừ mắt nhìn cách ăn mặc của mình cũng hết biết nói gì: “Chị thì làm sao? Mặc hở hang như vậy để cho ai xem?”

“Cho……” Ánh mắt Tiểu Tà nhanh chóng hướng về phía Lạc Dịch Bắc, vừa mới chuẩn bị nói gì đó thì Lạc Ân Kỳ đã đi tới: “Nói cái gì đó?”

“Ông nội, a…… Ha ha……” Tiểu Tà ngẩng đầu nhìn về phía ông ha ha cười cười, qua loa nói với ông một câu: “Không có việc gì, cháu đang nói chuyện công ty với chị Hạ.”

“Công ty? Cháu?” Lạc Ân Kỳ nhướng mày, ánh mắt nhìn bé có sự khinh bỉ rõ ràng.

“Cháu hỏi chị ở công ty có quen hay không?” Đầu óc Tiểu Tà chuyển động rất nhanh, dù là lấy cớ thì cũng không để lộ mình đang nói dối.

Lạc Ân Kỳ không nói thêm gì, đi qua một bên, chọn một vị trí thoải mái ngồi nghỉ ngơi.

Tiểu Tà đọc theo đường cũng không yên tĩnh chút nào, riu riu từ chuyện với Phuong Tri Hạ.

Lạc Dịch Bắc còn bị bé chen lấn, vài bước đi qua trực tiếp xách cơ thể nhỏ bé lên, tùy tiện ném ra phía sau như ném rác rưởi.

Động tác của anh rất thô lỗ, là thật sự trực tiếp vứt.

Tiểu Tà bị ném xuống sàn nhà, đau đến che miệng ngoao ngoao kêu nhưng lại không dám nói gì.

Lạc Dịch Bắc còn vừa lòng với sự biết điều của bé, thân nhiên liếc mắt một cái rồi ngồi xuống vị trí ban đầu.

Tiểu Tà ngồi xếp bằng trên sàn nhà, không hề biến sắc nhìn chăm chăm hai người rất tự nhiên ngồi sát bên nhau, khóe môi lộ ra nụ cười không rõ nghĩa.

Lúc trước bé chỉ nghi ngờ quan hệ của Lạc Dịch Bắc và Phuong Tri Hạ có gì đó không bình thường, hiện tại đã có thể xác định bảy tám phần.

Phi cơ vẫn tiếp tục bay, lúc đến thành phố C đã là ngày hôm sau.

Lạc Ân Kỳ vừa xuống khỏi phi cơ liền đề nghị Lạc Dịch Bắc về Lạc gia.

Lạc Dịch Bắc đã xuất ngoại nhiều ngày, xác thật là lâu chưa về nhà cũng nên trở về một lần.

Ánh mắt chuyển hướng về phía Phuong Tri Hạ, anh nhìn cô muốn nói gì đó.

Nhưng không mở miệng ——

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 337: Bị lừa vào Lạc gia

Nhưng còn chưa mở miệng đã bị Phuong Tri Hạ nói trước: “Mọi người đi đi, em tự đón xe về!”

Vừa nói xong liền bước đi không hề lưu luyến chút nào.

Tiểu Tà nhìn dáng vẻ của cô chỉ có thể lắc đầu.

Lạc Dịch Bắc cau mày.

Sau khi Phuong Tri Hạ rời khỏi liền trở về nhà của Lạc Dịch Bắc.

Cô đã rất lâu chưa về nơi này nhưng vừa về tới nhà còn chưa ngồi ấm chỗ, tiếng chuông máy bàn bỗng nhiên vang lên.

Điện thoại là của quán gia Lạc gia gọi tới, lúc trước đã từng đến Lạc gia một, Phuong Tri Hạ cũng không xa lạ với giọng nói này.

“Chào Phuong tiểu thư.” Giọng của quán gia rất cung kính.

“Xin hỏi, có việc gì sao?” Phuong Tri Hạ có chút kinh ngạc.

“Là thế này, Tiểu Tà thiếu gia lại bị bệnh, mời Phuong tiểu thư qua gặp ngài ấy một chút.” Giọng của quán gia có chút bất đắc dĩ.

“Lại bị bệnh?” Phuong Tri Hạ có chút ngoài ý muốn.

Cô vừa mới tách ra với Tiểu Tà, rõ ràng lúc trên phi cơ còn tung tăng nháy nhót.

“Đúng vậy, có khả năng phải làm phiền Phuong tiểu thư một chút.” Quán gia lễ phép đáp lại.

Phuong Tri Hạ chỉ cho là khả năng miễn dịch của trẻ nhỏ hơi kém, hoặc là đột nhiên từ nước ngoài trở về nên bị chênh lệch nhiệt độ và không thích ứng được với việc trái mùa giờ, cũng không có nghĩ nhiều.

“Được, tôi lập tức tới ngay.” Cúp điện thoại xong cô liền vội vàng lái xe đến Lạc gia.

Vừa đến đã thấy Tiểu Tà nằm ở phòng khách, xung quanh có rất nhiều người hầu của Lạc gia, một đám người giống như rất lo lắng.

“Tình huống là như thế nào? Rất nghiêm trọng sao?” Lòng mày Lạc Ân Kỳ nhăn lại, không ngừng hỏi bác sĩ ở đầu giường, rõ ràng rất lo lắng.

Vị bác sĩ kia cũng chưa kiểm tra ra nguyên nhân nhưng lại sợ bị Lạc Ân Kỳ mắng vô dụng, chỉ có thể hăm hồ mà bịa đặt lấy cớ: “Tiểu Tà thiếu gia bị như vậy là do hoàn cảnh thay đổi quá nhanh dẫn đến không thích ứng kịp, cho nên mới bị bệnh. Loại bệnh này mỗi người đều có một biểu hiện khác nhau, nếu nghiêm trọng thì sẽ nôn mửa, tiêu chảy, hoa mắt mất đến mấy tuần mới khỏe lại, không nghiêm trọng thì chỉ cần một hai ngày.”

Tiểu Tà nghe xong kia lời nói, phối hợp “Ai da” “Ai da” hừ hừ, đáng vẻ giống như rất đau đớn.

“Vội nhanh chóng kê đơn thuốc a, nghĩ cách để đưa nhỏ bớt đau đớn một chút!” Lạc Ân Kỳ thúc giục.

Bác sĩ rất bất đắc dĩ, căng da đầu đi đến hòm thuốc của mình, cuối cùng kê vài viên vitamin rồi dùng giấy đóng gói, đến tên thuốc cũng không nhìn ra được.

Tiểu Tà dường như không có việc gì nhìn thoáng qua bên ngoài, sau đó ánh mắt nhanh chóng thu hồi, nhàu mày tiếp tục kêu “Ai da” “Ai da”.

Đầu của bé cúi rất thấp, chỉ có thể nghe thấy tiếng kêu mà nhìn không ra vẻ mặt, vậy nên mọi người đều tin tưởng.

Phuong Tri Hạ vẫn luôn nhìn chăm chăm bé, mắt sắc nhìn thấy ánh mắt mờ ám hồi nãy, mày đẹp nhàu lại, bỗng nhiên có chút nghi ngờ.

Thật sự bị bệnh?

Lạc Dịch Bắc cũng nhìn chăm chăm Tiểu Tà nhưng vẻ mặt lại không hoang mang như Phuong Tri Hạ, ánh mắt của anh u ám mà tình mạch, vẻ mặt thản nhiên.

Cảm giác giống như anh nắm rõ mọi việc trong lòng bàn tay nhưng lại không vạch trần.

Bác sĩ đơn giản kê vài viên thuốc, sau đó Tiểu Tà liền kêu mọi người đi ra ngoài ý tứ là bé muốn nghỉ ngơi.

Trong khoảng thời gian ngắn, trong phòng chỉ còn lại Lạc Dịch Bắc, Phuong Tri Hạ và Tiểu Tà.

Tiểu Tà nhìn cửa phòng đã được đóng tốt liền đá tung chăn, bệnh trạng lúc trước biến mất toàn bộ, giống như không có việc gì lên tiếng chào hỏi: “Hạ Hạ, chị đã đến rồi!”

Phuong Tri Hạ: “.....”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 338: Không muốn chị cô đơn một mình

“Em già vò?” Phuong Tri Hạ kinh ngạc nhìn bé, bước tới đập lên đầu nhỏ của bé một cái: “Vậy mà em dám già vò bị bệnh!”

Tiểu Tà ha ha cười cười, ánh mắt giống như không có việc gì nhìn về nơi khác.

“Lý do!” Phuong Tri Hạ ép hỏi.

“Em muốn chị ở đây!” Tiểu Tà ngửa đầu nhìn cô, câu trả lời thật sự trực tiếp.

Phuong Tri Hạ ngẩn ra, đáp án như vậy làm cô có chút ngoài ý muốn.

Lạc Dịch Bắc từ đầu đến đuôi không chút biểu cảm đứng ngoài nhìn, một câu cũng chưa nói, đối với hành vi của Tiểu Tà cũng không chỉ trích câu nào.

Về mặt của anh rất thản nhiên, cảm giác như đã sớm rõ ràng mọi việc.

Phuong Tri Hạ cảm thấy hành vi của Tiểu Tà rất hoang đường, càng làm cho cô không hiểu chính là Lạc Dịch Bắc vì sao lại phối hợp với đứa bé mới được mấy tuổi như vậy?

Lấy sự khôn khéo của anh, màn kịch nhỏ của Tiểu Tà làm sao có thể thoát khỏi mắt anh?

Phuong Tri Hạ rất không hiểu anh, cô đứng lên xoa đầu Tiểu Tà nói: “Chị có nhà của mình, không thể ở nơi này, lần sau đừng như vậy.”

“Không có việc gì, nhà chị ở đâu? Em đi cùng chị là được.” Tiểu Tà bày ra đáng vẻ không thể thương lượng.

Một câu liền hỏi chỗ ở của cô.

Trừ bỏ chỗ của Lạc Dịch Bắc thì cô còn cái nhà nào?

Tiểu Tà thản nhiên quan sát phản ứng của cô, ôm bụng, bỗng nhiên khuôn mặt nhỏ nhàu lại: “Thật ra, cũng không phải già vò toàn bộ, mới vừa về nước thật sự có chút không thích ứng, buồn nôn không thoải mái là thật sự, a, đau quá.”

Bé vừa nói vừa thay đổi vẻ mặt, biểu cảm trên mặt thoát nhìn như đang rất đau đớn.

“Đừng già vò, chỉ là màn kịch nhỏ mà cũng nghĩ lừa chị!” Phuong Tri Hạ khinh thường hành vi của bé, gỡ đầu của bé một cái liền xoay người muốn rời đi, lúc đi qua người Lạc Dịch Bắc lại bị anh kéo tay lại.

Phuong Tri Hạ ngẩn ra, mặt cứng đờ xoay sang nhìn.

Đầu tiên là nhìn thoáng qua cánh tay đang bị anh nắm, lại nhìn hai người Tiểu Tà, phản xạ có điều kiện muốn rút tay về, Lạc Dịch Bắc lại không chịu buông tay cô ra.

“Ồ lại đi!” Ánh mắt anh nhìn cô rất trong trẻo, như là bầu trời đêm đã được đẩy ra tầng tầng mây mù, phảng phất liếc mắt một cái là có thể nhìn thấu tất cả.

Phuong Tri Hạ rõ ràng không đoán được anh sẽ nói câu này, ngỡ ngàng mà nhìn anh, thân thể cứng đờ.

“Tiểu tử này giao cho em.” Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, buông tay cô ra xoay người đi thẳng ra ngoài.

Phuong Tri Hạ xuất thần nhìn bóng dáng anh rời đi, vẫn không hiểu ý đồ của anh.

Rõ ràng anh có khúc mắc với ước nguyện lúc ban đầu khi cô già đi, vì sao ba lần bốn lượt kéo cô vào cái nhà này?

Tiểu Tà tình bơ nhìn cô, thỉnh thoảng nói ra một câu: “Anh trai em sợ chị một mình cô đơn ở nơi đó, cần biệt thự rộng lớn như vậy mà chỉ có một mình, thật đáng thương!”

Lời này bé chỉ thuận miệng nói ra, là do nghĩ cái gì nói cái đó, mấy chữ cuối cùng rất giống Lạc Dịch Bắc khi gọi cô là “Đứa bé đáng thương”.

Phuong Tri Hạ ngẩn ra, ánh mắt không thể tưởng tượng nghiêng đi, đầu tiên là ngẩn người, sau đó lung tung xoa đầu bé: “Trẻ nhỏ thì biết cái gì? Trẻ con thì nên đọc nhiều truyện thiếu nhi hoặc là phim hoạt hình.”

“Thật ầu trĩ, em đã sớm không còn xem những thứ đó.” Tiểu Tà dùng ánh mắt khinh bỉ nhìn cô, khinh thường hừ hừ, mặt nghiêng sang một bên.

“Nhanh chóng ăn chút gì đi, nếu không lát nữa sẽ không còn sức lực mà già vồi!” Phương Tri Hạ hết nói nõi, cầm lấy bát cháo mà người hầu để lại nhét vào tay bé.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 339: Phòng anh chính là phòng em

Tiểu Tà có cảm giác chịu khinh bỉ nghiêm trọng, chỉ là vẫn ngoan ngoãn làm theo lời cô nói.

Phương Tri Hạ ở cùng bé một lát, lúc sau được người hầu mời đến phòng ngủ đã được chuẩn bị sẵn.

Vẫn là căn phòng lần trước, ở giữa phòng của Lạc Dịch Bắc và Tiểu Tà, ban công phòng cô dựa sát với ban công phòng Lạc Dịch Bắc, gần đến mức nếu hai người đứng ở trên ban công thì có thể cảm nhận được hơi ấm của nhau.

Sau khi vào phòng thì người hầu liền rời đi, cô ở trong phòng tùy ý tham quan một chút sau đó liền đi đến ban công.

Vừa đi ra đã thấy Lạc Dịch Bắc đứng ở bên ngoài.

Hình như anh đặc biệt đứng đợi cô, hai tay khoanh trước ngực, lưng nhấc dựa vào vách tường, biểu cảm giống như rất nhàn nhã.

“Lại đây.” Ánh mắt liếc xéo về phía phòng mình, anh yêu cầu.

“Không cần, em ở bên này cũng khá tốt.” Phương Tri Hạ biết anh không có lòng tốt, xoay người lại muốn đi vào trong phòng.

Nhưng chân còn chưa bước được vào trong phòng, cánh tay lại bị người nào đó túm lại, thân thể hơi nghiêng về phía ban công phòng Lạc Dịch Bắc.

Động tác của anh rất trực tiếp, cánh tay rắn chắc hữu lực duỗi lại đẩy bé cô từ ban công bên đó sang ban công phòng mình.

Từ trước tới nay anh đều là như vậy, lúc muốn làm gì thì sẽ rất trực tiếp, động tác còn rất mạnh mẽ, giống như đang cưỡng đoạt dân nữ ngay ngoài phố vậy.

“Sao lại phải làm điều dư thừa mà không phải ở với nhau.” Lạc Dịch Bắc dè cô lên bức tường, một tay chống bên đầu một tay chống bên eo, từ từ cùng cô nói chuyện.

Về mặt của anh rất lưng nhấc nhưng lại giam giữ người cô rất chặt chẽ, rõ ràng không chuẩn bị để cô thương lượng đường sống.

Phương Tri Hạ giãy giụa không được, đơn giản không thêm giãy giụa.

Anh nói cũng không sai, đúng là nên ở cùng nhau.

Ở đây có một điều duy nhất khác biệt với ở nhà, cô rất xa lạ với căn phòng của anh, hơn nữa Lạc gia người nhiều, sẽ làm cô cảm thấy không quen.

Không tiếp tục kháng nghị, Phương Tri Hạ dựa trên vách tường, lẳng lặng mà nhìn anh, nghĩ lại lời mà Tiểu Tà mới nói, cô cũng không biết vì sao lại muốn hỏi anh: “Vì sao muốn làm như vậy?”

Ý của cô là muốn hỏi vì sao muốn giữ cô lại.

Lạc Dịch Bắc ngần ra, thế nhưng bị cô hỏi đến trầm mặc.

Thật ra nếu là trước kia anh sẽ trả lời là có vợ ở bên cạnh muốn làm gì cũng sẽ tiện hơn.

Đây mới là phong cách bình thường của anh, vừa rồi Phương Tri Hạ cũng nghĩ anh sẽ trả lời như vậy.

Nhưng bây giờ anh lại trầm mặc.

Phương Tri Hạ bình tĩnh nhìn anh, kết hợp với lời mà Tiểu Tà đã nói, dường như cô đã hiểu được gì đó.

Tiểu Tà nói đúng rồi sao?

Ngực như bị thứ gì đó ủ nóng ấm, cô nhìn anh đôi mắt sáng ngời.

Lạc Dịch Bắc cũng đang nhìn cô, đôi mắt trầm tĩnh lại tỏa ra ánh sáng rực rỡ.

Bốn mắt nhìn nhau, cũng không biết ánh mắt của ai đốt nóng bầu không khí, Lạc Dịch Bắc dựa sát vào người cô, một tay vẫn giam cầm eo cô, một tay nâng đầu cô lên, khuôn mặt tuấn tú chậm rãi đưa về phía cô.

Đôi môi hơi lạnh chậm rãi dán lên môi cô, hơi thở của anh mát lạnh, làm người ta bị lạc đường.

Phương Tri Hạ cũng không cự tuyệt, ánh mắt mê mang nhìn anh, dưới ánh mắt ngưng trệ của anh, cô nhón chân lên cánh tay vòng ra sau cô anh, nhẹ nâng khuôn mặt nhắm ngay môi của anh mà hôn lên.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 340: Ôm nhau say ngủ

Một động tác làm Lạc Dịch Bắc rõ ràng có chút ngoài ý muốn, nhìn chăm chăm cô hồi lâu, hai tay của cô căng thẳng đôi môi hơi nhấp nhệ.

Một bàn tay ấn đầu cô, môi anh lại phủ lên một lần nữa tiếp nhận quyền chủ động.

Phương Tri Hạ nhón mũi chân cao thêm chút nữa, thân thể hướng vào trong ngực anh, Lạc Dịch bắc thuận thế ôm chặt cô.

Động tác của hai người có sự ăn ý ngoài ý muốn.

Lạc Dịch Bắc chống đỡ thân thể của cô, đại khái cảm thấy động tác có chút không thuận liền ôm cô nhanh chóng đi vào phòng.

Vừa vào phòng liền dùng mũi chân để đóng cửa, anh đẩy cô ngã lên giường lớn ở sau lưng.....

Phải qua mấy giờ sau trong phòng mới dần bình thường lại.

Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Tri Hạ nằm bên cạnh sắp ngủ mất, ánh mắt tối tăm dừng trên mặt cô.

Phương Tri Hạ quá mệt mỏi, vốn dĩ lúc ở trên phi cơ cũng không ngủ được chút nào, lúc mơ mơ màng màng chuẩn bị ngủ thân thể liền cọ về phía của anh, hai tay ôm chặt lấy anh.

Một động tác làm Lạc Dịch Bắc giật mình, thân thể cứng đờ.

Phương Tri Hạ như không cảm thấy cái gì, cứ ôm anh từ sau lưng, khuôn mặt nhỏ dán lên lưng anh.

Lúc cô làm động tác này cũng rất tự nhiên, cảm giác như hai người đã trở thành đôi vợ chồng già.

Nhưng thật ra Lạc Dịch Bắc lại nhìn chăm chăm tay của cô đang quấn bên hông anh, sững sốt một hồi lâu mới lấy lại tinh thần.

Hiện tại cô đã thành thói quen rồi!

Phương Trì Hạ rõ ràng chưa cảm thấy gì cả, đầu nhỏ còn dụi dụi vào lưng anh.

Động tác của cô rất lười biếng, cực kỳ giống con mèo nhỏ đang nhả nhả phơi mình dưới ánh mặt trời.

“Tắm rửa đã rồi ngủ.” Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, sợ cô ngủ không thoải mái liền bế cô đến phòng tắm để tắm rửa cả người mồ hôi.

Trong phòng tắm vang lên tiếng nước chảy róc rách.

Cùng thời khắc đó nắng ban mai đang bao phủ cả căn phòng, một hồi tiếng chuông cũng theo đó vang lên.

Điện thoại của Lạc Dịch Bắc đang reo.

Tiếng chuông điện thoại “Đồ đồ đồ đồ” kêu thật lâu không ngừng, nhưng tiếng nước trong phòng tắm quá lớn nên đã che dấu mất tiếng điện thoại làm Lạc Dịch Bắc không nghe thấy.

Tiếng nước trong phòng tắm còn chảy róc rách rất lâu.

Tiếng chuông ở bên ngoài đã kêu hai lần nhưng Lạc Dịch Bắc vẫn không nghe được.

Anh còn đang bận tắm rửa cho Phương Trì Hạ, anh đặt cô ở trong nước treu đùa cô như một con mèo nhỏ, cũng mặc kệ cô còn đang mơ mơ màng màng đôi mắt chưa từng mở ra.

Anh thường thức da thịt cô, xoa bóp chỗ này, véo véo chỗ kia, còn xoa nhẹ rất nhiều lần.

Làn da của Phương Trì Hạ mềm nhẵn như tơ lụa, còn rất non mịn, cảm giác tốt đến mức khiến Lạc Dịch Bắc nhớ đến cánh hoa được ngâm trong sữa bò.

Trong phòng tắm mờ mờ hơi nước, da thịt cô phỉm một màu hồng nhạt, đặc biệt xinh đẹp, còn rất mê người.

Lạc Dịch Bắc mê luyến cảm giác trên da thịt cô, Phương Trì Hạ từ đầu tới đuôi đều chưa phản ứng lại hôn hôn trầm trầm ngủ, chính anh lại có thể chơi đến nghiện.

Từ trong phòng tắm đi ra thì đã qua nửa giờ.

Điện thoại vốn dĩ còn kêu mãi không có điểm dừng cũng đã yên tĩnh lại.

Lạc Dịch Bắc thả Phương Trì Hạ ở trên giường, sau đó liền lên giường ôm cô ngủ, lúc tỉnh lại thì cũng đã là buổi chiều.

Khi mở mắt ra thì đã không còn nhìn thấy người trong ngực.

Hình như cô mới đi không bao lâu, gối đầu của cô vẫn còn hơi lờ mờ, thậm chí Lạc Dịch Bắc còn có thể ngửi được mùi hương nhàn nhạt mà cô lưu lại.

Mùi hương rất nhạt còn rất mê người.

Ánh mắt nhìn chăm chăm gối đầu bị lờ mờ một hồi lâu, nhớ lại hình ảnh tối hôm qua khỏa mặt anh chậm rãi mở ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 341: Gia gia thăm dò

Xốc mền lên, tùy ý đổi cho mình một bộ trang phục anh mở cửa phòng đi ra ngoài.

Lúc đi xuống tầng dưới, tiểu tá vẫn đang gào khóc già bộ bệnh, âm thanh rất lớn.

Người hầu xung quanh rất nhiều nhưng hình như nó vẫn chưa thỏa mãn, lông mày tiểu gia hóa vẫn dính lại.

Mặt Lạc Dịch Bắc không biểu tình quét qua nó, khóe mắt nhui một cái.

Phương Trì Hạ đang ở phòng bếp, khi Lạc Dịch Bắc đi qua, cô đang pha trà cho Lạc Ân Kỳ.

TRà là Lạc Thần, Lạc Ân Kỳ không biết lúc trước đều là cô làm nên chỉ là để cho cô nấu thử.

Phương Trì Hạ rất thông minh, vì để mùi vị khác đi một chút cô đem các loại nguyên liệu tỉ mỉ cái biến lại.

Khi nấu trà xong, hương vị có chút thay đổi.

“Anh dậy rồi.” Khi bụng trà đi ra nhìn thấy anh thì sững sờ một chút nhưng cũng xem như không có việc gì đem trà bụng đi cho Lạc Ân Kỳ.

“Gia gia, ông nếm thử ạ!” Đưa ly trà cho ông xong, Phương Trì Hạ nhu thuận đứng ở bên cạnh.

Lạc Ân Kỳ vốn đang thăm dò cô có phải là người lúc trước có phải cùng một người hay không, lúc uống trà, có chút ngoài ý muốn “Không tồi!”

Ông đối với Phương TRỊ HẠ kì thật rất tốt, bầu không khí giữa hai người còn vô cùng hài hòa, cảm giác đó như là người nhà vậy.

Nhưng mà hiền lành thì hiền lành, Lạc Dịch Bắc rất rõ ràng, thích là một chuyện, có thể đồng ý cho hai người kết hôn lại là một chuyện khác.

Lạc Dịch Bắc đứng cách đó không xa, lẳng lặng nhìn một màn này, trong đầu bỗng hiện lên lúc ở Nice, Lạc Ân Kỳ cảnh cáo anh.

Ông nội, đến cho cùng là có ý tứ gì?

Phương Trì Hạ ở phòng khách nói chuyện với Lạc Ân Kỳ một lát sau đó đi lên lầu.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc nhìn theo người cô, cô vừa mới lên lầu hai phút, anh cũng theo đ lên.

Đi đến phòng cô, Phương Trì Hạ đang chỉnh lý trang phục.

Trên người cô khắp nơi đều có ấn kí của anh lưu lại, cổ áo có chút không che lại được.

Phương Trì Hạ nhìn cổ áo thùng thình, thử kéo lại mấy lần, chỉ có thể tận lực che lấp.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi vào, đi đến bên người cô.

“Anh sao lại vào đây vậy?” Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn anh, cô còn không nghe thấy được tiếng bước chân của hắn.

“Không được vào sao?” Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng trả lời cô, vài bước đi qua, ánh mắt nhìn ở cổ áo cô.

TRên cổ Phuong Trì HẠ còn mang sợi dây chuyền kia.

Cô hình như vẫn luôn đeo, từ khi Lạc Dịch Bắc biết cô đến nay cũng không thấy cô tháo xuống.

Chỉ là sợi dây chuyền đều dấu ở trong quần áo.

Phuong Trì HẠ thấy ánh nhìn chằm chằm ngực mình, phản xạ nghĩ là anh đang nghĩ đến những chuyện không lành mạnh, muốn lui về sau, Lạc Dịch Bắc lại một tay ôm eo cô không cho cô đi chuyển.

Phuong Trì HẠ trấn định ánh mắt, cũng không giãy dụa, tùy ý anh ôm như vậy, cô nghĩ ngờ hỏi “Sao vậy?”

Lạc Dịch Bắc cũng không trả lời, đầu ngón tay lấy vòng cổ của cô ra, nhìn chằm chằm sợi dây chuyền óng ánh kia một hồi, chỉ nhẹ nhàng chơi đùa, anh hình như đang suy nghĩ cái gì đó.

Phuong Trì HẠ nhìn hành động của anh, lông mày càng nhú chặt.

Anh đang làm cái gì đó?

Muốn hỏi, Lạc Dịch Bắc lại khôi phục rất nhanh, trở về bộ dáng điềm nhiên như không có gì.

“Thực xấu, về sau đừng mang cái này nữa.” Buồng ra, anh nghĩ một đằng lại nói một nẻo.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 342: Thích liền phải cất giấu thật tốt

“Em thích là được rồi!” Tính cách Phuong Trì HẠ luôn có chút ít phản nghịch, anh không muốn cho cô làm, cô càng phải làm.

Lạc Dịch Bắc nghe cô nói thì khóe mắt rút rút, nhưng cũng không nói gì.

Nhìn chằm chằm cô một lúc, anh lại thỉnh thoảng nói một câu “Thích thì phải cất giấu thật tốt.”

Anh giấu kĩ thực là ý tứ che giấu tâm tư, nhưng mà lại bị Phuong Trì HẠ nghĩ là cất giấu.

Phuong TRỊ HẠ nghĩ là không cần anh nhắc, nhấn kĩ tùy lúc cô cũng cất giấu rất tốt.

Đầu ngón tay phui phui trên mặt nhẵn vừa bị Lạc Dịch Bắc chơi đùa, sau đó lại để vào trong áo.

Động tác của cô rất cẩn thận, cảm giác giống như ghệt bỏ Lạc Dịch Bắc chạm vào.

Một động tác khiến cho LẠC Dịch Bắc trầm mặt xuống, mày nhú chặt.

“Em ra ngoài trước!” Phuong Trì HẠ làm như không thấy ánh mắt anh, người đi chuyển, kéo cửa đi ra ngoài.

“Đứng lại!” Nghiêng đầu, Lạc Dịch Bắc trầm mặt lạnh giọng.

Phuong TRỊ HẠ nào để ý lời kia của hắn, bước chân chẳng những không ngừng mà còn nhanh hơn vài phần.

Nhìn bộ dạng nhanh nhẹn của cô, hình như không để ý đến anh thì tâm trạng rất tốt, lúc đi đến hành lang còn hát lên.

Lạc Dịch Bắc nghe cô hát “Lớn lên, em muốn thành cô dâu của anh.” thì mặt có chút vụn vụn.

Anh hành động rất nhanh, mạnh mẽ như dã thú, Phuong Trì HẠ cảm giác nguy cơ bốn phía thì liếc nhìn anh một cái, muốn chạy nhanh xuống lầu, cô nhanh, Lạc Dịch Bắc lại càng nhanh, lúc cô chặn đến cầu thang lại bị anh mạnh mẽ chặn lại.

Hai người bây giờ đang ở Lạc gia, Phuong Trì HẠ hiểu bây giờ cô phải xem tình thế.

Nghiêng đầu nhìn mặt anh âm u, cô liền thay đổi thái độ, không còn đối nghịch, lui về sau hai bước “Đừng làm vậy, tất cả mọi người còn đang ở phía dưới.”

“Có quan hệ sao?” Lạc Dịch Bắc đẩy cô vào vách tường, khẽ dựa, khuôn mặt tuần tú dán vào tai cô, nói.

Phuong Trì HẠ bị hắn làm cho không được tự nhiên, da thịt sau tai và cô như bị bóng.

Mảnh da đỏ ửng giống như cánh hoa anh đào.

Ánh mắt LẠC Dịch Bắc trì trên, bị cô mê hoặc, khuôn mặt tuần tú chậm rãi nghiêng qua.

Phuong Trì HẠ khẽ gạt mình, nhìn ánh mắt anh, nhìn mắt hắn đẹp tinh mịn thì sưng sờ, nhưng vẫn nghiêng đầu tránh đi.

Cô như vậy khiến cho Lạc Dịch Bắc nhướn nhướn lông mày.

Mới nhắm ngay môi cô hôn tới, nhưng mà còn chưa hôn, dưới lầu bỗng nhiên truyền đến tiếng bước chân.

Hai người đứng trên hành lang, âm thanh đột ngột vang lên khiến cho hai người sưng sờ một lát.

Phuong Trì HẠ mặt không tự nhiên đẩy anh ra, ánh mắt trấn định như không có việc gì đi trước anh.

Lạc Dịch Bắc hừ nhẹ, chậm rãi đi sau lưng cô đi xuống.

Người đến là Sa Chức Tinh, nhìn thấy mặt Phuong Trì HẠ đỏ ửng trong lòng hiểu rõ nhưng cũng không nói gì.

“Phu nhân, tình huống Tiểu Tã hẳn đã tốt hơn rồi chứ ạ?” Phuong Trì HẠ lễ phép hỏi.

“Hắn là không sao, đứa nhỏ là như vậy, vất vả Phuong tiểu thư rồi.” Sa Chức Tinh nhàn nhạt nhìn.

“Đây là việc cháu nên làm, cháu đi xem một chút ạ.” Phuong Trì HẠ chào rồi đi xuống lầu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull\(dot\)Net](http://EbookFull(dot)Net).

Chương 343: Thật không biết quý trọng

Lạc Dịch Bắc đứng trên bậc thang nhìn theo cô đi xuống lầu, nghĩ rồi đi xuống cùng, cổ tay thành linh bị Sa Chức Tĩnh kéo lại.

“Có việc gì ạ?” Ánh mắt nhìn lên người bà, giọng điệu bình tĩnh vạn năm cũng không thay đổi.

“Con có phải có chuyện gì muốn nói với mọi người không?” Sa Chức Tĩnh cũng không làm rõ, chỉ nói bóng nói gió.

“Mẹ đang nói việc gì?” Lạc Dịch Bắc rất rõ bà muốn nói chuyện gì nhưng không có trả lời vắn tắt, thậm chí điềm nhiên như không đem vấn đề để lại cho bà. “Đúng rồi, có phải Bảo Bảo trở về rồi?”

“Con cái tên này!” Sa Chức Tĩnh tức giận liếc anh một cái rồi đi lên lầu.

Lạc Dịch Bắc khước mũi khẽ cười, như không có việc gì, tiếp tục đi xuống lầu.

Tiểu Tà vẫn đang ở trên salon già bộ bệnh, nó cũng thật cực khổ, vì để giữ Phương Trì Hạ ở lại vẫn luôn một mực diễn trò khiến cho mình miệng đắng lưỡi khô.

Phương Trì Hạ cũng không nói gì với nó chỉ vài bước đi qua, ngồi ở bên cạnh.

Cô cũng không vạch trần nó, chỉ điềm nhiên như không có việc gì nói “Chỉ đến đây cũng lâu rồi, phải trở về rồi, em hãy nghỉ ngơi thật tốt, có chuyện gì, lúc nào cũng có thể gọi điện cho chị.”

Cô không có ý ở lại nơi này thật lâu, nói rõ với nó, liền quay người đi.

“Chị, chị,…” Tiểu Tà nhìn cô, tức giận nhìn về phía cô nói “Chị” nửa ngày mới nói thêm được một cô “Chị là cái đồ ngốc!”

Tiểu Tà hoài nghi quan hệ của cô và Lạc Dịch Bắc, không biết quan hệ của hai người đã phát triển đến mức nào.

Nó nghĩ, Lạc Dịch Bắc đã lên tiếng để cô ở lại, có thể vào ở Lạc gia, đối với bao nhiêu cô gái khác là điều xa vời.

Nếu như cô nắm lấy cơ hội này, tạo mối quan hệ với mọi người ở Lạc gia, không nghĩ ngờ sau này cô sẽ có người Lạc gia hỗ trợ.

Cơ hội tốt như vậy còn không biết quý trọng!

Thực ngốc!

Uổng công hấn diễn trò cực khổ nửa ngày.

Phương Trì Hạ không biết nói gì về tư tưởng của nó, đứng lên, đi về phía Ấn Kỳ.

“Gia gia, cháu đi về trước!” Lễ phép chào ông, Phương Trì Hạ quay người đi ra ngoài.

Lạc Dịch Bắc đứng ở cầu thang, sắc mặt cương cứng.

Cứ như vậy mà đi?

Chào gia xong cũng không nói gì với anh một tiếng?

Lúc Phương Trì Hạ đi ra, ông muốn phải người đưa về nhưng bị cô cự tuyệt.

Bất một chiếc taxi, còn chưa nói địa chỉ điện thoại bỗng vang lên.

“Về nước rồi?”

“Ừ, hôm nay vừa về.”

Đồng đại tiểu thư hình như tâm trạng rất tốt, giọng nói không che giấu được sự vui vẻ “Đến đây, mau đến đây, tớ ở Hoàng thành chờ cậu!”

Đồng Nhan hình như rất hưng phấn, không ngừng nói, mà ở đó hình như còn rất náo nhiệt.

“Được, Phương Trì Hạ nghĩ vừa mới về nước, cũng nên tụ họp với bạn bè, vui vẻ đồng ý.”

“Bài tài, làm phiền bác đến Hoàng thành.” Nghiêng đầu nói với tài xế.

Đến cầu lạc bộ, còn chưa thấy rõ tình huống, bên tai bỗng nhiên vang lên “Phốc” một giọng nói, Phương Trì Hạ chỉ thấy một mảnh rực rỡ đập vào mặt, lui về sau hai bước, muốn tránh đi bước chân lại lao đảo một chút.

Đang không biết làm sao để ổn định mình lại có một cánh tay đưa ra, nhanh nhẹn ôm eo cô

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bà Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 344: Bảo bối, qua đây

Giọng nói Thi Cận Dương vang lên trên đỉnh đầu “KHông có sao chứ?”

“Em không sao, cảm ơn.” Phương Trì Hạ khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn hán một cái, cúi người lùi khỏi vòng ôm của hán.

“Cẩn thận một chút.” Thi Cận Dương nhàn nhạt nhắc nhở một câu, giúp cô lấy giấy hoa vừa phun ra xuống như không có việc gì đi vào trong.

Bên trong có rất nhiều người Thi Lạc, Kinh Mộ Thần, Đồng Nhan thậm chí ngay cả tiểu nha đầu Kỳ Ngải cũng ở đó.

Tất cả đều là các tiểu thư thiếu gia của mấy gia tộc quen thuộc với Lạc gia.

“Tiểu nữ nhân, chúng ta lại gặp rồi.” Thi Lạc đã gặp cô rất nhiệt tình gọi, đứng lên rất tự nhiên ôm vai cô đi qua.

Muốn thừa cơ để đùa giỡn, Thi Cận Dương đuổi chân ra, khiến cho Thi Lạc lao đảo một cái, chút nữa là ngã nhào trên đất.

“Anh, anh đang làm cái gì đó?”

Thi Lạc ổn định người mình, nhanh chóng rút tay tại.

“Lần sau đi đường cẩn thận chút.” Thi Cận Dương miễn cưỡng ngồi xuống, như không có việc gì bụng rượu lên uống.

Thi Lạc bị hán nói một câu sặc đến không biết nên nói gì, bộ dáng còn rất kinh ngạc.

Phương Trì Hạ nghe hai người nói thì cười ra tiếng.

Ngoài hành lang cũng có một thân ảnh đi đến cửa, mở cửa ra khiến cho trong phòng một mảnh hỗn loạn.

“Anh Dịch Bắc, anh cũng đến!” Kỳ Ngải thấy hân trước tiên, hai mắt đều sáng lên.

“Rất đúng giờ!” Kinh Mộ Thần gio tay lên, trên tay là một cái đồng hồ quý báu, nhàn nhạt trêu chọc.

“Ồ, Bắc thiếu gia, gọi một cuộc điện thoại có thể khiến cho anh đến thật khó nha!” Thi Lạc đi theo trêu tức.

Phuong Trì Hạ cũng mới cùng với anh tách ra khoảng nửa giờ thôi, đột nhiên lại gặp lại ở đây khiến cho cô có chút ngoài ý muốn.

Càng không nghĩ đến, cô vừa mới đến anh cũng cùng đến.

Lạc Dịch Bắc mặt không biểu tình nhìn cô một cái, chậm rãi đi qua, ngồi xuống bên cạnh cô.

“Đại bá, qua ngồi bên cạnh tớ này!” Đồng Nhan gọi Phuong Trì Hạ qua ngồi bên cạnh mình.

Cô với Phuong Trì Hạ xưng hô với nhau rất buồn nôn, trước mặt nhiều người như vậy hai người cứ bảo bối bảo bối không ngớt.

Đồng Nhan xưng hô như vậy khiến cho lòng anh lộp bộp một cái, trên tay đều nổi da gà.

“Hai đứa con gái, bảo cái gì mà bảo?” Cũng mặc kệ là em họ của Kinh Mộ Thần đang ở bên cạnh, Lạc Dịch Bắc liếc Đồng Nhan một cái.

Đồng Nhan lại không để ý, thậm chí còn đứng lên cùng Phuong Trì Hạ kể vai trò chuyện.

Lạc Dịch Bắc thấy thế thì lông mày đều nhăn lại.

Đồng Nhan không để ý đến anh, Phuong Trì Hạ cũng vậy, hai người tựa đầu ôm cánh tay đối phương mà nói chuyện.

Lạc Dịch Bắc đối với hai người này không nghe lời cũng mặc kệ ung dung cầm chén rượu lên uống.

Kỳ Ngải nhìn thấy anh phản xạ đầu tiên là muốn nhào qua, nhưng mà Kỳ Nam Ưu khuyên bảo mới cứng rắn dừng động tác lại.

Lạc Dịch Bắc đến đây kỳ thật hoàn toàn đoán được Phuong Trì Hạ cũng đang ở đây.

Ai ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 345: Không lấy chồng được, anh phải chịu trách nhiệm với em

Ai ngờ, Phuong Trì Hạ từ đầu đến cuối đều nói chuyện với Đồng Nhan cũng không có nhìn anh.

Lạc Dịch Bắc có cảm giác bị ngó lơ nghiêm trọng.

Trong lòng hân bắt đầu ngột ngạt, ác ma trong cơ thể lại bắt đầu quấy phá.

Cầm chén rượu, anh nhìn chăm chăm Phuong Trì Hạ đánh giá.

Nhìn cô dưới ánh đèn đỏ ửng bên cạnh Đồng Nhan, anh bắt đầu lên kế hoạch đêm nay giãy vò cô như thế nào.

Phuong Trì Hạ căn bản không có nhìn hân, trò chuyện với Đồng Nhan nghe được chuyện của AN An.

Về Đồng Nhan, AN An là loa truyền bá, Đồng Nhan cũng không để cập đến mình.

Nói là ở trường có bạn học gọi điện thoại cho Đồng Nhan muốn mời cô đi chơi.

Kết quả việc này không biết tại sao lại bị Kinh Á Phong biết.

Hơn nữa Kinh Á Phong nổi tiếng là khổng chế con gái nổi danh ở thành phố C, ai ngờ đêm đó liền dẫn hai thủ hạ thay Đồng Nhan đi.

Người kia chỉ đơn giản là muốn thổ lộ, thấy Kinh Á Phong cũng không biết Kinh Á Phong nói cái gì, kết quả về sau gặp Đồng Nhan ở trường đều trốn thật xa.

Thi Cận Dương ngồi ở bên cạnh Phuong Trì Hạ, vừa vặn nghe được không sót một chữ.

Bất động thanh sắc nhìn Đồng Nhan một lúc lâu, nhưn mày lên.

Từ lúc nào, nha đầu kia đã có người theo đuổi?

Thi Cận Dương biết Đồng Nhan từ thời còn lốt tã, quá quen thuộc với cô, quen thuộc đến khi cô lớn lên hân cũng không để ý.

Ở trong trí nhớ của Thi Cận Dương, Đồng Nhan vẫn còn là một tiểu nha đầu.

Đêm đó bị hạ được, hân bị cô kinh diễm nhưng ấn tượng của hân đối với cô đã thâm căn cố đế vẫn không thay đổi.

Thi Cận Dương nhìn chăm chăm cô thật lâu, ánh mắt nghi ngờ.

Nha đầu kia thật sự có người theo đuổi?

Thi Lạc ngồi cách đó cũng không xa, vừa vặn nge được lời Phuong Trì Hạ.

Kinh ngạc nhìn cô một cái, hân nhện không được rùng mình “Nam nhân kinh gia thật là khủng bố! Về sau nếu như thiếu gia nhà ai thích Nhan Nhan, chẳng phải tùy lúc lại bị chủ ba cầm súng làm nguy hiểm sao?”

Ánh mắt nhìn qua Kinh Mộ Thần, lại thêm một câu “Đừng rồi, còn có thêm một người anh, muốn nhúng chàm được con gái Kinh gia, trước tiên phải có can đảm đấy!”

Lời này của hân là tùy ý cảm thán, Đồng Nhan lờm hân một cái “Đừng nói bậy, cẩn thận không ai lấy em, liền để cho người Thi gia phụ trách!”

“Chẳng lẽ không đúng sao?” Thi Lạc hăng hái cười cười, như không có việc gì ngồi một bên.

Thi Cận Dương ngồi nghe hai người nói từ đầu đến cuối, miễn cưỡng nói “Nghĩ muốn phụ trách thế nào?”

Hân nói bay bổng như một làn gió, hình như còn mang theo tia nghiêng ngã.

Đồng Nhan bị lời kia chặn lại, ánh mắt nhìn qua, kinh ngạc mà nhìn hân, nhất thời không biết nên nói thế nào.

Thi Cận Dương ung dung nhìn cô,nhưn lông mày.

Đồng Nhan từ nhỏ lớn lên cùng hân, khuôn mặt kia cô nhìn đã quá quen.

Nhưng mà nhìn nhau như vậy khiến cho cô có chút không được tự nhiên.

Ánh mắt điềm nhiên như không có việc quay lại, cô nhìn qua hắn “Hạ Hạ, chúng ta mới nói đến đâu?”

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm Phương Trì Hạ từ đầu đến cuối đều trò chuyện với Đồng Nhan, đầu ngón tay xoa xoa thái dương.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 346: Lớn lên, em muốn làm cô dâu của anh

“Thực ồ ào!” Đứng lên, vài bước đi qua, anh nắm tay Phương Trì Hạ đi ra ngoài.

“Đi đâu?” Phương Trì Hạ ngẩng đầu nhìn anh, nhưng cũng không kháng cự.

“Về nhà.” Lạc Dịch Bắc ném cho cô hai chữ, đưa cô đi ra cũng không quay đầu lại.

Phương Trì Hạ đi sau lưng anh, kính ngạc nhìn anh, chớp mắt một chút, không hiểu sao lại thấy chút ảm áp.

Đêm hoàng thành rất yên tĩnh, đường thật dài, ánh đèn lẳng lặng rơi, trên đường cũng có không mấy chiếc xe.

Lamborghini màu trắng chậm rãi chạy trên đường, mùi trần mờ ra, gió thổi tới khiến cho người ta thấy vui vẻ thoải mái.

Phương Trì Hạ vừa rồi uống vài chén rượu với Đồng Nhan, đầu hơi say, mặt hồng hồng giống như màu sắc của hoa anh đào.

Hôm nay cô mặc áo sơ mi và váy áo sơ mi gài đến cổ, say rượu hơi nóng.

“Tại sao anh cũng đến?” Đầu cong vẹo gối lên ghế, cô tùy ý cời vài cúc áo, nghiêng đầu nói chuyện với anh.

Âm thanh của cô lúc này rất mềm mại, như ngấm qua nước, nghe xong khiến cho người ta xương cốt như nhũn ra.

“Trùng hợp.” Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng nói một câu, ánh mắt nhìn qua cô.

Phương Trì Hạ tùy ý nghiêng người dựa vào thành ghế, từ góc độ của Lạc Dịch Bắc vừa vặn thấy được phần ngực do áo mở ra.

Nhìn thế này khiến cho tay Lạc Dịch Bắc cứng lại.

“Cài áo lại, anh đang lái xe.” KHó khăn đem ánh mắt dời đi, anh đứng đắn nhắc nhở.

Phương Trì Hạ không để ý đến hắn, ngẩng đầu nhìn về phía anh, bỗng nhiên hát “Lớn lên, em muốn làm cô dâu của anh...”

Cô hát tiếng anh nhưng Lạc Dịch Bắc đã nghe cô hát nhiều lần, không cần cô hát cũng đoán được nửa câu sau là gì.

Lạc Dịch Bắc thật không thích nghe cô hát bài này, Phương Trì Hạ vừa mở miệng, anh đã lạnh giọng quát “Ồ ào!”

Phương Trì Hạ cũng không nhìn anh một cái, tiếp tục hát “Lớn lên em muốn làm cô dâu của anh, La la la la la...”

La la la la la còn lặp lại rất nhiều lần.

Mặt Lạc Dịch Bắc vận vẹo, đem xe tấp vào lề đường, đưa tay muốn che miệng cô, tay vừa đưa tới, Phương Trì Hạ còn hành động nhanh hơn chặn tay anh lại.

Một động tác khiến cho Lạc Dịch Bắc giật mình, ánh mắt nhìn mặt cô.

A, say khướt còn phản ứng nhanh như vậy.

Lạc Dịch Bắc cũng không rút tay ra, tùy ý để tay cô nắm tay anh, ôm cô đến đầu gối anh, cúi người ung dung nói chuyện với cô “Lớn lên muốn làm cô dâu của ai?”

Lần đầu tiên hắn nghe cô hát là đêm tân hôn của hai người, lúc ấy cô cho rằng cô hát cho anh.

Về sau anh cũng cho là như vậy.

Nhưng ở chung một thời gian, anh lại thấy chuyện này không phải như vậy.

Phương Trì Hạ uống rượu say thì cũng không phải quá say, nhưng uống mấy chén rượu, lí trí hẳn không thanh tỉnh.

Lạc Dịch Bắc nghĩ là thừa dịp cơ hội này có thể hỏi cô cho rõ.

Cũng không biết Phương Trì Hạ có phải hay không cố ý, trực tiếp tránh câu hỏi của anh.

“không phải trở về Lạc gia sao?” NGẩng đầu nhìn anh, mắt của cô hiện ra tia cười.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 347: Tô Nhiễm về nước

“EM muốn anh trở về sao?” Lạc Dịch Bắc hỏi lại.

“Anh sẽ không phải vì em mà trở về à?” Phương Trì Hạ không để ý vấn đề của hắn, tiếp tục hỏi.

Lời này của cô hoàn toàn là thuận miệng hỏi, ngược lại khiến cho Lạc Dịch Bắc kinh ngạc, vậy mà ngoài ý muốn hắn cũng không phủ nhận, chỉ nhưn mảy hỏi “EM thấy sao?”

Anh nói xong lời này bộ dạng hăng hái, nhìn cô.

Phương Trì Hạ ngồi trên đùi anh, nằm ngang, mặt Lạc Dịch Bắc ở trên mặt cô, khoảng cách giữa hai người rất gần.

Bốn mắt nhìn nhau, Phương Trì Hạ lẳng lặng nhìn anh, như đang suy nghĩ vấn đề của anh.

Ánh mắt của cô rất sáng, như uống rượu cũng không liên quan, Lạc Dịch Bắc nhìn thấy, tâm ngứa, trên người cũng ngứa.

Tâm Lạc Dịch Bắc khẽ động cúi người xuống muốn hôn lên, điện thoại Phương Trì Hạ bỗng nhiên vang lên.

Là Đồng Nhan gọi đến.

Lạc Dịch Bắc cùng Đồng Nhan từ trước đến nay đều không khách khí vừa nhìn thấy tên người gọi đến, trực tiếp đem điện thoại của Phương Trì Hạ ném ra phía sau. “Mặc kệ đi!”

“Anh làm gì vậy, Đồng Nhan có lẽ tìm em có việc!” Phương Trì Hạ rất bất mãn với hành động của anh, đẩy anh ra tay lục lại ra sau lưng muốn tìm điện thoại.

Lạc Dịch Bắc chuyện tốt bị phá hư, lúc này rất bức bối.

Phương Trì Hạ cùng Đồng Nhan trò chuyện một buổi tối, bây giờ còn muốn tiếp tục, điều này khiến cho anh không thoải mái.

“Tôi nay lại về nói chuyện!” Một tay túm cổ lại kìm cô vào chỗ ngồi, cánh tay ôm vai cô, mặt tuấn tú lại hướng đến phía cô thì điện thoại lại vang lên lần nữa.

Lần này là điện thoại của Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc lần nữa bị cắt đứt chuyện tốt, có chút khó chịu, nhìn đi động của mình, tùy ý ném qua một bên.

Anh ném điện thoại qua chỗ đối diện với Phương Trì Hạ, điện thoại vẫn tiếp tục kêu, màn hình lóe sáng, nhìn từ phía cô dễ dàng thấy được tên trên điện thoại.

Kính ngac nhìn hai chữ kia, ánh mắt cô kính ngac trì trệ.

Lạc Dịch Bắc nhìn thấy sắc mặt cô có chút không đúng, nhìn theo ánh mắt cô, thấy tên gọi phía trên, ánh mắt kính ngac.

Cánh tay dài vươn ra, anh lấy đi động qua, nghe điện thoại.

LÀ Tô Nhiễm gọi đến.

Kì thật cô đã gọi điện thoại một lúc lâu.

Gọi đến cho Lạc Dịch Bắc rất nhiều cuộc điện thoại, kể cả cô còn gọi đến Lạc gia sáng nay nhưng đều không ai nghe máy.

KHông nghĩ đến bây giờ lại nghe máy.

Đột nhiên Tô Nhiễm gọi đến khiến cho anh có chút ngoài ý muốn, còn giật mình vài giây.

Điện thoại được nối, Tô Nhiễm trầm mặc một lát mới ôn nhu nói “Dịch Bắc, em đã trở về!”

Một câu như thuốc nổ, bùng cháy trong xe.

Phương Trì Hạ ngồi rất gần Lạc Dịch Bắc nên nghe được rất rõ ràng.

Ánh mắt cứng ngắc nhìn về phía Lạc Dịch Bắc, cả người như bị dội một chậu nước lạnh, sắc mặt tái đi, rượu cũng tan đi không ít.

Lạc Dịch Bắc hình như cũng rất bất ngờ, nắm chặt điện thoại, lúc lâu cũng không nói chuyện.

Phương Trì Hạ im lặng quan sát thần sắc của anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 348: Em cũng nhớ chị có phải hay không?

Lạc Dịch Bắc trầm mặc lúc lâu cũng không trả lời.

“Như thế nào? Kính ngac đến vậy sao?” Thanh âm Tô Nhiễm lần nữa lại truyền đến, cô nói chuyện với anh rất nhẹ, rõ ràng quan hệ của hai người không tồi, giọng điệu còn rất vui vẻ.

“Vi sao không gọi sớm hơn?” Lạc Dịch Bắc lấy lại tinh thần, về mặt lại khôi phục điềm nhiên không có gì.

“Anh không vui sao?” Tô Nhiễm sững sờ, không trả lời hỏi lại.

Lạc Dịch Bắc chỉ xoa thái dương, lại trầm mặc.

“TRước đó em gọi cho anh rất nhiều cuộc điện thoại, anh cũng không nhận, em không quen với thành phố C, từ sáng sớm đến giờ đều ở sân bay, anh đến đón em được không?” Tự động tránh đi vấn đề vừa rồi, Tô Nhiễm nói.

Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ đang ngồi bên cạnh vẫn đang do dự, nhưng cuối cùng vẫn đồng ý “Được, lát nữa anh đến, em cứ ở đó đợi anh.”

Phương Trì Hạ từ lúc điện thoại của Tô Nhiễm vang lên cả người như bị đóng băng, từ đầu đến chân đều lạnh, say rượu cũng tan hết.

Đầu cô cúi xuống, Lạc Dịch Bắc không thấy được biểu tình của cô.

“Anh đưa em về trước.” Quay đầu lại, anh khởi động xe lần nữa.

Hai người rất nhanh về đến nhà, đường đi cũng chỉ vài phút.

Phương Trì Hạ đẩy cửa xe quay người đi vào nhà, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên thỉnh linh gọi cô lại “Kỳ thật...”

Anh hình như muốn nói gì đó nhưng còn chưa nói xong đã bị Phương Trì Hạ cắt đứt “Anh cứ đi đi, đây là việc riêng không liên quan gì đến em.”

Cô nói hoàn toàn không sao cả, mặt Lạc Dịch Bắc cứng đờ, không nói nên lời, tất cả đều bị nghẹn ở cổ họng.

Sắc mặt anh đen sì, muốn nói cái gì Phương Trì Hạ không biết được.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, lạnh lùng nhìn chăm chăm cô, quay đầu xe nghiêng ngang rồi đi.

Phương Trì Hạ đứng trước cửa nhìn xe anh biến mất trong màn đêm, trong lòng như có cái gì vừa mới kín lên, lại rút thật sâu xuống chỗ c.

Thu hồi tầm mắt, cô đẩy cửa đi vào.

Cô đã lâu không quay về biệt thự, hôm nay mới mới trở lại lại bị Tiểu Tả lừa gạt đi ra ngoài.

Trong biệt thự rất an tĩnh, ánh đèn mỏng lung, lúc trời tối toàn bộ đèn sẽ được bật.

Đây là người hầu trong nhà mỗi đêm bật, mặc kệ có chủ nhân hay không.

Với mới vào phòng khách đã có một thân ảnh màu trắng bay vụt đến trước mặt cô.

Phương Trì Hạ lui về sau vài bước, phản xạ có điều kiện đưa tay ra ôm.

Đoàn Đoàn gấp cô hình như rất vui vẻ, vui trong ngực cô “Meo meo” không ngừng.

Hai cái móng không ngừng chọc chọc trên người cô, cả biệt thự vang lên tiếng mèo kêu.

“Ngoan, nhớ chị sao” Phương Trì Hạ ôm cô về sô pha, ánh mắt không ngừng quan sát nó.

Đoàn Đoàn tinh thần rất là tốt đang biểu đạt niềm vui vì cô trở về, cả người nằm trong ngực cô, thỉnh thoảng Phương Trì Hạ nói một câu “Có phải em béo lên không?”

Đoàn Đoàn lúc trước còn đang nhiệt tình, nghe thấy lời cô liền như quả bóng xẹp lại, mắt chớp chớp.

Tại sao lại cùng mèo nói vấn đề này?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 349: Đêm nay anh ở lại không được sao?

Phương Trì Hạ thấy thái độ của nó thì không nói được lời nào.

Kiều ngao!

“Đi, đi tắm rửa thôi!” Một tay ôm nó lên, nhìn nó chăm chăm, cô ôm nó đi lên lầu.

...

Lạc Dịch Bắc sac khi đưa Phương Trì Hạ về nhà trực tiếp lái xe đến sân bay.

Quan hệ của Tô gia và Lạc gia là bắt đầu từ thời của Lạc Ân Kỳ.

Lạc Ân Kỳ cùng ông của Tô Nhiễm là anh em tốt, trước lúc hai người gây dựng sự nghiệp.

Lúc đó Lạc gia và Tô gia chưa phải là gia tộc lớn như vậy, trong quá trình phát triển hai người gặp đủ loại khó khăn, hai nhà còn từng xác nhập vào một thời gian, hai người cùng nhau chiến đấu, tình cảm anh em rất sâu.

Tô gia đối với Lạc Ân Kỳ như là người thân.

Tô gia trước kia sống ở trong nước, nhưng sau này vì phát triển gia tộc, sau khi Tô Nhiễm sinh ra vài năm, đã định cư ở nước ngoài.

Tô gia mấy năm gần đây cũng có phát triển trong nước, người trong nhà ngẫu nhiên lại về nước, Tô Nhiễm lần này về nước hẳn có quan hệ với công ty của Tô gia.

Tô gia là đại gia tộc, danh tiếng ở trong nước cũng như ở Châu Âu rất cao, nhưng mà thế hệ này lại chỉ có hai đứa con gái, một là Tô Nhiễm, còn lại là...

Lạc Dịch Bắc còn đang suy nghĩ, giọng Tô Nhiễm đột nhiên vang lên “Dịch Bắc, anh đến rồi!”

Lạc Dịch Bắc lấy lại tinh thần, bước về phía cô “Đã an bài chỗ ở tốt hơn sao?”

“Em về ở trong nhà.” Tô Nhiễm nhìn hắn cười cười.

“Được, anh đưa em về.” Lạc Dịch Bắc đi trước dẫn cô đi ra ngoài.

Bởi vì ngẫu nhiên về nước nên trong nhà Tô gia không có ai ở.

Lạc Dịch Bắc chờ Tô Nhiễm đi qua, muốn trực tiếp rời đi, Tô Nhiễm thỉnh thoảng đưa hắn đi “Có việc gấp sao?”

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, ánh mắt hơi di chuyển, không nói chuyện.

“Nếu như không có việc gì, ở lại nói chuyện với e được không?” Tô Nhiễm thăm dò nói.

Lạc Dịch Bắc nghĩ đến Phương Trì Hạ cóc chút do dự, lại nghĩ đến vừa rồi cô không hiểu sao lại tỏ thái độ, ánh mắt càng bản khoăn.

“Được.” Dừng chân lại, anh quay người đi qua.

..

Phương Trì Hạ sau khi tắm rửa cho Đoàn Đoàn, ôm Đoàn Đoàn ngồi trên ghế dựa, nhẹ tay vuốt lông mèo, ngồi trên ghế lác lác, có chút thất thần.

Trên bàn công rất mát mẻ, hơi rượu còn lưu lại trên người cô đều tiêu tan.

Phương Trì Hạ trong đầu còn hơi hỗn loạn, ngồi trên ghế thanh tĩnh lại.

Lấy điện thoại ra nhìn thời gian, nhìn màn hình hiện 0 giờ, nhìn không được nhìn ra phía cửa.

Ngoài cửa rất an tĩnh, từ khi Lạc Dịch Bắc rời đi, một chút âm thanh cũng không có, cũng không có tiếng xe trở về.

Phương Trì Hạ đột nhiên có chút chăm chọc.

Anh có hẹn cô lại ở đây chờ đợi?

Giống như oán phụ khuê phòng.

Phương Trì Hạ không nghĩ về Lạc Dịch Bắc nữa, ôm Đoàn Đoàn hát “Một mình cô độc, một mình sống, tất cả bị thương chịu một mình...”

Hừ một phát bỗng nhiên dừng lại.

Tại sao lại dừng lại?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 350: Gặp ở công ty

“Bao quanh chúng ta ngủ đi!” Một tay ôm lấy bao quanh, Phương Trì Hạ nghĩ đến trong lòng phiền muộn, ôm nó đi lên lầu.

Phuong Tri Hạ ôm mèo ngủ một đêm, sau khi tỉnh dậy Lạc Dịch Bắc cũng chưa trở về.

Xuống lầu, tùy ý chuẩn bị bữa sáng cho mình sau đó đến công ty.

Lúc đến, Lạc Dịch Bắc đã ngồi ở trong phòng làm việc.

Mở cửa ra, Phuong Tri Hạ liếc nhìn anh.

Anh đến sớm như vậy, kì thật khiến cho cô rất bội phục.

Tối hôm qua cùng giai nhân ân ái, sáng nay còn có thể đến công ty sớm như vậy!

Khóe môi Phuong Tri Hạ cười giễu cợt, tầm mắt lập tức thu hồi, như không có việc gì ngồi vào chỗ của mình làm việc.

Chính tỷ tài liệu, làm báo cáo, đi pha cà phê, đi tới đi lui cũng không nhìn Lạc Dịch Bắc.

Cô xem chuyện gì cũng chưa xảy ra, đưa tài liệu đến cho anh “Đây là tài liệu trên hội nghị, em để ở đây.”

Nói xong xoay người rời đi.

Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế làm việc ánh mắt nhìn cô đi, nhìn cô thế này đột nhiên có chút căm tức.

“Đứng lại!” Thành linh hần gọi cô.

“Còn có việc? Mới vừa trở về còn rất nhiều việc em phải làm.” Phuong Tri Hạ nhìn hần, nói rõ một câu tiếp tục đi.

Bước chân của cô rất nhanh, cảm giác như thật sự bận rộn nhiều việc.

Nhìn cô thế này trong ngực Lạc Dịch Bắc như bị ngen một tảng đá, rất bực bội.

Phuong Tri Hạ trợ lại bàn làm việc của mình, vốn muốn tiếp tục xử lí, lại nghe thấy tiếng bước chân vang lên, sau đó là tiếng bàn tán xôn xao.

“Đây là..”

“Đây không phải là tiểu thư Tô gia sao?”

“Tô gia nào?”

“Gia tộc có quan hệ tốt với Lạc gia sao?”

Phuong Tri Hạ kinh ngạc, ngẩng đầu lên, tiếng bước chân kia, đi đến bên cạnh cô.

Là một người vô cùng thanh lệ tao nhã, ngũ quan xinh đẹp khí chất thanh nhã.

Mà khiến người ta thấy rõ khí chất của cô là toát ra từ trong người.

KHông cóc u lan, đây thực sự là từ để hình dung cô ấy.

Cô gái như vậy bất luận là tướng mạo hay khí chất đều không có gì để nói.

Đối đàn ông mà nói e rằng càng khao khát được che chở cô.

Cô không giống Phuong Tri Hạ trên người Phuong Tri Hạ có loại đã tính, không cần thận trọng chọc tới, lại biến thành như mèo hoang.

Cô ấy rất ưu nhã, mỗi hành động cử chỉ cũng mang theo cổ thiên kim tiểu thư khuê các thông dong, vừa nhìn đã biết được gia giáo từ nhỏ rất tốt.

Phuong Tri Hạ lẳng lặng nhìn cô, nghĩ đến mấy nhân viên đang nói thầm, tầm mắt cũng nhìn lại vài giây.

Tô Nhiệm hình như cũng cảm nhận được ánh mắt của cô, nhìn cô một cái, vài bước đi đến phòng làm việc của Lạc Dịch Bắc.

Văn phòng Lạc Dịch Bắc người bình thường không thể tùy tiện ra vào.

“Thật xin lỗi, tiểu thư, xin hỏi có hẹn trước...” Phuong Tri Hạ muốn đứng lên ngăn cản.

Nhưng nghĩ lại quan hệ của cô cùng Lạc Dịch Bắc lại nhìn xuống.

Tô Nhiệm nhàn nhạt nhìn cô một cái, gõ cửa.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 351: Tặng lễ vật kết hôn tốt nhất

Lạc Dịch Bắc mở cửa phòng, nhìn thấy cô, mà đột nhiên nhui lại, tầm mắt liếc nhìn về phía Phuong Tri Hạ, Phuong Tri Hạ giống như không thấy, như cũ tiếp tục làm việc.

“Vào đi.” Lạc Dịch Bắc nhướn mày, để Tô Nhiệm đi vào sau đó đóng mạnh cửa phòng khiến cho ván cửa rung rung, những người ở ngoài văn phòng đều run lấy bầy.

Phuong Tri Hạ ngẩng đầu lên nhìn, tính tình ghê gớm thật.

Cũng không để ý nhiều, co tiếp tục làm việc.

Trong văn phòng

“Sao đột nhiên lại đến?” Lạc Dịch Bắc lát nữa còn có việc nên vừa hỏi cô vừa thu xếp đồ đạc.

“Em vừa vặn đi gần đây nên thuận tiện đến xem anh, đồng thời hỏi thăm ông và chú luôn” To Nhiệm giải thích một câu, bước chân thong thả đi đến bên cạnh hần “Anh bề bộn nhiều việc có cần em giúp đỡ không?”

“Không cần, em cứ ngồi là được rồi, để tí nữa anh gọi trợ lý dẫn em đến phòng làm việc của cha anh.” Lạc Dịch Bắc nói một câu, xoay người mở ngăn kéo bàn làm việc ra, tay lật tới lật lui hình như đang tìm tài liệu.

Tô Nhiệm nhìn một lát, lúc quay người bỗng nhiên nhìn thấy một cái hộp nhỏ.

Đó là một chiếc hộp vô cùng xinh đẹp, nhìn chiếc hộp ở trong hần là nhận.

Cái hộp rất tao nhã, màu sắc cao quý, chất liệu vừa nhìn đã biết giá trị không nhỏ.

Tô Nhiệm kinh ngạc nhìn cái hộp kia, mi tâm nhăn lại.

Là nhân.

Đưa cho ai?

Lạc Dịch Bắc vẫn đang cúi đầu đọc tài liệu, đọc tài liệu vừa tìm được, ngăn kéo còn chưa đóng lại, ngoài cửa truyền đến thanh âm Phương Tri Hạ “Hội nghị sắp bắt đầu, Lạc tiên sinh, ngài mau đi qua!”

Nghe thấy xưng hô, tâm tình Lạc Dịch Bắc vốn đang bức bối càng thêm phiền.

Cô này không làm chuyện gì cho vui được sao?

Phương Tri Hạ cũng không đi vào, chỉ nói một câu sau đó đem bàn ghi chép đến phòng họp trước.

Cô gọi Lạc Dịch Bắc là Lạc tiên sinh kì thật cũng không có ý tứ bức bối, chỉ là ở công ty phải chừng mực a.

Hai người ăn hôn, ở công ty cô chỉ là một trợ lý nhỏ, cũng không thể như ở nhà gọi thẳng tên anh.

“Em ngồi đây một lát, họp xong anh sẽ qua.”

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu nhìn Tô Nhiễm, cầm tài liệu đi qua.

Anh rời đi lâu như vậy, sáng nay có rất nhiều chuyện phải xử lí, anh đi rất nhanh, ngăn kéo cũng không khóa lại.

Tô Nhiễm đứng ở gần cửa sổ, nhìn theo hướng anh rời đi, sau khi anh biến mất, ánh mắt nhìn bàn làm việc của anh.

Từng bước đi qua, ánh mắt lẳng lặng nhìn hộp nhẫn, bàn tay lấy hộp nhẫn ra.

Mở cái hộp ra một ánh sáng óng ánh bắn ra, rất chói mắt.

Là một đôi nhẫn rất xinh đẹp, chính giữa khám một hình tròn sáng ngời làm bằng kim cương, không lớn nhưng lại rất tinh xảo, thiết kế đơn giản nhưng cách điệu.

Nhìn thấy đôi nhẫn này, Tô Nhiễm liền nhận ra.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 352: Đây là Lạc Dịch Bắc đưa cho em

Lúc trước Dung Hi đưa ra thị trường một đôi nhẫn cưới thiết kế độc nhất vô nhị do Đề nhất phu nhân của Dung Hi, nhà thiết kế đẳng cấp quốc tế Sa Chức Tinh thiết kế.

Đôi nhẫn này còn có tên vô cùng động lòng người --- Tinh Đầu.

Ngụ ý là từ khi gặp người, tình cảm của ta mãi không thay đổi.

Đôi nhẫn này tại buổi trình diễn của Dung Hi đã oanh động giới trang sức, không chỉ vì giá trên trời mà còn bởi vì ngụ ý của bản thân nó.

Tinh đầu, có ý vị rất sâu xa, làm lễ vật kết hôn là tốt nhất a?

Sa Chức Tinh thiết kế cái nhẫn này, tại buổi giới thiệu sản phẩm của lúc ấy liền oanh động.

Nhưng mọi người chỉ biết đôi nhẫn này có giá cao, Dung Hi không bán, nhưng cũng không biết là bị Lạc Dịch Bắc giữ lại.

Tô Nhiễm biết thông tin kia là từ trên TV sau đó cũng không biết gì.

Nhìn chằm chằm đôi nhẫn một hồi lâu, toàn thân cô đều lạnh.

Anh ấy đang chuẩn bị vì ai?

Ở bên ngoài, Phương Tri Hạ đang đi về phía bên này.

Bước chân có rất nhanh, mục tiêu là văn phòng của Lạc Dịch Bắc, cô đi rất gấp hình như là có chuyện gì đó.

“Có chuẩn gì sao?” Một trợ lý thấy cô vội vàng thì hỏi.

“Ừ, tài liệu bị mất một phần.” Phương Tri Hạ trả lời, trực tiếp đi đến phòng làm việc của Lạc Dịch Bắc.

Cô bình thường có thói quen ra ra vào vào nơi này, lúc có Lạc Dịch Bắc cũng không để ý đến gõ cửa, đi vào như vậy.

Cô đi rất tự nhiên, giống như vào phòng này cũng như vào phòng ở nhà mình vậy.

Những chuyện như thế, kì thật rất không lễ phép, e rằng trợ lý cũng không dám làm như thế.

Hơn nữa, trong phòng còn đang có khách.

Cô trực tiếp vào như vậy khiến cho Tô Nhiễm sửng sốt, lại nhìn đến hộp nhẫn trong tay, giác quan thứ sáu của phụ nữ khiến tâm của cô lộp bộp một chút.

“Xin chào, tôi đến lấy một ít đồ!” Phương Tri Hạ nhàn nhạt liếc nhìn có một cái, lấy phần tài liệu trên bàn lên xem, đang chuẩn bị ôm rồi đi, mắt bỗng nhiên bị một ánh hào quang óng ánh thu hút.

Phương Tri Hạ nhìn quan, ánh mắt cứng nhắc nhìn tay Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm đang cầm cái hộp, trên tay còn đeo nhẫn bạch kim khám hình tròn sáng ngời, Cái nhẫn này, Phương Tri Hạ quá quen thuộc.

Khi Dung Hi công bố Tinh Đầu là do cô giới thiệu, dùng vài loại ngôn ngữ giới thiệu cho khách mời.

Hôm nay nhìn thấy đường nhiên nhận ra.

Đây là nhẫn cưới Tinh Đầu mà Sa Chức Tinh thiết kế.

Phương Tri Hạ hoảng sợ, ánh mắt co lại.

Biểu tình nhỏ bé nhưng vẫn bị Tô Nhiễm nhìn ra.

Bất động thanh sắc nhìn cô, Tô Nhiễm cũng hiểu vài phần.

“Có đẹp không? ‘Gloria tay lên cô rất tự nhiên hỏi.

Mặt Phương Tri Hạ có chút trắng bệch nhưng rất nhanh khôi phục lại.

“Rất đẹp, thật xinh lỗi tôi còn có chút việc, phải đi xử lí.” Trần định lại ánh mắt, cô cầm lấy tài liệu quay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 353: Một đôi thanh mai trúc mã

Cô rời đi rất nhanh, sắc mặt mới đầu có chút mất tự nhiên nhưng rất nhanh khôi phục lại bình thường.

Cô như vậy khiến Tô Nhiễm hoài nghi phán đoán của mình sai.

Khi Phương Trì Hạ trở lại phòng họp, hội nghị mới bắt đầu.

Đem tài liệu cho Lạc Dịch Bắc, khi tay hắn đưa tới, Phương Trì Hạ nhận không được nhìn trên tay anh.

Trên ngón tay của Lạc Dịch Bắc trụi lủi không có gì.

Đại khái là phối hợp với cô, không muốn để chuyện hai người ân hôn bị mọi người biết, nhẵn cười của hai người anh không không có mang, cũng không có nhẵn khác.

Phương Trì Hạ nhìn chăm chăm tay anh một lúc mới dời ánh mắt đi nơi khác.

Ánh mắt cô di chuyển rất nhanh cảm giác như là chán ghét vậy.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, nhẵn mày lại.

Lúc sáng vẫn khá tốt, bây giờ là sao đó

Phương Trì Hạ cũng không nói gì, an tĩnh ngồi xuống, như không có việc gì mở Laptop làm việc.

Cuộc họp buổi sáng bởi vì rất nhiều việc, nên diễn ra trong vòng hai giờ.

Phương Trì Hạ từ đầu đến cuối buổi họp đều cúi đầu, đầu ngón tay gõ gõ bàn phím, từ đầu đến cuối không ngừng đầu một chút.

Sau khi cuộc họp kết thúc, Lạc Dịch Bắc đi ra ngoài trước.

Hắn đứng lại ở cửa chờ cô một lát.

Nhưng mà, khi Phương Trì Hạ đi ra, cũng không đi với anh mà ôm tài liệu đi trước.

Lạc Dịch Bắc lạnh mặt bình tĩnh trở lại văn phòng, khi đi qua bàn làm việc của cô thì dừng lại vài giây.

“Có việc gì sao?” Phương Trì Hạ ngẩng đầu nhìn anh, nhẵn nhạt hỏi.

Thần sắc cô rất nhạt, cũng không hỏi anh tại sao tối qua một đêm không về, lại khôi phục thái độ không quan tâm, không đau khổ.

Cảm giác kia khiến cho Lạc Dịch Bắc thấy sáng sớm hôm qua nói đùa với cô như là ảo giác.

Ánh mắt của hắn nặng nề nhìn cô, sắc như dao.

Nhìn chăm chăm cô một lúc lâu hắn cũng không nói gì, trực tiếp đi vào văn phòng.

Khi trở lại văn phòng, Tô Nhiễm vẫn đang ngồi trước bàn làm việc của anh.

“Về rồi!” Điềm nhiên như không có việc gì gọi anh, để quyền tạp chí về lại chỗ cũ, đem ghế làm việc trả lại cho hắn,

Ngăn kéo còn mở ra, hộp nhẵn vẫn lặng lặng nằm ở bên trong, tất cả giống chưa từng động qua.

Lạc Dịch Bắc đem hộp nhẵn nhét vào bên trong, khóa ngăn kéo lại.

“Anh dẫn em đi gặp ba mẹ anh!” Đứng lên, hắn dẫn cô đi ra ngoài.

Tô gia và Lạc gia là quan hệ thế giao, Lạc Dịch Bắc từ nhỏ đã biết Tô Nhiễm, nhưng chưa từng nói tới thanh mai trúc mã.

Vì Lạc Dịch Bắc nghĩ rằng, hai đứa nhỏ phải cùng nhau lớn lên, thân mật như người nhà mới gọi là thanh mai trúc mã.

Anh và Tô Nhiễm không tính.

Anh và Tô Nhiễm chỉ vì quan hệ hai nhà gần gũi nên mới biết nhau.

Còn cô nguyên nhân là khi còn bé Tô Nhiễm từng bởi vì anh mà bị thương cho nên Lạc Dịch Bắc chiếu cố cô hơn một ít.

Lạc Dịch Bắc cùng Tô Nhiễm rời đi, thật lâu cũng không trở lại.

Giữa trưa ngày Tô Nhiễm về nước, Lạc Dịch Bắc mở một buổi tiệc gia đình.

Tan tằm chuẩn bị cùng vợ chồng Lạc Hi Thần rời công ty ánh mắt nhận không được lại nhìn về phía Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ hôm nay không mang com, liền một mình ngồi trên bàn làm việc ăn mì tôm.

Chi phí của các nhà hàng cạnh Dung Hi rất là cao, nếu như cô không mang com đi đều tùy tiện ăn mì tôm.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, vừa định nói cái gì đó, Sa Chức Tinh thỉnh linh nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full\(cham\)Net](http://Ebook Full(cham)Net).

Chương 354: Không quan tâm mà ân cần

“Phương tiểu thư, muốn đi cùng không?” Sa Chức Tinh nhìn nhìn cô, mỉm cười muốn mời đi.

Phương Trì Hạ nhìn Tô Nhiễm bên cạnh bà, đứng lên dạ dàng nói “KHông cần đâu phu nhân, mọi người đi đi thôi, com trưa cháu đã chuẩn bị tốt.”

“Cứ như vậy sao!” Sa Chức Tĩnh nhìn mà ăn liền trong bát, đôi mi thanh tú nhẹ nhàn nhàn.

“Bởi vì lát nữa còn có việc phải giải quyết nên nghỉ ăn nhanh để làm việc.” Phương Trì Hạ lễ phép trả lời.

“Có việc gì?” Lần này là Lạc Dịch Bắc hỏi.

Anh cũng không an bài chuyện gì cho cô thì cô còn có chuyện gì?

Phương Trì Hạ chỉ nhàn nhạt nhìn anh một cái, mặt cũng không biểu hiện nhiều “Chuyện ở trường học.”

Một câu, khiến cho Lạc Dịch Bắc không nói thêm được gì.

Cô rời thành phố C đã lâu, cũng chưa trở về trường, anh có nhiều chuyện.

“Nếu đã vậy, chúng ta đi thôi!” Sa Chức Tĩnh thu hồi ánh mắt, cùng Lạc Hi thần đi trước tiến vào thang máy.

“Dịch Bắc, chúng ta đi thôi!” Tô Nhiễm nhàn nhạt nhìn Phương Trì Hạ, rất tự nhiên kéo tay anh đi theo sau lưng vợ chồng Lạc Hi Thần.

Văn phòng lớn như vậy, trong thời gian ngắn chỉ còn lại Phương Trì Hạ.

Lạc Dịch Bắc đi ra ngoài, một buổi chiều cũng không trở lại.

Lúc tan làm, Phương Trì Hạ đi một mình.

Cô và Lạc Dịch Bắc ở gần bờ biển, có xe đi qua đã tốt, lúc vận khí không tốt thì một chiếc xe cũng không có xe nguyện ý đến đó.

Tan làm, Phương Trì Hạ ở bên ngoài đợi xe thật lâu, thất vọng và mới có một chiếc taxi kết quả người ta nghe nói đến gần bờ biển liền không đi.

Nói là bên cạnh nhưng cũng phải đi một đoạn đường dài mới về đến.

Phương Trì Hạ nặc đồ mong manh, cứng rắn đi nửa giờ trở về, uy bao nhiêu lần chính mình cũng không đếm được.

Từ khi vào Dung Hi, cô và Lạc Dịch Bắc đã ở chung một chỗ, nơi ở này của hai người quả thực có chút bất tiện, Phương Trì Hạ đi về đoạn đường này kì thật rất không thích ứng.

Nhưng mà từ nhỏ năng lực thích ứng của cô rất mạnh mẽ, âm thầm quyết định sau này tránh đi Cao Phòng Kỳ đón xe đi làm, sau khi về nhà, tổn thương trên chân cũng chẳng muốn xử lí, ôm Bao quanh nằm sấp trên salon, giống như người không có việc gì dạy bảo nó “Bao quanh, buổi tối chị cùng chị ra ngoài cho gió lùa được không? Em nên bớt mập một chút!”

Một tay ôm Bao quanh muốn ôm nó ra khỏi biệt thự, chuông điện thoại lại vang lên.

Phương Trì Hạ ánh mắt nhìn điện thoại, nhìn tên hiện thị trên màn hình thì kinh ngạc.

Điện thoại là Diệp Văn gọi đến, là mẹ của Phương Vinh cùng Phương Phi, từ nhỏ đến lớn cũng không quan tâm Phương Trì Hạ.

Diệp Văn từ trước đến nay đều không chủ động gọi điện cho Phương Trì Hạ, nếu như Phương Trì Hạ nhớ không lầm thì đây là lần đầu tiên.

Phương Trì Hạ nhận điện thoại của bà thật bất ngờ, ôm Bao quanh, cô nhận điện thoại “A đi sao vậy ạ?”

“Hạ Hạ a, con xem, con kết hôn rồi cũng không trở lại một chút, a đi vẫn luôn nhớ con.” Diệp Văn mở miệng hàn huyên.

Lời nói rất quan tâm cảm giác như quan hệ hai người rất là tốt.

Nhưng mà, quan hệ chân thực của hai người...

Phương Trì Hạ nghe bà ta nói, lông mày nhện không được nhăn nhăn.

“A đi có việc gì, gì cứ nói thẳng đi!”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 355: Hiện tại con nên báo ân

Mẹ con Diệp Văn và Phương Phi có cùng đức hạnh, chanh chua lại thích theo dõi chuyện, Phương Trì Hạ ở Phương gia không ít lần bị hai mẹ con họ làm phiền.

Hiện tại đột nhiên gọi điện đến quan tâm cô, Phương Trì Hạ dựa cảm không phải vì hỏi thăm cô đơn giản như vậy.

Vì cô đã trực tiếp nói như vậy nên Diệp Văn cũng không muốn cùng cô vòng quanh co, thẳng thắn nói lí do gọi điện đến.

“Cần đây công ty gặp chút phiền toái, cần vốn để quay vòng. Con xem, Phương gia chúng ta nuôi con nhiều năm như vậy tốt xấu con đi ra ngoài cũng là người nhà ta, cũng họ của nhà ta, hiện tại xảy ra chuyện thế này, con sẽ không trợ mắt nhìn a? Con kết hôn với thiếu gia Dung Hi? Nếu như không phải quan hệ của hai người cũng không tầm thường phải không? Lạc gia có quyền thế như vậy, chút chuyện nhỏ này, con nói với Lạc thiếu gia một chút, hẳn ra tay một cái là giải được ngay.”

Bà ta nói với giọng điệu đương nhiên, ý là Phương gia nuôi dưỡng Phương Trì Hạ bao nhiêu năm, thất vọng và mới nuôi lớn, hiện tại là cơ hội cho cô báo ân.

Phương Trì Hạ sớm đã quen bà ta và Phương Phi nói lời cay nghiệt nên khi bà ta nói ra những lời này, cô cũng không suy nghĩ gì, chỉ là nghe Phương gia đang gặp chuyện trong lòng vẫn khẩn trương một chút “Cần bao nhiêu?”

Diệp Văn nghe cô không cự tuyệt, gạt mình một chút, nói chuyện hiền lành hơn không ít “A đi biết con chắc chắn không trợ mắt mặt kệ Phương gia như vậy mà, cũng không nhiều lắm, chỉ ba trăm triệu, con hãy gửi tới tài khoản của ta...”

Diệp Văn thấy cô hỏi như vậy, liền cho rằng cô đã đồng ý, chuẩn bị đọc số tài khoản cho cô, ai ngờ lại bị Phương Trì Hạ đánh gãy “Thật xin lỗi, a đi, con còn là sinh viên, chuyện này con không giúp được.”

Cô cự tuyệt rất thẳng thắn, thậm chí không để cho Diệp Văn nói xong.

Diệp Văn then quạ hóa giận, liền nhanh chóng hiện nguyên hình “Phương Trì Hạ mày thật đáng khinh bỉ, uống công chúng ta nuôi mày vất vả như vậy, hiện tại để mày làm giúp chút chuyện như vậy thì sao? Chút tiền đó với Lạc gia có tính là gì? Mày còn có chút lương tâm thì không được cự tuyệt a!”

Bà ta trở mặt rất nhanh, trở mặt như lật sách, mắng chửi người khác còn rất sắc bén.

Phương Trì Hạ toàn thân cứng ngắc, nắm chặt điện thoại, tùy ý bà ta chửi mắng, không phản bác một câu.

Kì thật Diệp Văn nói là sự thật,

Mặc kệ Phương gia đối với cô thế nào cô cũng nên trả lại.

Nhưng mà, ba trăm triệu không phải con số nhỏ.

Chuyện này cô không phải không muốn giúp đỡ mà là không thể giúp.

Phuong Trì Hạ chỉ là một sinh viên, lại chỉ có một mình, cô đi chỗ nào tìm nhiều tiền như vậy?

Lạc gia có nhiều tiền nhưng mà Lạc gia là Lạc gia.

Tuy cô kết hôn với Lạc Dịch Bắc nhưng cũng không bước vào cửa Lạc gia! Cô kết hôn với Lạc Dịch Bắc nhưng bốn năm liền kết thúc, hai người không quan gì với nhau, cô có lí do gì đòi hán nhiều tiền như vậy?

“Mấy là đồ không có lương tâm! Vong ân phụ nghĩa! Mấy nói xem, từ nhỏ đến lớn nhà ta có lúc nào bạc đãi mày? Ăn, ở có cái gì không xem như con ruột đối đãi?” Diệp Vãm hùng hùng hổ hổ, còn không che đậy, nghĩ cái gì nói cái đó.

Bà ta nói mình giống như từ mẫu, mặt không đỏ, thờ không gáp, giống như mắt trĩ nhớ quên hết những chuyện không tốt làm với Phuong Trì Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 356: Xin anh giúp đỡ

Nhiều năm như vậy, Phuong Phi luôn gây phiền toái cho Phuong Trì Hạ, luôn đâm chọc chuyện của cô, còn Phuong Vĩnh luôn ngáp nghé Phuong Trì Hạ, tất cả đều bị bà ta bỏ qua, khoong nói.

Phuong Trì Hạ kì thật rất bội phục bà ta,, hiếm thấy người có thể như vậy, thế này có thể đi lĩnh giải thưởng Guinness rồi.

Diệp Vân tức giận cô cũng rất rõ ràng.

Biết quan hệ của cô và Lạc Dịch Bắc, Diệp Vân gọi điện thoại đến muốn từ đây moi tiền của cô a?

Bà ta hẳn phải tự tin lắm mới gọi cuộc điện thoại này, nhưng nửa phần tiền cũng không có nên tức giận là đương nhiên.

Phuong Trì Hạ cũng không có cảm tình với Diệp VÂN nhưng Diệp Vân chỉ trích cô nhiều như vậy, cô nửa điểm phản ứng cũng không có, có kỳ chi là từ Phuong gia.

“A di, nếu như không có chuyện gì ta cúp máy trước.” Tùy ý để Diệp Vân mắng xong. Phuong Trì Hạ nói cúp điện thoại, Diệp VÂN liền gấp “Trì Hạ a, Con nhất định phải giúp a, công ty gần đây thật sự không tốt, ba con gấp đến bệnh rồi a.”

“Cái gì?” Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, tay cứng lại.

“Sinh bệnh đó, trước đó còn ở lại bệnh viện một thời gian dài nữa!” Diệp Vân thấy tình huống có cơ hội thay đổi liền thờ dài.

Phuong Trì Hạ là Phuong Thành Danh mang về Phuong gia, tốt xấu gì cũng gọi một tiếng cha, nếu để cô mặc kệ Phuong Thành Danh cô không nhẫn tâm như vậy được.

“Con biết rồi, con sẽ nghĩ biện pháp, có tin tức con sẽ gọi lại cho di.” Phuong Trì Hạ tắt máy đi tới đi lui ở phòng khách, cô có chút nôn nóng.

Một bên lo lắng tình huống của Phuong Thành Danh, một bên không biết mở miệng với Lạc Dịch Bắc thế nào.

Lạc Dịch Bắc vốn cho rằng cô vì tiền mới chủ động đưa ra ý định kết hôn với anh, Phuong Trì Hạ không muốn khiến anh hiểu lầm sâu sắc, sau khi kết hôn cũng không xin tiền anh.

Hiện tại để cô mở miệng với anh nói nhiều tiền như vậy, Phuong Trì Hạ không biết khi anh nghe được sẽ nghĩ cô như thế nào.

Cầm điện thoại đi lại trong phòng khách thật lâu, ánh mắt Phuong Trì Hạ nhìn màn hình điện thoại, lấy dũng khí, đề xuống tên gọi Lạc Dịch Bắc.

Tút tut tut, trong biệt thự lớn như vậy nghe rất rõ ràng.

Tâm của Phuong Trì Hạ treo theo tiếng kêu, không biết lát nữa nên nói thế nào.

Tút Tút.. âm thanh vẫn tiếp tục,

Anh hình như đang bận việc gọi mãi cũng không có người nghe máy.

Thật vất vả và mới có người nghe máy, Phuong Trì Hạ còn chưa mở miệng, trong điện thoại lại truyền đến âm thanh nhẹ nhàng của Tô Nhiễm “UY, ai vậy?”

Thanh âm thanh đậm, nói ba chữ.

Nhưng lại khiến cho đầu Phuong Trì Hạ như bị vật gì đánh xuống, âm đậm tắt điện thoại.

Vừa rồi cô quá lo lắng nên hoàn toàn quên mất Tô Nhiễm

Cô lấy thân phận gì mà mượn tiền của anh đây?

Phuong Trì Hạ ngồi thất thần trên sofa, ôm Bao quanh vuốt lông nó, buồn bã mất mát.

Nên làm gì bây giờ?

Phuong Trì Hạ ngồi trên sofa thật lâu, ngủ thiếp đi.

Khi trời sắp sáng, cửa biệt thự mở ra, người cá buổi chiều buổi tối cũng không thấy, bỗng nhiên xuất hiện ở phòng khách.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 357: Rất xấu, đừng nhìn

Lạc Dịch Bắc đứng ở giữa phòng khách, nhìn cô đang ngủ xiêu vẹo ở trên ghế sofa, từng bước đi về phía cô.

Hình như cô ngủ rất sâu, hai tay vòng trong lòng, ôm hai chân rúc vào một góc, không biết mơ cái gì mà đôi mi thanh tú còn hơi nhăn.

Cổ vốn cực kì mảnh mai, cuộn tròn thành như vậy, bộ dáng kia đặc biệt như nhược yếu đuối, cùng người cải lại anh ban ngày như là hai người.

Lạc Dịch Bắc ánh mắt nhìn trên người cô, xoay người muốn ôm cô lên lầu, khóe mắt chợt nhìn qua hai chân trần của cô.

Chân của Phuong Trì Hạ vốn rất tinh xảo, khéo léo, trắng nõn như chạm ngọc.

Thế nhưng hiện tại, có rất nhiều vết thương lớn nhỏ, từ gót chân đến đầu ngón chân, khiến cho hai chân trắng nõn rất dữ tợn.

Vết thương này là do buổi tối Phương Trì Hạ đi bộ một đoạn đường gầy, tính cách cô vốn không yếu đuối, sau khi trở về lại không quan tâm đến những tổn thương nhỏ này.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm chân cô, mày nhăn lại.

Anh mới rời đi không lâu mà cô lại biến mình thành cái dạng này rồi?

Anh nhìn cô thành dạng này thì kinh bị, nhưng vẫn xoay người tìm hòm thuốc ở bên cạnh, ngồi xổm xuống một bên, lau vết thương cho cô.

Động tác của anh rất nhẹ nhưng thuốc mỡ bôi trên da lạnh lạnh khiến Phương Trì Hạ bỗng nhiên tỉnh lại.

Mở hai mắt ra nhìn thấy anh, cô sững sờ, lại chuyển tầm mắt nhìn xuống chân.

Hai chân cô đang gác lên đầu gối Lạc Dịch Bắc, anh ngồi xổm xuống, thoa thuốc cho cô.

Cô không ngờ nửa đêm tỉnh lại đột nhiên lại thấy anh, càng không ngờ tới anh làm như vậy, nhìn động tác của anh, ánh mắt có chút mê mang.

KHông phải đang ở với tình nhân sao.

Muốn rút chân về, lại bị Lạc Dịch Bắc giữ lại không buông, “Đừng động!”

“Em tự mình làm được.” Phương Trì Hạ có chút xấu hổ, lần nữa rút chân trong tay anh về.

Lạc Dịch Bắc nhấn mày lại, mặt không biểu tình nhìn cô một cái “Đêm hôm khuya khoắt, rất có tính thần sao?”

Lời này của anh là đang cảnh cáo, nhưng Phương Trì Hạ cũng không để ý, đưa tay ra đẩy đẩy “Rất xấu, đừng nhìn!”

Tuy cô không để ý đến chân mình bị thương, nhưng nó thê thảm cỡ nào cô rất rõ ràng.

Lạc Dịch Bắc không nghĩ tới cô nói như vậy, hình như sững sờ một chút.

Ánh mắt nặng nề liếc qua cô, anh sắc bén nói một câu “Xấu hơn cũng không phải chưa thấy.”

Phương Trì Hạ giật mình, bị anh nói sững sờ.

Thấy lúc nào?

Lạc Dịch Bắc ý nói là tư thế ngủ của cô, nhưng cũng không giải thích rõ ràng, xử lý vết thương cho cô, muốn ôm lấy cô tiếp tục đi lên lầu, Phương Trì Hạ lại mãnh liệt đẩy anh ra “Em có thể tự mình đi lên được!”

Động tác của cô rất dùng sức nhưng cảm giác kia giống như đang cố ý kéo khoảng cách với anh.

Cô như vậy khiến cho Lạc Dịch Bắc nhăn mày sâu hơn.

Hôm nay tâm trạng của anh rất không tốt, khi trở về thật vất vả mới bình thường một chút, nhưng động tác hiện tại của Phương Trì Hạ không thể ngờ là đang châm ngòi thổi gió, khiến sắc mặt anh đen trong chớp mắt.

Phương Trì Hạ nhìn qua anh, đi lên lầu.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô đi chuyển, ánh mắt nặng nề.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 358: Cầu anh giúp đỡ em một chút

Phương Trì Hạ cũng không quay đầu lại, tiếp tục đi lên.

Trở lại phòng, cũng không đợi anh về, trực tiếp ôm gối đi ngủ.

Mơ màng màng, lúc sắp chìm vào giấc ngủ, cửa phòng bị đẩy ra, đầu giường lồm xồm, hơi thở của Lạc Dịch Bắc đánh úp xuống.

Hơi thở của hắn rất ấm áp, Phương Trì Hạ cảm nhận được rất rõ ràng anh đang ở bên nhưng vẫn không mở mắt ra.

Lạc Dịch Bắc cũng không tin cô ngủ.

Mới một chút sao có thể ngủ?

Cánh tay duỗi ra, ôm người cô đến bên cạnh mình, hai tay bắt đầu làm chuyện xấu.

Phương Trì Hạ cả người mẫn cảm, cứng lại, cánh tay đột nhiên đưa ra.

Nhìn như một hành động rất tùy ý nhưng lại bất động thanh sắc đẩy ta anh ra.

Khóe môi Lạc Dịch Bắc cười một cái, đối với hành động của cô rất kinh thường.

Ánh mắt nhàn nhạt nhìn tay cô một cái, nắm hai tay cô vòng ra sau lưng.

Động tác của hắn rất mạnh mẽ, khiến cho Phương Trì Hạ rất tức giận.

Ở bên ngoài chơi đùa với tình nhân, về nhà còn có sức giãy vò cô, tính lực thật nhiều a!

“Lạc Dịch Bắc, anh đủ rồi a!” Rút mạnh cánh tay lại, cô hồ hững kéo ra khoảng cách giữa cô với anh.

Thanh âm của cô xen lẫn vài phân tức giận.

Lạc Dịch Bắc sững sờ nhìn cô, không hiểu vì sao cô lại tức giận.

Ban ngày liền có bộ dáng không sao cả hiện tại sao lại tức giận?

Lòng của phụ nữ thật phức tạp!

Lạc Dịch Bắc cũng nén giận, kéo kéo cà vạt của mình, quay người đi vào tắm nước lạnh nửa giờ.

Ngày hôm sau, Phương Trì Hạ không biết tình hình của Phương Thành Danh như thế nào, muốn đến bệnh viện xem tình hình.

Diệp Văn biết cô muốn đi, cho là Phương gia sắp được cứu, vốn rất vui vẻ.

Ai ngờ, thấy Phương Trì Hạ đến tay không, bà ta sắc mặt chăm chọc đứng một bên cửa, ngay cả mặt Phương Thành Danh cũng không cho cô thấy một chút.

Phuong Tri Hạ bắt đầu đi, buồn bã đi ra, chỉ có thể tiếp tục nghĩ biện pháp.

Lạc Dịch Bắc cô không thể tìm, nếu như nọ hần ba trăm bốn trăm triệu, cô với anh có khả năng càng không thể rõ ràng.

Phuong Tri Hạ quanh quẩn ở bệnh viện một lát, cuối cùng trong đầu nghĩ đến tên của Phí Tư Nặc

Do Dự một chút, cô gọi điện cho Phí Tư Nặc chỉ có thể hỏi hần một chút.

Phí Tư Nặc vốn nhiều việc, Phuong Tri Hạ lần này xem như may mắn.

Gọi xong điện thoại, không đến vào phút người liên trực tiếp xuất hiện trước mặt cô.

Hai người hẹn nhau ở một quán cà phê.

Ngồi đối diện, Phuong Tri Hạ cúi thấp đầu, gầy dựa một chút, chậm rãi ngẩng đầu lên.

“Điện hạ, có thể giúp tôi một chút không?”

Lời này của cô có ý thăm dò, giọng điệu không xác định, ba trăm triệu không phải số tiền nhỏ, cho dù người ta là người có tiền.

Phí Tư Nặc lẳng lặng nhìn cô, ánh mắt rất sâu, cảm giác giống như có thể nhìn thấu hết tất cả.

KHông đợi Phuong Tri Hạ tiếp tục, hần chậm rãi nói “Trong nhà xảy ra chuyện sao?”

“Ngài biết?” Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, ánh mắt co co lại.

“Có chuyện gì ở thành phố C mà tôi không biết?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 359: Rời khỏi hần đi

Phuong Tri Hạ nghĩ lại thì đúng vậy, không nói đến thế lực của gia tộc Chris, chỉ với việc hần thường xuyên đến thành phố C thì có chuyện gì mà hần không biết?

Lại nói Phuong gia cũng không phải một gia đình nhỏ, gặp chuyện không may, với một vòng tròn, khẳng định có nhiều người biết.

Nếu như hần đã đoán được mục đích của cô, Phuong Tri Hạ cũng không vòng vo, trầm tư một chút, liền dứt khoát nói “Ngài có thể giúp tôi sao?”

“Có thể.” Những chuyện này khẳng định chỉ cần có tiền liền có thể giải quyết, nhưng Phí Tư Nặc cũng không hỏi cô muốn bao nhiêu tiền, rất vui vẻ đáp ứng.

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, liền cảm giác được, liền không đơn giản như vậy.

Quả nhiên tiếp theo, Phí Tư Nặc nói “Nhưng mà tôi có một điều kiện.”

“Điều kiện gì?” Phuong Tri Hạ cảnh giác nhìn hần.

Phí Tư Nặc nói chậm rãi, ánh mắt đảo qua mặt cô, nói từng chữ “Rời khỏi hần đi!”

Phuong Tri Hạ ngạc nhiên nhìn hần.

“KHông được sao?” Phí Tư Nặc quan sát cô, miễn cưỡng đối tư thế.

Phuong Tri Hạ gầy dựa một chút, không nói chuyện.

Sau đó, đến khi Phí Tư Nặc có chút tò mò, thì cô lại cảm áo khoác của mình đứng lên “Xin lỗi chuyện này tôi không thể đồng ý.”

Không phải là cô không muốn rời đi mà giữa cô và Lạc Dịch Bắc còn có hôn ước 4 năm.

Hôn nữa nếu như vì tiền mà làm vậy thì có khác gì là bán mình?

Tự tôn của Phuong Tri Hạ không cho phép cô làm vậy.

Cô từ chối rất thẳng thắn, không chút do dự quay người đi, Phí Tư Nặc lại gọi cô lại “Vừa rồi, chỉ là tôi nói vui thôi.”

“Cái gì?” Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, dừng bước chân lại.

PHí Tư Nặc chỉ là muốn thăm dò phản ứng của cô, nhưng cũng không thể nói trắng ra cho cô biết.

Cười như không có việc gì, bụng cà phê lên uống một ngụm “Hôm nay thời tiết tốt như vậy,ngồi ở đây một chút!”

Phuong Tri Hạ đoạn không ra hần muốn làm gì nhưng vẫn ngồi xuống.

Chỉ là cũng không nói đến chuyện nhờ giúp đỡ nữa.

Nhiều tiền như vậy, kì thật Mượn Lạc Dịch Bắc và mượn hần thì có gì khác nhau?

Tất cả đều có điều kiện.

Phuong Tri Hạ do dự, hay là mượn Lạc Dịch Bắc.

Cô ngồi với Phí Tư Nặc rất lâu, sau khi về cũng không gọi điện thoại cho Lạc Dịch Bắc mà trực tiếp đi tìm đồ mà hần cô.

Lạc Dịch Bắc cho cô rất nhiều nhưng từ trước đến nay Phuong Tri Hạ chưa bao giờ dùng qya, luôn luôn cất dấu.

Lúc cô lấy ra vẫn do dự, cuối cùng vẫn là lấy ra.

Vì vậy khi Lạc Dịch Bắc ngồi ở văn phòng công ty liền thấy điện thoại không ngừng có tin nhắn.

Mở máy ra xem thì thấy tin chuyển khoản, còn không có tên tài khoản của người nhận.

Lạc Dịch Bắc nhũ mày lại, phản xạ có điều kiện nghĩ đến chuyện lần trước Phuong Tri Hạ bị vợ vét tài sản, để tài liệu trong tay xuống,anh gọi điện thoại qua cho cô.

Phuong Tri Hạ chuyển tiền xong, về đứng trước cửa sổ không biết nên giải thích với Lạc Dịch Bắc thế nào, điện thoại để ở hơi xa nhất thời không nghe thấy.

Lạc Dịch Bắc gọi rất nhiều cuộc, cũng không thấy có người nghe máy, liền mở cửa văn phòng đi ra, quãng đường vốn hơn 30 phút liền chạy về trong vòng 10 phút.

Chương 360: Vì sao không nghĩ đến anh

Anh một đường chạy về rất điên cuồng, vào cửa còn rất cấp bách, ánh mắt trầm tĩnh nhưng vẫn có một chút hoảng loạn.

Đi đến phòng khách, ánh mắt quét một vòng rồi cuộc thấy được Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ vẫn đang đứng ở bên cửa sổ, ngó xem giải thích với anh thế nào.

Đột nhiên thấy hắn trở về, nhất thời sững sờ, ánh mắt nhìn anh.

Giao tiếp với ánh mắt anh trong ngăn ngòi không biết cô có nhìn nhầm không cô thấy trong mắt anh có chút lo lắng.

Phương Trì Hạ không biết tại sao anh về, nhưng phản xạ nghĩ là có quan hệ với vài trăm triệu mà cô vừa chuyển đi.

Giật mình nhìn qua anh trầm mặc một lúc, cô không biết nên giải thích như thế nào liền dứt khoát nói thẳng, "Em vừa dùng thẻ anh cho em."

Lời này của cô nói có chút cẩn thận, quan sát thần sắc của anh.

Cô không muốn bị hiểu lầm.

Lạc Dịch Bắc vẫn cho là cô xảy ra chuyện mới vội vã trở về, đoạn đường này anh thậm chí còn nghĩ đến rất nhiều tình huống.

Ánh mắt sắc bén nhìn cô, anh lạnh lùng hỏi "Tại sao gọi lại không nghe máy?"

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, nhìn điện thoại cách đó không gần, giải thích "Không nghe thấy."

Lời của cô nhẹ nhàng, không gợn chút sóng.

Khiến cho Lạc Dịch Bắc thấy mình như đắm vào bồng, cả đoạn đườn về nóng như lửa bị cô làm ngen ở ngược.

"Xảy ra chuyện gì?" Cũng không tiếp tục truy cứu chuyện điện thoại, anh chuyển chủ đề.

Giọng điệu của anh có chút lạnh nhưng coi như bình tĩnh, cũng không có dấu vết tức giận.

Điều này khiến cho Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn, cô cho rằng, số tiền lớn như vậy, cho dù anh không so đo nhưng cũng sẽ chăm chọc cô.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc hình như không có ý tứ truy cứu.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên nhìn chằm chằm anh, ngược ngừng nói "Phương gia gặp chuyện không may, ba của em cần chút tiền để vượt qua khó khăn."

Phương Trì Hạ kì thật đối với người nhà cũng không có tình cảm gì, nhưng năm đó, cô là do Phương Thành Danh đưa về, về li cô không thể không quan tâm.

Số tiền kia, xem như cô trả lại tình cho Phương gia.

"Vì sao không trực tiếp tìm anh?" Lạc Dịch Bắc nhìn mặt cô, ánh mắt lạnh như băng.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, muốn giải thích nhưng nghĩ đến điện thoại bị Tô Nhiên nghe thì lại cứng rắn nuốt về.

"Số tiền kia, em sẽ nghĩ cách trả cho anh." Ánh mắt cứng rắn nhìn lại anh, cô chuyển chủ đề.

"Tài khoản kia là tiền thiết kế nhẫn, đã tiêu hết vài trăm triệu." Lạc Dịch Bắc không thêm quan tâm nói.

Khiến cho Phương Trì Hạ có chút kinh ngạc.

Tất cả khoản lời của đầu giá anh đều cho cô?

Phương Trì Hạ bất ngờ nhưng trong lòng lại dễ chịu.

Vài trăm triệu kia là cô dùng của mình, so với thiếu nợ hắn thì đỡ hơn nhiều.

Ít nhất cô không cần phải lo lắng thiếu hắn một ân tình.

"Vì sao không đến tìm anh?" Lạc Dịch Bắc lại ép hỏi.

Hắn rất kiên trì về vấn đề đó, không được trả lời anh nhất định không bỏ qua.

"KHông muốn quấy rầy anh." Phương Trì Hạ cũng không nói điện thoại bị Tô Nhiễm nghe, ôm Bao quanh đi ra ngoài.

Chương 361: Giúp cô ấy thanh toán

Lạc Dịch Bắc cứng đờ đứng chôn chân tại chỗ, chân mày nhíu lại.

Lời này tại sao nghe chưa chất đến thế?

Lạc Dịch Bắc gần đây bị cô làm cho có hơi phiền não, chủ yếu là anh căn bản không hiểu được Phương Trì Hạ hai ngày nay tại sao đột nhiên lại trở nên xa cách.

Lạc Dịch Bắc đắm vào tường găm một cái, ngồi xuống xô-pha, cầm lấy điện thoại, gọi điện cho một trợ lý đặc biệt của mình, "Điều tra một chút Phương gia rốt cuộc đã xảy ra chuyện gì?"

Anh nói xong, tắt điện thoại, ngồi trên xô-pha ngón tay khẽ gõ trên màn hình điện thoại chờ đợi một lúc, điện thoại của trợ lý vài phút sau đã gọi đến.

"Cậu Bắc, là Phương Danh Thành không khéo dẫn đến kinh doanh nguy kịch."

"Tôi biết rồi." Lạc Dịch Bắc trả lời người đó ngắn gọn, tắt điện thoại.

Ánh mắt chuyển sang điện thoại của Phương Trì Hạ, anh cầm điện thoại của cô lên.

Thật ra anh định xem xem Phương Trì Hạ gần đây có phải bị người của Phương gia làm phiền không, khi mở lịch sử liên hệ, ngạc nhiên phát hiện trong đó lại có thể có một lịch sử cuộc gọi cô gọi cho anh.

Trạng thái, rõ ràng là đã từng nổi máy.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm lịch sử cuộc gọi đó được một lúc, nhìn thời gian được hiển thị rõ ràng trên đó, chán mảy mui lại, đột nhiên đã hiểu ra.

Lịch sử liên hệ của Phương Trì Hạ từ hôm qua đến nay còn có vài cuộc, trong đó các cuộc gọi đều là của Diệp Vân.

Lạc Dịch Bắc nhìn vào lịch sử liên hệ của cô rất lâu, nắm điện thoại của cô trong tay, cảm theo đi ra ngoài.

Lúc đến hoa viên, Phương Trì Hạ đang ngồi trên bãi cỏ chơi lông cho Đoàn Đoàn.

Đường nét gương mặt của cô vốn đã đặc biệt dịu dàng xinh đẹp, khi ánh nắng sắc sỡ buông xuống, gương mặt nhỏ nhắn bị ánh sáng bao phủ, đẹp đến có hơi chói mắt.

Lạc Dịch Bắc đi đến vài bước, kéo tay của cô, dắt tay của cô đi về phía bên ngoài nhà.

"Đi đâu?" Phương Trì Hạ đi theo sau lưng anh, vừa đi, vừa hỏi.

Lạc Dịch Bắc không giải thích, chỉ đưa cô đi bước lớn hướng ra ngoài, bước chân còn rất nhanh.

Sắc mặt của anh từ khi trở về luôn lạnh lùng trầm mặc, cảm giác giống như thời tiết lúc nào cũng có thể nổi lên mưa gió bão bùng vậy, những nơi anh đi qua, không khí xung quanh đều lạnh cả lên.

Phương Trì Hạ không định rước họa vào thân, không tiếp tục nói chuyện, chỉ lấy điện thoại của mình ở trong tay anh lại, yên lặng đi theo sau anh.

Lạc Dịch Bắc đưa cô lên xe, sau đó đi về hướng một nơi nào đó trong thành phố.

Phương Trì Hạ ban đầu luôn cúi đầu kiểm tra điện thoại của mình, cô không biết anh vừa lấy làm gì.

Đi qua khu chợ, khi đã quẹo sang một con đường yên tĩnh, mặt đột nhiên ngẩng lên.

Ánh mắt chuyển ra ngoài cửa sổ, bỗng nhiên nhìn khung cảnh bên ngoài, cô có hơi mất bình tĩnh.

Đây không phải là đường đến Phương gia sao?

"Anh muốn đến Phương gia ư?" Nghiêng đầu qua, ánh mắt chuyển sang anh, cô hỏi.

Lạc Dịch Bắc nhếch đôi môi mỉm cười cao ngạo, không quan tâm cô.

"Đi làm gì thế?" Phương Trì Hạ lại truy hỏi.

Lạc Dịch Bắc chỉ chăm chú lái xe, vẫn là không quan tâm cô.

Phương Trì Hạ miệng lải nhải, quyết định ngồi sang một bên quan sát.

Chiếc xe mà hai người đang ngồi, vài phút sau đã đến Phương gia.

"Xuống xe!" Lạc Dịch Bắc xuống xe trước, sau đó kéo Phương Trì Hạ đi vào trong.

Người của Phương gia trước đây căn bản đều chỉ là suy đoán Phương Trì Hạ kết hôn với anh, nhưng Phương Trì Hạ chưa từng chính miệng thừa nhận.

Bây giờ đột nhiên nhìn thấy Lạc Dịch Bắc đến, điều này có nghĩa là tất cả mọi suy đoán không nghi ngờ gì đều là thật.

"Lạc, cậu Lạc..." Diệp Vân rất kinh ngạc, nét mặt niềm nở định nịnh hót vài câu, nhưng thoáng thấy gương mặt khí lạnh trùng trùng kia của Lạc Dịch Bắc, những lời chưa nói ra toàn bộ đều nuốt vào trong.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 362: Cô ngay cả phục dịch tôi còn không xứng

Diệp Vân bị hơi lạnh vốn có trên người anh làm cho đứng hình, lời cũng không biết nên nói thế nào.

Phương Trì Hạ nhìn nhìn Diệp Vân, lại nhìn nhìn Lạc Dịch Bắc, chán mảy thanh tú níu lại, "Sao vậy?"

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc khẽ nghiêng qua, lạnh nhạt liếc cô một cái, bình thản đi đến một cái ghế mây gần đó ngồi xuống.

Diệp Vân thấy vậy, vội vàng ra hiệu Phương Phi ở bên cạnh, "Phương Phi, pha trà!"

Phương Phi hiểu ý của bà ta, sửa lại dung nhan, vừa định đi đến bên cạnh ẩm trà để châm trà, lại bị Lạc Dịch Bắc ngăn cản, "Không cần đâu!"

Giọng nói của anh rất mát mẻ, trong miệng nhẹ nhàng thoát ra, giống như nổi lên một cơn gió lạnh vậy, khiến nhiệt độ của không khí, lạnh đi vài phần.

Chưa đợi Phương Phi trả lời, lại thông thả thêm vào một câu, "Cô, còn không xứng!"

Ám thanh rất lạnh lẽo, thậm chí cũng không có chuyện gì xảy ra, tuy vậy, lời lẽ sắc nhọn, lại giống như một con dao vậy, cứa vào lòng tự tôn cao chót vót của Phương Phi thành hai mảnh.

Đây đã không phải lần đầu Lạc Dịch Bắc đã kích cô nữa, lần đầu tiên là vì Phương Trì Hạ, lần này, Phương Phi cảm thấy, chắc cũng là vì Phương Trì Hạ!

Lạc Dịch Bắc căn bản là đang giúp Phương Trì Hạ trả thù ư?

Lạc Dịch Bắc nhìn cũng không nhìn có lấy một cái, chỉ là dùng ánh mắt ung dung lướt sang Phương Trì Hạ, sau đó, từ từ buông ra hai chữ, "Phương tiểu thư, đây dường như là việc của em."

Phương Trì Hạ từ lúc vừa mới nghe thấy câu nói anh chế nhạo người khác như vô hình xong thì đã luôn ở trong trạng thái kinh ngạc.

Cô không phải chưa từng thấy qua Lạc Dịch Bắc nói lời sắc nhọn, sự cay độc của anh, sẽ không khiến người khác cảm thấy phát điên, nhưng mà, nhẹ nhàng buông ra một câu, lại thường giống như lưỡi dao sắc nhọn.

Phương Phi trước giờ đã quen hồng hách ngang ngược, bây giờ bị Lạc Dịch Bắc hạ thấp nhục khí như thế, Phương Trì Hạ thật ra xem đến trong lòng rất thoải mái, thậm chí cũng đã bắt đầu khâm phục Lạc Dịch Bắc.

"Phương tiểu thư?" Lạc Dịch Bắc thấy cô đang ngăn ra đó, không nhìn được lại gọi cô một tiếng.

Phương Trì Hạ định thần lại, lúc này ngược lại rất phối hợp với anh, ngoan ngoãn đi đến, cầm bình trà lên bắt đầu châm trà cho anh.

"Nhiệt độ được chưa?" Pha xong một ly chuyên cho anh, ngón tay giúp anh kiểm tra nhiệt độ của ly trà, thái độ phục vụ của cô đặc biệt tốt.

Phương Phi ở bên cạnh nhìn đến răng ngựa ngựa.

Lạc Dịch Bắc cầm trà mà cô đưa sang, khẽ nhấp một ngụm, ánh mắt đột nhiên nhìn sang Diệp Vân.

Diệp Vân bị anh nhìn đến giật mình, sống lưng bỗng nhiên cứng đơ, cả người lập tức đứng thẳng lên một chút, "Cậu Lạc, xin hỏi cậu đến là để..."

Bà ta thật ra vẫn có hơi mong đợi Lạc Dịch Bắc là đang nể mặt Phương Trì Hạ, đến đây giúp đỡ Phương gia.

Nhưng mà, sau khi anh vừa xuất hiện, bầu không khí trên người quá kịch liệt, Diệp Vân thấy từ khi anh ta vào nhà, không khí cả căn phòng như đã giảm đi vài độ vậy, xương cốt đều lạnh.

Diệp Vân bị khí thế của anh làm cho kinh sợ, ngay cả chút hi vọng nhờ anh giúp đỡ đều không dám nghĩ bừa nữa.

Năm ngón tay thon dài xương xương của Lạc Dịch Bắc cảm lý trà lên uống, khẽ mất khẽ nghiêng sang, ánh mắt hồ hững liếc sang cô, nhìn chăm chăm cô rất lâu, từ trong ngực lấy ra một cây viết, viết soạn soạn một tờ chi phiếu, đưa cho bà ta.

Diệp Vân ngẩn người, quay sang nhìn lên chi phiếu một cái, thoáng thấy trên đó chín con số 0, đôi mắt cũng sáng lên không ít.

Lạc Dịch Bắc đẩy chi phiếu về hướng bà ta, đứng dậy, kéo Phương Trì Hạ vào trong lòng, lạnh nhạt buông ra một câu, "Một tỷ, chi phí nuôi dưỡng cô ấy trả Phương gia mấy năm nay, đã đủ chưa?"

Ngừng một chút, lại thêm một câu, "Từ nay về sau, cô ấy và Phương gia không còn một chút quan hệ nào!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 363: Từ nay về sau, em chỉ thuộc về tôi

Phương Trì Hạ ngẩn người, gương mặt cứng đơ ngẩng lên, ánh mắt không thể tưởng tượng nổi nhìn về phía anh.

Diệp Vân, dường như đã ngốc ra, bỗng nhiên nhận được nhiều tiền như thế, trong đầu trống rỗng được một lúc, định thần lại, mặt cũng nở nụ cười tươi rói, "Đủ rồi, đương nhiên đã đủ, cảm ơn cậu Bắc!"

Đôi mắt của bà ta từ đầu đến cuối đều nhìn chăm chăm tờ chi phiếu, tầm nhìn giống như bị băng dính dán lên đó vậy, chưa từng rời đi.

Bà ta như vậy, Phương Trì Hạ nhìn đến trong mắt toàn là châm biếm.

"Lời đã nói ra, tốt nhất nhớ kĩ. Sau này, người trong nhà xảy ra bất cứ chuyện gì, đừng đến tìm cô ấy nữa, cô ấy với ngôi nhà này đã không còn bất kỳ quan hệ nào!" Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nói lại lần nữa.

"Được, được, tôi biết rồi." Diệp Vân gạt đầu như gà mổ.

Lạc Dịch Bắc buông đôi tay đang đè lên tâm chi phiếu đó, nắm cổ tay của Phương Trì Hạ, kéo cô mắt nhìn thẳng mà đi ra khỏi nhà.

Người của nhà này căn bản không có tình cảm gì với Phương Trì Hạ, Phương Trì Hạ và Phương gia thoát ly quan hệ, thật ra ngược lại không cảm thấy đau lòng.

Chỉ là, nghĩ đến cô hoàn toàn rời khỏi Phương gia, lại có thể thông qua phương thức như thế này, điều này khiến cô có hơi hụt hẫng.

Lạc Dịch Bắc đưa cô thản nhiên rời khỏi phương gia, lúc sắp đi đến trước xe, bước chân thỉnh thoảng dừng lại, nghiêng đầu sang, ánh mắt của anh rơi trên mặt của cô.

Phương Trì Hạ ngẩn người, mắt nhìn lên, tầm nhìn lạng lẽ nhìn về phía anh.

"Sau này, em chính là của tôi!" Lúc này ở trong nhà anh còn lạnh lùng, khi nói câu này, đáng vẻ nhường như còn rất thích thú.

Ngừng một chút, ngón tay giữ cằm của cô, lại thông thả thêm một câu, "Chỉ thuộc về một mình tôi, nhớ đó!"

Phương Trì Hạ ngẩn ra, ngược lại không ngờ rằng anh sẽ đột ngột nói ra một câu như thế.

Lời nói của anh rất bá đạo, nhưng mà, nghĩ lại hình như thật sự là như vậy.

Rời khỏi Phương gia, thế giới của cô, hình như toàn bộ chỉ còn liên quan đến anh.

Ít ra, điều có ích trong hôn nhân bốn năm của hai người là như vậy.

Không phản bác lời nói đó của anh, nghĩ đến nguyên nhân anh đột nhiên sang đây, Phương Trì Hạ ngẩng đầu lên hỏi, "Anh đến đây, chính là vì chuyện này?"

Cô không ngờ rằng Lạc Dịch Bắc sẽ vì để cô tránh khỏi bị người của Phương gia làm phiền, lại có thể làm ra những việc vừa này.

Thật ra, trong lòng Phương Trì Hạ có hơi cảm động, có điều, vừa nghĩ đến chiếc nhẫn cưới kia, tâm trạng này, lại bị cô gạt bỏ.

Lạc Dịch Bắc không thừa nhận, nhưng cũng không phủ nhận, chỉ là hồ hững nói, "Lên xe thôi."

Phương Trì Hạ không nói gì nhiều, theo anh ngồi lên xe.

Rời khỏi Phương gia, Lạc Dịch Bắc đưa cô về thẳng biệt thự của hai người.

Phương Trì Hạ sau khi về nhà thì cầm một quyển sách ở trường đi lên trên sân thượng.

Một mình ngồi trên ghế treo vừa khẽ đu đưa, cô vừa lật sách ra đọc chậm rãi.

Thiên bẩm của cô ở phương diện ngôn ngữ đặc biệt cao, muốn rèn luyện nắm bắt một môn ngoại ngữ, rất nhiều người có thể mấy năm cũng không cách nào làm được, nhưng mà cô lại chỉ cần vài tháng.

Đây là nguyên nhân mà số lần cô đến trường điểm danh không nhiều, nhưng vẫn ưu tú như vậy.

Lạc Dịch Bắc dựa vào cửa lạng lẽ nhìn cô trên sân thượng, nghĩ đến cuộc gọi không được anh trả lời kia, chân mày của anh khẽ nhíu lại.

"Tôi hôm qua, thật ra..." Đôi môi mấp máy, định giải thích, nhưng mà, vừa mới mở miệng, Phương Trì Hạ cũng không biết là có tình hay không, đột nhiên quay người sang ôm Đoàn Đoàn dỗ dành.

"Đoàn Đoàn, em xem em, hai ngày nay lại lên cân rồi." Vỗ vỗ cái bụng của Đoàn Đoàn, cô tự nói chuyện một mình với nó.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi đến, bá đạo đè cô ở trên ghế, gương mặt tuần tú nghiêng sang cô, "Tôi đang nói chuyện với em."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 364: Vẫn luôn thích anh ấy

mặt của cô.

Tư thế như thế, khiến Phương Trì Hạ muốn làm ngơ anh cũng khó.

Nghiêng đầu sang, ánh mắt của cô rơi trên gương mặt của anh, chờ phần sau câu nói của anh.

"Tôi hôm qua..." Lạc Dịch Bắc vừa định mở miệng, Đoàn Đoàn nằm trong lòng Phương Tri Hạ đột nhiên nhảy vọt ra, bổ nhào lên vai của anh.

Đoàn Đoàn vẫn luôn thích anh hơn, có thể so với thích Phương Tri Hạ còn thích hơn, hành động nhảy ra này, bổ nhào đến đặc biệt mạnh, cơ thể giống Anh dùng cơ thể chặn cô lại, Phương Tri Hạ bị anh giam cầm giữa ghế và người anh, xung quanh toàn là hơi thở của anh, gương mặt của hai người còn rất gần nhau, gần đến hơi thở của anh đều có thể phả lên trên như quả thị nhỏ vậy, đụng phải cơ thể của anh, móng vuốt không ngừng cào vai của anh.

Lạc Dịch Bắc nhủ mảy lại, có hơi bức mình gát nó ra, không đẩy ra được, ngón tay xách phần thịt ở sau gáy nó, tay ném ra sau, cơ thể mập ú của Đoàn Đoàn bị anh thẳng tay ném đi.

Bịch!

Trên bãi cỏ truyền đến tiếng ngã nặng nề, kéo theo tiếng lấp bắp "meo ư" của Đoàn Đoàn.

"Sao anh lại có thể như vậy? Anh làm nó đau rồi!" Phương Tri Hạ đau lòng, đẩy anh ra chạy đến.

Cong lưng bé Đoàn Đoàn ở trên bãi cỏ lên, giúp nó kiểm tra một chút chỗ này, kiểm tra một chút chỗ kia, mắt lại nhìn chăm chăm, nhẫn nại giúp nó sửa lại đám lông bị dính một chút cỏ khô.

Lạc Dịch Bắc vài bước đi đến, đứng ở trước mặt cô, cong lưng xuống, ngón tay giữ lấy cằm của cô, để mặt cô hướng ngay về mình, "Lúc này tôi nói..."

Câu nói này, vừa mở miệng, tay của Phương Tri Hạ đã đột nhiên giữ lấy cổ tay của anh, há miệng, cắn mạnh lưng bàn tay của anh một cái, "Không biết làm phiền người ta làm việc như thế rất bất lịch sự sao?"

Hành động của cô vô cùng bất ngờ, Lạc Dịch Bắc thậm chí không ngờ đến cô sẽ đột nhiên làm ra hành động như thế, để mặc cô, nhất thời vẫn chưa lấy tay ra.

"Lịch sự?" Anh dường như cảm thấy lời nói của cô rất mực cười.

Đối với cô cần lịch sự ư?

Lạc Dịch Bắc không tài nào tưởng tượng nổi cuộc sống vợ chồng lịch sự là như thế nào.

Buổi tối khi làm những chuyện đó có cần anh lịch sự không?

Phương Tri Hạ cũng không mong đợi một người đã quen bá đạo nghe hiểu những lời vừa này của cô, quay người, nghiêng đầu định tiếp tục giúp Đoàn Đoàn chải lông, Lạc Dịch Bắc đột nhiên cúi người trước mặt cô, ngón tay nâng chiếc cằm nhỏ nhắn của cô lên, môi cắn ngay môi của cô.

Cái anh dùng là cắn, dường như là đang trả thù hành động vừa này của cô, lại giống như đang bức mình không vui vì bị cô làm ngơ.

Phương Tri Hạ sửng sốt, định đẩy anh ra, tay vừa nâng lên, Lạc Dịch Bắc lại thuận thế giữ lấy cổ tay của cô.

Anh cắn rất hung bạo, giống như muốn nghiền nát môi của cô vậy, Phương Tri Hạ đau đến bắt đầu rên ư ừ.

"Đau đó, đau, anh nhẹ một chút!"

"Nhẹ một chút!"

Tay nắm thành nắm đấm, thuận thế đâm lên vai anh một cái, cơ thể cự lại anh định đẩy anh ra, động tác của Lạc Dịch Bắc đột nhiên tự mình chậm lại.

Cái cắn cuộn trào mãnh liệt, không biết như thế nào, đột nhiên đã thay đổi cảm giác, trở thành cái hôn dịu dàng ôn nhu.

Động tác, còn rất chậm rãi, chậm đến lẳng lặng.

Phương Tri Hạ có hơi không chịu nổi anh, thứ đây ra, không đẩy được, tay chống trên bãi cỏ, cơ thể của cô đột nhiên cong về sau, cánh tay vòng lấy cổ anh, đưa anh nghiêng về cô, sau đó làm 1 hành động khiến anh bất ngờ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bà Đạo Súng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 365: Một ngón tay bóp chết cô

"Anh đừng động đây!" Hai cánh tay quấn quanh cổ của anh, cơ thể của Phương Tri Hạ đột nhiên quay sang một chút, hoán đổi vị trí của hai người, cô đè lên trên người của anh.

Lạc Dịch Bắc giả vờ bình thản nhìn cô, đối với hành động như thế này của cô, có hơi bất ngờ, thậm chí có chút mong đợi.

"Thật ra, tôi chỉ là định..." Cơ thể của Phương Tri Hạ bò xồm trên người anh, gương mặt từ từ nghiêng về phía anh, cách mũi anh gang tấc thì dừng lại, môi khẽ lướt qua trên môi của anh, thừa lúc Lạc Dịch Bắc không để ý, cô đột nhiên cắn mạnh môi của anh một cái.

"Chỉ là định có qua có lại mà thôi." Không biến đổi sắc mặt quan sát nét mặt của anh, cơ thể của cô nhanh chóng rời khỏi người của anh, nhanh chóng trước khi anh nói điện, cô bò dậy từ trên mặt đất, thoáng cái đã chạy vào trong nhà.

Cô chạy rất nhanh, chỉ trong chớp lát đã không thấy bóng dáng đâu.

Lạc Dịch Bắc không đổi sắc mặt nhìn về hướng cô biến mất, khóe mắt co rút một cái, thông thả đi vào trong.

Lúc vào trong nhà, Phương Tri Hạ đã đi lên lầu.

Lúc Lạc Dịch Bắc đi lên theo, Cô đang chuẩn bị đóng cửa.

Bỗng nhiên nhìn thấy anh xuất hiện, cô dường như ngăn ra được một lúc, sau đó, động tác cứ đứng hình như vậy.

Lạc Dịch Bắc chống tay lên cửa, đẩy cửa ra, cả người chen vào trong.

Thân người của anh vốn đã rất cao, đứng trước mặt Phương Tri Hạ như thế, khiến Phương Tri Hạ có cảm giác bị chèn ép gấp đôi.

Anh nhìn cô, ánh mắt âm u.

Phương Tri Hạ sau đám cưới làm ra nhiều chuyện chống lại anh, thấy anh đuổi đến, chỉ xem như anh tìm cô tính sổ, kéo anh lùi về sau hai bước, cơ thể dựa vào tường, tay vịn vào vai anh, chiếc cằm xinh đẹp nâng lên, "Tôi biết anh nhất định nuốt không trôi giọng điệu lúc này, nếu như thích loại giọng điệu cường bạo trong hôn nhân này, anh muốn như thế nào thì cứ trực tiếp làm vậy."

Khóe mắt Lạc Dịch Bắc co rút một chút, ánh mắt nhìn cô tràn đầy khinh thường.

Chỉ với cô mà có thể khiến anh nuốt không trôi?

"Có tin là tôi một ngón tay thì có thể làm chết cô không?" Cánh tay Lạc Dịch Bắc chống ở hai bên người của cô, lời nói ra rất ngạo mạn, rất hung hăng, còn rất thô tục.

Ý của anh thật ra là, định một ngón tay bóp chết cô, còn dễ hơn bóp chết một con muỗi.

Nhưng mà hình như Phương Tri Hạ đã nghĩ sai, ngăn người nhìn anh, mặt đỏ lên, sau đó đột nhiên không nói nữa.

"Cuộc gọi tới hôm qua, thật ra..." Lạc Dịch Bắc rất hài lòng thấy đã cô yên lặng, tay chống lên bức tường ở hai bên người của cô, dường như là định giải thích.

Nhưng mà, nghĩ đến hàng loạt hành động làm nger của cô khi này, lại cảm thấy lời nói của bản thân hoàn toàn không cần thiết.

Cho là cô đối với cái gì thì thái độ cũng không đau ngứa, nói không chừng cô còn không quan tâm.

Nghĩ như thế, những lời đang dở của Lạc Dịch Bắc, bị nghẹn lại.

"Không có gì, tôi bảo người hầu chuẩn bị bữa tối." Bỏ cô ra, anh xoay người đi xuống lầu.

Phuong Trì Hạ dõi mắt theo bóng lưng rời đi của anh, ánh mắt dường như âm u.

Ngày hôm sau là ngày làm việc, Phuong Trì Hạ đến rất sớm, vẫn là không chung xe với Lạc Dịch Bắc.

Đến đó chưa đầy nửa tiếng, Tô Nhiễm cũng đã đến, vẫn là đi cùng Lạc Dịch Bắc.

Đồng hành, còn có vài người của Lạc gia, Sa Chức Tinh, tiểu Tà, Lạc Hi Thần.

Tô Nhiễm khoác tay Lạc Dịch Bắc đi lướt qua người Phuong Trì Hạ, đẩy cửa phòng làm việc của Lạc Dịch Bắc ra đi thẳng vào trong, cảm giác ấy, tự nhiên như ở nhà.

Sau khi một chân thon dài của Lạc Dịch Bắc đều đã bước vào, bước chân thỉnh linh dừng lại.

Tầm nhìn của anh bình thản nhìn về hướng của Phuong Trì Hạ một cái, vốn là định xem phản ứng của cô, nào ngờ cô giống như không có việc gì, vẫn vùi đầu lo làm việc của mình, mặt thậm chí còn không ngẩng lên lấy một lần

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [EbookFull.Net](#).

Chương 366: Thích thì phải giành lấy

Lạc Dịch Bắc chau mày lại, lạnh lùng thu tầm mắt về.

Tiểu Tà đứng gần đó, không dỗi sắc mặt nhìn cảnh ở đây, cười đến híp cả mắt, cũng không biết trong đầu óc nhỏ đã nghĩ đến những thứ gì.

Sa Chức Tinh cũng ở bên cạnh, mỉm cười nhìn cảnh này, dường như đang trầm tư chuyện gì đó.

"Đi thôi!" Lạc Hi Thần không phải người thích xem kịch, kéo tay của bà ta, đưa bà đi về hướng phòng làm việc ở lầu trên.

Trong một khoảnh khắc, người của lạc gia chỉ còn lại một mình tiểu Tà.

Tiểu Tà đến trước bàn làm việc của Phuong Trì Hạ, khuỷu tay chống lên trên bàn của cô, ở trước mặt cô lắc lư qua lại trò chuyện với cô, "Chị xem chị, lại không đứng nữa rồi, chị như thế này, còn muốn hy vọng có được anh trai em, e rằng vẫn chưa có được, sớm muộn thì đã bị người khác cướp đi rồi!"

Nó mới 7 tuổi, cũng không biết đi đâu học nhiều suy nghĩ người lớn như thế, lời nói ra, giống hệt ông cụ non vậy.

Phuong Trì Hạ đối với nó vô cùng cạn lời, nhưng mà lại không giải thích.

Nó nói là hy vọng thì là hy vọng đi!

"Chị biết người bên trong kia có quan hệ gì với anh trai em không?" Tiểu Tà lại nói.

"Quan hệ gì?" Kỳ thực tâm tư Phuong Trì Hạ căn bản không đặt vào lời nói của nó, nhưng vẫn là trả lời nó cho có.

Tiểu Tà di chuyển cái ghế đặt gần cô, nhấc chân lên ngồi xuống, tiếp tục trò chuyện với cô, "Thanh mai trúc mã, hiểu chứ?"

Phuong Trì Hạ ngẩn ra, bàn tay lật giở tài liệu đông cứng lại.

"Thanh mai trúc mã có nghĩa là gì biết không? Thanh mai trúc mã không phải thứ thứ đều đơn giản mà gì gì gì đâu? Nguy hiểm nhất chính là thanh mai, biết không? Sao chị không có chút ý thức cạnh tranh gì hết?" Về mặt tiểu Tà hận cô không biết tranh giành.

"Tranh cái gì mà tranh?" Phuong Trì Hạ rất không biết nói như thế nào với nó.

Căn bản đã không phải là đồ của cô có cái gì đáng tranh?

"Chị, chị..." Tiểu Tà bị cô làm giận đến phồng má, khuôn mặt nhỏ bị nén đến đỏ cả lên.

"Em nên xem nhiều sách trẻ con, chuyện của người lớn đừng quán nhiều như thế." Phuong Trì Hạ cúi mắt, cầm tài liệu tiếp tục đọc một mình.

Thái độ của cô chính là đối với cái gì cũng không đau ngứa, để mặc xung quanh xảy ra chuyện gì cũng không làm dậy được ngọn sóng trong lòng cô.

Tiểu Tà đối với cô hận đến có chút răng ngựa ngứa, mà lại chẳng biết làm sao.

"Đi xem hoạt hình đi! Chị làm việc rồi." Phuong Trì Hạ đẩy đẩy nó.

Tiểu Tà lườm cô một cái, tay nhỏ để thắt lưng bước đi.

Phuong Trì Hạ lại tiếp tục làm việc được một lúc, cửa phòng của Lạc Dịch Bắc đột nhiên mở ra.

"Phuong tiểu thư, vào đây một chút!" Đứng ở ngoài cửa, anh vẫy tay với cô ở bên ngoài.

Phuong Trì Hạ nghĩ đến Tô Nhiễm vẫn còn ở bên trong, có hơi chán chừ.

Nhưng vừa nghĩ đến thân phận trợ lý của bản thân, vẫn là đứng dậy đi vào, "Được."

Sau khi Lạc Dịch Bắc gọi cô vào trong, một mình lười nhác ngồi trên chiếc ghế quay kiểu Pháp, lại ra lệnh cô pha cà phê, "Hai ly, khẩu vị của tôi, cô biết."

"Được." Phuong Trì Hạ lúc đi theo anh vào đây thì đã không nghĩ sẽ là chuyện tốt lành, đề nén tính khí lại, rất có tác phong nghề nghiệp mà nghe theo dặn dò của anh giúp anh bắt đầu pha.

Tô Nhiễm đang ngồi trên chiếc xe-pha bên cạnh cô, tru nhả lại kiểu ki uyển chuyển, cái gì gọi là khuôn mẫu tiểu thư khuê các, ở trên người cô ta là sự giải thích rất tốt.

Cô ta đang không dỗi sắc mặt mà nhìn Phuong Trì Hạ, con người trong sáng thế híp lại, cũng không biết đang nghĩ những gì.

"Cô Tô, ly này là của cô," Phuong Trì Hạ pha xong hai ly, đưa một trong số đó chuyển cho cô ta.

"Cảm ơn." Tô Nhiễm nhẹ giọng trả lời, bụng cà phê khẽ nhấp một ngụm, lại đặt ly cà phê về chỗ cũ, "Ngại quá, tôi không thích thêm đường."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 367: Tuổi thơ ngọt ngào

"Được, tôi giúp cô pha một ly khác." Phương Tri Hạ ngẩn người, đổi ly khác, lại pha thêm một ly.

"Lạc tiên sinh, đây là của anh." Bưng ly còn lại đi về phía Lạc Dịch Bắc, để trên bàn làm việc của anh, quay người, định rời đi, Lạc Dịch Bắc lấy một đồng tài liệu ở gần tay mình đặt trước mặt cô, hồ hững lên tiếng, "Các bảng số liệu này, giúp tôi kiểm tra lại."

Chông sỏ sách rất cao, cũng không biết là đã chất đống được bao nhiêu tháng, cả đống chữ số chẳng chịt khiến người khác đau đầu chóng mặt.

Lúc Phương Tri Hạ nhìn một chồng dày cộm đó, nắm đầm đều đã nắm lại, có điều, sao cùng lại chậm chậm buông ra.

"Được." Cô hôm nay dường như vô cùng nhẫn nại, lại bị Lạc Dịch Bắc kéo cổ tay lại, "Cứ xem ở đây."

Phương Tri Hạ ngẩn ra, ánh mắt lướt về phía anh, đối với hành động của anh có hơi bực mình.

Anh và nhân tình hẹn nhau thì thôi đi, tại sao còn thêm cô vào?

"Có ý kiến gì à?" Ánh mắt Lạc Dịch Bắc thông thả ngẩng lên, giọng điệu bình thản.

Trong lòng Phương Tri Hạ rất bực tức, nhưng chỉ để trong lòng, trên mặt vẫn như không có chuyện gì.

"Không có." Lạnh nhạt phủ định, cô kéo cái ghế đến ngồi cạnh anh.

Lạc Dịch Bắc không quân cô nữa, mà là nghiêng đầu tiếp tục nói chuyện với Tô Nhiễm.

"Dịch Bắc, chỗ này của anh thay đổi rất nhiều, em nhớ từ trước kia mỗi lần đến, chỗ này của anh đều không có tươi mát như thế." Tô Nhiễm nhìn nhìn phòng làm việc của anh, giọng nói bình thản, dịu dàng, cho dù Phương Tri Hạ Là phụ nữ, cũng cảm thấy đặc biệt êm dịu.

Trong phòng làm việc của Lạc Dịch Bắc có thêm rất nhiều chậu cây nhỏ, Phương Tri Hạ khi rảnh chuẩn bị cho anh, còn cắm vài bình hoa tươi.

Là hoa cắm từ cầu xinh đẹp, tràn đầy sức sống, khiến cho căn phòng làm việc vốn đầy vẻ cương nghị, điểm tô sắc điệu mềm mại thêm vài phần.

Lạc Dịch Bắc ngược lại không để ý chuyện này, chủ yếu là mắt nhìn của Phương Tri Hạ cũng tạm, trang trí vài món đồ, cho dù phong cách của anh khó khăn như thế, cũng có thể nhìn vào mắt.

Vậy nên, gặp phải chuyện nhỏ này, Lạc Dịch Bắc đều để mặc cô tự do.

Tô Nhiễm hỏi như thế, Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, chỉ là "ừ" một tiếng.

Ngược lại Phương Tri Hạ ở bên cạnh nghe ra rất chói tai, trước kia mỗi lần đến?

Vẫn từng đến rất nhiều lần ư?

Tô Nhiễm bưng cả phê khê nhấp một ngụm, tiếp tục trò chuyện mai mễ với Lạc Dịch Bắc, "Dịch Bắc, lúc nào chúng ta đến nhà thăm ông nội đi, đã đến nhiều ngày như thế, em vẫn chưa sang hỏi thăm ông cụ."

"Được." Lạc Dịch Bắc vui vẻ đồng ý.

"Đúng rồi, ông nói thích nhất là ngọc chạm khắc đúng không? Em nhớ lúc nhỏ có một lần anh không cẩn thận làm vỡ một con tỳ hưu, lúc ấy ông không biết đau lòng bao nhiêu, giận đến xem chút bất anh nhật những mảnh vỡ lên dán lại..."

"Ha ha, chuyện lần đó thật ra rất vui, rốt cuộc thế nào lại bị em phát hiện."

"Chuyện thuở nhỏ vẫn còn rất nhiều, còn có chuyện cái ngọc tháp trước đây cũng vậy, còn nữa..."

Cô ta nói rất nhiều, ban đầu nói về lúc nhỏ Lạc Dịch Bắc nghịch ngợm đến sắp chết, sau đó cứ nói cứ nói, không biết thế nào thì đã nói đến chuyện hồi nhỏ của hai người.

Cái gì mà Lạc Dịch Bắc có lần ngã xuống hồ, còn có cái gì mà cô bị thương anh công cô ta đi một đoạn đường rất dài, còn có anh vì cô ta, cãi nhau với ông nội vân vân.

Phương Tri Hạ vẫn còn ở trong phòng, bị Lạc Dịch Bắc nhất quyết yêu cầu ở lại, lúc này đang dùng ánh mắt như bói móc nhìn chòng chọc vào đồng chữ chỉ chít, ngược lại hai người ở bên kia lại vẫn chuyện trò vui vẻ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 368: Cả thế giới đều biết hai người thân mật bao nhiêu

Trong lòng Phương Tri Hạ có hơi bực mình.

Muốn nói hai người lúc nhỏ thanh mai trúc mã bao nhiêu, hồn nhiên vui tươi bao nhiêu, cứ nói chuyện của hai người đi, tại sao còn đề cô ở lại đây cố tình nghe thấy.

Sự cả thế giới không biết cả hai người trước đây thân mật bao nhiêu à?

Còn không biết xấu hổ ở trước mặt người vợ chính thức là cô đây!

Phương Tri Hạ lúc này bị cả đống chữ số chẳng chịt gây vò đến phát điên lên, cũng không quân Lạc Dịch Bắc đang ở bên cạnh cô, cô đột nhiên buông ra một câu, "gian phu d â m phụ!"

Bốn chữ rất rõ ràng, âm lượng không cao, từ chỗ của Tô Nhiễm có thể không nghe thấy.

Nhưng mà, thính giác của Lạc Dịch Bắc vốn rất nhạy, lại thêm vào ngồi cạnh Phương Tri Hạ, tự nhiên mà nắm bắt được.

Sắc mặt trầm lại, gương mặt của anh có hơi méo mó.

" hương Tiểu Thư, em nói cái gì?" Khóe môi lạnh lùng cong lên, anh âm trầm hỏi.

"Không nói gì." Phương Tri Hạ bình tĩnh trả lời anh một câu, cúi đầu tiếp tục đấu tranh với một đồng chữ số.

Lời của cô, sóng nổi lên cũng không sợ, cảm giác ấy, giống như thật sự chưa từng nói qua vậy.

Lạc Dịch Bắc không đổi sắc mặt nhìn cô như vậy, chỗ cong lên của khóe môi, đã càng lạnh thêm.

Món nợ này trở về hằng tính sổ với cô!

Phương Tri Hạ tiếp tục đọc một chồng dày cộm bảng số liệu kia.

Giữa chừng bị cô ta gián đoạn, Lạc Dịch Bắc và Tô Nhiễm vẫn luôn nói chuyện trong phòng yên lặng được một lúc, nhưng cách chưa đầy một phút, giọng nói của Tô Nhiễm lại vang lên lần nữa.

Việc cô ta nói toàn là chuyện lúc nhỏ với Lạc Dịch Bắc, chuyện của hai người rất nhiều, dường như nói thế nào cũng không nói hết vậy.

Giọng nói của cô thật sự đặc biệt hay, lúc nói chuyện tốc độ rất từ tốn, dịu dàng nhẹ nhàng, rất êm tai.

Tuy vậy, Phương Trì Hạ đang làm công việc kiểm tra là số liệu, vừa không cẩn thận dễ thất thần, thì dễ gây ra sai lầm.

Mà giọng nói của Tô Nhiễm lại không ngừng vang lên ở bên tai cô, ồn đến cô nhìn sai mấy lần, không thể không xem lại lần nữa.

Phương Trì Hạ có hơi bức mình, cô cũng không biết bản thân bị gì nữa, ngẩng đầu lên, cô đột nhiên nhìn thẳng Tô Nhiễm lạnh lùng nói, "Xin yên lặng một chút có được không? Cô làm phiền đến tôi rồi!"

Giọng nói rất nhẹ, không mang theo một chút tâm trạng cá nhân nào, hoàn toàn là nhắc nhở.

Tô Nhiễm ngăn người, bị một trợ lý nói như thế, sắc mặt có hơi ngại ngùng, ánh mắt sau cùng chuyển sang Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc lần này ngược lại không nổi giận, tâm trạng dường như còn cực kỳ tốt, thậm chí cũng không khiển trách Phương Trì Hạ không biết trên dưới.

Ngoài cửa, một tiếng gõ cửa đột nhiên truyền đến.

Tiếp theo là giọng nói của Sa Chức Tinh, "Dịch Bắc, mở cửa!"

Lạc Dịch Bắc đứng dậy, đi đến vài bước, mở cửa cho bà ta.

Sa Chức Tinh cũng không đi vào, chỉ là đưa cho anh một chiếc áo khoác nữ, "Của Nhiễm Nhiễm, tối vài ngày trước hơn 12 giờ mẹ khoác theo về nhà với con, giúp mẹ nói cảm ơn với con bé."

Trong tay của bà ta đang cầm một chiếc áo khoác vô cùng mỏng manh, màu sắc rất thanh nhã, rất nữ tính, xem ra chính là phong cách của Tô Nhiễm.

Giọng nói của Sa Chức Tinh vang lên còn có chút cao, lúc nói chuyện, ánh mắt không dời sắc mặt hướng về phía của Phương Trì Hạ liếc nhìn một cái.

Phương Trì Hạ là người rất thông minh, lời của Sa Chức Tinh, định gửi đến thông tin quan trọng, cô trong chốc lát đã nhận được.

Giương mặt khẽ cúi từ từ ngẩng lên, ánh mắt của cô bỗng nhiên rơi trên mặt của Lạc Dịch Bắc.

Tối vài ngày trước hơn 12 giờ, anh và Sa Chức Tinh rời khỏi chỗ của Tô Nhiễm?

Đêm đó hai mẹ con đều ở đó?

Vài ngày trước tối đó gọi điện cầu cứu Lạc Dịch Bắc bị Tô Nhiễm nghe máy, cô vẫn luôn tưởng là, Lạc Dịch Bắc đang một mình ở với nhân tình..

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 369: Nhẫn cưới đều đã chuẩn bị rồi

Lời của Sa Chức Tinh, khiến Phương Trì Hạ nửa ngày cũng chưa định thần lại.

Lạc Dịch Bắc rất lạnh lùng liếc cô một cái, cảm áo khoác làm như không có chuyện gì đi vào.

Phương Trì Hạ ngăn ra được một chút, vút bỏ suy nghĩ lại tiếp tục khổ sở với một đồng chữ số.

Cô chỉ hơi bất ngờ, nhưng mà, nghĩ lại, tối đó anh và Tô Nhiễm có ở cùng hay không, lại có liên quan gì đến cô?

Nhẫn cưới đều đã chuẩn bị xong rồi, cho dù cùng nhau qua đêm cũng là chuyện rất bình thường.

Lạc Dịch Bắc sắp xếp cho Phương Trì Hạ kiểm tra một đồng số liệu, thật ra là có ý định để cô ở chỗ này.

Kiểm tra số liệu là một công việc vô cùng nườm rã, anh lấy ra lại rất nhiều.

Nào ngờ trong phòng sau khi vừa yên tĩnh trở lại, Phương Trì Hạ soạn soạn giờ rồi lại giờ, công việc mà người khác có thể mất cả ngày trời cũng không chắc có thể hoàn thành, cô dùng chauw tới hai tiếng thì đã giải quyết toàn bộ.

"Đã kiểm tra xong rồi, các chỗ sai sót, tôi đã ghi chú vào, anh xem thử. Nếu như không có chuyện gì, tôi xin đi ra trước." Đưa một đồng số sách cho anh, Phương Trì Hạ đứng dậy, không chờ anh giao phó mệnh lệnh khác, quay người đi thẳng ra ngoài.

"Trợ lý mới của anh?" Ánh mắt của Tô Nhiễm nhìn theo bóng dáng cô chuyển động, nhìn cô đóng cửa lại, ánh mắt thờ ơ nhìn về phía Lạc Dịch Bắc.

"Ừ." Lạc Dịch Bắc chỉ là hồ hững trả lời câu một tiếng, Phương Trì Hạ Vừa rời khỏi, sự chú ý của anh cũng chuyển sang công việc của mình.

Thái độ của anh, trước sau đều thay đổi rất lớn, vừa nãy còn trò chuyện nhiệt tình với Tô Nhiễm, cảm giác giống hệt hai người thân thiết biết bao, Phương Trì Hạ vừa quay người bỏ đi, anh lại khôi phục về lạnh lùng thường ngày.

Anh như thế, khiến Tô Nhiễm cảm thấy mình giống như cùng anh diễn một vở kịch, khán giả vừa bỏ đi, kịch cũng hạ màn.

"Trước đây anh không thích dùng trợ lý nữ." Tô Nhiễm nhìn chăm chăm anh hồi lâu, lại nói.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô một cái, giọng nói lạnh nhạt, "Thói quen thì có thể thay đổi."

"Là từ chỗ cô ấy bắt đầu đúng không?" Tô Nhiễm khóc miệng co rút một chút, lại hỏi.

"Lần này em về nước là vì nghiệp vụ gì?" Tránh câu hỏi của cô, Lạc Dịch Bắc bỏ tài liệu trong tay xuống, bình thản hỏi.

"Chuyện vốn đang trong nước của Tô gia, có thể sẽ ở trong nước một khoảng thời gian rất dài." Tô Nhiễm trả lời.

"Anh biết rồi, có chỗ nào cần giúp đỡ, có thể tìm cha anh." Lạc Dịch Bắc bình thản trả lời câu một tiếng, tiếp tục làm việc của mình.

Điều anh nói là, có gì cần giúp đỡ, bảo cô tìm Lạc Hi Thần, mà không phải là anh.

Anh như thế, khiến trong lòng Tô Nhiễm thất lại một thất.

Anh như vậy là đang tránh chuyện gì ư?

Trong phòng làm việc lớn, sau khi Phương Trì Hạ đi ra, lại giống như chuyện gì cũng chưa từng xảy ra mà làm việc của mình.

Lúc trà chiều, tiểu Tã chạy sang ngồi với cô rất lâu, kéo ghế đến gần cô, bộ dạng rất giống ông cụ non mà lên kế hoạch cho cô, còn liệt kê những cách lấy lòng Lạc Dịch Bắc cho cô.

Ví dụ như Lạc Dịch Bắc ghét điều gì, chỗ nào nhất định không được động vào, còn lúc Lạc Dịch Bắc thế nào thì là đang giận, để cô học cách xem mặt mà hành sự.

Tiểu Tà vì để giúp đỡ Phương Trì Hạ, thật sự được xem là đã phí hết tâm tư.

Đứa trẻ 7 tuổi, có lẽ đã lấy hết tất cả mọi thứ có thể nghĩ đến trong đầu cố gắng vắt óc suy nghĩ.

Cùng lúc đó, Phương Trì Hạ hình như đối với cái gì cũng không hứng thú, nó lại nói nhiều như thế, cũng không biết có được cô nghe vào không.

"Cô gái ngốc, tôi vừa nói nhiều như thế đã nghe hiểu chưa?" Tiểu Tà hận cô không tranh giành, tay đẩy đẩy cô từ nãy đến giờ cúi đầu làm việc của mình.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 370: Trì Hạ đã bị mắc mưu

"Em nói gì?" Mặt của Phương Trì Hạ ngẩng lên từ một đồng tài liệu, giống như mới vừa nghe thấy lời của nó vậy.

"Em nói, Tô Nhiễm buổi tối nhất định sẽ rời đi cùng với anh trai em, chúng ta đi theo." Tiểu Tà cười híp mắt trả lời.

"Theo cái gì mà theo? Có gì đáng theo đâu?" Nét mặt Phương Trì Hạ mang dáng vẻ không quan tâm.

"Vậy chị không đi, em đi, chị đi cùng?" Tiểu Tà cười híp mắt lại nói.

Phương Trì Hạ cạn lời với nó.

Câu này với câu trước của nó có gì khác nhau?

"Cứ quyết định như vậy đi." Tiểu Tà cười đến chân mày cong cong, trong phút chốc từ ghế nhảy xuống, quay người đi gọi điện cho Sa Chức Tinh.

"A lo, thím, lát nữa Hạ Hạ sẽ đưa con về, con sẽ không về cùng hai người nữa, thím và chú hai sau khi tan làm cứ về trước nhé, không cần đợi con." Nói với Sa Chức Tinh vài câu, nó tắt điện thoại.

Tốc độ của nó rất nhanh, bỏ lỏ ba la nói liền một mạch.

"A lo!" Phương Trì Hạ giật mình đến mặt biến sắc, định ngăn cản nó cũng không kịp.

"Đã tắt máy rồi!" Tiểu Tà nhún nhún vai, cắt chiếc điện thoại trẻ em thời thượng của mình lên.

Phương Trì Hạ kinh ngạc nhìn nó, tay vỗ vỗ đầu của nó một chút.

Cô như vậy có được tính là đã bị thằng nhóc này gạt bẫy không?

Tiểu Tà cùng đến với vợ chồng Sa Chức Tinh Lạc Hi Thần, bây giờ nó gọi điện báo hai vợ chồng đi rồi, mà Lạc Dịch Bắc hiển nhiên cũng sẽ không đi cùng nó.

Đây không phải có nghĩa là nó bám theo cô sao?

Phương Trì Hạ đối với việc theo dõi Lạc Dịch Bắc không có hứng thú, Lạc gia cô tránh còn không kịp, bây giờ tiểu Tà làm một mũi tên bắn trúng hai con chim, vừa để cô không thể không đi theo nó, lấy lý do đưa nó về nhà, khiến cô không thể không một lần đến Lạc gia!

Thằng nhóc này!

Phương Trì Hạ không dám tin bản thân lại có thể bị một đứa trẻ xoay chuyển như thế!

Tiểu Tà nhấc chân ngồi trên xô-pha cạnh đó, rất vô tội cười với cô.

"Tạm thời không tính toán với em." Phương Trì Hạ lờm nó một cái, tiếp tục làm phần việc của mình.

Lúc 5 giờ tối, như tiểu Tà suy đoán, Lạc Dịch Bắc cùng đi ra với Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm ra ra vào vào lúc nào cũng đều khoác cánh tay của anh, hai người giống hệt một đôi tình nhân vậy.

Rõ ràng hai ngày nay mới đến công ty hai lần, lại khiến đại bộ phận công nhân viên của Dung Hi đều đã nhớ gương mặt ấy của cô.

Từng lời đồn liên quan đến phu nhân mới sắp ra đời, thậm chí còn bùng nổ ở nội bộ Dung Hi.

Khi Lạc Dịch Bắc rời khỏi, tầm nhìn hướng về phía Phương Trì Hạ một cái.

Phương Trì Hạ ngẩng đầu lên, tầm mắt tạm thời giao với anh, lại nhìn nhìn Tô Nhiễm ở bên cạnh anh, không nói gì cả.

"Nhiễm Nhiễm, chúng ta đi thôi!" Thu về tầm mắt, Lạc Dịch Bắc và Tô Nhiễm sóng đôi bước đi.

"Tạm biệt anh!" Tiểu Tà ở đằng sau từ xa vẫy tay nhỏ với Lạc Dịch Bắc, gương mặt cười đến rất hồn nhiên.

Chờ đến khi bóng dáng của Lạc Dịch Bắc biến mất, dáng vẻ của nó vài bước đi theo ra ngoài.

Bây giờ đều đã tan làm rồi, người của Lạc gia điều đã đi rồi, trong điện thoại nó lại nói với Sa Chức Tinh là Phương Trì Hạ sẽ về cùng nó.

Phương Trì Hạ bây giờ, không nghĩ ngờ gì tương đương với người giám hộ của nó, nó vừa đi, cô cũng phải rời đi theo.

Thậm chí cũng không cần tiểu Tà hao phí miệng lưỡi như vừa này.

Cậu chủ nhỏ của Lạc gia đi ra, làm việc gì cũng rất có khuôn mẫu, sau khi lên xe, ra tay khá là hào phóng, đưa thẳng tờ một trăm đồng cho tài xế, "Không cần thối, theo sát chiếc Lamborghini ở trước là được."

Chiếc xe taxi mà hai người đang ngồi sau đó chạy khỏi Dung Hi, đi theo xe của Lạc Dịch Bắc, cuối cùng dừng lại ở một nhà hàng phương Tây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 371: Theo dõi cuộc hẹn của hắn

Tiểu Tà không theo vào, mà giống như paparazzi, trên cổ đeo kính viễn vọng, bắt động thanh sắc nhìn chăm chăm đôi kia trong nhà ăn.

Phương Trì Hạ ngồi cạnh, cũng chưa vào.

Mục đích của cô theo Tiểu Tá là để chăm sóc nó, nhưng mà, ở ngoài ngồi, ánh mắt vẫn không nhìn được nhìn vào trong.

Lạc Dịch Bắc cùng Tô Nhiễm ngồi quay lưng về phía kính, những nhân viên trong nhà hàng rất có cốt cách, trên bàn com bày hoa hồng, trông như nhà hàng tình nhân.

Tô Nhiễm vừa ngồi xuống, có nhân viên thân thiện đem ra bỏ hoa kiêu diễm trao cho cô.

Thế nhưng cô cũng không hẳn là vui vẻ, đặt sang một bên.

Tô Nhiễm toàn thân toát lên khí chất người phụ nữ nên có, hơn nữa lại lịch sự tao nhã, một cảm giác cao quý không nói nên lời, ngũ quan xinh đẹp, ngồi ở đó đẹp tựa như trạng thái về tình vậy, khiến người ta vô cùng thấy cảnh đẹp ý vui.

Phuong Trì Hạ lẳng lặng chăm chăm nhìn cô một hồi lâu, ánh mắt cứng đờ.

Phòng ăn và bãi đỗ xe hơi xa, không nghe được họ nói chuyện.

Trong phòng, Tô Nhiễm cũng không biết hàn thuyên gì với Lạc Dịch Bắc, mười giờ tối còn chưa hết.

Phuong Trì Hạ lại bất động thanh sắc nhìn hai người nọ, chỉ cảm thấy muốn chăm chọc Lạc Dịch Bắc: "Bình thường có thấy anh kiên nhẫn vậy đâu!"

"Chỉ nói gì vậy ạ?" Tiểu Tá còn đang dán mắt vào cửa sổ nhìn hai người, nghe cô nói, nghiêng đầu nhìn buồn bực hỏi.

"Không có gì, em cứ tiếp tục đi." Phuong Trì Hạ xoa đầu cậu, thu ánh mắt.

Trong phòng hai người vẫn còn ngồi, chẳng biết qua bao lâu, Tiểu Tá đã ngủ gục mất, cuối cùng dựa vai Phuong Trì Hạ mà ngủ.

Phuong Trì Hạ tưởng phải tự thân mang cậu nhóc đi, trong phòng ăn sau vài giờ, Lạc Dịch Bắc đi ra cùng Tô Nhiễm.

Phuong Trì Hạ ngồi trên xe, nghĩ là sau khi hai người đi cô cũng đi.

Nhưng lại xảy ra việc ngoài ý muốn là, Lạc Dịch Bắc bắt xe cho Tô Nhiễm rồi tự về, chưa từng tiễn cô.

Lạc Dịch Bắc như thế, làm cho Phuong Trì Hạ hơi khó hiểu.

Lạc Dịch Bắc đêm khuya đứng ở đầu đường, cũng không lên xe ngay, có cảm giác anh ta đang chờ ai.

Ngon đèn rọi từ trên đầu hắt, kéo xuống phía sau cắt thành hình, biến thành thân lạnh lùng, nhu biến hóa không ít.

Hai người, một trong xe một ngoài xe, cứ như vậy giằng co một hồi lâu, Lạc Dịch Bắc thỉnh thoảng quét mắt về phía cô.

Phuong Trì Hạ bị nhìn như thế, cảm giác giống như làm chuyện xấu tự nhiên bị bắt, phản xạ có điều kiện muốn tránh, Lạc Dịch Bắc đã bước mấy bước.

"Còn không ra?" mở cửa kéo cô ra, hắt bóng đứng đối mặt cô.

Phuong Trì Hạ hơi xấu hổ, chỉ sợ hắt hiều lắm.

Đã đứng giám sát lâu như thế, cô như vậy, không nói tới ai, ngay cả cô cũng cảm thấy mình đi bất gian chồng với đàn bà khác.

"Em chỉ theo Tiểu Tá." ngẩng đầu nhìn hắt, cô không được tự nhiên giải thích.

"Đi!" Lạc Dịch Bắc quét mắt phía Tiểu Tá, một tay bế Tiểu Tá, đi trước về phía xe.

Đi tới trước xe, Phuong Trì Hạ giúp hắt mở cửa xe, hắt đem Tiểu Tá đặt phía sau xe cẩn thận, đóng cửa sầm một cái.

"Em ngồi sau cũng được." Phuong Trì Hạ định ngồi trên, lại bị hắt kéo cổ tay.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 372: Không chỉ là Hôn

Phuong Trì Hạ ngẩn ra, nghiêng đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn xuống tay mình bị hắt kéo.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm một cô, ánh mắt rất chậm lướt trên mặt cô, đuôi lông mày gập gập, "Chăm sóc Tiểu Tá?"

"Đoán là Tiểu Tá tới, thế nhưng không ai theo, em lo lắng, cho nên mới..." Phuong Trì Hạ ngượng ngùng giải thích, một câu, còn chưa kịp lên tiếng, lại bị hắt chặn lại, "Cho nên chăm sóc một chút mấy giờ liền?"

Phuong Trì Hạ lại ngẩn ra.

Ngay cả bọn họ ở chỗ này mấy giờ hắt đều biết cả?

Lạc Dịch Bắc một mực vây lấy ánh mắt cô, con mắt sắc lẹm, như có thể nhìn hết thấy đen trắng trong đó.

Phuong Trì Hạ bị hắt nhìn như vậy, trong chốc lát dĩ nhiên lúng túng không thể trả lời, "Em, em chỉ..."

Chỉ là cái gì?

Ngay chính cô cũng có cảm giác hành vi dưới mắt cực kì giống theo dõi chồng lén phét với tình nhân, cô làm sao giải thích với hắt?

Không muốn càng xóa càng đen, Phuong Trì Hạ đơn giản không giải thích.

Tùy anh nghĩ thế nào thì nghĩ!

"Khuya lắm rồi, anh về trước đi!" ánh mắt cứng ngắt rồi ra, muốn đi vòng qua chỗ ghế phụ, vừa mới bước được vài bước, cổ tay bỗng nhiên bị Lạc Dịch Bắc kéo về sau, dưới tình huống Phuong Trì Hạ còn chưa kịp phản ứng, một hồi khí nóng đập vào mặt, thân thể theo sát mà bộp một tiếng bị đè dựa lên cửa sổ xe.

Lạc Dịch Bắc rất mạnh mẽ, còn rất cường thế, hai cánh tay giữ hông cô, khiến mặt cô quay về phía hắt, giữ cô rất chặt, khuôn mặt nhắm mắt cô nghiêng tới.

Hai người vẫn còn ở trên đường cái, trong xe còn Tiểu Tá đang ngủ, Phuong Trì Hạ nghiêng đầu liếc qua lại, sợ tới biến sắc, ở trong ngực hắt đẩy vài cái, không gây ra được, giờ nắm tay lên đám hắt nẩy cái, "Không muốn, anh đừng như vậy!"

Tiếng nói của cô, vốn là lời chống đối, có thể vì sợ Tiểu Tá nghe được liền có sức đề âm thanh xuống, lúc cúi đầu, như là đối ý, làm sao cũng nghe ra một nửa chống cự, một nửa ngênh đón mùi vị.

Lạc Dịch Bắc không để ý cô chút nào, ngón tay thon dài giữ cầm cổ, khiến mặt cô quay về hướng hắt, môi nhắm ngay lúc mở mạnh môi cô lên hôn tới.

Phuong Trì Hạ ngán ra, cấn đầu ngón tay hấn một cái, phản xạ định tránh nhưng lại mở miệng.

Hai người như hai con cá vờn nhau, một không ngừng né tránh, một cường thế truy kích, ngoài cửa sổ xe, một chút hoạt náo dâng lên.

Bên trong xe, người đang ngủ mơ hồ dạ một tiếng, thân thể ngã xuống.

Phía ngoài vẫn còn giằng co chiến đấu, Phuong Trì Hạ hay Lạc Dịch Bắc đều không chú ý.

Phuong Trì Hạ bất lực không lay chuyển được hấn, bị buộc bắt đắc dĩ, tránh không được mất rồi.

Chống lên cửa sổ xe, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn về phía hấn, cánh tay của cô bỗng nhiên vất lên vai hấn.

"Anh nhanh chút đi!" nhẹ ngẩng đầu, cô làm động tác hùa theo hấn.

Cô nghĩ trong bụng, chỉ là hôn mà thôi, cô nghĩ hấn không có khả năng duy trì việc đó quá lâu, chẳng bằng thuận ý rồi mau chóng thoát khỏi tình cảnh lúng túng này.

Hai người kết hôn xong, lúc Lạc Dịch Bắc muốn, hầu như chẳng có lần nào không được.

Khóc mỗi nhếch lên kinh hãi, nghiêng đầu, khuôn mặt tuần tú hướng về phía cô, nhưng khi thoáng nhìn tới ánh mắt sừng sốt trong cửa sổ xe.

Bên trong xe, Tiểu Tả đang ngủ không biết đã dậy từ khi nào.

Nhóc con có vẻ còn chưa tỉnh ngủ, ghé vào cửa sổ, mặt tròn to, kinh ngạc ngó chừng hai người.

Lạc Dịch Bắc bị nhìn như thế, trong chốc lát ngán người, dừng tất cả lại.

Phuong Trì Hạ cảm thấy ánh mắt hấn không đúng lắm, cứng ngắc nhìn sang hướng trong xe.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 373: Vói em chỉ là Chút ngẫu hứng

Tiểu Tả còn có vẻ coi rất nghiêm túc, mắt không nháy lấy một cái, cũng không biết nhìn chăm chăm hai người bao lâu.

Phuong Trì Hạ chuyển con mắt mình lên hấn, kinh ngạc nhìn hấn, trong óc như có vật gì, nổ tung một cái, tất cả biểu lộ của mặt, nhất thời cùng đọng lại.

Hai người lúc ở cùng nhau, vẫn rất dễ phòng Tiểu Tả, chủ yếu lần trước Đồng Nhan cùng Thi Cận Dương, đã biết Tiểu Tả có năng lực buồn chuyện như nào.

Hon nữa nhóc này lại thông minh, Phuong Trì Hạ sợ sự tỉnh của mình và Lạc Dịch Bắc sẽ bị nhóc truyền ra ngoài.

Kết quả lại vừa trúng

Phuong Trì Hạ ngạc nhiên nhìn nó, đầu cứ như vậy mấy phút, hoàn toàn là trống không

Lạc Dịch Bắc phản ứng khá bình thản, chỉ là mới sừng sốt như vậy một lát, mà sắc mặt rất nhanh lại khôi phục về tự nhiên.

Hấn cho tới bây giờ đều là như vậy, làm việc sẽ không chú ý ánh mắt dù là kẻ nào, tự nhiên cũng sẽ không cấm kỵ người nào.

Mở cửa xe, nhìn Tiểu Tả, hấn nhàn nhạt nói: "Ngủ tiếp!"

Hấn có giọng nói trời sanh thờ ơ, hon nữa tìm từ vô cùng đơn giản, mà Tiểu Tả hết lần này tới lần khác nhất nghe lời hấn nhất.

Nói chỉ ba chữ, thậm chí không sai, Tiểu Tả như lính quân sự, mơ mơ màng màng "A" một tiếng, rất biết điều mà bò lại chỗ cũ đi ngủ.

Thậm chí đều không hỏi thêm hai người một câu.

Phuong Trì Hạ không thể tưởng tượng nổi coi một màn này, bội phục Lạc Dịch Bắc không thôi.

"Không còn sớm, về thôi, em ngồi đằng sau." mở cửa xe ngồi lên, cô ngồi chung với Tiểu Tả.

Lạc Dịch Bắc bị cản đường, sắc mặt có điểm âm trầm, nhưng lại không mất bình tĩnh.

Ngồi xuống ghế lái, hấn lái xe chở hai người về hướng biệt thự của mình.

Phuong Trì Hạ không rõ Tiểu Tả nghĩ sao về việc vừa rồi.

Sợ hấn suy nghĩ nhiều, lúc ngồi ở phía sau, dọc đường có một mực không ngừng thôi miên Tiểu Tả: "Tiểu Tả, chị nói này, em cái gì cũng không thấy, em đang mơ, biết không? Đây là mộng, không phải thật, tỉnh dậy sau cái gì cũng phai quên, biết không?"

Cô nói không ngừng, như là hoảng hốt vô cùng, một mình lẩm bầm lâu bầu, cũng không để ý Tiểu Tả ngủ chưa.

Tiểu Tả thực ra vừa mới ngủ còn mơ màng, đầu óc còn mụ.

Lạc Dịch Bắc kêu ngủ tiếp, liền ngủ rất nhanh, lúc này ế ra ngủ rồi, ai biết giọng nói Phuong Trì Hạ dọc theo đường đi chưa từng nghe, đến nửa đường, Tiểu Tả thực sự nhận không được, đang nhắm mắt đột nhiên xốc mở.

Bốn mắt chạm vào nhau, Phuong Trì Hạ kinh ngạc nhìn nhóc, biểu tình có chút ngạc nhiên.

Hấn dựa vào ghế, đầu hơi nghiêng nghiêng, tư thế khá lười biếng.

Ánh mắt nhàn nhạt quét qua, quét cô từ trên xuống dưới một lần lại một lần, rất nghiêm túc xét lại một lúc lâu.

Sau đó, giết người không đền mạng quảng qua một câu: "Anh em tôi nay nhất định là mất có vấn đề, chị Hạ không cần đề ý tới vậy, chị là người như vậy, ngực như vậy, quần áo bảo thủ như vậy, thậm chí là người không biết chủ động, không dễ lọt mắt anh em đâu. Cho dù có, cũng là hững hờ trong chốc lát. Mặc dù em thích chị lắm, nhưng chị còn phải đi đường dài nhiều."

Không biết đi truyền từ ai, chăm chọc người cũng sắc bén.

Cảm giác kia dường như đang nói, tuy là em cũng rất muốn cùng chị về chung một nhà, thế nhưng, chị còn phải phấn đấu đàng đẵng.

Phuong Trì Hạ mặt trắng xanh một hồi, rất muốn lòi cổ đập nó một trận.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 374: Không có anh, ngủ không được sao?

Nhưng mà, chuyện cô lo lắng không có phát sinh, điều này làm cho cô kỳ thực thả lỏng không ít.

Phuong Trì Hạ thở một hơi, đem tất cả lời đánh giá của nó thành đồng ngôn vô ký, không thêm tính toán với nó.

"Ngủ tiếp đi! Ngủ ngon vào, đến rồi chị sẽ gọi em." vô nhệ lưng nó, cô muốn tổng cổ nó đi vào giấc ngủ, Tiểu Tả lại lạnh lùng đẩy tay cô ra.

Nó cũng bảy tuổi rồi, hành động của Phuong Trì Hạ, nó thấy rất ngại thò.

Phuong Trì Hạ không nói, tay nương ngừng rút trở về.

Tiểu Tả ôm áo khoác ngủ tiếp.

Với chuyện Lạc Dịch Bắc có quan hệ với Phuong Trì Hạ, nó kỳ thực cũng thấy như là lọt vào sương mù.

Lúc đầu ở biệt thự Ni Tư Lạc gia, lúc đó chứng kiến cái chén tình lữ kia, nó cũng thử nghĩ qua quan hệ hai người có hay không rất thân mật.

Hơn nữa trở lại quốc nội, ở Lạc gia, Lạc Dịch Bắc đối với Phuong Trì Hạ không giống người thường, nó cũng bắt gặp mấy lần.

Thế nhưng, nhìn Phuong Trì Hạ lúc nào cũng vẻ không quan tâm gì, nhận thức của Tiểu Tả về quan hệ của hai người, lại bị lật đổ.

Nó rất nghiêm túc muốn tới đây, nghĩ tới nghĩ lui, vẫn thấy Lạc Dịch Bắc rất dễ bụng tới Phuong Trì Hạ, chỉ là khả năng hấn ngẫu hứng khá lớn.

Lamborghini màu trắng, đang trên đường chậm rãi chạy.

Lạc Dịch Bắc lái xe đem Phuong Trì Hạ về biệt thự của hai người trước, rồi đem trả Tiểu Tả cho Lạc gia.

Ba người trước khi rời nhà hàng Tây vốn là mới hơn mười giờ, Phuong Trì Hạ về tới biệt thự đã là mười một giờ hơn.

Ngắm người tắm rửa, từ trong nhà tắm đi ra, một mình nằm trên giường đôi lớn, tư thế cô rất tự do.

Cô nghĩ trong lòng, đã đã trẻ thế này, Lạc Dịch Bắc lại còn trở về Lạc gia nữa, đêm nay chắc là sẽ không trở về rồi.

Nhưng mà, mơ mơ màng màng lúc sắp ngủ, dưới lầu lại truyền đến tiếng bước chân.

Lại cách trong chốc lát, cửa phòng bị người đẩy mở.

Phuong Trì Hạ có chút ngoài ý muốn, lấy ra một cái đồng hồ nhỏ đầu giường nhìn thời gian, cũng đã gần mười hai giờ rồi rồi.

Ánh mắt nhìn nghiêng tới hần, giờ này còn về, cô có chút há hốc miệng.

"Sao vậy, đang chờ anh đó sao?" dụ dỗ cô nói chuyện, Lạc Dịch Bắc vừa đi về phía cô, lại không quan tâm mà cời cúc áo sơ mi.

Mỗi lần hần làm động tác này đều đặc biệt tàn bạo, giờ tay nhắc chân đều mang về lưỡi biếng gọi cam không nói nên lời, chỉ coi thôi, nhưng lại làm miệng lưỡi khô khốc.

"Anh nghĩ nhiều rồi?" Phuong Trì Hạ có chút khó khăn dời tầm mắt khỏi người hần, ánh mắt làm như không có gì nhìn sang bên cạnh.

"Chỉ là sao? Không có anh thì ngủ không được?" rất tay mà đem cời xuống quần áo trong ném một bên, hần chậm rãi nói chuyện cùng cô.

Anh không về thì em đã ngủ rồi.

Phuong Trì Hạ rất muốn cho hần chậu nước lạnh.

Nhưng mà, bị ăn đắng bởi quả khứ những lần tranh cãi, cô rất biết thu lời mà không để mình vào tình huống nguy hiểm.

Cũng kết hôn lâu vậy rồi, Phuong Trì Hạ rất biết cân nhắc sự tình.

Lạc Dịch Bắc trêu cô hai câu, rồi đi tắm.

Hần ở trong tắm.

Bây giờ là hừng đông, trời tối người yên vốn rất yên tĩnh, tiếng nước tí tách, như là bị phóng đại lên bao nhiêu lần, làm cho Phuong Trì Hạ muốn tiếp tục chìm vào giấc ngủ, cứng rắn tỉnh táo lại thêm chút.

Trong phòng tắm, tiếng nước dứt, Lạc Dịch Bắc bọc khăn tắm đi ra, Phuong Trì Hạ đang dõi ánh mắt không nháy một cái của hần.

Cô thật sự muốn dời hần lên giường mới ngủ, như vậy đang ngủ sẽ không bị đánh thức.

Nhưng ai biết, Lạc Dịch Bắc cố ý hay vô ý, lại hiểu lầm ý của cô.

"Còn chưa muốn ngủ? Chúng ta làm gì đó đi?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tàì Bà Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 375: Tinh lực tốt như vậy

Phuong Trì Hạ chỉ cảm thấy lời của hần rất chậm chạp, vừa cùng tinh thần khanh khanh ta ta, trở về còn có tâm tình cùng cô làm loại sự tình này, tinh lực thật đúng là rất tốt!

"Ngày mai còn rất nhiều chuyện phải làm, nếu không sẽ lại bị một đồng chữ số ép kiểm tra thị lực! Em ngủ trước." khỏe mới nhếch lên hèn mọn, bọc chăn đơn, thân thể của hần lãnh đạm nằm sang một bên.

Cô chậm chạp Lạc Dịch Bắc, trước khi ngủ cũng không quên đem chuyện hần tâm lý vận vẹo để cô xử lý một đồng bảng dữ liệu mà rõ ràng hần đã làm ngày hôm nay nói một lần.

Lạc Dịch Bắc không nói với cô lời nào, nhàn nhạt thò một tiếng thờ dài, xóc chăn lên giường, hai cánh tay từ sau cổ ôm lấy, kéo cô lại ấn vào ngực mình.

Phuong Trì Hạ lần này không gầy gù, mặc dù với chuyện hần ăn tối với người phụ nữ khác rất là ghét, thế nhưng, cô không biểu hiện mình đang như ngắm giấm trong lòng với người khác, cũng không muốn làm hần hiểu lầm.

Cứ ôm vậy mà ngủ suốt một đêm, thứ hai như thường lệ tới Dung Hi.

Phuong Trì Hạ tự đi, phòng ngủ nhà xe tắc trở, cô rất sớm đã ra cửa, thậm chí còn đi bộ đi một đoạn đường rất dài.

Biệt thự mà Lạc Dịch Bắc mua, quá yên tĩnh, coi như là ngoại ô, mỗi ngày tới Dung Hi cũng rất tiện.

Lạc Dịch Bắc thừa kế công ty, lúc đi qua cô, có lẽ đã công tác tốt mấy giờ rồi, ánh mắt nhàn nhạt quét trên chân cô.

Hắn nhớ kỹ, lần trước cô đem mình chơi đùa rất vô cùng thê thảm.

Kỳ thực, Lạc Dịch Bắc có nên tặng cô một chiếc xe không, có xe, ra vào chỗ xa chỗ gần cũng tiện hơn nhiều.

Thế nhưng, hắn lại cũng tới, giờ cô cũng không đi bộ từ chỗ hắn, sau này chân chính có xe, hai người đi đi lại lại không cùng lúc mất?

Lạc Dịch Bắc suy nghĩ một chút, cuối cùng đem chuyện này bỏ qua.

"Phương tiểu thư, chờ một lát tới phòng làm việc của tôi một chút." ném xong một câu, xoay người, hắn trực tiếp vào phòng làm việc của mình.

Phương Trì Hạ ngu người nhìn chằm chằm bóng lưng của hắn một lúc, phản xạ có điều kiện cho là hắn lại muốn sai một đồng việc cho cô.

Ngồi trên bàn làm việc của mình, cô không vào phòng luôn mà do dự lúc lâu, cuối cùng mới đi vào.

Cũng may, Lạc Dịch Bắc hôm nay khá dễ tính.

"Giúp anh mua bữa sáng," thông báo một câu, muốn bắt tay vào làm xử lý công việc của mình, khỏe mắt liếc qua liếc đến cô đang muốn rời đi, bất động thanh sắc chờ đợi, hắn như nghĩ tới cái gì, bỗng nhiên lại gọi cô, "Chờ chút!"

"Còn có việc?" Phương Trì Hạ dừng bước chân.

"Tiện thể giúp Nhiệm Nhiệm chuẩn bị một phần, một lúc nữa cô ấy tới sẽ không đợi được" Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn rất quan tâm cô ta, lo lắng bỏ thêm một câu.

Phương Trì Hạ ngẩn ra, mặt cứng đờ.

Phạm vi công tác của mình, giờ cũng bao gồm phục vụ cả tình nhân của hắn?

"Thật ngại quá, cái này không thuộc phạm vi công tác của em!" Phương Trì Hạ không chút suy nghĩ, một ngụm liền cự tuyệt.

Lạc Dịch Bắc ngừng đầu, tay đỡ trán, nhàn nhạt trả cô một câu, "Chuyện của Nhiệm Nhiệm cũng là chuyện của anh."

Anh nói xong đương nhiên, thái độ còn vô cùng đúng như thế, cảm giác kia như là đang nói cho cô biết, muốn hầu hạ hắn cho tốt, phải có liên quan người đứng bên cạnh hắn cũng phải hầu hạ chu đáo chung!

Phương Trì Hạ phẫn nộ, trong lòng rất muốn giẫm cọt, có cần để cô phục vụ cho đám hoa cỏ đang tơ tưởng hắn luôn không?

Giương mắt lạnh lẽo nhìn hắn thật lâu, giận thì giận, cô vẫn nắm nắm tay trắng tấp lầy lưng đi ra ngoài.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 376: Đôi vót cô chính là sủng ái

Kỳ thật suy nghĩ một chút, Phương Trì Hạ cảm thấy chính mình rất chậm chạp.

Tuy rằng cô với Lạc Dịch Bắc là quan hệ ân hôn, nhưng dù gì cô và anh cũng đã lấy giấy chứng nhận, lại còn sống chung lâu như vậy.

Anh là chồng trên danh nghĩa của cô. Nhưng hiện tại, cô là đang làm gì vậy?

Giúp cho chồng mình đi ra ngoài ngoại tình sao?

Có phải cô không thể nào giống những người vợ khác?

Phương Trì Hạ càng nghĩ càng cảm thấy trào phúng, anh đi cùng ai, có quan hệ cùng ai là chuyện của anh, cô vì cái gì mà phải dính vào?

Cô oán giận đi ra, muốn kéo cửa phòng để ra ngoài. Lạc Dịch Bắc gọi cô lại: "Tôi còn chưa nói xong!"

Phương Trì Hạ ngẩn ra, bước chân ngừng lại.

"Còn việc gì?" Cô nói lạnh nhạt, Lạc Dịch Bắc chỉ nhàn nhạt liếc cô một cái, từ bàn làm việc lấy ra một quyển sổ, viết cái gì đó, đem tờ giấy đó xé đưa cho cô: "Đây là những thứ Nhiệm Nhiệm yêu thích: bánh bao gạch cua, sữa đậu nành, bánh quẩy. Bánh bao gạch cua chỉ có ở thành Tây, sữa đậu nành ở thành Nam, bánh quẩy ở thành Bắc, cô ấy mỗi lần về đây đều sẽ tới những nơi đó ăn sáng."

Anh nói mà mặt không có biểu hiện gì, mua ba thứ mà bắt cô chạy hết thành Nam, thành Bắc, thành Tây.

Phương Trì Hạ mặt lạnh nhìn anh, trong ánh mắt như có lửa.

Thật đúng là đủ sủng ái a!

Thành tây, thành nam, thành bắc?

Phương Trì Hạ tức giận đến phát run.

Nhìn chằm chằm Lạc Dịch Bắc một hồi lâu, khỏe môi cô nhếch lên "Dung Hi đại khí lớn, gần đây muốn mở rộng kinh doanh có phải không cũng muốn mở ra vài cửa hàng bán bánh bao, bánh quẩy, sữa đậu nành?"

Lạc Dịch Bắc quan sát phản ứng của cô, nhìn ánh mắt cô có lửa giận, khỏe môi như cô như không nâng lên.

"Phương tiểu thư, em có thể đi!" Đối với cô vẫy vẫy tay, hắn lại tiếp tục chú ý vào công việc.

Phương Trì Hạ ra khỏi Dung Hi. Lúc này, cô chính là rất rất tức giận, thật sự muốn đâm vào mặt tên Lạc Dịch Bắc kia.

Nhưng cũng chỉ có thể tưởng tượng mà thôi!

Cô hiện tại vẫn chưa thể tự lập, dù biết anh cố ý làm khó dễ nhưng cô vẫn phải tiếp tục lưu lại Dung Hi.

Phương Trì Hạ tưởng ngày không ăn mấy loại bánh bao, bánh quẩy nên lúc Lạc Dịch Bắc nói của hàng chuyên bán nhưng thứ này, cô một chút cũng không có khái niệm. Vội vạng chạy tới thành Tây tìm tìm kiếm kiếm. Sau một giờ, cuối cùng cũng tìm ra cái cửa hàng mà anh nói. Sau đó vòng qua thành Bắc rồi lại lượn xuống thành Nam. Tới lúc cô mang được đồ ăn về thì cũng đã qua buổi sáng mắt rồi.

Đồ ăn mang về cũng lạnh ngắt.

Phương Trì Hạ đi vào văn phòng, thấy Tô Nhiệm đang xem tạp chí.

Tô Nhiệm chính là chỉ cần an tĩnh mà ngồi ở đó cũng thể làm cho người ta mê mẩn.

Tô Nhiệm ngũ quan tinh xảo, giọng nói thanh thoát.

Nếu Phương Trì Hạ đẹp mang theo sự diễm lệ khiến người ta ấn tượng khó quên.

Thì Tô Nhiễm lại đẹp ở khí chất, như một đóa lan ngào ngạt hương thơm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 377: Là cô chiếm vị trí của cô ấy

Tô Nhiễm đẹp, thiếu đi một phần cá tính nhưng lại tăng thêm một phần dịu dàng, ôn nhu.

Tô Nhiễm chính là nẫu người mà đàn ông thích, rất dễ gợi lên ý muốn bảo vệ của đàn ông.

"Tô tiểu thư, đây là bữa sáng của cô" Phương Trì Hạ đem đồ ăn sáng đưa cho Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm tựa hồ không nghĩ rằng cô sẽ đi mua bữa sáng cho cô ấy. Sững sờ vài giây, ánh mắt liếc về phía Lạc Dịch Bắc.

Tô Nhiễm là con người rất tinh tế, thấy Phương Trì Hạ mua đồ ăn về liền hiểu được một chút.

"Cám ơn." Chuyện gì cũng không làm rõ. Nhận lấy đồ ăn mà Phương Trì Hạ đưa qua, ném thư liền nói "lạnh".

Một chữ, Phương Trì Hạ nghe được trong lòng liền có một dự cảm không lành.

"Phải không?" Lạc Dịch Bắc vẫn vui đùa vào công việc, không thèm ngẩng lên mà trực tiếp ra lệnh: "Phiền Phương tiểu thư đi mua lại một lần nữa."

Cô giận, không, phải là tức điên người mới đúng.

Hôm nay, anh chính là muốn chinh cô mà.

Đường xa như vậy, đồ ăn mua về không lạnh mới lạ.

Phương Trì Hạ không rõ mình làm sai cái gì. Tối qua, cùng anh tranh cãi cũng là do cô không không chế được.

"Làm sao vậy? Có ý kiến?" Lạc Dịch Bắc bỏ văn kiện sang một bên, mặt lạnh nhạt nhìn về phía cô, thấy trong mắt cô hừng hực lửa giận, anh lại còn cố ý hỏi.

Phương Trì Hạ hít một hơi thật sâu, nhân nhạ châm chọc: "Xin hỏi Lạc tiên sinh khi nào chạy từ thành Tây sang thành Nam rồi lại vòng qua thành Bắc mua đồ ăn về tới Dung Hi mà vẫn còn nóng? Ngài chỉ giáo cho tôi một chút!"

"Như vậy a!" Lạc Dịch Bắc bộ dạng tựa hồ như là hiểu được, anh chuẩn bị đi qua đây thì Tô Nhiễm ở bên cạnh lại thực nhẹ nhàng mà nói một câu: "Mua mấy cái hộp giữ ấm là được."

Không có nửa điểm nhuế khí, thực là hào tâm nhấc nhổ.

Phương Trì Hạ nghe được lại càng giận dữ.

Cô ta muốn mình phải chạy tới siêu thị một lần nữa sao?

Đáng hận thật đáng hận, cô ta nghĩ mình là ai kia chứ.

Một đôi.....

Đầu Phương Trì Hạ thoáng nổi lên bốn chữ.....gian phu đảm phụ.

Chính là, cần thận suy nghĩ một chút, cô mới là chiếm vị trí của Tô Nhiễm.

Hơn nữa, nếu Tô Nhiễm và anh lấy nhau thì chắc chắn sẽ không giống như cô là hôn nhân bí mật mà phải đường đường chính chính xuất hiện trước mọi người.

Phương Trì Hạ trừng Lạc Dịch Bắc một hồi lâu, cuối cùng vẫn là chạy đi mua lần nữa.

Đồ ăn đem về thì cũng đã buổi chiều rồi. Đưa tới cho Tô Nhiễm, cô ta chỉ nhân nhạ liếc qua rồi nhẹ nhàng ném cho cô một câu: "Tôi đã ăn cơm trưa, cho nên, bữa sáng này.....Dù sao, vẫn cảm ơn Phương tiểu thư."

Phương Trì Hạ không để ý đến cô ta mà chỉ lạnh lùng nhìn Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu lên nhìn cô, thanh âm nhân nhạ: "Phương tiểu thư vất vả rồi"

Sau đó, tiếp tục chú ý đến công việc.

Chỉ là, một lúc sau lại ngẩng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 378: Tôi chỉ thuộc về anh

Anh nói: "Đúng rồi, lát nữa phiền Phương tiểu thư đi phố Hoàng Hậu đặt cho tôi một bó hoa! Mười một bông hồng và ba bông cẩm tú.

Anh nói thật tự nhiên, một chút hồ thẹn cũng không có.

Phương Trì Hạ tức đến mức muốn cắn anh một cái.

Ngụ ý của bó hoa chính là: đối với em yêu sâu sắc. Mười bông hồng: Anh chỉ thuộc về em, 3 bông cẩm tú: Anh yêu em.

Anh cùng tình nhân yêu yêu thương thương, vì cái gì muốn cô chạy đi chạy lại kia chứ?

Từ buổi sáng đến giờ, cô chạy khắp thành Tây, thành Nam, thành Bắc, thời gian nghỉ ngơi cũng không có. Hiện tại, lại bắt cô đi ra ngoài, hơn nữa mục đích vẫn là vì lấy lòng Tô Nhiễm, cô tức đến phát run.

Tô Nhiễm và Lạc Dịch Bắc là quan hệ gì, cô không biết, cũng không quan tâm.

Nếu Lạc Dịch Bắc không như vậy lập đi lập lại nhưng lời làm cô khó xử thì thậm chí cô có thể xem Tô Nhiễm như không khí, chứ nói gì đến vì cô ta làm nhiều việc như vậy.

Phương Trì Hạ nghĩ trong lòng để nén giận.

Cô quyết định, nếu Lạc Dịch Bắc tiếp tục như vậy, cô liền từ chức!

Rời đi khỏi Dung Hi cô vẫn có thể nuôi sống bản thân chỉ là tiền sẽ ít hơn mà thôi.

Nhưng mà, mỗi ngày không phải đối mặt khuôn mặt của Lạc Dịch Bắc, tâm tình của cô sẽ thoải mái không ít.

"Được, tôi đi!" Nuốt xuống sự tức giận. Cô vẫn là nhìn, nhưng đây sẽ là lần cuối cùng.

Cửa văn phòng đóng lại.

Trong phòng, chỉ còn lại Tô Nhiễm và Lạc Dịch Bắc.

Tô Nhiễm nhìn chằm chằm phần đồ ăn mà Phương Trì Hạ mang về, khỏe môi nở một nụ cười trào phúng.

Lạc Dịch Bắc là loại dụng cụ để kích thích Phương Trì Hạ sao?

"Em không thích hoa cẩm tú, chỉ nhờ anh đã quên" cô ta nhàn nhạt nói.

"Vậy sao? Lần sau đổi cái khác" Lạc Dịch Bắc mặt không nâng lên một chút nào.

"Cũng không hề thích bánh bao gạch cua, sữa đậu nành cùng bánh quây" Tô Nhiễm nói thêm một lần nữa.

Anh yêu thích cô ta, đùa chặc?

Những lời như thế này cũng chỉ có Phương Trì Hạ tin mà thôi.

"Tôi đã biết." Lạc Dịch Bắc vẫn chú tâm vào văn kiện, giọng nói không có nửa điểm gợn sóng."

Tô Nhiễm không nói thêm.

Ở nhiều thời điểm, thuyết minh cũng không phải chuyện tốt.

Cô ôm theo một bó hoa đẹp tươi mát, lại độc đáo, được gói cẩn thận.

Đi vào văn phòng, thấy Tô Nhiễm cùng Lạc Dịch Bắc đang chuẩn bị rời đi.

"Tô tiểu thư, đây là của....." Cô muốn đưa hoa cho cô ta nhưng Lạc Dịch Bắc lại kéo Tô Nhiễm một đằng đi ra ngoài.

Phương Trì Hạ cầm bó hoa đứng chờ tại chỗ, đầu ngón tay ghi chặt.

Mua về lại không cần, muốn chọc cô tức chết sao?

Tô Nhiễm cùng Lạc Dịch Bắc đi khỏi văn phòng, sắp tới thang máy, nhìn không được hướng ánh mắt về phía Phương Trì Hạ nhìn.

Nhìn chằm chằm bó hoa trên tay cô, ánh mắt cô ta hiện lên tia âm đạm.

Bó hoa này, Dịch Bắc không chuẩn bị cho cô mà là cho cô ấy.

"Đi thôi."

Cửa thang máy mở ra, Lạc Dịch Bắc âm đạm nói.

Phương Trì Hạ vẫn ôm bó hoa đứng trong căn phòng rộng.

Lạc Dịch Bắc xem cô là cái gì chứ?

Thật sự không quan tâm tới một chút cảm xúc của cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 379: Về sau, tôi sẽ kiểm chế

Cô hôm nay đối với Lạc Dịch Bắc thật sự rất bức bối, phải kiểm chế lắm mới không bộc phát.

Cô rất muốn ăn miếng trả miếng với anh. Nhưng là anh cũng chưa nói sai.

Tô Nhiễm cùng anh có quan hệ, anh nói thì cô phải làm, kì thật vẫn là chuyện của anh.

Phương Trì Hạ trước nay không phát giác lực nhẫn nại của mình tốt như vậy, hiện tại cô, chính là khâm phục bản thân.

Cô nhìn bó hoa trong tay, muốn ném xuống đất, nhưng nghĩ lại tốt xấu gì cô cũng cực khổ chạy đi xa như vậy để mua, ném đi có chút đang tiếc. Cô đem hoa mang về.

Lạc Dịch Bắc và Tô Nhiễm cùng đi, như bình thường sẽ rất muốn anh mới trở về.

Phương Trì Hạ đã quen ở một mình. Thiếu anh, cô cảm thấy rất tự tại.

Tự chuẩn bị cho mình một bữa tối, sau đó cô ngồi đọc sách.

Phương Trì Hạ vẫn luôn rất thông minh. Một quyển sách chuyên ngành người khác xem không hiểu gì, cô lại rất hay đọc chúng. Mà cô giỏi chủ yếu là do tự học.

Chỉ là tự học nhưng cô vẫn có thể dành được rất nhiều học bổng.

Đây là sự thông minh, làm người khác ghen tị.

Đọc một mạch đến 12 giờ,Lạc Dịch Bắc đã trở về.

Ánh mắt hai người vô tình chạm nhau, có chút sững sờ.

Anh là không nghĩ giờ này cô vẫn còn thức.

Còn cô sững sờ vì anh đi hẹn hò cùng Tô Nhiễm sao bây giờ đã trở về.

Hai người bốn mắt nhìn nhau, nhìn một hồi lâu, vẫn là Phương Trì Hạ rời mắt nhìn về sách trong tay.

Lạc Dịch Bắc không lên lầu mà đi tới chỗ cô ngồi xuống.

Phuong Tri Hạ xem như anh không tồn tại, vẫn tiếp tục đọc sách.

Lạc Dịch Bắc nhìn bình hoa trên bàn mà ngẩn ra.

Một bó hoa không to cũng không nhỏ, cắm vừa vặn trong bình, trông vừa kiêu kiêu, vừa đẹp, chỉ là hình như có vài bông bị bẽ gãy.

Lạc Dịch Bắc nhận ra đây chính là bó hoa mà anh sai cô đi mua. Anh cứ nghĩ rằng, trong tình cảnh ấy, cô sẽ tức giận mà đem hoa trực tiếp ném xuống chứ.

Nhìn chăm chăm những chỗ bị bẽ gãy, khóe môi anh nhẹ cong lên.

Tĩnh tĩnh thật bạo!

“Ném đi đáng tiếc, cho nên mang về.” Phuong Tri Hạ thấy anh nhìn chăm chăm bó hoa, nhân dịp giải thích.

Cô kỳ thật có chút ngại ngùng, nói thế nào thì hoa này cũng là anh chuẩn bị cho người khác, lại bị cô mang về, rất dễ gây hiểu lầm.

"Ừ" Lạc Dịch Bắc thanh âm vẫn đậm như cũ, khóe môi mang theo một vòng cung nhỏ chỉ là cô không thấy mà thôi.

Phuong Tri Hạ trầm mặc một lát, lại nói, “Hôm nay là tôi quá đáng về sau sẽ kiểm chế lại.”

Thật nhẹ nhàng một câu, như là không có nửa điểm đau khổ, đối cái gì dường như đều không sao cả.

Nụ cười của anh sau câu này cũng tắt lịm.

Lúc anh trở về vốn đang nghĩ hôm nay cô bị chinh như vậy thì sẽ phát giận hoặc giống như mèo con hoang nhảy dựng lên phản kích anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 380: Muốn ôm anh

Anh cũng nghĩ đến vô số khả năng nhưng lại không nghĩ tới cô sẽ bình tĩnh như vậy.

Bình tĩnh như anh và cô vốn không có một chút quan hệ.

Cô như vậy, làm Lạc Dịch Bắc vô cớ nổi giận.

Đã làm tới mức này mà cô còn có thể xem như chưa có việc gì, nên nói là cô tâm lý quá vững hay là cô đối với anh vốn không có cảm giác.

Lạc Dịch Bắc bức bối kéo cà vạt, tùy tiện vứt sang một bên, rồi đứng dậy đi lên lầu.

Anh cảm thấy rất tức giận, bước chân cũng thật nặng. Đi lên cầu thang mà vang lên từng âm thanh: "Cộp, cộp,..." nghe rõ mồn một.

Phuong Tri Hạ ngồi ở trên sofa, bất động thanh sắc mà nhìn theo thân ảnh anh rời đi, nghĩ xem chính mình đã nói sai cái gì.

Phuong Tri Hạ khi trở lại phòng, chỉ cảm thấy cả căn phòng áp suất thật thấp, có chút lạnh.

Mùa này ban ngày có chút nóng, ban đêm chỉ có thể tính là mát lạnh, không có lạnh như thế này. Nhưng đêm nay, Phuong Tri Hạ chính là cảm thấy toàn thân đều lạnh đến phát run.

Nhìn nhìn Lạc Dịch Bắc, cô như phản xạ có điều kiện mà muốn lẩn vào trong ngực anh.

Nghĩ tới quan hệ của hai người thì cái ý nghĩ kia chính là thời bỏ đi!

Hai ngày này cô đều mất ngủ, ngày hôm sau thức dậy rất sớm, đến Dung Hi, như cũ không đi cùng Lạc Dịch Bắc.

Hồ, may mắn! Hôm nay Tô Nhiễm không có tới!

Phuong Tri Hạ không có ghét Tô Nhiễm chỉ là không muốn bản thân vì cô ta mà trở thành cu li.

Tô Nhiễm không tới, Phuong Tri Hạ tâm tình nhẹ nhàng đi không ít. Ngồi ở trong văn phòng, cảm giác không khí cũng tươi mát rất nhiều.

Hôm nay, cô không ra ngoài ăn trưa mà mang cơm hộp tự làm.

Trưa hôm nay Lạc Dịch Bắc ở lại văn phòng.

Phuong Tri Hạ đem cơm ra, mở hộp, đang chuẩn bị giải quyết cơm trưa thì cửa văn phòng Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên mở ra, thân ảnh anh từ giữa đi ra.

Ánh mắt nhàn nhạt hướng về hộp cơm trên tay cô, anh đi vài bước đến, ngồi bên cạnh cô.

Phuong Tri Hạ tức giận tới mức ánh mắt phun hỏa. Anh cầm lấy chiếc đĩa không để cô ăn, nói: "Tôi đã nói qua là em chuẩn bị nhiều một chút."

Anh nói được một không đối sắc, đem cô đẩy ra, đoạt lấy hộp cơm trên tay cô, cũng không có một chút gì hổ thẹn.

Loại sự tình này không phải anh chưa từng làm qua. Nhưng mà, lúc này cô đang đói bụng. Thức ăn đến miệng lại còn bị cướp đi, cô cực độ tức giận.

"Anh đi xuống dưới lầu mà mua!" Cô đẩy đẩy anh.

"Em là trợ lý của tôi cho nên, em đi" Anh cầm hộp cơm mà đi vào văn phòng.

Phuong Tri Hạ tức đến nghiêng răng nghiêng lợi.

Anh ta đang muốn làm cái gì?

Tiếp tục tra tấn cô sao?

Phuong Tri Hạ phẫn nộ, nhưng lúc này bụng đang đói, bất đắc dĩ cô vẫn phải xuống nhà ăn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 381: Một người một ngựa đến hẹn

Mang theo mục đích quyết tâm thế của anh, lúc ăn no nê một trận xong trở lại văn phòng, Lạc Dịch Bắc cũng vừa vận đi ra từ phòng làm việc của mình.

"Chiều nay đi xử lý việc này giúp tôi." Nhìn thấy cô, thà một bản văn kiện lên bàn, ném lại một câu, sau đó anh xoay người rời đi.

Thậm chí cũng không nói nhiều vài câu.

Phương Trì Hạ cảm văn kiện nhìn một chút, hơi ngớ ngẩn.

Lạc Dịch Bắc đưa cho cô chính là một bản hợp đồng, có lẽ là bảo cô thay anh đi đàm phán với người buôn bán, số tiền hợp đồng lên đến 5 tỷ.

Đây là một hạng mục lớn, vậy mà anh bàn giao hội họt như là bảo cô đi pha tách trà giúp anh vậy.

Càng làm cho Phương Trì Hạ bất ngờ chính là, hạng mục lớn như vậy, tại sao anh còn để cô đi thương lượng?

Tuy rằng Phương Trì Hạ cũng theo anh tham gia rất nhiều trường hợp thương mại, cũng có nghe bộ phận thương mại thảo luận về những việc này, nhưng dù sao cô cũng là người mới trên sàn thương mại, lý lịch quá nóng, hạng mục lớn như vậy, bảo cô đi làm một mình, cô thật sự có chút không xác định mình có thể thắng hay không.

"Chiều nay anh không đi sao?" Gọi điện thoại cho Lạc Dịch Bắc, cô hỏi.

"Không có thời gian." Lạc Dịch Bắc hỏi họt trả lời cô ba chữ.

Phương Trì Hạ bất đắc dĩ, gọi điện thoại hẹn gấp khách hàng, sau đó mang theo văn kiện một mình rời đi.

Lần đàm phán thương mại này khách hàng là một người đàn ông rất trẻ tuổi, thiếu gia nhà họ Thương, Thương Nhuệ, gia tộc kinh doanh cũng là một trong những gia tộc giàu nứt đổ vỡ vách của thành phố C, hơn nữa nghe nói các mối quan hệ trong ngành rất tốt, giao thiệp cực kỳ vững chắc.

Người tên Thương Nhuệ này, Phương Trì Hạ sống ở thành phố C lâu như vậy, vẫn có chút biết tới.

Tiếng tăm không hề tốt đẹp gì, giống như Thi Lạc, là một tên vô lại.

Nhưng khác Thi Lạc ở chỗ, Thi Lạc coi như là vô lại, nhưng lại làm cho người ta cảm giác cũng khá là quang minh chính đại, chứ không giống như anh ta, Chỉ cần nhìn vào là thấy trong ác ngoài ác.

Lần đàm phán này người nhà họ Thương sớm định ra cũng không phải anh ta, mà là cha của anh ta, có lẽ là đã xảy ra chuyện gì đó mà cuối cùng người lên sân là anh ta.

Điểm ấy hẳn là Lạc Dịch Bắc không biết.

Lúc Phương Trì Hạ đi vào nhà hàng đã hẹn Thương Nhuệ, đối phương đã ngồi đợi ở đó, nhìn dáng vẻ xem ra đã đến từ rất lâu.

"Xin chào, Thương thiếu gia, tôi là người Dung Hi phái tới!" Phương Trì Hạ cười tự giới thiệu mình, kéo cái ghế ngồi xuống đối diện anh ta.

"Anh muốn uống chút gì không? Tôi trả." Lần ký kết này là Dung Hi muốn lấy được một mảnh đất từ nhà họ Thương, là Dung Hi tìm đối phương, Phương Trì Hạ hiểu rõ các quy tắc nắm bắt trên lĩnh vực kinh doanh, người nào muốn thắng thì người đó phải làm chủ.

Thương Nhuệ cũng không trực tiếp trả lời, mà là miễn cưỡng dựa vào ghế, xa xôi nhìn chăm chăm cô.

Ánh mắt của anh ta rất lơ đãng, không hề có một chút vẻ tinh ranh của người buôn bán, bộ dạng xem ra rất bất cần đời, nói chuyện cũng rất lười biếng, "Bây giờ mỗi một nhân viên Dung Hi phái ra đều đẹp như vậy sao?"

Anh ta ca ngợi, khen tặng, thậm chí còn mang theo chút đùa giỡn.

"Cảm ơn." Lúc này Phương Trì Hạ đã có một chiến lược để ứng phó, nhàn nhạt đáp lời, không coi lời nói của anh ta là chuyện to tát.

Hai người rất tùy ý chọn vài món ăn, Phương Trì Hạ chỉ đơn giản nếm qua một chút, sau đó yên lặng chờ anh ta dùng hết mới nói chuyện chính.

Ái biết, Thương Nhuệ chỉ tiếp tục nhìn chăm chăm cô, cũng không có ý định ăn cơm.

Đây mắt anh ta mang theo một vẻ cười, nụ cười có chút vô lại, nhìn ra trong lòng Phương Trì Hạ rất không thoải mái.

"Nếu như Thương thiếu gia tạm thời còn chưa muốn dùng thức ăn, vậy hay là chúng ta xem hợp đồng trước đi?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 382: Điều kiện duy nhất của tôi là, cô theo tôi

Cô muốn đẩy hợp đồng sang, lại bị anh nhàn nhạt ngăn cản, "Gấp cái gì?"

Dáng vẻ anh ta nói chuyện trước sau hững hờ, cảm giác kia, thật giống như anh ta tới đây không phải vì làm chuyện chính, mà là đang hẹn hò vậy.

Phương Trì Hạ cau mày.

Xem ra, gặp gỡ một tên khó giải quyết rồi.

Phương Trì Hạ trầm nghĩ mình nên đối phó như thế nào.

Nếu như anh còn làm tốn thời gian như thế nữa, chẳng lẽ cô vẫn phải ngồi đây với anh ta sao?

Phương Trì Hạ bưng ly nước lên nhấp một ngụm, cup mắt không chút biến sắc suy nghĩ, liếc thấy Thương Nhuệ vẫn đang nhìn chăm chăm đánh giá cô, cô chậm rãi ngẩng mặt lên.

"Thương thiếu gia muốn như thế nào mới bằng lòng kí hợp đồng lần này, có yêu cầu gì không cần lo ngại cứ nói thẳng ra, giấy bút ở đây, chúng tôi là rất có thành ý, Dung Hi cũng sẽ dùng mọi khả năng thỏa mãn tất cả yêu cầu của đối tượng hợp tác. Chỉ cần anh nói được, chúng tôi liền có thể làm được. Dù cho hôm nay tại đây tôi không làm chủ được, tôi cũng sẽ quay về công ty xin chỉ thị." Cô cũng không vòng vo tam quốc với anh ta, đơn giản gọn gàng dứt khoát hỏi.

Thương Nhuệ dường như rất bất ngờ đối với cô, sững sờ một hồi lâu, bộp bộp vỗ tay mấy cái, "Được, rất tốt, tôi thích sự có thành ý này của cô!"

Phương Trì Hạ thở một hơi, chỉ mong mọi chuyện dễ dàng hơn chút, nhưng một hơi còn chưa kịp tinh táo lại, đối phương đã chọn phun ra một câu, "điều kiện duy nhất của tôi là, Phương tiểu thư dùng bữa tối với tôi có được không?"

Như là sự có từ chối, nói vừa dứt, lại bỏ sung thêm một câu, "Nếu Dung Hi đã có thành ý như vậy, hẳn là sẽ không thể không đáp ứng một yêu cầu nhỏ bé như vậy chứ?"

Lời anh ta nói nghe vào không có một chút sức sát thương, nhưng lại ngăn chặn toàn bộ lời từ chối phía sau của Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ không chút biến sắc nhìn anh ta, vẻ mặt có chút cứng ngắc.

Kỳ thực, trên lĩnh vực kinh doanh, chuyện đi dùng bữa với khách hàng là rất bình thường.

Thế nhưng Phương Trì Hạ không phải cô gái mười lăm, mười sáu tuổi, đi dùng bữa còn ý nghĩa như thế nào, cô không phải không biết.

Dùng bữa, uống rượu với khách hàng là cực kỳ bình thường, rất nhiều lúc còn không tiện từ chối.

Uống rượu vào, dễ xảy ra chuyện, cô cũng rất rõ ràng.

Nếu như Phương Trì Hạ không gánh vác hộp đồng lần này trên người thì cô có thể từ chối tại chỗ.

Thế nhưng, hôm nay Lạc Dịch Bắc giao cho cô giấy tờ lớn như vậy, cô cũng nghe nói anh muốn lấy được mảnh đất kia, vị trí địa lý cực kì tốt, sau đó mặc kệ là làm hạng mục gì, tiền lời mang về cũng sẽ cực kỳ lớn, hiện nay thành phố C rất nhiều người mua nhà cũng đang cạnh tranh.

Nếu như hôm nay, cô từ chối, sau khi xoay người rời đi, thứ Dung Hi muốn đoạt được, có phải liền bị những người khác cướp đi?

Phương Trì Hạ suy nghĩ rất lâu, im lặng hồi lâu, cuối cùng vẫn gật đầu một cái, "Được, tôi đồng ý!"

Cô nghĩ, mặc kệ thế nào cũng nên thử một lần.

Đến lúc đó nếu như tình hình không ổn thì cô lại tùy cơ ứng biến, cẩn thận xử lý.

Phương Trì Hạ vẫn là người khá cẩn thận, thế nhưng, dù sao trải nghiệm xã hội còn chưa đủ, rất nhiều chuyện phức tạp hơn cô nghĩ nhiều.

Buổi tối đi tới phòng khách sạn hẹn Thương Nhuệ, anh ta liên tục rót rượu cho cô.

Lúc Phương Trì Hạ đến đã có chuẩn bị tâm lý, tối nay, cô chắc chắn không thoát được việc uống rượu, chỉ có thể nhắm mắt uống liền mấy chén.

Cô uống rất thông minh, kỹ thực mỗi ly đều tràn hơn một nửa, uống vào chỉ là phần nhỏ, ai biết lại bị Thương Nhuệ phát hiện, lại kính cô mấy ly.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 383: Giọng làm cho người ta mềm nhũn

Từ lượng của Phương Trì Hạ không tính là kém, thế nhưng cũng không chịu được, uống mấy ly, đã bắt đầu say đầu.

Thừa lúc vẫn còn lý trí, nhân lúc vào phòng rửa tay, cô gọi điện thoại cho Lạc Dịch Bắc.

Đây là cô tạo đường lui cho mình, chuyện tối nay, cô vì Dung Hi mà tranh thủ một lần, nếu như thuận lợi, vậy thì quá tốt.

Còn nếu như không kiên trì được, cô liền cầu cứu Lạc Dịch Bắc.

Chỉ cần có Lạc Dịch Bắc ở đây, cô liền cảm thấy, bất kể chuyện lớn như nào cũng không có vấn đề gì.

Phương Trì Hạ sắp xếp đường lui ổn thỏa rồi mới yên tâm, bỏ cục khá là cẩn thận.

Lúc ở trong phòng rửa tay gọi điện thoại cho Lạc Dịch Bắc, giọng cũng đã có mấy phần say rồi, "Lạc Dịch Bắc..."

Giọng cô vốn khá là mềm mại, lúc này nghe vào càng yếu điệu, êm tai như thấm mật.

Lạc Dịch Bắc ngớ ngẩn, lúc đầu còn kỳ quái hôm nay có phải cô có chỗ nào không ổn hay không mà lại gọi anh bằng cái giọng khác lạ đến như thế, khiến xương người ta muốn mềm nhũn như thế.

Nhưng vừa nghe được men say trong giọng cô, một giây sau anh lập tức gạt đi, "Đang ở đâu? Cả buổi tối không chịu về nhà chơi bởi cái gì ở bên ngoài?"

"Em đang ở Hilton, anh tới đây đi!" Phương Trì Hạ đơn giản nói với anh một câu rồi ngắt máy, mờ mờ nước rửa mặt.

Cô muốn làm cho mình tỉnh táo một chút, tay vốc nước vỗ vỗ lên mặt, thế nhưng dường như không mang lại hiệu quả gì.

Lạc Dịch Bắc nghe tiếng tút tút ngắt máy điện thoại, cũng không biết tức giận từ đâu tới, lúc này bạo phát lại hại.

Tô Nhiễm còn đang ở bên cạnh anh, lúc này hai người cũng vừa vận dùng cơm, thấy sắc mặt anh không ổn, thăm dò hỏi, "Sao vậy?"

"Không có chuyện gì, anh có chút chuyện phải về trước, lát nữa em về một mình." Lạc Dịch Bắc ném lại một câu, lấy áo khoác, không quay đầu lại đi ra ngoài nhà hàng.

Bước chân anh rất nhanh, dường như còn rất tức giận, cảm giác kia giống như muốn đi giết người, cũng không thèm quay đầu lại nhìn cô.

Trong đầu anh lúc này toàn là những lời vừa nãy của Phương Trì Hạ, nhất là cái giọng mềm nhũn chết người kia.

Lạc Dịch Bắc càng nghĩ càng buồn bực, con bé chết tiết kia biến bản thân mình thành dạng gì vậy chứ?

Tô Nhiễm cứng ngắc ngồi trên ghế, không chút biến sắc nhìn theo anh rời đi, lòng chìm vào đáy vực.

Anh sốt ruột rời đi như thế, là bởi vì Phương Trì Hạ sao?

Cô quen Lạc Dịch Bắc từ lúc còn rất rất nhỏ, hình như là lúc cô ba tuổi.

Bây giờ cô 20 tuổi, hai người quen biết mười bảy năm.

Mười bảy năm, một quãng thời gian dài đằng đằng, Lạc Dịch Bắc trong ký ức của cô, đáng vẻ thật giống như mãi mãi không để ý đến chuyện gì, đối với chuyện gì cũng là thái độ lạnh lùng kia.

Sao có thể chỉ vì một người mà tâm trạng dao động lớn như vậy?

Nhưng bây giờ lại bởi vì Phương Trì Hạ mà giống như biến thành người khác...

Tô Nhiễm không chút biến sắc nhìn bóng xe anh biến mất trong màn đêm, trái tim như ngấm trong băng đá, lạnh thấu xương.

Phương Trì Hạ đứng trong phòng rửa tay một hồi lâu, vốn định chờ Lạc Dịch Bắc đến, kết quả Thương Nhuệ không biết làm sao bỗng nhiên lại đây.

"Có khỏe không?" Anh ta kỹ thực cũng khá tốt, tuy vô lại, nhưng ít nhất không thô tục dùng đến thủ đoạn bỏ thuốc hèn hạ kia.

Kỹ thực đầu Phương Trì Hạ đã rất chói sáng, chân cũng có chút đứng không vững, thế nhưng, sợ sau khi mình hôn mê sẽ phạm sai lầm nên cô vẫn gắng gượng giữ tỉnh táo, để cho đáng vẻ mình xem như không có chuyện gì.

"Tôi không sao, tôi muốn ra ngoài hóng gió một chút, lát nữa quay lại." Sống lưng thẳng tắp, muốn tìm cơ hội đi, cô tay bắt ngờ bị Thương Nhuệ kéo lại.

Chương 384: Anh còn nguy hiểm hơn

"Từ lượng kém vậy sao?" Thương Nhuệ chỉ thoáng một cái trời cô tay cô lại, cơ thể mềm mại của Phương Trì Hạ ngã vào trong ngực anh ta.

Theo phản xạ có điều kiện muốn giữ cánh tay lên chống đỡ ở giữa hai người, vừa mới nhúc nhích một chút, như là cảm thấy được ý đồ của cô, Thương Nhuệ kim chặt lấy tay cô.

"Thả tôi ra!" Phương Trì Hạ giãy dụa trong ngực anh ta, lúc ngược lên nhìn anh ta chỉ thấy hoa mắt.

"Tôi mang cô về phòng riêng, tôi là đang bảo đảm an toàn cho cô, một cô gái say thành như vậy đi tới đi lui rất nguy hiểm, không phải sao? Vì thế đi với anh nào!" Đầu ngón tay nắm lấy cằm cô, nâng gương mặt xinh đẹp của cô lên nhẹ nhàng khuyên nhủ, lúc Thương Nhuệ nói chuyện, mang theo một tia lười biếng.

Phi!

Phương Trì Hạ muốn mắng người!

Đi ra ngoài nguy hiểm?

E là theo anh đi vào còn nguy hiểm hơn!

Đầu ngón tay lần xuống da thịt mình, tàn nhẫn mà bấm một cái, để cho lý trí cô duy trì tỉnh táo, eo nhỏ chui ra khỏi ngực anh ta.

"Thương thiếu gia, chuyện hợp đồng, bây giờ có thể kí rồi chứ?" Lúc này đầu Phương Trì Hạ đã rất choáng rồi, nhưng vẫn không quên mục đích mình tới đây.

Nhìn cô như vậy, làm cho Thương Nhuệ cau mày.

"Chuyên nghiệp tới vậy sao? Dung Hi thuê cô bao nhiêu tiền một tháng? Chuyển tới chỗ tôi, tôi trả cô gấp ba lần so với lương hiện tại!"

"Rất tiếc, hiện nay tôi không có dự định đổi chỗ làm." Phương Trì Hạ lui về phía sau hai bước, rất thẳng thắn từ chối.

Đôi nghề vấn đề này, hôm nay lúc cô bị Lạc Dịch Bắc làm cho tức giận đến nghiến răng nghiến lợi, không phải cô không có nghĩ tới, mà là nghĩ vẫn chỉ là nghĩ.

Với tính cách Lạc Dịch Bắc, anh sẽ không để cho cô làm như vậy!

Dù cho cô chạy trốn thật xa, chỉ cần anh không muốn thả cô ra thì cũng sẽ trực tiếp xách cô về.

Mà hiện tại, sau khi tỉnh táo lại, bản thân cô cũng không muốn thay đổi.

Ở Dung Hi, tuy rằng rất nhiều lúc Lạc Dịch Bắc rất đáng trách, nhưng tối thiểu, với thân phận là vợ anh, cô chỉ ít không gặp phải trên các loại quy tắc ngầm trên lĩnh vực kinh doanh.

Còn nếu đổi chỗ khác, thì không biết được.

Hơn nữa Thương Nhuệ vốn cũng không phải người tốt lành gì!

Phương Trì Hạ từ chối thẳng, điều này làm cho Thương Nhuệ cảm thấy có chút thất bại.

"Vậy cũng thật là đáng tiếc, aiz!" Thờ dài, ánh mắt xa xôi quét qua người cô một cái, anh không chút biến sắc nhìn chằm chằm cô đánh giá.

Phương Trì Hạ vốn ý thức mơ hồ, tay chân như nhũn ra, hoa mắt chóng mặt, đầu mờ mịt, bất cứ lúc nào cũng có thể không chịu đựng nổi.

Bị anh ta nhìn như thế, cô cảm giác nguy hiểm đứng thẳng lên, muốn kéo dài khoảng cách với anh ta, nhưng bước chân lại lao đảo một hồi.

Thương Nhuệ tỉnh mắt, bước lên vài bước, đưa tay kéo cô lại.

"Cô uống nhiều rồi, tôi dẫn cô lên lầu nghỉ ngơi." Không quan tâm cô muốn hay không, ôm ngang cô lên đi lên lầu, nhưng Phương Trì Hạ lại tiếp tục giãy dụa trong ngực anh ta, "Đừng đụng vào tôi, buông tay!"

"Cô đứng không vững, để tôi đỡ cô." Thương Nhuệ không tức không phiền, thậm chí rất có tâm trạng nói chuyện với cô.

Phương Trì Hạ không để ý đến anh ta, muốn đẩy anh ta ra nhưng không thành công, lúc hai người đi qua một quầy hàng, cô bỗng nhiên với lấy bình hoa trên bàn, quay ra sau đánh xuống gáy anh ta.

Cô công kích ngay chỗ yếu hại của anh ta, đập bình xuống, Thương Nhuệ hừ một tiếng, lúc ngẩng mặt đầu lên, con mắt phun lửa.

"Con khốn không biết phân biệt tốt xấu!" Anh bị cô làm tức giận, mọi kiên nhẫn bị sự công kích của cô làm tan hết, con mắt che kín một tầng màu đỏ tươi.

Chương 385: Muốn ăn tươi nuốt sống cô

Hai người còn đang trong đại sảnh khách sạn, anh ta cũng mặc kệ.

Kéo lấy cánh tay cô, đẩy cô dựa vào vách tường phía sau, tay nâng sau gáy cô, khiến cho khuôn mặt cô ngẩng lên đối diện mặt anh ta, nhắm ngay môi cô hôn tới.

"Đừng đụng tới!" Phương Trì Hạ nghiêng mặt trái né phải tránh, cơ thể kịch liệt giãy dụa trong ngực anh ta.

Cô chống cự có chút điên cuồng, lúc bị chọc tức, tính tình cũng rất hung dữ, hướng dưới quần anh ta đập một cái, vừa tàn nhẫn tát anh ta mấy cái.

Thương Nhuệ không chiếm được tiện nghi, vị đắng lại chịu không ít, trên mặt bị tát đến rát, còn bị in ra vài dấu năm ngón tay.

Con khốn này!

Thương Nhuệ có lẽ chưa từng đụng phải thể loại mạnh mẽ như thế, xoa xoa gò má rướm máu, không để ý cô giãy dụa, môi tiếp tục muốn đến gần, bên tai lại xoẹt qua một viên đạn, lúc lấy lại tinh thần thì bên cạnh bỗng nhiên vang lên một tiếng "đoàng" của súng.

Thương Nhuệ thoáng sửng sốt, dừng hết tất cả động tác, tầm mắt cứng ngắc nhìn ra phía sau.

Lạc Dịch Bắc từ ngoài đại sảnh khách sạn đang bước từng bước tới, trong tay cầm súng, nòng súng nhắm ngay hướng anh ta, sắc mặt âm u đầy đặc, lạnh đến mức như Tu La Địa Ngục.

"Sao nào? Thiếu gia nhà họ Thương nói chuyện làm ăn với người khác chính là như vậy sao? Cách thức như vậy, cũng thật làm tôi mở mang tầm mắt!" Giọng anh rất lạnh, nói đúng hơn là cực kỳ trào phúng.

Phuong Tri Hạ khiếp sợ ngẩng đầu lên, tầm mắt nhìn theo hướng anh, đẩy Thương Nhuệ ra liền chạy tới chỗ anh, "Lạc Dịch Bắc!"

Bộ dạng cô rất chặt vật, có lẽ là do già dựa quá mức kịch liệt mà tóc rơi hết cả lên, sắc môi trắng bệch, hẳn là vừa rồi trong lòng rất hoảng sợ.

Lúc Lạc Dịch Bắc lái xe tới nơi, liền lên con giận dữ.

Nhìn thấy dáng vẻ ấy của cô, anh càng không nhịn được tức giận.

Ngực như bị người ta nhóm lửa, "Phùng" một cái, tất cả tức giận nháy mắt bùng cháy, ánh mắt lạnh đến mức muốn giết người.

Phuong Tri Hạ bị anh nhìn làm cho cơ thể không nhịn được run lên.

Làm sao lại dùng ánh mắt như muốn ăn tươi nuốt sống này nhìn cô chứ?

Bộ dáng này của Lạc Dịch Bắc xem ra rất đáng sợ, nhưng cũng không biết từ lúc nào, Phuong Tri Hạ dường như không sợ anh nổi giận nữa.

Dưới ánh mắt sắc bén như dao găm của anh, cô không chỉ không lùi bước, trái lại còn hơi đi chuyển về bên cạnh anh.

Động tác của cô có chút cẩn thận từng li từng tí, như thỏ con đang khiếp sợ.

Dưới ánh mắt toả đầy khí lạnh của Lạc Dịch Bắc, cô từng bước từng bước đến gần anh một chút, gần thêm chút nữa, cuối cùng trực tiếp tới trước mặt rồi chui vào trong ngực anh.

Động tác đó làm cho Lạc Dịch Bắc ngớ ngẩn, sống lưng căng cứng, không chút dấu vết thả lỏng.

"Em làm anh ta bị thương!" Liếc nhìn trên mặt Thương Nhuệ khắp nơi bị thương, nơi cổ còn hơi đỏ, ánh mắt cô có chút bất an.

Cô sợ chính là bị cô làm chuyện xấu, sau này thứ mà nhà họ Lạc muốn đoạt được, khẳng định chỉ có thể chấp tay để cho người khác hưởng.

Ai biết, Lạc Dịch Bắc lại giống như không chút để ý, rất lạnh lùng kiểu ngao trực tiếp trả lời cô một câu, "Làm tốt lắm!"

Khẩu khí của anh kỳ thực rất lạnh lùng, thế nhưng, bên trong lạnh lùng lại mang theo một loại dung túng khó nói thành lời.

Phuong Tri Hạ ngẩn ra, ngẩng đầu lên ngạc nhiên nhìn anh, đối với lời anh nói dường như có hơi bất ngờ.

Sau khi Lạc Dịch Bắc xuất hiện, sắc mặt Thương Nhuệ vẫn bình tĩnh.

Không chút biến sắc nhìn hai người thân mật, lòng mày anh ta không nhịn được nhíu nhau.

Mẹ, đừng vào ai không đừng, sao tùy tiện đụng một cái liền đụng vào người của Lạc Dịch Bắc?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 386: Bắt nạt cô, ai cũng không thể

Lạc Dịch Bắc xuất hiện, làm cho Thương Nhuệ rất ảo não.

Nhà họ Lạc không chỉ có quy mô ở thành phố C, mà còn có sức ảnh hưởng toàn Châu Á, e sợ đến không có mấy người dám trêu vào.

Quyền thế nhà họ Thương cũng rất lớn, trong gia tộc có mấy người đứng đầu thành phố, nhưng không giống với phạm vi thế lực của nhà họ Lạc.

Kỳ thực đều không phải kẻ tầm thường, thế nhưng, toàn bộ thành phố C, hẳn là không có mấy người dám gây thù hằn với nhà họ Lạc.

Lúc đầu Thương Nhuệ cảm thấy, Phuong Tri Hạ cũng lắm là một nhân viên trong công ty, không nghĩ tới cô lại là người của Lạc Dịch Bắc.

Thương Nhuệ cứng ngắt đứng tại chỗ, thầm nghĩ nên giảng hòa làm sao.

Lạc Dịch Bắc còn đang chia nòng súng vào anh ta, thế nhưng ánh mắt lại không nhìn về hướng anh ta, mà là nhìn Phuong Tri Hạ.

"Tên đó vừa mới đụng vào chỗ nào?" Giọng của anh vốn khá lạnh, lúc này càng mang theo một luồng ý lạnh thấu xương, làm cho sống lưng Thương Nhuệ đều cháy ra một tầng mồ hôi mỏng.

Anh dường như không có ý bỏ qua, cho dù biết rõ Phuong Tri Hạ cũng không bị thiệt thòi bao nhiêu, nhưng nhìn dáng vẻ hiện giờ của cô, anh chính là nuốt không trôi một bụng tức giận.

Trong lòng Thương Nhuệ càng nén giận hơn.

Người tình mắt đều nhìn ra được, người chịu thiệt rõ ràng là anh!

Nhưng hướng nòng súng của Lạc Dịch Bắc còn chưa dời đi, anh biết rõ lời này mình cũng chỉ có thể nghĩ trong lòng, không thể nói ra được.

Ánh mắt không chút biến sắc nhìn về phía Phuong Tri Hạ, anh chỉ có thể âm thầm chờ mong cô có thể để nói chuyện một chút.

Phuong Tri Hạ đang im lặng suy nghĩ nên giải quyết việc này như thế nào.

Lạc Dịch Bắc là loại chọc tới ai cũng không sợ, Phuong Tri Hạ biết, nếu như cô tìm từ không thoả đáng, đến lúc đó chuyện gây chết người là rất có khả năng xảy ra.

Cô rất tức giận hành vi của Thương Nhuệ, thế nhưng, đưa người vào chỗ chết, đúng là không cần thiết.

Hon nữa, với bối cảnh chính trị của nhà họ Thương, nếu thật sự làm căng, đối với nhà họ Lạc cũng không hẳn là chuyện tốt.

Phuong Tri Hạ cần nhắc một hồi, đề tay lên tay Lạc Dịch Bắc, cật bàn tay đang cầm súng chỉ vào đối phương của anh đi.

"Em không sao, còn anh ta có thể sẽ khá là có sao." Nghĩ đến cái đập vừa rồi của mình, ánh mắt cô theo bản năng liếc mắt nhìn chỗ đúng quần của Thương Nhuệ.

ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị của Lạc Dịch Bắc còn dừng lại trên mặt Thương Nhuệ, dường như không có ý buông tha.

Lần thứ hai muốn vung súng trong tay lên, cơ thể Phuong Tri Hạ bỗng nhiên mềm mại co quắp ngã xuống đất.

Cô uống quá nhiều rượu rồi, tay chân đều mềm nhũn, đứng cũng đứng không vững.

Lạc Dịch Bắc mắt lạnh nhìn bộ dáng này của cô, xanh mặt nâng cô dậy, khom người bế cô lên.

đầu Phuong Tri Hạ rất choáng váng, tùy ý anh ôm cô như vậy, hai tay rất tự nhiên ôm lấy cổ anh.

Vùi đầu ở trong ngực anh, cô ưỡ ỏi nhắm hai mắt lại.

Lạc Dịch Bắc mặt lạnh nhàn nhạt nhìn cô một cái, người hồ hấp nặng nề say mùi rượu của cô, cũng không ôm cô rời đi, mà là từng bước từng bước đi về phía Thương Nhue.

Dừng lại trước mặt anh ta, ánh mắt hai người dần ông đối đầu nhau, anh từng chữ từng chữ cảnh cáo, "Chuyện làm ăn có thể không làm, nhưng tôi nói cho anh biết, nếu như động tới cô ấy, tôi sẽ làm cho nhà họ Thương mất đời cũng không thể bước chân vào thành phố C!"

Một câu nói rất lạnh lẽo, như gió lạnh trong hầm băng truyền đến, lạnh đến thấu xương.

Trong đầu Thương Nhue như có thứ gì ừng ừng nổ tung, cả người hoàn toàn cứng lại.

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng liếc mắt nhìn anh ta, ôm Phương Tri Hạ không quay đầu lại đi về phía xe của mình.

Một đường lên xe này, Phương Tri Hạ vẫn hỗn loạn ngủ, rất an phận.

Nhưng ai biết lúc sắp về đến nhà, cô đang nhắm mắt bỗng nhiên mở mắt ra, ánh mắt quét qua người anh ở bên cạnh, bỗng nhiên nhảy vọt lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 387: Đêm mây đen gió lớn

"Vừa rồi anh đến đúng lúc lắm!" Cũng mặc kệ anh đang lái xe, đầu cô dựa vào trên vai anh, thậm chí còn vuốt hai tay ra ôm lấy anh.

Một động tác làm cho Lạc Dịch Bắc hơi sửng sốt, về mặt động lại vài giây.

Phương Tri Hạ giống như không ý thức được hai người còn ở trên xe, cạ cạ đầu trên vai anh, có lẽ cảm thấy dựa có chút không thoải mái lắm, lại đi chui chui vào trong ngực anh.

Cô vòng tay ôm cổ anh, lúc tựa trong lòng anh, mặt trực tiếp chôn trên ngực anh.

Hơi thở nhàn nhạt, mang theo chút mùi rượu phun ra, nhiệt độ ấm áp, cách lớp vải mỏng manh rõ ràng lan truyền đến da thịt Lạc Dịch Bắc, gần như trong nháy mắt, hun nóng nhiệt độ trên người anh đến mức nóng rực lên.

Lạc Dịch Bắc có chút buồn bực, ngược lại cũng không ghét cô tới gần, chỉ là đang lái xe lại bị cô treu chọc đến treu chọc đi như thế, cảm giác thực sự hơi không tốt lắm.

Anh nóng lên kỳ thực là cơ thể, không phải là tâm trạng.

"Ngồi đằng hoàng đi!" Nhàn nhạt quét cô một cái, anh nhắc nhở.

Phương Tri Hạ không để ý tới anh, mặt vẫn cứ chôn ở trên ngực anh, đầu tóc dán vào anh làm phiền.

Có lẽ cô không ý thức được mình đang làm gì, chỉ đang điều chỉnh tư thế làm cho cô cảm thấy thoải mái.

Lạc Dịch Bắc bị cô làm phiền đến miệng khô lưỡi khô, có chút buồn bực kéo cổ áo, mở ra mấy viên cúc áo.

"Trở lại chỗ của mình đi!" Anh đang lái xe, hành vi bây giờ của cô là đang đùa với lửa!

"Đêm nay không ở cùng Tô Nhiễm sao?" Phương Tri Hạ như không nghe lời anh nói, ngửa mặt lên tròn mắt nhìn anh, tự nhiên nói chuyện với anh.

Lạc Dịch Bắc cau mày, khuôn mặt hơi vận vận một hồi.

Lúc như thế này tại sao còn nhắc đến người khác?

"Có phải là em làm phiền đến hai người?" Phương Tri Hạ không chút biến sắc nhìn anh, lại hỏi.

Giọng điệu của cô dường như còn có chút áy náy, lọt vào tai Lạc Dịch Bắc, nghe như thế nào cũng thấy khó chịu.

"Cảm ơn!" Mặt không hề cảm xúc ném cho cô hai chữ, ánh mắt anh quét về phía cánh tay cô.

Cánh tay cô còn ôm anh, chặn lại một nửa tầm mắt của Lạc Dịch Bắc, anh ra hiệu cô bỏ tay ra.

Ai biết, Phương Tri Hạ cũng không biết là say rượu phản ứng chậm hay là làm sao, mà chỉ là ngo ngắc nhìn anh, không có một chút động tác.

Lạc Dịch Bắc đầu đầu xoa xoa huyết Thái Dương, cũng không có đưa tay đẩy cô ra, chỉ nhàn nhạt cảnh cáo, "Nếu như lại tiếp tục chơi với lửa, có tin anh trực tiếp giải quyết ngay tại đây không?"

Giọng điệu của anh, mang theo nồng đậm cảnh cáo.

Câu nói như thế này, nếu như là bình thường, Phương Tri Hạ nghe xong chắc chắn sẽ đỏ mặt dờn mắt qua một bên.

Nhưng cô của đêm nay, cũng không biết là tác dụng của cồn hay là có ý định muốn tranh cãi với anh mà cô nghiêng đầu liếc mắt nhìn ra ngoài, ngẩng đầu lên, đôi mắt trong sáng nhìn về phía anh, "Ồ đây? Nhưng mà, ánh đèn ở đây rất sáng nha!"

Cô, không những không từ chối, mà còn dùng cái giọng mềm mại kia nói như vậy, kỳ thực càng như là mời chào.

Ánh đèn sáng quá...

Ý tứ là, chuyển sang nơi khác là được?

Lạc Dịch Bắc bị một câu nói của cô làm cho yết hầu có chút phát khô.

Không chút biến sắc quan sát về mặt cô, anh nhìn chăm chăm cô nhìn một lúc lâu, ánh mắt âm u.

"Chúng ta chuyển sang nơi khác?" Nhíu mày nhìn cô, anh xa xôi kiến nghị.

Ánh mắt Phương Tri Hạ mong lung nhìn anh, cũng không biết là say rượu nên không làm chủ được ý thức hay là làm sao mà ngoài dự đoán của Lạc Dịch Bắc, cô lại cười dịu dàng gật đầu.

Cô như vậy, làm cho Lạc Dịch Bắc rõ ràng cảm thấy khó mà tin nổi.

"Em chắc chứ?" Liếc chéo cô, giọng anh dương cao lên chút.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 388: Đây là em tự chuốc lấy

Phuong Tri Hạ chỉ chần chờ một lúc, sau đó vẫn gặt đầu một cái.

Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn ung dung nhìn cô, đuôi lông mày gặt gặt.

"Lời này là em nói." Đây cô dựa vào chỗ ghế phụ bên cạnh, giúp cô cài dây an toàn, nắm chặt tay lái, nhủu mày nhìn về phía trước, dưới chân mạnh mẽ đạp chân ga một cái, chiếc xe thể thao màu trắng brum một tiếng tăng tốc độ.

Một đường phóng nhanh, quay đầu, điều khiển xe chạy tới một bờ biển gần nhà, anh kết ngừng xe lại.

Phuong Tri Hạ nghiêng người dựa vào cửa sổ xe, không biết đang ngủ hay thức.

"Lại đây!" Lạc Dịch Bắc xoay mặt qua, ánh mắt quét qua trên gò má cô, kêu cô một tiếng.

Phuong Tri Hạ không quan tâm, ôm một cái gối ôm nhỏ nhắm mắt cũng không biết đã ngủ hay chưa.

Lạc Dịch Bắc giúp cô tháo dây an toàn ra, ôm lấy cô.

đặt cô ngồi trên đùi mình, điều chỉnh cho hai người có vị trí thoải mái, ngồi mặt đối mặt với nhau, anh lần thứ hai giương giọng, "Dậy nào."

Phuong Tri Hạ mơ màng mờ mắt, ánh mắt mong lung nhìn anh, giống như còn chưa kịp phản ứng tình hình trước mắt.

Cánh tay Lạc Dịch Bắc ôm cô hơi siết lại, liếc mắt nhìn ra ngoài, anh xa xôi trừu chọc, "Hoàn cảnh nơi này có hài lòng chưa? Không đến!"

Anh dùng những lời cô nói lúc này trừu chọc cô, lúc nói chuyện, mặt đưa sát vào cô rất gần.

Hồ hấp âm áp, nhàn nhạt phả lên mặt cô, lên tai, mát mát lạnh lạnh, và còn có mùi đặc biệt dễ chịu.

Phuong Tri Hạ vòng hai tay lên cổ anh, ngơ ngác nhìn anh, đầy mắt như được phủ một màn sương.

Bốn mắt nhìn nhau, Lạc Dịch Bắc không chút biến sắc nhìn cô, xoay mặt cô thẳng vào mình, môi nhắm ngay môi cô hôn lên.

Anh hôn rất bá đạo, còn rất thô lỗ, cánh tay rắn chắc mạnh mẽ siết chặt eo cô, giống như muốn bẻ gãy cô làm đôi.

Đêm nay sau khi anh nhận được cú điện thoại kia của cô, vẫn luôn tức giận nặng nề.

Sau khi tới nơi còn nhìn thấy cô nhích nhác như vậy, anh càng nổi nóng hơn.

đêm nay anh tức giận, tất cả đều bởi vì cô.

Anh đã không chạm vào cô, cô ngược lại tốt lắm, chủ động đụng chạm anh.

Lạc Dịch Bắc cảm thấy, nếu như hai người thật sự làm những chuyện kia trong tình huống như này thì cũng là do Phuong Tri Hạ tự mình chuốc lấy!

Phuong Tri Hạ tùy ý anh hôn, cũng không đẩy anh ra.

Không chút biến sắc nhìn anh gần trong gang tấc, hai tay ôm cổ anh siết chặt, dưới ánh mắt hơi run của Lạc Dịch Bắc, cô ngẩng mặt lên, chậm chậm đáp lại anh.

Bầu không khí bên trong xe, bởi vì một động tác của cô mà dường như đột nhiên nóng lên mấy độ.

Lạc Dịch Bắc rất tiện tay kéo cô áo mình ra, bàn tay đặt bên hông cô nắm chặt lại, đẩy cô dựa vào cái ghế phía sau, tay nắm lấy quần áo cô định cởi ra, Phuong Tri Hạ bỗng nhiên giữ cổ tay anh lại.

"Chúng ta không nên ở chỗ này!" Giọng cô vốn đặc biệt nhu hòa, lúc này còn dùng ngữ điệu mềm mại như vậy nói ra, cảm giác kia, giống như đang làm nũng.

"Nơi này làm sao? Quá tốt?" Lạc Dịch Bắc lúc này vẫn còn rất kiên nhẫn, thậm chí rất có tâm trạng mà đùa với cô.

"... Tránh thai!" Phuong Tri Hạ nhắc nhở anh hai chữ, khuôn mặt rất nóng, cũng không biết là do uống rượu hay do lúng túng.

Lạc Dịch Bắc đầu tiên là ngăn người, cũng không nghĩ tới cô đề ý chính là vấn đề này.

Ánh mắt nhìn quét trên quần áo cô một chút, tay anh bỗng nhiên đặt trên người cô, tìm tòi từ trên xuống dưới, như là đang tìm kiếm cái gì.

"Anh làm gì vậy?" Phuong Tri Hạ không hiểu mục đích của anh, tránh trái tránh phải, muốn tránh khỏi động tác của anh, lại bị Lạc Dịch Bắc ôm lấy eo siết chặt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 389: Không thích anh ở cùng với cô ta

"Anh làm gì vậy?" Phuong Tri Hạ thấy nhột, cơ thể co rúm lại ở trong ngực anh.

Lạc Dịch Bắc cũng không để ý tới cô, tự nhiên tìm tòi ở trên người cô hồi lâu, chậm rãi ngẩng mặt lên, sau đó nói ra một câu làm cho mặt Phuong Tri Hạ nháy mắt đỏ rực.

Khóc môi khẽ nhếch, anh nói, "Không phải lúc nào em cũng thích mang thứ kia trên người sao?"

Anh nói chính là BCS, lúc anh mới quen Phuong Tri Hạ, ở quán bar bắt gặp cô mang theo BCS nên trừu chọc cô.

Mặt Phuong Tri Hạ đỏ đến mức sắp bốc cháy, sắc mặt lúng túng không chịu được.

"Lần kia là bắt ngờ!" Lần kia là do người khác kín đáo đưa cho cô!

"Ồ?" Lạc Dịch Bắc vẫn ung dung nhìn cô, một tiếng "Ồ" kia, âm cuối bị anh kéo hơi dài.

"Không có cái kia em không quen, về nhà thôi!" Phuong Tri Hạ đẩy anh ra ngồi trở lại ghế phụ.

Động tác của cô không mấy linh hoạt, có lẽ là do uống rượu, động tác bò đi này suýt chút nữa đã té từ trên ghế xuống.

Bộ dáng này của cô, thấy khóe mắt Lạc Dịch Bắc gặt một cái, lờn gặt lại bắt đầu bốc lên.

Tinh dần vật mình thành cái dạng gì nữa đây?

"Tại sao hôm nay lại đi gặp loại người như vậy?" Mặt lạnh, trong giọng nói cũng mang theo vài tia tức giận dữ dội, "Loại người như vậy cỡ em cũng có thể đối phó được sao? Không biết đàn ông không tên nào an toàn sao?"

Anh rất tức giận, câu sau, gần như là gầm lên.

Phuong Tri Hạ đồng ý đến hẹn, tất cả đều là vì cân nhắc lợi ích của Dung Hi, bây giờ lại bị anh la như vậy, Phuong Tri Hạ bị anh la đến mơ hồ, ngây ngốc nhìn anh, tất cả oan ức bỗng nhiên liền một mạch dâng hết lên, "Em muốn

giúp Dung Hi ký được hợp đồng kia, thế nhưng Thương Nhuệ vẫn không chịu bàn chuyện ký kết, bảo em buổi tối lại tới bàn bạc với anh ta, nhưng ai biết tối nơi liên biến thành như vậy..."

"Em không có đầu óc sao? Bao nhiêu tuổi rồi? Tên đó có ý đồ xấu rõ ràng như thế rồi em còn không nhìn ra được sao? Từ lúc nào Dung Hi lại cần nhân viên hi sinh để ký hợp đồng hả?" Lạc Dịch Bắc càng nghe càng tức giận, nói chuyện cũng sắc bén hơn.

Phương Trì Hạ ký thực cho là mình sắp xếp xong đường lui rồi mới đi, sao cô có thể không biết tình huống này sẽ gặp nguy hiểm chứ?

Cô cũng không muốn đi, nhưng cuối cùng không phải là bởi vì Dung Hi của anh nên mới đi sao.

Bây giờ ngược lại tốt lắm, anh đáp lại bằng cách la cô?

Nhắc cảm lên, nhìn anh trong khoảng cách gần, cô không cam lòng yếu thế phản kích, "Anh dựa vào cái gì mà la em? Anh chạy đi hẹn hò với Nhiễm Nhiễm của anh, giao cho em xử lý chuyện lớn như vậy, bây giờ anh lại có tư cách gì nói em?"

Cô hét rất lớn tiếng, hét lớn đến mức làm Lạc Dịch Bắc sững sờ vài giây.

Hôm nay Lạc Dịch Bắc bảo cô phụ trách chuyện này, ký thực là đang rèn luyện cô, thế nhưng lúc ấy không biết người nhà họ Thương phái ra lại là Thương Nhuệ.

Chuyện xảy ra sau đó, không phải do anh quyết định.

"Em không thích anh ở cùng Nhiễm Nhiễm?" Anh sững sờ một hồi lâu, mới chậm rãi hỏi.

Phương Trì Hạ không để ý đến anh, xoay mặt ra ngoài cửa sổ.

Lạc Dịch Bắc chỉ tưởng cô đang giận dỗi, nhưng lát sau lại chậm rãi phát hiện có gì đó không đúng.

Bỏ vai cô hơi run rẩy, dường như còn có tiếng khóc thút thít, rất nhỏ, nếu không chú ý lắng nghe sẽ không nghe thấy.

Lạc Dịch Bắc ngăn ra, cứng nhắc xoay mặt cô lại, Phương Trì Hạ ngẩng đầu lên nhìn anh, trên mặt, ướt một mảnh...

Cô rất ít khi khóc, dù cho từ nhỏ đến lớn một mình cô đơn bất lực nhiều năm như vậy cũng không khóc.

Lần trước khóc là vì bị Phương Phi chọc trúng nhược điểm mà thôi.

Lạc Dịch Bắc vừa nhìn thấy nước mắt của cô, ngực như bị thứ gì đâm cho một cái, nhất thời bỗng nhiên không thở nổi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 390: Lạc Dịch Bắc, em muốn...

"Không sao rồi, không sao rồi, sau này đừng khóc như hôm nay nữa." Ôm cô vào trong ngực, giờ tay lên, anh cũng đỡ vổ vổ lưng, giọng dịu dàng đến mức ngay cả bản thân cũng không biết.

Cũng không biết Phương Trì Hạ có nghe thấy lời anh nói hay không, nằm nhoài trên vai anh nhỏ giọng khóc nức nở.

"Sau này gặp phải tình huống như hôm nay phải trực tiếp rời đi, hoặc là gọi điện thoại để anh xử lý." Lạc Dịch Bắc suy nghĩ một hồi, nói thêm

"Ừm." Phương Trì Hạ rất hàm hồ đáp lại anh một tiếng.

"Về nhà thôi nào." Lạc Dịch Bắc bị nước mắt của cô khuấy nhiễu trong lòng loạn loạn, đẩy cô ngồi trở lại ghế phụ, giúp cô cài đai an toàn, anh khởi động xe rồi đi.

Biệt thự của hai người vốn rất gần nơi này, chỉ mất mấy phút liền đến nhà.

Đầu Phương Trì Hạ rất choáng váng, dường như còn có hơi mặt mũi, lúc đến nơi, đầu dựa vào cửa sổ xe, cũng không biết ngủ hay thức.

Lạc Dịch Bắc xuống xe trước, mở cửa xe chỗ cô ngồi ra, bế cô đi về phòng.

Bước chân của anh đi rất chậm, dường như cũng không có ý định vội vã vào nhà.

Phương Trì Hạ mơ mơ màng màng ngẩng đầu lên liếc mắt nhìn anh, lại chôn đầu ngủ tiếp.

"Câu hỏi vừa rồi của anh, em vẫn chưa trả lời." Lạc Dịch Bắc vừa đi vừa nói chuyện với cô.

Phương Trì Hạ cũng không biết ý anh là hỏi câu nào, không để ý tới, vẫn cứ hỗn loạn ngủ.

"Không được ngủ!" Lạc Dịch Bắc rất ác liệt nhéo cô một cái.

Phương Trì Hạ nhú mày lại, có chút ghét bỏ gạt tay anh một cái, lại nhắm hai mắt lại.

Lạc Dịch Bắc cau mày, nhìn chằm chằm khuôn mặt hồng hồng của cô trong lòng một lúc lâu, gương mặt tuấn tú đánh lại ôm cô tiếp tục đi về phòng.

Trở lại phòng hai người, lúc đặt cô lên giường, Phương Trì Hạ không biết làm sao lại tỉnh dậy.

Tay cô vòng trên cổ anh, cứ như thế nhìn anh, con mắt rất trong trẻo, như được phủ một màn hơi nước, mông mông lung lung.

"Sao vậy?" Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt hỏi.

"Em khát." Giọng mềm mại, còn có chút ngây thơ.

"Chờ anh một chút." Lạc Dịch Bắc ngó ngàng, hiếm khi thấy anh tốt tính đi xuống lầu rót ly nước ấm mang lên cho cô.

"Anh đi tắm trước." Đưa cho cô, nhìn cô uống xong, ngửi thấy mùi rượu trên người, muốn xoa người vào phòng tắm, Phương Trì Hạ lần nữa gọi anh lại, "Lạc Dịch Bắc, em muốn đi tè."

Cô nói không chút hàm súc, mềm mại, nũng nịu, như đứa trẻ.

Tuy rằng nhà họ Phương khác biệt rất lớn so với nhà họ Lạc, thế nhưng tốt xấu cũng coi như là nhà giàu, nuôi dạy con gái, tối thiểu hẳn là phải có khí chất thực nữ.

Lạc Dịch Bắc nghe cô nói lời này, sững sờ một hồi lâu, ánh mắt quái dị nhìn cô, nhất thời có chút không phản ứng kịp.

Đêm nay Phương Trì Hạ uống nhiều rượu như vậy, lúc này trong bụng toàn là nước, thấy anh không phản ứng, muốn tự mình xuống giường, chân vừa mới chạm được thảm, người đứng không vững, bỗng nhiên mềm nhũn ngã ngồi trên mặt đất.

Lạc Dịch Bắc nhìn bộ dáng này của cô, khóe mắt gạt một cái, khom lưng, bế cô lên.

Phương Trì Hạ dường như có hơi đắc ý, cũng không biết tâm trạng ở đâu ra, lười biếng dựa ở trong ngực anh, lại ngâm nga hát, "When-I-Grow-Up, I-Wanna-Be-Your-Bride..."

Giọng rất êm ái, bởi vì uống rượu mà còn mang theo một tia từ tính khó tả, rất êm tai, rất câu người.

"Đừng hát bài này nữa." Lạc Dịch Bắc không biết cô hát vì ai, cau mày, lên tiếng cắt ngang.

Phương Trì Hạ không để ý đến anh, vẫn cứ ngâm nga hát, giọng còn hơi lớn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bả Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 391: Anh ôm tôi đi ra ngoài

"Em chỉ biết hát những bài này?" Lạc Dịch Bắc nhìn cô, nhẹ nhàng trêu chọc.

Phường Trì Hạ ngơ ngẩn nhìn anh, tiếng ca lại vang lên: "Can you feel the love tonight....."

Đây chính là bài hát trong vua sư tử.

Có lẽ uống rượu làm cổ họng cô khô, giọng nói có chút khàn.

Lạc Dịch Bắc đêm nay đối với cô thật sự rất ôn nhu, bị làm phiền cũng không chút bực bội.

Chân đá bật tung cửa phòng tắm, anh bế cô đi vào, đặt cô lên bồn cầu song lập tức quay đi.

Lạc Dịch Bắc lén như vậy nhưng đây là lần đầu tiên hạ người khác đi WC.

Trên mặt không biểu tình.

Đêm nay, cô căn bản là không sợ trời không sợ đất mà tiếp tục hát hăm sai bảo anh.

Rốt cuộc kết thúc. Đứng lên, hai tay cô ôm lấy cổ anh, mềm mại nói: "Anh ôm tôi đi ra ngoài!"

Cô mỉm cười nhìn anh. Giọng điệu giống như đang làm nũng.

Kỳ thật, cô đêm nay rất nhiều hành vi quá phận được một tác lại muốn tiến một bước. Nhưng Lạc Dịch Bắc từ đầu tới cuối chưa nói cái gì.

Anh thật sự cũng không ghét việc cô làm nũng, thậm chí có chút mong chờ ngày mai ngủ dậy cô có thể như bây giờ, ở trước mặt hắn làm nũng.

Anh chán ghét, cái bộ dạng không quan tâm của cô.

"Được, tôi ôm em." Lấy lại tinh thần, nhẹ nhàng ôm lấy thân thể mềm mại. Lạc Dịch Bắc mang theo cô đi ra ngoài.

Đêm nay Lạc Dịch Bắc thay đồ ngủ cho cô, còn làm anh phải lau chùi thân thể giúp.

Chật vật mãi mới làm xong trời cũng đã khuya.

Phương Trì Hạ ngủ thật an tĩnh, thân thể hơi hơi cuộn tròn, tựa một tiểu hài tử.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc mà nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, bỗng nhiên nhẹ nhẹ nói: "Hôm nay, em đi ký hợp đồng, tôi cùng Nhiệm Nhiệm không hề phát sinh cái gì cả."

Phương Trì Hạ lỏng mí nhẹ động, không biết có nghe thấy không.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích nhiều, giúp cô đắp chăn rồi nằm xuống bên cạnh cô.

Ngày hôm sau, anh tỉnh dậy trước.

Phương Trì Hạ thời điểm ngủ dậy đầu có chút đau.

Lạc Dịch Bắc đứng ở bên cạnh bất động thanh sắc nhìn cô. Vốn đang chờ cô sau khi tỉnh lại nhớ lại những chuyện tối qua sẽ có phản ứng như thế nào.

"Sớm." Ái ngờ, Phương Trì Hạ lại chỉ là nhàn nhạt nhìn anh một cái rồi xoa đầu đi đến hướng phòng tắm.

Cô dường như cái gì cũng không nhớ rõ, biểu tình tựa hồ có chút hoang mang.

Nhưng cuối cùng, vẫn là một mảnh mờ mịt, cái gì cũng không nhớ.

Lạc Dịch Bắc cũng không chờ cái gì nữa, xoay người đi xuống lầu.

Phương Trì Hạ rửa mặt xong đi theo xuống, trên tay cầm một quyển sách.

"Hôm nay ở trường có bài thi nên tôi sẽ không đến công ty." Nhìn đến anh, thuận miệng nói với anh xong xoay người rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bả Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 392: Gạo nấu thành cơm

Lạc Dịch Bắc nhìn theo cô mà cau mày.

Biểu hiện tự nhiên như vậy?

Thật sự đúng là cái gì cũng không nhớ!

Phương Trì Hạ hôm nay có bài thi tiếng Pháp, chỉ tốn thời gian một buổi sáng làm xong liền trực tiếp trở về nhà của Lạc Dịch Bắc.

Không có anh ở nhà, cô tương đối tự tại. Giữa trưa, vừa ngủ một lát cô lại bị điện thoại đánh thức.

"Em có biết hôm nay là ngày gì không?" Anh nói một cách thần bí, làm cho người ta có cảm giác dường như có chuyện đại sự.

"Ngày gì?" Phương Trì Hạ gạt mình, suy đoán lung tung, "Anh thi không đạt?"

Anh hung hăng đánh lại một câu, "Bổn thiếu gia thì trước nay đều luôn hạng ưu."

"Cô em hàng xóm tò tính với anh?" Phương Trì Hạ không đứng đắn hỏi.

Anh lúc này đối với cô chỉ là hai chữ cạ lỏi, khỏe miệng im lìm một hồi lâu, mới nói: “Hôm nay là sinh nhật của tôi.”

“Phải không?” Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn, còn sừng sốt một chút.

“Không sai, chính là sinh nhật của tôi.” Anh gật gật đầu, rồi bắt đầu nói tiếp: “Tuy tôi không để ý sinh nhật cái gì nhưng em là vợ của tôi nên làm cái gì đó đi.”

"Làm gì?" Phương Trì Hạ biết anh là loại ngụy biện nên nhẹ nhàng hỏi một tiếng

“Em tí mí chuẩn bị một chút, trang điểm cho thật đẹp, mặc quần đồ kiểu gọi. Đêm nay cùng tôi đi ra ngoài tìm một khách sạn nào đó rồi chúng ta. ....”

Anh tựa hồ thực hứng thú với vấn đề này.

Phương Trì Hạ đối với anh là không còn gì để nói, sợ anh nói ra bốn chữ: gạo nấu thành cơm mà vội vàng nói xen vào: “Được, tôi đã biết, Anh làm việc đi!”

Không cho anh cơ hội đáp lời, cô nhanh tay cúp điện thoại.

Anh đối với vấn đề này có bao nhiêu phản khởi cô không phải không biết.

Cô vừa rồi đáp ứng anh chỉ cho có lệ mà thôi.

Buổi chiều ngồi ôm quyển sách. Sắp đến bữa tối, cô như tới điều gì.

Phương Trì Hạ căn bản không biết hôm nay là sinh nhật Lạc Dịch Bắc. Sáng sớm lúc ngủ dậy, cũng không thấy anh nói cái gì.

Phương trì hạ không quá hoài nghi, xoay người đi tìm giấy đăng kí kết hôn của hai người, nhìn ngày sinh của anh.

Hôm nay thật đúng là!

Cô tuy rằng thường xuyên đối với Lạc Dịch Bắc là hận đến nghiến răng nghiến lợi, nhưng mà cô là người dù ai tốt, không tốt với cô thì cô đều đối xử công bằng.

Lạc Dịch Bắc tuy là hay làm cô tức giận, nhưng những lần anh giúp cô lại rất nhiều.

Phương Trì Hạ suy nghĩ một lúc, vẫn là quyết định vì anh có chút chuẩn bị.

Tuy rằng cô không biết anh đêm nay có trở về nhà hay không.

Thời điểm sinh nhật, Phương Trì Hạ cảm thấy, anh hẳn sẽ là ở nhà.

Xoay người đi xuống bếp, mở ra tủ lạnh nhìn bên trong, nhận thấy còn rất ít nguyên liệu nấu ăn, cô lại phải tốn chút thời gian đi siêu thị rồi.

Phương Trì Hạ tài nghệ không giỏi, chỉ có thể nói là đạt tiêu chuẩn, bữa tối nay cô sẽ làm cơm Tây.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bê Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 393: Tôi cùng anh không thân

Không biết Lạc Dịch Bắc có trở về hay không, cô chuẩn bị đồ ăn rất ít, tất cả đều là hải sản.

Chủ yếu là cô tài nghệ không cao, việc trong bếp, đơn giản còn được, phức tạp, cô không cách nào khống chế.

Đêm nay có bốn món thức ăn, mỗi một cái cô đều nấu ừ nhất một giờ.

Toàn bộ chuẩn bị xong, Phương Trì Hạ đứng trước bàn ăn nhìn nhìn, tổng cảm thấy còn kém thiếu cái gì. Lúc sau tìm mấy ngọn nến đặt trên bàn, lại đem nguyên một lọ hoa cắm toàn hoa hồng.

Cô chuẩn bị xong thì cũng đã 8, 9 giờ.

Nhìn chằm chằm ánh nến lay động trên bàn ăn, cô lấy ra điện thoại di động, tự mình cảm thấy đẹp rồi chụp vài bức ảnh.

Lạc Dịch Bắc cũng không có trở về, cũng không gọi điện thoại nói một tiếng.

Phương Trì Hạ ngồi ở phòng khách đợi một chút, âm thầm suy đoán anh vẫn ở công ty do tăng ca.

Lạc Dịch Bắc hôm nay công ty bận rất nhiều việc. Đang chăm chú thì Tô Nhiễm gọi điện thoại tới: “Còn chưa tan sao?”

"Đứng" Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt trả lời cô ta một tiếng.

Tô Nhiễm tựa hồ là vui vẻ, trong thanh âm toàn là ý cười: “Anh mau tới đây, em ở nhà chuẩn bị cho anh một cái sinh nhật có thức thức, a di, tiểu tà, còn có các người bạn khác của anh đều ở đây!”

Lạc Dịch Bắc ngăn ra, không nghĩ tới là cô ta sẽ có những an bài như vậy.

"Tan công ty liền trực tiếp tới đây, tất cả mọi người đều đang đợi ngươi!" Tô Nhiễm không đợi anh trả lời, một câu liền ngắt điện thoại.

Thời điểm Lạc Dịch Bắc rời công ti thì đã 9 rưỡi.

Biệt thự Tô gia rất lớn, Tô Nhiễm giống như là ở tại lâu đài công chúa, rõ ràng chỉ có một người ở nhưng trong nhà người hầu rất nhiều.

Đồng Nhan hôm nay đi vào nơi này, là bị Tô Nhiễm mời đến.

Đồng nhan tính cách yêu ghét rõ ràng, cô sẽ không xem sắc mặt, cũng sẽ không cho người đó mặt mũi, lúc Tô Nhiễm mời cô vốn dĩ chuẩn bị trực tiếp trả lời: “Tôi cùng cô không thân.”

Sau đó trực tiếp cúp điện thoại.

Chính là, tưởng tượng đến khả năng Lạc Dịch Bắc sẽ đến, cô lại đáp ứng.

Nói trắng ra là, Đồng Nhan tham gia mục đích chính là theo dõi Lạc Dịch Bắc và Tô Nhiễm.

Tới ngồi một hồi lâu, nhìn thấy Lạc Dịch Bắc đến, cô khẽ cau mày.

Anh ta xuất hiện ở chỗ này, Hạ Hạ thì sao?

“Dịch Bắc, anh đã đến rồi!” Tô Nhiễm nhìn thấy anh liền vui vẻ, bước vài bước đi đến, ôm anh trước mặt nhiều người, lại còn lôi kéo anh đi tới chỗ chuẩn bị cơm.

“Anh xem, như vậy được chứ? Không biết anh hôm nay khẩu vị thế nào nên em kêu đầu bếp chuẩn bị tất cả đồ ăn nổi tiếng từ các quốc gia, địa phương đó.” Cô ta vừa nói vừa cười khanh khách, thể hiện bộ dáng một chủ nhà.

“Được.” Lạc Dịch Bắc chỉ nhàn nhạt trả lời, anh đang bận suy nghĩ đến một nơi khác.

Lúc này đã 9 giờ, cô ấy ở nhà đang làm cái gì?

“Anh!” Tiểu Tà cười tủm tỉm, tay nhỏ vẫy vẫy.

Lạc Dịch Bắc tùy ý tìm một vị trí ngồi xuống, tiếp nhận một ly rượu từ trong tay người hầu.

Tiểu Tà tung ta tung tăng chạy tới, ngồi xuống gần anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 394: Đây là tặng cho anh

“Vừa mới từ công ty đến đây à!” Tiểu Tà đem ghế dịch lại gần anh, cười hi hi cùng anh nói liên thiên.

“Đừng.” Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt ứng cậu một tiếng.

“Ồ lại tặng ca sao?” Tiểu Tà lại hỏi.

Cậu kỳ thật muốn hỏi chính là Phuong Trì Hạ hôm nay không cùng anh đi sao?

“Đừng.” Lại là nhàn nhạt một chữ.

“Dem công nhân thả, chính mình ở bên trong tầng ca?” Tiểu Tà khốc môi vẫn cười hi hi. Một câu, cũng không biết là đang khen anh hay là đang công kích anh nữa.

Lạc Dịch Bắc nhìn cậu ta một cái, nhàn nhạt hỏi lại, “Từ khi nào em bắt đầu quan tâm tới anh vậy?”

“Em đi chơi trò chơi đi.” Lạc Dịch Bắc nói khinh thường.

“Vậy được rồi.” Tiểu Tà uể oải từ trên ghế trượt xuống, đi được vài bước, nhưng nghĩ tới Phuong Trì Hạ lại không cam lòng mà quay lại.

“Anh, sao hôm nay anh không mang theo người trợ lý kia đến chỗ này?” Tiểu Tà ngưỡng khuôn mặt nhỏ nhỏ, cười hi hi lại hỏi.

Cậu kỳ thật trong lòng biết rất rõ ràng, đêm nay trường hợp như vậy, Phuong Trì Hạ không thích hợp tham dự.

Cậu nói lời này chỉ là ở thử Lạc Dịch Bắc vì cái gì không

ở cùng Phuong Trì Hạ.

“Em quán quá nhiều rồi đấy” Lạc Dịch Bắc ánh mắt lưng bạc mà liếc cậu ta một cái, cầm một chén rượu mà uống.

Tiểu Tà bất đắc dĩ, chỉ có thể uể oải rời đi.

Lạc Dịch Bắc ngồi ở ghế, nghĩ tới lời Tiểu Tà nói, rút đi động nhìn thoáng qua.

Anh khẳng định là Phuong Trì Hạ không rõ ràng lắm việc hôm nay có phải sinh nhật của anh hay không, anh kỳ thật chính mình cũng không thêm để ý hôm nay là ngày gì, cho nên lúc sáng sớm, cũng chưa nhắc cô việc này.

Anh lấy đi động ra, là muốn biết cô có gọi điện thoại cho anh không.

Nhưng một cuộc cũng không có.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm đi động nhìn một hồi lâu, đem điện thoại gác lại ở một bên.

Ở không xa, Tô Nhiễm bung hai phần ăn hưởng về phía anh đi tới, đem một phần trong đó đưa cho anh, rồi xuống bên cạnh anh.

Ngồi đúng vị trí của Tiểu Tà khi nãy, cô ta sai người đem đến một hộp trang sức xa hoa, đem hộp đưa cho anh: “Đây là tặng cho anh.”

Lạc Dịch Bắc nhận lấy, trực tiếp cất đi.

Anh như vậy, làm Tô Nhiễm trên mặt biểu tình hơi không vui, nhưng là lại cái gì cũng chưa nói.

“Anh sẽ trách em tự chủ trương đem mời nhiều bằng hữu của anh như vậy đến đây sao?” Giúp anh cắt đồ ăn, cô ta ngẩng đầu, nhìn ánh mắt anh có chút thật cẩn thận.

“Sẽ không.” Lạc Dịch Bắc thanh âm nhàn nhạt.

“Vậy thì đêm nay vui về đến khuya.” Tô Nhiễm khốc môi nhẹ cong cong.

“Được.” Lạc Dịch Bắc đạm mạc ứng cô ta một tiếng, dùng đĩa ăn phần đồ ăn của mình.

.....

Biệt thự.

Phuong Trì Hạ chuẩn bị bữa tối song đợi một lát, ở trong phòng đi qua đi lại, lấy đi động ra nhìn thời gian, cũng mới 9 giờ.

9 giờ, còn sớm.

Phuong Trì Hạ nhìn chăm chăm thời gian bỗng nghĩ tới điều gì đó. Mở cửa biệt thự đi ra ngoài trong chốc lát,

Khi trở về trên tay cầm túi quà nhỏ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 395: Bắt cóc thi thiếu gia

Cô đi ra ngoài một chút, kỳ thật không có làm chuyện gì, nhưng là lại tốn hơn hai giờ.

Mua một cái khăn quàng cổ, dài, hơi mỏng, bây giờ liền có thể dùng tới.

Đây là cô lần đầu tiên chuẩn bị quà sinh nhật cho Lạc Dịch Bắc, không mua đồ sa xỉ nhưng cô cảm thấy món quà này tốt.

Mang theo món quà trở về thì cũng đã 11 giờ, biệt thự như cũ thực an tĩnh

Rõ ràng một điều rằng Lạc Dịch Bắc vẫn chưa trở về.

Phuong Trì Hạ đẩy cửa ra đi vào, nhìn nhà cửa như cũ an tĩnh tĩnh, cô khẽ cau mày.

Trên bàn ăn ngon nển đều đã cháy hết, bữa tối vẫn còn bày biện đến tinh tường, chỉ là tất cả nguội lạnh.

Lạc Dịch Bắc trưởng thành với hoàn cảnh hoàn toàn khác cô, cô là cô nhi, cô chỉ có một mình còn Lạc Dịch Bắc có rất nhiều người nhà, nhiều bạn bè. Đêm nay, trường hợp này, cùng người nhà và bạn bè vui chơi.

Phuong Trì Hạ lúc chuẩn bị bữa tối, kỳ thật vốn dĩ cũng không ôm kỳ vọng lớn rằng anh sẽ trở về.

Phuong Trì Hạ cũng không để ý việc này. Chỉ là, một mình đi vào bàn ăn ngồi xuống, trong lòng vẫn là có điểm trống trơ.

Đồ ăn đều chuẩn bị tốt đã lâu như vậy, lúc này đã sớm lạnh.

Phuong Trì Hạ đem toàn bộ đồ ăn trên bàn bỏ vào tủ lạnh.

Hoàn thành thì đã 11 rưỡi.

Phuong Trì Hạ vừa mới trở về không bao lâu, lúc này đặc biệt thanh tĩnh.

.....

Biệt thự Tô gia, lúc này, yến hội sinh nhật vừa mới tiến vào cao trào.

Tô Nhiễm đêm nay chuẩn bị rất nhiều, thậm chí còn bắn pháo hoa chúc mừng.

Anh kỳ thật cũng không thích hoàn cảnh âm ỉ như vậy, nhưng lại không nói cái gì.

Không đơn thuần chỉ là Đồng Nhan, mà Thi Cận Dương, Kinh Mộ Thần bọn họ đều cùng cô ta không có thân.

Mỗi một người không thân tới, kỳ thật là không hợp lẽ thường.

Đồng Nhan ngồi ở ghế, bất động thanh sắc mà nhìn Thi Cận Dương, Kinh Mộ Thần đứng chung một chỗ cùng Tô Nhiễm, trong mắt hiện lên một tia châm chọc.

Đồng nhan là diễn hình giúp thân không giúp ngoại, cùng Phuong Trì Hạ quan hệ tốt, chẳng đợi Tô Nhiễm làm cái gì, Đồng Nhan chính là đối với cô ta có địch ý.

Nhìn đến cô ta ở cùng Thi Cận Dương nói chuyện phiếm, cô đi đến kéo tay Thi Cận Dương mặc kệ bên cạnh có một đám đang nhìn chăm chăm mình. Cô nâng lên khuôn mặt nhỏ, nũng nịu cười: “Cận dương, anh không phải vừa nói muốn bồi tôi sao?”

Thi Cận Dương híp lại mắt bất động thanh sắc mà nhìn cô, ánh mắt cùng thấy có cái gì quái dị.

Đồng Nhan cũng không để ý tới ánh mắt quái dị của anh ta, tay kéo anh ta, nửa kéo nửa túm mà lôi anh ta đi.

“Nhan Nhan hôm nay là đang làm gì?” Thi Lạc xem một màn này, nhướn mày, vẻ mặt nghiêng ngả

“Là anh cậu chiếm tiện nghi.” Bên cạnh Kinh Mộ Thần mở lời nói.

Thi Lạc “.....”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**Net.

Chương 396: Hơn nửa đêm nhớ mình sao

Đồng nhan mang theo Thi Cận Dương rời đi, tránh xa đám người kia.

Thi Cận Dương cau mày.

Đồng Nhan dẫn anh ta tới một nơi thực vắng vẻ, là chỗ sâu trong hoa viên, ánh đèn thì mờ ảo, xung quanh tất cả chỉ có hoa.

Hoàn cảnh như vậy, thật giống như một đôi tình lữ đang hẹn hò.

Chỉ là, anh ta cùng cô ấy, không phải cái loại quan hệ này.

“Tôi như thế nào bồi cô?” Đứng trước mặt cô, anh ánh mắt vì sullen, nhàn nhạt hướng trên mặt cô liếc một cái, mở lời trêu chọc.

“Bồi tôi ở đây một lát.” Đồng Nhan ngồi xuống nghỉ chân, ánh mắt lảng lảng nhìn chăm chú vào chỗ đám người Tô Nhiễm. Lấy ra di động, bỗng nhiên rất muốn biết Phuong Trì Hạ hiện tại đang làm gì.

Đồng Nhan do dự một chút cuối cùng vẫn gọi.

Lúc này đã 12 giờ, Phuong Trì Hạ chưa ngủ, điện thoại rung, cô cầm lên nghe: “Làm sao vậy? Hơn phân nửa đêm nhớ mình sao?”

Cô nói gọn với Đồng Nhan.

“Nhớ cậu sao? Mình hiện tại đang ở bên ngoài vui về nhà, cậu cùng tới đi ~” Đồng Nhan trả lời cô.

Đồng Nhan ở chỗ này kỳ thật rất áp lực, vốn dĩ cùng Tô Nhiễm không thân, ở lại chỉ do có mặt Lạc Dịch Bắc.

Nếu Phuong Trì Hạ đồng ý đi chơi thì cô ấy liền nhân cơ hội này rời đi, cùng Phuong Trì Hạ tụ ở một chỗ khác.

Tùy tiện đi chỗ nào chơi một chút.

Ai ngờ lại bị Phuong Trì Hạ cự tuyệt, “Lần sau đi, đã trễ thế này, cậu cũng nên đi ngủ sớm đi.”

Nói xong, muốn cúp điện thoại, lại thỉnh linh bị Đồng Nhan gọi lại: “Ừ từ.”

“Làm sao vậy?” Phuong Trì Hạ ngẩn ra.

Đồng Nhan không biết cô đối Lạc Dịch Bắc là như thế nào, có chút do dự rồi cuộc có nên nói cho cô biết hay không.

Cô ấy giây giũa một chút, rồi thăm dò: “Hạ hạ, hôm nay sinh nhật Dịch Bắc.”

Một câu, làm Phuong Trì Hạ sững sốt một chút.

Lạc Dịch Bắc sinh nhật. Đêm khuya 12 giờ, sinh nhật đã qua mới gọi điện thoại nói cho cô biết là để làm gì.

Phương Trì Hạ trực giác mách bảo rằng, đây không phải đơn thuần là cùng Đồng Nhan nói chuyện phiếm.

Phương Trì Hạ kiểu người thông minh, thông qua cách nói chuyện cô biết Đồng Nhan đang định nói cho cô điều gì đó.

“Cậu hiện giờ đang ở bên ngoài?” Cô hỏi.

Đồng Nhan căn bản không lừa gạt cô cái gì, thực thành thật đáp: "Đúng".

“Cậu..... Có phải hay không nhìn thấy điều gì?” Phương Trì Hạ nhìn mí lại hỏi.

Đồng Nhan không nghĩ đầu điểm cô, đơn giản gọn gàng dứt khoát nói: “Chúng mình đều ở chỗ Tô Nhiễm.”

Phương Trì Hạ với chỉ số thông minh liền đoán ra được.

Cô giật mình, tay có chút cứng đờ.

Anh ở cùng Tô Nhiễm?

Phương Trì Hạ vẫn luôn cho rằng Lạc Dịch Bắc ở Lạc gia. Hôm nay sinh nhật, anh trở về Lạc gia cũng là bình thường.

Vì thế nên, dù cô chuẩn bị tốt mọi thứ nhưng anh lại không trở về cô cũng có thể hiểu cho.

Nhưng là.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 397: Có điều tốt đang chờ anh

Nhưng là, Anh lại ở cùng Tô Nhiễm.....

Đêm nay Tô gia rất náo nhiệt. Lúc này, trên bầu trời pháo hoa còn đang nổ liên tục không ngừng.

Phương Trì Hạ cùng Đồng Nhan căn bản còn nói chuyện thông qua đi động. Ở trong điện thoại, cô có thể nghe rõ ràng những âm thanh bên kia truyền tới.

Thực náo nhiệt, người cũng rất đông.

Phương Trì Hạ như bị đổ một thùng băng, từ đầu đến chân đều lạnh, trong lòng càng cảm thấy châm chọc.

Cô tốn thời gian như vậy chuẩn bị một bữa tối, chờ anh đến tận bây giờ, cơm cũng chưa ăn.

Kết quả, anh cùng người ta vui chơi ở nơi khác.

Phương Trì Hạ bỗng nhiên có chút tự giễu bản thân.

Hôm nay cô là có chút chờ mong anh sẽ trở về.

Anh sinh nhật cô có quan hệ sao? Không có cô, vẫn có rất nhiều người tới chúc mừng anh.

“Không có việc gì chứ?” Đồng Nhan cảm thấy cô hơi lạ cau mày hỏi.

Phương Trì Hạ bên kia vẫn trầm mặc.

“Trả lời đi!” Đồng Nhan lại lần nữa kêu cô một tiếng.

Phương Trì Hạ tay nắm chặt đi động, vẫn đang còn thất thần suy nghĩ.

“Hạ Hạ, cậu ở yên ở nhà, mình lập tức tới!” Đồng Nhan căn bản không biết cô ở chỗ đó đã xảy ra cái gì, cũng không biết tình cảm cô với Lạc Dịch Bắc ở mức độ nào, cô không trả lời làm cô ấy có chút luống cuống.

Đứng lên, cúp điện thoại rồi đi ra cửa biệt thự, Phương Trì Hạ nhàn nhạt nói: “Hơn phân nửa đêm, cậu tới làm cái gì? Nha đầu chết tiệt kia, cứ về cho mình nghỉ ngơi nữa chứ!”

Cô khẩu khí có chút lớn tiếng.

Đồng Nhan bị cô rống quát ngăn người, bước chân dừng lại, nhẹ thờ phào.

“Không có việc gì vì cái gì không lên tiếng?”

“Mình đang đọc sách quá chú tâm nên không để ý thôi” Phương Trì Hạ biện hộ.

Cô khẩu khí từ đầu tới đuôi đều thực bình tĩnh, giống như thật sự đối Lạc Dịch Bắc không hề có chút cảm giác nào.

“Được, cậu xem sách sao? Không có việc gì thì ngủ sớm một chút đi! Có nghe không?” Đồng Nhan ra lệnh.

“Đã biết.” Phương Trì Hạ nhàn nhạt đáp.

Cũng không tiếp tục quản việc của anh nữa, cô đi lên lầu trở về phòng lên giường.

Tiệc ở Tô gia vẫn rất náo nhiệt.

Đêm nay người đến rất nhiều, nên có điểm lâu.

Tiểu Tà bất động thanh sắc nhìn chăm chăm Tô Nhiễm cùng Lạc Dịch Bắc.

Cậu là kiên quyết vì Phương Trì Hạ cạnh giữ không cho hai người bọn họ phát sinh cái gì.

Lúc này đã rạng sáng, Tiểu Tà kỳ thật đã rất mệt nhọc, mí mắt riu riu lại nhưng vẫn không chịu đi ngủ.

Sa Dệt tỉnh tới kêu cậu đi ngủ nhưng cậu chạy bịch bịch đến chỗ Lạc Dịch Bắc, ngẩng đầu nhìn anh, cười hi hi, dường như không có việc gì nói: “Anh, không còn sớm nữa anh định không về nhà sao?”

“Làm sao?” Lạc Dịch Bắc giật mình.

“Có lẽ sẽ có chuyện tốt nha!” Tiểu Tà thần bí hề hề lại nói.

Cậu kỳ thật căn bản không biết Phương Trì Hạ vì Lạc Dịch Bắc chuẩn bị cái gì, cho nên, cậu mới nói là có lẽ có kinh hi.

Chỉ là có lẽ.

Mặc kệ rốt cuộc có hay không, có thể làm Lạc Dịch Bắc rời đi cũng là chuyện tốt.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 398: Trai đơn gái chiếc

Tiểu Tà muốn anh lập tức phải đi. Sa Dệt Tĩnh, vợ chồng Lạc Hi Thần cùng với rất nhiều người cũng đều phải trở về nhà.

Đoàn người đi rồi, biệt thự cũng chỉ dư lại Tô Nhiễm và Lạc Dịch Bắc.

Trai đơn gái chiếc, hiện tại lại là hơn nửa đêm, thật sự tình huống nguy hiểm nha!

Lạc Dịch Bắc cảm thấy cậu nói có điểm kỳ quái, bất động thanh sắc mà nhìn cậu, âm thầm phỏng đoán ý tứ.

Tiểu Tà không giống tiểu hài tử bình thường, cậu rất thông minh, lời nói này, không phải là một câu nói ngây thơ.

Trong nhà có chuyện tốt?

Lạc Dịch Bắc như phản xạ có điều kiện mà liền nghĩ tới Phương Trì Hạ.

Tiểu Tà trừng mắt một chút, cũng mặc kệ Tô Nhiễm còn ở cách đó không xa, lôi Lạc Dịch Bắc đi ra khỏi biệt thự.

“Anh trở về sẽ biết! Vừa lúc anh hai đề xe ở gần đây, chúng ta cùng nhau đi!”

Thời gian không còn sớm, Lạc Dịch Bắc vốn cũng đang tính rồi đi.

Hiện tại Tiểu Tà như vậy, anh cũng không cự tuyệt.

Hai người một trước một sau đi tới, sắp đi ra khỏi biệt thự thì Tô Nhiễm thỉnh linh kêu anh lại: “Dịch Bắc, anh cũng muốn đi rồi sao?”

Lạc Dịch Bắc ngưng bước, nghiêng đầu nhìn cô ta một cái, nhàn nhạt trả lời: “Không còn sớm, cô cũng sớm nghỉ ngơi đi!”

Nói xong, tiếp tục bước ra, chuẩn bị ra khỏi thì Tô Nhiễm lại gọi anh: “Ồ lại, chúng ta bồi nhau, có thể chứ?”

Cô ta nói thật sự chậm, như là sợ anh cự tuyệt, đáy mắt tràn đầy chờ mong.

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu, chuẩn bị nói cái gì đó. Tiểu Tà nhanh miệng nói trước anh: “Tô tỷ tỷ, như thế không phải là không thích hợp sao?”

Cậu ý tứ rất đơn giản, hai người không phải quan hệ tình lữ cái gì, kêu một người nam nhân lưu lại như vậy, một đứa trẻ bảy tuổi còn nhận thấy là không thích hợp vậy Tô Nhiễm còn không biết sao?

Tiểu Tà kỳ thật là châm chọc Tô Nhiễm, bất quá, câu kế tiếp chưa kịp nói ra.

“Nghỉ ngơi sớm một chút.” Lạc Dịch Bắc nhìn cô ta một cái, mang theo Tiểu Tà không quay đầu lại mà đi rồi.

Rời khỏi biệt thự Tô gia. Lên xe, anh không cùng vợ chồng Lạc Hi Thần đến Lạc gia mà trực tiếp về chính biệt thự của anh và Phương Trì Hạ.

Trong biệt thự, ánh đèn vẫn mờng lung như cũ

Vào phòng, phòng khách thực an tĩnh, Phương Trì Hạ không có ở đây.

Tầm mắt anh liếc cả căn phòng một cái, song vào nhà ăn nhận thấy trên bàn ăn có dấu tích của mấy ngọn nến, một lọ hoa được cắm đầy hoa hồng.

Lạc Dịch Bắc ngăn ra, nhìn chằm chằm bàn ăn một hồi lâu song hướng lên lầu mà đi.

Thời điểm trở về trong phòng, Phương Trì Hạ đã ngủ rồi.

Thân thể cô cuộn tròn giống như một đứa trẻ, một người, một mèo, tư thế ngủ cực kỳ giống nhau.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc mà nhìn chằm chằm cô một lát, kéo chăn, hai tay đem cô ôm trụ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 399: Bức ảnh kia.....

Phương Trì Hạ lúc này đang ngủ, nghe thấy dưới lầu có tiếng bước chân, cô lại tỉnh lại.

Cảm nhận được hơi thở của anh phía sau, khụy tay cô đẩy đẩy anh.

Một động tác bài xích, làm Lạc Dịch Bắc nhất thời ngăn người.

Đây là làm sao vậy?

Mấy nhần lại, vươn cánh tay, anh đem cô lại lần ôm vào trong vòng ngực.

Anh tựa hồ thực kiên trì, Phương Trì Hạ nhắm hai mắt giả bộ ngủ không để ý tới anh.

Lạc Dịch Bắc kỳ thật cũng không có làm cái gì, chỉ tính là sau khi trở về ôm cô một, từ phía sau ôm cô, nhiệt độ cơ thể hai người hòa quyện vào nhau, liền tư thế như vậy mà bồi nàng nằm một lát. Anh lúc sau đi vào phòng tắm tắm.

Phòng tắm tiếng nước vang lên, Phương Trì Hạ mở to đôi mắt.

Tầm mắt nghiêng đi, ánh mắt bất động thanh sắc nhìn về hướng anh rồi đi.

Lúc này đều đã trễ như vậy, Lạc Dịch Bắc còn về, điều này cô không dự đoán được.

Vẫn là từ chỗ Tô Nhiễm trở về.....

Phuong Tri Hạ không quân hần nữa, cuốn chăn lại ngủ tiếp.

Lạc Dịch Bắc vài phút sau đi ra, nhìn thấy cô nằm sát về một góc, cau mày.

Anh mơ hồ cảm thấy Phuong Tri Hạ ở cổ tình cùng anh kéo ra khoảng cách, nhưng lại không biết nguyên nhân.

Anh nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, bước vài bước tới nghiêng người nằm ở phía sau cô, lần này không động vào cô.

Bất động thanh sắc nhìn bóng dáng cô, Lạc Dịch Bắc nghĩ lại hành vi đêm nay của chính mình.

Anh đã làm cái gì mà khiến cô tạo khoảng cách?

Lạc Dịch Bắc thực không hiểu.

Sáng hôm sau là anh tỉnh dậy trước

Tối hôm qua trong bữa tiệc anh căn bản không ăn nhiều. Sáng nay thức dậy có điểm đói, thay quần áo đi xuống lầu, đi vào phòng bếp, mở tủ lạnh vốn dĩ muốn nhìn xem còn cái gì ăn lót dạ không, lại ngoài ý muốn phát hiện tủ lạnh có vài món cơm Tây.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm đồ ăn một hồi lâu, lại nhớ đến những tàn nền trên bàn ăn, mày hơi nhu lại.

Tiểu Tà nói, trở về khả năng có kinh hi.

Chính là chỉ cái này sao?

Hôm nay là cuối tuần.

Phuong Tri Hạ còn ở trên lầu ngủ, cô cũng không biết chính mình làm sao, ngày thường thời điểm rời giường liền tự nhiên sẽ tỉnh, hôm nay lại mới một đến đôi mắt đều không nghĩ mở.

Lạc Dịch Bắc không có trên giường cô đem chính mình bọc lại như là động vật đang ngủ đông.

Lạc Dịch Bắc đẩy ra cửa phòng đi vào, bất động thanh sắc mà nhìn chăm chăm cái bộ dạng này của cô, rồi ngồi xuống chiếc ghế sofa ở gần đó.

Thời điểm ngồi xuống, thỉnh linh bị cái gì ấn một chút.

Lấy ra, là di động.

Phuong Tri Hạ.

Phuong Tri Hạ tối hôm qua ngồi ở ghế sofa này rất lâu. Lúc đi ngủ, di động liền để ở đây.

Lạc Dịch Bắc cũng không xử lý như thế nào, bỗng nhiên mở ra xem.

Anh kỳ thật là muốn nhìn xem nhật ký điện thoại của cô, xem cô có gọi điện thoại cho mình hay không.

Ai ngờ thời điểm click mở cảm ứng, bên trong vừa vặn là album ảnh, có một tấm hình vẫn mở ra.

Đó là, bức ảnh mà Phuong Tri Hạ lúc chuẩn bị bữa tối xong đem chụp.....

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 400: Cái này không phải chuẩn bị vì anh

Ánh nền lay động bàn ăn, bốn món anh bày biện rất hợp lý, xung quanh lại trang trí thêm hoa hồng.

Xem đến Lạc Dịch Bắc ánh mắt không tự giác nhu hóa xuống dưới.....

Lúc Phuong Tri Hạ xuống lầu thì cũng đã giữa trưa, tối hôm qua ngủ muộn, cô còn rất buồn ngủ a.

Đi xuống cầu thang, cô muốn đi phòng bếp lấy nước uống. Trong nhà ăn, Lạc Dịch Bắc thanh âm nhàn nhạt truyền đến: “Chào buổi sáng.”

Phuong Tri Hạ rất muốn không để ý tới anh nhưng lại nghĩ tới biểu hiện này giống như ghen, cuối cùng vẫn là nhàn nhạt trả lời một câu: “Chào buổi sáng.”

Cô nghĩ Tô Nhiễm cùng Lạc Dịch Bắc là thanh mai trúc mã, lại là tình nhân, sinh nhật của anh thì cô ta tổ chức dinner thì cũng là bình thường!

Là chính cô nhiều chuyện, biết rõ Lạc Dịch Bắc có tình nhân lại có nhiều người nhà như vậy, nào còn cần cô chuẩn bị cho một bữa tối keo kiệt?

Phuong Tri Hạ nghĩ đến thông những việc này chỉ là trong lòng vẫn khó tránh một chút hụt hẫng.

Bưng ly nước đi ra ngoài, muốn trực tiếp lên lầu thì Lạc Dịch Bắc nói: “Không cần ăn cơm trưa sao?”

Biệt thự chỉ có cô và anh, hôm nay người hầu không ở lại.

Đột nhiên nói, làm Phuong Tri Hạ ngẩn ra, tầm mắt không tự chủ hướng về phía nhà ăn.

Lạc Dịch Bắc ngồi trước ở bàn ăn, một tay cầm dao, một tay cầm đĩa, động tác ưu nhã mà ở dùng cơm.

Trên bàn bày biện bốn món ăn, không nhiều không ít, vừa vặn bốn món, đồ ăn bên trong, tất cả đều là cô ngày hôm qua chuẩn bị.

Đều là đồ ăn tối qua, nếu ở Lạc gia, trên bàn cơm căn bản liền sẽ không bao giờ xuất hiện loại đồ ăn này.

Nhưng mà, anh lại dường như không ngại chút nào, như cũ không chút để ý mà ăn.

Anh như vậy, làm Phuong Tri Hạ kinh ngạc, ngo ngẩn mà nhìn anh, cô bất động thanh sắc quan sát thần sắc anh.

“Có cần tôi giúp em lại đây không?” Lạc Dịch Bắc nhìn cô.

Không cần đoán Phuong Tri Hạ cũng biết động tác tiếp theo của anh sẽ là trực tiếp đi tới, ngang ngược mà bế cô đi đến chỗ ngồi.

Không bắt anh ra tay, cô dần bước đến.

“Đừng ăn, đều là của hôm qua.” Cô muốn cầm đồ ăn đổ vào thùng rác nhưng lại bị anh thỉnh linh ấn trụ.

“Không phải vì tôi chuẩn bị sao? Tôi đều không ngại, em đề ý cái gì?” Lạc Dịch Bắc ngắt đầu.

Anh nhìn cô với ánh mắt ung dung, tựa hồ còn mang theo điểm nghiên ngẫm.

Phuong Trì Hạ ngẩn người, tầm mắt nhìn có chút không được tự nhiên, cô đậm mặc phản bác: “Cái này không phải vì anh mà chuẩn bị đâu, chỉ là tối hôm qua nấu nhiều quá thôi.”

Nói xong, đem tay từ trong tay anh rút ra, bùng mấy món ăn đó đổ vào thùng rác.

Lạc Dịch Bắc đứng bất động nhìn hành động đó của cô, khuôn mặt hơi hơi có chút vận vẹo.

Phuong Trì Hạ cái gì cũng chưa giải thích, bắt đầu chuẩn bị cơm trưa.

Làm hai món đơn giản, muốn bùng ra. Tiếng đi động từ chỗ Lạc Dịch Bắc thỉnh thoảng vang lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [wWw.EbookFull.Net](#).

Chương 401: Đòi quà của cô

Phuong Trì Hạ ngẩn ra, ánh mắt rất bình tĩnh nhìn về phía anh.

Lạc Dịch Bắc nhìn cái tên hiện thị trên điện thoại, hình như cũng sống sót vài giây mới cầm điện thoại lên.

Sự thay đổi biểu cảm rất nhỏ, thậm chí không cần nhìn cái tên trên điện thoại thì Phuong Trì Hạ cũng suy đoán được người gọi điện đến là ai.

Quả nhiên, câu nói đầu tiên khi nhận điện thoại của Lạc Dịch Bắc đã chứng thực suy đoán của cô.

“Niêm Niêm, có chuyện gì?” Giọng nói khi nghe điện thoại của Lạc Dịch Bắc rất thản nhiên.

“Anh đã ăn cơm trưa chưa? Đầu bếp nhà em đã chuẩn bị một bàn đầy đồ ăn, muốn đến đây cùng nhau ăn không?” Giọng Tô Niêm mềm nhẹ, vừa nghe liền thấy rất thoải mái.

Biệt thự rất yên tĩnh, tiếng hai người trò chuyện bị phóng đại, Phuong Trì Hạ đứng ở cửa bếp cũng có thể nghe rõ ràng cuộc đối thoại của hai người.

Tay cô còn đang bê hai mâm đồ ăn, giữa hai mâm có hai món ăn mới vừa được xào tốt, bề ngoài thậm chí sự phối hợp trong món ăn nếu so sánh với bàn đồ ăn do đầu bếp chuyên nghiệp chuẩn bị thì keo kiệt đến mức không thể keo kiệt hơn.

Bữa cơm trưa của hai người cũng chênh lệch như thân phận vậy, như mây và bùn, như bầu trời và mặt đất.

Phuong Trì Hạ không có ý lấy lòng Lạc Dịch Bắc, tự nhiên cũng không muốn so đo với Tô Niêm.

Lời Tô Niêm nói chỉ làm cô sống sót vài giây, sau khi lấy lại tinh thần lại bê món ăn đi vào như không có việc gì.

Sau khi cô ngồi lại vị trí của mình cũng coi như không có việc gì tự mình ngồi ăn.

Lạc Dịch Bắc bình tĩnh nhìn cô, có chút ngoài ý muốn trực tiếp từ chối Tô Niêm: “Không được, anh còn có chút việc, cúp trước.”

Vừa nói xong liền trực tiếp cúp điện thoại, thậm chí còn không chờ Tô Niêm trả lời.

Anh làm như vậy khiến Phuong Trì Hạ có chút kinh ngạc, mặt ngọc ngấn nằng lên.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích gì, sau khi để điện thoại lên trên bàn ăn liền tự mình ngồi ăn.

Ném hai miếng, ánh mắt nhìn về phía cô, anh thỉnh thoảng nói: “Thật ra so với đầu bếp làm, anh thích đồ ăn ở trong nhà làm hơn.”

Anh dùng từ “Trong nhà làm”.

Cảm giác như anh đã coi Phuong Trì Hạ là người nhà.

Người nhà làm mới là trong nhà làm.

Phuong Trì Hạ gạt mình nhìn anh, đáy mắt có sự khiếp sợ rõ ràng, chỉ là sắc mặt đã khôi phục đáng vẻ không có việc gì xảy ra rất nhanh.

Lạc Dịch Bắc vẫn tự ăn phần của mình như cũ.

Sau khi giải quyết xong đĩa đồ ăn kia, ánh mắt nhìn về phía cô, thỉnh thoảng nói ra một câu: “Ngày hôm qua là sinh nhật của anh.”

“Ồ.” Phuong Trì Hạ qua loa nói một tiếng, không hiểu sao đột nhiên anh lại nói với cô lời này.

Đã qua ngày sinh nhật mới chủ động nói với cô!

Lạc Dịch Bắc bình tĩnh nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, bỗng nhiên lại nói: “Không phải những lúc như này em phải chuẩn bị quà sao? Em không chuẩn bị gì để tặng anh sao?”

Anh nói rất đương nhiên, cảm giác giống như không phải nhắc nhở người khác mà đang đòi quà của Phuong Trì Hạ.

“Không có.” Phuong Trì Hạ không thèm ngẩng mặt lên, vẫn tập trung ăn như cũ.

“Không có sao?” Lạc Dịch Bắc có chút thất vọng, như là không thể tin nổi, lắm bầm nói một câu: “Vậy mà không có.”

Ngay cả đồ ăn cô cũng đã chuẩn bị tốt, sao lại không có quà?

Phuong Trì Hạ không quan tâm lời nói của anh, khuôn mặt lạnh của Lạc Dịch Bắc lại ngẩng lên một lần nữa sau đó thản nhiên nói một câu: “Không sao, em tìm thời gian bù cho anh là được.”

“Dựa vào cái gì?” Động tác ăn cơm của Phuong Trì Hạ dừng lại, ánh mắt nhìn về phía anh, lời nói ra dường như mang theo chút khiêu khích.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở [Ebook Full . Net](#).

Chương 402: Tối nay, anh chờ em

Người không nói gì với cô là anh, người không hề khi cô đã chuẩn bị tốt mọi thứ cũng là anh, hiện tại sao lại đòi này đó từ chỗ cô?

Đồ đã mất đi thì sẽ không lấy lại được nữa!

“Đây không phải là việc cơ bản nhất sao?” Lạc Dịch Bắc không chút biểu cảm trả lại một câu.

Phương Trì Hạ không để ý đến, dọn dẹp sạch sẽ bàn ăn xong liền mang vào phòng bếp rửa sạch sẽ, sau khi làm xong tất cả cô liền cầm mấy quyển sách đến ban công.

Trong lòng Lạc Dịch Bắc có cảm giác mất mát nhỏ nhỏ, dựa cửa nhìn chăm chăm cô một lát sau đó đi lên lầu về phòng mình.

Anh định thay một bộ quần áo thoải mái một chút, kết quả lúc mở tủ quần áo lại ngoài ý muốn phát hiện một túi quà nhỏ ở bên trong.

Lạc Dịch Bắc ngần ra, mở hộp lấy đồ ở bên trong ra.

Là một chiếc khăn quàng cổ tự đan, tuy thoát nhìn không ra sao nhưng lại rất mềm mại, rất thực tế.

Hôm nữa, vừa thấy chính là của đàn ông.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm chiếc khăn quàng cổ kia, ma xui quỷ khiến thế nào lại đeo lên cổ thử một chút.

Sau khi nhìn mình trong gương, khỏe mỗi lại hơi cong lên.

Xoay người, anh lập tức đi xuống dưới lầu.

Phương Trì Hạ còn đang ngồi ở ban công, hình như cô đang rất chuyên tâm đọc sách.

Ánh nắng vẩy xuống bao quanh đáng người lười nhác của cô, thích ý lại lười biếng.

Lạc Dịch Bắc ho nhẹ một cái, dường như không có việc gì nói ra một câu: “Anh sẽ nhận chiếc khăn quàng cổ này.”

Phương Trì Hạ ngần ra, bàn tay đang cầm sách cứng lại.

Anh nhìn thấy rồi sao.

Lạc Dịch Bắc bình tĩnh quan sát vẻ mặt của cô, đi về phía trước vài bước ngồi xuống bên cạnh cô, khiến cho chiếc xích đu nhẹ nhàng đung đưa.

“Tôi hôm qua đã chuẩn bị nhiều như vậy, vì sao không gọi điện thoại cho anh.” Ánh mắt nghiêng nhìn cô, anh thần nhiên hỏi.

“Đã nói không phải cho anh.....” Phương Trì Hạ ngẩng khuôn mặt nhỏ lên, muốn phủ nhận lại nhìn thấy ánh mắt sắc bén của anh, mạnh mẽ nhìn không nói hết cả câu.

“Căn cứ nguyên tắc cô qua có lại, anh thiếu em một bữa tối, tối nay 7 giờ ở Dạ Sắc, anh chờ em.” Lạc Dịch Bắc rất hài lòng với sự thức thời của cô, đứng lên như không có việc gì mà sửa sang lại quần áo của mình, sau khi quăng lại một câu liền đi lên lầu.

Anh nói rất nhanh, thậm chí còn không cho Phương Trì Hạ thời gian trả lời, sau khi nói xong trực tiếp đi mất.

Phương Trì Hạ cho là anh thuận miệng nói mà thôi, không để việc này ở trong lòng, cúi đầu xuống tiếp tục đọc sách.

Lạc Dịch Bắc cũng bận việc gì đó, buổi chiều đã đi ra ngoài, đi mãi mà chưa thấy trở về.

Lúc 5 giờ anh có gọi điện cho cô để nhắc nhở việc tối nay nhưng Phương Trì Hạ lại không thèm để ý.

Trễ ngày sinh nhật là anh, có cái gì hay mà đền bù cho cô?

Cô vẫn luôn xem sách, lúc đồng hồ điểm 7 giờ Lạc Dịch Bắc lại gọi điện thoại cho cô một lần nữa.

“Em đang ở đâu?” Anh rõ ràng có chút không kiên nhẫn, ngay cả giọng nói cũng để lộ ra rất rõ ràng.

“Ở nhà.” Phương Trì Hạ thuận miệng trả lời anh một câu rồi cúp điện thoại.

Vài phút sau, tiếng chuông lại vang lên lần nữa.

Phương Trì Hạ không thèm để ý tới, ôm Đoàn Đoàn đi phòng tắm để tắm rửa.

Trong một nhà hàng Tây được xây dựng trên biển ở thành phố C, từ bờ biển đi ra phải đi qua một cây cầu rất dài khiến nhà hàng giống như đang nổi trên biển, cảnh vật xung quanh rất tốt, là một nơi rất lãng mạn.

Lạc Dịch Bắc đến đây từ lúc 6 giờ, ngồi ở nhà hàng nhìn đồng hồ một lần lại một lần

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 403: Ăn mặc lộng lẫy đến chỗ hẹn

Lúc 5 giờ anh đã gọi điện thoại một lần, 7 giờ lại gọi hai lần, hiện tại đã 7 giờ rưỡi mà còn chưa nhìn thấy bóng dáng của Phương Trì Hạ.

Dạ Sắc được trang hoàng rất xa hoa, đèn dóm huy hoàng, nơi này giống như một bữa tiệc vậy.

Những vị khách đến đây đều ăn mặc lộng lẫy.

Lúc Lạc Dịch Bắc ra cửa còn đặc biệt thay một bộ quần áo, chính là để phù hợp với không khí đêm nay.

Kết quả, Phương Trì Hạ lại không muốn lộ mặt một chút nào.

Lạc Dịch Bắc gõ nhẹ tay lên màn hình điện thoại, nghĩ đến biểu hiện của Phương Trì Hạ từ tối hôm qua đến tối hôm nay, lòng mày hơi nhúu lại.

Thật ra anh luôn không phải một người có kiên nhẫn, chưa bao giờ có việc anh ngồi ở nhà hàng chờ một người hơn mười phút.

Càng miễn bản chờ hơn một giờ.

Trong lòng Lạc Dịch Bắc có chút bức bối, chỉ là không rời đi.

Tối hôm qua là anh thất hẹn với cô.

.....

Phương Trì Hạ căn bản không để việc của Lạc Dịch Bắc vào trong lòng.

Cô cảm thấy lấy sự kiên nhẫn của Lạc Dịch Bắc thì khi anh không đợi được cô nữa sẽ tự về nhà.

Cô quý gối ở trên thảm làm ở nhỏ ban đầu của Đoàn Đoàn lớn gấp hai, lúc hoàn thành toàn bộ công trình thì đã hơn 9 giờ.

“Được rồi!” Vỗ vỗ tay, vừa lòng nhìn kiệt tác của mình, cô muốn xoay người đi lên lầu, lúc mắt lướt qua màn hình điện thoại lại nhìn không được ngừng bước.

Đã hơn 9 giờ mà còn chưa trở về.....

Phuong Tri Hạ dừng chân ở chiếu nghỉ cầu thang, không biết anh đang bận việc gì hay vẫn còn đang ở nhà hàng.

Phuong Tri Hạ không cảm thấy Lạc Dịch Bắc sẽ chờ cô lâu như vậy, cô cảm thấy mình đang tự mình đa tình.

Không đi để ý tới, cô trực tiếp lên lầu.

Trở lại phòng, đang chuẩn bị đi tắm thì điện thoại lại kêu một lần nữa.

Là Lạc Dịch Bắc gọi tới, giọng anh rất lạnh lại có sự tức giận: “Giờ này mà còn chưa tới?”

Lúc anh nói có chút lớn tiếng, Phuong Tri Hạ bị lời của anh làm cho tai bị ù đi, cảm đi động ngực ngán đứng ở tủ quần áo, thất thần một hồi lâu, rất bình tĩnh trả lại một câu: “Em cũng chưa nói là sẽ đến.”

“.....” Lạc Dịch Bắc như bị cô chọc giận, vẫn luôn trầm mặc, Phuong Tri Hạ không cần nhìn cũng đoán được vẻ mặt của anh lúc này.

“Cúp trước.” Phuong Tri Hạ nói xong liền cúp điện thoại.

Muốn tiếp tục đi về phía phòng tắm, vừa mới đi được một bước đã lui lại.

Nhìn chằm chằm tủ quần áo, cô do dự một chút vẫn đi tìm lễ phục để thay.

Tối hôm qua Lạc Dịch Bắc đã làm cô thất vọng, chỉ là cô cảm thấy mình cũng nên có chừng mực.

Chọc tức anh một chút là được rồi, nếu làm quá mức thì người không dễ chịu vẫn là cô.

Phuong Tri Hạ lo lắng điểm này nên mới quyết định đi, sau khi thay tốt quần áo đi xuống lầu thì đã gần 10 giờ.

Cô chọn bộ lễ phục màu xanh lam nhạt, như là màu sắc của nước biển lúc ban mai, sự sáng tạo của thiết kế này là ở ngực và ở lưng, rất thích hợp để đến Dạ Sắc.

Lúc đến nơi thì đèn đuốc ở Dạ Sắc vẫn huy hoàng như cũ, như một tòa cung điện sừng sững trên biển.

Cầu tàu thật dài, hai bên đều có đèn đường, ánh đèn lộng lẫy, khiến khoảng không gian xung quanh như được trang hoàng những ngôi sao lấp lánh, đẹp đến mức có chút không chân thật.

Phuong Tri Hạ dầm lên đôi giày cao gót đi xuyên qua cầu tàu để đến tòa cung điện lộng lẫy, lúc đi đến cửa Dạ Sắc lại phát hiện ở đây không có một bóng người.

Thậm chí còn không nhìn thấy cả người phục vụ.

Đây là..... Đã được bao trọn?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bất Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 404: Lần đầu tiên hẹn hò

Phuong Tri Hạ vẫn luôn không coi trọng buổi hẹn hò tối nay, vốn dĩ cũng không định tới.

Cô không nghĩ tới Lạc Dịch Bắc lại nghiêm túc như vậy.

Cảm giác giống như hai người đến đây không phải vì đơn thuần dùng cơm, mà là đi hẹn hò.

Lạc Dịch Bắc từ trong phòng đi ra, đứng trên bậc thang cao cao nhìn xuống cô đang đứng dưới cầu tàu, đuôi lông mày nhíu lên.

Hôm nay Phuong Tri Hạ mặc một bộ lễ phục vô cùng xinh đẹp, ánh đèn mờ lung chiếu rọi, bộ lễ phục màu lam nổi bật trên nền trời xanh biển xanh phía sau lưng cô, đẹp đến mức như nàng tiên cá nổi lên mặt biển xanh.

Lạc Dịch Bắc rất vừa lòng vì cô đã đặc biệt lựa chọn lễ phục, khóe môi mỉm cười hơi mím lại.

“Vì sao lại muốn đến nơi này?” Phuong Tri Hạ từng bước một đi lên bậc cầu thang, ánh mắt bình tĩnh nhìn xung quanh đánh giá nơi này.

Thật ra cô chưa tới này bao giờ vậy nên rất hiếu kì với nơi xa xỉ bậc nhất trong truyền thuyết của thành phố C.

“Vì anh thích.” Lạc Dịch Bắc lạnh lùng trả lại cô mấy chữ, đi phía trước dẫn đường cho cô vào Dạ Sắc.

Dạ Sắc được thiết kế như một căn biệt thự nho nhỏ, toàn bộ kiến trúc được xây dựng ở trên biển, chỗ dùng cơm ở trên lầu hai, là một ban công ngoài trời rất rộng lớn, lọt vào trong tầm mắt là biển rộng, cảm giác này giống như đang dùng cơm ở trên du thuyền vậy.

Rất có phong cách, rất mới mẻ, còn là một nơi rất xa xỉ, nghe nói người tới nơi này đều là những người quyền quý.

Lúc Phuong Tri Hạ đi theo Lạc Dịch Bắc ra ban công, cả một ban công rộng lớn như vậy chỉ bày một chiếc bàn được phủ khăn trắng tinh, bên cạnh còn có vài người phục vụ đang đứng.

Sau khi Lạc Dịch Bắc ngồi xuống bàn, hai người phục vụ đứng bên cạnh liền nhanh chóng mang thực đơn đến.

Lúc này đã hơn 10 giờ, Phuong Tri Hạ đã cho anh leo cây suốt ba giờ đồng hồ.

Lúc nghe giọng của Lạc Dịch Bắc trong điện thoại rõ ràng có sự tức giận.

Sau khi Phuong Tri Hạ ngồi xuống vẫn luôn bình tĩnh quan sát vẻ mặt của anh, ánh mắt nhìn anh cũng rất cảnh giác, đề phòng cơn tức của anh bùng nổ bất kì lúc nào.

Nhưng sau khi Lạc Dịch Bắc ngồi xuống chỉ lo chọn món, khi nói chuyện với người phục vụ cũng rất lạnh nhạt, nhưng từ đầu tới cuối đều không nghe ra sự tức giận nào.

Cảm giác kia không khác với khi anh nói chuyện bình thường là bao nhiêu.

Anh như vậy làm Phuong Tri Hạ có chút kinh ngạc.

Vậy mà không hề tức giận.

Cái này làm cho cô có chút ngoài ý muốn nhưng lại không áy náy.

Tối hôm qua cô đã chờ anh mấy tiếng đồng hồ!

Sau khi Lạc Dịch Bắc chọn món xong liền để thực đơn qua một bên, ánh mắt thản nhiên nhìn về phía cô: “Lúc này ở nhà làm cái gì vậy?”

“Bạn chuẩn bị cho cuộc thi.” Phuong Tri Hạ rất tùy tiện lấy một cái cớ để biện minh.

Thật ra tối nay cô chưa làm được việc gì quan trọng cả, không nghĩ tới lại kéo dài đến tận bây giờ nhưng cô rất thông minh không nói thẳng ra như vậy.

“Phải không?” Lạc Dịch Bắc nhường mày nhìn cô, đối với lời cô nói có chút không tin.

“Thật đấy, khi nào mới đưa món chính lên vậy?” Phương Trì Hạ dường như không có việc gì chuyển ánh mắt sang chỗ khác, cô cầm lấy dao nữa không chút hình tượng ném thử mấy món ở trên bàn.

Thật ra Lạc Dịch Bắc cũng đại khái đoán được nhưng lại không nói rõ ra.

Chưa tới mười phút người phục vụ đã mang món chính lên, lúc này Phương Trì Hạ đã rất đói bụng, lúc đồ ăn được đưa lên cũng chỉ lo ăn phần của mình.

Một bữa tối, hai người không hề chiến tranh lạnh, không khí cũng được tính là hài hòa.

Chỉ là, chưa được vài phút đã bị tiếng chuông điện thoại phá hủy.

Người gọi tới là Tô Nhiễm, đồ đồ đồ đồ tiếng chuông vang lên giữa hai người, nháy mắt phá vỡ bầu không khí tốt đẹp.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 405: Ngang ngược ôm cô lên

Phương Trì Hạ bình tĩnh nhìn thoáng qua màn hình điện thoại của anh, nhìn hai chữ “Tô Nhiễm” không ngừng nhấp nháy trên màn hình, khóe mắt liếc xéo quan sát phản ứng của anh.

Lạc Dịch Bắc do dự một chút vẫn cầm điện thoại lên.

Một động tác làm trái tim Phương Trì Hạ lạnh lẽo.

Hẹn cô dùng cơm, đến lúc cô tới thì anh lại làm vậy là có ý gì?

Lạc Dịch Bắc liếc xéo cô một cái, đi đến một bên nghe điện thoại.

Phương Trì Hạ không nghe rõ được Tô Nhiễm đang nói cái gì, chỉ nghe thấy giọng nói của Lạc Dịch Bắc.

Anh cũng không hề nói nhiều với Tô Nhiễm, chỉ một câu “Hiện tại anh đang bận” liền cúp điện thoại của cô ta.

Sau khi cất kỹ điện thoại anh lại không có việc gì quay về bàn ăn.

Phương Trì Hạ vẫn luôn cúi đầu dùng cơm, cũng không hỏi anh cái gì.

“Vì sao không hỏi quan hệ của anh và Tô Nhiễm?” Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn ung dung nhìn cô, chủ động tìm đề tài.

Trong lòng Phương Trì Hạ đang nghĩ, còn không phải là thanh mai trúc mã sao? Phóng mắt nhìn cả thành phố C còn có ai không biết sao?

Cô chỉ cảm thấy lời anh nói rất buồn cười, cúi đầu không để ý đến anh.

“Không hiểu kỳ sao?” Lạc Dịch Bắc lại hỏi.

Phương Trì Hạ trào phúng nghĩ, có cái gì hay mà hiểu kỳ, ngày đó còn làm trò trước mặt cô, cũng Tô Nhiễm tâm sự một đồng lớn chuyện hai người lúc còn nhỏ là sợ người ta không đoán ra sao?

Tưởng tượng lại cái ngày mà Tô Nhiễm xuất hiện, việc cô bị gãy vò cá ngáy, Phương Trì Hạ có chút oán giận, bàn tay nắm chặt dao nữa, tiếng dao nữa chạm xuống đĩa sứ vang lên.

“Không.....” Lạc Dịch Bắc cau mày, vừa định nói gì đó, Phương Trì Hạ lại ngẩng khuôn mặt nhỏ lạnh lùng lên.

Ánh mắt thán nhiên nhìn về phía cô, giọng cô rất lạnh lùng: “Em không hiểu kỳ mối quan hệ của hai người là cái gì, anh cũng không cần giải thích với em, trước khi kết hôn em đã nói sẽ không can thiệp vào những việc này.”

Đứng lên, cô cũng không thèm quay đầu lại mà đi xuống lầu.

Cô đi rất nhanh, thậm chí còn không hề lưu luyến, chỉ trong nháy mắt đã không thấy tăm hơi.

Lạc Dịch Bắc nghiêng mặt nhìn về phía cô rồi đi, sắc mặt lạnh lẽo như băng.

Thật đúng là đủ tiêu sái a!

Vốn dĩ anh đã chuẩn bị để giải thích với cô!

Lạc Dịch Bắc chưa bao giờ thích giải thích với người khác, cô là ngoại lệ.

Chỉ là người ta cũng không hiếm lạ a!

Ti mi chuẩn bị bữa tối, còn bị cô cho leo cây lâu như vậy, tâm trạng của anh cũng có chút bực bội.

Một bữa tối đang tốt đẹp lại vì cuộc điện thoại của Tô Nhiễm khiến bầu không khí giữa hai người càng thêm lạnh lẽo.

Ngày hôm sau là cuối tuần, từ sáng sớm Lạc Dịch Bắc đã không thấy Phương Trì Hạ đâu.

Trong phòng không có bóng dáng của cô, cũng không nói với anh là đi đâu.

Sau khi nhận được điện thoại của Kinh Mộ Thần mới biết một đám người đến khu du lịch trên núi của Kinh gia vui chơi!

Lúc Lạc Dịch Bắc đến nơi đã gần giữa trưa, anh là do Kinh Mộ Thần mời đến.

Phương Trì Hạ được Đồng Nhan gọi đi, lúc Lạc Dịch Bắc đến thì cô đang cùng Đồng Nhan ngâm suối nước nóng ở sau núi.

Hai cô gái ngâm đến mấy tiếng đồng hồ cũng không thấy đi ra!

Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế ở vườn hoa, không biết đã là lần thứ mấy nhìn về phía sau núi.

Nhìn chằm chằm một hồi lâu, Đồng Nhan cũng đã đi ra mà còn chưa thấy Phương Trì Hạ đâu.

Đồng Nhan không ở đó, Lạc Dịch Bắc tiện làm việc hơn nhiều.

Tùy tay cầm một chiếc khăn tắm to, anh lập tức đi về phía suối nước nóng.

Xông vào chỗ của Phương Trì Hạ, cũng mặc kệ cô còn ở trong nước, anh vớt cô lên bế đi ra ngoài!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Chương 406: Chặn Phương Trì Hạ trong phòng

Phương Trì Hạ ở chỗ suối nước nóng dành cho nữ, là chỗ công cộng bất cứ lúc nào cũng có thể có người ra vào.

Lạc Dịch Bắc cũng không quản, trực tiếp đi vào ôm Phương Trì Hạ lên, mang Phương Trì Hạ đi ra ngoài, động tác vô cùng dứt khoát.

Phương Trì Hạ cứng ngắc vì trong lòng ngực của Lạc Dịch Bắc, bị Lạc Dịch Bắc làm giật mình khuôn mặt trắng bạch.

Lạc Dịch Bắc đang làm cái gì vậy?

"Lạc Dịch Bắc, anh thả em xuống, em có thể đi được!" Đẩy đẩy Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ có chút xấu hổ.

Lạc Dịch Bắc không nghe, khăn tắm bao bọc Phương Trì Hạ gió thổi không lọt, đập cửa đi vào nhà, đưa Phương Trì Hạ lên phòng nghỉ.

Hôm nay trên núi có rất nhiều bạn bè tới, Lạc Dịch Bắc với đám người kia tương đối thân cận, nhưng lúc này bọn họ đều ở dưới lầu.

Trên lầu rất yên tĩnh, không có một bóng người.

"Sao anh lại tới đây?" Phương Trì Hạ nhũn nhũn, đối với việc Lạc Dịch Bắc xuất hiện, hơi ngoài ý muốn.

"Vậy sao em có thể tới?" Lạc Dịch Bắc liếc một cái, nhàn nhạt châm chọc.

Phương Trì Hạ không lời, nhưng không phản bác lại.

Lạc Dịch Bắc mang theo Phương Trì Hạ tùy tiện vào một gian phòng, rất thô lỗ ném Phương Trì Hạ trên ghế sa lon, Phương Trì Hạ muốn đứng dậy, lại bị Lạc Dịch Bắc kìm trở về.

Phương Trì Hạ thở lần nữa, vẫn vậy.

Hành hạ như thế mấy lần, Phương Trì Hạ có chút phiền muộn, "Anh muốn như thế nào?"

"Ngồi yên một chút!" Lạc Dịch Bắc từ trên cao nhìn xuống đứng ở bên cạnh Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ từ trong suối nước nóng bị anh vớt ôm ra, trong khăn tắm mặc như không mặc, tóc còn ướt sũng.

Cảm giác không được tốt cho lắm.

Bình phục hô hấp, ngừng đầu, nhàn nhạt châm chọc, "Sao vậy? Bắc thiếu gia muốn nói chuyện với ai đều chấn người đó trong phòng như vậy sao?"

"Vậy phải xem đối phương là ai." Lạc Dịch Bắc không đếm xỉa đáp một tiếng, bắt Phương Trì Hạ ngồi xuống, nhắc lên một góc khăn tắm, lau khô tóc giúp Phương Trì Hạ.

Động tác Lạc Dịch Bắc rất tùy ý, còn rất tàn nhẫn, đầu Phương Trì Hạ theo động tác Lạc Dịch Bắc lay động, cảm giác giống như thú nuôi vừa bị chủ tắm rửa xong.

"Không cần anh giúp, em tự làm được." Phương Trì Hạ muốn từ trong tay Lạc Dịch Bắc lấy khăn tắm, Lạc Dịch Bắc lại không chịu.

Phương Trì Hạ bất đắc dĩ, chỉ có thể mặc kệ Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc rất tùy ý giúp Phương Trì Hạ lau tóc. Đầu ngón tay xen kẽ vào sợi tóc, cảm thụ độ ẩm, cảm thấy không sai biệt lắm thì buông ra.

Khi Lạc Dịch Bắc xong việc, Phương Trì Hạ đứng lên muốn đi, lại bị Lạc Dịch Bắc lôi trở lại.

"Lạc Dịch Bắc, tốt xấu gì anh cũng phải để em mặc quần áo đã!" Phương Trì Hạ căm tức, nghiêng đầu rống một câu.

Lạc Dịch Bắc giật mình, nhìn đồ bơi trên người Phương Trì Hạ, khóe mắt co rút.

Phương Trì Hạ mặc một bộ áo tắm, lúc tắm suối nước nóng sẽ không lộ liễu, nhưng lại lộ ra đường cong mê người.

Lạc Dịch Bắc rất ít thấy Phương Trì Hạ mặc như vậy, hai người đã cùng đến bể bơi, suối nước nóng nhưng Phương Trì Hạ luôn mang rất kín.

Lạc Dịch Bắc không ngại Phương Trì Hạ mặc như vậy nói chuyện...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tài miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 407: Chơi cùng

"Em đi ra ngoài trước." Phương Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc nhìn được không được tự nhiên, nói một câu rồi đi ra ngoài.

Dưới lầu vô cùng náo nhiệt, Đồng Nhan và Kinh Mộ Thần ngồi cùng một chỗ, hai người châu đầu ghé tai, không biết đang nói gì đó.

Kinh Mộ Thần nhìn Đồng Nhan đặc biệt ôn nhu, cái gì gọi là muội không, Kinh Mộ Thần là ví dụ vô cùng tốt.

Phương Trì Hạ trở lại phòng mình, tìm áo quần thay xong, đứng ở trên sân thượng lẳng lặng nhìn phía dưới một lát, rồi xuống.

Lạc Dịch Bắc còn đang ở trong phòng đợi Phương Trì Hạ, ai ngờ đợi nửa tiếng cũng không thấy Phương Trì Hạ.

Xuống lầu thì thấy Phương Trì Hạ đang cùng Thi Cận Dương pha rượu.

Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn hai người một cái, không đi lên, mà ngồi cách đó không xa, ngoảnh chừng hai người.

Lạc Dịch Bắc không thích Phương Trì Hạ ở cùng với Thi Cận Dương.

Nói cho đúng, Phương Trì Hạ ngồi cùng bất kỳ một người con trai nào, Lạc Dịch Bắc đều không thích.

Hai người không phát hiện Lạc Dịch Bắc, cũng không nhìn về phía bên này.

"Brandy, nước lựu, một một." Thi Cận Dương để cả dãy ly thủy tinh trong suốt, bùng lên một ly pha với ly khác, nhẹ nhàng lay động, một ly Cocktail đẹp tuyệt ra đời.

Thi Cận Dương phụ trách pha chế, Phương Trì Hạ phụ trách nêm nếm, đuổi ra lưỡi hồng nhai sức kiểm ăn thử một chút, đại khái cảm thấy mùi vị không tệ giờ ly lên uống hơn một nửa.

"Để uống không?" Thi Cận Dương nhàn nhạt nghiêng đầu nhìn, mỉm cười hỏi.

"Cũng không tệ lắm, anh muốn ném thử không?" Phương Trì Hạ bưng một ly khác đưa cho Thi Cận Dương, cười hi hi cụng ly.

Động tác Phương Trì Hạ rất tự nhiên, cùng Thi Cận Dương ở chung dường như chưa bao giờ gặp chuyện xấu hổ như khi ở cùng Lạc Dịch Bắc.

Thi Cận Dương bưng ly rượu nhấp nhẹ môi, ánh mắt cách ly thùy tình trong suốt lẳng lẳng nhìn Phương Trì Hạ gần trong gang tấc, khoe môi nhẹ ngoác ngoác.

Hắn và Phương Trì Hạ ở chung rất thoải mái, cho dù biết Phương Trì Hạ là người của Lạc Dịch Bắc.

Hiện tại Thi Cận Dương buông tay, cụng tự nhiên thoải mái hơn.

"Em đi xem Thi Lạc đang làm gì." Phương Trì Hạ để ly rượu xuống, quay người đi.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc đuổi theo thân ảnh Phương Trì Hạ đang muốn đứng lên đi theo, thì Thi Cận Dương bỗng nhiên gọi Lạc Dịch Bắc lại.

"Chơi với tôi hai ván!"

"Được." Lạc Dịch Bắc quay người đi theo Thi Cận Dương.

Trong biệt thự có rất nhiều trò giải trí, sân bắn là chuyên cung cấp cho người trong nhà luyện tập bắn súng.

Lạc Dịch Bắc và Thi Cận Dương đều là xạ thủ có cấp bậc, so ai bắn trúng hồng tâm trước tiên.

Trong biệt thự, tiếng súng thỉnh thoảng truyền đến.

Phương Trì Hạ vốn chuẩn bị tìm Thi Lạc, nhưng không tìm được, nên đi xung quanh biệt thự.

Phương Trì Hạ chưa từng tới đây, nên đối với chỗ này rất lạ lẫm.

Đi một lúc đang chuẩn bị trở về thì phía trước một quái vật khổng lồ bỗng nhiên chặn đường cô.

Phương Trì Hạ cả kinh, khi thấy rõ đó là gi sắc mặt biến đổi, muốn tìm đường khác đi tiếp, nhưng quái vật khổng lồ tự nhiên nhào về phía Phương Trì Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở www.EbookFull.Net.

Chương 408: Không thấy Phương Trì Hạ

Phương Trì Hạ sắc mặt trắng bệch, theo phản xạ có điều kiện lui về sau vài bước, muốn tránh nhưng lại bị trượt chân.

Chỗ Phương Trì Hạ đứng lại là một cái sườn dốc.

Kết quả, Phương Trì Hạ ngã lăn xuống sườn dốc.

"A!" Một tiếng thét kinh hãi vang lên dưới chân núi, nhưng lại bị tiếng súng che dấu, không ai nghe thấy.

Con quái vật khổng lồ ngồi xổm xuống, nhìn chăm chăm phương hướng Phương Trì Hạ một hồi lâu, gào hai tiếng, lác lư chạy về biệt thự.

Đi tới cửa gặp Kinh Mộ Thần đang đi ra.

Con quái vật khổng lồ vừa thấy Kinh Mộ Thần, lúc trước còn uy phong lẫm lẫm thoáng cái đã dụ dằng ngoan ngoãn như mèo con.

Ngồi xổm xuống bên chân Kinh Mộ Thần, cấn ống quần lòi kéo, dán khuôn mặt vào.

"Hắc Gia, mày đi đâu về? Không làm ai sợ chứ?" Kinh Mộ Thần ngồi xổm xuống, yêu thương vuốt ve đầu nó.

Hắc Gia là một con chó cái giống Rottweiler, thú nuôi của Kinh Mộ Thần, năm Kinh Mộ Thần mười tám tuổi được tặng, từ đó về sau luôn ở cùng nhau.

Kinh Mộ Thần có sở thích đặc biệt giống cha anh ta, không thích nuôi động vật dụ dằng ngoan ngoãn, mà thích động vật hung dữ, ví dụ như chó Rottweiler.

Hắc Gia rất thông minh, cấn quần Kinh Mộ Thần, lòi ra sau núi, giống như muốn đưa Kinh Mộ Thần đi đâu đó.

Nhưng mà, Kinh Mộ Thần còn chưa đến phía sau núi, Đồng Nhan bỗng nhiên gọi điện thoại tới "Anh, em nướng đồ ăn cho anh này, anh đang ở đâu?"

"Hắc Gia, về thôi." Kinh Mộ Thần không muốn Đồng Nhan chửi, lòi Hắc Gia về biệt thự.

Trong biệt thự mọi chuyện vẫn bình thường.

Lạc Dịch Bắc và Thi Cận Dương ở sân bắn, Đồng Nhan cùng Thi Lạc nướng đồ ăn.

Được một nửa, thì thấy Kinh Mộ Thần về, thuận miệng hỏi, "Hạ Hạ đang ở đâu?"

"Chắc là ở trên lầu a!" Thi Lạc nói một câu.

Đồng Nhan nghĩ Phương Trì Hạ đang nghỉ ngơi trong phòng, nên không nghĩ nhiều.

Cho đến khi bầu trời tối đen, bữa tối sắp bắt đầu.

Lạc Dịch Bắc từ sân bắn đi ra, nhìn một vòng, không thấy Phương Trì Hạ, ánh mắt nặng nề hỏi "Phương Trì Hạ đâu?"

"Em lên lầu xem!" Đồng Nhan thả đồ trong tay, cất bước chạy lên lầu.

Lạc Dịch Bắc tìm một vòng trong biệt thự không thấy, muốn đi ra ngoài, Hắc Gia bỗng nhiên chạy đến trước mặt Lạc Dịch Bắc.

"Sao thế?" Lạc Dịch Bắc nhìn Hắc Gia, muốn vượt qua nó tiếp tục đi, Hắc Gia bỗng nhiên lại cấn ống quần Lạc Dịch Bắc không chịu buông ra.

Lạc Dịch Bắc đang vội tìm Phương Trì Hạ, không có tâm tư quan tâm đến một con chó.

Một chân đá văng Hắc Gia, muốn tiếp tục đi tìm, Hắc Gia lại cấn ống quần Lạc Dịch Bắc tiếp.

Hắc Gia nhìn Lạc Dịch Bắc, mắt rất sáng giống như ánh náy và vô tội.

"Có phải mày đã làm chuyện gì không?" Lạc Dịch Bắc nhìn nhìn nó, ánh mắt đột nhiên sắc bén.

Hắc Gia sợ hãi cúi đầu xuống.

Hắc Gia như vậy càng làm Lạc Dịch Bắc thêm xác định.

"Đẫn đường!" Tâm mắt lạnh lùng liếc nó một cái. Hắc Gia đuổi theo, chạy ở trước mặt Lạc Dịch Bắc, theo hướng lúc trước Phuong Trì Hạ rơi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 409: Lạc Dịch Bắc, em đau

Trên núi ban đêm vô cùng yên tĩnh.

Bốn phía đều tối như mực, trừ biệt thự ra xung quanh không có bất kỳ ánh đèn nào.

Đường núi nhỏ lại rất dốc, buổi tối đi rất khó.

Lạc Dịch Bắc mượn ánh trăng đi theo Hắc Gia đến chỗ Phuong Trì Hạ ngã xuống, nhìn đất lở, mắt lạnh lẽo, đầy mắt như ngưng tụ bão tố.

Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu, lạnh lùng liếc Hắc Gia một cái, thăm dò hướng về phía dưới kêu một tiếng "Phuong Trì Hạ!"

Xung quanh không hề có tiếng truyền đến.

"Phuong Trì Hạ!" Lạc Dịch Bắc thử kêu thêm một tiếng.

Sườn dốc cao như vậy, tình huống phía dưới như thế nào, Lạc Dịch Bắc cũng không biết.

Nhưng đây là núi sâu, các loại thú hoang vẫn hay qua lại!

Lạc Dịch Bắc gọi hai tiếng, xung quanh không có tiếng đáp lại, Lạc Dịch Bắc suy nghĩ một lát, đang chuẩn bị về lấy công cụ leo núi, thì tiếng gọi yếu ớt dưới sườn núi bỗng nhiên truyền lên "Lạc Dịch Bắc..."

Giọng rất nhỏ, còn rất thống khổ, cảm giác như đã bị thương nặng.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, dừng chân.

"Lạc Dịch Bắc!" thanh âm lại truyền đến, như sợ anh đi mất.

"Anh ở đây!" Lạc Dịch Bắc vốn muốn về tìm sợi dây thừng nhưng nghe Phuong Trì Hạ yếu ớt gọi, chân không bước được.

"Em có khỏe không?" Lạc Dịch Bắc hỏi.

Phuong Trì Hạ im lặng một hồi lâu, mới bật ra hai chữ, "Đau quá..."

"Chờ chút, anh đến ngay!" Lạc Dịch Bắc nhìn xung quanh, thoáng thấy một cây dây leo, tay nắm chặt dây leo lôi kéo, thử độ mạnh yếu, bám vào dây leo hướng sườn dốc leo xuống.

Lạc Dịch Bắc leo xuống, không biết dốc núi cao bao nhiêu, cũng không tính tới chuyện dây leo có đủ xuống dưới sườn núi không, thật ra Lạc Dịch Bắc có thể về tìm công cụ rồi đến, nhưng Lạc Dịch Bắc không về mà trực tiếp leo xuống luôn!

Lúc Lạc Dịch Bắc xuống tới nơi, Phuong Trì Hạ có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc nhìn chăm chăm Lạc Dịch Bắc một hồi lâu, biểu hiện trên mặt ngốc trệ.

Lúc Lạc Dịch Bắc xuống tới không cầm dây leo, rất rõ ràng dây leo không đủ chiều dài.

Hơn nửa đường là Lạc Dịch Bắc té xuống.

"Vì sao không về tìm dụng cụ trước?" Phuong Trì Hạ nhìn chăm chăm Lạc Dịch Bắc một hồi lâu, thì thảo hỏi.

Lạc Dịch Bắc liếc một cái, rất lạnh lùng nói một câu, "Em ngốc mới ngã xuống đây, anh thì không!"

Lời Lạc Dịch Bắc tuy khinh bỉ Phuong Trì Hạ, nhưng lại không sai.

Lạc Dịch Bắc cũng không xoắn xuýt vấn đề này, nghiêng đầu nhìn Phuong Trì Hạ "Bị thương chỗ nào? Anh nhìn xem."

Phuong Trì Hạ cứng ngắc đưa một chân về phía Lạc Dịch Bắc.

"Mất cá chân?" Lạc Dịch Bắc cầm chân Phuong Trì Hạ, nhìn xem.

"Ừ." Phuong Trì Hạ nhẹ gật gật đầu.

"Em chịu đựng một chút." Lạc Dịch Bắc giúp Phuong Trì Hạ kiểm tra, một tay nắm bắp chân, một tay nâng chân, vừa dứt lời, không đợi Phuong Trì Hạ phản ứng, đột nhiên dùng lực.

Phuong Trì Hạ sắc mặt tái nhợt, hung hăng nắm tay Lạc Dịch Bắc, "A...! Đau, anh nhẹ chút!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 410: Hứa hẹn một đời

"Tốt rồi, em ngồi nghỉ ngơi đi." Lạc Dịch Bắc buông chân Phuong Trì Hạ ra, đứng lên nhìn chăm chăm xung quanh.

Lạc Dịch Bắc cũng không rõ ràng hoàn cảnh xung quanh, bình thường cùng Kinh Mộ Thần tới đây, đều ở trong biệt thự, dưới sườn núi như thế nào, Lạc Dịch Bắc cũng không biết.

Xung quanh đen thui, ngay cả đường cũng không thấy rõ.

"Xem ra, đêm nay chúng ta phải ở lại đây." Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu liếc xéo Phuong Trì Hạ một cái, dù Phuong Trì Hạ rót xuống sườn núi, tâm tình vẫn còn tốt.

"Ừ." Phuong Trì Hạ hoạt động mắt cá chân, tay chà chà cánh tay.

Trên núi sương rất nặng, Phuong Trì Hạ lạnh chà chà cánh tay, không ngừng hà hơi, bộ dáng kia nhìn rất đáng thương.

Lạc Dịch Bắc khóc mắt co rút, tìm một đống nhánh cây khô, nhóm lửa vấy tay gọi Phuong Trì Hạ "Qua đây!"

Phuong Tri Hạ rất phôi hợp, đi qua, ngồi xuống.

"Sao anh biết em ở đây?" Phuong Tri Hạ rất tùy ý trò chuyện với Lạc Dịch Bắc.

"Anh có thần thông." Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng trả lời Phuong Tri Hạ.

Phuong Tri Hạ lườn Lạc Dịch Bắc một cái, cuộn tròn thành một đoàn, ôm đầu gối nghỉ ngơi.

Phuong Tri Hạ thân hình nhỏ nhỏ, cuộn tròn như vậy giống như mèo con, thoát nhìn đặc biệt nhu nhược.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm như vậy một hồi lâu, vươn tay ôm lấy eo Phuong Tri Hạ, đầu gối lên vai anh.

Phuong Tri Hạ ngạc nhiên, nhưng không có từ chối.

Bây giờ còn lâu mới sáng, Phuong Tri Hạ nhắm mắt lại chuẩn bị ngủ một lát.

Nhưng còn chưa ngủ, đã bị Lạc Dịch Bắc đánh thức "Chúng ta nói chuyện đi."

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, cụp mắt xuống.

Lạc Dịch Bắc không thấy Phuong Tri Hạ, cũng không quan tâm rốt cuộc Phuong Tri Hạ tỉnh hay ngủ, nói "Hôm sinh nhật, anh nghĩ em không biết, không ngờ em chuẩn bị nhiều như vậy."

"Sau này em nên gọi điện thoại nói cho anh một tiếng, mặc kệ anh ở đâu, anh cũng nhất định sẽ về luôn!"

Lạc Dịch Bắc nghĩ khí tuy thanh đạm, nhưng lại rất khẳng định, cảm giác như đang hứa hẹn.

Phuong Tri Hạ thân thể cương cứng, mở mắt ra, nhìn mặt Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc đang hứa hẹn với cô sao?

Phuong Tri Hạ cũng không biết sao ngực lại nóng lên, thốt ra một câu "Vậy Tô Nhiễm thì sao?"

"Em nghĩ anh và cô ấy là quan hệ gì?" Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nhìn, giọng điệu có chút xem thường.

Một câu làm Phuong Tri Hạ ngơ ngẩn.

Phuong Tri Hạ vẫn cho rằng Tô Nhiễm là người yêu thanh mai trúc mã, thậm chí là người tình nuôi ở bên ngoài của Lạc Dịch Bắc.

Nhưng Lạc Dịch Bắc nói như vậy, hình như Lạc Dịch Bắc và Tô Nhiễm không phải như cô suy đoán.

"Quan hệ gì?" Phuong Tri Hạ giật mình ngưng ngừng hỏi.

"Không có quan hệ gì hết." Lạc Dịch Bắc đáp.

Phuong Tri Hạ lại giật mình.

Sao lại không có quan hệ gì?

Không phải quen biết nhiều năm như vậy, ít nhất cũng coi như thanh mai trúc mã sao!

Phuong Tri Hạ nghĩ như vậy, nhưng Lạc Dịch Bắc lại không thêm tính.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bại Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 411: Cái gọi là hai đứa nhỏ vô tư

Lạc Dịch Bắc và Tô Nhiễm cũng không phải là hai đứa nhỏ vô tư.

Khi còn bé, Lạc Dịch Bắc và Tô Nhiễm cũng không thân thiết vô tư như vậy.

Lạc Dịch Bắc đối xử tốt với Tô Nhiễm, chỉ vì quan hệ hai nhà, hơn nữa khi còn bé Tô Nhiễm còn vì anh chịu tổn thương.

Dù Lạc Dịch Bắc đối xử tốt với Tô Nhiễm, nhưng Lạc Dịch Bắc chưa bao giờ trêu chọc, hay muốn làm gì thì làm như khi đối mặt với Phuong Tri Hạ.

Đối với Tô Nhiễm có một giới hạn nhất định, Lạc Dịch Bắc biết cái gì nên làm, cái gì không nên làm.

Phuong Tri Hạ kinh ngạc nhìn chăm chăm Lạc Dịch Bắc một hồi lâu, mới hiểu rõ ý tứ Lạc Dịch Bắc.

Nhưng nhớ tới lần trước Tô Nhiễm cầm nhẫn cưới, Phuong Tri Hạ nhịn không được lại hỏi "Vậy nhẫn cưới thì sao?"

"Nhẫn gì?" Lạc Dịch Bắc bị Phuong Tri Hạ hỏi rất kinh ngạc.

Lạc Dịch Bắc đã sớm chọn thiết kế của Sa Chức Tinh làm nhẫn cưới, nhưng việc này anh không nói với Phuong Tri Hạ, mà tự mình cất giữ.

Đột nhiên bị Phuong Tri Hạ hỏi như vậy, Lạc Dịch Bắc nhất thời không phản ứng kịp Phuong Tri Hạ ám chỉ cái gì.

Phuong Tri Hạ quan sát nét mặt Lạc Dịch Bắc, lông mày nhíu lại.

Lạc Dịch Bắc mà cũng lộ ra ánh mắt mê mang như vậy...

Phuong Tri Hạ lẳng lặng nhìn Lạc Dịch Bắc, âm thầm phân tích đến cùng là chuyện gì xảy ra.

Suy nghĩ kĩ từ lúc đó ra cũng không thấy Tô Nhiễm mang chiếc nhẫn kia.

Chiếc nhẫn quan trọng như vậy, đeo lên tương đương với việc ngồi vững vị trí Thiếu Phu Nhân, nếu như Tô Nhiễm nhận được nó e rằng luôn đeo a?

Vừa có thể khoe khoang, còn có thể đánh lui tình địch, sao mà không mang?

Nhưng sau đó Tô Nhiễm lại không mang.

Phuong Tri Hạ càng nghĩ càng cảm thấy kỳ quái, nhưng lại không hỏi Lạc Dịch Bắc.

Không chừng chiếc nhẫn là do Tô Nhiễm tự mua?

Lạc Dịch Bắc quan sát nét mặt biến hóa của Phuong Tri Hạ, đợi Phuong Tri Hạ trả lời.

"Em chỉ hỏi nhần cười của anh." Phương Trì Hạ tùy ý đổi chủ đề.

"Em thích anh mang?" trong mắt Lạc Dịch Bắc chứa ý cười.

"Không mang cũng không sao." Phương Trì Hạ vốn muốn dựa vào Lạc Dịch Bắc một lát, bụng bỗng nhiên kêu ùng ục một tiếng.

Rất nhỏ, không tỉ mỉ sẽ không nghe thấy.

Thế nhưng tai Lạc Dịch Bắc thính như thể nào chứ?

Dù là thanh âm nhỏ bé, truyền tới tai Lạc Dịch Bắc đều bị phóng to.

"Đói?" Ung dung liếc Phương Trì Hạ một cái, nhàn nhạt trêu tức.

"Ừ." Phương Trì Hạ không sĩ diện cãi láo.

Phương Trì Hạ rót xuống đầy từ buổi chiều, bữa tối cũng chưa ăn gì, đói là chuyện bình thường.

"Đợi một chút, anh đi xung quanh xem." Lạc Dịch Bắc cởi áo khoác choàng lên người Phương Trì Hạ, đứng lên định đi, Phương Trì Hạ ngẩng đầu nhắc nhở "Cẩn thận một chút!"

Trên núi bụi cỏ nhiều, Phương Trì Hạ muốn Lạc Dịch Bắc chú ý thú dữ và rắn.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, quay đầu lại liếc Phương Trì Hạ một cái, khẽ môi cong lên "Được."

Lạc Dịch Bắc đi, trước đóng cửa chỉ còn lại Phương Trì Hạ.

Ngồi bên cạnh đồng lửa một hồi lâu, sắp buồn ngủ thì thấy Lạc Dịch Bắc bắt một con thỏ rừng về.

Đã rửa sạch sẽ, xử lý xong mới mang về.

Hai người vây quanh đồng lửa nướng, Phương Trì Hạ ăn no, gối đầu lên vai Lạc Dịch Bắc mơ mơ màng màng ngủ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 412: Lấy lòng

Đồng lửa không biết tắt từ lúc nào.

Trên núi hơi lạnh, Phương Trì Hạ lúc ngủ không tự chủ dựa vào trong lòng Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc một tay ôm eo nhìn Phương Trì Hạ, đầu ngón tay vuốt vòng cổ Phương Trì Hạ.

Lặng lẽ nhìn sợi dây chuyền lóc ra hào quang trong đêm, đem nhẫn trên ngón áp út thử một chút.

Lớn nhỏ rất phù hợp.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm tay mình một hồi lâu, lại đem nhẫn thả lại vào trong cổ áo Phương Trì Hạ.

Trời sáng đám người Kinh Mộ Thần vẫn không tìm đến, Lạc Dịch Bắc mang Phương Trì Hạ tìm đường trở về.

Lúc trở lại biệt thự, một đám người vẫn đang tìm kiếm hai người khắp nơi.

Phương Trì Hạ đau chân, đi đường không tiện.

Đồng Nhan vừa nhìn thấy Phương Trì Hạ, chạy qua, "Sao lại thế này? Đang tốt sao lại xảy ra chuyện?"

"Không sao, nghỉ ngơi một hai ngày là tốt thôi." Phương Trì Hạ cũng không ngại.

Hắc Gia cũng ở biệt thự, thấy Phương Trì Hạ trở về, không khống chế được bỗng nhiên xông về phía Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ ngày hôm qua vì bị nó dọa rớt xuống dốc núi, nhìn nó khí thế hung hãn, muốn lui về sau, ai ngờ Hắc Gia vọt tới trước mặt Phương Trì Hạ lại gục xuống.

Ánh mắt lấy lòng, từ từ đến gần lè lưỡi liếm mát cá chân Phương Trì Hạ.

Cảm giác giống như đang nói xin lỗi.

Phương Trì Hạ ngẩng đầu, ánh mắt kinh ngạc nhìn về phía Lạc Dịch Bắc.

"Nó đang muốn lấy lòng em." Kinh Mộ Thần thay Hắc Gia giải thích.

Phương Trì Hạ thả lỏng, cúi người vỗ nhẹ lên đầu nó "Không có việc gì, sau này đừng dọa người nữa là tốt rồi."

Phương Trì Hạ không so đo với một con chó.

Vết thương ở chân Phương Trì Hạ, tối hôm qua Lạc Dịch Bắc đã xử lý một chút, không nghiêm trọng nữa.

Cùng Lạc Dịch Bắc quay về biệt thự, hai người cũng không ở lại lâu mà lái xe trở về thành phố.

Ở nhà một buổi chiều, ngày hôm sau là có thể hoạt động bình thường.

Phương Trì Hạ rất lâu không trở lại trường học, dù thông minh nhưng thỉnh thoảng cũng phải cần giảng viên hướng dẫn một chút.

Phương Trì Hạ nói với Lạc Dịch Bắc một tiếng, quyết định vài ngày tới sẽ đến trường học.

Ban ngày đi học, buổi tối đang chuẩn bị cùng Đồng Nhan về, lúc đi đến sân trường thì nghe bên ngoài bỗng nhiên truyền đến tiếng la hét.

"Trời ạ, đẹp trai quá!"

"Đây không phải là Tổng giám đốc Dung Hi sao?"

"Tại sao lại xuất hiện ở trường học chúng ta?"

Phương Trì Hạ nghe được hai chữ Dung Hi thì nhìn sang.

Lạc Dịch Bắc về mặt lạnh lùng ngồi trên xe, cửa sổ xe hạ xuống một nửa, chỉ lộ một góc mặt.

Nhưng mà, ở bên ngoài đã nhắc lên oanh động, giống như có ngôi sao đến.

Khuôn mặt Lạc Dịch Bắc vốn rất đẹp trai, ánh chiều tà nhân nhạt chiếu lên lại càng đẹp nói không nên lời, tôn quý, lãnh ngạo.

Lạc Dịch Bắc tới đây cũng không nói trước cho Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ nhìn thấy Lạc Dịch Bắc có chút ngoài ý muốn, dừng sờ một hồi lâu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bất Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 413: Mang chồng đến trường học khoe khoang

Lạc Dịch Bắc ít khi xuất hiện ở trường học của Phương Trì Hạ, từ khi hai người kết hôn đến nay bây giờ mới xuất hiện ở đây.

Lạc Dịch Bắc không thích một đám người cãi nhau vây quanh anh, một khuôn mặt tuấn tú bị kéo căng, nhiệt độ xung quanh giảm xuống không ít.

Phương Trì Hạ biết rõ tính cách Lạc Dịch Bắc, không thích ồn ào, bây giờ lại bị người khác xem là động vật quý vậy xem, tất nhiên là không vui.

"Nhìn kia, Lãnh Kỳ Hàn tới!" Giật cuống họng, bỗng nhiên rống một tiếng với đám người, một đám sinh viên nghiêng đầu đồng loạt nhìn về bốn phía.

Lãnh Kỳ Hàn là học trưởng, căn bản chỉ học ở thành phố C mấy năm, bây giờ đã tốt nghiệp ra nước ngoài sống nhiều năm, nhưng trong mắt mộ đám sinh viên nữ thì đó là nhân vật truyền kỳ.

Lãnh Kỳ Hàn là con trai duy nhất của quan chức ở bộ ngoại giao, mẹ là chủ của nhiều xí nghiệp cấp quốc gia, bản thân sống tại nước ngoài, trong mắt nữ sinh viên của học viện là nhân vật hồ mị gọi gió trong truyền thuyết, đi đến đâu cũng có thể nhắc lên oanh động.

Phương Trì Hạ thừa dịp một đám người không chú ý, đột phá vòng vây chạy qua, đến trước xe Lạc Dịch Bắc, mở cửa luồn lên xe.

Cửa sổ xe bị đóng lại, chiếc xe thể thao thành công lái ra xa.

Hai người phối hợp vô cùng ăn ý.

"Em dẫn anh đi xung quanh một chút nha?" Phương Trì Hạ cũng không có ý muốn về nhà, ngồi trên xe nhìn bên ngoài nghĩ xem hai người nên dừng lại ở đâu.

Phương Trì Hạ nói chuyện rất tùy ý, cảm giác giống như đang mang thú nuôi ra ngoài tản bộ.

"Sao lại nói như vậy?" khuôn mặt Lạc Dịch Bắc hơi vạm vỡ, nghiêng đầu lạnh lùng liếc một cái, gơ tay lên hung hăng vò đầu Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ khẽ gạt mình, lập tức đổi giọng, "Em đưa anh đi thăm quan trường em, thuận tiện khoe chồng em một tí!"

Lạc Dịch Bắc bị Phương Trì Hạ nói ghen hờn, nghiêng đầu liếc Phương Trì Hạ một cái, nhìn Phương Trì Hạ có chút quái dị.

Bất quá, Phương Trì Hạ dừng từ, Lạc Dịch Bắc thích.

Phương Trì Hạ nhìn sắc mặt Lạc Dịch Bắc hòa hoãn, thờ dãi một hơi.

Người như Lạc Dịch Bắc toàn bộ thành phố C, thậm chí là toàn bộ châu Âu hay châu Á, có mấy người con gái không muốn trèo lên?

Có người chồng như vậy thật đáng khoe khoang.

Chỉ là tính cách Phương Trì Hạ không phải như vậy.

Hơn nữa, hai người còn kết hôn bí mật.

Lạc Dịch Bắc không thuộc về cô.

Lạc Dịch Bắc lái xe một chút thì Phương Trì Hạ thấy quán đồ nướng nên bảo Lạc Dịch Bắc dừng xe lại.

"Đây là chỗ em và Nhan Nhan, còn có An An thường đến anh có muốn vào nếm thử hay không?" Phương Trì Hạ đề nghị.

Lạc Dịch Bắc nhìn cửa hàng, khẽ cau mày, nhưng không nói gì.

Đẩy cửa xe ra, đi theo Phương Trì Hạ xuống.

Quán đồ nướng ven đường, nhiều người, ồn ào, đáng chú ý là bầu không khí náo nhiệt.

Bất kể là phong cách hay bầu không khí, toàn bộ đều không phải sở thích của Lạc Dịch Bắc.

Nhưng Phương Trì Hạ đề nghị, Lạc Dịch Bắc không từ chối.

Phương Trì Hạ đối với nơi này rất quen thuộc, đi vào tìm vị trí quen thuộc, gọi món ăn và vài chai bia.

Lạc Dịch Bắc nhìn mấy chai bia, khẽ môi ung dung "Muốn thay đổi bầu không khí sao?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bất Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 414: Hôn lễ thần thánh

Phương Trì Hạ khẽ gạt mình, bị Lạc Dịch Bắc hỏi sắc mặt có chút xấu hổ, "Anh nghĩ nhiều rồi."

Hai người gọi nhiều đồ, nhưng được bụng lên tới rất nhanh.

Phương Trì Hạ gọi rất nhiều món nướng, đâm bông, thịt dê, hải sản cùng mùi tỏi nướng thơm lừng xông vào mũi, chỉ nhìn thôi cũng làm tâm tình vui sướng không ít.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc lại không có khẩu vị.

Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ gấp cho mình một con cá nướng vàng óng ánh, nhiều chỗ rậm đen.

Lạc Dịch Bắc cũng không nói gì, chỉ cầm đĩa ăn cạo chỗ bị cháy, không ăn.

Phuong Tri Hạ liếc qua, sững sờ, bình tĩnh.

Lạc Dịch Bắc không quen ăn những thứ này a?

Phuong Tri Hạ có chút ngoài ý muốn.

Nếu như bình thường Phuong Tri Hạ cảm thấy Lạc Dịch Bắc nhất định sẽ bắt cô nướng lại, một lần không được, vậy thì hai lần, ba lần, đến khi hài lòng mới thôi.

Nhưng mà, hôm nay Lạc Dịch Bắc không nói gì.

Phuong Tri Hạ bỗng nhiên phát hiện, thật ra Lạc Dịch Bắc cũng không khó ở chung.

"Ném thử xem!" Phuong Tri Hạ đeo bao tay cầm một khối dẻ nướng đưa đến bên miệng Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc có chút ngoài ý muốn, kinh ngạc, khòe môi cong lên.

"Ngồi sang đây!" Khòe mắt liếc qua vị trí bên cạnh đề nghị.

Phuong Tri Hạ không đề ý đến Lạc Dịch Bắc, tiếp tục cắt thịt dẻ.

Cắt tốt lại đưa cho Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc vốn còn ghét bỏ, nhưng sau này ăn rất thỏa mãn.

Hai người rời quán lúc hơn tám giờ.

Phuong Tri Hạ uống chút bia, khuôn mặt ứng đỏ, như hoa anh đào.

Phuong Tri Hạ đưa Lạc Dịch Bắc đi xung quanh giới thiệu. Trường cấp 1, trường cấp 2, trường cấp 3, đại học, tất cả cùng một khu, nên trên cơ bản Phuong Tri Hạ đều sống ở quanh đây.

"Khi còn bé em thường xuyên đến đây, bên trong có giáo đường, rất nhiều hôn lễ đều tổ chức ở đây, nhưng bình thường rất yên tĩnh, mỗi lần trong nhà ồn ào, em đều tới đây."

"Em học cấp 3 thì chuyển ra khỏi nhà, chỗ ở cũng ở gần đây, đi dọc theo con đường kia là tới."

Phuong Tri Hạ rất ít khi nói nhiều như vậy với Lạc Dịch Bắc, cũng rất ít khi chủ động kể chuyện của mình.

Lạc Dịch Bắc đi ở sau lưng Phuong Tri Hạ, im lặng nghe Phuong Tri Hạ nói, nhìn giáo đường.

Tổ chức hôn lễ ở giáo đường mới gọi thần thánh sao?

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm tòa giáo đường một hồi lâu, mới thu hồi tầm mắt, bỗng nhiên đề nghị "Đưa anh đến chỗ ở của em xem."

"Cái gì?" Phuong Tri Hạ giật mình, không hiểu sao Lạc Dịch Bắc đột nhiên đề nghị như vậy.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, nắm tay Phuong Tri Hạ, bước về hướng Phuong Tri Hạ vừa chỉ.

Lạc Dịch Bắc đi rất nhanh, giống như đang vội vã.

Vội vã làm gì chứ?

Phuong Tri Hạ đi theo sau lưng Lạc Dịch Bắc, xuyên qua con đường, cuối cùng đến trước một tòa nhà.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 415: Mất phương hướng

Lạc Dịch Bắc mang theo Phuong Tri Hạ tới nơi này, rõ ràng có dụng ý khác.

Lên cầu thang, đến căn phòng của Phuong Tri Hạ, Phuong Tri Hạ mở cửa ra, người còn chưa vào, sau lưng đã bị đánh úp lại, Lạc Dịch Bắc giữ chặt tay Phuong Tri Hạ, hôn Phuong Tri Hạ chẳng chút như mưa rơi xuống.

Nụ hôn mang theo khí tức mát lạnh, hương vị làm Phuong Tri Hạ trầm mê.

Khoang miệng hai người đều tràn ngập mùi rượu.

Đầu Phuong Tri Hạ có chút choáng váng, hai tay ma xui quý khiến ôm cổ Lạc Dịch Bắc, nhón chân lên hôn lại Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc có chút gấp, đề Phuong Tri Hạ tựa ở trên ván cửa, vừa hôn vừa lôi kéo áo quần trên người Phuong Tri Hạ.

Lạc Dịch Bắc trở tay đóng cửa phòng ôm Phuong Tri Hạ bước nhanh về phía ghế sofa...

Đêm nay Phuong Tri Hạ vô cùng nhiệt tình phối hợp, làm Lạc Dịch Bắc ngày hôm sau tỉnh lại thoải mái cười.

Trong phòng rất mát trật tự, áo quần hai người rơi lả tả trên đất.

Phuong Tri Hạ còn đang ngủ say, lông mi nhẹ buông xuống, rất xinh đẹp.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm Phuong Tri Hạ một hồi lâu, xúc chân, nhặt áo quần lên, không dấu vết nhìn quanh phòng Phuong Tri Hạ.

Sau khi kết hôn Phuong Tri Hạ chưa từng đề cập với anh về nơi cô đã từng ở, lần này Phuong Tri Hạ lại bất ngờ dẫn anh tới.

Phòng Phuong Tri Hạ ở rất nhỏ, nhưng được cô sắp xếp vô cùng xinh đẹp, giấy dán tường màu nghệ, làm gian phòng có cảm giác ấm áp.

Lạc Dịch Bắc tùy ý nhìn quanh, mở cửa phòng ra ban công.

Nơi này tuy không lớn, nhưng khung cảnh rất đẹp và yên tĩnh, gió từ bờ biển thổi đến rất mát mẻ.

Phuong Tri Hạ tỉnh dậy, thấy Lạc Dịch Bắc đứng ở trên ban công.

Ánh dương chiếu vào trên người, gương mặt đẹp giống như mộng.

"Em đi xem trong phòng có gì ăn không." Xốc chăn lên, Phuong Tri Hạ tùy ý mang áo quần vào, quay người đi vào phòng bếp.

Sau khi kết hôn Phuong Tri Hạ gần như không tới nơi này, trong nhà cơ bản không có gì, chỉ có mấy hộp sữa bò.

Phuong Tri Ha lấy ra hai cái ly rót sữa vào, bưng một ly uống sạch, đang muốn đuổi đầu lưỡi muốn liếm sạch sữa dính quanh miệng, thì Lạc Dịch Bắc thỉnh linh đi vào phòng bếp.

Phuong Tri Ha nghiêng đầu liếc Lạc Dịch Bắc một cái, đưa một ly cho Lạc Dịch Bắc "Ly này của anh."

Lạc Dịch Bắc không nhận, nhìn áo quần Phuong Tri Ha, trong đầu lại hiện lên hình ảnh tối hôm qua.

"Sao thế?" Phuong Tri Ha ngạc nhiên, giờ tay lên muốn lau khôe miệng, Lạc Dịch Bắc lại đi qua, một tay ôm lấy Phuong Tri Ha vào trong lòng, cúi người, hôn lên môi ...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 416: Có em chẳng phải đủ ư

Đầu lưỡi dọc theo khôe môi Phuong Tri Ha liếm hết sữa bỏ rồi ung dung nhìn chăm chăm Phuong Tri Ha.

Phuong Tri Ha vừa mới tỉnh lại, khuôn mặt đang còn ửng đỏ. Trắng nõn mịn màng giống như cánh hoa, Lạc Dịch Bắc nội tâm khẽ động, hai tay ôm lấy Phuong Tri Ha, bế lên mặt bàn.

Cầm tay Phuong Tri Ha quấn trên cổ mình tiếp tục hôn môi mỗi lần nữa.

Nụ hôn ấm áp, mang theo không khí tươi mát sáng sớm, sạch sẽ lại dễ ngủ.

"Còn muốn không?" Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng cùng Phuong Tri Ha nói chuyện.

Giọng nói Lạc Dịch Bắc lúc này trầm thấp gợi cảm và thu hút, cảm giác như Ác Ma đang mê hoặc.

Phuong Tri Ha trên mặt mở mị cảm giác tê dại, đầu hơi choáng váng.

Phuong Tri Ha rụt cổ lại, nhìn Lạc Dịch Bắc bằng ánh mắt quái dị.

Lạc Dịch Bắc đang muốn hấp dẫn cô sao?

"Há?" Lạc Dịch Bắc ung dung thúc giục Phuong Tri Ha trả lời.

"Không muốn." Phuong Tri Ha không chút suy nghĩ, trực tiếp từ chối.

Mỗi lần gần như Phuong Tri Ha đều không thoát khỏi bị Lạc Dịch Bắc gầy vò giống như chết một lần, xương cốt mệt rã rời.

"Em xác định?" Lạc Dịch Bắc không tin.

"Xác định, em rất xác định." Phuong Tri Ha nhắc lại.

"Như vậy a!" Lạc Dịch Bắc nhún nhún vai, cũng không vì Phuong Tri Ha từ chối mà bỏ qua "Vậy em ngồi lên, anh tới!"

"Đừng, anh ra bên ngoài ngồi đi! Em phải dọn dẹp lại chỗ này." Phuong Tri Ha hóp lưng lại như mèo từ trong lòng ngực Lạc Dịch Bắc chui ra. Đây Lạc Dịch Bắc ra ngoài.

"Anh nhanh lên." Lạc Dịch Bắc thất vọng, giặt tay đi ra ngoài lên ghế sa lon.

Phuong Tri Ha đóng cửa phòng bếp, dọn dẹp lại, rồi ra bên ngoài.

Phuong Tri Ha rất ít trở về đây, thỉnh thoảng mới qua dọn dẹp một lần.

Dọn dẹp xong đng chuẩn bị về thì Lạc Dịch Bắc lại nhân nhật nói một câu "Đêm nay ở lại đây đi!"

Phuong Tri Ha khẽ giật mình, không hiểu nơi này nhỏ như vậy Lạc Dịch Bắc ở lại không sợ chật thôi bản thân sao?

"Giường ở đây rất nhỏ."

"Anh còn không ngại em để ý cái gì?"

"Nhà cũng nhỏ, anh ở được không."

"Không phai vẫn ngủ đủ hai người sao?"

"Ồ đây không có gì giải trí đâu." Phuong Tri Ha nói thêm.

Lạc Dịch Bắc nhân nhật nhìn mặt Phuong Tri Ha, hỏi hột nói một câu "Có em không phải đủ rồi sao?"

Mặt Phuong Tri Ha trầm xuống, tức giận.

Coi cô là đồ chơi sao?

Lạc Dịch Bắc làm như không thấy ánh mắt Phuong Tri Ha, ung dung cầm cái này xem, cái kia xem, coi nhà cô giống như triển lãm.

Thoáng thấy một khung ảnh trên bàn, Lạc Dịch Bắc đưa tay cầm lên xem.

Bên trong là ảnh Phuong Tri Ha lúc mười hai mười ba tuổi, mặc một bộ váy màu xanh biển, tóc dài tùy ý thả trên vai, khôe môi hơi cong lên, nụ cười rất ấm áp và tươi mát.

Lúc đó Phuong Tri Ha không giống như bây giờ, nếu không nhìn kỹ thì nhìn không ra là cùng một người.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm tấm hình kia, ánh mắt không tự chủ nhu hòa hơn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 417: Khẩu vị gây tai hoạ

"Tấm hình này em chụp khi mấy tuổi?" Giờ khung ảnh lên, Lạc Dịch Bắc rất tùy ý hỏi.

"Mười hai." Phuong Tri Ha thuận miệng trả lời.

"Cho anh." Lạc Dịch Bắc mặc kệ Phương Trì Hạ có đáp ứng hay không, mở khung lấy ảnh ra, bỏ vào trong ví tiền.

Động tác Lạc Dịch Bắc làm Phương Trì Hạ sững sờ, nhưng không đòi lại.

Tầm ảnh kia cũng không có gì đặc biệt, Lạc Dịch Bắc muốn lấy thì cứ lấy.

"Nếu như không về, anh cùng em ra ngoài mua ít nguyên liệu nấu ăn." Ghé mắt liếc một cái, Phương Trì Hạ đề nghị.

"Được." Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng đáp một tiếng, để quyền tạp chí lại, đi theo Phương Trì Hạ.

Trong phòng Phương Trì Hạ ít đồ đến thương cảm.

Trên cơ bản chỉ có giường, tủ lạnh, bếp núc.

So sánh với căn biệt thự xa hoa của Lạc Dịch Bắc nơi này giống như xóm nghèo.

Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc đến siêu thị gần đó.

Lạc Dịch Bắc có khả năng chưa từng tới những địa phương như thế này, mua đồ vô cùng dốt nát, thấy thứ gì cần, trực tiếp nhét lên xe đẩy, một đường đi vào xe đẩy đã tràn đầy.

Hơn nữa toàn bộ đều là đồ dùng sinh hoạt.

Phương Trì Hạ đi sau lưng Lạc Dịch Bắc, nhận mệnh đẩy xe.

Nhìn chằm chằm một xe đồ, Phương Trì Hạ thuận miệng hỏi, "Anh định mua hết siêu thị về nhà ah?"

"Cũng không phải là không được." Lạc Dịch Bắc miễn cưỡng đáp một câu, tiếp tục chọn.

Phương Trì Hạ lườm Lạc Dịch Bắc một cái, đẩy xe đến khu nguyên liệu nấu ăn.

Xách hai túi đồ ăn lớn, hai người mang theo đồ đi ra khỏi siêu thị, xe chứa không nổi.

Lạc Dịch Bắc mua toàn đồ dùng sinh hoạt. Thậm chí ngay cả khăn tắm, bàn chải đánh răng cũng mua.

Sau khi trở về mang những thứ đó xếp ra, căn nhà Phương Trì Hạ vốn nhỏ, còn bị Lạc Dịch Bắc chiếm hơn một nửa.

Phương Trì Hạ rất không lời, nhà cô nhỏ như vậy, Lạc Dịch Bắc chen chúc vào làm cái gì?

Cơm trưa Phương Trì Hạ chuẩn bị lẩu hải sản.

Không biết có phải Phương Trì Hạ tâm huyết dâng trào hay không, nấu nồi lẩu đó lồm, Lạc Dịch Bắc vốn không ăn cay, lúc ăn hai người tranh luận kịch liệt, Lạc Dịch Bắc thiếu chút nữa xử lý Phương Trì Hạ ngay tại chỗ.

Lạc Dịch Bắc không thích dầu mỡ, không thích cay, trong tình huống bình thường vẫn tương đối dễ hầu hạ, nhưng hôm nay nhìn Phương Trì Hạ nấu một nồi ớt, Lạc Dịch Bắc rất không thoải mái.

Ăn xong trên người Lạc Dịch Bắc nóng như lửa đốt, mũi còn chảy máu.

Lạc Dịch Bắc khi còn bé bị Lạc Hi Thần huấn luyện, chạy mấy vạn mét, cũng không bị chảy máu mũi.

Chưa từng có ai có thể làm anh bị thương, chảy máu mũi càng chưa từng xảy ra.

Kết quả, lần đầu tiên lại vì nồi lẩu của Phương Trì Hạ!

Lạc Dịch Bắc nhìn Phương Trì Hạ ánh mắt sắc bén giống như hận không thể bóp chết cô ngay lập tức.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 418: Chỉ cần nhìn anh

"Anh chờ một chút, em giúp anh!" Phương Trì Hạ cũng không ngờ tới chuyện này, bị Lạc Dịch Bắc nhìn hơi chột dạ.

Vào phòng tắm cầm khăn mặt, lấy khối đá, tìm một bao bông đi đến bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Một tay nâng đầu Lạc Dịch Bắc, giúp Lạc Dịch Bắc xử lý.

Đối với Lạc Dịch Bắc đây là việc nhỏ.

Nhưng nhìn Phương Trì Hạ hơi lo sợ Lạc Dịch Bắc cũng không ngăn cản.

So với lúc trước Phương Trì Hạ bay giờ thuận mắt hơn nhiều.

"Tốt hơn chút nào chưa?" Phương Trì Hạ giúp Lạc Dịch Bắc xử lý xong, pha một ly trà lai nóng đưa cho Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc đã không còn cảm giác gì, nhưng nhìn Phương Trì Hạ lo lắng miễn cưỡng nói "Không sao."

Phương Trì Hạ bấm huyệt cho Lạc Dịch Bắc, trợ giúp cầm máu.

Đầu ngón tay ở trên mặt Lạc Dịch Bắc nhẹ nhàng xoa, đầu ngón tay hơi lạnh xuyên qua da thịt, truyền đến mạch máu lạnh lạnh cảm giác vô cùng vi diệu.

Phương Trì Hạ nửa quỳ ở bên cạnh, mùi thơm ngát nhàn nhạt thấm hơi thở Lạc Dịch Bắc, tươi mát lòng người.

Lạc Dịch Bắc rất thích mùi trên người cô, ngược mắt nhìn Phương Trì Hạ đang hết sức chuyên chú, cánh tay bỗng nhiên duỗi ra ôm Phương Trì Hạ vào trong lòng.

Phương Trì Hạ cứng đờ, nhưng không đẩy ra.

"Tiếp tục đi." Lạc Dịch Bắc một tay vòng quanh eo, nghiêng đầu hôn cổ Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc hôn, rụt cổ lại.

Lạc Dịch Bắc lại giữ chặt đầu cô.

Phương Trì Hạ không làm gì được đành mặc kệ Lạc Dịch Bắc.

Chuông điện thoại bỗng nhiên lại vang lên.

"Điện thoại của anh kia." Phương Trì Hạ đẩy đẩy Lạc Dịch Bắc nhắc nhở.

"Mặc kệ." Lạc Dịch Bắc không thèm để ý, đang muốn tiếp tục, chuông điện thoại di động lại vang lên.

"Là Tô Nhiễm gọi!" Phương Trì Hạ nhìn điện báo, không dấu vết quan sát phản ứng Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc chỉ dừng sờ một chút, rồi không thèm để ý tới.

"Nhìn anh là tốt rồi." Lạc Dịch Bắc ngại Phương Trì Hạ không chuyên tâm, nên cần cổ Phương Trì Hạ một chút.

Phương Trì Hạ bị đau, muốn phản kích, Lạc Dịch Bắc lại thuận thế nói "Chúng ta, tiếp tục!"

Phương Trì Hạ, "..."

Trong phòng, chuông điện thoại di động, vẫn tiếp tục vang lên, không biết Tô Nhiễm có chuyện gì gấp.

Lúc tiếng chuông vang lên không biết lần thứ bao nhiêu, đại khái Lạc Dịch Bắc cũng không lo tiếp được nữa, nhìn Phương Trì Hạ một cái, đứng lên cầm điện thoại "Anh nghe một chút, có lẽ có việc gấp."

Phương Trì Hạ chỉ nhìn Lạc Dịch Bắc, không nói gì.

Lạc Dịch Bắc cầm điện thoại ra ban công.

Lạc Dịch Bắc đối với Tô Nhiễm không có suy nghĩ gì, nhưng không có nghĩa chuyện của Tô Nhiễm Lạc Dịch Bắc sẽ mặc kệ bởi vì còn quan hệ giữa hai nhà

"Nhiễm Nhiễm, có chuyện gì?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 419: Anh tắm rửa trước đi

"Em chưa quen với công việc của gia đình, hôm qua em ký một hợp đồng, không biết sao làm công ty tổn thất mười mấy tỷ, anh giúp em với!"

Tô Nhiễm rất lo lắng, cảm giác như đang tuyệt vọng.

Vài tỷ đối với Tô gia mà nói là việc rất nhỏ, nhưng với chi nhánh công ty ở thành phố C mà nói, gần như có thể làm một công ty phá sản!

"Em đợi anh, anh lập tức tới ngay!" Lạc Dịch Bắc tắt điện thoại, nhìn Phương Trì Hạ định nói gì đó, nhưng Phương Trì Hạ lại vẫy tay "Anh đi đi! Không sao."

"Tôi anh về." Lạc Dịch Bắc liếc Phương Trì Hạ một cái, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Phương Trì Hạ nhìn theo Lạc Dịch Bắc nội tâm lộn xộn, nói không nên lời.

Lạc Dịch Bắc nói không có quan hệ còn khẩn trương như vậy?

Phương Trì Hạ cầm một quyển sách xem.

Lúc 5h chiều, Phương Trì Hạ cầm điện thoại nhìn, phát hiện Lạc Dịch Bắc cũng không gọi điện thoại nói có về ăn cơm không.

Phương Trì Hạ đi vào phòng bếp, vốn định chuẩn bị một phần bữa tối, nhưng vừa nghĩ tới Lạc Dịch Bắc, Phương Trì Hạ nhịn không được lại chuẩn bị hai phần.

Chuẩn bị xong đã là 6:30.

Phương Trì Hạ ngồi trước bàn ăn, lẳng lặng nhìn, rồi lại lấy điện thoại di động ra xem thời gian 6:40.

Phương Trì Hạ không biết Lạc Dịch Bắc có về hay không, nên ngồi trước bàn ăn chờ một lát.

Đợi đến tám giờ Lạc Dịch Bắc vẫn không về cũng không gọi điện thoại, Phương Trì Hạ nhui mày tùy ý ăn một chút rồi bụng đồ còn lại vào phòng bếp.

Lạc Dịch Bắc trở về lúc mười một giờ đêm, Phương Trì Hạ cũng đã ngủ.

Lạc Dịch Bắc vào nhà, quen thuộc tìm đèn mờ lên, đi đến trước giường, hai tay ôm lấy Phương Trì Hạ.

Không biết do ở cùng Tô Nhiễm lâu hay hai người đã làm gì, trên người Lạc Dịch Bắc có một mùi nước hoa nhàn nhạt.

Phương Trì Hạ nhui mày, chuyển thân tránh động tác của Lạc Dịch Bắc. Khiến Lạc Dịch Bắc kinh ngạc.

"Sao thế?"

"Anh đi tắm đi!" Phương Trì Hạ mở mắt nhìn về phía phòng tắm.

Lạc Dịch Bắc lại khẽ giật mình.

Phương Trì Hạ ghét bỏ anh?

Phương Trì Hạ không giải thích, nhưng thái độ rất kiên quyết.

Lạc Dịch Bắc bất đắc dĩ, chỉ có thể quay người vào phòng tắm.

Thật ra Lạc Dịch Bắc có thể không quan tâm đến lời Phương Trì Hạ. Nhưng, Lạc Dịch Bắc không muốn cùng Phương Trì Hạ cãi nhau vì chuyện này, hơn nữa từ bên ngoài về anh cũng có thói quen tắm rửa.

Lúc Lạc Dịch Bắc đi ra Phương Trì Hạ vẫn còn chưa ngủ.

Lạc Dịch Bắc còn chưa ăn tối, nên đi vào phòng bếp. Đỉnh đỉnh đồng đồng một lát đi ra, nhìn Phương Trì Hạ hỏi "Em không chuẩn bị bữa tối cho anh?"

"Ừ." Phương Trì Hạ nghiêng đầu liếc Lạc Dịch Bắc một cái, đáp một tiếng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 420: Chuyện khi còn bé

Lạc Dịch Bắc không thể tin.

Phuong Trì Hạ không chuẩn bị!

Tô Nhiễm năm lần đề nghị anh cùng đi dùng bữa tối, nhưng vì về dùng cơm với Phuong Trì Hạ, anh đã từ chối!

Nhịn đói đến mười một giờ, vậy mà Phuong Trì Hạ không chuẩn bị!

Lạc Dịch Bắc nghĩ không ra, đi qua lời Phuong Trì Hạ vào phòng bếp, "Vậy bây giờ chuẩn bị đi!"

"Anh còn chưa ăn?" Phuong Trì Hạ hơi ngoài ý muốn.

"Ừ." Lạc Dịch Bắc đậm mặt đáp một tiếng.

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn Lạc Dịch Bắc ngạc nhiên.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, tìm nguyên liệu nấu ăn, giao cho cô.

Phuong Trì Hạ kinh ngạc nhìn nguyên liệu nấu ăn, cảm thấy có chút khó tin.

Phuong Trì Hạ hơi khó chịu vì Lạc Dịch Bắc ở cùng Tô Nhiễm tới muộn như vậy, nhưng cuối cùng Lạc Dịch Bắc về, làm Phuong Trì Hạ dễ chịu hơn.

Xoay người, giúp Lạc Dịch Bắc làm cơm hải sản.

Lạc Dịch Bắc ăn xong, đã là 12:30.

Hôm nay là chủ nhật.

Lạc Dịch Bắc cũng không muốn về.

Buổi chiều, hai người ngồi trên ban công, một người cầm Laptop giải quyết chuyện công ty, một người làm ỏ trên ghế đọc sách.

Nghĩ đến chuyện Tô Nhiễm vừa gọi điện thoại tới đã có thể gọi Lạc Dịch Bắc đi, Phuong Trì Hạ làm như không có việc gì hỏi "Anh và Tô Nhiễm quan hệ rất tốt sao?"

"Ý em là sao?" Lạc Dịch Bắc vẫn nhìn Laptop nói chuyện rất lười nhác.

Phuong Trì Hạ nghĩ cái này còn phải hỏi sao?

Quan hệ không tốt mà một cuộc điện thoại đã gọi anh đi mất?

"Hai người đến cùng là quan hệ gì?" Phuong Trì Hạ lại hỏi.

Thật ra Phuong Trì Hạ muốn hỏi vì sao Lạc Dịch Bắc đối xử tốt với Tô Nhiễm như vậy!

"Em cảm thấy hứng thú?" Lạc Dịch Bắc liếc Phuong Trì Hạ một cái, để Laptop xuống, ngẩng mặt lên.

Phuong Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc nhìn cảm thấy không được tự nhiên.

"Anh không nói thì thôi." Phuong Trì Hạ làm như không có việc gì muốn quay về ghế ngồi, Lạc Dịch Bắc thỉnh thoảng lại kéo cô lại.

Phuong Trì Hạ giật mình, nhìn tay, rồi nhìn mặt Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc trầm mặt một lát, chậm rãi nói "Khi còn rất bé, Nhiễm Nhiễm đã từng vì anh chịu tổn thương."

Phuong Trì Hạ nhìn Lạc Dịch Bắc, theo phản xạ có điều kiện hỏi "Tổn thương như thế nào?"

Lạc Dịch Bắc rù mắt xuống, nhớ lại. Một hồi lâu, mới chậm rãi nói: "Khi còn bé Tô Nhiễm vì anh mà rơi vào trong nước, nên một thời gian rất dài thị giác gặp vấn đề, phải chữa thật lâu mới khỏi."

Phuong Trì Hạ giật mình, bỗng nhiên ngẩng mặt lên, nhìn Lạc Dịch Bắc rung động.

Lạc Dịch Bắc cũng không muốn nói đến việc này, kéo Phuong Trì Hạ nhìn chăm chăm một lát, ung dung hỏi "Sao em đột nhiên hỏi chuyện này?"

"Không phải anh cũng nói đột nhiên sao? Đột nhiên nghĩ đến nên em hỏi thôi." Phuong Trì Hạ trả lời đại khái.

Lạc Dịch Bắc, "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 421: Đây là đặc quyền tôi cho em

Rất rõ ràng là Lạc Dịch Bắc không tin cô nói, có điều lại không hỏi nhiều.

Anh không phiền Phuong Trì Hạ hỏi mấy cái này, tương phản, cô không hỏi anh cái gì, mới càng làm cho anh bực bội.

Thứ hai.

Lạc Dịch Bắc theo Phuong Trì Hạ ở chung cư nhỏ của cô trôi qua ngày chủ nhật, lúc thứ hai, hai người một người đến công ty, một người đến chỗ Tô Nhiễm.

Tuy Tô Nhiễm rất thông minh, thế nhưng rốt cuộc tuổi còn trẻ, nên kinh nghiệm kinh doanh vẫn còn yếu, còn đang học tập.

Quá khứ Lạc Dịch Bắc cũng từng cứu vãn kinh doanh lỗ là của cô ta.

Anh đến công ty cũng không quay về, thời điểm Phuong Trì Hạ đến Dung Hi chỉ có một mình cô.

Vừa mới đến công ty, một trợ lý bỗng nhiên vội vội vàng vàng đi tới văn phòng Lạc Dịch Bắc.

"Anh ta còn chưa tới, có việc gì sao?". Phuong Trì Hạ là đặc trợ của Lạc Dịch Bắc, nhiều khi, anh không ở chỗ này, mọi chuyện đều nhờ cô giúp đỡ xử lý.

"Sáng nay nhận một hợp đồng, đối phương rất có ý tưởng hợp tác, cần người có quyền quyết định của chúng ta đi qua đàm phán". Người kia giải thích.

"Như vậy à!". Phuong Trì Hạ suy nghĩ một lát, lại hỏi: "Lạc Hi Thần tiền sinh và phu nhân đâu?".

"Tiền sinh và phu nhân ngày hôm qua bay ra ngoại quốc, tựa hồ là vội vàng chia ra làm chuyện công ty".

"Chủ tịch đâu?". Phương Trì Hạ lại hỏi.

"Hai ngày nay chủ tịch cũng không tới Dung Hi, chúng ta không dám quấy rầy". Người kia giải thích.

"Tôi biết rồi, cô bận rồi thì cứ đi trước đi, tôi sẽ chuyển cáo việc này cho Bắc thiếu gia".

Người nọ ở đó một lúc sau đó xoay người rời đi.

Phương Trì Hạ nhìn bóng lưng đi xa của cô thư thả một chút, muốn gọi điện thoại cho Lạc Dịch Bắc, nhưng nghĩ đến khả năng anh còn vội vàng giúp đỡ Tô Nhiễm, điện thoại cầm trong tay, lại cúp.

Cô cảm thấy, không phải chỉ là gặp mặt khách thôi sao, nếu cô thật sự gọi tới, anh khẳng định trực tiếp một câu: "Việc nhỏ mà thôi, tự mình giải quyết".

Phương Trì Hạ cảm thấy, trước mắt người Lạc gia, chỉ có Sa Chức Tinh tương đối dễ nói chuyện.

Cô do dự một lát, cuối cùng điện thoại cho Sa Chức Tinh.

Lúc này Sa Chức Tinh ở nước ngoài, nhận được điện thoại của cô, có chút ngoài ý muốn, còn giận Lạc Dịch Bắc vài câu: "Dịch Bắc làm thế nào? Sao có thể giao mọi chuyện cho trợ lý được? Con nói nó cũng rất đúng".

Bà nói thì nói như thế, bộ dáng nghe như là đang trách cứ Lạc Dịch Bắc, ai ngờ nghiêng đầu sang chỗ khác liền trả lời một câu: "Phương tiểu thư, nếu không chuyện lần này hay là con làm đi, không sao, cứ nói bác phê chuẩn".

Bà một bên vẫn còn trách cứ Lạc Dịch Bắc lại giao mọi chuyện cho Phương Trì Hạ, một bên giao mọi chuyện lại cho cô.

Phương Trì Hạ nghe lời bà sững sờ một hồi lâu, không còn lời gì với hai người.

Hai người cô không còn lời nào để nói chính là mẹ con hai người này!

"Thế nhưng mà, phu nhân, loại chuyện cần có người làm chứ". Phương Trì Hạ giải thích.

Trong lòng Sa Chức Tinh, nhiều khi Lạc Dịch Bắc rất dung túng cô, chẳng lẽ cô làm chủ không được sao?

Có điều, lời này bà không nói ra.

Có một số việc, nội tâm mình bạch là tốt rồi.

Nhàn nhạt cười cười, Sa Chức Tinh trả lời rất hòa thuận: "Bác cho con quyền lợi quyết định, con đi đi!".

Phương Trì Hạ bắt đầu dĩ, tắt điện thoại chỉ có thể ôm hộp đồng đi đến cuộc hẹn.

Người khách lần này cần gấp là một người Pháp, Phương Trì Hạ đi theo Lạc Dịch Bắc đến nước Pháp dạo qua một đoạn thời gian, cho nên tiếng Pháp rất lưu loát, cô xuất hiện, nghĩ đến hẳn là rất dễ dàng đối phó chuyện này mới đúng.

Gần giờ hẹn cô bèn cầm lấy một sấp văn kiện đến gần quán cà phê, đối phương đã tới trước.

"Ngài khỏe chứ, tôi là đại biểu Dung Hi phái tới". Phương Trì Hạ đầu tiên là tự giới thiệu một chút, lưu loát đi qua ngồi xuống.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở EbookFull.Net.

Chương 422: Ôn ào đến cục cảnh sát

Tuổi cô vốn còn nhỏ, khuôn mặt lại trẻ hơn tuổi thực tế nhiều, tuy mặc trang phục chính thức, nhưng làm thế nào cũng có cảm giác như nhìn học sinh cấp ba.

Người kia nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, ánh mắt dường như có chút khinh bỉ.

"Dung Hi làm việc đều tùy tiện gọi một người như vậy tới là xong sao? Gọi người làm chủ của cô tới đây!". Liếc cô một cái, bộ dáng đối phương thật cao ngạo.

"Tiên sinh, tôi có thể làm chủ!". Không phải Phương Trì Hạ chưa từng ứng phó với người quá ngạo mạn, Lạc Dịch Bắc còn hơn người này nhiều như vậy cô vẫn ứng phó được như cũ, huống chi anh ta?

"Chỉ bằng cô? Sờ được bao nhiêu loại châu báu rồi?". Ánh mắt người kia lần nữa quét mắt trên người cô, nói ra lời tràn đầy châm chọc.

"Chỉ bằng tôi, tiên sinh". Tự động loại bỏ mất nửa câu sau châm chọc của anh ta, sắc mặt Phương Trì Hạ cũng không gọn sóng vì không làm thỏa mãn anh ta.

Người kia rất rõ ràng phải không tin nhiệm cô, anh ta cảm giác mình lại bị Dung Hi đùa nghịch.

Đề cho một nha đầu thoát nhìn còn chưa lớn tới bàn bạc hợp đồng với anh ta, người hơi có chút thành ý sẽ không phải làm như vậy.

Lấy điện thoại di động của mình ra, không biết anh ta gọi điện thoại cho ai: "An bài sao vậy, không phải nói người Dung Hi sẽ tới sao? Hiện tại chuyện gì xảy ra? Lập tức gọi điện thoại cho tôi, để cho đối phương một lần nữa an bài người qua đây!".

Phương Trì Hạ không biết đối phương có thân phận gì, nhưng nhìn thái độ anh ta nói chuyện, bộ dáng tựa hồ rất lớn lối.

Phương Trì Hạ không biết anh ta kiêu ngạo khí điểm như vậy là bởi vì địa vị của mình lớn, hay là chỉ muốn đùa nghịch uy phong ở trước mặt cô.

Cũng mặc kệ như thế nào, khẩu khí anh ta nói chuyện, cô rất không thích.

Vài bước đi đến trước bàn ăn, cầm tài liệu trong tay để xuống bàn ăn theo ba hướng, ngẩng đầu, ánh mắt nghiền tiếp ánh mắt anh ta, Phương Trì Hạ về mặt lạnh lùng lần nữa cường điệu: "Tôi nói, chuyện lần này, tự tôi làm chủ".

Tướng mạo cô rất nhu hòa, bề ngoài làm cho người ta cảm giác kiểu kiểu yếu ớt, thế nhưng, nói chuyện làm việc lại rất bình tĩnh, từ đầu tới cuối sẽ không loạn bị trận tuyến.

Hon nữa ánh mắt cô có dừng khi trong lúc lo lắng sẽ sắc bén, người kia bị cô trấn trụ, sững sờ nhìn nhìn cô, sờ sờ cái mũi, xấu hổ ngồi xuống.

"Chúng ta bắt đầu đi!". Phương Trì Hạ đẩy tài liệu trong tay tới trước mặt anh ta, lấy tiếng Pháp lưu loát bắt đầu hiệp đàm với anh ta.

Tiếng Pháp là điểm mạnh cô, rất nhiều công ty nước Pháp cô cũng rõ ràng, thời điểm trò chuyện với anh ta, không chút nào như nhẽ con mới đẻ, thậm chí lời nói cử chỉ rất có phong độ của một đại tướng.

Người kia tựa hồ rất bất ngờ với cô, sau khi giao lưu ngắn ngủi trôi qua, ánh mắt nhìn cô hiền lành hơn trước không ít, thậm chí còn mang chút thương thức.

Hai người nói chuyện, cục diện lạnh cứng bị đánh vỡ, tương đối nhẹ nhàng chút.

Thế nhưng, không bao lâu, chậm rãi lại trở nên có chút không đúng.

Người Pháp đều rất nhiệt tình, kỳ thật người kia mới gặp mặt Phương Trì Hạ lần đầu tiên, thế nhưng, đại khái sau khi trò chuyện lâu, tự mình cảm giác quen thuộc với cô, tay chân bắt đầu có hạnh kiểm xấu.

Ngồi rất gần cô, thân thể bên cạnh cô, tay còn nhiều lần thử sờ tay cô.

"Tiên sinh, xin ngài ngồi sang chỗ khác được không?". Phương Trì Hạ mặt không biểu tình nhắc nhở.

"Có quan hệ gì?". Người kia không quan tâm, thậm chí còn trầm trọng hơn là muốn đi qua ôm cô.

Phương Trì Hạ nghiêng qua bên cạnh, lạnh lợi tránh anh ta.

Ài ngờ người kia không chịu buông tha, trực tiếp nhào đầu về phía cô.

Phương Trì Hạ hoảng hốt, thoáng nhìn bên cạnh một cái hồ thủy tinh lấp đầy trà, nhắm ngay đầu anh ta mà đập tới...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 423: Cô nói, thì chính là như vậy

Lạc Dịch Bắc vẫn còn ở chỗ Tô Nhiễm, lúc tám giờ tối nhận được một cú điện thoại do cục cảnh sát gọi tới.

Cũng không biết người trong điện thoại nói cái gì, anh nghe xong, sắc mặt cũng thay đổi.

"Sao vậy?". Tô Nhiễm thấy anh rõ ràng không thích hợp, quan tâm hỏi.

"Anh có việc, đi trước". Lạc Dịch Bắc cầm tài liệu trong tay buông xuống, thậm chí cũng không dư thừa, cất bước đi ra ngoài biệt thự.

Ngoài cửa, chỉ chốc lát sau truyền đến âm thanh động cơ xe thể thao phát động, theo sát đó là một tiếng "Brum", âm thanh xe rời đi.

Anh đi xe với tốc độ rất nhanh, như là phát sinh việc gì gấp.

Tô Nhiễm đứng ở trước cửa sổ thủy tinh trong suốt ở phòng khách, cách bóng đêm mỏng lung nhìn anh vội vàng rời đi, mảy mui lại nhần.

Khi nào, anh cũng bắt đầu khẩn trương vì người khác?

Lạc Dịch Bắc rời khỏi Tô gia trực tiếp đến cục cảnh sát.

Lúc đến, Phương Trì Hạ và một người đàn ông nước Pháp đang bị người thẩm vấn ở trong một phòng tiếp nhận phá án.

"Tôi đã nói tôi không có! Cảnh sát tiên sinh, anh thấy tôi là người quy củ như vậy, có thể làm ra chuyện như vậy sao?".

"Là cô ta, chính là cô ta, cô ta chủ động câu, dẫn tôi! Câu, dẫn không thành, còn đánh tôi thành như vậy". Người đàn ông nước Pháp hẳn là hiểu tiếng Trung, Phương Trì Hạ vừa mới dứt lời, anh ta ở một bên lên án.

Ánh mắt Phương Trì Hạ lạnh lùng liếc anh ta một cái, sắc bén châm chọc: "Cảnh sát tiên sinh, anh xem anh ta thử đi, mặt trắng đến mức có thể dọa chết người, lớn lên lại đột biến gen giống như người ngoài hành tinh, tiến hóa không hoàn toàn mặt dài giống như khỉ, có cái gì đẹp đẽ tôi cầu, dẫn?".

"Cô, cô..." Cô châm chọc người ta cũng không lưu tình một chút nào, người kia bị cô làm tức giận đến nghiêng răng nghiêng lợi, chia tay về phía cô cũng hơi hơi run rẩy.

Lạc Dịch Bắc vừa tiến đến chợt nghe cô nói như vậy, khóe mắt hung hăng rút một chút.

Vừa vặn khóe mắt Phương Trì Hạ liếc qua anh, không nghĩ qua anh nhanh như vậy đã chạy tới, kinh ngạc nhìn anh, đáy mắt tràn đầy kinh ngạc.

"Xảy ra chuyện gì?". Lạc Dịch Bắc vài bước đi qua, ánh mắt quét hai người từ trên xuống dưới.

Anh chỉ quan tâm cô có bị thương không, đến vị ở bên cạnh kia, nhìn cũng chưa từng nhìn một cái.

"Hôm nay công ty nhận một cuộc đàm phán ký hợp đồng, vốn muốn để anh xử lý, thế nhưng tôi cảm thấy anh hẳn là không rảnh, nên gọi điện thoại cho phu nhân, nhưng bà ở nước ngoài, vì vậy việc này tôi đành làm. Kết quả sau đó người này muốn mưu đồ làm loạn, tôi dưới tình thế cấp bách đã thương anh ta". Phương Trì Hạ đem tiền căn hậu quả câu chuyện giải thích với anh một lần.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt nghiêng đi, liếc nhìn người phụ trách phá án một cái, âm thanh nhàn nhạt: "Cô ấy đã giải thích rõ ràng, có nghe thấy không?".

"Đây, này..." Người kia nhìn nhìn anh, tựa hồ có chút khó khăn.

Đây không phải chỉ là lời nói một bên thôi sao?

"Còn có vấn đề khác?". Lạc Dịch Bắc lại hỏi.

E rằng thân phận Lạc Dịch Bắc ở thành phố C là không ai không biết, người kia tựa hồ là muốn nói chút gì đó, cuối cùng lại nhịn xuống: "Không có".

Lạc Dịch Bắc hơi híp híp con mắt, ánh mắt nhàn nhạt chuyển hướng sang Phương Trì Hạ: "Vậy chúng ta đi thôi".

"Ừ". Phương Trì Hạ đứng lên, kéo tay anh, trấn định tự nhiên theo sát anh đi ra ngoài.

"Sao cô ta có thể đi như vậy? Tôi bị tổn thương, các người không thấy được sao? Miệng vết thương trên đầu vẫn còn đây!". Người đàn ông nước Pháp cũng ở hiện trường bắt khả tư nghị nhìn một màn này, tựa hồ rất không cam lòng.

"Được, hay là trước tiên anh nói rõ rõ ràng vì sao bị tổn thương đi!". Người phụ trách phá án lờm anh ta một cái, cầm lấy bút tiếp tục làm giấy tờ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 424: Kinh nghiệm của cậu phong phú như vậy

Phương Trì Hạ đi theo Lạc Dịch Bắc rời khỏi cục cảnh sát, lên xe, thời điểm cài dây an toàn, nghĩ đến vừa rồi anh ở trong phòng lãnh khốc như vậy, ánh mắt nhìn anh rất thần phục.

Cô bị mang tới đó cũng đã một buổi chiều, mồm mép đều mãi phí công không ai tin anh ta, kết quả, anh vừa xuất hiện, đâm ba câu dọn dẹp được vấn đề.

Lạc Dịch Bắc như vậy, làm cho Phương Trì Hạ rất bội phục.

Phương Trì Hạ đếm một chút, anh vừa ở bên trong chỉ nói vài ba câu, hơn nữa mỗi câu tìm từ cũng vô cùng ngắn gọn, ba câu có hai câu là nói với cô!

Đêm nay Lạc Dịch Bắc, để cho cô cảm thấy đặc biệt lãnh khốc.

Anh cũng không có ý tứ trách cứ cô, thậm chí cũng không hỏi nhiều, cô nói chuyện xảy ra như thế nào, anh liền tin chuyện đó là như thế đó.

Hai người lúc ra ngoài, anh liền chở cô đi về nhà.

Phuong Trì Hạ ở bên trong đó ngốc một buổi chiều, lúc này bụng rất đói, sau khi trở về lấy trong tủ lạnh ra một phần bánh ngọt, thời điểm ở trên bàn cơm, Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi tới chỗ cô.

Bất động thanh sắc nhìn chăm chăm cô, khẽ môi anh cong lên một vòng xem thường: "Đẩy mình tới cục cảnh sát, em có mắt mặt không?".

"Là người kia quá vô sỉ!". Phuong Trì Hạ phản nộ biện hộ cho chính mình.

Chỉ là, vừa nghĩ tới một hợp đồng thật tốt bị cô làm hư, cô có chút áy náy; "Chuyện lần này, bị tôi hủy".

"Không quan hệ". Lạc Dịch Bắc kéo cái ghế đối diện cô ra ngồi xuống, bất động thanh sắc nhìn chăm chăm khuôn mặt tinh xảo xinh đẹp của cô một hồi lâu, anh rất chán thành nói: "Về sau, không được một mình đi nhậm chức xã giao!".

Anh phát giác, dường như chỉ cần một mình cô đi xã giao, chung quy sẽ xuất hiện vấn đề.

Kỳ thật lời này của anh rất bá đạo, nhưng đề phòng Phuong Trì Hạ bị người quấy rối, trực tiếp bóp chết cơ hội cô một mình gặp mặt hộ khách.

Theo Lạc Dịch Bắc, phụ nữ không cần quá mạnh mẽ, cô chỉ cần ở trong nhà là tốt rồi.

Hơn nữa, loại chuyện xã giao này, kỳ thật thật không cần cô tự mình đi.

Phuong Trì Hạ vừa bắt đầu có chút không lý giải nổi anh, sững sờ một hồi lâu, phản ứng kịp, nhẹ gật gật đầu: "Được".

Ngược lại vì chuyện lần này cô rất phối hợp, chỉ vì không muốn cho mình, cũng không muốn cho tăng thêm phiền toái cho anh.

"Tôi đã thương người kia thành như vậy, thật sự không sao à?". Ăn nấy miếng bánh ngọt, cô thỉnh linh ngẩng đầu hỏi.

"Không sao, anh ta hẳn nên vui mừng vì người ra tay là em". m thanh Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt.

Nếu như người ra tay đổi lại thành anh, e rằng, người kia trực tiếp mất mạng!

Có hứa hẹn của anh làm Phuong Trì Hạ an tâm, lấp đầy bụng một chút, sau đó đi ra ngoài phòng khách.

Muốn mở ti vi xem, An An bỗng nhiên truyền một phần file qua.

An An luôn biên soạn truyện ngôn tình cổ đại, mỗi lần ghi bản thảo, đều hỏi ý kiến Phuong Trì Hạ.

Phuong Trì Hạ mở ra nhìn vài trang, nhìn chăm chăm từng đoạn miêu tả dứa giỡn nóng bỏng trên thuyền, tay run run.

Chỉ chốc lát sau, tin nhắn tới.

An An gửi tới, hỏi là: Như thế nào? Như thế nào? Có cảm giác không? Viết được không?

Phuong Trì Hạ không còn lời nào, trực tiếp trả lời cô ấy một câu: Loại chuyện này sao lại hỏi mình?

"Không phải cậu cũng nhận lĩnh chứng rồi sao? Loại chuyện này hẳn là kinh nghiệm vô cùng phong phú? Há?". An An trả lời cô kèm khuôn mặt tươi cười thật lớn.

Phuong Trì Hạ quýnh, trực tiếp trả lời cô ấy một chữ: Cút!

An An cười đùa tí từng đáp lại cô câu: Đêm nay bụng có đói không, nếu đói sẽ ăn không được.

Phuong Trì Hạ:...

Cô và An An trò chuyện tựa hồ rất chuyên tâm, khẽ môi sẽ thỉnh thoảng cong lên hai cái.

Đang chuẩn bị lên lầu Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn khuôn mặt cô có chút đó không được tự nhiên, đuôi lông mày nhảy lên, chậm rãi đi tới.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 425: Một chút tiến bộ cũng không có

"Đang thảo luận cái gì?". Lạc Dịch Bắc tập trung quá mức, tầm mắt liếc mắt nhìn ở trên điện thoại di động của cô.

Phuong Trì Hạ vẫn còn đang nhần tin với An An, căn bản không thấy phương hướng của anh.

Đột nhiên hỏi một câu, làm cho cô sững sờ một chút, ngẩng đầu, ánh mắt nhìn vào mắt anh, sau đó, cũng không quan tâm.

An An vẫn luôn không hài súc, nội dung nói chuyện phiếm với Phuong Trì Hạ rất nhiều đều không biết nói giàm nói tránh, hỏi toàn bộ đủ loại vấn đề nóng bỏng, loại tư thế nào dễ dàng hơn, loại hoàn cảnh nào dễ có tình thú, thậm chí ngay cả cảm giác cũng hỏi.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm nội dung hai người nói chuyện phiếm một hồi lâu, đuôi lông mày ung dung nhũn nhũ: "Nhìn không ra, hóa ra em thích nghiên cứu những phương diện này như vậy".

Trên mặt Phuong Trì Hạ nóng lên, xấu hổ giải thích: "Cái này không liên quan tới tôi".

"Phải không?". Một tay Lạc Dịch Bắc cầm lấy điện thoại cô, nhìn chăm chăm một đoạn đối thoại ngắn phía trên, nghiêng đầu liếc cô một cái, lại nhàn nhạt nói một câu: "Không phải là hiểu hết mấy cái roi da, rồi mình đây thường sao?".

Phuong Trì Hạ bị anh làm cho tức cười, nhất thời vậy mà không biết nên trả lời thế nào.

Đầu ngón tay Lạc Dịch Bắc trượt lên, tựa hồ là muốn tiếp tục xem tiếp, Phuong Trì Hạ đứng người lên, nhón mũi chân, giờ tay lên đoạt lấy điện thoại trong tay anh: "Anh đừng xem".

"Có rất nhiều thứ không thể xem sao?". Lạc Dịch Bắc cũng không tranh đoạt với cô, chỉ miễn cưỡng liếc cô một cái, nói ra mang theo nồng đậm nghiền ngẫm.

"Không có, đều là tại An An nói bậy". Phuong Trì Hạ trấn định tự nhiên cất kỹ điện thoại di động, như không có việc gì đi lên lầu, thời điểm đi đến cửa cầu thang, âm thanh, Lạc Dịch Bắc, bỗng nhiên ung dung nói thêm: "Đã thích nghiên cứu chuyện này như vậy cũng không thấy kỹ thuật tiến bộ chút nào".

Anh nói không đếm xỉa tới, còn mang theo một ít xem thường.

Khuôn mặt Phuong Trì Hạ bạo đỏ, bước chân dừng lại, nghiêng đầu xấu hổ biện hộ cho mình: "Đã nói không có, này là lần đầu tiên!".

Ngừng lại, lại chăm chú thêm một câu: "Tôi không có hứng thú nghiên cứu mấy vấn đề này".

"Phải không?". Ánh mắt Lạc Dịch Bắc hơi nghiêng, liếc cô một cái, khẽ môi giờ lên một vòng nghiền ngẫm: "Không thích nghiên cứu, vậy là ưa thích thực tiễn?".

Phuong Trì Hạ: "..."

Anh càng nói càng không biết cảm thấy thẹn, Phương Trì Hạ bị anh nói nghẹn họng, không muốn tiếp tục đề tài này nữa, quay người muốn lên lầu, âm thanh Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên lần nữa truyền đến: "Lúc trước cũng không có cảm giác?".

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, thiếu chút nữa trượt chân.

Cô và An An đối thoại, có một đoạn ngắn là An An cố chấp để cho cô phát biểu ý kiến về chuyện lúc làm việc đó, Phương Trì Hạ bị cô làm phiền, trực tiếp trả lời một câu, cô không biết, không có bất kỳ cảm giác với loại chuyện này.

Lạc Dịch Bắc rất rõ ràng là thấy được hai người đối thoại, cho nên mới hỏi như vậy.

Phương Trì Hạ bị anh hỏi rất xấu hổ, thế nhưng nghĩ đến anh vừa tôn hại cô, rất muốn chống lại anh một lần.

"Kỹ thuật anh còn phải chờ phát triển thêm". Nghiêng đầu, ánh mắt chuyển hướng trên mặt anh, cô ném câu tiếp theo, ở trước khi anh trở mặt, thân vừa chuyển, xách váy chạy lên căn phòng trên lầu.

Cô chạy trốn rất nhanh, cô rất rõ ràng khi nói lời này ra Lạc Dịch Bắc sẽ phản ứng như thế nào, nhanh như chớp chạy không thấy bóng dáng.

Tới phòng trên lầu, trực tiếp phanh giử cửa từ bên trong.

Mấy giây sau tiếng bước chân Lạc Dịch Bắc xuất hiện ở ngoài hành lang, bịch bịch bịch bịch bịch, không vội không chậm, nhưng lại làm cho Phương Trì Hạ cảm thấy rất áp bách.

Tiếng bước chân ngoài cửa còn đang đến gần, cuối cùng đứng ở ngoài cửa phòng của cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 426: Người thắng làm vua trò chơi

"Mở cửa!". m thanh của anh, rất lạnh, rất nặng, như là một luồng gió lạnh lẽo, từ trong khe cửa thổi vào, làm cho người ta lạnh đến nội tâm.

"Đêm nay tôi ngủ bên này". Phương Trì Hạ giữ khóa trái cửa, không để ý đến anh, quay người muốn vào phòng tắm, âm thanh Lạc Dịch Bắc lại lần nữa truyền đến: "Tôi đếm tới ba!".

Phương Trì Hạ vẫn không quan tâm

Cửa cũng khóa, tại sao cô phải sợ anh làm gì?

Tiến vào phòng tắm, trở tay đóng cửa lại, pha chút nước ấm vào trong bồn tắm, cô bắt đầu ngâm mình.

Cô ngâm trong nước thật lâu, lần này cũng thế.

Lúc mới tắm được một nửa, ngoài cửa tựa hồ có động tĩnh, cô không để ý tới, tiếp tục ngâm mình.

Tiếng động ngoài cửa vẫn còn tiếp tục, đầu tiên là âm thanh có đồ vật gì cắm vào ổ đút chìa khóa, sau đó ván cửa bị thử đẩy vài cái.

Rất ít gấp rút hai tiếng, kết kết kết, phàng phật một giây sau, cửa sẽ bị đẩy ra.

Phương Trì Hạ mảy mui lại nhần, mặt bỗng nhiên chuyển qua, bất động thanh sắc nhìn hướng cửa phòng tắm, nội tâm nhanh một chút.

Như là nghĩ đến cái gì, cô biến sắc, muốn tiến lên ngăn cửa lại, nhưng mà, xúc động vừa mới sinh ra, lại bị cô kìm lại.

Ngoài cửa, âm thanh cửa phòng ngủ bị mở ra truyền đến, ván cửa va chạm trên vách tường, thậm chí phát ra một tiếng vang nặng nề

Phương Trì Hạ bất khả tư nghị nghe động tĩnh bên ngoài, ánh mắt có chút rung động.

Vậy mà mở ra!

Nghe tiếng bước chân dần dần chuyển hướng đến phòng tắm, trong nội tâm cô có chút bối rối, cô điều rất nhanh lại bình phục.

Mắc mớ gì cô phải sợ anh?

Tiếng bước chân ngoài cửa, như dự liệu của cô, cuối cùng đứng ở ngoài cửa phòng tắm.

Lúc đi vào Phương Trì Hạ không khóa trái phòng tắm, chỉ khóa trái bên ngoài phòng ngủ.

Nhưng mà, khóa trái vậy mà cũng có thể mở ra!

Lạc Dịch Bắc đứng ở ngoài cửa, mũi chân đạp cửa phòng tắm một cái, phanh một tiếng bị anh đá văng.

Đứng ở chính giữa cánh cửa, ánh mắt quét qua hướng trong phòng, lúc anh đi vào đang suy nghĩ nên trừng trị Phương Trì Hạ như thế nào, nhưng mà, nhìn thấy một màn ở phòng tắm thì sững sốt.

Phương Trì Hạ tựa ở vách đá trên bồn tắm lớn, cánh tay hết sức nhỏ thon dài tùy ý mở ra, ánh mắt lẳng lặng nhìn nhìn anh, một động tác, không thấy nửa điểm bối rối, cảm giác kia, thậm chí còn như là đặc biệt đang đợi anh đi vào.

Lạc Dịch Bắc rõ ràng không ngờ rằng sau khi đi vào thấy được một màn như thế này, ánh mắt nhàn nhạt quét trên người cô, đuôi lông đẹp mắt nhuu nhuu.

Cô gái này càng ngày càng thức thời?

Tiện tay kéo khăn tắm bên cạnh đi qua, khẽ quần lên người cô, Lạc Dịch Bắc ngồi chỗ cuối ôm lấy cô, mang theo cô vội vàng bước đi ra ngoài phòng tắm

Phương Trì Hạ biết anh muốn làm cái gì, nhưng lại không cự tuyệt.

Vui ở trong lồng ngực của anh, bất động thanh sắc nhìn mặt anh, chỉ là ở lúc sắp đi đến trước giường, đột nhiên nói: "Lạc Dịch Bắc, tôi kể chuyện cười cho anh nha, nếu như tôi có thể chọc anh cười, đêm nay chúng ta trực tiếp ngủ!".

"Ấu trĩ". Lạc Dịch Bắc nhìn cũng không nhìn cô, rất lãnh ngạo trả lời cô hai chữ.

Phương Trì Hạ lẳng lặng nhìn nhìn anh, thời điểm thân thể bị anh xoay ngược lại để đầu cô đặt ngay hướng đầu giường, hai tay quần lên cổ của anh, tái sinh nhất kế: "Chúng ta chơi một trò chơi được không?".

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc hơi nghiêng, tầm mắt nhàn nhạt liếc nhìn trên tay cô, khóe môi gầy nhẹ du dương: "Người thắng làm vua, người thua ẩm giường?".

Phương Trì Hạ do dự một chút, nhưng vẫn gật đầu: "Được, dựa theo anh nói".

"Anh trước tiên đừng động!". Lời này là cô thuận theo ý tứ anh, ngay lúc anh đồng ý, cô lập tức xoay người, bò xồm ở trên người anh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Chương 427: Chơi với tôi, em xác định em có khả năng?

Hai cái tay nhỏ bé chế trụ cổ tay anh, đưa tay anh giờ cao đến đỉnh đầu, đã sẵn sàng chuẩn bị làm theo kế hoạch, nhưng ánh mắt Lạc Dịch Bắc lại sắc bén quét qua trên mặt cô, như là đoán được cô chuẩn bị chơi trò hề gì, đột nhiên nói một câu: "Tôi đáp ứng?".

Phuong Trì Hạ khẽ giật mình, động tác trên tay bỗng tắc.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc nhân nhặt áo qua mặt cô, thân thể ngược lại ngăn chặn cô, khuôn mặt tuấn tú ở bên tai cô, khẩu khí nhẹ nhàng, ung dung tiếp một câu: "Trò chơi, tôi từ trước đến nay đều thích loại hình chứa tẻ, em xác định em muốn chơi?".

Hỏi hột một câu, thế nhưng, trong lúc vô hình thâm thấu quyết đoán, lại như là một mạng lưới rậm rạp chằng chịt, quấn quanh lấy Phuong Trì Hạ, để cho cô cảm thấy rất áp bách.

Thân thể Phuong Trì Hạ cương cường, đôi mắt trong trẻo kinh ngạc nhìn anh, bị khí tức trên người anh áp bách đến nổi ngay cả mở miệng cũng có chút khó khăn.

Đây là khí tràng của Lạc Dịch Bắc, một câu phong đạm vân kinhhin, lại có thể trấn áp người ta một cách vô hình.

Phuong Trì Hạ trầm mặt một hồi lâu, làm như vừa rồi mình không nói câu đó, chỉ nhân nhặt nói: "Tôi nghĩ trước uống chút rượu, này có thể chứ?".

Lạc Dịch Bắc khi dễ rằng cô khăn trương, lần này ngược lại không cự tuyệt.

"Tôi đi chuẩn bị". Buông người cô ra, đứng lên muốn đi ra ngoài lấy, Phuong Trì Hạ kéo anh lại, mình thay thế anh đi ra ngoài: "Tôi đi là được rồi, anh ngồi đây".

Hai ngày nay hai người ở chung coi như hài hòa, Lạc Dịch Bắc làm cái gì Phuong Trì Hạ đều tùy ý anh.

Cô như vậy, làm cho Lạc Dịch Bắc coi một nửa phòng bị với cô.

Sau khi Phuong Trì Hạ đi ra một hồi lâu mới lần nữa trở về phòng.

Trong tay cầm là Ley 925. Tequila, một loại rượu sang trọng, giá cao xa hoa lại có nồng độ cao, được biết đến là một loại rượu đắt tiền nhất trên thế giới, không có thứ nhì chỉ có thứ nhất.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm vật trên tay cô, đêm nay vừa thưởng thức cô vừa có chút ngoài ý muốn.

Từ khi kết hôn với Phuong Trì Hạ đến nay, không có lúc nào cô hoàn toàn say rượu ở trước mặt anh, thế nhưng, lúc say mê cũng không ít.

Từ lượng cô, Lạc Dịch Bắc vẫn rõ ràng.

Không biết uống rượu như thế nào, cũng dám liều dùng rượu mạnh với anh!

Lạc Dịch Bắc thấy rượu này phản ứng đầu tiên là Phuong Trì Hạ muốn dụ anh quá chén, sau đó toàn bộ lực chú ý ở bình rượu kia.

Sau khi Phuong Trì Hạ đi vào đặt rượu xuống, cũng không trực tiếp mở ra, mà là giữ cửa và kéo bức màn lên, bất động thanh sắc nhen nhóm một chút huân hương trong phòng.

Tầm mắt Lạc Dịch Bắc di động theo bóng lưng cô, thời điểm thấy cô kéo bức màn, đuôi lông mày nhũ nhủt: "Thích loại tinhd thú này?".

"Không được sao?". Phuong Trì Hạ không đáp mà hỏi lại.

Lạc Dịch Bắc híp con mắt, chỉ là bất động thanh sắc nhìn chăm chăm cô, không phủ nhận.

Quan xác rất tốt, làm việc thuận tiện hơn nhiều.

Phuong Trì Hạ trấn định tự nhiên đi đến chỗ anh, ngược lại cho mình và anh mỗi người một ly rượu, nâng ly trong tay lên, "Tôi uống trước".

Tequila hương vị rất cay, uống vào rất sắc yết hầu, cô uống hết tư vị tựa hồ không dễ chịu như vậy, đổi mi thanh tú vận vận.

"Từ lượng không tốt thì không nên miễn cưỡng". Tay Lạc Dịch Bắc ngăn chặn cô, ngược lại lấy hòm phân nửa rượu trong ly cô uống vào.

"Tốt". Khóe môi Phuong Trì Hạ như có như không cong, bụng một ly nho nhỏ của mình chạm chạm với ly anh.

Lạc Dịch Bắc nhân nhặt liếc cô một cái, hơi ngửa đầu, giờ tay lên uống ly của anh vào trong bụng.

Phuong Trì Hạ bất động thanh sắc nhìn nhìn động tác của anh, cặp môi đỏ mọng mở ra một đường cong vô hình: "Còn cần không? Tôi ngược lại sẽ giúp anh!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tài miễn phí tại **wWw.EbookFull.Net**.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 428: Đùa nghịch anh như vậy

Cũng mặc kệ anh có đáp ứng hay không, Phuong Trì Hạ đứng lên, cầm lấy bình rượu rót cho anh một ly.

Ngược lại Lạc Dịch Bắc rất dứt khoát, cô uống, anh uống.

Lặp lại mấy lần như thế, cho đến khi đầu bỗng nhiên hoa mắt lên.

Mi tâm Lạc Dịch Bắc nheo một cái, xoa xoa huyết thái dương, ánh mắt quét qua người Phuong Trì Hạ, trong mắt chiếu ra một tia lạnh lẽo: "Rượu có vấn đề?".

"Anh nghĩ nhiều". Phuong Trì Hạ một hớp uống chút rượu cuối cùng trong ly mình, lắc lắc ly trong tay: "Không phải tôi cũng uống sao?".

"Nếu không thì?". Lạc Dịch Bắc vẫy vẫy đầu, muốn để mình báo tri thanh tỉnh, nhưng mà, ý thức lại càng lúc càng mơ hồ.

Đầu một hồi mất hoa, thời điểm con mắt cũng sắp đóng lại, Phuong Trì Hạ vài bước đi qua, hợp thời đỡ lấy anh.

"Tôi chỉ là dốt chút huân hương trong phòng tương trợ giấc ngủ mà thôi, hôm nay anh đã bận rộn một ngày, hẳn cũng mệt mỏi, đi ngủ sớm một chút!". Vòng cánh tay anh qua trên vai mình, cổ vịn anh có chút khó khăn leo lên giường.

Hai người đã kết hôn, cô có thù đoạn gì quá mức để đùa nghịch anh chứ?

Cô chỉ là sợ Lạc Dịch Bắc bị cô chọc giận lúc trước ở dưới lầu, đêm nay giãy vò không cô không chịu nổi thôi.

Cô không chịu nổi mỗi khi anh như vậy, chút huân hương là yên giấc, rất hiệu quả phụ trợ cho giấc ngủ.

Hon nữa Lạc Dịch Bắc vừa uống vài ly rượu, còn là rượu mạnh, cho nên mới hôn mê.

Lạc Dịch Bắc rất cao, thân thể rất nặng, Phương Trì Hạ dịu anh phải cố hết sức.

Thật vất vả mang anh đi đến trước giường, thả anh ngã xuống giường, cô ngồi ở bên giường giúp anh cởi xuống từng cái quần áo trên người, sau đó lại đến phòng tắm cầm khăn lông ướt ngồi trở lại đầu giường.

Lẳng lẳng nhìn chăm chăm anh an an tĩnh tĩnh nằm ở trên giường, tay Phương Trì Hạ đưa tới, từng chút từng chút giúp anh lau thân thể.

Mặt, tay, cổ, lồng ngực...

Hai người đã kết hôn cả đoan thời gian, đây là lần đầu tiên cô vì anh làm loại chuyện này, vẫn dưới tình huống anh đã ngủ.

Thời điểm Lạc Dịch Bắc tỉnh dậy, khí trời tùy thời đều rất mạnh, một ánh mắt cũng sắc bén phảng phất có thể giết người.

Anh ngủ, lạnh lẽo trên mặt cũng ít đi không ít, cũng ít lược tính xâm lược bẩm sinh trên người

Từ khi hai người nhận thức đến nay, anh gần như không có lúc nào như bây giờ tùy ý cô muốn làm gì thì làm

Phương Trì Hạ nhìn chăm chăm anh như vậy một hồi lâu, nghĩ đến cô nên thừa dịp cơ hội tốt như vậy để trừ chọc anh hay không, có điều, cần nhắc đến hậu quả sau khi Lạc Dịch Bắc tỉnh lại, bèn nhịn xuống.

Cầm lấy khăn mặt, cô tiếp tục giúp anh lau.

Động tác cô rất nhẹ nhàng, thân thể của anh cô cũng xem qua nhiều lần như vậy, anh đang ngủ, cô ngược lại không đến mức quá nhiều xấu hổ.

Chỉ là, thời điểm đang giúp anh mặc áo tắm, nhìn chăm chăm lồng ngực vân da rõ ràng của anh, Phương Trì Hạ rất không cẩn thận hiểu sai.

Lạc Dịch Bắc còn đang ngủ say, tựa hồ không có dấu hiệu tỉnh lại.

Phương Trì Hạ nhìn chăm chăm chỗ ngực anh một hồi lâu, ánh mắt có chút tối nghĩa dờn đi, nhanh chóng giúp anh mặc quần áo xong, kéo drap trải giường qua che ở trên người anh, tự mình chuyển đến phòng ngủ ngủ chính bên cạnh phòng dành cho khách.

Hai người có hai gian phòng, một gian phòng ngủ chính, một gian Phương Trì Hạ dự phòng, bình thường lúc cô nghĩ không chịu đựng nổi anh thì sẽ ngủ ở chỗ đó.

Đêm nay lại bị Lạc Dịch Bắc chiếm.

Lạc Dịch Bắc lúc bình thường ngủ ở phòng ngủ một đêm, ngày hôm sau khi tỉnh dậy, đã hơn tám giờ.

Nhìn chăm chăm gối đầu bên cạnh căn bản không có chút nhiệt độ một hồi lâu, khoe môi anh câu dẫn ra một vòng đường cong lạnh lùng.

Dám chơi với anh như vậy, rất tốt!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bà Đạo Súng: Báo Bồi, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 429: Tối hôm qua tôi luôn hầu hạ anh

Xốc mền lên, anh kéo cửa phòng trực tiếp đi ra ngoài.

Thời điểm trở lại phòng ngủ, Phương Trì Hạ còn chưa tỉnh lại.

Kỳ thật mỗi lần cô ngủ ngủ đều khóa trái cửa phòng, cũng không biết như thế nào, lần nữa cũng không khóa nổi với Lạc Dịch Bắc.

Cô còn đang ngủ say, nhẹ nhàng che lại đôi mắt to đầy đặc, an tĩnh giống như đứa bé.

Ánh mặt trời xuyên thấu qua khe hở bức màn lẳng lẳng chiếu nghiêng vào, tia nắng rơi trên đất, trong phòng ngủ yên tĩnh, tốt đẹp đến làm cho người ta không đành lòng phá hư.

Lạc Dịch Bắc chậm rãi đi qua, dừng lại ở bên người cô, bá đạo xốc drap trải giường của cô lên, cúi người, thân thể chụp lên cô, cũng không quan tâm tâm bất kể cô tỉnh hay chưa, giờ tay lên liền bắt đầu xé rách quần áo trên người cô.

Người anh thật xấu gì cũng cao 1m88, bộ dáng tam chin, nặng như vậy bỗng nhiên đè lên, dù cho người chết e rằng cũng bị anh đánh thức, càng đừng đề cập Phương Trì Hạ căn bản ngủ không sâu giấc.

Phương Trì Hạ gần như là ngay một khắc bị xốc lên lập tức liền tỉnh, nhắm mắt lại mở ra, cũng không phản ứng kịp trước mắt là tình huống gì, thân thể đã bị Lạc Dịch Bắc cầm cố thật chặt.

Phương Trì Hạ thụy nhân mộng lung lutz nhìn anh, sững sờ một hồi lâu, thấy rõ khuôn mặt kia, sắc mặt ngạc nhiên biến đổi, buồn ngủ toàn bộ tỉnh.

"Anh tỉnh". Tay ngăn chặn tay bất an xao động của anh, cô bình tĩnh sắc mặt, thử nói chuyện phiếm phàn tán lực chú ý của anh.

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc rất lạnh, như là trong một mảnh băng thiên tuyết địa đột nhiên thổi tới một luồng gió, chỉ cần nhìn vào mắt anh, cũng thâm nhập thật sâu vào xương cốt của Phương Trì Hạ.

Ánh mắt anh còn rất sắc bén, thời điểm quét ở trên mặt cô, như là lưỡi dao sắc bén cạo ở trên da thịt cô, hàn khí nặng nề.

Phương Trì Hạ rất rõ ràng biết sáng sớm chọc giận sự tự tỉnh dậy có nhiều nguy hiểm, lúc này không áp dụng cứng rắn đối cứng rắn với anh, khẩu khí nói chuyện, thậm chí còn rất dịu dàng ngoan ngoãn.

"Tối hôm qua làm vậy rất sượng sao?". Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu, lạnh lẽo liếc cô một cái, cúi người tiếp tục xé rách quần áo trên người cô.

"Tôi giúp anh lau thân thể". Phương Trì Hạ không lên quan nhau nói chuyện với anh.

"Như thế nào? Như vậy thì có thể miễn tội lúc trước sao?". Ánh mắt Lạc Dịch Bắc nhìn cô cũng rất xem thường, thậm chí sắc mặt cũng không thay đổi một chút.

Nhưng kỳ thật thời điểm nghe được lời này của cô, trong lòng của anh khá ngoài ý muốn, thậm chí rất tự động mà tưởng tượng hình ảnh tay cô ở trên người anh chà lau cùng với lòng bàn tay ấm áp của cô.

"Anh là do tôi đỡ quay về trên giường, cũng là tôi hầu hạ đôi quần áo". Phương Trì Hạ bất động thanh sắc quan sát phản ứng của anh, rồi nói

"Sau đó thì sao?". Ánh mắt Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt quét qua trên người cô, đuổi lông mày ung dung nhu nhu.

Phương Trì Hạ ngược mắt, ánh mắt nhìn vào anh, từng chữ một mà nói: "Tôi tối hôm qua tốt xấu gì tôi cũng phục vụ anh lâu như vậy, anh không thể đối xử với tôi như vậy!".

"Phải không? Đây chẳng lẽ không phải chuyện mà thuộc bổn phận người vợ nên làm?". Căn bản là Lạc Dịch Bắc không xem lý do của cô thành chuyện quan trọng.

Phương Trì Hạ biến sắc, răng khể cắn chặt.

Anh ngược lại thuận lý thành chương?

Sớm biết tối hôm qua cô nên để cho anh ngủ ở trên ghế một đêm!

Lạc Dịch Bắc thu hồi tầm mắt rơi trên người cô, muốn tiếp tục, mi tâm Phương Trì Hạ vận vận, tay ôm bụng, bỗng nhiên âm thanh thống khổ thấp giọng hô: "Đau quá..."

Biểu tình có thoát nhìn tựa hồ rất không tốt, lông mày cũng sắp vận thành một đường, sắc mặt còn có mấy phần trắng xám.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô như vậy, mày nhíu lại nhăn.

Chuẩn bị giờ thủ đoạn gì đùa nghịch với anh?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 430: Lại muốn giờ thủ đoạn gì

Tối hôm qua Lạc Dịch Bắc mới bị Phương Trì Hạ đùa nghịch, nhìn thấy bây giờ cô như vậy, rất tự nhiên cho rằng cô lại đang đùa nghịch giờ một chút thủ đoạn.

Anh luôn không để ý đến cô, chỉ là bất động thanh sắc nhìn chằm chằm cô.

Hình như Phương Trì Hạ không dễ chịu, khuôn mặt nhỏ nhắn trắng bệch, tay luôn che ở bụng, hơn nữa, mồ hôi trên trán thấm ra vài giọt.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô như vậy, chậm rãi cảm giác thấy không đúng.

Tay tìm tới ở trên mặt cô, lại sờ lên tâm và cánh tay của cô, cảm giác nhiệt độ toàn thân cô trở nên băng lãnh, lạnh lùng trong mắt nị đánh vỡ, mà chuyển thành lo lắng: "Không có sao chứ?".

Anh chưa thấy qua cô ở loại tình huống này, hơn nữa rõ ràng lúc trước khá tốt.

"Anh ôm tôi đến phòng tắm!". Cánh tay Phương Trì Hạ đặt trên cổ anh đáp, thân thể dựa vào trong lồng ngực anh.

"Được". Lần này Lạc Dịch Bắc không lãnh đạm, tuy căn bản không biết cô muốn gì, vẫn ôm ngang cô lên đến hướng phòng tắm.

"Anh đi ra ngoài trước!". Phương Trì Hạ giống như có chút xấu hổ, sau khi để anh phụ giúp cô đi vào liền đuổi anh đi ra ngoài.

Căn bản là Lạc Dịch Bắc không biết phát sinh chuyện gì, tùy ý phụ giúp cô, biểu hiện trên mặt có chút dờ dẩn.

Cửa bị Phương Trì Hạ trở tay khóa lại.

Không biết cô ở bên trong làm mấy thứ gì đó, sau khi đi vào một hồi lâu cũng không có ra ngoài.

"Ra đây, tôi đưa em đi bệnh viện!". Lạc Dịch Bắc đập cửa ba cái, không đưa đến bất cứ tác dụng gì, ánh mắt quét qua trong phòng, muốn tìm công cụ gì có thể mở cửa ra, ánh mắt thoáng nhìn chỗ đồ trải trên giường đơn thì sững sốt.

Lạc Dịch Bắc kinh ngạc nhìn chằm chằm ẩn kỹ bất mất trên giường đơn trắng nõn một hồi lâu, khóe mắt rút một chút, sau đó rút cuộc không có âm thanh.

Phương Trì Hạ ở trong phòng tắm ngốc gần chừng mười phút đồng hồ mới đi ra, trên người đổi bộ áo tắm sạch sẽ.

Sắc mặt cô đã đỡ hơn một ít so với vừa rồi, nhưng vẫn có chút trắng xám.

Liếc nhìn Lạc Dịch Bắc một cái, ánh mắt theo tầm mắt anh nhìn trên giường đơn, sắc mặt cô có chút không được tự nhiên, nhưng lại không biểu lộ ở trước mặt anh.

Cho dù anh biết chuyện, kỳ thật lần này cô nên vui mừng vì đã giúp cô hóa giải nguy cơ một lần.

Nhưng mà, cách nghĩ vừa mới sản sinh như vậy, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên ung dung nói một câu: "Cần mấy ngày?".

Phương Trì Hạ vừa bắt đầu không lý giải anh hỏi cái gì, sững sờ một hồi lâu, phản ứng kịp, vốn khuôn mặt nhỏ trắng xám trong chớp mắt xấu hổ đỏ ửng: "Bốn năm ngày".

"Lần tính số này, chúng ta bốn năm ngày sau lại tính!" Lạc Dịch Bắc lãnh lạnh ném câu tiếp theo, quay người đi xuống lầu dưới.

Phương Trì Hạ dưới tình huống bình thường khi tới chuyện này bụng sẽ không đau nhức, lần này không biết như thế nào, đột nhiên cứ bị đau hoài.

Ở trên lầu lại một lúc, thời điểm xuống lầu, Lạc Dịch Bắc đã gọi người hầu tới.

Thậm chí bữa sáng cũng chuẩn bị tốt.

Phương Trì Hạ còn nhận được một đồ vật đặc biệt, một cái ấm Bảo Bảo nấu nước ấm.

Phương Trì Hạ tiếp nhận cái ấm Bảo Bảo người hầu đưa qua thì sững sờ một hồi lâu, cuối cùng ánh mắt cứng ngắc chuyển hướng sang Lạc Dịch Bắc.

Thời điểm sinh lý đau nhức dùng ấm Bảo Bảo xoa bụng sẽ giảm bớt không ít đau đớn.

Không phải cái này anh cũng biết chứ?

Phương Trì Hạ thật bất ngờ, ánh mắt nhìn anh khiếp sợ như là cái cảm cũng sắp đánh mất.

Khí tức hormone của anh nồng đậm như vậy, vậy mà hiểu những cái này!

Lạc Dịch Bắc không cần nhìn cũng biết cô suy nghĩ cái gì, nhàn nhạt liếc cô một cái, anh đơn giản châm chọc: "Em nghĩ nhiều!".

Anh chỉ là nói với người hầu rằng trên lầu có bệnh nhân ở thời kì đặc thù thôi mà.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 431: Anh càng thích em làm hơn

Điểm duy nhất của người hầu là nhìn việc mà làm, trong biệt thự của Lạc Dịch Bắc, người nào cũng hiểu rõ điều này.

Anh chỉ giao cho một số việc, những việc còn lại dù anh có nghĩ đến hay không thì người hầu cũng phải tự nhìn mà làm.

Thậm chí có lúc bữa sáng của Phương Trì Hạ và Lạc Dịch Bắc còn không giống nhau, của cô là một bát cháo trắng làm ấm dạ dày còn rót thêm một chén đường đỏ.

Phương Trì Hạ đi vào phòng ăn, nhìn chằm chằm bữa sáng của mình, kéo ghế ngồi xuống bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

Bình thường cô luôn ngồi đối diện với anh, hiện tại lại ngồi bên cạnh, lúc Phương Trì Hạ ngồi xuống cũng không nghĩ nhiều như vậy nhưng lại thấy khóe môi Lạc Dịch Bắc khẽ cong lên.

Phương Trì Hạ liếc nụ cười như cô như không của anh, có chút không rõ nguyên do nhưng lại không rồi rắm.

Cầm thìa, cô lo ăn bữa sáng của mình.

Bữa sáng của Lạc Dịch Bắc theo kiểu Tây, người hầu chuẩn bị rất phong phú, sandwich, bánh mì nướng, thịt bò, thịt xông khói cũng có.

Nhưng hình như anh ăn không thấy ngon, chỉ nếm một chút liền buông dao nĩa xuống.

Phương Trì Hạ ngăn ra, liếc mắt nhìn anh một cái: “Ăn không ngon sao?”

Lạc Dịch Bắc chậm rãi ngẩng mặt lên, nghiêng đầu nhìn về phía cô, thản nhiên nói ra một câu: “Thật ra anh thích em làm hơn.”

Phương Trì Hạ ngăn người, ánh mắt nhìn anh có chút kinh ngạc.

Tại nấu ăn của cô sao so sánh được với đầu bếp và người hầu trong nhà?

Nhưng dáng vẻ của Lạc Dịch Bắc không giống như đang nói đùa, hơn nữa thật sự không tiếp tục ăn bữa sáng nữa.

“Đội lát nữa muốn đi công ty sao? Không muốn ở nhà nghỉ ngơi thì anh sẽ chờ em cũng đi.” Kéo ra ghế dựa đứng lên, anh ném xuống một câu liền xoay người đi ra phòng khách.

“Đi! Anh chờ em một chút!” Phương Trì Hạ vải thìa giải quyết xong bữa sáng của mình, vải bước đi vào phòng bếp.

Hình như cô đang chuẩn bị bữa trưa của mình, ở trong phòng bếp leng ka leng keng, còn xào nấu gì đó.

Lạc Dịch Bắc cũng đi qua, anh đứng ở cạnh cửa, tầm mắt đảo qua đảo lại trên người cô, ánh mắt thản nhiên nhìn thoáng qua bụng cô, lại nhìn sắc mặt của cô một chút, không biết hiện tại tình trạng cơ thể của cô như thế nào.

“Em không có việc gì.” Phương Trì Hạ nhìn ra sự băn khoăn của anh, sửa lại một sợi tóc lòa xòa ở trán, không sao cả nói.

“Ừ.” Lạc Dịch Bắc thản nhiên trả lời, dựa cạnh cửa nhìn chằm chằm đánh giá cô.

Tuy hai người đã kết hôn được một thời gian nhưng thật ra anh cũng không hiểu rõ ki sinh lý của cô.

Một là Phương Trì Hạ trước kia chưa từng đau quá như hôm nay, hai là chỉ cần cô nói với anh về ki sinh lý của mình thì Lạc Dịch Bắc sẽ không vô si mà chạm vào cô lúc này.

Phương Trì Hạ cũng sẽ không nói cụ thể cho anh biết là bao nhiêu ngày, hôm nay là lần đầu tiên Lạc Dịch Bắc hỏi tới.

Nghĩ lại lúc ở phòng ngủ chính mình cũng không nhìn ra cái này, khóe mắt Lạc Dịch Bắc hơi giật giật một cái.

Phương Trì Hạ ở phòng bếp chuẩn bị cơm trưa, cô chuẩn bị hai cái hộp giữ ấm, rõ ràng có một cái là của Lạc Dịch Bắc, lần này thậm chí chưa cần Lạc Dịch Bắc mở miệng yêu cầu.

Lạc Dịch Bắc thấy bộ dáng lấy lòng của cô, khóe môi nhịn không được hơi cong lên.

Lúc hai người chuẩn bị tốt mọi thứ đi tới công ty thì có chút muộn.

Lạc Dịch Bắc đẩy cửa phòng đang chuẩn bị tiến vào văn phòng của mình thì một trợ lý bỗng nhiên nhắc nhở: “Bắc thiếu gia, sáng nay Tô tiểu thư đã tới! Hiện tại giống như là đang đi lên tầng của Chủ tịch hoặc là văn phòng của Phu nhân.”

Lạc Dịch Bắc ngăn ra, bước chân dừng lại, ánh mắt cứng đờ nhìn về phía Phương Trì Hạ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 432: Dùng hết mọi thủ đoạn

Tô Nhiễm chưa xung đột chính diện với Phương Trì Hạ bao giờ nhưng Phương Trì Hạ không có hảo cảm với cô ta.

Có mấy người vợ có thể có hảo cảm với bạn thanh mai trúc mã của chồng mình?

Phương Trì Hạ tin tưởng Tô Nhiễm cũng cảm thấy như vậy.

Nghe được lời này khiến sắc mặt cô cứng đờ.

Lạc Dịch Bắc bình tĩnh quan sát vẻ mặt cô, sau khi nhìn chằm chằm cô một hồi lâu mới lạnh nhạt nói với trợ lý: “Tôi đã biết.”

Sau đó liền xoay người đẩy cửa đi vào.

Tô Nhiễm đến đây từ 9 giờ sáng, đến đúng giờ đi làm của nhân viên Dung Hi.

Lúc cô ta tới còn mang theo cả tài liệu đến đây, vốn dĩ muốn nhờ Lạc Dịch Bắc bớt chút thời gian giúp cô ta xử lý việc của công ty Tô gia nhưng không nghĩ tới hôm nay Lạc Dịch Bắc lại đi làm muộn như vậy.

Tô Nhiễm ở dưới đội trong chốc lát, mãi không chờ được người liên tụy ý đi lên trên.

Trên lầu tập trung văn phòng các quản lý cấp cao của Dung Hi, vợ chồng Lạc Hi Thần, văn phòng của Lạc Ân Kỳ và Lạc Dung Từ đều ở trên lầu.

Tô Nhiễm cũng không biết việc Lạc Hi Thần đã đi ra nước ngoài để tìm Sa Chức Tĩnh, ai ngờ vừa lên trên liền đụng phải Lạc Ân Kỳ.

Tô Nhiễm về nước đã được mấy ngày nhưng là lần đầu tiên nhìn thấy Lạc Ân Kỳ.

Dù là bữa liên hoan hai ngày trước của Lạc gia cũng không nhìn thấy Lạc Ân Kỳ.

Hiện tại nhìn thấy nhau khiến hai người sững sốt một chút.

Lạc Ân Kỳ nhìn thấy cô ta ở nơi này, lại còn không đi cùng với nhân viên của Dung Hi, rõ ràng có chút ngoài ý muốn.

Tô Nhiễm có chút sợ hãi ông, lúc vừa nhìn thấy ông thì sắc mặt có chút không tự nhiên nhưng rất nhanh đã khôi phục lại bình thường.

“Ông nội!” Lễ phép gọi ông một tiếng, Tô Nhiễm bước lên phía trước thân mật khoác tay ông: “Ông nội, gần đây ông rất bận sao? Cháu đã đến Dung Hi rất nhiều lần rồi mà không thấy ông. Vốn dĩ còn muốn đặc biệt đi qua chào nói nhưng Dịch Bắc luôn không có thời gian, kết quả việc này cứ kéo mãi, kéo đến tận bây giờ vẫn chưa đi, cháu thật không phải.”

“Ừ.” Lạc Ân Kỳ chỉ thản nhiên ừ một tiếng, thái độ không nóng không lạnh.

Một chữ “Ừ” cũng không biết đồng ý với mấy câu nói phía trước hay đồng ý với câu nói bản thân không phải của cô ta.

Tô Nhiễm ngăn người, trên mặt có chút xấu hổ.

“Nếu đã tới rồi thì vào ngồi một chút đi!” Lạc Ân Kỳ xoay người, đi phía trước dẫn cô ta đi vào văn phòng của mình.

Lạc gia cùng Tô gia là thế giao, tình cảm của Lạc Ân Kỳ với ông nội Tô gia được rèn bằng sắt không thể thay đổi.

Nhưng thái độ của ông đối với Tô Nhiễm cũng không được nhiệt tình cho lắm, sẽ không quá phận thân mật, cũng sẽ không quá xa cách.

Không nóng không lạnh, ông đối với Tô Nhiễm luôn là như vậy.

Ban đầu Tô Nhiễm luôn không rõ nguyên nhân, sau lại nghĩ nghĩ, cảm thấy khả năng tính tình của ông là như vậy.

Không phải ông đối với người cháu trai ruột thịt Lạc Dịch Bắc cũng không có sự từ ái sao?

Tô Nhiễm đi vào văn phòng Lạc Ân Kỳ ngồi một hồi lâu, dùng mọi thủ đoạn muốn lấy lòng nhưng sắc mặt Lạc Ân Kỳ trước sau như một, không hề thay đổi một chút nào.

Đã đến giờ ăn cơm trưa, nhân viên trong văn phòng đang chậm rãi đi ra ngoài.

Hôm Phương Trì Hạ chuẩn bị hai phần cơm trưa của cô cùng Lạc Dịch Bắc.

Mang theo cơm trưa đi vào văn phòng của Lạc Dịch Bắc, sau khi bày biện xong xuôi mọi thứ, Lạc Dịch Bắc rất tự giác ngồi xuống ăn cơm.

Hôm nay anh có cảm giác được cưng chiều mà sợ, không cần anh nhắc nhở mà cô cũng chuẩn bị phần cho anh.

Lạc Dịch Bắc không biết có phải anh nói câu kia hay không, thật ra anh rất thích đồ ăn mà cô làm.

Khỏe miệng có nụ cười nhẹ, đang chuẩn bị dùng cơm thì ngoài cửa liền truyền đến giọng của Lạc Ân Kỳ ——

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 433: Đã chuẩn bị cho năm ngày sau

“Dịch Bắc, cùng nhau đi ra ngoài ăn cơm thôi!” Lạc Ân Kỳ gõ cửa, ở bên ngoài gọi anh.

“Đừng vậy, cùng đi đi, có em và cả ông nội nữa!” Tô Nhiễm cũng phụ họa theo.

Tay cầm đĩa của Phương Trì Hạ cứng, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía Lạc Dịch Bắc đang ngồi đối diện mình.

Lạc Dịch Bắc thản nhiên nhìn bữa trưa mà cô mang đến, lạnh nhạt nói với hai người ở ngoài cửa một câu: “Không được, đang dùng cơm.”

Anh trả lời rất nhanh, cảm giác như chưa hề do dự chút nào.

Tô Nhiễm sững sốt một chút, trên mặt có chút xấu hổ.

“Đi thôi!” Lạc Ân Kỳ thấy không sao cả, đi ở phía trước dẫn cô ta đi xuống lầu.

Sau khi hai người rời đi cả tầng lầu liền khôi phục sự yên tĩnh.

Lạc Dịch Bắc như chưa có chuyện gì xảy ra, tiếp tục ăn cơm trưa của mình.

Phương Trì Hạ chỉ chuẩn bị mấy món đơn giản, hai phần rau xanh, một phần thịt bò.

Đây chỉ là những món ăn gia đình bình thường nhưng đáng vẻ của anh như là ăn được món ngon, thậm chí còn ăn cả phần của cô.

Phương Trì Hạ bình tĩnh nhìn hành động của anh, không còn lời nào để nói, nhưng vẻ mặt lại rất sung sướng.

Hai người giải quyết xong bữa cơm trưa đơn giản, sau đó Phương Trì Hạ quay về văn phòng xử lý công việc của mình.

Không biết Tô Nhiễm và Lạc Ân Kỳ đã đi đâu, cả một buổi chiều đều không thấy xuất hiện ở văn phòng.

Buổi chiều sau khi kết thúc giờ làm, Phương Trì Hạ đi theo Lạc Dịch Bắc lái xe về biệt thự.

Hôm nay bụng cô có chút không thoải mái, sau khi trở về liền ôm gối sưởi ấm ngồi ở trên sofa, bữa tối đều do người hầu chuẩn bị.

Ở chỗ Lạc Dịch Bắc tuy có lúc anh sẽ rất bá đạo, ngang ngược nhưng nếu đến lúc mà cô không thoải mái thì anh cũng sẽ không làm gì cô.

Ôm cô ngồi trên sofa, câu được câu không sờ sờ người cô, chỗ này chơi đùa chỗ kia vỗ về một chút, rõ ràng có cảm giác đang rất xúc động nhưng cuối cùng lại chưa làm gì hết.

“Đừng có quên khoản nợ mà em thiếu anh.” Cúi người hung hăng cắn cô một cái, anh nhắc nhở.

“Đã biết, đã biết.” Phương Trì Hạ nâng tay che chắn, đầu hơi nghiêng ra sau để né tránh.

Lạc Dịch Bắc rất vừa lòng với câu trả lời của cô nhưng lại không buông cô ra ôm cô ngồi sâu vào ghế sofa, đổi một tư thế khiến hai người thoải mái hơn một chút.

Hai người rất ít khi hài hòa ngồi cùng một chỗ nói chuyện, không tranh không cãi, thậm chí còn có chút thích ý.

Cầm điều khiển từ xa, đang chuẩn bị mở TV thì bỗng nhiên có tiếng chuông điện thoại.

Là Tô Nhiễm gọi tới.

Lạc Dịch Bắc liếc mắt nhìn màn hình một cái, nghiêng đầu nghe điện thoại: “Nhiễm Nhiễm, làm sao vậy?”

“Dịch Bắc, anh tới đón em đi, buổi chiều nay em đi gặp khách hàng, hình như là đã bị lạc đường rồi.” Giọng Tô Nhiễm ở trong điện thoại tựa như truyền đến từ một nơi xa xôi, hình như có chút mờ mịt.

Lạc Dịch Bắc ngồi rất gần Phương Trì Hạ, lúc anh nghe điện thoại thì cô cũng có thể nghe được rõ ràng.

Lời của Tô Nhiễm khiến cô nhúm mày lại.

Lạc Dịch Bắc không nhìn về phía cô, hơn nữa đi đón người cũng không phải là việc gì lớn, trực tiếp đáp ứng ỉ: “Được, em chờ anh, anh sẽ đến ngay!”

“Anh đi ra ngoài một chút.” Cúp điện thoại, anh buông Phương Trì Hạ ra đứng lên, nhanh chóng đi ra ngoài.

Phương Trì Hạ bình tĩnh nhìn bóng dáng anh, lúc anh chuẩn bị đi mắt thì nói một câu, “Lạc đường không biết tự gọi xe hay sao?”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 434: Bỏ thiếu gia cảm thấy có hứng thú

Lúc cô nói ra lời này có chút hụt hẫng, hơn nữa cũng chưa nói sai cái gì.

Có rất nhiều xe taxi, chỉ cần ở trong thành phố thì làm sao có thể không trở về được?

Lạc Dịch Bắc gạt mình, giống như không đoán được cô sẽ nói như vậy.

Nhưng do dự một lúc anh lại thần nhiên nói: “Có lẽ chỗ của Nhiệm Nhiệm rất hào lạnh.”

“Vậy anh đi thôi!” Phương Trì Hạ nghiêng đầu, cầm điều khiển từ xa mở TV, không tiếp tục nhìn anh nữa.

“Tối nay anh sẽ trở về.” Lạc Dịch Bắc ném xuống một câu, xoay người lập tức đi ra bên ngoài.

Phương Trì Hạ ngồi một mình trong phòng khách một lát, Tiểu Tà bỗng nhiên gọi điện thoại lại đây.

Bé có vẻ rất vui sướng khi người gặp họa, điện thoại vừa thông liền nói với cô một đồng lớn: “Ông nội không ở nhà, chú hai cùng thím Chức Tinh đã đi ra nước ngoài, ba em và mẹ em cũng đã đi tìm thể giới hai người, hiện tại trong nhà không ai chăm sóc em, Hạ Hạ, chị đến đây nha!”

“Không phải có rất nhiều người hầu sao?” So sánh với sự hưng phấn của bé, giọng của Phương Trì Hạ rất nhạt, nhạt đến mức như nước đun sôi để nguội không chút gợn sóng.

“Người hầu chăm sóc được em sao? Hiện tại báo chí đưa tin không phải có rất nhiều trẻ nhỏ chết là do người hầu hại hay sao? Chị yên tâm sao?” Tiểu Tà nói lấp bắp, ngay cả tin tức cũng lới ra.

Phương Trì Hạ đầu tin lời bé nói, người hầu của Lạc gia được lựa chọn kĩ lưỡng, sao có thể có người không có trình độ như vậy được?

Hơn nữa, trong nhà không phải còn có cả vệ sĩ sao?

Gia đình như Lạc gia đừng nói là một người lớn, chỉ sợ một con ruồi bọ cũng khó có thể lọt khỏi mắt của đám vệ sĩ ấy chứ?

Phương Trì Hạ hiểu rõ Tiểu Tà chỉ muốn cô sang ở với bé thôi, cô nhìn rõ mọi chuyện nhưng lại không vạch trần.

“Hạ Hạ, chị chuẩn bị qua đây sao?” Tiểu Tà còn ở trong điện thoại kêu gào.

Nguyên nhân lớn nhất mà Phương Trì Hạ không đến chính là sợ Lạc Dịch Bắc hiểu lầm, cũng sợ lúc ở cạnh anh sẽ khiến người trong nhà nhìn ra manh mối quan hệ của hai người.

Nhưng hiện tại, Lạc Dịch Bắc đã đi đón Tô Nhiệm, nỗi lo lắng thứ hai đã không còn.

Mà cái thứ nhất thì cũng đã gặp mặt mấy lần rồi, cũng không thấy Lạc Dịch Bắc hiểu lầm cái gì.

Phương Trì Hạ do dự một chút, cuối cùng vẫn đi.

Tiểu Tà nói thật, mấy người mà bé nhắc đến đều không ở Lạc gia.

“Đêm nay chị ở đây đi!” Tiểu Tà còn nhỏ mà đáng vẻ như người lớn, lúc sau mang theo cô về phòng của mình.

“Đi ngủ sớm một chút, nằm trên giường chị kể chuyện xưa cho em nghe.” Lúc này là hơn 9 giờ, Phương Trì Hạ nghĩ đến bé còn nhỏ, phải kể chuyện xưa cho bé nghe, thúc giục bé đi ngủ sớm một chút, ai ngờ lại bị Tiểu Tà ghét bỏ cự tuyệt.

“Chị không thấy rất ấu trĩ sao?” Tiểu Tà liếc mắt nhìn cô một cái, ánh mắt kia thoát nhìn còn rất khinh bỉ cô.

“Không thích chuyện xưa? Vậy chúng ta đổi sang cái khác được không?” Phương Trì Hạ đã quen với sự thành thực của bé còn vượt qua cả tuổi thật, rất thần nhiên tìm tòi lại mớ chuyện cổ tích trong đầu.

Phòng của Tiểu Tà không có mấy quyển sách mà trẻ nhỏ nên có, tất cả đều là một số đồ công nghệ cao mà cô nhìn không hiểu, nếu cô muốn kể chuyện xưa thì chỉ có thể tự nghĩ.

Phương Trì Hạ nghĩ tới nghĩ lui, suy nghĩ nửa ngày vẫn không nghĩ ra, Tiểu Tà bỗng nhiên nói một câu: “Chị kể chuyện của chị đi, có lẽ bỏ thiếu gia sẽ cảm thấy hứng thú.”

Đáng vẻ lúc bé nói còn rất cao ngạo, trên mặt còn bày ra vẻ lạnh lùng, đặc biệt giống với lúc Lạc Dịch Bắc cao ngạo, nhìn thấy đáng vẻ chính chính này làm Phương Trì Hạ muốn gõ đầu bé một cái.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 435: Gặp Tô Nhiệm ở Lạc gia

“Chuyện xưa của chị sao?” Phương Trì Hạ chưa xốt cười cười, có điểm tự giễu.

Cô có thể có cái chuyện xưa gì?

Kỉ ức khi còn nhỏ chỉ là sự trống rỗng, cái gì cũng không nhớ rõ, lúc lớn hơn một chút thì cô đang ở cô nhi viện cũng không có gì đặc biệt.

Lúc sau vào Phương gia, trên cơ bản đều phải đấu đá với anh chị em, có cái gì hay đề nói?

“Ba mẹ chị đâu?” Tiểu Tà thuận miệng hỏi.

“Không nhớ rõ.” Phương Trì Hạ thần nhiên trả lời, kéo chân lên để bé nằm xuống: “Đi ngủ sớm một chút, nếu không sẽ ảnh hưởng đến sự phát triển.”

“Em ngủ thì chị sẽ không đi?” Tiểu Tà rất cẩn thận hỏi.

“Sẽ không.” Phương Trì Hạ nhìn thời gian trên di động, cho bé một đáp án khẳng định.

Lúc này đã trễ rồi, một mình cô trở về giữa đêm hôm cũng không an toàn.

Tiểu Tà rất vừa lòng, an tâm đi ngủ.

Phương Trì Hạ ở trong phòng với bé trong chốc lát, chờ đến khi bé ngủ say liền đi ra ngoài.

Vừa muốn về phòng mình liền nghe thấy tiếng người hầu ở dưới lầu: “Thiếu gia, ngài đã trở lại!”

Tiếng bước chân quen thuộc theo sát phía sau vang lên.

Đồng thời còn có một tiếng bước chân khác mềm nhẹ hơn.

Phương Trì Hạ ngăn ra, bước chân tức khắc ngừng lại.

“Tô Nhiễm tiểu thư đã ăn tối chưa? Tôi chuẩn bị giúp cô nhé.” Giọng của người hầu lại vang lên một lần nữa.

“Cám ơn dì Trần.” Tô Nhiễm rõ ràng rất quen thuộc với nơi này, thậm chí còn không cần giới thiệu cũng có thể nói chuẩn xác tên của người hầu.

Phương Trì Hạ ngơ ngẩn đứng tại chỗ, cả người hoàn toàn cứng đờ.

Đã trẻ thế này mà cô ta còn tới đây!

Tiếng nói chuyện ở dưới lầu vẫn còn tiếp tục, Tô Nhiễm trò chuyện với người hầu một lát, lúc sau giống như là đã đi đến nhà ăn.

Trước khi Lạc Dịch Bắc đi ra ngoài đã dùng cơm, cũng không ở lại dưới lầu mà cất bước đi lên tầng trên.

Vừa bước lên hành lang đã thỉnh thoảng nhìn thấy Phương Trì Hạ.

Từ sau khi hai người họ trở về Phương Trì Hạ vẫn luôn đứng ở nơi này, đôi mắt nhìn chăm chăm anh, ánh mắt có chút lạnh nhạt, có chút âm trầm, giống như còn có chút châm chọc.

Lạc Dịch Bắc rõ ràng không đoán được sẽ nhìn thấy cô ở đây, ngơ ngẩn nhìn chăm chăm cô một hồi lâu, nhìn ánh mắt phức tạp của cô lại nhìn thoáng qua dưới lầu, nhất thời không biết nên nói như thế nào.

Mỗi gạt gạt, cuối cùng chỉ gian nan mà nói một câu: “Em tới rồi à.”

Phương Trì Hạ không để ý đến anh, xoay người đi vào phòng của mình.

Cửa phòng phịch một tiếng bị đóng lại, sau đó không nghe thấy tiếng động nào nữa.

Lạc Dịch Bắc có chút đau đầu xoa xoa huyệt Thái Dương, mũi chân hung hăng đập góc tường, bước nhanh đi về phía phòng mình.

Tắm rửa một cái, lúc thay quần áo đi xuống dưới lầu thì Tô Nhiễm vẫn còn đang ăn cơm

“Muốn ném thư không?” Giờ cái thìa trong tay, cô cười tiếp đón anh.

“Không.” Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt cự tuyệt.

Anh đứng trên cầu thang cũng không định đi xuống, chỉ nhìn chăm chăm cô ta.

Sau khi anh đi đón Tô Nhiễm thì định đưa cô ta trở về, kết quả xe chạy được nửa đường thì Tô Nhiễm đề nghị đến Lạc gia chính thức chào hỏi một lần.

Lạc Dịch Bắc nghĩ đến sau khi cô ta về nước thì cũng chưa đến nhà ngồi lần nào, hơn nữa lúc này cũng đã trễ liền không cự tuyệt.

Vốn dĩ anh chỉ định đưa cô ta đến Lạc gia rồi quay về nhà với Phương Trì Hạ, không nghĩ tới Phương Trì Hạ cũng đến đây lại còn bị cô gấp phải!

Lạc Dịch Bắc có cảm giác có lý mà không thể nói rõ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bê Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 436: Nửa đêm sà vào lòng ôm ấp

Phương Trì Hạ trở về phòng trọ của mình, tắm một cái, quần khăn tắm đi ra ngoài thì đã đi ngủ thẳng.

Vẫn chưa ngủ được, giọng nói của Tô Nhiễm ở cầu thang lại lần nữa vang lên, “Dịch Bắc, hôm nay mọi người đều không có ở đây hả?”

“Ừ.” Lạc Dịch Bắc bình thản trả lời cô ta.

“Xem ra đến không đúng lúc rồi.” Tô Nhiễm dường như có hơi tiếc nuối.

“Ở lại đây trước đi, anh đưa em đến phòng của em.” Lạc Dịch Bắc trả lời cô ta một câu, định đưa cô ta đi về phía cầu thang, Tô Nhiễm lại đột nhiên ngăn cản anh, “Em còn không vội ngủ, đến chỗ của anh ngồi chơi đi!”

Nói xong, cũng không chờ Lạc Dịch Bắc phản ứng, một mình quen đường quen cửa đi về phía trước về hướng phòng của anh.

Tô Nhiễm ở Lạc gia có phòng riêng, ở trên lầu.

Trước đây mỗi lần cô về nước ngắn hạn, đều sống ở Lạc gia, cho nên vô cùng quen thuộc với mọi thứ ở nơi này.

Người hầu ở đây cũng rất thân quen với cô ta, người của Lạc gia hầu như đều xem cô ta như người nhà, vậy nên thời điểm này cô ta đề nghị cùng đi với Lạc Dịch Bắc, vốn không cảm thấy có gì không thích hợp, cũng không gàn buộc lễ tiết đến vậy.

Lạc Dịch Bắc bất lực, chỉ có thể bình thản đi theo cô ta đến phòng của mình.

Phòng của Lạc Dịch Bắc và phòng trọ Phương Trì Hạ đang sống sát cạnh nhau, sân thượng của hai người đều sắp kề nhau, khoảng cách như vậy, trong phòng của anh xảy ra chuyện gì, Phương Trì Hạ đều có thể nghe thấy hết.

Cuộc trò chuyện giữa anh và Tô Nhiễm, cô càng có thể nghe thấy.

Giờ giấc này, còn chạy đến phòng đàn ông làm gì?

Anh ta lại có thể không từ chối!

Tô Nhiễm sau khi đi vào trước tiên là xem xét trong phòng của Lạc Dịch Bắc một lúc, sau đó lại chuyển đến sân thượng của anh.

Sân thượng của Lạc Dịch Bắc là chỗ cách phòng Phương Trì Hạ gần nhất, đứng trên sân thượng của phòng anh nói chuyện, rõ đến giống như là đang đứng trên sân thượng của cô vậy.

“Vẫn là phong cảnh chỗ này của anh tốt hơn!” Tô Nhiễm đứng ở trên sân thượng phòng của Lạc Dịch Bắc, lặng lẽ nhìn chăm chăm cảnh đêm lốm đốm của hoa viên Lạc gia một lúc, không nhìn được phát ra một tiếng cảm thán.

Nửa đêm nửa hôm, chạy đến trong phòng của một người đàn ông thường thức cảnh đêm?

Chắc là sà vào lòng ôm ấp mà!

Phương Trì Hạ đối với câu nói kia của cô ta vô cùng châm biếm, kéo chân đắp lên đầu mình, muốn cố gắng ép bản thân ngủ, nhưng vẫn chưa vào trạng thái ngủ, giọng nói của Tô Nhiễm lần nữa vang lên, “Hà, thứ này trên cổ anh là gì?”

Giọng nói của cô ta cứ luôn ngập ngừng, giấc ngủ Phương Trì Hạ vốn đã rất nông, một chút âm thanh ồn ào cũng sẽ không ngủ được, lời của Tô Nhiễm, khiến cô chốc lát lại tỉnh.

Trên cổ Lạc Dịch Bắc có cái gì cơ?

Cô hai ngày nay vào thời kỳ đặc biệt, hai người lại không làm những chuyện kia, trên cổ anh có thể có cái gì?

Thứ ở trên cổ, đa phần người khác nghĩ đến đều là những thứ tương đối mờ ám, Phương Trì Hạ cũng nghĩ như thế.

Lời của Tô Nhiễm khiến cô cảm thấy rất nực cười, tầm nhìn không nhận được nhìn ra ngoài cửa sổ.

Sân thượng của Lạc Dịch Bắc rất gần cô, hình ảnh trước mặt, chỗ này của cô đều có thể nhìn thấy được.

Tô Nhiễm và Lạc Dịch Bắc đang ở trên sân thượng, bóng dáng của hai người, Tô Nhiễm đang rướn người, cơ thể đều đã dính cùng Lạc Dịch Bắc, hai người cũng không biết đang làm gì.

Phương Trì Hạ lạnh lùng nhìn cảnh này, từ đầu đến cuối không thấy Lạc Dịch Bắc đẩy cô ta ra, cũng không nghe thấy lời từ chối của anh, đôi mắt của cô sự châm biếm càng nồng đậm hơn.

Hai người ở đối diện vẫn đang tiếp tục, cơ thể dính lấy nhau, chưa từng tách ra, giọng nói lí nhí của Tô Nhiễm vẫn không ngừng vang lên.

Cũng không biết đã được bao lâu, Phương Trì Hạ không nói gì, ngược lại tiểu Tã ở căn phòng khác đột nhiên hét lên một tiếng. "Ồn chết được, nửa đêm xì xào cái gì thế?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 437: Đầu giường cãi nhau cuối giường làm hòa

Giọng nói của trẻ con, rất non nớt, dường như còn mang theo cơn buồn ngủ nồng đậm, rất rõ ràng là sau khi ngủ say bị người khác đánh thức nên không vui.

Tiếng hét còn có hơi lớn.

Tiểu Tã không dám hét Lạc Dịch Bắc, nó bình thường còn có hơi sợ anh, Lạc Dịch Bắc nói Đồng, nó không dám hướng Tây, nói Nam, nó không dám hướng Bắc.

Nhưng mà, Lạc gia trên dưới nhiều người như vậy, ngoại trừ vài chủ nhân, tiểu Tã còn sợ qua ai, đây khuôn mẫu cậu chủ, tính khí tự nhiên cũng mạnh.

Nó sẽ không quên Tô Nhiễm có phải là khách hay không, tâm trạng đã không tốt, thì hét thẳng thành tiếng.

Tô Nhiễm rõ ràng không ngờ đến nó sẽ hét ra như vậy, biểu cảm trên mặt cực kỳ lúng túng.

Lạc Dịch Bắc khước mắt co rút một chút, cũng không phát bất kỳ ý kiến gì với lời của tiểu Tã, mà là nhân cơ hội nói, "Không còn sớm nữa, nhanh về nghỉ ngơi đi, cha mẹ có lẽ ngày mai thì sẽ trở về."

Tô Nhiễm điều đã bị hét rồi, còn là bị một đứa trẻ hét, điều này khiến cô ta có hơi uất ức, nhưng lại không thể nào phát tiết.

Ở trước mặt Lạc Dịch Bắc, cô cũng không thể nào tính toán với một đứa trẻ 7 tuổi.

"Được, vậy em về phòng trước, anh cũng sớm ngủ đi, ngủ ngon." Nói chúc ngủ ngon với Lạc Dịch Bắc, cô ta lặng lẽ bước nhanh ra khỏi phòng của anh.

Lạc Dịch Bắc đôi mắt nhìn bóng dáng của cô đi ra, nhìn cửa phòng được đóng lại, anh không lập tức đi vào nhà, vẫn cứ đứng ở trên sân thượng.

Tay chống trên lan can ở gần phòng Phương Trì Hạ, lặng lẽ nhìn về hướng phòng của cô, anh bình thản buông ra một câu, "Ra đây, tôi biết em chưa ngủ!"

Phương Trì Hạ ngẩn người, kéo chân quần lấy mình, không để ý lời nói đó của anh.

Lạc Dịch Bắc không nổi giận, bước một bước dài, trực tiếp từ phòng của anh bước sang phòng của cô.

Động tác của anh vô cùng nhanh nhẹn, chân lại dài, làm động tác này, với anh mà nói rất đơn giản.

Mở ầm cánh cửa sân thượng của cô, đèn cũng lười bật, anh đến thẳng trước giường của cô.

Phương Trì Hạ nhắm mắt vờ ngủ, không để ý anh.

Lạc Dịch Bắc vén chăn lên nằm trên giường cô, tay sờ mó trên người cô.

Anh rất quen thuộc mỗi điểm nhạy cảm trên người của cô, chạm đến, đều là những chỗ bình thường cô nhạy cảm nhất.

Tay vừa đưa qua, cơ thể của Phương Trì Hạ rõ ràng cứng đờ, sau cùng vờ ngủ cũng không vờ ngủ tiếp được, cơ thể nhanh chóng cuộn lại thành một vòng.

"Vào trong nhà sao không nói một tiếng với tôi?" Lạc Dịch Bắc mạnh mẽ xoay người của cô, trong đêm tối, con người tối đen như mực lặng lẽ nhìn đôi mắt của cô, tay dùng trên người của cô vẫn chưa lấy ra.

Trong lòng Phương Trì Hạ nghĩ, nói với anh rồi, cô còn có thể nhìn thấy vẻ kịch biết bao đặc sắc như vừa nãy sao?

Cô nghĩ như vậy, nhưng lại không nói ra, thậm chí cũng không trả lời anh lấy một câu.

Lạc Dịch Bắc vốn là luôn rất hy vọng cô không thích anh thân mật với người phụ nữ khác, nhưng mà, khi cô thật sự có một chút không thích như thế, anh lại phát hiện, hình như càng khó khăn hơn.

Lạc Dịch Bắc cũng không quan tâm cô có đang nghe mình nói chuyện không, ngón tay men theo da thịt bóng mịn của cô từ từ âu yếm, anh buông ra một câu như đang nói chuyện một mình, "Thật ra sau khi tôi đưa Nhiễm Nhiễm đến vẫn luôn định về thẳng."

Cơ thể Phương Trì Hạ lại cứng đờ, đột nhiên mở đôi mắt đang nhắm ra, "Vậy ư?"

Hai chữ ngắn gọn, Lạc Dịch Bắc nhìn thấu lúc cô nói lại này là giọng điệu gì, nhưng mà nghe vào trong tai anh, chính là rất châm biếm, còn có hơi không quan tâm.

Cô không tin?

Lạc Dịch Bắc căn bản hiếm khi giải thích gì đó với người khác, anh hơn hai mươi mấy năm nay, e rằng tất cả giải thích, toàn bộ đều dùng cho người cô.

Kết quả người ta căn bản không quan tâm!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 438: Bá đạo tuyên bố chủ quyền

Anh nếu như có một chút cảm giác với Tô Nhiễm, sao còn tiến đối phương đi, phí hết tâm tư ở đây lấy lòng cô?

Lạc Dịch Bắc bị hai chữ nhẹ nhàng kia của cô kích đến bức mình phát điên, kéo bữa cỗ áo sơ mi xuống, đau đầu suy nghĩ bản thân nên làm thế nào tiếp tục giải thích, Phương Trì Hạ đột nhiên buông ra một câu chế giễu, "Trên cổ có cái gì? Tôi cũng giúp anh xem xem!"

Lạc Dịch Bắc ngẩn người, trước là ngẩn ra, sau là đã hiểu cô đang chỉ cái gì, khước mắt co rút một cái.

Vẫn tính toán thật!

Lạc Dịch Bắc trước lời của cô có hơi không biết nói sao, có điều, nét mặt lại dịu đi không ít.

Một cánh tay vòng qua lưng của cô, đè giữ cơ thể của cô dính về trong lòng anh, cằm của anh khẽ ngẩng lên, khoe môi cong lên, như cười như không, "Nhìn thấy cái gì rồi!"

Anh cảm thấy, lời kia của cô chỉ là đang ghen anh, lại không ngờ rằng, sau khi Phương Tri Hạ dựa sang, đầu vừa ngẩng, vẫn thật đã nhìn chăm chăm vào anh, và lại còn mở phụt đèn lên.

Cô nhìn rất chăm chú, ánh mắt qua lại trên dưới cổ anh, nhìn rồi lại nhìn anh, sau cùng cái gì cũng không nhìn ra.

Trên cổ của Lạc Dịch Bắc sạch sẽ, thứ gì cũng không có.

Cái gì cũng không có mà lúc này Tô Nhiễm còn có thể dựa gần như vậy xem lâu như thế?

Cùng là phụ nữ, Phương Tri Hạ chỉ cần suy nghĩ một chút thì có thể đoán được mục đích của cô ta.

E rằng có đồ là giả, có tình tạo thần mật mới là thật?

Phương Tri Hạ nghĩ đến tư thế lúc này của hai người, trong ngực có hơi thất lại.

Ánh mắt nhìn chăm chăm cổ của Lạc Dịch Bắc, trong ánh mắt hơi ngưng đọng của Lạc Dịch Bắc, cô đột nhiên ôm lấy anh, cong người, môi đưa sang, cắn một miếng thịt nhỏ trên cổ anh một cái.

Cô cắn rất mạnh, chân mày Lạc Dịch Bắc nhu lại, nhưng lại không đẩy cô ra.

Mặt của Phương Tri Hạ vẫn còn đang vui trong cổ của anh, vẫn đang cắn, cắn đến một vết cắn hiện rõ trên cổ anh, mới từ từ buông anh ra.

Lạc Dịch Bắc không nhìn thấy tình hình ở trên cổ mình, nhưng từ lực độ vừa này của cô, lại có thể cảm nhận được.

Chỉ sờ chỗ da của mình lúc này bị cô cắn, cảm nhận được trên đó dấu ngăn rõ ràng của cô, anh không giận, chân mày dường như còn hơi dịu ra.

"Đây là đang làm cái gì?" Ánh mắt chuyển sang cô, anh biết rõ còn có tình hỏi.

Anh không ngờ rằng cô sẽ có lúc bá đạo như vậy, bá đạo đến... có hơi đáng yêu.

Tuyên bố chủ quyền ư?

"Rất muộn rồi, ngủ thôi." Phương Tri Hạ không giải thích, nghiêng người sang, đắp chăn tiếp tục ngủ.

Cô không còn nhắc lại chuyện này, Lạc Dịch Bắc cũng không nói đến, nằm xuống với cô, cánh tay ôm cô từ sau, giữ cô dựa vào trong lòng mình, nghĩ đến hành động lúc này của cô, khoe miệng đôi lúc khẽ co rút một chút.

Ngủ cũng có một đêm, ngày hôm sau, Lạc Dịch Bắc vốn tưởng rằng Phương Tri Hạ vì tránh để quan hệ của hai người bị lộ ra, sẽ như thường ngày vội vàng trước khi người trong nhà thức dậy, rời khỏi giường rất nhanh.

Nào ngờ cô hôm nay, anh thức dậy, cô còn chưa tỉnh.

Phương Tri Hạ là cơ thể không khỏe, và lại trong Lạc gia vừa vận cũng không có người khác, nên cô không để ý vấn đề này lắm.

Cô rất không cẩn thận đã lộ là Tô Nhiễm.

Ngủ đến hơn 8 giờ, mơ mơ màng màng mở cửa ra, đúng lúc đang cùng Lạc Dịch Bắc đi ra, thỉnh linh dụng phái Tô Nhiễm.

Tô Nhiễm rõ ràng không ngờ đến cô cũng ở đây, nhìn cô đầy kinh ngạc, lúc nhìn thấy dấu vết chói mắt trên cổ Lạc Dịch Bắc càng kinh ngạc hơn.

"Tôi đi trước đây." Phương Tri Hạ chỉ là ngẩn ra, cũng không giải thích hành động của hai người, chỉ nói với Lạc Dịch Bắc một câu, quay người thì đã đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 439: Lăn nử gặp rắc rối (1)

Lời của cô rất bình thản, cảm giác ấy, giống như căn bản không nhìn thấy Tô Nhiễm vậy.

Tô Nhiễm đứng hình ngay tại chỗ, cơ thể từ từ phát run.

Quang minh chính đại vào sống trong Lạc gia, bây giờ còn đã quang minh chính đại ngủ chung?

Tô Nhiễm chỉ biết quan hệ giữa Phương Tri Hạ và Lạc Dịch Bắc không phải bình thường, nhưng lại không biết chuyện kết hôn này, ngăn người đứng chôn chân được một lúc, ngẩng đầu lên, ánh mắt nhìn về hướng Lạc Dịch Bắc.

"Dịch Bắc, cô ta..."

"Hôm nay cha mẹ anh chắc sẽ trở về, đi xuống đi!" Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, đi trước mặt cô xuống dưới lầu.

Lúc đến lầu dưới, Phương Tri Hạ đang dùng bữa sáng.

Lạc Dịch Bắc đi thẳng đến, ngồi ở vị trí cạnh cô.

Nhà ăn của Lạc gia rất lớn, nhưng mà, lúc này chỉ có cô và anh hai người.

Phương Tri Hạ dùng bữa được một nửa, mặt bỗng nghiêng sang, ánh mắt dán trên dấu ở trên cổ của anh.

Cô cắn rất mạnh bản thân cô biết rõ, vết cắn ở trên cổ của Lạc Dịch Bắc còn rất chói mắt, vị trí vừa vận gần kề cổ áo, nhưng lại không thể che lại.

Vị trí rất hiển nhiên, e rằng chỉ cần ai nhìn thấy anh đều có thể chú ý đến.

Phương Tri Hạ do dự một chút, đến phòng khách báo người tìm miếng băng cá nhân, ngồi về bàn ăn căn thận từng li từng tí giúp anh dán lên.

Miếng băng cá nhân nhỏ bé màu da, vừa vận dán lên chỗ vết cắn.

"Sao thế?" Đưa tay lên sờ sờ chỗ ở trên cổ của mình, Lạc Dịch Bắc có hơi không hiểu hành động của cô.

"Không có gì, dùng bữa đi!" Phương Tri Hạ thật ra chỉ là không muốn để lộ quan hệ của hai người ở trước mặt người của Lạc gia, nhưng mà lại không nói thẳng như thế với anh.

"Lát nữa Nhiễm Nhiễm sẽ đến chỗ ông nội, em cũng cùng đi." Lạc Dịch Bắc ăn đến một nửa, thỉnh linh nói.

Tô Nhiễm đi đến hỏi thăm cụ ông Lạc gia là chuyện nên làm, Lạc Dịch Bắc sắp xếp Phương Tri Hạ cũng đi theo, thật ra là có ý định thu ngắn khoảng cách cô và người nhà Lạc gia.

Nhưng Phương Tri Hạ đối với chuyện này dường như không để tâm cho lắm, nói lấp lửng, "Lát nữa hẵng tính đi!"

Lạc Dịch Bắc cũng không nói gì nhiều, khẽ cúi đầu tiếp tục dùng bữa của mình.

Sau khi kết thúc bữa sáng, Lạc Dịch Bắc lên lầu dường như có chút chuyện, Phương Trì Hạ một mình nhàm chán, rất tùy ý mà đi lại ở trong hoa viên.

Hoa viên của Lạc gia rất lớn, có thể so với Ngự Hoa Viên, thông qua được hai cửa.

Lúc Phương Trì Hạ đi đến một bờ hồ, 1 con Husky đột nhiên nhảy ra từ bụi cỏ.

Phương Trì Hạ trước tiên là ngăn người, nhìn rõ đáng về của con Husky kia, mỉm cười ngồi xổm xuống trước mặt nó, "Harry, sao em cũng ở đây?"

Cô đã từng vì Harry trải qua gian khổ, tự nhiên nhận ra con chó này, chó cưng của cụ ông, vật cưng giống như sinh mạng.

Harry đối với cô vẫn luôn rất thân thiện, đầu cọ cọ lên váy của cô, răng cắn một góc váy của cô, kéo cô đi về một chỗ nào đó của hoa viên, giống như đang mời cô đi dạo vậy.

Phương Trì Hạ ngừng đầu lên tầm nhìn thuận theo hướng nó kéo cô đi một cái, là biệt thự của cụ ông.

Phương Trì Hạ thật ra có hơi sợ Lạc Dịch, không muốn đi cho lắm, không muốn ở đây đụng phải Tô Nhiệm.

"Harry, em bỏ ra, bỏ miệng ra!" Lúc bị Harry kéo đến trước cửa, cô nhấc chân của mình, định rút váy từ trong miệng Harry ra, nào ngờ Harry đột nhiên đã sủa gâu gâu lên.

"Dừng sủa mà, suyt! Suyt, yên lặng chút!" Phương Trì Hạ sợ bị cụ ông phát hiện, cô cong lưng, liên tục làm động tác bảo nó yên lặng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 440: Lăn nữa gập rắc rối (2)

Nào Ngờ Harry vẫn là không để ý, không những không dừng lại, ngược lại sủa càng lớn hơn.

"Suyt! Dừng làm ồn!" Phương Trì Hạ bắt đầu sốt ruột, lo sợ cụ ông một giây sau sẽ ra đây, định quay đầu bỏ đi, nhưng váy vẫn cứ bị kéo đến đây.

"Harry, sao thế?" Cùng lúc, trong nhà, một âm thanh đầy trung khí truyền đến, nghe âm thanh, giường như giấy tiếp theo, người sẽ đi ra.

Sắc mặt Phương Trì Hạ biến đổi, ánh mắt đột nhiên nhìn về phía trong cửa, tay lăn nữa kéo kéo Harry.

Harry không để ý cô, sủa gâu gâu dường như rất vui vẻ.

Phương Trì Hạ bắt lực, tránh không khỏi, chỉ có thể thành thật đối mặt.

Trong nhà, một bóng dáng chậm chậm xuất hiện trong tầm nhìn cô, từ lò mờ đến rõ ràng, sau cùng đi thẳng ra đây.

"Ồ!" Lạc Dịch gập lại cô lăn nữa, dường như rất ngạc nhiên, tầm nhìn thần nhiên lướt trên người cô một cái, gọi Harry về, "Qua đây!"

Harry nhìn thấy ông rất vui, cơ thể mập ú chạy vòng quanh chân ông.

"Ông cố!" Phương Trì Hạ cung kính chào hỏi ông.

"Nếu đã đến rồi, thì đi vào đi!" Lạc Dịch, chỉ là thẳng nhìn cô một cái quay người đi vào trong nhà.

Ông ta cũng đã mời rồi, Phương Trì Hạ là văn bối, không có lý nào không nghe lời.

Chần chừ một lúc, Phương Trì Hạ máy móc đi theo vào trong.

Lạc Dịch cũng không tiếp đãi cô, sau khi mời cô vào, một mình đã đuổi bắt Harry chạy khắp nơi từ phòng này đến phòng khác.

Phương Trì Hạ lúc không có ông ta ở đây ngược lại càng thoải mái, yên lặng bắt đầu đánh giá trong ngôi nhà.

Biệt thự mà Lạc Dịch ở thuộc kiểu Trung, cả một khoảng sân cũng được thiết kế cổ xưa, ngay cả vật dụng bài trí bên trong, đều mang đậm kiểu Trung.

Đồ đặc phong cách cổ đại, bình thường nhìn điều có cảm giác niên đại, hàm súc, nhưng lại mang sự xa hoa ngấm.

Nhiều thứ nhìn không bắt mắt, nhưng lại có thể giá trị liên thành.

Trong đó thu hút người nhìn nhất là một bình hoa điêu khắc Phục Cổ, màu trắng thuần khiết, Phương Trì Hạ không nói được là loại đồ gốm nào, trắng tựa viên ngọc sáng long lanh, vừa nhìn đã biết giá trị không tầm thường.

Phương Trì Hạ nhìn chăm chăm bình hoa được một lúc, kĩ càng để bản thân cách chậu hoa đó xa một chút, chỉ sợ bản thân không cẩn thận làm vỡ.

Ở trong đại sảnh đi qua đi lại một lúc, sau đó cô lại quay sang con đường ở bên trong.

Trên con đường từ hoa viên đi đến, một ánh mắt lạnh lẽ quan sát cô ở đây, nhìn chăm chăm cô rất lâu, ở lúc bóng dáng cô biến mất, vài bước đi vào nhà.

Tiếp theo là, trong nhà phát ra tiếng loảng xoảng, có thứ gì đó, dường như đã rơi xuống đất...

Phương Trì Hạ vẫn còn ở trong con đường.

Chỗ này của Lạc Dịch được thiết kế giống như viện bảo tàng vậy, ngay cả đồ tham quan trên những bức tường của con đường cũng rất nhiều.

Con đường và đại sảnh ở bên ngoài cất một mặt tường, Phương Trì Hạ ở bên trong xem chăm chú, thêm vào là trong biệt thự chốc chốc lại truyền đến tiếng sủa của Harry, động tĩnh kia ở đại sảnh, cô vốn không nghe thấy.

Đứng trong con đường vài phút lâu, Phương Trì Hạ quay người trở về đại sảnh.

Vừa mới bước vào, lại ngăn người ra nhìn thấy trên đất mảnh vỡ nằm rải rác.

Vẫn chưa kịp phản ứng, ngoài cửa, tiếng kêu của một cô hầu nữ đột nhiên truyền đến, "A!"

Tiếng kêu vào cửa, kêu đến rất hoảng sợ giật mình, cảm giác ấy giống như đã xảy ra chuyện lớn gì kinh thiên động địa vậy.

Trong lòng Phương Trì Hạ nhất thời căng thẳng, ánh mắt cứng đờ nhìn về phía cô ta.

Cô hầu đó nhìn mảnh vỡ ở trên đất, lại nhìn nhìn cô, trên mặt ghi đầy các chữ không thể tin được, cơ thể còn đang khẽ run lên, dường như đã bị dọa đến.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 441: Làn nữa gặp rắc rối (3)

Phuong Trì Hạ ngạc nhiên nhìn cô ta như vậy, lòng nặng trĩu, một dự cảm không lành, đột nhiên ập đến.

Có lẽ do tiếng kêu của cô hầu quá lớn, Lạc Dịch một lát sau cũng đã trở về đại sảnh.

Vừa vào nhà trước tiên là nhìn thấy bình hoa vỡ tan tành trên mặt đất, sắc mặt đã lạnh ngay tại chỗ.

"Đã xảy ra chuyện gì?" Sắc mặt của ông trắng nhợt, giọng nói lạnh đến tận xương, ánh mắt còn rất xót xa, cảm giác ấy, giống như đã mất đi một gốc rễ sinh mạng vậy.

"Là, là cô Phuong! Tôi vẫn chưa đi vào đây thì đã nhìn thấy bình hoa vỡ rồi, trong nhà chỉ có một mình cô Phuong ở đây!" Cô hầu run rẩy giải thích.

"Tôi không có!" Phuong Trì Hạ kinh ngạc nhìn cô ta, sắc mặt sợ hãi mà nhợt đi mấy phần.

"Nhưng, nhưng mà vừa nãy trong nhà chỉ có có..." Cô hầu có hơi sợ sệt phản bác lại.

Phuong Trì Hạ ngẩn ra, ánh mắt ngờ ngác nhìn về phía Lạc Dịch.

"Ông cố, con thật sự không có!"

Lạc Dịch giống như không nghe thấy lời của cô vậy, chỉ lầm bầm hỏi, "Cô có biết bình hoa này đại diện cho cái gì không?"

Giương mặt Phuong Trì Hạ mơ hồ.

Cô chỉ biết giá trị không tầm thường.

Giương mặt của Lạc Dịch từ từ ngẩng lên, tơ máu trong mắt chẳng chịt, "Cửa hồi môn của bà cố Dịch Bắc khi gả vào Lạc gia năm đó, vẫn luôn bầu bạn với bà ở Lạc gia bao nhiêu năm như thế, thử còn lại duy nhất sau khi bà ra đi!"

Phuong Trì Hạ lặng người nghe lời của ông ta, sắc mặt bỗng nhiên trắng bệch.

"Ông cố, thật sự không phải là con làm!"

Phuong Trì Hạ hiểu tâm trạng lúc này của ông ta, nhưng mà, không làm là không làm, chuyện này không liên quan đến cô.

"Vậy cô nói tôi biết, rốt cuộc là thế nào?" Ánh mắt Lạc Dịch dán chặt vào cô, lại hỏi.

Phuong Trì Hạ im lặng không biết trả lời như thế nào.

"Con cũng không biết sao lại như vậy..." Cô vừa mới vào trong nhà vài phút, ngoài kia đã xảy ra chuyện gì, cô thật sự không biết.

"Cô biết tôi hận nhất là gì không?" Đây mới Lạc Dịch vuốt qua một tia châm biếm, ánh mắt nhìn cô dường như còn mang theo vài phần đau lòng.

Phuong Trì Hạ kinh ngạc.

"Đã phạm lỗi còn không chịu nhận trách nhiệm cho lỗi lầm của mình!" Lạc Dịch giậm mạnh cây gậy xuống, đến câu sau, dường như đã hét lên, "Nhân chứng đều đã ở đây, cô còn định nói thế nào."

"Ông cố!" Phuong Trì Hạ kinh ngạc nhìn ông ta, ánh mắt đều đã lạnh đi.

Đây là ông đã định tội cho cô sao?

"Người hầu chuẩn bị gia pháp!" Lạc Dịch ném phất cây gậy trong tay sang một bên, lạnh lùng nói với những người hầu đang vội vàng chạy đến.

Phuong Trì Hạ lãnh nhiên nhìn cảnh này, căn môi thật chặt.

"Cụ ơng, chuyện này..." Quân gia đi đến trước mặt, nhìn thân hình gầy nhỏ kia của Phuong Trì Hạ, có hơi lo ngại.

Gia pháp Lạc gia được lập ra cho dân ông, khoan nói đến Phuong Trì Hạ, lại bị cô ngăn lại, "Chú, tôi không sao, nếu như để tôi chịu khổ, ông có thể hạ con giận này, vậy cứ đánh đi! Nhưng mà chuyện đã không làm thì là không làm, ông có hôm nay dù để tôi bị đánh đến không đi được, tôi vẫn sẽ không thừa nhận!"

"Ta nói cái gì không nghe hiểu à?" Lạc Dịch tức giận quát ông ta một tiếng.

"Nhưng..." Quân gia còn định cầu xin cho Phuong Trì Hạ, lại bị cô ngăn lại, "Chú, tôi không sao, nếu như để tôi chịu khổ, ông có thể hạ con giận này, vậy cứ đánh đi! Nhưng mà chuyện đã không làm thì là không làm, ông có hôm nay dù để tôi bị đánh đến không đi được, tôi vẫn sẽ không thừa nhận!"

Tình khí của cô cũng rất cứng rắn, chuyện bản thân không làm, cho dù dùng cực hình ép buộc, cô cũng sẽ không thừa nhận!

Để cô chịu khổ không sao, nhưng mà tuyệt đối không thể để cô đánh mất cốt cách của bản thân!

Không làm thì dựa vào cái gì bắt cô nhận?

"Còn đứng ngẩn ra đó làm gì?" Ánh mắt Lạc Dịch lạnh lùng nhìn cô một lúc, quát đám người hầu một tiếng, ánh mắt không rời đi.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 442: Làn nữa gặp rắc rối (4)

Vài người hầu bắt lực, chỉ có thể đẩy Phuong Trì Hạ quỵ trên đất.

Trong nhà, tiếng bịch bịch theo đó bắt đầu vang lên?

Gia pháp của Lạc gia đã được lập ra từ rất sớm, nhưng kỳ thực vốn không có con cháu nào trải qua loại cực hình này, Phuong Trì Hạ là người đầu tiên.

Tấm ván được làm bằng gỗ, cơ thể Phuong Trì Hạ hai ngày nay căn bản cũng rất không khỏe, lúc một giây giáng xuống, cõnđau đến nhũu mây lại, tất cả cảm quan trên cơ thể tê tái, sắc mặt trắng nhợt đi.

Người hầu của Lạc gia thật ra đều rất tốt, đặc biệt là quân gia.

Thấy cô như thế, thật sự không nhẫn tâm nhìn, ông ta không thể ra tay được.

Nhưng mà, Lạc Dịch vẫn còn ở bên cạnh, ông ta cũng không còn cách nào, chỉ có thể vừa ra hiệu cho người hầu một giây nói tiếp một giây, vừa dùng ánh mắt với một người hầu bảo đi tìm Lạc Dịch Bắc đến.

Lúc Lạc Dịch Bắc đang đi về hướng này cùng với Tô Nhiễm thì nhận được tin.

Nghe người hầu nói, mặt biến sắc, cũng không quản còn có người đi cùng mình, vội vàng chạy nhanh đến biệt thự của Lạc Dịch.

Lúc đến, Phương Tri Hạ đã chịu đến tám giây.

Tám giây, hai người hầu nam đánh, mỗi một giây đều đau đến ý thức cô mơ hồ, gương mặt nhỏ cỡ một bàn tay, huyết sắc cũng không còn nữa.

"Đây là đang làm cái gì?" Lạc Dịch Bắc vài bước đi đến, đẩy hai người hầu ở bên cạnh, anh hoảng loạn đỡ Phương Tri Hạ đang nằm trên mặt đất đứng dậy, "Đã xảy ra chuyện gì?"

"Bình hoa của bà cô vỡ rồi, ông cô cho rằng là tôi làm vỡ." Phương Tri Hạ cũng không biết bản thân lúc này là như thế nào, nhìn thấy anh, khóe mắt cay xè, đột nhiên rất muốn khóc.

Lạc Dịch Bắc biết rằng bình hoa kia đối với Lạc Dịch quan trọng thế nào, lúc nghe được nửa câu trước của cô, trong lòng căng thẳng một hồi, lại nghe nửa câu sau của cô, sắc mặt trầm xuống.

Ánh mắt trước tiên là nhìn phần móng của cô bị gãy đánh, lại nhìn nhìn sắc mặt trắng nhợt của cô, trong lòng của Lạc Dịch Bắc giống như bị vật gì đó cửa một nhát vậy, xót xa một lúc, anh dịu dàng hỏi, "Sao lại như vậy?"

"Tôi không biết..."Gương mặt Phương Tri Hạ mơ hồ, giọng nói có hơi nghẹn ngào.

Đây là chỗ uất ức nhất của cô, chuyện đều đã thành thế này rồi, cô cũng chịu cực hình rồi, nhưng cô ngay cả câu giải thích đều không giải thích được.

"Không sao đâu, không sao." Lạc Dịch Bắc bị giọng nói nghẹn ngào của cô làm cho trong lòng rối bời, ôm lấy cô dịu dàng dỗ dành.

"Lạc Dịch Bắc, chuyện này không phải là tôi làm, tôi thật sự không có, anh có tin tôi không?" Tay của Phương Tri Hạ nắm chặt quần áo của anh, giống như nắm lấy một cọng cỏ cứu mạng duy nhất vậy, đôi mắt nhìn anh lấp lánh nước mắt.

"Tin, chỉ cần là em nói, tôi đều tin, đừng khóc." Tay của Lạc Dịch Bắc vội vàng lau nước mắt đọng ở khóe mắt của cô, động tác mang theo dịu dàng cả bản thân cũng không nhận ra.

Phương Tri Hạ nằm trong lòng anh, khóc như đứa trẻ đã chịu ải ức.

Lạc Dịch không đổi sắc mặt nhìn anh ta như thế, chân mày nhíu lại.

Tô Nhiễm từ trong hoa viên từng bước từng bước đi đến, cách đó không xa không đổi sắc mặt nhìn cảnh này, trong lòng có thứ gì đó, dùng một tiếng, rơi vào tận đáy vực.

Tâm trạng của Phương Tri Hạ có hơi không ổn định, cô tuy sống từ trước đến giờ vốn không vô tư như thế, nhưng ít ra chưa từng chịu ải ức quá lớn như vậy.

Điều cô uất ức nhất là, cô ngay cả lý do phản bác cho bản thân đều không nói ra được!

Lạc Dịch Bắc luôn ra sức an ủi cô, chờ đến lúc tâm trạng của cô có hơi bình ổn, kéo cô đứng dậy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 443: Lăn nữa gặp rắc rối (5)

Giúp Phương Tri Hạ sửa lại quần áo, ánh mắt của anh chuyển sang Lạc Dịch, "Có ấy đều đã nói không phải cô ấy làm, vừa này ông cố chắc nghe thấy rồi?"

Giọng điệu của anh rất thẳng thắn, cảm giác ấy, giống như là đang nói, cô ấy nói không phải là không phải, các người không nghe thấy à?

Lạc Dịch khẽ híp mắt lại, chỉ không đổi sắc mặt nhìn chăm chăm anh, cũng không nói gì.

Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc kiên định nhìn ông ta, lại nói, "Cháu tin không liên quan gì đến cô ấy, nếu như là cô ấy làm, cô ấy nhất định sẽ thừa nhận!"

"Cháu chắc chắn đến như vậy?" Lạc Dịch khẽ nhướn mày, không tin câu nói kia của anh cho lắm.

"Cháu hiểu cô ấy hơn ông, người cháu đưa đi trước." Lạc Dịch Bắc buông một câu, bế Phương Tri Hạ đi về hướng biệt thự của mình.

Anh giống như có hơi lo lắng cho vết thương của cô, bỏ đi rất nhanh, Tô Nhiễm vẫn còn ở đó, anh giống như căn bản không nhìn thấy cô ta vậy, thậm chí ngay cả đi qua cô, anh cũng không nhìn lấy một cái.

Tầm nhìn của Lạc Dịch không đổi sắc mặt nhìn theo bóng dáng đi chuyển của Lạc Dịch Bắc, nhìn bóng lưng của hai người trong hoa viên dần dần mất hút, chân mày nhíu lại.

Nó có phải là đang che giấu người trong nhà một vài thứ?

"Ông cố!" Tô Nhiễm cung kính gọi ông một tiếng, doan trang đi đến, ngồi xuống cùng với ông ta.

"Cô bé của Tô gia, đã lâu Không nhìn thấy cháu, đứng rồi, em gái của cháu như thế nào rồi?" Lạc Dịch định thần lại, cùng với cô ta nói chuyện thường ngày.

...

Phương Tri Hạ hai hôm nay vào thời kỳ đặc biệt, trong người vốn dĩ là rất không thoải mái.

Lúc được Lạc Dịch Bắc từ chỗ Lạc Dịch đưa về phòng, sắc mặt trắng nhợt giống như xác chết vậy, cả người đều đã mềm nhũn.

Lạc Dịch Bắc bình thường đã quen với cô mồm miệng sắc nhọn, hoạt bát đến ở một mình cũng có thể vui vẻ, lại nhìn cô bây giờ, lồng ngực đau nhói đến giống như là những gậy kia đang đánh lên người mình vậy.

Đặt cô lên giường, nghĩ đến cô hai lần đã qua, hai lần đều gây ra chuyện lớn như thế, Lạc Dịch Bắc quả quyết quyết định, "Lần sau đừng một mình đến chỗ ông cố."

Phương Tri Hạ căn bản hôm nay không chuẩn bị đến, kết cục đã bị Harry đưa đi, kỳ thực có chút uất ức, nhưng lại không giải thích.

Lạc Dịch Bắc quay lưng sang người của cô, lấy thuốc ra từ trong hộp thuốc, làm tư thế muốn kiểm tra vết thương cho cô.

Chỗ bị thương của Phương Tri Hạ là phần móng, nhìn anh muốn lật váy lên, sắc mặt có hơi lúng túng, tay hoảng loạn định ngăn cản anh, "Đừng, tôi làm một mình là được."

Lạc Dịch Bắc ngăn ra, chân mày nhíu lại.

Ánh mắt lướt qua trên mặt cô, anh bình thản chăm bẳm, "Phương tiểu thư, đây là em đang ngại sao?"

Ngữ điệu của anh kì lạ, đều là đang làm khó cô.

Anh nói không dễ nghe cho lắm, nhưng nghĩ lại thì lời này vốn không sai.

Đều đã kết hôn rồi, cô còn gài mồm cái gì chứ.

Ngoan ngoãn nằm ở trên giường, Phương Tri Hạ để mặc anh.

Lạc Dịch Bắc vén váy của cô lên, thoáng nhìn thấy một mảng sưng đỏ chói mắt trên làn da trắng ngần, ánh mắt có hơi đau nhói,"Đau không?"

"Vẫn ổn." Phương Tri Hạ nằm ở trên gối, viên mắt có hơi nóng ướt.

Thật ra đây không phải là điều quan trọng, cô chỉ cảm thấy vô cùng ấm ức.

Lạc Dịch Bắc dùng tấm bông lấy thuốc, cẩn thận từng chút một vừa giúp cô bôi thuốc, vừa nói chuyện với cô, "Lúc ấy chỉ có một mình em ở đó?"

"Ừ". Phương Trì Hạ mơ hồ trả lời anh.

Động tác tay của Lạc Dịch Bắc chợt dừng lại, chân mày nhíu lại.

Thứ đầu tiên anh nghĩ đến là, liệu có phải là người hầu không cẩn thận đi vào làm vỡ, sợ không đền nổi, nên mới đổ lên người của cô.

Nhưng mà, thế nào cũng phải có chứng cứ.

Anh không có chứng cứ chỉ ra bất kỳ người hầu nào.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 444: Lăn nữa gặp rắc rối (6)

Lạc Dịch Bắc lúc ấy căn bản không ở đó, cũng không biết đã xảy ra chuyện gì, không có bất kỳ kết luận gì.

Nhưng mà, bất kể như thế nào, chỉ cần Phương Trì Hạ nói có không làm, anh sẽ tin!

Với tính cách của cô, nếu như không phải thật sự đã chịu ám ức đặc biệt lớn, vừa nãy cô sẽ không dễ lộ mặt yếu đuối như thế trước mặt anh.

"Con người của ông có, tuy rằng bề ngoài trông bảo thủ, nghiêm nghị, lại hà khắc, nhưng thật ra không khó gần, ông ấy chỉ là không hiểu tính cách của em mới có nhận định như lúc nãy, đừng nghĩ nhiều." Lạc Dịch Bắc vừa giúp cô bôi thuốc, vừa thử an ủi cô.

"Không sao." Kỳ thực trong lòng Phương Trì Hạ chuyện gì cũng không biết, suy cho cùng mới gặp nhau hai lần, và lại cô cũng không có chứng cứ chứng minh mình trong sạch, cô có thể oán trách gì chứ?

Tâm trạng lúc đó của Lạc Dịch, cô cũng có thể hiểu.

"Được rồi, thu xếp một chút, tôi đưa em về." Lạc Dịch Bắc giúp cô sửa lại váy, dọn dẹp hộp thuốc, dịu cô đứng dậy.

Phương Trì Hạ đều đã bị thương thành thế này, những khi không thuận tiện ở Lạc gia rất nhiều, Lạc Dịch Bắc tuy rất hi vọng cô sống tại đây, nhưng mà tình hình này ở lại không thích hợp.

Sau lưng Phương Trì Hạ từ sống lưng trở xuống hoàn toàn tê dại, đi đứng lưng cũng không thể thẳng, lão đạo xiêu vẹo, đi lại khó khăn.

Lạc Dịch Bắc không nhìn tiếp được, định trực tiếp bế cô đi xuống, tay mới vừa đưa qua, lại bị Phương Trì Hạ lạnh nhạt đẩy ra, "Đỡ tôi."

Dưới lầu còn có nhiều người hầu như thế, bị anh bế qua bế lại còn ra cái gì?

Lạc Dịch Bắc biết cô ngại ngùng, bất lực, chỉ có thể ở bên cạnh cùng cô.

Lúc hai người đi xuống lầu, vợ chồng Sa Chức Tinh và Lạc Hi Thần đã trở về rồi, Tô Nhiễm cũng đã đến.

Nhìn thấy Phương Trì Hạ ở đây, Sa Chức Tinh lặng đi một lúc.

Lại nhìn dáng đi của cô, chân mày đều đã nhíu lại.

"Sao thế?"

Phương Trì Hạ ngẩng đầu, cũng không nói gì về Lạc Dịch, chỉ là bình thản nói, "Phu nhân, Tôi không sao."

Ánh mắt của Sa Chức Tinh chuyển sang Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc cảm thấy loại chuyện này không có gì đáng nói, và lại cũng không biết Sa Chức Tinh nghe xong có thái độ gì, ngậm miệng lại, cũng lựa chọn không nói gì cả.

Sa Chức Tinh khó hiểu nhìn anh một cái, cười bình thản với Phương Trì Hạ, "Qua đây cùng ngồi chơi đi!"

"Không cần ạ, phu nhân. Tôi phải về rồi!" Phương Trì Hạ lễ phép ra hiệu với bà.

Sa Chức Tinh đánh vậy, không nói gì thêm nữa.

Phương Trì Hạ tiếp tục đi ra ngoài, đến trước cửa, lúc sắp đi ra ngoài, không nhịn được nhìn về phòng khách một cái.

Phòng khách rất nhiều người, vợ chồng Sa Chức Tinh Lạc Hi Thần, vợ chồng Lạc Dung Tử, Lạc Ân Kỳ đều ở đấy.

Tô Nhiễm rõ ràng là rất thân thiết với mỗi người trong nhà này, lúc ngồi với mọi người, nói cười rất thoải mái.

Cánh mọi người ngồi cùng nhau vô cùng hòa hợp, giống hệt người trong nhà thật sự vậy.

Phương Trì Hạ lặng lẽ nhìn cảnh này, ánh mắt hơi thất thần.

Tô Nhiễm dường như chú ý đến tầm nhìn của cô, khóe mắt liếc sang, thân nhiên nhìn chỗ cô một cái, khóe miệng cong lên, đứng dậy tiếp tục pha trà cho từng người của Lạc gia.

Phương Trì Hạ định thần lại, đi ra ngoài biệt thự.

Lạc Dịch Bắc cũng không quan tâm Tô Nhiễm còn ở Lạc gia hay không, sau khi tiễn Phương Trì Hạ rời khỏi, cũng rời khỏi theo, chính là không có ý định trở về.

Xe chạy chậm chậm trên đường, lúc đi được một nửa, Lạc Dịch Bắc suy nghĩ một lúc, anh quẹo mạnh đầu xe, chờ Phương Trì Hạ đi về chung cư nhỏ của cô.

"Mấy ngày này chúng ta sẽ đến chỗ em ở!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 445: Ngoan, gọi ông xã (1)

Phuong Tri Hạ không hiểu tại sao anh đột nhiên có quyết định này, nhưng trong lòng cô vui mừng.

Sao với nhà của anh và cô, cô thật ra thích ở chỗ của mình hơn.

Tuy có nhỏ, nhưng ít ra chỗ đó hoàn toàn tự tại, và lại cũng không cần quan tâm bị ai làm phiền.

Phuong Tri Hạ đã bị thương, đi lại rất khó khăn, lúc ở Lạc gia, vì để tránh quan hệ của hai người bị lộ, cô còn khách sáo một chút với Lạc Dịch Bắc.

Trở về nhà của mình, cô không quan tâm nhiều đến thế.

"Lạc Dịch Bắc, anh chuyển điện thoại cho tôi một chút có được không, ở cái bàn bên cạnh." Ngồi xuống trên xô-pha, Ánh mắt của cô chuyển sang người đàn ông cùng đi vào.

"Gọi ông xã." Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu trả lời cô một câu.

Phuong Tri Hạ bị anh làm cho ghen một chút, nhưng lại không khó chịu, "Ông xã."

Lạc Dịch Bắc trước sự ngoan ngoãn của cô vẫn được tính là hài lòng, bản thân chuyện này cũng rất nhỏ, lấy điện thoại trên bàn chuyển sang cho cô.

Nào ngờ cách hai phút, giọng nói của Phuong Tri Hạ lần nữa vang lên, "Ông xã, tôi hơi khát nước."

"Ông xã, anh chuyển giáo án cho tôi một chút."

"Ông xã, tôi muốn đi nhà vệ sinh một chút."

Hai người kết hôn đến nay, dường như đều là Lạc Dịch Bắc sai khiến cô làm việc, một buổi sáng báo cô chạy từ Thành Nam đến Thành Bắc, lại từ Thành Bắc đến Thành Đông Thành Tây, cũng không chê làm khổ.

Bây giờ cuối cùng tới phiên Phuong Tri Hạ có cơ hội cũng sai khiến anh như vậy một lần, trong lòng cô quả thật rất sáng khoái.

Nhìn thấy Lạc Dịch Bắc chạy vào chạy ra, cô có một loại khoái cảm trả thù.

Lạc Dịch Bắc hôm nay tính khí cũng rất tốt, bị cô giầy vò như vậy, lại có thể không nổi giận.

Anh như thế, khiến Phuong Tri Hạ có hơi ngạc nhiên.

"Lạc Dịch Bắc, tôi muốn thay đồ mặc trong nhà, anh giúp tôi lấy một chút!" Phuong Tri Hạ thản nhiên nhìn anh một cái, trước khi tính khí của anh sắp bộc phát, yêu cầu lần nữa.

Lạc Dịch Bắc liếc cô một cái, sau đó bình thản trả lời một câu, "Tôi không phiền nếu nhân tiện giúp em thay luôn đồ."

Phuong Tri Hạ trước lời nói của anh có hơi cạn lời, nhưng mà cũng không giả mồm với anh, "Được, anh giúp tôi."

Lạc Dịch Bắc từ trong tủ áo giúp cô chọn một chiếc váy bằng vải bông, đi đến cạnh cô, vừa chuẩn bị thay cho cô, Phuong Tri Hạ thỉnh linh buông 1 câu, "Tôi muốn nhân tiện đi tắm."

"Được." Loại chuyện này Lạc Dịch Bắc ngược lại rất vui vẻ giúp đỡ, bế cô lên đi về hướng phòng tắm.

Phuong Tri Hạ ngược lại không khó chịu, cô cũng đã bị thương thành thế này rồi, cô không tin đối mặt với cô thế này, anh còn có thể làm ra chuyện gì.

Lạc Dịch Bắc bế cô đi vào nhà tắm, ngón chân đóng cửa phòng lại, đặt cô vào trong bồn nước, bắt đầu tắm giúp cô như với búp bê.

Lúc anh đi vào rất hào hứng, nhưng mà, khi thật sự làm, mới phát hiện bản thân hoàn toàn tự chuốc lấy buồn bực.

Phuong Tri Hạ đều đã bị thương thành như thế, không thể làm thì thôi đi, chạm cũng không chạm được, anh không phải là đang tự mang lấy cái đắng sao?

Lần tắm này, lúc tắm xong bế Phuong Tri Hạ đi ra ngoài, mồ hôi trên trán của Lạc Dịch Bắc cũng toát ra một lớp.

Phuong Tri Hạ không đổi sắc mặt nhìn dáng vẻ này của anh, trong lòng đều hiểu cả, nhưng cái gì cũng không nói.

Lạc Dịch Bắc hôm nay cả ngày đều có hơi chịu khổ, giúp cô tắm rửa vẫn không phải là chuyện khó khăn nhất, khó khăn nhất là buổi tối hai người ngủ cùng.

Phuong Tri Hạ có lẽ là đau đến có hơi không ngủ được, cơ thể cứ xoay qua xoay lại, người cô lại dựa vào trong lòng anh, mỗi lần cô chuyển động một chút, lại cọ sát vào ngực của Lạc Dịch Bắc một chút.

Lạc Dịch Bắc từ sau khi kết hôn với cô, trong cuộc sống hôn nhân, anh chưa từng làm bản thân uất ức, nào có thể chịu nổi cô cọ qua cọ lại như vậy?

Phuong Tri Hạ vừa động dậy, anh lại bắt đầu khó chịu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 446: Ngoan, gọi ông xã (2)

Giấc ngủ của Phuong Tri Hạ rất nông, lúc này căn bản ngủ không được.

Hình như cô cũng có cảm giác được anh khác thường, thân thể cứng đờ, sau đó liền bất động.

Lúc ngẩng đầu lên đã đụng phải ánh mắt của Lạc Dịch Bắc.

Không biết anh đã mờ mắt từ khi nào, mắt đen thâm thụy như là bầu trời đêm ở biển lớn cuộn cuộn, sóng ngầm trong mắt bắt đầu khởi động.

Phuong Tri Hạ ngỡ ngàng nhìn anh, sững sờ vài giây, đầu có chút trống rỗng.

“Không phải em có ý.”

Cô biết ánh mắt của anh đại biểu cho cái gì, cô có thể cảm nhận được nhiệt độ nóng ấm từ cơ thể anh.

Lúc này Lạc Dịch Bắc đã khó nóng đến khó chịu nhưng cố tình lại không thể giống ngày thường động tay động chân với cô.

Nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, anh bỗng nhiên nói một câu: “Nếu không, chúng ta thử xem?”

Phuong Tri Hạ ngẩn ra, sững sờ một lúc lâu giống như không thể tin lời anh nói.

Cô đã bị thương thành như vậy, thử như thế nào?

“Đổi phương thức khác?” Ánh mắt của Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn ung dung nhìn về phía cô, có ý riêng.

Phuong Tri Hạ kinh ngạc nhìn anh, trên mặt nhàn nhạt đó ửng, ánh mắt xấu hổ dòi dòi, mặt nóng đến lợi hại.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô nửa ngày không phản ứng, cảm thấy mình chỉ tự tìm mất mặt.

“Đi ngủ sớm một chút đi!” Anh cũng không có kiên trì, ném xuống một câu liền muốn tiếp tục đi vào giấc ngủ, ánh mắt Phương Trì Hạ bỗng nhiên nhìn lại đây.

“Không muốn ngủ sao?” Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn dung nhìn cô, ánh mắt còn có chút chờ mong.

“Anh nghĩ nhiều rồi.” Phương Trì Hạ trừng anh một cái, nói ra ý kiến riêng: “Nếu không thì để em ngủ sớm pha đi!”

Tách ra ngủ là cách tốt nhất để giảm bớt tình huống trước mắt của anh.

Xốc lên chân muốn rời khỏi giường, cô tay lại bị Lạc Dịch Bắc nắm lấy.

“Chia cái gì mà chia? Em ngủ đi!” Ân cô về vị trí của mình, Lạc Dịch Bắc thấp giọng rống cô một câu, nhẹ khép lại đôi mắt.

Phương Trì Hạ nhìn chăm chăm anh một hồi lâu, thấy anh không tiếp tục ý tưởng hồi này mới an tâm dựa vào trong ngực anh.

Cô không ngủ ngay, chủ yếu là vì cô không ngủ được nữa.

Cô nhìn chăm chăm một bên mặt anh, suy nghĩ việc hôm nay ở Lạc gia và những lời nói sau đó của Lạc Dịch Bắc.

Ở Lạc gia, Phương Trì Hạ đã từng cho rằng chỉ có Tiểu Tà mới ủng hộ cô, cô không nghĩ tới khi thật sự xảy ra chuyện thì Lạc Dịch Bắc cũng kiên định đứng bên cạnh cô.

Lạc Dịch Bắc nhắm mắt lại, sau khi cô an phận hơn thì anh cũng dễ dàng chìm vào giấc ngủ.

Lúc sắp ngủ say thì cô bỗng bị ôm lấy, tiếp theo đôi môi lạnh lại cảm nhận được sự tiếp xúc ấm áp.

Lạc Dịch Bắc gạt mình, đôi mắt đang nhắm lại bỗng nhiên mở to.

Phương Trì Hạ đang hôn anh.

Cánh tay ôm anh, môi dán lên môi anh, chuẩn chuẩn lướt nước in một nụ hôn rồi muốn rút lui, khi chạm phải đôi mắt anh thì cô có chút kinh ngạc, sau đó lại như không có việc gì mà rời đi.

“Em chỉ là.....” Muốn nói cái gì đó nhưng vừa mở miệng đã bị Lạc Dịch Bắc ngắt lời: “Kim lòng không được?”

Phương Trì Hạ bị lời anh nói làm cho nghẹn họng, ngo ngẩn nhìn anh, đến một lúc sau cũng không nói được lời nào.

“Thật ra em có thể tiếp tục kim lòng không được?” Ánh mắt Lạc Dịch Bắc thân nhiên quét qua mặt cô, lòng bàn tay ái muội mà vỗ về chơi đùa chỗ bị cô cắn ở trên cổ, cảm giác treu chọc cực hạn.

“Anh đã suy nghĩ nhiều rồi. Đã khuya, nên ngủ.” Phương Trì Hà liếc mắt nhìn anh một, xoay người qua một bên.

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn cô, nhìn chăm chăm bóng dáng của cô một hồi lâu, dù bận vẫn ung dung mà cong cong môi: “Thật ra anh không ngại.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 447: Lại bị cô treu đùa lần nữa

Phương Trì Hạ hết nói nói, khỏe môi gạt gạt một cái, không thêm đề ý đến lời anh nói.

“Không phải sao?” Phía sau, giọng của Lạc Dịch Bắc lại vang lên lần nữa, lời nói mang theo sự chế nhạo nhàn nhạt.

Đêm nay Phương Trì Hạ đã bị anh treu đùa nhiều lần, từ trước đến nay lúc Lạc Dịch Bắc nói chuyện đều không biết xấu hổ.

Thật ra lúc này trong lòng cô rất xấu hổ nhưng lại không muốn để lộ sự xấu hổ ngược ngừng của mình trước mặt anh.

Thân thể cứng đờ quay lưng về phía anh, bỗng nhiên cô quay lại nhìn về phía anh, hai tay ôm cổ anh, dán người lên người anh, đầu ngón tay chạm rãi vỗ về theo hình dáng khuôn mặt anh rồi chậm rãi đi xuống.

Lướt qua cần cổ thon dài đến hầu kết cô nhẹ nhàng vuốt ve treu đùa.

Động tác của cô rất thông thả nhưng lại làm hầu kết của anh căng cứng.

Phương Trì Hạ bình tĩnh quan sát phản ứng của anh, khuôn mặt tỉnh táo tiến lại gần, khẽ nói một câu bên tai anh: “Em vừa định nói chính là, em chỉ là muốn rồi.....”

Lạc Dịch Bắc ngẩn ra, ánh mắt cứng đờ nhìn về phía kia, có chút không thể tin nổi lời cô nói.

“Thật sự?” Vòng tay ôm lấy cổ hơi căng thẳng, Lạc Dịch Bắc làm bộ muốn đề cô xuống dưới người, Phương Trì Hạ bỗng nhiên chịu đau rên nhẹ một tiếng: “Nhẹ chút!”

Hai chữ này như gió nước lạnh, mạnh mẽ dội tắt ngọn lửa mà anh mới nhen nhóm lên.

Thời kì đặc biệt cộng thêm bị thương, anh có thể làm cái gì với cô đây?

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc nặng nề quét nhìn cô một cái, vẻ mặt như đang chịu thiệt thòi.

“Già!” Phương Trì Hạ bình tĩnh quan sát phản ứng của anh, trước khi anh đổi sắc mặt liền cuộn kín chân trốn ra thật xa.

Sắc mặt Lạc Dịch Bắc trầm xuống, ánh mắt sắc bén nhìn về phía cô.

Cô thể mà lại dám treu đùa anh?

Bàn tay duỗi qua muốn tóm cô lại, sắc mặt Phương Trì Hạ biến đổi, hoảng sợ muốn lui ra sau lại không đề ý mình đang ở mép giường, thân thể mất khống chế ngã xuống khỏi giường.

“Lạc Dịch Bắc!” Phương Trì Hạ hoảng sợ hô to, sợ chạm vào miệng vết thương, tay lung tung muốn bắt lấy cái gì đó, trong lúc hỗn loạn có một bàn tay dài duỗi ra trước mặt cô, một tay nhẹ nhàng che chở cái mông đang bị thương của cô, sau đó liền có một tiếng vang lớn của vật nặng bị rơi xuống đất ——

Sự việc diễn ra quá nhanh, trong phòng tối om, hiện trường một mảnh hỗn loạn.

Phương Trì Hạ cũng không kịp phản ứng lại đã xảy ra việc gì, lúc lấy lại tinh thần thì Lạc Dịch Bắc đã nằm trên người cô.

Phương Trì Hạ gối đầu lên tay anh, chỗ bị thương đã được bàn tay của anh che chở nên cũng không đụng phải.

Một loạt động tác của anh diễn ra rất nhanh, nhanh đến mức Phương Trì Hạ không nhìn rõ rốt cuộc đã xảy ra việc gì.

Ngó ngẩn nhìn chăm chăm gương mặt anh gần trong gang tấc một hồi lâu, cô hơi hơi có chút kinh ngạc.

Lạc Dịch Bắc đỡ cô ngồi dậy, mặt không đổi sắc mà nói: “Cho nên, lần sau đừng đùa giỡn ông xã! Nếu không, đây là hậu quả!”

Phương Trì Hạ bị lời anh nói làm cho nghẹn lại, không cãi lại mà còn thuận thế vuốt đuôi nói: “Đã biết.”

Lạc Dịch Bắc lười nhác liếc cô một cái, chặn ngang bế cô lên một lần nữa thả xuống giường lớn.

Hai người trải qua một phen lăn lộn như vậy thì trời đã rạng sáng.

Thật ra Phương Trì Hạ đã rất mệt, biết Lạc Dịch Bắc sẽ không làm cái gì nên sau khi lên giường cô đã ngủ mất.

.....

Phương Trì Hạ không phải dạng con gái yếu đuối nhu nhược, Lạc Dịch Bắc lại dùng loại thuốc tốt nhất để bôi cho cô, sau khi nghỉ ngơi ba bốn ngày thì vết thương đã tốt hơn rất nhiều.

Lạc Dịch Bắc thừa dịp mấy ngày nay đang rảnh rỗi trở về Lạc gia điều tra việc rắc rối lần trước mà Trì Hạ gặp phải.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 448: Ở bên ngoài nuôi tình nhân

Anh tìm tất cả những người hầu ngày đó từng xuất hiện gần chỗ Lão thái gia, nhưng người hầu lại nhất trí nói là Phương Trì Hạ.

Cũng không ai có thể nói là nhìn thấy cô làm nhưng mọi người chỉ nhìn thấy một mình cô đi vào biệt thự của Lạc Dịch.

Cái này cũng chẳng có gì khác nhau, tội trạng của Phương Trì Hạ vẫn chưa được xóa bỏ.

Lạc Dịch Bắc thăm vấn một đồng lõa người của Lạc gia nhưng cũng không có kết quả gì, lúc anh đang cau mày thì Tô Nhiễm bất thành linh nói một câu “Có thể là động vật nhỏ nhà ai nuôi nhảy nhót lăn lộn hay không?”

Lạc Dịch Bắc ngăn ra, ngẩng đầu nhìn cô ta một cái, lông mày nói lỏng hơn một chút.

Thật ra anh cũng đã nghĩ tới vấn đề này, anh nghĩ nhờ là người hầu hoặc chó nhỏ mèo nhỏ làm vỡ bình hoa.

Nhưng mặc kệ như thế nào, Phương Trì Hạ nói không làm thì anh vẫn tin tưởng cô không hề nói dối!

Không tiếp tục nghĩ việc này, Lạc Dịch Bắc lấy điện thoại gọi cho trợ lý: “Giúp tôi điều tra xem gần đây có buổi đấu giá nào hay không.”

Anh nói chuyện luôn rất ngắn gọn, chỉ nói một câu liền cúp điện thoại.

Tô Nhiễm vừa lúc ngồi bên cạnh anh, tâm tư lại nhay bên, bình tĩnh nghe anh nói xong liền hỏi thử: “Chuẩn bị mua bình hoa bồi thường cho Thái gia gia sao?”

Lạc Dịch Bắc chỉ thản nhiên nhìn cô ta một cái, cũng không trực tiếp trả lời.

Thật ra anh muốn mua để Phương Trì Hạ mang đến nhận lỗi với Lạc Dịch.

Tính khí của Lạc Dịch có chút nóng nảy, khi tức giận dễ phát hỏa rất lớn nhưng Lạc Dịch Bắc hiểu tính cách của ông, tính tình thẳng, cũng không có khả năng thật sự so đo với đám trẻ.

Dù không phải Phương Trì Hạ làm, nhưng đưa một phần quà tặng để mối quan hệ của hai người bớt căng thẳng cũng là cái lợi.

“Em ngồi đi, anh đi trước!” Lấy áo khoác rồi đứng lên, Lạc Dịch Bắc lập tức đi xuống dưới lầu.

Từ ngày anh đi khỏi nơi này thì Tô Nhiễm vẫn luôn ở đây.

Lạc Dịch Bắc cũng không coi cô là người ngoài, cũng không có ý tứ ở lại tiếp đãi, thậm chí mấy ngày nay còn chưa từng về nhà.

Tô Nhiễm đứng ở đầu cầu thang, lẳng lặng nhìn bóng dáng anh đi xa, đôi mắt nhẹ rũ xuống giấu đi sự âm thầm.

Cô ta không hề biết sau khi Lạc Dịch Bắc kết hôn với Phương Trì Hạ, trên cơ bản liền không về Lạc gia nữa, cho dù có về Lạc gia thì cũng sẽ không ở lại mà chạy về với Phương Trì Hạ ở nhà của hai người.

Anh như vậy khiến người của Lạc gia nhìn ra sự bất thường nhưng lại không nghĩ đến phương diện đã kết hôn.

Lạc Ân Kỳ nhìn chằm chằm bóng dáng anh rời đi một hồi lâu, thành linh nói với Lạc Hi Thần bên cạnh một câu: “Có phải Dịch Bắc bao nuôi tình nhân ở bên ngoài hay không?”

“Việc này cũng rất bình thường!” Lạc Hi Thần thản nhiên liếc mắt nhìn ông một cái đối, không phản ứng lại lời ông nói.

Tâm tuổi này khí huyết phương cương, nếu không có nhu cầu về phương diện kia thì có chút không được bình thường?

Ông không giống Lạc Ân Kỳ, ông sẽ không can thiệp vào việc của Lạc Dịch Bắc, ông tin tưởng Lạc Dịch Bắc luôn làm việc đúng chừng mực!

Trần Lạc Ân Kỳ nổi gân xanh, rất bất mãn với câu trả lời này nhưng cũng không nói thêm cái gì.

Ông cũng không yêu cầu Lạc Dịch Bắc quá cao, chỉ cần người cuối cùng mà anh cưới đúng với ước nguyện của ông là được!

Vốn dĩ Lạc Dịch Bắc đi ra khỏi Lạc gia liền muốn về với Phương Trì Hạ nhưng đi được nửa đường lại chợt nghĩ đến cái gì, anh dừng lại ở ven đường lấy điện thoại gọi cho cô.

Điện thoại vừa thông thì anh liền nói với cô một câu: “Có phải em còn ngy anh cái gì đó đúng không?”

Phương Trì Hạ giật mình, không kịp phản ứng lại lời anh nói.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tài miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tài miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 449: Không lớn không nhỏ rất vừa vặn

“Không nhớ rõ.” Phương Trì Hạ nhất thời không nhớ rõ điều anh nói là cái gì.

“Không sao, buổi tối anh sẽ tự mình nhắc nhở anh! Đi ăn cơm trước đã!” Khóe môi Lạc Dịch Bắc khẽ cong lên, tiếp theo lại bỏ thêm một câu: “Anh thích em mặc bộ váy màu lam kia.”

“Bộ nào?” Phương Trì Hạ ngăn ra, cô có rất nhiều lễ phục màu lam.

“Bộ lần trước đi Dạ Sắc.” Lạc Dịch Bắc tạm dừng một chút rồi bổ sung thêm “Thật ra đừng mặc đồ màu đen là được.”

Trong mắt Lạc Dịch Bắc chỉ chia ra hai loại quần áo, mặc đi ra ngoài và mặc cho anh xem

Mặc cho anh xem thì kiểu dáng hay phong cách gì cũng được nhưng đồ mặc đi ra ngoài thì không được quá thiếu vải.

“Đã biết, em lập tức ra cửa.” Phương Trì Hạ hết nói nổi, đầu ngón tay nhanh chóng ấn nút ngắt kết nối.

Cô không giống những cô gái khác, chuẩn bị cả nửa ngày cũng không thể ra cửa.

Cô lên lầu thay quần áo rồi đi xuống tổng cộng chỉ tốn thời gian vài phút.

Trời sinh đã có khuôn mặt xinh đẹp, không cần trang điểm cũng có vẻ đẹp động lòng người, tóc của cô cũng không cố tình vấn lên, tùy ý xõa rối tung hoặc là buộc một cái đuôi ngựa là xong.

Lạc Dịch Bắc định trực tiếp đến nhà hàng chờ cô nhưng nghĩ lại trước cửa biệt thự nhà mình cũng không dễ đón xe, vẫn là chạy xe về trước cửa nhà.

Cô kéo cửa xe ngồi lên trên, vừa mới chuẩn bị chờ cô đến Dạ Sắc thì trợ lý đã gọi điện thoại tới.

“Bắc thiếu gia, đã điều tra được thông tin của hội đấu giá, tối nay lúc 8 giờ, chúng ta sẽ đến đó sao?”

Lạc Dịch Bắc ngăn ra, nhìn thời gian thấy cũng đã sắp tới giờ.

“Tôi đã biết.” Sau khi anh cúp điện thoại, ánh mắt chuyển hướng về phía Phương Trì Hạ đang ngồi bên cạnh: “Lát nữa đi cùng anh tham dự hội đấu giá.”

“Được.” Trước kia Phương Trì Hạ sẽ có thói quen hỏi rõ ràng bán đấu giá cái gì, ở đâu?

Nhưng sau khi bị Lạc Dịch Bắc lờ quá nhiều lần, hiện tại ngay cả hỏi cô cũng thấy lười.

“Đi ăn tối trước đã.” Lạc Dịch Bắc định chờ cô đến Dạ Sắc nhưng thời gian không còn kịp, chỉ có thể tìm một nhà hàng gần đây để giải quyết.

Hình như Phương Trì Hạ cũng đoán ra thời gian gấp gáp, nói anh dừng xe rồi tự mình xuống tiệm bánh ngọt kiểu Âu gần đó, mua hai cái bánh mì kèm thêm hai phần đồ uống: “Nha, lúc em gấp gáp thì đều ăn như vậy.”

Lạc Dịch Bắc ngăn ra, nhìn chăm chăm đồ vật trong tay cô một hồi lâu, ngượng ngùng nhận lấy.

Ánh mắt thoáng nhìn qua cô, anh từ từ nói một câu: “Cho nên em mới giống sân bay như thế.”

Tay đang cầm đồ của Phương Trì Hạ cứng đờ, rất muốn cầm đồ vật đập lên mặt anh.

Sân bay chỗ nào?

“Chỉ là anh thích.” Ánh mắt Lạc Dịch Bắc quét qua người cô vài lần, từ từ nói thêm một câu: “Không lớn không nhỏ rất vừa vặn.”

“Ăn hay không?” Trên mặt Phương Trì Hạ đỏ lên, không được tự nhiên mà đẩy đồ ăn lên người anh, nghiêng đầu xấu hổ nhìn ra ngoài cửa sổ.

“Đương nhiên ăn.” Lạc Dịch Bắc nhận đồ trong tay cô, mở ra liền ăn.

Hai người tùy tiện ăn chút đồ ăn, sau đó liền lái xe tới hội đấu giá mà trợ lý đã nói.

Lạc Dịch Bắc muốn mua bình hoa, bình hoa của Lạc Dịch rất quý giá, anh không có cách nào bồi thường nhưng tặng một chiếc cũng có giá trị bất phàm như vậy, lão gia từ hân sẽ vui vẻ chút.

Sau khi Lạc Dịch Bắc và Phương Trì Hạ tới nơi liền tùy tiện tìm vị trí ngồi xuống.

Mới vừa ngồi xuống liền thấy một bóng dáng quen thuộc xuất hiện ngay sau đó.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 450: Hai người đàn ông phân cao thấp

Khóc mất Phương Trì Hạ khẽ nhìn tình hình phía bên này, ánh mắt ngạc nhiên.

Cách có mấy mét bóng dáng cao lớn sau lưng cô đắm chìm về phía bên này, khuôn mặt đẹp trai như được điêu khắc, khí chất quý tộc, những người xung quanh giống như trở thành phông nền.

Phương Trì Hạ có chút ngoài ý muốn, nhìn chăm chăm đối phương một hồi lâu, vừa lúc muốn thu hồi tầm mắt thì người đó lại nhìn qua đây.

Phí Tư Nặc đứng cách xa mấy mét nhìn về phía cô, dù bận vẫn ung dung nhìn cô, đuôi lông mày nhẹ gợn lên.

Phương Trì Hạ nhẹ gật đầu với anh ta xem như chào hỏi, thu hồi tầm mắt, lực chú ý tập trung ở sân khấu đấu giá.

Đêm nay có rất nhiều đồ đấu giá, châu báu, đồ trang trí, thậm chí là kiếm cổ.

Mặc kệ loại nào đều là đồ vật có niên đại lâu đời, giá trị đồ vật chỉ nhìn vào niên đại mà quyết định.

Đặc biệt chính là một cái bình thời kì Victoria Anh quốc, đồ dùng hoàng gia, là một báu vật có cất chứa rất nhiều giá trị.

Vốn dĩ Lạc Dịch Bắc tới là muốn mua bình hoa, không có hứng thú với những đồ vật khác, đối với những đồ phía trước cũng không có biểu cảm và động tác gì.

Lúc bình hoa được đưa lên đang định ra giá đã có người giành trước giờ thè bài.

“Năm trăm triệu! Hiện tại đã có người ra giá năm trăm triệu, còn có ai cao hơn được sao?” Giọng người dẫn chương trình có chút hưng phấn.

Không có ra giá theo từng bước, trực tiếp nâng lên năm trăm triệu, giá cả như vậy đã áp đảo rất nhiều người.

Toàn trường yên tĩnh, không có chút tiếng động.

Lạc Dịch Bắc hơi nghiêng người, ánh mắt bình tĩnh nhìn về phía người đang ra giá, thoáng nhìn thấy khuôn mặt Phí Tư Nặc liền cau mày.

Anh ta cũng ở đây?

Hồ hấp trầm trầm, anh giờ thè bài trong tay lên 1 tỷ.

Thè bài sáng ngời, toàn trường chấn động một chút.

Bỏ ra 1 tỷ để mua một bình hoa, đáng giá sao?

“Cái này rất quan trọng sao?” Phương Trì Hạ không biết mục đích của anh là gì, lúc nhìn thấy như vậy trong lòng lộp bộp có chút khẩn trương, nhìn không được lời kéo anh.

Lạc Dịch Bắc không để ý đến, chỉ đem lực chú ý đặt lên sàn đấu giả.

“1 tỷ, có người ra giá cao hơn nữa sao?” Giọng nói của người dẫn chương trình càng phần chấn hơn, có chút hơi bén nhọn.

Khóe môi Phí Tư Nặc cong lên, lại một lần nữa giờ thẻ bài “1,5 tỷ!”

Ánh mắt Phương Trì Hạ cứng đờ, không thể tin được anh ta lại tiếp tục cạnh tranh.

Bỏ ra 1,5 tỷ để mua bình hoa, điên rồi!

Lạc Dịch Bắc hít lại mắt, bình tĩnh nhìn phía trước, lại lần nữa giờ thẻ bài lên: “2 tỷ.”

Toàn trường lại một lần nữa ồ lên.

Hai người ra giá như đang giằng co thách thức, ai cũng không chịu lùi bước, hiện trường như đang nổi lên một đợt sóng gió.

Mắt thấy giá cả sắp vượt mức 3 tỷ, Phương Trì Hạ bỗng nhiên đứng lên.

Ánh mắt đầu tiên là quét mắt liếc mọi người một cái, cuối cùng cô nhìn về phía Phí Tư Nặc: “Tiếp tục như vậy thì lần đấu giả này sẽ không kết thúc được, chúng ta đối phương thức để quyết định vật phẩm cuối cùng thuộc về ai thì sao?”

Phí Tư Nặc ung dung nhướng mày, bày ra dáng vẻ không sao cả.

“Phí thiếu am hiểu cái gì?” Lạc Dịch Bắc đứng lên, nói tiếp theo đề tài của Phương Trì Hạ.

“Đua xe thì sao?” Giọng Phí Tư Nặc rất thản nhiên.

Lạc Dịch Bắc gạt mình, giống như không nghĩ tới anh ta lại nói lần này, vẫn đồng ý: “Được.”

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 451: Thi đấu

"Rất tốt." Phí Tư Nặc rất thưởng thức sự dứt khoát của Lạc Dịch Bắc, đứng lên, gọi người chuẩn bị.

Lạc Dịch Bắc cũng đi ra ngoài.

Hôm nay Phí Tư Nặc lái Bloo Dhoun D, được xưng là chiếc ô tô nhanh nhất trên thế giới, thiết kế vì mục đích đua xe, ưu điểm lớn nhất là tốc độ.

Lạc Dịch Bắc tới tham gia đấu giá, không nghĩ đến chuyện sẽ đua xe nên chỉ đi một chiếc Lamborghini vận tốc bình thường.

Tốc độ xe hai người chênh lệch rất lớn.

Trận đấu hoàn toàn không công bằng.

Phương Trì Hạ đứng ở vạch xuất phát, nhìn chăm chăm hai chiếc ô tô, rồi quay sang nhìn hai người.

Xe bình thường đua với xe thể thao, quá điên cuồng!

"Cẩn thận một chút!" Lúc Lạc Dịch Bắc ngồi lên xe, Phương Trì Hạ nhắc nhở một câu.

Lạc Dịch Bắc hơi nghiêng mặt, liếc mắt nhìn Phương Trì Hạ, khóe môi cong lên nói "Được."

Được Phương Trì Hạ chú động quan tâm, tâm tình Lạc Dịch Bắc rất tốt, ai ngờ Phương Trì Hạ cũng nghiêng đầu nói với Phí Tư Nặc một câu "Anh cũng thế."

"Ừ." Phí Tư Nặc khóe môi giương lên, ung dung nhìn về phía Lạc Dịch Bắc.

Mặt Lạc Dịch Bắc cứng đờ, nhưng không nói gì.

"Bắt đầu đi!" Ánh mắt nhìn về phía trước, đội trọng tài điều khiển bắn một tiếng súng, chân giẫm mạnh, oanh một tiếng phóng ra xa.

Phương Trì Hạ đứng bên cạnh, nhìn chăm chăm xe hai người.

Xe Phí Tư Nặc chiếm ưu thế nhiều hơn, cách xa xe Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc vẫn đang tăng tốc, chiếc Lamborghini màu trắng như một trận gió rong ruổi trên đường, lưu lại một bóng trắng, tốc độ nhanh đến mức làm cho người nhìn hoa mắt chóng mặt.

Cự ly hai chiếc xe thu ngắn, dần dần gần nhau.

Chạy được một nửa, xe Lạc Dịch Bắc trong ánh mắt ngạc nhiên của Phương Trì Hạ bỗng nhiên bay khỏi mặt đất phóng ra xa!

Một loạt động tác, như hiệu ứng trên phim, được Lạc Dịch Bắc phát huy tác dụng vô cùng tốt.

Phương Trì Hạ rung động nhìn một màn này, khóe môi cong lên.

Trận đấu giữa hai người vẫn còn tiếp tục.

Đường đua hơi dài, yêu cầu là ba vòng xe.

Lần đầu tiên xe Lạc Dịch Bắc đi qua bên người Phương Trì Hạ đã gần như theo kịp xe Phí Tư Nặc.

Lần thứ hai xe hai người ngang nhau.

Lần thứ ba, lúc sắp đến đích, thì không biết một chiếc xe từ chỗ nào lao về phía Phí Tư Nặc.

Phí Tư Nặc theo phản xạ có điều kiện muốn lui về phía sau tránh, lại đụng phải xe Lạc Dịch Bắc.

Tốc độ xe hai người lại nhanh như vậy, lúc va chạm phát ra một tiếng vang lớn, hiện trường giống như chết lặng.

Xe hai người cũng dừng lại.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên nhìn một màn này, hướng về phía hai người chạy tới "Phí Tư Nặc!"

Xe Phí Tư Nặc cách cô gần hơn một chút, nên theo phản xạ có điều kiện chạy đến trước, cũng gọi tên anh ta.

Phuong Tri Hạ vừa la lên sau lưng đã có cảm giác cách đó không xa truyền đến sát khí.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bề Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 452: Ghen tuông nồng đậm

Đầu Phí Tư Nặc chảy máu, nhưng không bị thương nghiêm trọng lắm, chỉ hơi choáng váng.

"Anh không sao chứ?" Phuong Tri Hạ nhìn Phí Tư Nặc, quan sát phản ứng.

Một đoàn vệ sĩ cũng chạy tới.

"Thiếu gia, không sao chứ?"

Phí Tư Nặc lắc đầu, không để ý tới đám người kia, chỉ quay về phía Phuong Tri Hạ trấn an một câu "Anh không sao, không có việc gì đâu."

"Không có việc gì thì tốt rồi." Phuong Tri Hạ nhìn đám người sau lưng "Nơi này giao cho mọi người."

Phuong Tri Hạ nói một câu rồi quay người chạy về phía xe Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc không bị thương, lúc Phuong Tri Hạ chạy tới đã thấy Lạc Dịch Bắc ngồi trên xe, ánh mắt rất sắc bén.

Phuong Tri Hạ chịu không được ánh mắt Lạc Dịch Bắc sau lưng đỏ mở hỏi.

Đi đến trước xe Lạc Dịch Bắc, mở cửa xe, xoay người leo vào, sờ sờ trên người Lạc Dịch Bắc, không thấy vết thương nào, Phuong Tri Hạ thở phào một hơi.

"Anh có ổn không?" Thấy Lạc Dịch Bắc chỉ nhìn chăm chăm mình, Phuong Tri Hạ thử thăm dò hỏi.

Lạc Dịch Bắc lạnh mặt không trả lời.

Phuong Tri Hạ biết do cô gây tai họa, nhưng cô cũng không thấy mình có gì sai.

Phí Tư Nặc cách cô gần hơn, quan hệ cũng tốt, sao lại không thể quan tâm anh ta?

"Lên xe!" Lạc Dịch Bắc lãnh lạnh nhìn vị trí bên cạnh, yêu cầu.

Phuong Tri Hạ mở cửa xe ngồi lên, Lạc Dịch Bắc lái xe rời đi luôn, thậm chí không quan tâm đến cái bình hoa nữa.

Xe đi được nửa đường người của buổi đấu giá bỗng nhiên gọi điện thoại tới, nói cô đến lấy bình hoa.

Điện thoại gọi cho Phuong Tri Hạ, nhưng Lạc Dịch Bắc cũng không đấu giá được, bây giờ lại gọi cô đến lấy bình hoa là sao.

"Có phải anh nhầm chỗ nào không?" Phuong Tri Hạ khó hiểu hỏi.

"Tiểu thư, bình hoa này đã được Phí Tư Nặc đấu giá,

thấy tiểu thư cũng thích, nên bảo là muốn đưa cho tiểu thư." Người đó giải thích.

Phuong Tri Hạ lại khẽ giật mình, nghiêng đầu, nhìn mặt Lạc Dịch Bắc.

Phuong Tri Hạ trầm tư suy nghĩ một lát, cuối cùng để Lạc Dịch Bắc lái xe quay lại. Lúc Phuong Tri Hạ bung bình hoa còn đắt hơn tất cả gia sản của cô đi ra, mặt Lạc Dịch Bắc đen thui lạnh lùng hơn.

Càng làm Lạc Dịch Bắc tức giận là, lúc Phuong Tri Hạ lên xe cứ cầm bình hoa kia giống như bảo bối, không buông tay. Sắc mặt Lạc Dịch Bắc lạnh như băng.

Phuong Tri Hạ cũng không để ý đến Lạc Dịch Bắc, về đến biệt thự, đã ôm bình hoa đi vào.

Đi đến phòng khách, đặt tại vị trí bất mắt nhất còn lấy khăn lau cẩn thận từng li từng tí.

"Em rất thích nó?" Lạc Dịch Bắc âm trầm chậm chọc.

"Nó rất đẹp, không phải sao?" Phuong Tri Hạ cũng không trực tiếp trả lời vấn đề, chỉ cảm thán.

Thật ra bình hoa này đối với cô không có một tí giá trị, cô cẩn thận như vậy vì nó quá đắt mà thôi.

Nghĩ đến mục đích Lạc Dịch Bắc đến buổi đấu giá, Phuong Tri Hạ đem bình hoa đưa cho anh "Cái này cho anh a."

Phuong Tri Hạ tốt bụng, ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại không nhận, còn liếc cô một cái, chậm chọc "Phuong tiểu thư, em cầm đồ đàn ông tặng đưa cho ông cố của chồng em, em cảm thấy như vậy có được không?"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bề Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 453: Bù đắp thiếu sót mấy ngày nay

Một câu, chặn họng Phuong Tri Hạ.

Phuong Tri Hạ ngạc nhiên nhìn Lạc Dịch Bắc bất ngờ.

Phuong Tri Hạ không biết Lạc Dịch Bắc dùng nhiều tiền đấu giá bình hoa vì đưa cho Lạc Dịch.

Lạc Dịch Bắc liếc Phuong Tri Hạ một cái, coi cô áo soni đi vào phòng tắm.

Lúc Lạc Dịch Bắc đi ra Phuong Tri Hạ vẫn còn đứng ở chỗ cũ.

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn chăm chăm Phuong Tri Hạ một lát, nghĩ đến việc cô quan tâm đến Phí Tư Nặc, bực bội trong ngực. Đi qua, ngồi xuống không cho Phuong Tri Hạ phản ứng cái người hung hăng hôn lên môi Phuong Tri Hạ.

Phuong Tri Hạ bị đau, vung tay đánh "Lạc Dịch Bắc, anh làm gì vậy?"

"Bù đắp thiếu sót mấy ngày nay!" Lạc Dịch Bắc nặng nề ném ra một câu, không để ý Phương Trì Hạ kháng cự, cần mỗi Phương Trì Hạ đau đến chết lặng. Động tác Lạc Dịch Bắc rất thô lỗ.

Phương Trì Hạ đánh không lại bất đắc dĩ mặc kệ Lạc Dịch Bắc muốn làm gì thì làm

Ngày hôm sau tỉnh dậy, Lạc Dịch Bắc đã áo quần chỉnh tề, tia nắng ban mai bao phủ khuôn mặt tuấn tú phát sáng lấp lờ.

Lạc Dịch Bắc đứng phía trước cửa sổ gọi điện thoại cho Bảo Bảo.

Phương Trì Hạ đến Lạc gia nhiều lần, nhưng rất ít gặp Bảo Bảo, ở nước ngoài ngược lại gặp nhiều hơn.

Phương Trì Hạ không biết Bảo Bảo ngoại trừ là thiên kim của Lạc gia, còn có thân phận khác không, nhưng cảm giác mỗi lần Bảo Bảo đi đâu, người bên cạnh đều bảo vệ rất cẩn thận, thân phận không tầm thường.

Lạc Dịch Bắc cũng không đề cập đến chuyện của Bảo Bảo, nên Phương Trì Hạ không rõ ràng lắm.

Bảo Bảo quanh năm ở nước ngoài, Lạc Dịch Bắc nhờ Bảo Bảo giúp một chút.

Bảo Bảo làm việc rất nhanh, ngày hôm sau đã gởi cho Lạc Dịch Bắc một món đồ cổ.

Bình hoa bị Lạc Dịch Bắc vỡ bỏ, Lạc Dịch Bắc cảm đồ Bảo Bảo đưa tới quay về Lạc gia.

Lạc Dịch Bắc đưa thứ đó qua, Lạc Dịch nhìn thấy cũng rất thích.

Nhưng vừa nghĩ tới lỗi của Phương Trì Hạ, sắc mặt lại đen thui "Thế nào? Vì con bé kia đến chuộc tội?"

Lạc Dịch Bắc liếc ông cổ một cái, mặt không biểu tình nói một câu, "Cũng không phải cô ấy làm, chuộc tội cái gì chứ?"

Lạc Dịch tức giận dưng râu trũng mắt, "Cháu, cháu..."

Lạc Dịch chỉ vào Lạc Dịch Bách "Cháu" nửa ngày, cuối cùng nói một câu, "Còn chưa cưới, đã bao che như vậy?"

Lạc Dịch Bắc không phải giống như đang bảo vệ cho vợ mình sao?

Nhưng Lạc Dịch không nói ra.

"Cháu đã nói không phải cô ấy làm, với tính cách của cô ấy, đã làm nhất định sẽ nhận!" Lạc Dịch Bắc giải thích một câu rồi đứng lên "Không còn sớm nữa cháu đi đây."

Lạc Dịch Bắc quay người, đi ra ngoài. Lúc đi qua hoa viên, thỉnh linh gặp Tô Nhiễm đang đi tới.

Lạc Dịch Bắc muốn rời đi, lại bị Tô Nhiễm gọi lại "Đợi một chút!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 454: Con dâu thích hợp nhất

"Sao thế?" Lạc Dịch Bắc dừng lại, nghiêng đầu nhàn nhạt hỏi.

"Anh không ở lại một chút sao? Hôm nay tất cả mọi người đều ở đây." ánh mắt Tô Nhiễm lấp lánh, mang theo chờ mong.

Lạc Dịch Bắc và Phương Trì Hạ rất ít ở nhà, nghĩ đến chuyện người trong nhà còn không biết việc hai người kết hôn. Lạc Dịch Bắc do dự, cuối cùng quay người đi vào trong nhà.

Tô Nhiễm rất vui về đi theo Lạc Dịch Bắc vào.

Lạc Dịch Bắc thời gian này rất ít về nhà ăn cơm, bây giờ Lạc Dịch Bắc về Sa Chức Tinh rất vui vẻ, gọi người giúp việc chuẩn bị một bữa tối phong phú, giống như tiệc đoàn tụ, người một nhà ngồi cùng nhau dùng bữa.

Lạc Dịch Bắc không về, cũng không nói với Phương Trì Hạ một tiếng.

Hai người gần đây luôn ăn cơm cùng nhau, Phương Trì Hạ không biết Lạc Dịch Bắc không về, nên vẫn chuẩn bị bữa tối cho hai người.

Kết quả đợi nửa ngày, Lạc Dịch Bắc không về, cũng không gọi điện thoại.

Phương Trì Hạ biết hôm nay Lạc Dịch Bắc quay về Lạc gia, Lạc Dịch Bắc không về cô cũng biết anh đang ở đâu.

Phương Trì Hạ không thoái mái, không phải vì chờ Lạc Dịch Bắc lâu, mà nghĩ đến việc Tô Nhiễm vẫn còn ở Lạc gia.

Không kết hôn đã vào nhà Lạc gia ở, chuyện này là sao chứ?

Đối với hành động của Tô Nhiễm, Phương Trì Hạ cảm thấy rất mỉa mai, nhưng nghĩ lại cảm giác cô đã quên quá nhiều.

Không chừng trong suy nghĩ Lạc gia Tô Nhiễm là con dâu thích hợp nhất cũng nên!

Phương Trì Hạ nhìn một đồng đồ ăn bỗng nhiên không muốn ăn.

Lạc Dịch Bắc mười giờ tối mới trở về, vì ngồi lại cùng Lạc Hi Thần một lát.

Đèn đã tắt, Phương Trì Hạ ngủ trên ghế sa lon.

Thân thể cuộn tròn thành một đoàn, cong vẹo, trên người cũng không đắp chăn, cứ như vậy ngủ ở đằng kia, bóng lưng vừa cô đơn vừa mềm yếu.

Lạc Dịch Bắc cũng không bật đèn, mượn ánh trăng đi qua, xoay người ôm Phương Trì Hạ lên giường, cúi người hôn, muốn gầy vò Phương Trì Hạ.

Nhưng nhìn Phương Trì Hạ mệt mỏi, lại thôi.

Buông tha cho Phương Trì Hạ một đêm!

Lạc Dịch Bắc cũng không quấy rầy Phương Trì Hạ, sau khi trở về vào phòng tắm rửa mặt, rồi nằm ở bên cạnh Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ ngủ rất say không biết gì. Sáng tinh dậy phát hiện Lạc Dịch Bắc nằm ở bên cạnh có chút ngoài ý muốn, nhìn chăm chăm Lạc Dịch Bắc một hồi lâu, ánh mắt mê mang.

Tối hôm qua mười giờ cô mới đi ngủ, còn cho là Lạc Dịch Bắc sẽ không về.

"Hôm nay còn phải đến Dung Hi." Lạc Dịch Bắc không giải thích, làm như không có việc gì đi vào phòng tắm.

Hai người ăn bữa sáng, rồi cùng đến Dung Hi.

Tô Nhiễm gần đây có vẻ rảnh rỗi, vừa tan giờ đã gọi điện thoại cho Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc đang chuẩn bị về, Phương Trì Hạ ở bên cạnh dọn dẹp bàn làm việc.

Thấy Tô Nhiễm gọi điện thoại đến có chút ngoài ý muốn "Nhiễm Nhiễm, sao thế?"

"Hôm nay em học Di Chúc Tinh nấu rất nhiều món ăn, bữa tối đều do em chuẩn bị, anh muốn qua nếm thử không?" Tô Nhiễm rất vui vẻ, nói chuyện mang theo ý cười.

Sa Chúc Tinh đứng ở bên cạnh, nói thêm một câu, "Tay bị thương rất nhiều lần đó!"

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 455: Anh là chồng em

Hai người nói chuyện không lớn, nhưng Phương Trì Hạ đứng rất gần Lạc Dịch Bắc, nên nghe rõ ràng.

Phương Trì Hạ ngạc nhiên, dừng tay lại.

Lạc Dịch Bắc cũng ngoài ý muốn.

Tô gia là thế gia, Tô Nhiễm từ nhỏ ngâm thìa vàng lớn lên, số lần đến phòng bếp e rằng rất ít? Chứ đừng nói đến chuyện tự tay nấu ăn?

Lạc Dịch Bắc không cần nghĩ cũng biết, hôm nay là lần đầu tiên Tô Nhiễm xuống bếp.

Phương Trì Hạ đối với hành động của Tô Nhiễm, chỉ cảm thấy mỉa mai.

Không phải là vào phòng bếp thôi sao, không làm được thì đợi người giúp việc làm là tốt rồi, sao phải làm chính mình bị thương?

Đây là suy nghĩ của cô, nhưng cô cảm thấy đàn ông sẽ không suy nghĩ giống vậy.

Phương Trì Hạ hơi nghiêng đầu quan sát phản ứng của Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc cũng sợ một hồi lâu mới nói một câu "Sau này cẩn thận một chút."

Lạc Dịch Bắc nói chuyện bình thản, nhưng không lãnh đạm như trước đây.

Phương Trì Hạ nhú mày, khóe môi nhếch lên châm chọc.

Đây gọi là đau lòng?

Sa Chúc Tinh còn nói gì đó nữa, rồi Lạc Dịch Bắc tắt điện thoại nhìn về phía Phương Trì Hạ nói "Đêm nay anh phải về nhà một lần."

"Uh." Phương Trì Hạ chỉ nhàn nhạt đáp một tiếng.

Nhưng trong lòng Phương Trì Hạ nghĩ, không phải Lạc Dịch Bắc bắt đầu đau lòng chứ?

Còn nói không có một tí quan hệ!

Phương Trì Hạ cảm giác vô cùng châm chọc, nhưng trên mặt không biểu lộ ra.

Lạc Dịch Bắc không thích Phương Trì Hạ như vậy.

"Tí nữa anh sẽ về sớm." Nhìn chăm chăm Phương Trì Hạ một hồi lâu, lạnh lùng ném ra một câu, cầm áo khoác đi ra khỏi phòng làm việc.

Phương Trì Hạ nhìn bóng lưng Lạc Dịch Bắc, đáy mắt mỉa mai.

Đi thật sao!

Phương Trì Hạ rất không thoải mái, nhìn chăm chăm bóng lưng Lạc Dịch Bắc, lúc Lạc Dịch Bắc đi tới cửa phòng, Phương Trì Hạ ôm tài liệu ba ném ném lên bàn, bỗng nhiên gọi Lạc Dịch Bắc lại "Đợi chút!"

Lạc Dịch Bắc gạt mình, dừng lại, nghiêng đầu nhìn Phương Trì Hạ, chờ cô nói tiếp.

Phương Trì Hạ nhìn sang chỗ khác, nhàn nhạt nói "Em không muốn anh đi!"

"Lý do?" Lạc Dịch Bắc ung dung nhìn Phương Trì Hạ, đuôi lông mày nhếch lên.

Phương Trì Hạ thần sắc nghiêm túc nói "Bởi vì em không thích!"

Phương Trì Hạ nói rất bá đạo, làm Lạc Dịch Bắc cũng sợ, khóe môi cong lên.

"Em không muốn anh đi!" Phương Trì Hạ quan sát phản ứng của Lạc Dịch Bắc, nhấn lại lần nữa.

Tô Nhiễm rõ ràng đang cố ý lấy lòng Lạc Dịch Bắc.

Nói là đừng coi, ai biết sau khi trở về còn xảy ra chuyện gì nữa không?

Lạc Dịch Bắc là chồng cô, hợp đồng hai người vẫn còn vài năm, quan hệ vợ chồng vẫn tồn tại.

Trên giấy kết hôn, viết bên cạnh tên Lạc Dịch Bắc là Phương Trì Hạ!

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 456: Anh thích đồ Em nấu

Trước khi kết hôn Phương Trì Hạ đã nói không can thiệp vào bất cứ chuyện gì của Lạc Dịch Bắc, nhưng khi Phương Trì Hạ chân chính làm thì rất khó khăn.

Phuong Tri Hạ cũng thích sạch sẽ!

Cùng những cô gái khác tranh giành một người đàn ông, cô ngại bản!

Nếu như Phuong Tri Hạ có quyền lựa chọn, tiêu chuẩn đầu tiên sẽ là, đối phương hoàn toàn thuộc về cô!

Kết hôn với Lạc Dịch Bắc là chuyện bất đắc dĩ, Phuong Tri Hạ cân bản không có lí do để can thiệp vào chuyện của Lạc Dịch Bắc.

Từ đầu tới cuối chỉ coi mình là một người vợ bí mật, không can thiệp vào bất cứ chuyện gì khác.

Nhưng nếu có thể lựa chọn, Phuong Tri Hạ hi vọng Lạc Dịch Bắc có thể tôn trọng suy nghĩ của cô một chút.

Phuong Tri Hạ không thích Lạc Dịch Bắc quá thân thiết với những người con gái khác, cũng không thích Lạc Dịch Bắc mang theo mùi của họ ngủ với cô!

Phuong Tri Hạ thốt ra như vậy, cũng không chắc Lạc Dịch Bắc có làm theo không, nhưng không muốn rút lại lời vừa nói.

Phuong Tri Hạ chưa từng biểu đạt ý nghĩ trong lòng ra trước mặt Lạc Dịch Bắc, Lạc Dịch Bắc thật sự bất ngờ, nhìn chăm chăm Phuong Tri Hạ, cũng không tức giận vì Phuong Tri Hạ can thiệp vào chuyện của mình, trên mặt thậm chí còn có vẻ vui sướng.

Phuong Tri Hạ hơi nghiêng đầu, quan sát phản ứng Lạc Dịch Bắc, bỗng nhiên hơi sợ, nhưng trên mặt vẫn bình tĩnh như không có việc gì.

Phuong Tri Hạ không lên tiếng, Lạc Dịch Bắc cũng không lên tiếng.

Trong khoảng thời gian ngắn cực kỳ yên tĩnh.

Phuong Tri Hạ chờ Lạc Dịch Bắc trả lời, cô không biết Lạc Dịch Bắc có đi hay không.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm Phuong Tri Hạ hồi lâu, khước môi cong lên.

Nói nhàn nhạt, nhưng lại mang ý cười "Thật ra, khẩu vị cũng là một loại thói quen, đối với đồ do người khác nấu ra anh rất bất bẽ."

Phuong Tri Hạ gạt mình, nhìn Lạc Dịch Bắc ngạc nhiên.

"Nhanh dọn dẹp đi còn trở về!" Lạc Dịch Bắc đi qua, dọn tài liệu, nắm tay Phuong Tri Hạ, đi ra khỏi phòng làm việc.

"Anh không đi sao?" Phuong Tri Hạ đi sau lưng Lạc Dịch Bắc, vừa đi vừa nhìn Lạc Dịch Bắc.

"Em muốn anh đi?" Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu nhìn Phuong Tri Hạ, nói đùa.

"Em không muốn!" Phuong Tri Hạ trả lời rất kiên quyết.

"Như vậy mới đúng chứ." Lạc Dịch Bắc nói một câu, rồi cầm tay Phuong Tri Hạ đi vào thang máy, hai người cùng về nhà Phuong Tri Hạ.

Khả năng nấu ăn của Phuong Tri Hạ cũng không được tốt lắm, tối đa chỉ thỏa mãn nhu cầu bản thân.

Hon nữa Phuong Tri Hạ không giống Tô Nhiễm vì lấy lòng đàn ông mà bỏ thời gian đi học, Phuong Tri Hạ chỉ làm như bình thường thôi.

Vì vậy Phuong Tri Hạ không ngờ Lạc Dịch Bắc lại thích đồ ăn do cô nấu.

Sau khi trở về, Phuong Tri Hạ chuẩn bị hai phần bò bít-tết.

Lúc ăn, Phuong Tri Hạ nhìn chăm chăm Lạc Dịch Bắc, nhìn Lạc Dịch Bắc ăn sạch sẽ, không ghét bỏ, bỗng nhiên Phuong Tri Hạ hiểu rõ chuyện gì đó.

Giữa bữa Tô Nhiễm gọi điện thoại tới, nhưng Lạc Dịch Bắc không nghe.

Lạc Dịch Bắc cũng không quan tâm đến vấn đề đi hay không, ăn xong, ngồi trên ghế sa lon một lát, lúc đi ngủ ôm ngang Phuong Tri Hạ lên giường...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 457: Sáng sớm ngọt ngào

Tô Nhiễm đứng trước cửa sổ phòng khách Lạc gia, giờ tay lên nhìn điện thoại lần nữa, đáy mắt âm đạm.

Lạc Dịch Bắc không về, đây là chuyện Tô Nhiễm không hề nghĩ tới.

Từ nhỏ đến lớn, chưa có lúc nào Lạc Dịch Bắc đối xử với cô như vậy?

Lạc Dịch Bắc ngủ lại nhà Phuong Tri Hạ một đêm, sáng sớm ngày hôm sau nghe tiếng ồn ào trong trong phòng bếp nên tỉnh lại.

Lạc Dịch Bắc tùy ý nhấc áo quần mặc lên, quay người đến phòng bếp thì thấy Phuong Tri Hạ đang quay lưng về phía mình chuẩn bị bữa sáng.

Phuong Tri Hạ đang nấu cháo chấy vì biết Lạc Dịch Bắc thích thanh đạm, phòng bếp ấm nóng hun mặt Phuong Tri Hạ thành màu đỏ hồng.

Lạc Dịch Bắc lững lờ nhìn rồi đi qua, ôm Phuong Tri Hạ quay lại.

Cúi người, hôn lên môi Phuong Tri Hạ.

Mới sáng sớm mà đã!

Mặt Phuong Tri Hạ nóng lên, muốn tránh "Bữa sáng xong rồi!"

"Không vội!" Lạc Dịch Bắc tiếp tục hôn.

"Tí nữa còn phải đến công ty! Anh thôi đi!" Phuong Tri Hạ đẩy Lạc Dịch Bắc ra.

"Hôn anh." Lạc Dịch Bắc ung dung nhìn hai gò má đỏ chót của Phuong Tri Hạ, chỉ chỉ môi mình.

Phuong Tri Hạ không cãi láo, tay nắm cổ áo Lạc Dịch Bắc, nhón chan lên hôn nhẹ.

"Buổi tối chúng ta lại tiếp tục." Lạc Dịch Bắc thỏa mãn, ý vị thâm trường nói một câu.

Phuong Tri Hạ, "... "

Ăn xong bữa sáng, hai người cùng đến công ty.

Hai người đến hơi sớm, công ty mới có mấy người.

Lúc có ít người, hai người cũng không kiêng kị nhiều.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm Phương Trì Hạ từ trên xuống dưới một hồi, khi Phương Trì Hạ đến bên cạnh sửa sang bàn trà, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên ôm Phương Trì Hạ vào trong lòng.

"Sao thế?" Phương Trì Hạ ngạc nhiên nhưng không đẩy Lạc Dịch Bắc ra.

Phương Trì Hạ ngồi yên trong lòng Lạc Dịch Bắc nhìn anh.

"Bây giờ cách giờ làm việc còn sớm, chúng ta..." Lạc Dịch Bắc ghé vào bên tai Phương Trì Hạ, ung dung phun ra nửa câu sau "... làm chuyện khác đi?"

Phương Trì Hạ gạt mình, lấy điện thoại xem, không trực tiếp từ chối, mà nhàn nhạt nhắc nhở "Còn nửa tiếng nữa là bắt đầu làm việc rồi."

"Thời gian lâu hơn thì có thể hả?" Lạc Dịch Bắc nhếch đuôi lông mày hỏi.

"Đừng lộn xộn nữa!" Phương Trì Hạ hóp lưng lại như mèo muốn chui ra, lại bị Lạc Dịch Bắc lôi trở lại "Em đi đâu, anh nói em có thể đi hả?"

"Em đi làm việc ah!" Phương Trì Hạ nghiêng đầu liếc Lạc Dịch Bắc một cái, đang muốn đẩy Lạc Dịch Bắc ra, thì ngoài cửa thỉnh thoảng truyền đến tiếng bước chân, hơn nữa nghe rất quen.

Phương Trì Hạ sững sờ một chút, Lạc Dịch Bắc cũng vậy, hai người đồng thời nhìn về phía cửa, Phương Trì Hạ theo phản xạ có điều kiện tính đẩy Lạc Dịch Bắc ra, sửa lại áo quần đứng lên.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 458: Anh ở nhà em mới mất ngủ

Ngoài cửa vẫn truyền đến tiếng bước chân.

Cửa cũng không gõ, trực tiếp mở cửa ra.

Người tới đứng ở cửa nhìn vào trong phòng.

Trong phòng rất yên tĩnh, Lạc Dịch Bắc ngồi trên ghế salon, cầm tài liệu xem.

Phương Trì Hạ đang lau bàn, thêm nước vào trong bình hoa.

Hai người ai làm việc nấy không can thiệp vào chuyện của nhau, ngay cả ánh mắt cũng không giao nhau, giống như không có một tí quan hệ nào.

Lạc Dịch Bắc nhìn người tới rất bất ngờ, để tài liệu xuống nói "Sao hôm nay ông đến sớm như vậy?"

"Trong nhà không có việc gì, nên đến sớm chút." Lạc Ân Kỳ nhìn hai người một cái, giải thích.

Phương Trì Hạ dừng lại chào "Chào buổi sáng! Ông nội!"

"Chào buổi sáng," Lạc Ân Kỳ nhàn nhạt chào một câu, lẳng lặng nhìn Phương Trì Hạ dò xét.

"Ông muốn uống gì không? Cháu giúp ông lấy!" Phương Trì Hạ bình tĩnh hỏi.

"Cám ơn, Ông không uống, cháu cứ làm việc của cháu đi!" Lạc Ân Kỳ lắc đầu, vẫy tay, ý bảo Phương Trì Hạ không cần quan tâm đến ông.

Phương Trì Hạ nghiêng đầu tiếp tục dọn dẹp văn phòng.

Âm thầm đoán mục đích Lạc Ân Kỳ đến.

Phương Trì Hạ cảm giác ông đang nghi ngờ chuyện gì đó?

Lạc Ân Kỳ đến nhưng không vào, chỉ đứng một lát rồi đi.

Nghe tiếng bước chân bên ngoài dần xa, Phương Trì Hạ quay sang nhìn Lạc Dịch Bắc.

Người Lạc gia ít nhiều đều biết anh có tình nhân ở bên ngoài, Lạc Ân Kỳ khôn khéo như vậy, tất nhiên cũng đoán được việc này, nhưng lúc trước cũng không quản.

Bây giờ thì sao?

Tò mò muốn chứng thực rồi nhúng tay vào?

Lạc Dịch Bắc nhìn không thấu Lạc Ân Kỳ, nên dứt khoát không thêm nghĩ nữa.

"Đứng rồi, mấy ngày tới anh sẽ đi công tác, em đi cùng anh!" Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu nhìn Phương Trì Hạ nói.

"Em không muốn đi." Phương Trì Hạ không quay đầu lại nhìn mà cứ thế từ chối.

Lạc Dịch Bắc không nghĩ tới việc Phương Trì Hạ sẽ từ chối, với tình hình hiện tại giữa hai người Lạc Dịch Bắc cảm thấy Phương Trì Hạ sẽ không từ chối.

Lạc Dịch Bắc không nghĩ tới Phương Trì Hạ sẽ từ chối thẳng thừng như vậy!

Lạc Dịch Bắc bị đá kích nghiêm trọng.

"Lý do?" Phương Trì Hạ trầm mặt, dậm mực hỏi.

"Em phải đi học!" Phương Trì Hạ vẫn tiếp tục dọn dẹp văn phòng.

"Bình thường em cũng có đến trường học đâu." Lạc Dịch Bắc không hiểu.

"Bởi vì bình thường không đi, nên bây giờ phải đi!" Phương Trì Hạ trả lời thản nhiên.

"Phải không đó?" Lạc Dịch Bắc không cam lòng hỏi.

Phương Trì Hạ nghiêng đầu, trấn an "Em chờ anh về."

"Không có anh ở nhà em không mất ngủ chứ?" Lạc Dịch Bắc thử gụ dỗ.

Phuong Tri Hạ nghĩ Lạc Dịch Bắc không ở nhà cô càng ngủ ngon hơn!

Gần đây cũng vì Lạc Dịch Bắc cô mới thiếu ngủ!

Chẳng qua, Phuong Tri Hạ không dám nói trước mặt Lạc Dịch Bắc.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 459: Vị khách bất ngờ lúc nửa đêm

"Anh đi công tác, buổi tối em sẽ gọi điện thoại cho anh." thái độ Phuong Tri Hạ rất kiên trì.

Lạc Dịch Bắc cũng không thể bắt buộc Phuong Tri Hạ, chỉ có thể tự đi một mình.

Lạc Dịch Bắc phải sang bắc Ireland công tác, hai ngày trước Lạc Ân Kỳ đã yêu cầu, đại khái phải đi mười ngày.

Lạc Dịch Bắc còn nhớ Phuong Tri Hạ đã nói, buổi tối cô sẽ gọi điện thoại cho anh, ai ngờ anh đi vài ngày, trong điện thoại không có lấy một cuộc gọi.

Bận rộn ba ngày, mới nhận được một cuộc gọi từ trong nước, kết quả lại là của... Tô Nhiễm.

Lạc Dịch Bắc nhìn điện thoại di động biểu hiện trên mặt hơi cứng ngắc.

"Nhiễm Nhiễm, có chuyện gì?"

"Lạc Dịch Bắc, anh đang ở đâu, em cũng đến bắc Ireland, sẽ ở lại đây một thời gian ngắn, nhưng em không quen thuộc nơi này, anh tới sân bay đón em được không?"

"Được, em đợi anh một lát."

Lạc Dịch Bắc tắt điện thoại.

Tô Nhiễm cũng sang đây công tác, giống anh.

Tô Nhiễm đúng là không quen thuộc chỗ này, Lạc Dịch Bắc cũng không thể mặc kệ Tô Nhiễm.

Đưa Tô Nhiễm về khách sạn lấy phòng, Tô Nhiễm chọn ngay phòng bên cạnh Lạc Dịch Bắc.

"Ngồi máy bay lâu như vậy, em đi ngủ sớm đi!"

Lạc Dịch Bắc nói xong quay người muốn về phòng của mình, thì lại bị Tô Nhiễm gọi lại "Em không mệt, trên máy bay em chưa ăn gì, anh đi ăn cùng em được không?"

Lạc Dịch Bắc nhìn đồng hồ, 11:30.

Lạc Dịch Bắc hơi do dự, nhưng cuối cùng vẫn cùng Tô Nhiễm đi ra ngoài.

Tinh thần Tô Nhiễm rất tốt, hai người đi xung quanh, qua mấy con phố, mới tìm được một nhà hàng, lúc đó đã hơn mười hai giờ đêm.

"Lâu rồi chúng ta không cùng nhau đi dạo muộn như vậy!" Tô Nhiễm mỉm cười ngồi xuống, rõ ràng đã đói muốn xui, nhưng lại chỉ chọn một phần gan ngỗng nhỏ xíu.

Lạc Dịch Bắc nhìn Tô Nhiễm, trong đầu tự nhiên nghĩ đến Phuong Tri Hạ.

Phuong Tri Hạ ở trước mặt anh chưa bao giờ bàn khoản đến chuyện có hình tượng hay không, đói thì ăn, gọi một đồng đồ ăn còn chê ít, ăn không đủ thì gọi thêm.

Nhưng Tô Nhiễm không như vậy, trong trí nhớ Lạc Dịch Bắc, Tô Nhiễm lúc nào cũng giống như tiểu thư khuê các, ngôn từ cử chỉ rất có phong phạm, dù đói, cũng chỉ ăn một chút.

Lạc Dịch Bắc thích Phuong Tri Hạ hơn, dám làm theo ý mình, vì chính mình mà sống.

Nghĩ đến Phuong Tri Hạ, ánh mắt Lạc Dịch Bắc một lần nữa nhìn về phía điện thoại.

Một cuộc điện thoại cũng không gọi cho anh!

"Lạc Dịch Bắc, anh muốn ném thư không?" Tô Nhiễm cắt một miếng, cười dịu dàng đưa đến trước mặt Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc nhìn chằm chằm miếng gan ngỗng, rồi dúi mắt làm như không có việc gì "Anh không đói, em ăn đi, anh ra bên ngoài chờ em, tiện hóng gió chút."

Lạc Dịch Bắc nói xong, đứng dậy đi ra ngoài luôn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 460: Bay qua với Lạc Dịch Bắc

Tô Nhiễm nhìn theo bóng lưng Lạc Dịch Bắc, nhủ thầm.

Một mình buồn bực ăn tối, trở lại khách sạn đã hơn một giờ.

Hai người tự về phòng của mình.

Phòng Tô Nhiễm ở ngay bên cạnh phòng Lạc Dịch Bắc, Tô Nhiễm nằm trên giường, lẳng lặng nhìn bức tường, không ngủ được.

Lạc Dịch Bắc đối với cô, như hai căn phòng này, rõ ràng nhìn rất thân thiết, nhưng ở giữa hai người vĩnh viễn có một vách tường.

Tô Nhiễm biết rõ ràng, ở trong lòng Lạc Dịch Bắc không hề có cô!

Tô Nhiễm lật qua lật lại ngủ không được. Nghĩ đến Phuong Tri Hạ càng ngủ không được.

Tô Nhiễm tốn nhiều năm cố gắng đến gần Lạc Dịch Bắc cũng không thể thành công, cô gái kia dựa vào cái gì đến sau lại có được?

Ồ trong nước.

Mấy ngày nay Phương Trì Hạ vội vàng sút đầu mề trán giải quyết công việc ở Dung Hi.

Lạc Dịch Bắc đi công tác rất nhiều chuyện đều ném hết cho Phương Trì Hạ, cô lại không quen tìm người chia sẻ công việc, chỉ có thể tự mình làm.

Nhưng Phương Trì Hạ chỉ là trợ lý, rất nhiều chuyện Phương Trì Hạ không có kinh nghiệm để giải quyết, muốn tất cả thuận buồm xuôi gió phải cố gắng hết sức.

Thì Cận Dương nhiều lần thấy Phương Trì Hạ tăng ca, vốn định hỗ trợ, nhưng thấy thời gian đã quá muộn, không muốn bị người khác hiểu lầm, cuối cùng lại nhịn xuống.

Phương Trì Hạ vất vả giải quyết xong mọi chuyện, đã là chuyện năm ngày sau.

Phương Trì Hạ nhớ đến việc nhiều ngày chưa gọi điện thoại cho Lạc Dịch Bắc, không biết Lạc Dịch Bắc có tức giận hay không.

Lạc Dịch Bắc cũng không gọi điện thoại cho cô.

Phương Trì Hạ cảm giác Lạc Dịch Bắc cũng rất bận rộn nên không để việc gọi điện thoại vào trong lòng.

Ngày thứ năm, lúc Phương Trì Hạ đang ôm con mèo ngồi trong nhà bỗng nhiên tâm huyết dâng trào, muốn biết Lạc Dịch Bắc gần đây đang làm gì, nên mua vé máy bay tới bắc Ireland.

Đến nơi đã là nửa đêm.

Phương Trì Hạ biết lịch trình của Lạc Dịch Bắc, nên biết Lạc Dịch Bắc đang ở khách sạn nào, thậm chí ngay cả số phòng cũng biết.

Phương Trì Hạ không quen thuộc bắc Ireland, cũng không gọi điện thoại để Lạc Dịch Bắc tới đón.

Phương Trì Hạ xuống sân bay, tìm xe taxi, đọc địa chỉ khách sạn.

Trong khách sạn, Tô Nhiễm ôm gối thủ chìm vào giấc ngủ nhiều lần nhưng không được, dứt khoát đứng lên.

Ra ba công, nghiêng đầu nhìn căn phòng bên cạnh hỏi "Lạc Dịch Bắc, anh đang làm gì đó?"

Đèn vẫn sáng, nhưng không có tiếng đáp lại.

Tô Nhiễm giật mình, lẳng lặng nghe động tĩnh, nhưng không nghe thấy gì, mở cửa phòng đi ra ngoài.

Tô Nhiễm có thể dự phòng của gian phòng Lạc Dịch Bắc, lúc trước ra ngoài dùng cơm, Lạc Dịch Bắc đi tay không nên thế để trong túi Tô Nhiễm.

Trong phòng rất yên tĩnh, chỉ có tiếng nước từ trong phòng tắm truyền ra.

"Lạc Dịch Bắc, em ngủ không được, qua đây ngồi một lát, anh không phiền chứ?" Tô Nhiễm đẩy cửa phòng ra, nói rõ một câu, tự mình đi vào.

Giọng Tô Nhiễm rất nhỏ, trong phòng tắm lại có tiếng nước, Lạc Dịch Bắc căn bản không nghe thấy.

Tô Nhiễm lẳng lặng đứng giữa phòng, nhìn chăm chăm gian phòng dò xét.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 461: Ái muội bị đánh vỡ

Lạc Dịch Bắc dọn dẹp phòng rất sạch sẽ, trên giường chỉ có vài thứ do mới tắm xong muốn thay đồ đi ra ngoài.

Tô Nhiễm nhìn phòng tắm vẫn đang có tiếng nước chảy, đi qua cầm quần áo của hần lên.

Vừa định đi đến trước cửa phòng tắm, ngoài cửa bỗng vang lên tiếng gõ cửa.

Lúc này đã hơn 12 giờ, phục vụ phòng sẽ không đi muộn như vậy.

Thanh âm vang lên đột ngột khiến cho Tô Nhiễm sững sờ, trầm tư một lát, chậm rãi đi qua.

Phương Trì Hạ đứng ngoài cửa, ánh mắt có định trên cửa, đang suy nghĩ xem Lạc Dịch Bắc thấy cô sẽ phản ứng như thế nào.

Cửa phòng mở ra, người chậm rãi xuất hiện trước mặt cô.

Bốn mắt nhìn nhau, tầm mắt Phương Trì Hạ nhìn người sau đó nhìn lên mặt.

Thấy mặt Tô Nhiễm thì Phương Trì Hạ khiếp sợ đến hai mắt co lại.

Trong phòng vẫn còn tiếng nước chảy vang lên.

Rầm rầm một tiếng tiếp theo.

Phương Trì Hạ nhìn cửa phòng tắm, sắc mặt tái nhợt.

Tô Nhiễm cũng không ngờ người xuất hiện lúc này là cô, đầu tiên có chút kinh ngạc nhưng khôi phục lại rất nhanh.

Phương Trì Hạ nhìn chăm chăm cô ta một lúc lâu, ánh mắt chuyển lạnh, cái gì cũng không nói, cũng không làm âm ỉ, trực tiếp quay đi.

Cô đi rất an tĩnh, một chút dấu vết lưu lại cũng không có, thậm chí người trong phòng tắm từ đầu đến cuối xảy ra chuyện gì cũng không biết.

Lúc Lạc Dịch Bắc bọc khăn tắm đi ra, nhìn thấy Tô Nhiễm thì có chút ngoài ý muốn.

"Muộn như vậy sao còn chưa ngủ?"

"À, em ngủ không được, nghĩ đến đây ngồi một chút, vừa rồi có gọi anh, chắc là anh không nghe thấy." Tô Nhiễm trấn định tư nhiên giải thích, cũng không nói chuyện Phương Trì Hạ vừa đến.

"Nhiễm Nhiễm, về sau nếu muộn rồi thì đừng đến phòng của đàn ông." Lạc Dịch Bắc nhíu mày, sắc mặt nghiêm túc.

Biểu hiện trên mặt của Tô Nhiễm đầu tiên là cứng lại, nhưng rất nhanh khôi phục lại tư nhiên "Anh cũng không phải người khác."

Lạc Dịch Bắc "..."

"Không còn sớm, anh ngủ sớm một chút, em về trước." Tô Nhiễm để áo quần của hần xuống, quay người rời đi.

Khi đi tới cửa, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên nói "Vừa rồi có phải có người đến hay không?"

Tô Nhiễm quay lưng về phía hần cứng lại, chậm rãi dừng bước.

Nghiêng đầu, nhìn về phía hấn, giọng nhàn nhạt “Không có, chắc anh nghe lầm rồi.”

Đưa tay mở cửa, cô trực tiếp đi ra ngoài.

Phuong Trì Hạ sau khi rời khỏi phòng lạc Dịch Bắc liền trực tiếp đi quán bar.

Khi cô đi có chút phần hận, cũng không nhìn đường, lại không quen đường ở đây, đi một đoạn rất dài mới chợt phát hiện không biết mình ở nơi nào.

Muốn quay về sân bay, nhưng nửa đêm xe taxi cũng không nhiều nhwv vậy.

Đứng ở ven đường đợi một lúc lâu, cũng không gọi được xe, đang không biết giải quyết như thế nào thì bỗng nhiên có một chiếc Rolls – Royce dừng trước mặt cô.

Một người đàn ông trung niên từ trong xe bước xuống, đầu tiên rất cung kính chào cô, sau đó lễ phép hỏi “Xin hỏi, là Phuong Trì Hạ tiểu thư sao?”

“Ông là ai?” Phuong Trì Hạ lui về sau, ánh mắt cảnh giác.

“Tiểu thư, mời theo chúng tôi lên xe!” Người kia cũng không giải thích, mời cô lên xe

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 462: Lần đầu tiên gặp mặt hấn

Đối phương cũng không trực tiếp trả lời, mà chỉ nói “Tiểu thư mời đi theo chúng tôi.”

Thái độ của ông ấy từ đầu đến cuối đều rất lễ phép, bộ dáng còn rất tôn trọng cô.

Phuong Trì Hạ bất động thanh sắc nhìn ông ta chăm chăm, âm thầm đoán thân phận của đối phương.

Cô hiện tại đang rất chán nản., dị quốc tha hương, hơn nữa nửa đêm còn lưu lạc ngoài đường.

Lúc cô đang quẫn bách như vậy, lại xuất hiện thoát nhìn cũng không phải có ý xấu mà là đang giúp đỡ cô.

Phuong Trì Hạ âm thầm nghĩ một lát, bỗng nhiên ngừng đầu lên.

Cô đối với Bắc Ireland này hoàn toàn xa lạ, căn bản là không biết ai, ngoại trừ... hấn.

Phuong Trì Hạ cũng không xác định được những người này có phải là người kia phải tới hay không nhưng vẫn xoay người lên xe “Được, chúng ta đi.”

Người đàn ông theo sát cô lên xe, chở cô đến trước một biệt thự.

Người đo lại bước xuống cung kính mở cửa xe cho cô, dẫn cô đi vào trong nhà.

Đây là một biệt thự rất xinh đẹp, đơn giản, lịch sự, nhưng thiết kế rất có phong cách.

Phuong Trì Hạ bất động thanh sắc theo sau đi vào, đi qua phòng khách, cuối cùng được mấy nữ hầu dẫn lên một phòng ở lầu trên.

“Tiểu thư, tối nay cô ở lại đây, nếu như ngày mai muốn rời đi chúng tôi sẽ an bài người đặt vé máy bay về nước. Đầu giường trong phòng có chuông, nếu cần tùy lúc có thể gọi chúng tôi, hiện tại chúng tôi lui xuống, tiểu thư nghỉ sớm một chút.” Nữ hầu đưa cô đến một phòng cũng không quá rộng, nói xong liền đi ra ngoài.

Phuong Trì Hạ nhìn theo mấy người đi chuyển, lúc sắp đóng cửa lại, bỗng nhiên cô gọi lại “Đợi một chút!”

“Phuong tiểu thư còn có việc?” Nữ hầu dừng bước, cúi đầu thái độ lễ phép.

Phuong Trì Hạ bất động thanh sắc nhìn cô ấy thăm dò “Có thể nói cho tôi biết chủ nhân của mọi người là ai không?”

Đối phương rõ ràng đã được dặn dò trước, về mặt ấy này “Xin lỗi, Phuong tiểu thư điều này chúng tôi không thể nói. Phuong tiểu thư chỉ cần ở nơi này là được rồi.”

“Có phải hay không đó là...” Phuong Trì Hạ còn muốn hỏi, lời vờ nói mấy nữ hầu đã lui ra ngoài.

Trong phòng chỉ còn lại một mình cô.

Phuong Trì Hạ đứng trong phòng, lẳng lặng quan sát căn phòng, thoáng thấy trước cửa sổ một hộp nhạc nhỏ, cẩn thận từng li từng tí cầm lên.

Hộp nhạc rất đẹp, đặt trên một cái bệ, phía trên có một tiểu thiên sứ màu trắng.

Cầm hộp nhạc lên, cô ấn xuống nút start.

Âm nhạc chậm rãi vang lên, tiểu thiên sứ màu trắng vỗ cánh, quả như có ngã chậm rãi bay lên.

Âm nhạc rất kì ảo, thanh thúu như phảng phất gợi nửa linh hồn của người.

Phuong Trì Hạ lẳng lặng nhìn Tiểu thiên sứ một hồi lâu, nằm xuống giường, cũng không tiếp tục nghĩ chuyện của Lạc Dịch Bắc.

Lúc này đã khuya, cô lại ngồi trên máy bay lâu như vậy, rất nhanh chìm vào giấc ngủ.

Phuong Trì Hạ mơ thấy một giấc mơ, phảng phất trở lại lần đầu tiên nhìn thấy hấn.

Một mảnh trắng, tia nắng ban mai, trên giáo đường, hấn như hoàng tử đi về phía cô.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **wWw.EbookFull.Net**.

Chương 463: Đồng tâm khóa, khóa đồng tâm

Phuong Trì Hạ ở lại trong biệt thự một đêm, hôm sau tỉnh lại, quản gia trực tiếp đưa cô đến sân bay.

Cô liền bay về nước, cũng không ở lại Bắc Ireland chút nào.

Chủ nhân của biệt thự từ đầu đến cuối cô cũng không thấy được mặt mũi của hấn.

Sau khi trở về cũng không quay lại biệt thự của Lạc Dịch Bắc, cũng không quay về chung cư của mình mà quay về kí túc xá ở trường học.

Đồng Nhan thấy cô thế này liền thấy không đúng, nhưng mà nói chuyện với Phương Trì Hạ liền không phát hiện được cô có vấn đề gì.

Lạc Dịch Bắc ở bắc Ireland đợi cô vài ngày, đến một cú điện thoại cũng không đợi được, liền quyết định về nước.

Hắn từ trước đến nay không phải là người sẵn sàng, vậy mà khi đi qua một con đường ở Bắc Ireland lại thấy dừng lại trước một cửa hàng mua quà tặng.

Là một tắc chân vô cùng xinh đẹp, trên còn khắc kim cương nhỏ, còn có hai hình trái tim, người bán hàng giới thiệu nó là khóa đồng tâm.

Đồng tâm khóa, tâm hai người hợp lại làm một.

Đa Phương Trì Hạ rất trắng, chân lại rất nhỏ, Lạc Dịch Bắc vừa nhìn thấy tắc chân đã cảm thấy cô mang lên sẽ vô cùng xinh đẹp.

Đây là nguyên nhân hắn mua tắc chân.

Đêm qua tặng lên máy bay đi qua hành trình hơn mười tiếng đồng hồ, trở lại chung cư của cô thì không thấy ai, sau đó hắn lại về biệt thự cũng không thấy cô.

Lạc Dịch Bắc nhủ mảy mai lại, gọi điện thoại cho cô.

Điện thoại vang lên không biết bao nhiêu lần cô mới nghe máy, giọng nói còn rất lãnh đạm “Có việc gì sao?”

Cô như vậy khiến cho Lạc Dịch Bắc nhủ mảy may chột hơn.

“Đang ở đâu?”

“Ở trường học, mấy ngày nay có nhiều việc..”

“RA ngoài!” Lạc Dịch Bắc cắt đứt lời cô nói, giọng nói lạnh lùng.

Phương Trì Hạ sửng sốt chốc lát không phản ứng lại kịp.

Ra ngoài?

“Ra ngoài, anh ở ngoài trường học đợi em.” Thanh âm Lạc Dịch Bắc lại vang lên một lần nữa.

Phương Trì Hạ lại khẽ giật mình.

Hắn trở về rồi?

Theo như lúc trước hắn nói còn muốn ở đó ngây ngốc vài ngày mà bây giờ đã trở về nên cô có chút không ngờ đến.

Lại nghĩ đến chuyện ngày hôm đó, cô cho là hắn quay về để giải thích.

Đêm đó tâm trạng của cô khi thấy một màn như vậy là bình thường, tâm trạng bất ổn quay người rời đi.

Nhưng mà tỉnh táo lại, trong lòng cô lại nguyện ý tin tưởng Lạc Dịch Bắc.

Thái độ bình thường của hắn đối với Tô Nhiễm cô không phải là không biết.

Phương Trì Hạ do dự một chút vẫn đi ra ngoài.

Lúc đi đến cửa trường học của Lạc Dịch Bắc ở bên ngoài cũng không biết bao lâu.

Vẫn là chiếc Lamborghini như cũ, vừa xuất hiện khiến cho mọi người thất sắc.

Phương Trì Hạ vài bước đi qua, mở cửa lên xe, Lạc Dịch Bắc liền lái xe rời đi, trực tiếp chờ cô đi chung cư ở gần đó.

Phương Trì Hạ vào nhà bất động thanh sắc nhìn hắn.

Cô đang đợi hắn giải thích nhưng ai ngờ Lạc Dịch Bắc lại như không xảy ra chuyện, gọi đồ ăn bên ngoài dùng bữa tối với cô sau đó liền vào phòng tắm.

Hắn từ đầu đến cuối cũng không nói chuyện đêm đó, buổi tối ôm cô ngủ như bình thường, tay còn làm chuyện xấu.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 464: Dùng hết tất cả ôn nhu

Đầu ngón tay vén áo ngực của cô lên, cúi người hắn hôn lên da thịt cô, tay còn vỗ về chơi đùa trên người cô.

Lạc Dịch Bắc không phải là người kiên nhẫn, từ khi kết hôn đến bây giờ, chỉ cần hắn muốn làm gì, đều trực tiếp vào chủ đề không kiên nhẫn làm nhiều chuyện.

Nhưng mà đêm nay hắn lại rất kiên nhẫn, động tác cũng rất ôn nhu.

Hắn trừu học mọi giác quan của cô, muốn làm cho cô phản ứng, nhưng Phương Trì Hạ từ đầu đến cuối chỉ cứng ngắc cả người, thậm chí mặt còn không thay đổi một chút.

Thái độ của cô rất lãnh đạm, từ đầu đến cuối cũng không phản ứng, lại còn tận lực tránh hắn rất nhiều lần.

“Sao vậy?” Lạc Dịch Bắc có thể cảm giác được hôm nay cô không đúng, dừng lại động tác trên tay, giúp cô kéo lại áo quần.

Ánh đèn trong phòng rất tối, Phương Trì Hạ nằm quay lưng lại hắn, bóng lưng nhìn yếu ớt.

Cô vẫn luôn trầm mặc không lên tiếng.

“Nói chuyện!” Lạc Dịch Bắc không thích thái độ lãnh đạm của cô, híp mắt lại, bất động thanh sắc nhìn mặt cô.

Phuog Trì Hạ chậm rãi ngẩng mặt lên, nhìn hắn một hồi lâu hỏi “Tô Nhiễm đi Bắc Ireland?”

“Ừ, chuyện của công ty.” Lạc Dịch Bắc cũng không có ý giấu giếm, thừa nhận rất rõ ràng.

Phương Trì Hạ lập tức biến sắc.

Thật là đủ tiêu sái!

“Ở cùng một chỗ với anh?” Cô lại hỏi.

Tô Nhiễm cùng Lạc Dịch Bắc ở hai phòng trong một khách sạn, Lạc Dịch Bắc nhất thời cũng không nghĩ nhiều, trực tiếp trả lời “ Có ấy đến lúc tối muộn, cũng không tìm được khách sạn nên ở chỗ của anh.”

Ánh mắt Phương Trì Hạ tràn đầy châm chọc.

Thừa nhận dứt khoát như vậy cô có nên bội phục hần rất thẳng thắn.

Lạc Dịch Bắc nhìn mặt cô không đúng nhất thời kinh ngạc.

“Tại sao em biết chuyện này?”

Phương Trì Hạ nghe hần nói rất tức giận, cô không nói gì, từ tủ quần áo ôm ra một bộ drap giường trải ở trên ghế sofa.

Nằm quay lưng về phía hần.

Lạc Dịch Bắc không rõ xảy ra chuyện gì, nhìn chăm chăm bóng lưng của cô mới phản ứng kịp mình vừa nói gì, hần vội vàng nói “Nhiễm nhiễm và anh ở hai phòng.”

Phương Trì Hạ cũng không để ý đến hần.

“Có chừng mực thôi đừng nên quá phận!” Lạc Dịch Bắc từ Bắc Ireland trở về gấp chính vì cô ai ngờ từ khi trở về cô đều cho hần bộ mặt lạnh.

Hần từ lúc nào lại phải hao tâm tốn trí giải thích như vậy?

Lạc Dịch Bắc vốn không phải người kiên nhẫn, giải thích đã rất khó khăn, lại còn giải thích hết lần này đến lần khác người ta còn không để ý, điều này khiến cho hần tức giận, nói chuyện cũng nghiêm túc hơn.

Phương Trì Hạ vẫn tiếp tục nằm ngủ.

“Nói chuyện!” Giọng của Lạc Dịch Bắc bắt đầu có tức giận.

Phương Trì Hạ vẫn không để ý hần.

Cô tỉnh tỉnh không như những cô gái kia, cô không cùng người khác khóc lóc om sòm, không cãi lộn, dù trong lòng không thoải mái, đôi khi người khác cũng không có khả năng nhìn ra.

Tính cách như vậy, nếu là trước kia Lạc Dịch Bắc rất thích.

Hần không thích những cô gái có tính gây sự, không thích những cô gái cãi nhau om sòm, Phương Trì Hạ vừa vặn không như vậy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 465: Có cái gì mà anh không thể đựng vào

Cô chưa bao giờ làm phiền đến hần, khi hần cần yên tĩnh hay không cần yên tĩnh cô đều tránh xa hần.

Tức giận cũng không làm khó, tính cách thật tốt không bao giờ om sòm!

Trước kia Lạc Dịch Bắc cảm thấy kiểu phụ nữ như vậy sẽ bớt được rất nhiều việc, ít nhất sẽ không khiến cho người ta thấy phiền toái.

Nhưng mà nhìn tính tình cô lúc nào cũng không nóng không lạnh như vậy lại khiến chỉ hần cảm tức.

Thấy cô vẫn không có phản ứng như cũ, hần xốc chân lên, vài bước đi qua.

“Đừng có được một tác lại tiến thêm một bước!” Di để sofa, Lạc Dịch Bắc xoay người muốn ôm cô lên giường, ai ngờ Phương Trì Hạ lại đẩy tay hần ra “Đừng đụng vào em!”

“Có cái gì mà không thể đụng vào?” Lạc Dịch Bắc ép cô vào ghế sofa, cả người dè lên, chẳng những không buông cô ra mà còn khiến cho hai người gần sát nhau hơn.

Hần từ đầu đến cuối đều về mặt lãnh ngạo, kiểu người của tôi, tôi muốn đụng thế nào liền đụng.

Phương Trì Hạ hẳn nộ nghĩ đến hần cùng Tô Nhiễm làm chuyện gì đó, lúc sắc mặt Lạc Dịch Bắc đen sì liền giơ tay lên, tát qua mặt hần.

Động tác của cô rất nhanh nhưng động tác của Lạc Dịch Bắc còn nhanh hơn, lúc cô sắp đụng mặt hần, hần liền nắm tay cô ép ra sau.

Khóe mắt nhìn tay cô, hần hình như rất kinh ngạc.

Từ khi hai người kết hôn đến nay, Phương Trì Hạ cho hần cảm giác, ngoan ngoãn, ôn nhu, như con cừu nhỏ muốn làm gì thì làm, cho dù ngẫu nhiên có gương oai nhưng cũng chỉ cài lại hần một chút nào có hành động như vậy?

Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên ý thức được vấn đề nghiêm trọng.

Ít nhất theo hần, nếu chuyện không phải thật sự nghiêm trọng cô sẽ không dám hành động như vậy với hần.

Nhìn chăm chăm tay cô sau đó hần dời mắt nhìn qua mặt cô “Xảy ra chuyện gì?”

“Em có tình gây sự đấy!” Ánh mắt Phương Trì Hạ âm thầm, tự giễu một câu, rút tay về, quay người không nhìn hần, lại bị Lạc Dịch Bắc giữ mặt lại.

Giữ tay cô, ánh mắt hần xoắn lấy mắt cô, nói “Nói rõ ràng, rồi muốn gây sự thế nào anh đều tùy ý em!”

Hần cũng không nói gì về hành vi vừa rồi của cô, giọng điệu còn mang theo dung túng.

Hần như vậy khiến cho Phương Trì Hạ kinh ngạc.

Lặng lặng nhìn hần, trầm mặc hồi lâu mới nói “Mấy ngày hôm trước em đi Bắc Ireland tìm anh.”

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, trong đầu tự động nhớ lại chuyện xảy ra trong mấy ngày qua, ánh mắt trầm xuống.

Hần là người khôn khéo, Phương Trì Hạ vừa nói một chút hần liền hiểu rõ đầu đuôi mọi chuyện.

Cô đi tìm hần nhưng không gọi hần là bởi vì có chuyện.

Mà nguyên nhân hần có thể nghĩ đến là có quan hệ với Tô Nhiễm.

Vừa vặn ngày đó hần đang tắm liền nghe được tiếng đập cửa.

Lạc Dịch Bắc liền bùng tỉnh.

Phương Trì Hạ nhìn hần chỉ có trầm mặc cũng không giải thích, ánh mắt liền âm thầm.

Đứng lên muốn rời khỏi ghế salon, Lạc Dịch Bắc lại kìm ta cô trở lại ngồi trên ghế so lon.

Hắn cũng không giải thích chi chân thành hỏi, “Nếu như anh nói anh và Tô Nhiễm không có gì, em có tin tưởng không?”

Ánh mắt hắn rất sáng, con ngươi trong sáng, để cô có thể nhìn rõ chính mình từ trong mắt hắn.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 466: Thích khẩu vị nặng

Ánh mắt của anh rất đẹp và tinh minh như một đốm lửa hồng trong suốt, phảng phất như xuyên qua ánh mắt anh ấy có thể nhìn thẳng tiến vào lòng anh.

Giống như cô trong mắt anh cũng ở trong lòng anh.

Phương Trì Hạ nhìn một hồi lâu, ngay lúc ánh mắt của Lạc Dịch Bắc âm thầm cô nhẹ gật đầu “Tin.”

Ít nhất so với Tô Nhiễm, cô tin anh ấy hơn.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc sáng ngời, trong chớp mắt như phát ra ngàn vạn ánh sáng.

Có lời này của cô đã đủ.

Tính cách của Lạc Dịch Bắc từ trước đến nay đều rất lạnh lùng, chưa bao giờ để ý ánh nhìn của người khác.

Nhưng lúc nhìn thấy Phương Trì Hạ gật đầu cảm xúc của anh liền bành trướng.

Có một người thủy chung tin tưởng mình cảm giác cũng không tệ lắm!

“Em ngu ngốc a! Vì sao lúc ấy không vào? Thấy người phụ nữ khác ở phòng chồng của mình, thì phải chạy vào mà bắt gian, hiểu chưa?”

Biết Phương Trì Hạ tin tưởng mình, Lạc Dịch Bắc nói chuyện không chút kiêng kỵ, thậm chí còn có tâm tư khơi dậy cô.

Anh vui đùa nói chuyện khác, một bộ dáng giọng điệu không sợ.

Nếu như lúc đó cô thật sự tiến vào, chắc chắn sẽ không gây ra nhiều chuyện như vậy.

Phương Trì Hạ nhìn anh một cái, đối với lời anh nói không biết làm sao.

“Em đối.” Hai tay vòng lên cổ anh, cô có chút ủy khuất.

Trong lòng cô cảm tức mấy ngày nay không ăn được gì.

“Anh đưa em ra ngoài ăn.” Lạc Dịch Bắc giúp cô mang áo quần thật tốt, nắm tay cô tâm trạng vui vẻ đi ra ngoài.

Lúc này đã rạng sáng, trên đường phố không có mấy ai.

Gió trời rất lạnh, Phương Trì Hạ từ khi đi ra vẫn một mực kéo cao cổ áo, cái mũ đồ bùng-bộ đáng kia rất giống một con thỏ.

Lạc Dịch Bắc không nói gì, một tay kéo cô ra, kéo cô sát vào trong lòng của mình.

Anh đi đường vẫn ngo chừng cô, khỏe môi cười nhàn nhạt ôm lấy cô.

Nha đầu kia, tuy không có nhiều lúc vui mừng, nhưng mà ít ít trong lúc quan trọng cô lại mang lại rung động cho anh.

Loại tình huống đó mà cô chọn tin anh đến chính anh cũng không ngờ.

Phương Trì Hạ như vậy, khiến cho anh một cổ xúc động muốn yêu thương cô thật tốt.

Hai người tùy tiện tìm nhà hàng ăn khuya ở bên đường, Phương Trì Hạ gọi đồ nướng, các loại hải sản, thịt cá một đồng lớn cũng không sợ béo.

Nhưng mà lại chỉ gọi cho Lạc Dịch Bắc một chén cháo.

Lạc Dịch Bắc nhìn nhìn chén cháo trước mặt mình, lại nhìn một đồng lớn trước mặt cô, khuôn mặt có chút vận vẹo.

“Vì sao anh chỉ có một chút như vậy?”

“Không phải anh không thích khẩu vị nặng sao?” Phương Trì Hạ đang ăn rất ngon miệng, quay lại nói với anh một câu.

“Ai nói anh không thích?” Lạc Dịch Bắc lạnh lùng cười cười, cũng mặc kệ ở đây có nhiều người, nói thêm một câu “Về phòng tùy lúc anh đều hoan nghênh!”

Phương Trì Hạ bị nghẹn một chút, sắc mặt không được tự nhiên nói “Em đang nói đồ ăn!”

“Con gái buổi tối không nên ăn quá nhiều!” Lạc Dịch Bắc nghiêng ngang đem đồ ăn bày trước mặt cô qua, ăn hơn phân nửa.

Anh quả thực không thích đồ ăn khẩu vị nặng, lần trước bị hắn gây vô đến chảy máu mũi, nhưng đêm nay lại không thấy ghét bỏ, thậm chí còn theo khẩu vị của Phương Trì Hạ uống thêm mấy lon bia.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 467: Mở rộng tầm lòng

Hai người ở bên ngoài thật lâu mới quay về chung cư.

Lúc trở về Phương Trì Hạ có uống một chút bia, đầu có chút chóng mặt, dọc đường là Lạc Dịch Bắc công trên lưng.

“Tại sao anh đột nhiên lại trở về?” Phương Trì Hạ ghé vào vai anh, thỉnh thoảng hỏi.

Lạc Dịch Bắc liếc cô một cái, ánh mắt có chút sắc bén.

Nếu như không phải vì cô hẳn sẽ chạy tới chạy lui xa như vậy sao?

“Coi như em chưa hỏi gì.” Phương Trì Hạ bị anh nhìn đến lạnh sống lưng, ghé vào lưng hắn, an tĩnh không đến một lát đã nâng mặt lên.

“Ở bên kia lâu như vậy tại sao không gọi một cuộc điện thoại?”

“Lúc trước anh đi, em nói thế nào?” Lạc Dịch Bắc mặt hơi nghiêng, nhướn lông mày lên.

Phương Trì Hạ kinh ngạc, lần nữa bị hắn chặn lại không biết nói gì.

Khi anh đi, là cô nói mỗi đêm sẽ gọi điện thoại cho hắn!

Lạc Dịch Bắc tiếp tục công cô đi, đi được vài bước, Phương Trì Hạ lại nói.

“Lạc Dịch Bắc lúc trước em bề bộn nhiều việc, anh đi rồi, Dung Hi có rất nhiều chuyện, em vẫn chưa quen, xử lý việc bận rộn đến sứt đầu mẻ trán.”

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, dừng bước lại.

“Tại sao không tìm ba mẹ hoặc là Cận Dương?”

Hắn nói “Ba, mẹ” rất tự nhiên, cảm giác như Lạc Hi Thần và Sa Chức Tĩnh cũng là ba mẹ cô vậy.

“Em nghĩ chuyện của mình thì phải tự mình xử lý, không muốn phiền toái người khác.” Phương Trì Hạ giải thích.

Đây là do hoàn cảnh của cô từ nhỏ đến lớn độc lập đã quen, trước kia chỉ có một mình cô, gặp vấn đề cũng không biết tìm người hỗ trợ, chỉ có thể dựa vào bản thân.

Dần dần cô đã có thói quen cái gì cũng tự mình làm.

Lạc Dịch Bắc nghe cô nói trong lòng có chút ề ảm.

Trầm mặc một lát anh nói “Về sau không cần như vậy, khi cần trợ giúp, ở Dung Hi thấy ai thì liên nhơ người đó.”

“Được.” Phương Trì Hạ hàm hồ trả lời anh một tiếng.

Gió đêm có chút lạnh, cánh tay cô ôm chặt cổ hắn, nhịn không được dựa sát vào cổ anh.

Khi hai người đi không có lái xe, đường về là Lạc Dịch Bắc công cô về.

Phương Trì Hạ tuy rằng không nhắc chuyện ở Bắc Ireland nhưng trong lòng vẫn có chút không thoải mái.

Tô Nhiễm ở trong đó với anh, cô lựa chọn tin tưởng anh, giống như lúc trước cô ở chỗ Lạc Dịch Bắc gặp rắc rối, Lạc Dịch Bắc cái gì cũng không hỏi, tin tưởng giữ cô lại.

Nhưng mà mặc kệ chân tướng như thế nào, cho dù Tô Nhiễm giả tạo như vậy hay Lạc Dịch Bắc như vậy.

Hai người về đến nhà, lúc chuẩn bị đi ngủ, cô đột nhiên nói “Lạc Dịch Bắc, em không thích Tô Nhiễm muộn như vậy còn ở lại phòng của anh.”

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, hình như không ngờ cô đột nhiên nói như vậy.

Nghiêng đầu, hắn nhìn cô một hồi lâu, xoa đầu cô “Về sau anh sẽ chú ý.”

“Em đi tắm trước.” Trong lòng Phương Trì Hạ thoải mái hơn một chút, quay người đi tắm.

“Tắm chung a!” Sau lưng truyền đến tiếng Lạc Dịch Bắc reu chọc.

Phương Trì Hạ cũng không nói gì, vào phòng liền đóng cửa lại.

Trên người cô còn có mùi rượu, còn có mùi nướng, ở bên trong mấy phút liền đi ra, Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên đứng trước mặt cô, còn chưa thấy rõ tình huống, đột nhiên bị ôm nhét vào bồn tắm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Súng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 468: Em chờ anh

Động tác của anh rất thô lỗ, Phương Trì Hạ bị anh trực tiếp nhét vào trong, vừa thay đồ trên người, thoáng cái bị ướt triệt để.

Phương Trì Hạ nhìn mình một thân ướt đẫm, đối với hành động của hắn tức giận.

Lạc Dịch Bắc không nghĩ đến điều đó, tiện tay cởi quần áo của mình qua một bên, chân dài bước qua, nước văng lên nền, rồi nghênh ngang ngồi sau lưng cô.

“Lần này anh trở về một hai ngày.” Vuốt tay sau cổ cô, anh cúi người hôn hôn lên cổ cô, hai tay vòng cổ định người cô, lại ung dung nói “Cho nên chúng ta phải lợi dụng thời gian thật tốt.

Phương Trì Hạ không nói.

Anh nói lợi dụng chính là ở phương diện này?

Lạc Dịch Bắc cũng mặc kệ cô, tay bắt đầu cởi quần áo của cô.

“Anh trước tiên tắm rửa, em ở bên ngoài đợi anh!” Phương Trì Hạ đối với phòng tắm có bóng ma, mỗi lần anh ở đây đều không biết thu liễm chút nào, sau lưng bị ấn đến sinh đau.

Đẩy anh ra, cô cả người ướt sũng bước ra khỏi bồn tắm.

Lạc Dịch Bắc mới phản ứng lại lời cô nói.

Ở bên ngoài chờ anh?

Chờ anh làm chuyện này?

Lạc Dịch Bắc ung dung nhìn cô, lông mày nhướn lên.

“Em đi ra ngoài trước.” Phương Trì Hạ kéo cửa, đi ra ngoài.

Tìm bộ quần áo sạch để đổi, cô cũng không lập tức đi ngủ, mà sắp xếp lại quần áo của Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc lần này trở về cũng không đem gì nhiều mà trực tiếp trở về.

Phương Trì Hạ giúp hắn sắp xếp lại áo khoác, từ trên salon nhặt áo lên, muốn treo lên cho tốt, khi cầm lên, đột nhiên có vật gì từ túi rơi ra.

Một cái hộp rất tinh xảo, khám nạm một nơ con bướm vô cùng xinh đẹp.

Phuong Trì Hạ nhìn một chút, ánh mắt lại nhìn vào phòng tắm.

Quà tặng?

Trong phòng tắm tiếng nước vẫn tiếp tục, Lạc Dịch Bắc tạm thời sẽ không ra.

Phuong Trì Hạ cẩn thận từng li từng tí mở hộp ra nhìn.

Là một cái lắc chân rất đẹp, tinh tế, lịch sự tao nhã, còn chạm rồng hai trái tim tinh xảo, khéo léo, trên dây xích còn khám nạm mấy viên kim cương, dưới ánh đèn rạng rỡ chói mắt, đặc biệt chói mắt.

Phuong Trì Hạ để giấy xích ở lòng bàn tay nhìn sau đó để lại chỗ cũ.

Khi Lạc Dịch Bắc đi ra đã là mấy phút sau, áo khoác đã được treo lên, bộ dáng như chưa từng động qua.

Anh còn nhớ chuyện Phuong Trì Hạ đã đồng ý, vừa ra thấy cô ở sô pha, ôm cô lên trên giường.

Phuong Trì Hạ trong đầu đang nghĩ đến lắc chân, hai người mỗi người nghĩ một chuyện.

“Anh không có chuyện gì muốn nói với em sao?” Cánh tay chống lên ngực anh, cô không phối hợp.

“Nói cái gì?” Lạc Dịch Bắc phản xạ có điều kiện nghĩ đến chuyện hiểu lầm, lại nghĩ không phải đã nói rõ ràng sao? Còn có cái gì chưa nói?

“Thật không có?” Phuong Trì Hạ hơi thất vọng.

“Không, chúng ta làm chuyện chính sự trước.” Lạc Dịch Bắc cúi người hôn lên trán cô, tiếp tục lôi kéo quần áo.

“Từ xa trở về như vậy, không có chuẩn bị quà tặng cho em sao?” Phuong Trì Hạ trực tiếp nói ra quà tặng.

Nhưng mà tâm tư của Lạc Dịch Bắc hiện tại không nghĩ đến việc này.

“Không có.” KHông chút suy nghĩ, anh trực tiếp phủ nhận.

Phuong Trì Hạ biểu tình trên mặt cứng lại.

KHông có?

Cái dây xích kia...không phải chuẩn bị cho cô sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 469: Tối hôm qua anh không làm cho em thỏa mãn sao?

Phuong Trì Hạ nhìn lắc chân kia thật lâu, thiếu chút nữa thì đeo lên, hiện tại đột nhiên nghe hán nói như vậy, đầu trống rỗng vài giây, cả người cứng đờ.

Lạc Dịch Bắc vẫn đang bận rộn, ở trẻ người cô, kéo quần áo cô cô, kéo không ra trực tiếp xe luôn.

Anh hình như đang ghét bỏ cô không chuyển tâm, động tác rất thô lỗ.

Phuong Trì Hạ vẫn đang xoắn xuýt chuyện kia.

Không tặng cho cô vậy anh tặng cho ai?

Phuong Trì Hạ vẫn cho là đó là quà tặng cho cô, hiện tại đột nhiên như vậy khiến cho lòng cô có chút thất vọng.

Tâm trạng sa sút, tất nhiên cũng không có tâm tình phối hợp với anh.

Mà tính cách của Lạc Dịch Bắc, cô càng không chuyển tâm, anh càng gầy vò hung ác.

Vì vậy, kết quả một buổi tối, Phuong Trì Hạ bị anh gây vò đến mệt rũ rồi, Lạc Dịch Bắc còn lưu lại trên người cô rất nhiều ấn kí.

Hai người làm chuyện này ít khi kịch liệt như vậy, tình huống bình thường đều là Phuong Trì Hạ giống như sợ mìn vắt, tùy ý hấn khi dễ, chà xát nhào nặn.

Ngày hôm sau Lạc Dịch Bắc nhìn nấy cái ấn kí bắt mắt trên người mình từ trong gương, khỏe mỗi nhện không được cười cười.

Anh cảm thấy tối hôm qua cô rất thú vị, đối với mấy ấn kí này cũng không có ý muốn che lấp, tùy ý khoác một áo khoác, sau đó liền không đề ý đến.

Phuong Trì Hạ vẫn không nghĩ được hán muốn tặng quà cho ai, sáng hôm sau khi đứng dậy vẫn còn xoắn xuýt chuyện này.

Sáng nay cô không yên lòng, khi chuẩn bị bữa sáng liền ném muối vào cháo gần nửa hộp.

Lạc Dịch Bắc dựa vào cửa nhìn cô thế này, cười không nói.

Bữa sáng làm xong, khi cô đi qua người anh, hán đột nhiên nói một câu “Tối hôm qua anh chưa thỏa mãn em sao, nhìn em rất mất mát!”

Phuong Trì Hạ bị lời anh nói sặc một chút, liếc nhìn anh, bụng đồ ăn ra sánh.

Lạc Dịch Bắc theo cô đi qua, kéo ghế ngồi xuống, cầm lấy một miếng bánh nướng ăn, lại nhìn không được nhìn qua cô.

Phuong Trì Hạ đang cúi đầu dùng bữa sáng cũng không nói.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, kết hợp với bộ dáng của cô ngày hôm qua đột nhiên phản ứng lại.

“Ngày mai anh sẽ đi Bắc Ireland lại.” Cũng không nói chuyện quà tặng, anh thình lình nói.

“Ừ.” Phuong Trì Hạ phản ứng với hán một tiếng, giọng điệu rất nhạt.

Như vậy thôi?

Lạc Dịch Bắc không ngờ cô lại phản ứng bình thản như vậy.

“Muốn đi với ah không?” Anh mời cô đi.

“Không, vài ngày nữa chuẩn bị có cuộc thi.” Phuong Trì Hạ trực tiếp cự tuyệt.

“Dem đi đi, anh giúp em học bù.” Lạc Dịch Bắc tiếp tục giựt dây.

“Đây là đang cố xúi sinh viên tốt cúp học sao?” Phương Trì Hạ ngẩng đầu lên, nhìn hấn xem thường.

Lạc Dịch Bắc trong lòng lãnh ngạo nghĩ, anh chịu dạy cho cô đã là một vinh hạnh, chỉ một tiết học đã bằng cô ở trường mấy năm!

Nhưng mà không muốn kích thích Phương Trì Hạ phản nghịch, hấn không nói những lời này, nhưng lời nói lại càng ghê gớm hơn –

Khóe môi nhếch lên, anh nhàn nhạt châm chọc “Em cúp học còn ít sao?”

Một câu liền chấn ngang Phương Trì Hạ.

Phương Trì Hạ thiếu khóa xác thực rất nhiều, phải đi làm, còn thường xuyên cùng anh đi công tác, cô căn bản không có thời gian quay về trường học.

Nhiều khi toàn bộ đều là cô tự học, dựa vào đầu thông minh của mình, bù vào những buổi không thể lên lớp học, hơn nữa vẫn được ưu tú như cũ.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 470: Nhìn xem, anh rất chăm sóc cho em đấy

Cô thiếu khóa cũng có nguyên nhân, cùng với cúp học tính chất khác nhau, nhưng mặc kệ thế nào cô thường xuyên không ở trường là sự thật.

Lời kia của Lạc Dịch Bắc cô không thể phản bác được.

“Em sẽ cân nhắc.” Cô trầm mặc hồi lâu, cũng không trực tiếp nói không đi, mà để cho hấn một đáp án lập lờ nước đôi, để vấn đề qua một bên.

Lạc Dịch Bắc trở về được một hai ngày, hôm nay hai người cũng không đi ra ngoài.

Ăn cơm trưa xong, Phương Trì Hạ ôm sách làm ỏ trên ghế salon.

Ánh sáng giữ trưa khiến người ta rất lười biếng, không phải rất lớn, cũng không chói mắt, chiếu lên trên người rất ấm áp, khiến cho người ta có chút buồn ngủ.

Phương Trì Hạ đọc sách một lát, cũng không lên giường ngủ trưa mà trực tiếp ngủ trên ghế.

Đáng người cô nhỏ nhắn, co rúc ở trên ghế đặc biệt xinh xắn, giống như mèo lười.

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn cô hồi lâu, nghĩ đến tối qua cô trực tiếp yêu cầu, khóe môi nhịn không được cười cười.

Anh không biết tại sao cô lại thấy được món quà đó, nhìn biểu hiện của Phương Trì Hạ tối qua Anh có thể thấy được cô rất thích.

Anh kì thật rất thích cô như vậy, so với cái gì cũng không nói ra đáng yêu hơn nhiều.

Lấy quà từ áo khoác ra, anh vài bước đi qua, ngồi xổm bên cạnh cô, cũng không đánh thức cô mà khéo léo mang lên chân cô.

Chân Phương Trì Hạ vô cùng xinh đẹp, tinh xảo, như thợ thủ công tạo hình ra vậy.

Vòng mang vào chân rất là đẹp, nhất là bàn chân thon gọn, làn da cũng rất trắng.

Dưới ánh mặt trời, làn da như phát sáng đến chói mắt, không kém kim cương ở trên lắc chân một chút nào.

Lẳng lặng nhìn sợi dây có hai trái tim lồng vào nhau, ánh mắt hấn nhu hòa hơn.

Khóa đồng tâm, đồng tâm khóa...

Phương Trì Hạ còn đang ngủ, cô ngủ không được sâu, hình như cảm nhận được gì đó cô mở mắt ra.

Mơ mơ màng màng tỉnh dậy, trong phòng đã không nhìn thấy Lạc Dịch Bắc.

Ánh mắt Phương Trì Hạ tìm xung quanh, muốn đứng dậy, chân vừa duỗi ra đã bị đồ vật óng ánh trên chân thu hút.

Mắt mê mang nhìn về phía mắt cá chân, nhìn thấy lắc trên chân mình thì có hơi thất thần, khéo môi lại nhịn không được vênh lên.

Đeo lên liền vừa vặn thích hợp với cô.

“Lạc Dịch Bắc!” Cô đứng dậy, đi xem phòng bếp, lại đi phòng tắm cũng không nhìn thấy Lạc Dịch Bắc, buổi tối gọi điện thoại cho hấn.

“Anh ở đâu vậy?”

“Bắc Ireland.” Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt trả lời.

“Không phải ngày mai sao?” Phương Trì Hạ sửng sốt, mặt cứng lại “Đi sớm vì sao không nói một tiếng?”

“Có chút chuyện phải trở về, thấy em đang ngủ nên không đánh thức.” Lạc Dịch Bắc nói chuyện giọng điệu nhàn nhạt, giống như nói với cô hay không cũng không sao cả.

anh còn nói lí do là vì cô, khiến cho Phương Trì Hạ không thể phản bác được.

“Không còn việc gì, tắt máy trước đây.” Anh hình như còn đang bận rộn nhiều việc, cũng không đợi Phương Trì Hạ trả lời, liền trực tiếp tắt điện thoại.

Phương Trì Hạ nghe âm thanh ục ục thì sửng sốt, quay người muốn khóa cửa, đột nhiên bên ngoài cửa sò pháo hoa rực rỡ được bắn lên...

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 471: Tôi quên vợ của tôi ở chỗ này này

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, tầm mắt cứng ngắc chuyển qua.

Pháo hoa ngoài sân thượng vẫn còn tiếp tục, "Rầm Ào Ào" phản phật, một tiếng tới một tiếng.

Một bữa tiệc pháp hoa vô cùng xinh đẹp, màu sắc là màu tím duyên dáng, chùm tia sáng phá tan phía chân trời, như là suối nước nóng phun ra nước, trên không trung đan chéo biển ảo, cuối cùng biển ảo thành hình dạng từng đóa từng đóa hoa sen rơi, đầy trời như một cơn mưa sao băng dưới nền trời tuyệt vời.

Phuong Tri Hạ lẳng lặng nhìn chăm chăm bên ngoài một hồi lâu, cô hồ nghi nhủ nhủ lòng mây.

Chuông điện thoại di động hợp thời vang lên, đề tên là Lạc Dịch Bắc.

Phuong Tri Hạ nhìn chăm chăm trên màn hình liên tục lấp lánh ánh chân dung của anh, cứng ngắc cầm điện thoại lên.

Nhớ anh vừa rồi, cô bèn mở miệng hỏi: "Sao vậy? Lên máy bay chưa?"

"Ra ngoài!" m thanh Lạc Dịch Bắc rất bá đạo.

Phuong Tri Hạ khẽ giật mình, ngẩng đầu nhìn chăm chăm bên ngoài vẫn còn pháo hoa nở rộ, cầm lấy điện thoại vài bước chạy tới sân thượng.

Lạc Dịch Bắc đứng ở dưới lầu, trên tay cầm lấy bó hoa cát cánh Champagne màu xanh, đôi mắt đen như mực lẳng lặng nhìn nhìn cô, trong mắt như là lấp lánh phản chiếu khắp sao trời

Mặt anh vốn rất bắt mắt, hướng trên đỉnh đầu rực rỡ pháo hoa chiếu rọi, càng giống như sẽ phát sáng chói mắt.

Chỗ chung cư Phuong Tri Hạ ở còn rất nhiều người, nơi anh đứng vừa lúc là công để người chung cư ra vào.

Anh vốn tùy tiện hướng chỗ nào thì có thể trở thành tiêu điểm chỗ đó, thời điểm trên tay lại nâng một bó hoa, nhiều phụ nữ và thiếu nữ đi qua thấy vậy tâm bắt đầu tràn lan.

Lạc Dịch Bắc thật sự không thích có người khác dò xét anh như vậy, anh đứng tựa hồ có chút không kiên nhẫn, có điều hôm nay lại không phát giận rống người.

"Đi xuống!". Ánh mắt chuyển hướng sang Phuong Tri Hạ trên lầu, anh yêu cầu lần nữa.

Khóc môi Phuong Tri Hạ giương lên, mở cửa phòng chạy xuống.

Thời điểm xuống lầu, pháo hoa trên đỉnh đầu vẫn còn tiếp tục.

"Máy bay phía Bắc Ireland lại trễ giờ?" Đứng chỗ cách anh vài mét có hơn, nhìn khuôn mặt kia trong bóng đêm còn chói mắt hơn pháo hoa sau lưng, cô vậy mà bắt đầu chọc ghẹo anh.

"Quên mang đồ vật, nên mới trễ về". Lạc Dịch Bắc trả lời rất thuận miệng.

"Như vậy à!" Phuong Tri Hạ theo lời anh liền tiếp một câu: "Quên mang cái gì?".

Lạc Dịch Bắc yên lặng nhìn nhìn cô, mặt không đổi sắc trả lời cô ba chữ: "Vợ của tôi".

Phuong Tri Hạ kinh ngạc, khóc môi mím mím.

"Cầm lấy!" Rõ ràng Lạc Dịch Bắc chưa từng đưa hoa cho ai, cầm bó hoa cát cánh trong tay vứt trong ngực cô, ánh mắt điềm nhiên như không có việc gì dời qua chỗ khác, kéo cô ra ngoài.

Phuong Tri Hạ ôm bó hoa anh đưa đi ở sau lưng, vừa đi, vừa ngó chừng đóa hoa kia.

"Vì sao không phải là hoa hồng?". Đi vài bước, cô thỉnh linh hỏi.

Lạc Dịch Bắc liếc cô một cái, nghiêng đầu đáp lại một câu: "Tại vì em quá thô tục".

Khẩu khí anh như là rất xem thường, Phuong Tri Hạ bị anh làm sặc đến yên lặng không có âm thanh.

Không phải tặng hoa đều đưa hoa hồng sao?

"Đi đâu?". Đi theo anh vài bước, cô lại hỏi.

"Cùng đi theo là được". Lạc Dịch Bắc cũng không trực tiếp trả lời, mở cửa xe để cho cô ngồi lên, mình ngồi xuống trên ghế lái, xe thể thao màu trắng chạy nhanh ra ngoài thật xa.

Phuong hướng anh mang cô đến là bờ biển, Phuong Tri Hạ phản xạ có điều kiện tính cho là anh sẽ mang cô đến chỗ hẹn tối dùng cơm, ai ngờ Lạc Dịch Bắc mang cô đi đến bờ biển, rồi trực tiếp lôi kéo cô lên một chiếc du thuyền.

Du thuyền màu trắng chạy nhanh ra mặt biển, tầm nhìn, tựa hồ là một hải đảo phụ cận.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 472: Lần đầu tiên khác người

Du thuyền ở trên biển chậm rãi di chuyển, mất mấy phút, cuối cùng dừng lại ở một hòn đảo nhỏ cách nội thành không tính là xa.

Thành phố C là một thành phố trên cái đảo, nôm bản thân nó cũng là hòn đảo, xung quanh vây quanh rất nhiều hòn đảo đủ loại kiểu dáng khác nhau.

Lạc Dịch Bắc mang cô tới một nơi rất đẹp, đường đi trên đảo vô cùng sạch sẽ, ngay cả không khí hồ hấp cũng không giống nội thành.

Đây không phải một hòn đảo du lịch, không có một chút khí tức thương nghiệp, cả hòn đảo làm cho người ta cảm giác rất yên tĩnh, như là một vùng đất thuần túy trong câu chuyện cổ tích.

"Nghĩ như thế nào lại tới chỗ này?" Phuong Tri Hạ theo sau anh rời thuyền, hai người cùng bước lên trên đảo.

Lúc này là buổi tối, mặc dù vậy nhưng trên đảo cũng không tối lắm, trên đường trang trí rất nhiều đèn đường, mỏng lung, như là đang dẫn đường.

Trên mặt biển là một cây cầu rất dài ở phía trước bến tàu, hai bên cũng tô điểm rất nhiều đèn màu, ánh sáng ấm áp màu cam lẳng lặng đổ xuống, bầu không khí yên tĩnh mà tốt đẹp.

"Tôi dẫn em đi lên đó một chút". Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích với cô, đi ở phía trước, dẫn cô lên trên đảo.

Khi chọn hòn đảo này, kỳ thật anh cân nhắc rất nhiều.

Phuong Tri Hạ không biết, hòn đảo này trừ cách nội thành gần, còn cách một chỗ rất gần, đó chính là —— cảnh đêm.

Lạc Dịch Bắc cũng không nói cho cô biết mục đích lần này mang cô tới là gì, hai người lên đảo, đại khái dẫn cô đi dạo ở trên đảo một chút, anh vừa đi vừa bắt động thanh sắc nhìn chăm chăm Phuong Tri Hạ.

Phuong Tri Hạ hẳn là rất thích, đi tới đi lui, thậm chí tự mình nghiên cứu hòn đảo.

Hòn đảo này trước mắt cũng không có người ở, trên đảo không thể ở, sau khi hai người rời đi đã hơn mười giờ.

"Không phải anh mang tôi tới đây chỉ để xem thôi chứ?". Phuong Tri Hạ đi theo anh trở lại du thuyền, thời điểm dưới bờ biển cô nhìn không được hỏi.

"Em nghĩ sao?". Lạc Dịch Bắc liếc cô một cái, nhàn nhạt chế nhạo.

Phuong Tri Hạ bất động thanh sắc nhìn nhìn anh, không nói chuyện.

Lạc Dịch Bắc làm việc từ trước đến nay đều có mục đích.

Đột nhiên mang cô tới, Phuong Tri Hạ cảm thấy, nguyên nhân chắc chắn sẽ không chỉ đi dạo.

Cô cảm thấy đêm nay anh càng giống như dẫn cô tới để chọn, Phuong Tri Hạ suy đoán là, anh có khả năng muốn dùng hòn đảo này để xây cái gì, hay hoặc nơi này là địa bàn công ty con của Dung Hi, hoặc là hạng mục mới khai phá ở chỗ này linh tinh..

Không để ý tới nhiều, hai người lên xe, Lạc Dịch Bắc phụ trách lái xe, Phuong Tri Hạ thì ngồi trên ghế lái phụ.

Thời điểm cô ngồi lên xe luôn cảm cây cát cánh anh vừa đưa cho cô mà quan sát.

Từ khi hai người nhận thức đến nay, kết hôn không có nghi thức, không tốn, sau khi kết hôn một ít ngày quan trọng cũng không trải qua với nhau một lần nào, anh cũng không tặng hoa cho cô

Này là lần đầu tiên.

Cây cát cánh.

Đầu ngón tay Phuong Tri Hạ lộng một cánh hoa, khoe môi cong cong, sau khi trở về tìm bình hoa để cắm hoa vào

Máy bay bay tới phía Bắc Ireland là ngày hôm sau, Phuong Tri Hạ cũng đi theo.

Tô Nhiễm còn chưa trở về, Lạc Dịch Bắc vẫn như trước ở căn phòng bên cạnh.

Thấy được Phuong Tri Hạ theo hộ tống, cô ta có chút ngoài ý muốn.

Thời điểm hai người ở hành lang gặp nhau, bầu không khí nhất thời có chút xấu hổ.

Kỳ thật Phuong Tri Hạ ngược lại rất tự nhiên, chỉ là bầu không khí có chút lạ.

Nhàn nhạt kể Tô Nhiễm một cái, cô lướt qua đối phương, trực tiếp đi vào căn phòng của Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc nhìn cửa phòng đóng lại, cũng không tiến vào theo, mà đứng lại ở bên cạnh Tô Nhiễm.

"Vì sao mang cô ấy tới?". Tô Nhiễm ngẩng đầu nhìn anh, ánh mắt như là động vật nhỏ bị thương, rất làm cho người ta đau lòng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 473: Ước định giữa Tô gia và Lạc gia

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc sắc bén nhìn cô ta, bất động thanh sắc nhìn chăm chăm cô ta thật lâu, cho đến khi xương sống lưng Tô Nhiễm nhịn không được có chút lạnh cả người, anh lại chỉ là nhàn nhạt ném câu tiếp theo: "Chuyện lần trước, anh không hy vọng có lần thứ hai".

Thân vừa chuyển, liền tiến vào gian phòng của mình.

Anh không chỉ trích cô ta, mà nguyên nhân đó, kỳ thật trong lòng Tô Nhiễm rất rõ ràng.

Anh vô tình với cô ta, thể nhưng còn có nguyên do khác.

Chính là quan hệ giữa hai nhà, cùng với chuyện khi còn bé đã từng phát sinh!

Tô Nhiễm cứng ngắc đứng ở chỗ cũ, thân thể hơi hơi run rẩy.

Ánh mắt nghiêng đi, bất động thanh sắc nhìn chăm chăm cửa phòng của Lạc Dịch Bắc một hồi lâu, cô ta kéo cửa phòng mình tiến vào trong.

Lấy điện thoại di động ra, cô ta gọi một cú điện thoại cho ông nội Tô gia.

"Ông nội, ông giúp con một chút, giúp con một chút, con nên làm cái gì bây giờ?". m thanh cô ta rất bất lực, thậm chí khóc nức nở nồng đậm.

"Con có chuyện gì?" Ông nội Tô mảy nhíu lại.

"Ông nội, con thích Dịch Bắc, ông giúp con! Không phải ông và Lạc gia có ước định sao?". Tô Nhiễm bên kia trầm mặc một hồi lâu, bỗng nhiên oa một tiếng khóc lên.

Cô khóc đến đau lòng, loại cảm giác đó giống như là đồ vật mà mình rất thích bị tước đoạt, cô khóc làm cho ông nội Tô gia lo lắng đến đau phổi, tâm đều run lên theo âm thanh của cô.

Chính vì lời của cô khiến ông nội Tô gia trầm mặc thật lâu, cũng không biết đang suy nghĩ cái gì.

"Ông nội, con thực sự thích Dịch Bắc, thích hơn bất kì ai, Ông nội giúp con một lần đi được không? Hu hu..." Tô Nhiễm vẫn còn năn nỉ, khóc lác cả tiếng.

"Nhưng mà, Nhiễm Nhiễm, chuyện ông và ông nội Lạc con ước định lúc trước không phải..." Tô gia đang muốn nói gì đó, nhưng Tô Nhiễm cũng không biết bị cái gì bỗng nhiên úp sấp một bên ho không ngừng.

Bộ dáng của cô như đang rất đau đớn, Tô gia nghe thấy mặt liền biến sắc.

"Con xem lại mình đi, tự gây vò bần thân mình như thế thì còn ra cái thể thống gì? Như cái dạng gì? Con ở lại đó cho ông, tự chăm sóc bản thân cho tốt, nghe rõ chưa!". Quát lớn một câu, Tô gia tắt điện thoại.

Tô Nhiễm nghiêng đầu, ánh mắt lẳng lẳng nhìn màn hình điện thoại di động, khoe môi nhẹ cong cong.

Trong căn phòng cách vách, Phuong Tri Hạ cùng Lạc Dịch Bắc vừa mới xuống máy bay, Phuong Tri Hạ nói dói, Lạc Dịch Bắc lấy điện thoại gọi nhà hàng mang mấy món hải sản đến.

Phòng của anh có cái sân thượng lộ thiên, vô cùng đẹp, có thể thấy gian phòng của Tô Nhiễm bên cạnh.

Thời điểm hai người dùng cơm, bàn ăn được bày trên ban công.

Lạc Dịch Bắc ngồi đưa lưng về phía gian phòng của Tô Nhiễm, còn Phuong Tri Hạ thì ngồi đối diện.

Thời điểm dùng cơm, cũng không biết hai người trò chuyện cái gì, thỉnh thoảng lại nghe tiếng cười trong trẻo của Phuong Tri Hạ vang lên.

Lúc này là buổi tối, vốn rất yên tĩnh, Tô Nhiễm dù ở trong phòng cũng có thể nghe được.

Đắc ý cái gì chứ?

Phuong Tri Hạ với Lạc Dịch Bắc vẫn còn ở trên ban công, lúc Lạc Dịch Bắc gọi món khá là nhiều, đều là hải sản, tôm, cua, sò, hến.

Tình huống này nếu như đặt lúc bình thường, chắc chắn Lạc Dịch Bắc sẽ nhã nhặn một tay cầm dao, một tay cầm nĩa, phối hợp ăn, cả đầu ngón tay cũng không dính một chút dầu, còn Phuong Tri Hạ thì bị bóc lột làm nô tì ở bên cạnh anh giúp anh lột vỏ.

Thế nhưng đêm nay, cũng không biết vì sao Lạc Dịch Bắc bỗng nhiên chăm sóc, phục vụ cho cô.

Lúc hai người kết hôn Phương Trì Hạ cũng chưa bao giờ được anh đối đãi như vậy, bữa tối ăn rất vui vẻ.

"Anh cũng ném thứ đi!". Cô dùng chính cái nĩa đang ăn hải sản của mình, giơ tay lên, cô đưa đến trước miệng anh

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 474: Chúng ta, đều vô cùng quý giá như nhau

Lạc Dịch Bắc kinh ngạc, khỏe môi cong cong quyền rũ, ngậm lấy đồ ăn cô đưa đến vào trong miệng.

Lần này Lạc Dịch Bắc tới phía Bắc Ireland là vì công sự, tuy li do Phương Trì Hạ qua đây là vì anh ép buộc, trên thực tế cũng có thể giúp được anh rất nhiều.

Hiện tại Phương Trì Hạ không phải là người vừa mới tiến vào Dung Hi, hoàn toàn không biết gì về Dung Hi, mà cô hiện tại, rất nhiều chuyện giao vào trong tay cô, thậm chí không cần Lạc Dịch Bắc ra tay, cô có thể xử lý rất tốt.

Lạc Dịch Bắc có một người bạn hợp ý, vừa là một người khách cũng vừa là một người bạn, hai ngày này vừa vận ở Bắc Ireland nói chuyện làm ăn với anh ta.

Thời điểm đàm luận, Lạc Dịch Bắc và Phương Trì Hạ cùng đi, thế nhưng toàn bộ quá trình đàm phán chỉ có Phương Trì Hạ nói, Lạc Dịch Bắc thì nhàn nhã ngồi ở bên cạnh bưng cà phê uống.

Anh như một người rảnh rỗi, dường như chuyện lần này cũng không có chút quan hệ với anh, cái gì cũng để Phương Trì Hạ xử lý.

Anh đã kiến thức qua năng lực cô xử lý công việc rất nhiều lần, anh cũng tin tưởng cô có thể làm tốt.

"Hứa thiếu gia, thiết kế của Dung Hi chúng tôi luôn làm chủ đạo thị trường u Mỹ và Á Châu, tất cả châu báu kim cương tuyển dụng cũng là nơi sản xuất nổi danh nhất thế giới, từ khai thác đến thành phẩm, toàn bộ chuỗi dây chuyền sản xuất đều chỉ có mình chúng tôi quyết định, không liên quan đến bất kỳ khâu thứ ba, thực lực Dung Hi ngài nghĩ thôi cũng đã rõ ràng, gần vài chục năm, luôn chi phối hướng gió của giới thiết kế, nhân vật hợp tác như vậy, ngài còn có nghi vấn sao?".

Thời điểm Phương Trì Hạ đàm phán, rất tự tin, giọng điệu kia, có một loại phong phạm tôi mặc kệ anh là ai.

Lời nói của cô còn rất như ý, Hứa thiếu gia kia bị cô nói ngay cả chỗ trống để phản bác cũng không có.

Sững sờ nhìn chằm chằm cô một hồi lâu, sau đó vỗ tay, ha ha cười rộ lên: "Bác thiếu, bên cạnh cậu từ khi nào lại nhiều trợ lý khôn khéo như vậy?".

"Rất sớm". Lạc Dịch Bắc cảm tách cà phê trong tay, nhẹ nhàng quấy, không đếm xỉa tới anh ta.

"Quả nhiên Bác thiếu gia nhìn người thật tinh mắt, nhường cô ấy cho tôi được không? Tôi lấy mười nhân viên có kinh nghiệm để đổi cho cậu được chứ?". Hứa thiếu gia miễn cưỡng dựa trên ghế sa lon, cười cười nói.

Lạc Dịch Bắc luôn đặt lực chú ý ở cuộc đối thoại của hai người nghe thấy lời anh ta nói, chậm rãi ngửa mặt lên, đặt tách cà phê sang bên cạnh, anh ngoa ngoắt liếc mắt nhìn anh ta một cái, mặt không chút cảm xúc nói một câu "Chỉ sợ làm anh mất công, chúng ta từ trước đến nay đều vô cùng quý giá như nhau!"

Hứa thiếu gia vấp phải trắc trở, về mặt kinh ngạc nhìn chằm chằm anh một hồi lâu, xấu hổ sờ sờ cái mũi, không có tiếp tục nói nữa.

Ba người lại ngồi ở quán cà phê một lát, nói xong công chuyện xong, Lạc Dịch Bắc đi ở phía trước, Phương Trì Hạ theo phía sau, hai người một trước một sau lên xe.

"Còn muốn ở chỗ này ở vài ngày?". Liếc mắt nhìn ra bên ngoài, Phương Trì Hạ rất thuận miệng hỏi.

"Thích nơi này sao?". Lạc Dịch Bắc không đáp mà hỏi lại.

Phương Trì Hạ khẽ giắt mình.

Kỳ thật cô đối với Bắc Ireland không có cảm giác nào, chưa tới mức thích, cũng chưa tới mức hông thích.

Hơn nữa, chỗ này...

Nghĩ đến đêm đó cô chán nản thì những người kia chủ động xuất hiện ở trước mặt cô, ánh mắt cô lại xuất thần.

Cái chỗ này, là chỗ anh sinh sống lâu dài..

"Bốn năm ngày trở về". Lạc Dịch Bắc ném câu tiếp theo, xe thể thao nổ một cái liền chạy nhanh ra khỏi quán cà phê.

Thời điểm trở lại khách sạn, hai người quyết định dùng ở nhà hàng Tây lâu một của khách sạn.

Vừa mới đi vào, vừa vận Tô Nhiễm cũng ở đây.

"Chỗ này!". Chỉ chỉ vị trí bên cạnh mình, Tô Nhiễm muốn mời.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại [wWw.EbookFull.Net](#).

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 475: Anh đây là đang đau lòng ư

Kỳ thật Phương Trì Hạ cũng không muốn tới, có điều, Tô Nhiễm đã tự nhiên hào phóng muốn mời, cô cảm thấy một chỗ cũng không đáng gì gì, cô lại không úy kỵ đối phương.

Vừa nghĩ như vậy, Phương Trì Hạ rất dứt khoát kéo cái ghế đối diện Tô Nhiễm ra ngồi xuống.

Lạc Dịch Bắc rất tự giác ngồi ở bên người cô.

"Phục vụ!". Tô Nhiễm dùng tiếng Anh gọi nhân viên phục vụ tới, bày menu ở trên bàn com.

"Dịch Bắc thích rượu nho trắng thanh miệng, cá tuyết, camamel, Marget..." Cô ta liên tiếp nói một đống lớn, như là đã biết Lạc Dịch Bắc rất nhiều năm.

Cô ta cũng không hỏi anh ăn gì, tự mình ưu nhã dùng tiếng anh Anh nói chuyện với nhân viên phục vụ, giúp anh làm chủ.

Phương Trì Hạ bất động thanh sắc nhìn động tác cô ta, chỉ là cũng sờ một chút, trên mặt cũng không có quá nhiều biểu tình.

Tô Nhiễm ghi món ăn xong, ánh mắt chuyển hướng sang Phương Trì Hạ bên cạnh, cô ta cười cười, âm thanh nhàn nhạt: "Phương tiểu thư thích ăn cái gì?"

Phương Trì Hạ lấy menu ra, đơn giản chọn cho mình mấy món.

Nhà hàng này đưa đồ ăn lên với tốc độ rất chậm, cách nửa ngày, từ khi gọi món ăn mới đưa lên mấy món.

Đã có món do Tô Nhiễm gọi, cũng đã có mấy món cho Lạc Dịch Bắc, nhưng Phuong Trì Hạ vẫn chưa có.

Phuong Trì Hạ tựa hồ có chút dối, ánh mắt nhìn qua chỗ bưng món ăn nhiều lần.

Tô Nhiễm bất động thanh sắc liếc nhìn cô, khóe môi như có như không cong cong.

Bụng một ly rượu nho mấp môi, biểu hiện trên mặt cô ta có chút gấu cọt.

Nhưng mà, khóe môi kia còn chưa cười ra hình dáng, lại bị một động tác của Lạc Dịch Bắc làm cứng đờ.

Ba người cũng chờ lâu như vậy, lúc này vốn cũng có chút muộn, kỳ thật hẳn là bụng đều trống không.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc đã bưng món ăn lên tới, anh lại trực tiếp chuyển đến bên người Phuong Trì Hạ, còn cầm lấy bộ đồ ăn phối hợp giúp cô cắt xuống.

Phuong Trì Hạ kinh ngạc, ngừng đầu liếc anh một cái, cười khê.

"Ăn đi, không ăn sao ngày mai có tinh thần tiếp tục làm việc?". Lời anh là chế nhạo, nhưng mà, cho dù ai cũng nghe ra, trong lời nói mang ít nhiều cung chiêu.

Toàn bộ đồ ăn này Tô Nhiễm đều kêu theo sở thích của anh, ba người bụng đều trống không, ai ngờ anh nhận lấy liền thuận tay chuyển cho Phuong Trì Hạ!

Tô Nhiễm bất động thanh sắc nhìn động tác của anh, tay ảm lấy bộ dao nĩa ở trước ngực, khớp xương bị nắm chặt đến trắng bệch.

Phuong Trì Hạ ở trước mặt Lạc Dịch Bắc chưa bao giờ chú ý nhiều như vậy, anh cho cô, cô liền an tĩnh ăn.

Ném hai phần, chuyển một nửa đồ ăn còn lại đến chỗ anh.

Hai người ăn một nửa tới một nửa, Tô Nhiễm đối diện thấy hình ảnh kia sắc mặt có hơi trắng bệch.

Cô vốn nghĩ mượn bữa ăn này báo cho Phuong Trì Hạ biết cô ta hiểu Lạc Dịch Bắc bao nhiêu, cô ta quen Lạc Dịch Bắc nhiều năm như vậy, không phải cô mấy tháng là có thể so sánh được.

Không nghĩ tới cuối cùng diễn biến thành như vậy.

Tô Nhiễm phát giác mình thuần túy là đang chịu tội.

"Em no bụng, lên lầu trước". Vừa để bộ dao nĩa trên tay xuống bàn ăn, đứng người lên liền đi.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn bóng lưng cô ta rời đi, nhẹ híp đôi mắt, không nói gì cả

"Đau lòng?". Phuong Trì Hạ liếc xéo anh một cái, nhàn nhạt châm chọc.

"Phuong tiểu thư, nói chuyện phải c9s trách nhiệm!". Ánh mắt Lạc Dịch Bắc sắc bén quét cô một cái, khóe môi lạnh lùng cong cong.

Cô biết rất rõ ràng thái độ của anh!

"Vừa rồi tôi chưa nói cái gì cả". Ánh mắt Phuong Trì Hạ rủ xuống, buồn bực tiếp tục giải quyết đồ ăn trong bàn ăn.

Hai người ăn hết bữa tối là hơn bảy giờ, còn sớm.

Hai người quay về căn phòng trên lầu, thời điểm đi qua đường lớn khách sạn, mấy chiếc Rolls-Royce xa hoa đột nhiên dừng lại.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại Ww.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 476: Đại nhân vật lai lịch không nhỏ

Đối phương tựa hồ có lai lịch không nhỏ, cầm đầu đoàn xe vừa mới đỗ, sau lưng một đoàn vệ sĩ đồng thời chính tề sắp xếp ở hai bên.

Người mang bộ dáng quân gia đi lên trước, cúi đầu tất cung tất kính không biết nói với người trong xe câu gì, cửa xe bị mở ra, người bên trong xoay người đi ra.

Đây là một vị lão nhân tuổi tác thoát nhìn trong sáu mươi, tuổi trên năm mươi, thể nhưng trạng thái tinh thần cũng rất tốt, hăng hái.

Căn bản là Lạc Dịch Bắc nhìn ra bên ngoài, cùng Phuong Trì Hạ sóng vai lên lầu quay về căn phòng ở trên lầu của mình, lo lắng cô chưa chuẩn bị xong vật dụng để ở chỗ này vài ngày, nên sau khi lên lầu anh liền thúc giục Phuong Trì Hạ thay quần áo.

"Xanh biển!". Lạc Dịch Bắc từ lần trước ở bóng đêm đã gặp bộ lễ phục màu xanh biển cô mặc kia, như là yêu thiết tha với màu xanh biển, thấy cô mở rương hành lý ra, nghiêng đầu ung dung nói một câu.

"Đi đâu?". Phuong Trì Hạ không rõ ràng cho lắm.

"Đêm nay ở bên ngoài". Lạc Dịch Bắc ném cho cô một câu, quay người lấy quần áo của mình.

Anh và cô đã kết hôn đoạn thời gian dài như vậy, số lần ra ngoài với nhau rất nhiều, thế nhưng đa số là vì chuyện của Dung Hí, rất ít khi đơn giản vì hai người cần ra thể giới bên ngoài.

Phuong Trì Hạ nghe anh nói cũng sững sờ một chút, phản ứng kịp, ánh mắt nhìn anh có chút mờ màng, có điều vẫn tìm quần áo thay đổi bộ áo ngủ theo yêu cầu của anh.

Tốc rất tùy ý xử lý, tùy ý Lạc Dịch Bắc nắm, hai người một trước một sau đi đến xuống lầu.

Thời điểm đi đến đường lớn của khách sạn, Tô Nhiễm bỗng nhiên gọi tới một cú điện thoại.

Thời điểm Phuong Trì Hạ thấy tên cô ta, lông mày nhịn không được nhăn một chút, bước chân dừng lại.

Lạc Dịch Bắc do dự một chút, nghiêng đầu, chuyển một bên, vừa định nghe, âm thanh Tô Nhiễm bỗng nhiên từ khu dùng com truyền đến: "Dịch Bắc, nơi này!".

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, tầm mắt nhìn sang phương hướng cô ta.

Đại khái là vì vừa rồi Tô Nhiễm không ăn gì cả, hiện tại lại đến khu dùng com.

Một người ngồi đối diện cô ta, đưa lưng về phía Lạc Dịch Bắc, hơn phân nửa thân thể bị sofa che mất, chỉ xem thấy cái đầu thôi.

Lạc Dịch Bắc lẳng lặng nhìn chăm chăm bóng lưng người kia, sững sờ một lát, bỗng nhiên phản ứng kịp.

Ông nội Tô!

Tô Thiên đứng người lên, thân thể đưa lưng về phía anh chậm rãi xoay người, ánh mắt ung dung nhìn về phía anh.

Lạc Dịch Bắc và Phuong Trì Hạ cách cự ly hơn hai thước, bị Tô Thiên nhìn nhau vậy, anh phản xạ có điều kiện tính đưa mắt nhìn sang Phuong Trì Hạ.

Phuong Tri Hạ cũng nhìn anh, cô không nhận ra Tô Thiên, căn bản không biết trước mặt là tình huống gì.

Có điều, nhìn sắc mặt Lạc Dịch Bắc, lại nhìn Tô Thiên và Tô Nhiễm thân cận, cô cũng phản ứng kịp.

Ngay cả trưởng bối cũng tới...

"Qua ngồi với ông nội một chút!". Tô Thiên ở xa xa vẫy tay với Lạc Dịch Bắc.

Tính cách của ông bất đồng với Lạc n Kỳ, ông không lạnh lùng như Lạc n Kỳ, ông đối với mọi người dường như đều rất hiền lành, ông khôn khéo giấu mình tương đối sâu, là mặt cộc cười điển hình.

Lạc Dịch Bắc làm thế nào cũng không ngờ tới sẽ ở nơi này thấy được Tô Thiên, bất động thanh sắc nhìn ông, lại nhìn Phuong Tri Hạ, anh có chút do dự.

Dựa theo quan hệ Tô gia và Lạc gia, anh không qua là không hợp lý.

Tô Thiên xuất hiện, quấy rầy kế hoạch đêm nay của anh.

Anh tựa hồ có chút khó khăn, đứng ở chỗ cũ không nói chuyện.

Phuong Tri Hạ bất động thanh sắc quan sát sắc mặt anh, nhìn chăm chăm anh một lát âm thanh nhàn nhạt: "Không cần lo cho tôi".

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, ánh mắt nhìn cô có chút kinh ngạc.

Cô không ngại sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bì Đạo Sing: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)Net**.

Chương 477: Dành tất cả tin tưởng cho anh

"Tôi ở trong xe chờ anh". Phuong Tri Hạ xoay người rời đi.

Cô đi rất thong thả, lúc đi, ánh mắt nhiều lần nhìn không được liếc nhìn hướng Tô Thiên.

Cô không phải không chú ý, cô chỉ là không muốn can thiệp những chuyện này của Lạc Dịch Bắc.

Trước kia anh và Tô Nhiễm quen nhau là sự thật, chuyện anh và Tô Nhiễm, Phuong Tri Hạ không muốn can thiệp là vì cô tin tưởng anh sẽ cân nhắc tới mình, trong lòng của anh có một thanh chừng mực, anh biết nên làm như thế nào.

Đây là tín nhiệm của Phuong Tri Hạ dành cho anh.

Thế nhưng, nếu như anh cân nhắc không được...

Phuong Tri Hạ ngồi trên xe, ánh mắt lảng lảng nhìn chăm chăm một cành hoa trong tay, "Răng rắc" một chút bẻ gãy, nhẹ nhàng ném cành cây vào bụi hoa bên cạnh.

Nếu như anh cân nhắc không được, cô sẽ không cần anh mở miệng, bốn năm dứt khoát rồi đi, quỹ đạo cuộc sống của hai người lần nữa trở thành đường thẳng song song không giao nhau.

Trong nhà ăn, Lạc Dịch Bắc sau khi đi qua trực tiếp ngồi ở phía đối diện Tô Thiên.

"Nghe Nhiễm Nhiễm nói con cũng ở gần đây, vừa vận nghiệp vụ nhà chúng ta cũng cần thường xuyên đi tới nơi này, cho nên ông liền tới ngay, không quấy rầy đến con chứ". Tô Thiên để cho nhân viên phục vụ pha trà xanh Trung Quốc, rót cho anh một ly, lại rót cho mình một ly.

"Ông nội Tô sao lại nói như vậy?". Lạc Dịch Bắc bung trà nhấp nhẹ, âm thầm phỏng đoán trong lời nói của ông có bao nhiêu phần là thật.

Thật sự khéo léo như vậy?

Tối hôm qua Hạ Hạ tới đây, đêm nay ông liền tới đây?

Lạc Dịch Bắc là người thông minh, rất nhiều chuyện, cho dù hai bên trưởng bối không làm rõ, kỳ thật anh cũng nhìn ra được.

Tô Thiên từ khi anh còn bé đã rất thích anh, coi anh giống như người trong tâm mắt mình, mỗi lần nhìn anh cũng giống như ông vợ chọn cháu rể, rất tình nhuệ.

"Dịch Bắc, anh muốn gọi món gì không? Em giúp anh gọi". Tô Nhiễm ở trước mặt Tô Thiên rất nhu thuận, ôn nhu hiền thực lại sẵn sàng.

Chăm trà, lại làm ngược lại cho người kia, một bộ dáng cháu gái ngoan ngoãn.

"Không cần, tối nay anh còn có việc muốn ra ngoài". Lạc Dịch Bắc bung trà xanh trong tay nhấp miệng, nhàn nhạt cự tuyệt.

Ánh mắt chuyển hướng sang Tô Thiên, thỉnh linh lại thêm một câu: "Ông nội vừa xuống máy bay, hẳn là mệt mỏi rồi đúng không? Chọn được căn phòng nào chưa? Con đi giúp ông chọn, đêm nay cứ nghỉ ngơi thật tốt một chút, cũng đừng ở nhà hàng quá lâu, phía dưới gió lạnh".

Anh, bộ dáng nghe rất quan tâm Tô Thiên, trên thực tế là kiểm kiểm có để mình rời đi.

Lý do này làm cho Tô Thiên không thể nào phản bác.

Tô Thiên sững sờ một hồi lâu, nhàn nhạt kéo khóa miệng: "Dịch Bắc, nếu như đêm nay không có chuyện quan trọng, hãy trò chuyện với ông nội đi, ông nội không mệt!".

"Chuyện đặt phòng để em làm cũng được mà". Tô Nhiễm đứng lên, thừa cơ rời đi.

Lạc Dịch Bắc bất đắc dĩ, chỉ có thể ngồi xuống.

Bên ngoài trên xe, Phuong Tri Hạ cầm điện thoại luôn bất động thanh sắc đếm thầm thời gian Lạc Dịch Bắc ở sảnh ăn.

Đã nửa giờ.

Ánh mắt cứng ngắc nghiêng đi, cô bất động thanh sắc liếc mắt nhìn hướng trong nhà ăn.

Lạc Dịch Bắc vẫn còn nói chuyện phiếm với Tô Thiên, Tô Nhiễm ngồi ở bên cạnh anh, ba người cũng không biết nói cái gì, Tô Nhiễm luôn cười, Tô Thiên cũng đang cười.

Hình ảnh ba người ở cùng nhau rất hài hòa, nghiêm nhiên giống như người một nhà.

Phuong Tri Hạ lẳng lặng nhìn, ánh mắt thất thần.

Lạc Dịch Bắc còn ngồi ở bên trong, thứ mấy lần kiểm có rồi đi, không thể giải vây được, ánh mắt nhìn không được liếc nhìn ra bên ngoài.

Không muốn để cho Phuong Tri Hạ đợi quá lâu, anh cũng lười khách sáo với Tô Thiên nữa. lúc bốn mươi phút, thẳng thẳng đứng người lên.

"Xin lỗi, ông nội Tò, con còn có chút chuyện, đêm nay phải rời đi, ngày mai lại tụ họp!".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.

Chương 478: Mang em quay về nhà của chúng ta

Đối với việc đối phương thăm hỏi, không cho Tò Thiên thời gian phản ứng, anh vừa xoay người liền đi ra ngoài.

"Ông nội!" Tò Nhiễm sầm khổ nhìn Tò Thiên, tay đầy đầy ông, ý bảo ông nghĩ biện pháp.

Tò Thiên nhẹ rũ đôi mắt, đầu ngón tay lại khẽ xoay tách trà một chút, cũng không biết đang trầm tư cái gì, cũng không trả lời cô ta.

Tò Nhiễm cũng không thể biểu hiện kiên cường ở trước mặt Tò Thiên, chỉ có thể trơ mắt nhìn Lạc Dịch Bắc rời đi, đi đến cửa khách sạn, cuối cùng tới chỗ xe Phương Trì Hạ.

"Đợi lâu". Thất dây an toàn cho mình, thậm chí cũng không dừng lại quá lâu ở bên ngoài khách sạn, khởi động xe, anh lái xe rời khỏi khách sạn.

Phương Trì Hạ cũng không hỏi anh vừa rồi trong đó phát sinh cái gì, thậm chí nói cũng không nói tới việc này, sau khi lên xe như không có việc gì nhìn cảnh đêm ngoài cửa sổ.

Kỳ thật Lạc gia ở Bắc Ireland có một tòa nhà của mình, trước kia người của Lạc gia từng ở nơi này sinh hoạt đã nhiều năm, về sau dọn về trong nước, cũng rất ít quay về nơi này, chỉ để lại mấy người hầu phụ trách đúng giờ dọn dẹp.

Một tòa lâu đài rất lớn, tọa lạc ở vùng ngoại thành, yên tĩnh lại có tư tưởng khác.

Lần này Lạc Dịch Bắc tới Bắc Ireland tổng cộng chỉ có mười ngày, vốn cũng ở không lâu, cho nên không muốn qua đó ở.

Hiện tại Phương Trì Hạ qua, Lạc Dịch Bắc đột nhiên nảy sinh ý tưởng mang cô đi tới chỗ Lạc gia.

Xe thể thao màu trắng chậm rãi chạy trên đường, nhanh chóng ra khỏi nội thành, thẳng đến vùng ngoại thành.

Vùng ngoại ô ban đêm rất an tĩnh, âm thanh dòng suối róc rách thỉnh thoảng truyền đến, vì bây giờ là ban đêm, tăng thêm một phần yên tĩnh.

Đêm nay ánh trăng rất đẹp, thiên không một chút mây đen cũng không có, trong sạch đến không nhiễm trần thế.

Trong xe đang phát âm nhạc, là một bài hát tiếng anh rất thư thả, khi mà giai điệu và nhịp điệu hòa quyện, uyển chuyển như là nước suối róc rách trong khe núi.

"Chúng ta đi chỗ nào vậy?". Phương Trì Hạ nghiêng đầu nhìn xem bên ngoài cửa sổ, đuôi mắt có chút tỏa sáng.

"Về nhà". Lạc Dịch Bắc ngắn gọn trả lời cô hai chữ.

Nhà?

Phương Trì Hạ nhắm mắt từ ngữ của anh, khúc môi cong cong.

"Nếu như không thích ở khách sạn lúc trước kia, thời gian sau đó, chúng ta cứ ở nơi này." Lạc Dịch Bắc di chuyển xe đi một đoạn đường, rồi nói.

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, liếc mắt nhìn anh một cái, giống như có chút ngoài ý muốn đối với sự an bài của anh.

Lạc Dịch Bắc nghĩ đến cô hẳn sẽ càng ưa thích nơi này, kỳ thật anh cũng không muốn để cho Phương Trì Hạ tiếp tục ở khách sạn, chủ yếu là anh không đoán được mục đích lần này Tò Thiên tới.

Anh cũng không muốn để cho chuyện anh và Phương Trì Hạ bị Tò Thiên biết.

Nếu như Tò Thiên biết, chuyện kia truyền tới chỗ Lạc n Kỳ cũng là chuyện sớm muộn.

Xe ở vùng ngoại ô chạy đại khái chừng thời gian mười phút đồng hồ, cuối cùng dừng lại ở trước một lâu đài.

Cửa lâu đài bị đẩy ra, Lạc Dịch Bắc mang theo Phương Trì Hạ đi vào, dẫn cô băng qua từng con đường mòn lót đá cuội, cuối cùng thẳng đến nhà chính.

Đây là một tòa lâu đài vô cùng xinh đẹp, bố cục rất giống với Lạc gia trong nước, nhà chính là hình thức lâu đài, xung quanh có mấy cái sân, nồng đậm kiểu Trung Quốc.

Ở Bắc Ireland xuất hiện sân có kiểu Trung Quốc như vậy, rất đặc biệt, cũng rất có phong cách.

Lạc Dịch Bắc và Phương Trì Hạ tới đã hơi trễ, người hầu trong lâu đài hẳn là đã ngủ.

Lâu đài lớn như vậy ánh đèn bốn phía được thấp sáng, nhưng lại dường như chỉ có anh và cô.

"Lạc Dịch Bắc, tôi không muốn đi vào!". Lúc Phương Trì Hạ đi đến trước một hồ nước, thỉnh linh gọi anh ở phía trước.

Lạc Dịch Bắc khẽ giật mình, bước chân dừng lại.

"Ồ đây càng có tình thú?".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull.Net**.

Chương 479: Tình thú của Bắc thiếu gia

Kỳ thật Phương Trì Hạ xác thực cảm thấy nơi này càng có tình thú.

Thế nhưng, cái cô gọi là tình thú, rõ ràng bất đồng với lý tưởng trong đầu anh.

Cảnh trí xung quanh hồ nước rất đẹp, dưới ánh trăng sáng quang lân tân, hồ nước rất thanh tịnh, thanh tịnh đến phảng phất có thể chiếu rọi ra khắp sao trời.

Đây là tình thú Phương Trì Hạ chỉ, mà Lạc Dịch Bắc chỉ là cái gì, không cần nghĩ cô cũng biết không phải là chuyện gì tốt.

"Vậy muốn tiếp tục tiến vào không?". Phương Trì Hạ đứng bên cạnh cái ghế dài nghỉ ngơi, giao quyền quyết định cho anh.

Lạc Dịch Bắc liếc xéo cô, nhìn chằm chằm một hồi lâu, vài bước đi qua, ngồi xuống ghế bên cạnh cô.

Tư thế anh ngồi rất lười biếng, sau khi ngồi xuống, cánh tay dài duỗi ra, rất tự nhiên kéo cô qua ngồi lên chân của mình, hai tay vòng qua ôm cô vững chắc trong ngực.

Hiện tại ở Bắc Ireland có chút mát mẻ, buổi tối nhiệt độ hồ bên cạnh sẽ lạnh hơn.

Trên người Phương Trì Hạ mặc áo phục nhỏ, bờ vai như đài an toàn tinh tế, da thịt trắng nõn lộ ra một mảng rất lớn, lúc trên mặt hồ gió thổi qua, thân thể cô lạnh run một chút.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm có một lát, tiện tay kéo khăn quàng cổ bên cạnh qua quấn lên cổ cô, làm khăn quàng cổ quấn qua cả hai người.

Anh quấn cả hai người, cô và anh.

Khăn quàng cổ rất rộng lớn, còn rất dài, thời điểm vừa xuống xe anh thuận tay từ trên xe lấy xuống, lúc sinh nhật, Phương Trì Hạ đưa cho anh, lần này tới Bắc Ireland anh thuận tiện mang theo.

Một động tác, rất thân mật, rất ấm áp.

"Anh mang đến!". Phương Trì Hạ sững sờ, nghiêng đầu nhìn khăn quàng cổ quàng qua cổ mình, lúc ngẩng đầu nhìn anh, đôi mắt có chút tỏa sáng.

"Thuận tiện". Lạc Dịch Bắc nhàn nhạt lên tiếng, tay kéo hai đầu khăn quàng cổ, thân thể Phương Trì Hạ thuận thể va chạm vào trong lồng ngực của anh, khuôn mặt chạm vào lồng ngực anh.

Khi anh ôm ấp có một luồng hơi tho dễ chịu, rất sạch sẽ, rất mát lạnh, không phải bất kỳ mùi nước hoa nào, nhưng lại đặc biệt thoải mái, người làm cho người ta rất dễ dàng sa vào.

Nhiệt độ cơ thể anh không giống như dĩ vãng tùy thời đều bằng lãnh giống như động vật máu lạnh, lúc này thật ấm áp, như khăn quàng cổ vòng qua cần cổ hai người vậy, ấm áp đến làm cho người ta nhìn không được có chút mê luyến.

Phương Trì Hạ không cẩn thận ở trong lồng ngực của anh dựa vào một lát, mặt vậy mà không chịu rút ra.

Cô dán ở lồng ngực anh, hồ hấp thanh thanh nhẹ nhàng, giống như là ngọn liễu treu chọc da thịt Lạc Dịch Bắc, treu chọc đến mức làm nội tâm Lạc Dịch Bắc ngura ngửa.

Hai tay rắn chắc hữu lực ôm lấy cô, chuyển qua thân thể cô, để cho cô ngồi lên anh hai mặt đối diện, cúi người, mặt anh dán ở bên tai cô, bỗng nhiên ung dung nói một câu, "Có muốn ném thử ở chỗ này một lần?".

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, mặt bỗng nhiên nâng lên.

"Anh điên!". Sắc mặt cô rất không được tự nhiên, tay phụ giúp anh muốn tránh thoát.

"Có cái gì không thể?". Tay Lạc Dịch Bắc bóp eo cô, giam cầm cô không an phận ở trong lồng ngực anh, cúi người, môi điểm nhiên như không có việc gì dán lên trên da thịt mịn màng hôn hôn.

"Trong nhà không có những người khác sao?". Phương Trì Hạ nhìn tòa lâu đài đèn đuốc sáng trưng, nhắc nhở anh.

"Bọn họ sẽ không ra, cũng không dám ra". Lạc Dịch Bắc máy may không xem lời cô thành chuyện quan trọng.

"Không muốn!". Căn bản là Phương Trì Hạ không biết rốt cuộc nơi này có hoàn cảnh như thế nào, cũng không biết buổi tối có ... giống như Lạc gia tùy thời đều có bảo vệ tuần tra hay không, thần kinh hoàn toàn kéo căng.

"Vừa rồi em đề nghị ở lại". Lạc Dịch Bắc giãn mày liếc nhìn cô một cái, tựa hồ rất kiên trì.

Phương Trì Hạ: "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bỏ Đạo Sing: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 480: Tôi còn đang đợi đáp án của em

Phương Trì Hạ không còn lời nào với anh.

Ý tứ anh là cô phải phụ trách với lời cô vừa nói sao?

Lạc Dịch Bắc ung dung nhìn cô, đầu ngón tay vuốt vuốt khăn quàng cổ khóa hai người lại với nhau.

Giật nhẹ, đầu ngón tay bỗng nhiên quấn lên tóc dài mềm mại của cô.

"Tôi còn đang đợi đáp án của em". Nâng môi và sợi tóc để lên mũi người, cảm thụ mùi thơm ngát nhàn nhạt thấm vào hơi thở, mặt mày anh nhu hòa chút.

Trên người Phương Trì Hạ có một luồng hương vị rất đặc biệt, cô giống như anh, chưa bao giờ thích hương liệu nhân công, mùi thơm trên người rất tự nhiên, rất thanh đạm, mùi hoa của cây cam, ngửi đặc biệt thoải mái, như là mùi gỗ xen lẫn mưa phùn, rất tươi mát.

Lạc Dịch Bắc chôn mặt ở cổ cô, di chuyển từ từ, như cũ không đợi có đáp lại bất kỳ câu gì, anh tựa hồ không có kiên nhẫn, cũng không đợi đáp án của cô, đầu ngón tay cắm vào sợi tóc của cô, tay nâng đầu cô, kim lấy môi cô cứng nhắc chụp lên.

"Về trước đi". Phương Trì Hạ có kỳ nơi này có chút không phối hợp, thân thể ở trong lồng ngực của anh gầy dựa nhiều lần, nhưng mà, lần nào cũng không thoát khỏi anh.

"Ngao một chút, tốc độ chúng ta nhanh một chút, nhé?". Lạc Dịch Bắc am hiểu sâu đôi mắt khóa cô lại, bàn tay chống đỡ ở môi cô, xoa nhẹ vân vân vỗ vỗ về chơi đùa, đầu ngón tay nâng cái cằm cô lên, mỗi lần nữa thò qua.

Tiếng nói của anh lúc này nghe vô cùng khàn khàn, như là một vài vốc thượng đẳng bị xét rách, từ tính lại có chút treu người.

Phương Trì Hạ biết tính cách anh, anh không thích cô phản kháng, cô càng phản kháng, thua thiệt chỉ sợ là cô.

Phương Trì Hạ yên lặng nhìn nhìn anh, do dự một chút, thân thể cô dán lên người anh, kéo khăn quàng cổ đang khóa hai người, trực tiếp che chắn ở bên cạnh hai người.

Tay bụng lấy đầu anh, đầu ngón tay cắm vào sợi tóc anh, cô ngẩng đầu nghiêng hướng anh.

Một động tác, để cho Lạc Dịch Bắc nao nao.

Tầm mắt hơi hơi nghiêng đi, bất động thanh sắc nhìn chăm chăm khăn quàng cổ bên cạnh, khóe môi đẹp mắt của anh cong cong.

Khăn rất rộng, thời điểm xoắn lên, vừa dễ dàng che khuất tầm mắt người ngoài, điều này làm cho hành vi của anh càng thêm làm cản.

Bên cạnh ven hồ, dọc theo tòa lâu đài có dòng suối chảy róc rách, tiếng nước như mưa rơi, không lớn, thể nhưng bây giờ là ban đêm, nên có vẻ vô cùng rõ ràng, cũng che dấu tiếng khóc nức nở rầm rì thỉnh thoảng vang lên bên cạnh bờ.

Ánh trăng hướng trên đỉnh đầu còn đang lẳng lẳng chiếu sáng, chiếu đến tòa lâu đài, vô cùng đẹp và tĩnh mịch.

Cũng không biết cách bao lâu, rốt cuộc khi ven hồ khôi phục lại bình tĩnh, những ánh đèn trên vách tường huy hoàng đã tắt một nửa.

Lúc vào nhà, Phương Trì Hạ bị Lạc Dịch Bắc ôm lên lầu.

Người hầu cũng đã nằm ngủ, cả ngôi biệt thự chỉ còn lại anh và cô.

Hai người đều không nói gì, bầu không khí dị thường yên tĩnh.

Rất ít khi ở và anh có lúc hài hòa như vậy, gần đây mới chạm rai bất đầu.

Đoạn đường hai người lên lầu này bầu không khí vốn cũng luôn rất tốt, nhưng mà, vừa vào nhà lại bị một động tác của Phương Trì Hạ đánh vỡ.

Đoạn đường này rõ ràng cô đi lên trông rất mỏi mệt, Lạc Dịch Bắc cũng cho rằng cô ngủ, ai ngờ cô vừa vào nhà, tinh lực lập tức lại đầy như hồi phục máu, bối rối đẩy anh ra.

"Hóng bét, vừa quên một chuyện!". Cô tựa hồ có chút khản trương, luôn tìm kiếm cái gì ở trong túi xách của cô.

Lạc Dịch Bắc bất động thanh sắc nhìn cô, mày nhử lại nhăm: "Quên cái gì?".

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở wWw.EbookFull.Net.

Chương 481: Lăn sau đổi cho anh

Vốn dĩ Lạc Dịch Bắc rất tò mò với lời nói của cô nhưng sau khi thấy rõ đồ vật mà Phương Trì Hạ lục lại ra thì sắc mặt lại cứng đờ.

Phương Trì Hạ lấy ra một cái hộp nhỏ, cô cũng không nhìn anh mà tự mình rót một cốc nước, đầu ngón tay từ bên trong moi ra một viên thuốc liền uống.

Lạc Dịch Bắc không cần nhìn cũng biết cô đang uống thuốc gì.

Nhìn dáng vẻ bình tĩnh của cô, Lạc Dịch Bắc bỗng có chút bực bội.

Hai người kết hôn đã được một thời gian, cô vẫn luôn tuân thủ theo những quy định mà bọn họ đã đặt ra trước khi kết hôn, không làm gì liên lụy anh, mỗi lần xong việc cũng ngoan ngoan, thậm chí không cần anh nhắc nhở cũng tự làm tốt biện pháp phòng tránh.

Tính cách như vậy nên hợp với yêu cầu của Lạc Dịch Bắc.

Nhưng hiện tại nhìn cô tự nhiên như vậy, thậm chí không chút chần chờ mà uống thuốc, trong lòng Lạc Dịch Bắc rất là bực bội.

"Lúc nào cũng mang theo?" Ánh mắt nhìn thoáng qua hộp thuốc trong tay cô, trong giọng nói của anh mang theo nồng đậm châm chọc.

"Những việc này nên là trách nhiệm của anh, lăn sau đổi lại cho anh." Phương Trì Hạ cất tốt hộp thuốc, sau khi sửa sang lại túi của mình, cô có chút bất mãn.

Nếu anh chuẩn bị biện pháp phòng tránh thì cô cần gì phải mang theo?

Hon nữa thuốc rất hại cho thân thể!

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn cô, ánh mắt sắc bén như gió thổi tới.

Phương Trì Hạ không để ý đến, xoay người muốn đi vào phòng tắm.

Ở bên trong ngay người vài phút, sau khi đi ra cô không lập tức đi ngủ mà đi ra ban công lần đầu tiên đánh giá căn biệt thự này.

Đêm ở Bắc Ireland rất xinh đẹp, địa điểm của căn biệt thự này cũng rất tốt, bốn phía yên tĩnh.

Đứng ở trên ban công, phóng tầm mắt nhìn đường núi chạy dài, dưới chân núi lấm tấm như một dải ngân hà.

Phương Trì Hạ thích ban đêm ở nơi này, rất sạch sẽ, rất tươi mát, bầu trời đêm trong vắt đến mức nhìn thấy được sao trời long lánh, thậm chí ngay cả gió thổi tới cũng mát lạnh phảng phất như chưa bị ô nhiễm bởi khói bụi.

Phương Trì Hạ đứng một hồi lâu trên ban công, lẳng lặng nhìn bầu trời dẽ m, trong đầu bỗng nhiên hiện ra một khuôn mặt.

Anh cũng ở chỗ này.

Hai người đang hít thở chung một bầu không, hiện tại anh có khỏe không?

Lạc Dịch Bắc từ trong phòng tắm đi ra, nhìn chằm chằm bóng lưng của cô, đi qua chặn ngang bệ cô lên giường.

Hai người đã làm một lần, hiện tại Phương Trì Hạ không sợ anh xằng bậy, tùy ý để anh bế lên giường. Lạc Dịch Bắc đứng như suy đoán của cô, không làm gì cả.

Ở lại đây một đêm, ngày hôm sau tỉnh lại thì Lạc Dịch Bắc đã dậy trước cả cô.

Đầu giường có mấy cô người hầu ăn mặc theo phong cách Anh, đứng rất quy củ, giống như đặc biệt đang đợi cô tỉnh lại.

"Buổi sáng tốt lành, tiểu thư!" Tiếng Anh thuần được nói ra, giọng các cô tất cung tất kính.

Trong đó một cô người hầu đi lên trước, khom lưng, cung kính đưa quần áo trong tay cho cô, bày ra dáng vẻ như muốn mặc lên cho cô.

"Không cần, tôi tự mặc được." Từ nhỏ Phương Trì Hạ đã rất độc lập, không cần người hầu hạ, cô người hầu động tác nhanh nhẹn khom lưng tránh khỏi bàn tay đang đuổi ra của cô, cầm quần áo đứng sang một bên.

"Nhưng thiếu gia đã ra lệnh....." Hình như cô người hầu có chút xấu hổ, đứng tại chỗ xoắn góc áo có chút không biết làm sao.

Dáng vẻ của cô ấy có chút khản trương, giống như là rất kinh sợ Lạc Dịch Bắc, việc nhỏ như vậy mà cũng làm không xong sẽ khiến cô ấy cảm thấy lo lắng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full . Net.

Chương 482: Gặp lại Bảo Bảo

"Không sao, tôi sẽ nói với anh ấy, các cô đi ra ngoài đi! Tôi có thể tự làm được!" Phương Trì Hạ nghiêng đầu nói một câu, sau khi thay xong quần áo liền đi xuống dưới lầu.

Lúc đi xuống đã thấy quần gia đứng bên cạnh Lạc Dịch Bắc, giống như đang chuẩn bị quần áo cho cô.

"Tiểu thư thích hợp với màu sắc xanh nước biển, xanh lục, thuần trắng, màu hồng cánh sen..... Thiếu gia, chúng ta nên may màu nào?" Nữ quản gia cầm một quyển sổ nhỏ cung kính dò hỏi.

"Vậy may toàn bộ đi." Lạc Dịch Bắc thản nhiên quét mắt nhìn cô một cái, mặt không chút biểu tình nói một câu.

"Tốt, tôi đã biết." Nữ quản gia ghi chép vào quyển sổ, ngừng đầu hỏi: "Vậy trang sức thì sao? Dung Hi có một bộ 'Duy Nhất', một bộ 'Sơ Tâm' rất nhiều bộ trang sức cũng thích hợp vị tiểu thư này, chúng ta chọn bộ nào thì được?"

“Mỗi bộ một phần.” Lạc Dịch Bắc ra lạnh, cầm lấy dao nĩa dường như không có việc gì dùng bữa sáng của mình.

“Vậy tôi xin phép.” Nữ quản gia yên tĩnh lui ra ngoài.

Phuong Tri Hạ từ trên lầu chậm rãi đi xuống, nghe hai thấy cuộc nói chuyện của hai người đôi mày hơi nháu lại.

“Không phải mấy ngày nữa sẽ trở về sao? Vì sao phải chuẩn bị nhiều như vậy?”

Lạc Dịch Bắc dừng lại động tác, ngừng đầu, thần nhiên nói ra hai chữ: “Anh thích.”

Phuong Tri Hạ thấy không thú vị, kéo ra ghế dựa đối diện anh ngồi xuống.

Người hầu đứng bên cạnh thấy thế cung kính đi lên trước, giúp cô bày biện bộ dao nĩa, lại giúp cô lấy khăn ăn.

Nơi này không giống với Lạc gia ở trong nước, tuy Lạc gia cũng tráng lệ nhưng quy củ không nhiều như ở nơi này.

Dường như tất cả người hầu trong căn biệt thự này đều đã được huấn luyện, rất chú ý quy củ, đi vào nơi này như vào cung điện, tôn ti rõ ràng, thậm chí ngay cả rửa mặt cũng có người hầu hạ.

“Hôm nay chúng ta có phải đi đâu hay không?” Phuong Tri Hạ ăn được một nửa thì bất ngờ ngừng mặt lên.

Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn ung dung nhìn cô, đối với lời cô nói có chút ngoài ý muốn.

Hôm nay đúng là anh phải tham dự một buổi gặp mặt, anh không nghĩ tới cô có thể đoán ra được.

“Sao lại hỏi vậy?” Bụng cốc sữa bò nhẹ nhấp một ngụm, anh thần nhiên hỏi.

“Anh đề qan gia chuẩn bị rất nhiều đồ lại có rất nhiều chủng loại, hẳn là muốn chuẩn bị nhiều một chút để dễ lựa chọn đi? Ngay cả trang sức phối với quần áo cũng chuẩn bị luôn, chứng tỏ tối nay có một trường hợp đặc biệt, người tham dự có thể rất nhiều.” Phuong Tri Hạ êm tai phát biểu cái nhìn của mình.

Lạc Dịch Bắc đã quen với sự thông minh của cô, đối với sự phân tích của cô cũng không hề ngoài ý muốn.

“Buổi tối 7 giờ rưỡi.” Thần nhiên ném xuống một câu, anh tiếp tục ăn phần của mình.

Phuong Tri Hạ cũng không nói thêm cái gì, cô không phải cô gái thích ồn ào, anh đã nói như vậy thì đến lúc đó cô cứ đi theo anh là được.

Lạc Dịch Bắc nói tới một yến hội rất long trọng, địa điểm tổ chức là một nước ở Châu Âu, hai người dùng máy bay riêng để đến đó.

Yến hội đêm nay không giống trước kia, tùy thời đều có thể thấy cận vệ quốc gia, quốc gia khác nhau thì quần áo cũng khác nhau.

Phuong Tri Hạ theo Lạc Dịch Bắc đi vào, bình tĩnh quan sát xung quanh một lát, bỗng nhiên phản ứng lại đây.

Yến hội đêm nay hẳn là do hoàng gia tổ chức!

Càng làm cho Phuong Tri Hạ ngoài ý muốn chính là hai người lại gặp Bảo Bảo ở chỗ này!

Bảo Bảo như là đặc biệt chờ Lạc Dịch Bắc tới, vừa thấy anh đến lập tức liền ra đón.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở Ebook Full.Net.

Chương 483: Cặp đôi nổi bật nhất

“Anh, anh đã đến rồi!” Quan hệ của hai anh em luôn rất tốt, Bảo Bảo nhìn thấy Lạc Dịch Bắc liền theo phản xạ có điều kiện muốn ôm lấy anh, nhưng tay vừa mới giờ ra đã bị người đàn ông bá đạo bên cạnh túm về.

Bảo Bảo có chút xấu hổ, tay lại ngưng ngừng rút trở về.

Phuong Tri Hạ bình tĩnh nhìn hai người, hơi hơi sững sốt một chút.

Bảo Bảo lớn lên giống Sa Chức Tinh tám chín phần, ngũ quan tinh xảo nhưng mặt mày lại mang theo vài phần cao quý của người Lạc gia, xinh đẹp tinh xảo như búp bê Đông Phuong.

Phuong Tri Hạ chưa từng gặp người đàn ông bên cạnh cô ấy, vài phần lãnh đạm, vài phần không tập trung, ngũ quan thâm thúy như người Châu Âu, mỗi nét đều giống như được điêu khắc ra, thậm chí ngay cả cảm cũng rất hoàn mỹ.

Hai người đứng ở chỗ đó nghiêm nhiên là trời sinh một đôi, nổi bật đến mức khiến khách khứa xung quanh âm thầm thất sắc.

“Chúng ta lại gặp mặt.” Bảo Bảo cười cười với Phuong Tri Hạ, chào hỏi cô trước.

Cô ấy một chút cũng không giống Lạc Dịch Bắc, lúc nào cũng lãnh lãnh băng băng, có ấy xử sự giống như Sa Chức Tinh, ngay cả lúc cười lộ lên, độ cong khóe miệng cũng giống hệt.

“Chào em!” Phuong Tri Hạ cũng chào lại cô.

“Đi vào trước đi!” Người đàn ông tỏa sáng đứng bên cạnh cô ấy lên tiếng.

“Ừ.” Lạc Dịch Bắc thần nhiên đồng ý, đi theo hai người vào đại sảnh.

Phuong Tri Hạ căn bản không biết nơi này là chỗ nào, cũng không biết đêm nay rốt cuộc dạng trường hợp gì, càng không biết thân phận của người đàn ông cùng đi vào với Lạc Dịch Bắc.

Lạc Dịch Bắc không giới thiệu, cô cũng không hỏi, yên tĩnh đi theo mấy người vào bên trong.

Lạc Dịch Bắc giống như quen thuộc với người đó, ba người chọn một vị trí trong góc ngồi xuống nói chuyện, nội dung đều là những việc mà Phuong Tri Hạ nghe không hiểu, cái mà Tuyệt Dạ linh tinh.

Phuong Tri Hạ cũng không biết Tuyệt Dạ là cái gì.

Cô cũng không thân với Bảo Bảo và người đàn ông kia, cũng hoàn toàn không biết gì về đề tài của mấy người đó, ngồi ở bên cạnh có chút ăn không ngồi rồi, muốn đứng lên rồi đi trong chốc lát nhưng vừa mới có động tác thì Lạc Dịch Bắc như có mắt ở sau gáy, bàn tay giữ chặt lấy cổ tay của cô, kéo cô ngồi xuống chỗ ngồi.

Phuong Tri Hạ bất đắc dĩ lại phải ngồi với anh một chút.

Ba người bên cạnh vẫn đang chăm chú nói chuyện.

Phuong Tri Hạ cảm giác mình giống như người ngoài cuộc, hoàn toàn không cùng một thế giới với ba người này.

Ngồi được hai phút lại muốn đứng lên lấy chút đồ nhưng vừa mới động lại bị Lạc Dịch Bắc ấn ngồi trở về.

Thoạt nhìn anh đang rất chuyên chú nói chuyện, căn bản chưa từng nhìn về phía cô nhưng mỗi lần chỉ cần cô có động tác thì anh đều có thể chuẩn xác cảm thấy được.

Phuong Tri Hạ bất đắc dĩ, chỉ có thể lại ngồi với anh thêm một lát

Ngồi năm phút đồng hồ, một lần nữa muốn đứng lên lại bị Lạc Dịch Bắc giữ lại.

Sau sáu lần cô cũng rút ra được chút kinh nghiệm, lần này đứng dậy cô thời khắc đều nhìn chăm chăm về hướng anh.

Đúng lúc Lạc Dịch Bắc cũng đang nhìn về phía cô, tay đã vươn ra chuẩn bị ấn cô ngồi lại chỗ.

“Em đi lấy giúp anh ly rượu Cocktail.” Phuong Tri Hạ giải thích.

Lạc Dịch Bắc gạt mình, bàn tay mới vươn ra lại rút trở về.

Phuong Tri Hạ có chút ngoài ý muốn anh lại dễ nói chuyện như vậy, ngờ ngách nhìn chăm chăm anh một hồi lâu sau đó liền đứng lên.

Thật dễ lừa!

Cô đã đi hơn mười phút mà vẫn chưa trở về.

Cái gì rượu Cocktail đều là lấy cớ, chỉ là cô muốn đi dạo một chút mà thôi.

Muốn trực tiếp đi ra ngoài, ánh mắt tinh linh chạm phải một đôi mắt đen sâu thẳm

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full**.Net.

Chương 484: Mơ ước phụ nữ của người khác?

Phuong Tri Hạ ngần ra, bước chân ngừng lại.

Cô không đoán được sẽ gặp anh ta trong trường hợp này, đây mất rõ ràng có chút ngoài ý muốn.

Nhưng nghĩ lại thì thấy anh ta tham dự những trường hợp quan trọng như thế này không phải rất bình thường sao?

Phí Tư Nặc đứng cách xa mấy mét nhìn cô, lẳng lặng nhìn chăm chăm cô một hồi lâu liền bùng hai ly rượu đi về phía cô.

“Có rảnh ngồi với tôi một lát không?” Đưa một ly rượu cho cô, chính mình lại chọn một ghế chân cao gần đó ngồi xuống.

Đúng lúc Phuong Tri Hạ cũng không có việc gì, liền không cự tuyệt.

“Vết thương của anh đã tốt hơn chưa?” Ánh mắt của cô nhìn chăm chăm lên trán của anh ta đánh giá một hồi.

“Có quan tâm sao?” Phí Tư Nặc thần nhiên hỏi lại.

Phuong Tri Hạ ngần ra, dẫn do tìm từ thích đáng: “Quan tâm bạn bè không phải rất bình thường sao?”

“Như vậy a!” Phí Tư Nặc giống như có chút thất vọng.

“Đúng rồi, tôi đã nhận được bình hoa lần trước nhưng cũng không có tác dụng gì, hôm nào tôi gửi lại cho anh nhé? Chắc là anh cũng có việc gì cần dùng đến cái bình đó?” Phuong Tri Hạ lại nói.

Phí Tư Nặc cầm ly rượu lên, một ngụm uống cạn số rượu vang trong ly, ánh mắt nhìn về phía cô, gần từng chữ một: “Tôi không bao giờ nhận lại đồ vật mà mình đã đưa đi.”

Phuong Tri Hạ ngần ra lại không kiên trì nữa.

Phí Tư Nặc cầm ly rượu của mình chạm vào ly của cô: “Không nói những cái đó nữa được không?”

“Được, chúng ta không nói những cái đó.” Phuong Tri Hạ cầm ly của mình lên chạm nhẹ vào ly của anh ta, đưa đến bên miệng nhẹ nhấp một ngụm.

Động tác uống rượu của cô rất chậm, rượu vàng màu đỏ phụ trợ cho đôi môi đỏ búng, làm giờ phút này cô nhiều vài phần kiều mị.

Ánh đèn từ đỉnh đầu chiếu xuống dưới làm về mặt nghiêng nghiêng càng thêm phần nhu hòa, khiến trái tim Phí Tư Nặc như bị cái gì đó cào một cái.

Phí Tư Nặc nhìn đáng về của cô đến thất thần, ma xui quỷ khiến thế nào lại hơi nghiêng người về phía cô.

Phuong Tri Hạ liếc thấy động tác này của anh ta liền gạt mình, phản xạ có điều kiện muốn tránh đi, còn chưa kịp tránh ra thì có một người còn có tốc độ nhanh hơn túm cô đứng lên.

Ngẩng đầu, đôi mắt trong treo đọng phải một đôi mắt lạnh lẽo đen như mực.

Không biết Lạc Dịch Bắc đến từ khi nào đi, đứng ở bên người cô, ánh mắt nhìn cô lạnh lẽo như gió được thổi tới từ Bắc Băng Dương, sắc bén đến mức Phuong Tri Hạ nhìn không được run lên.

Phí Tư Nặc lấy lại tinh thần, cũng không biện hộ gì cho hành động của mình.

Lạc Dịch Bắc nhìn chăm chăm Phuong Tri Hạ thật lâu, ánh mắt lạnh lùng quét về phía cô.

Nâng lên tay vung nắm đấm ra, vừa mới ra tay, Phuong Tri Hạ chưa kịp ngăn thì Bảo Bảo đã lao tới.

“Anh, chú ý trường hợp!”

Bảo Bảo đứng giữa hai người, đẩy Phí Tư Nặc ra sau lưng mình.

Hoàng gia nước R là khách của Lạc gia, là bạn bè nhiều năm, hành vi của Lạc Dịch Bắc đại biểu cho Lạc gia, sẽ ảnh hưởng đến mối quan hệ của hai nước.

Hon nữa, đêm nay hai người đều là khách quý, đại bộ phận khách khứa của yến hội này đều là người của hoàng gia, nếu náo loạn trong trường hợp quan trọng như vậy không phải để người ta chê cười hay sao?

Lạc Dịch Bắc lạnh lùng nhìn chăm chăm Phí Tư Nặc một hồi lâu, khóe môi mĩa mai giương lên, lời nói ra tràn đầy sự châm chọc: “Mơ ước phụ nữ của người khác là tác phong của Phí thiếu sao?”

“Phải không?” Phí Tư Nặc không cho là đúng: “Cô cũng tán thành cách nói này sao?”

Đôi mắt nguy hiểm của Lạc Dịch Bắc khẽ nhui lại, ánh mắt chuyển hướng về phía Phuong Tri Hạ đang đứng bên cạnh.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full(cham)**Net.

Chương 485: Cô thật là ti tiện

Phuong Trì Hạ bị hai người nhìn chăm chăm như vậy, cánh tay có chút run rẩy.

Đặc biệt là Lạc Dịch Bắc, ánh mắt khiến người ta rất sợ hãi, lạnh đến mức làm xương cốt cô có chút cương cứng.

Ở đây có rất nhiều, thân phận lại không tầm thường, Phuong Trì Hạ rất rõ ràng mỗi một câu của mình nếu không cẩn thận có khả năng sẽ trở thành trò cười của người ta.

Hơn nữa Bảo Bảo còn ở đây, cô là người của Lạc gia!

Muốn có làm trò thừa nhận mình là người của Lạc Dịch Bắc trước mặt người Lạc gia, cô làm không được.

Lạc Dịch Bắc nhìn cô, đẩy mắt nhìn rõ từng biến hóa dù nhỏ nhất của cô, ánh mắt càng ngày càng lạnh hơn.

“Đi với anh!” Túm cổ tay cô, không thêm để ý xung quanh có nhiều người như vậy, anh mang theo cô đi ra khỏi sảnh lớn.

Đi vào một góc không người trong hoa viên, đẩy cô dựa vào vách tường. Phí Tư Nặc căn bản chưa hề hôn Phuong Trì Hạ, anh lại nâng tay lên dùng tay chà xát đôi môi cô.

Anh rất thô lỗ, như là đang nhìn thấy ví khuẩn gì nguy hiểm, lòng bàn tay không ngừng xoa môi Phuong Trì Hạ, rất nhanh đôi môi của Phuong Trì Hạ đã bị nghiền nát.

Hình như cảm thấy còn chưa đủ, anh cúi người hung hăng cắn xé đôi môi cô.

“Lạc Dịch Bắc, anh đủ rồi!” Phuong Trì Hạ bị đau, nâng tay muốn đẩy anh ra.

Đôi môi cô màu hồng, kiều diễm sáng lạn như hoa anh túc, mang theo độc, yêu dả lại mỹ hoặc.

Lạc Dịch Bắc bị mê hoặc, mặc kệ sự giãy giụa của cô, giam cô trong vách tường, hai tay sờ soạng quần quanh năm ngón tay của cô, cúi người tiếp tục hôn lên môi cô.

Vừa mới đầu Phuong Trì Hạ liên tục giãy dụa nhưng thấy không có tác dụng gì nên đã dừng động tác lại.

Vốn dĩ nụ hôn của anh rất đã man thô lỗ, sau khi cô nhu thuận hơn thì động tác của Lạc Dịch Bắc cũng chậm rãi ôn nhu hơn.

Hô hấp của Phuong Trì Hạ có chút dồn dập.

Hô hấp của Lạc Dịch Bắc lại rất nóng bỏng.

Hai người thở dốc như một đầu hải hòa giai điệu đan xen, chạy dài, triển miên mà dung nhập vào nhau. ....

Thật vất vả và mới kết thúc, sắc mặt Phuong Trì Hạ đã không được tự nhiên, ánh mắt gian nan nhìn về phía anh.

Lạc Dịch Bắc dù bận vẫn ung dung nhìn khuôn mặt đỏ ửng của cô, trong ngực đã thoải mái không ít.

“Em không có gì với Phí Tư Nặc cả.” Phuong Trì Hạ giải thích một câu sau đó lướt nhanh qua anh đi vào đại sảnh.

Lúc vào đến nơi thì thấy không khí có chút khác thường, một người phụ nữ trung niên rất ưa nhõng ở giữa sảnh, ánh mắt nhìn qua mọi người, thoạt nhìn vẻ mặt của người đó có chút phức tạp.

Bảo Bảo đứng ở bên người bà ấy, không biết đang nói gì với bà ấy.

“Xảy ra chuyện gì?” Lạc Dịch Bắc vừa đi vào lập tức lại gần Bảo Bảo.

“Không thấy chiếc dây chuyền mà Vương phi để trên ghế, đây là vật năm đó dùng để đính hôn.” Bảo Bảo nghiêng đầu nhỏ giọng giải thích với anh một câu.

Lạc Dịch Bắc giật mình, giống như có chút ngoài ý muốn.

Lời nói của hai người vừa vụn bị Tô Thụy đi cùng Phí Tư Nặc nghe thấy.

Tô Thụy vẫn luôn căm thù Phuong Trì Hạ, lúc cô ta nhìn cô trong ánh mắt như có gai.

Ánh mắt cô ta đảo qua đảo lại trên người cô, giọng Tô Thụy có chút kì quái nói ra một câu: “Có phải cô ta lấy hay không? Đêm nay chỉ mình cô ta là có thân phận hèn mọn nhất.”

Một câu nói khiến người xung quanh ngẩn ra, có mấy ánh mắt đồng thời nhìn về phía Phuong Trì Hạ.

Ánh mắt Lạc Dịch Bắc lạnh như băng nhìn về phía Tô Thụy.

Tô Thụy bị anh nhìn đến phát run, ngoan ngoãn ngậm miệng.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 486: Khéo léo giải vây cho mình

Phuong Trì Hạ đã quen với việc gâ sự của Tô Thụy, biểu cảm trên mặt đều không lay động, "Cô Tô Thụy, nói chuyện phải nghĩ đến chứng cứ."

Tô Thụy vừa bị cô kích động, nhất thời nóng đầu lại chỉ trích một câu, "Không phải cô cũng không có chứng cứ sao?"

Phuong Trì Hạ biết cô ta không việc gì gây sự, vốn không quan tâm quá nhiều, mà là bình thân chuyển mắt nhìn trên người mọi người đang có mặt.

Dây chuyền đang đặt đằng hoàng nhất định sẽ không tự biến mất, điều này cho thấy nhất định là đã bị ai lấy mất.

Nhưng mà, khách tới nay hoặc là thành viên hoàng tộc, hoặc là quý tộc, ai sẽ làm ra chuyện này chứ?

Buổi tiệc quan trọng như vậy, trực tiếp khám xét nhất định là không được.

Trực tiếp xét rồi, há chẳng phải đồng nghĩa đắc tội hết với tất cả thành viên hoàng tộc của các nước?

Vị nữ hoàng kia chắc cũng suy nghĩ đến điều này, cho nên vẫn chưa lựa chọn hành động thế nào.

Phuong Trì Hạ bình thần nhìn chăm chăm xung quanh một lúc, đang suy nghĩ, một con Spaniel vô cùng xinh đẹp đột nhiên lác lư thân người đi qua.

Nó dường như là vật cưng của vị nữ hoàng kia, không nhìn cô lấy một cái, bước đi nghênh ngang, đầu cũng đã sắp ngẩng lên trời.

Nó rõ ràng đặc biệt thân thiết với nữ hoàng An Kỳ, vừa đi đến, ánh mắt đều không nhìn sang chỗ bà ta, thì đã tìm đúng ngay đến bà, đầu dựa sang cọ vào bà.

Phuong Trì Hạ bình thần nhìn cảnh này, đi vài bước đến cạnh An Kỳ, ra hiệu với bà ta một chút, lịch sự nói, "Phu nhân, tôi nghĩ tôi có thể giúp bà tìm lại đồ đã mất."

Nữ hoàng An Kỳ vừa nghe, gương mặt đột nhiên ngẩng lên, ánh mắt nhìn cô có hơi khó hiểu.

Lạc Dịch Bắc chỉ giả vờ ung dung nhìn cô, vốn không ngăn cản.

An Kỳ thấy anh không nói chuyện, cũng không nói gì, "Cảm ơn."

"Phu nhân có thể rời khỏi trước một lát không." Phương Trì Hạ cong lưng kéo Spaniel ở bên cạnh bà ta lại, lại nói.

An Kỳ không biết cô chuẩn bị làm gì, nhưng vẫn phối hợp làm theo.

Trên người bà ta có một hương thơm dai dẳng, không biết là mùi vị gì, lúc đi ra, thì ngay cả gió ở bên cạnh lướt qua, đều mang theo mùi hương đó.

Phương Trì Hạ bình thản dõi mắt theo bóng dáng của bà ta rời đi, nghiêng đầu sang, ánh mắt chuyển sang người chính đèn có mặt ở đó, không biết đã thi thắm to nhỏ vài câu gì với đối phương, hiện trường trước đó còn nhộn nhịp, đột nhiên trong chốc lát chìm vào bóng đêm.

"Đang làm gì vậy?"

"Đã xảy ra chuyện gì?"

"Có hoạt động gì đặc biệt sao?"

Trong đám người, tiếng xì xào ở khắp nơi vang lên, âm lượng đều không phải rất lớn, có lẽ để giữ thân phận.

"Các vị, mọi người xin dừng sốt ruột, chỉ là ánh đèn xảy ra một chút vấn đề, lập tức sẽ xong ngay." Trong sự hỗn loạn, không biết ai đã giải thích một câu.

Hiện trường trong chốc lát lại im lặng trở lại, chỉ để lại tiếng kêu nho nhỏ của con Spaniel vừa nãy, cùng với tiếng chạy khắp nơi.

Nó dường như đang tìm chủ nhân, trong bóng tối ở đây chạy bừa đụng bừa, sau cùng không biết đã cắn phải váy của ai.

Cùng lúc đó ánh đèn, phụt 1 tiếng, đều đã bắt đầu sáng lên.

Ánh mắt của Phương Trì Hạ nhìn theo chuyển động của con Spaniel kia, sau cùng dừng lại ở chiếc váy trên người cô gái bị nó ngậm lại.

Một cô gái trong bộ váy người hầu, trên tay đang bê đĩa, trông ra chắc là người phục vụ ở đây.

"Đưa cô ấy đi gặp nữ hoàng đi!" Phương Trì Hạ nghiêng đầu nói với quân tự vệ có mặt ở đây một câu, vài tên đàn ông đi về phía trước, mang cô hầu dường như còn có chút luống cuống đi.

Lạc Dịch Bắc bình thản nhìn cảnh này, khóe môi cong lên đẹp đẽ.

Phản ứng thật nhanh nhạy.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bí Đạo Sủng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full . Net**.

Chương 487: Ở bên cạnh tôi, chỉ được nhìn tôi

Tô Thụy kinh ngạc nhìn cảnh này, có hơi chưa kịp hiểu ra Phương Trì Hạ Rốt cuộc đang bày trò gì.

Chỉ như vậy thôi?

Bào Bào cũng có hơi ngạc nhiên, nhưng mà cô ta so với Tô Thụy thông minh hơn nhiều, mục đích của Phương Trì Hạ làm như vậy là gì, cô ta vừa nhìn đã hiểu ra.

Cô đang lợi dụng khứu giác nhạy bén của con Spaniel, cùng với mức độ quen thuộc với chủ nhân để giúp đỡ tìm ra kẻ trộm đồ, cũng gián tiếp tặng một bạt tay vang dội cho Tô Thụy.

Trên người An Kỳ có một mùi hương đặc trưng, bà ta thường đem theo đồ trên người, hoặc nhiều hoặc ít sẽ mang theo mùi hương của bà ta.

Cho dù người khác không cảm nhận ra, nhưng sự nhạy bén của động vật cũng có thể cảm nhận thấy.

Phương Trì Hạ trước là cố tình gọi An Kỳ đi, lại tất hết đèn ở đây, mục đích chính là để con Spaniel tự dựa vào khứu giác tìm người.

Sau cùng bỏ nhào vào người hầu kia, mười phần cũng có tám chín phần là bởi vì trên người đối phương đã mang theo đồ liên quan đến mùi hương của An Kỳ.

Đây là cách của Phương Trì Hạ.

Hiện trường lần nữa khôi phục lại bình thường, vài phút sau An Kỳ đã đi ra.

"Cô rất thông minh." Ánh mắt mang theo ý cười nhìn Phương Trì Hạ, ánh mắt của bà ta rất thân thiện.

"Cảm âm phu nhân." Thái độ Phương Trì Hạ lịch sử.

"Cô tên là gì?" An Kỳ bình thản cười, lại hỏi.

Mặt của Phương Trì Hạ từ từ ngẩng lên, giọng nói bình thản, "Phương Trì Hạ!"

Ánh mắt của hai người đối diện nhau, ánh mắt An Kỳ nhìn cô rất ấm áp, rất ôn hòa.

Nhìn thật kỹ cô một lúc lâu, nghiêng đầu sang, như nói đùa với Lạc Dịch Bắc, "Cô bé này là anh đưa đến? Vừa vặn chỗ này của tôi còn thiếu người, để cô ấy ở đây cùng tôi một khoảng thời gian?"

"Không được." Chi cần thứ Lạc Dịch Bắc không muốn, chưa từng quan tâm thân phận của đối phương, nghiêng đầu sang đã trả lời bà ta hai chữ.

Anh từ chối rất thẳng thắn, cũng không sợ ảnh hưởng đến quan hệ của hai bên, thái độ vô cùng kiên quyết.

"Không nỡ ư?" An Kỳ lặng người một chút, nhìn chăm chăm anh một lúc lâu, cũng không giận, giọng điệu lời nói vẫn như đang đùa.

Ngữ khí của bà ta rõ ràng là đang trêu đùa, Lạc Dịch Bắc theo đó lại có thể không phủ nhận, mà là bình thản trả lời bà ta một câu, "Phu nhân không phải người đã nhận ra rồi sao?"

Phương Trì Hạ ngẩn người quay đầu sang, ánh mắt nhìn anh có hơi kinh ngạc.

Lạc Dịch Bắc cũng không giải thích, kéo tay của cô, kéo cô đi bước lớn hướng ra ngoài đại sảnh.

Bào Bào đứng ở sau lưng hai người, không đổi sắc mặt nhìn dáng vẻ này của Lạc Dịch Bắc, khóe miệng chỉ là hơi nhếch lên cười cười, không nói gì cả.

Sau khi Phương Trì Hạ theo Lạc Dịch Bắc đi ra ngoài, liếc nhìn bên trong tĩnh lặng, vừa đi vừa nói chuyện với anh, "Chúng ta cứ như vậy mà đi ă?"

"Không chờ Bào Bào?"

"Đừng rồi, sao Bảo Bảo cũng ở đây?"

Cô đã hỏi rất nhiều, Lạc Dịch Bắc nghiêng đầu sang lạnh nhạt trả lời cô một câu, "Từ khi nào hiểu kỳ như thế đã?"

"Chỉ là tùy tiện hỏi thôi, không nói thì thôi vậy." Dáng vẻ của Phương Trì Hạ rất không quan tâm, đi trước anh một bước kéo cửa xe đi lên xe.

Lúc rời khỏi, xe của Phí Tư Nặc vừa vận chạy qua cô.

Phương Trì Hạ ngẩn người, nghiêng đầu chỉ nhìn một cái, nào ngờ đầu vừa mới xoay qua, lại bị Lạc Dịch Bắc bá đạo chinh ngay lại.

"Nhìn ai thế?" Hành động của anh vô cùng mạnh mẽ, giữ mặt cô lại, bắt ánh mắt của cô phải quay sang nhìn anh, ấn cô ngồi dựa vào cái ghế sau lưng, ngón tay giữ lấy cằm của cô, xoa lên môi của cô.

"Ồ bên cạnh tôi, chỉ được nhìn tôi, hiểu chưa?"

Anh đang cảnh cáo, ánh mắt mang theo dấu hiệu nguy hiểm rõ ràng.

"Biết rồi." Phương Trì Hạ ngẩn ra, định chui khỏi trong lòng anh, mới vừa hành động, lại bị Lạc Dịch Bắc kéo trở về.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 488: Hôn cho đến khi tôi hài lòng

Phương Trì Hạ không hiểu mục đích của anh, nghiêng đầu sang nhìn anh một cái, ánh mắt có hơi ngạc nhiên.

Lạc Dịch Bắc lười nhát ngồi ở một bên, kéo cô ngồi trên đùi mình, ngón tay đặt trên môi của cô, "Hoặc là em hôn tôi, chúng ta hăng rồi khỏi, hoặc là tôi hôn em, hôn cho đến khi tôi hài lòng, hai chọn một!"

Phương Trì Hạ ngẩn ra, rất không biết nói thế nào trước lời này của anh.

Lúc nào thì anh hài lòng?

Lạc Dịch Bắc giả vờ ung dung nhìn cô, dường như không có ý định buông tha.

Phương Trì Hạ không muốn dây dưa ở đây với anh, cô cũng hiểu anh không đạt được mục đích thì tuyệt đối sẽ không dừng lại, tay nhỏ ôm lấy đầu anh, đứng dậy vừa đủ, môi hôn lên môi của anh.

Nụ hôn của cô, dịu dàng nhẹ nhàng, chỉ đơn giản chạm một cái, sợ làm kira nóng bốc lên, trong lúc Lạc Dịch Bắc vẫn chưa có bất kỳ phản ứng gì, cơ thể rời khỏi người anh, đẩy anh ra ngồi vào ghế lái phụ.

Lạc Dịch Bắc định thần lại, ánh mắt lạnh lùng nghiêm nghị lướt qua cô một cái, định giữ đầu của cô mà tiếp tục, một cánh tay Phương Trì Hạ lại chắn ngang mình và anh, ngăn cản hành động của anh, "Đi về trước đã!"

"Đi về trước hăng làm?" Sửa sai ý của cô, Lạc Dịch Bắc giả vờ bình thản nhướn nhướn mày.

"Về trước đã!" Phương Trì Hạ chỉnh lại.

Hai người bây giờ còn đang ở bên ngoài một cung điện mà cô cần bản ngay cả ở chỗ nào đều không biết, khắp nơi đều là xe cộ ra vào, cô chỉ muốn nhanh chóng rời khỏi đây.

Còn khi trở về cô tiếp tục hay không, đến lúc đó hăng tính.

Lạc Dịch Bắc khởi động xe hướng về sân bay.

Lúc ngồi chuyên cơ về đến Bắc Ireland đã rất muộn rồi, giống như tối qua, người hầu ở đây vừa đến tối, toàn bộ tự động lui về, không thấy bóng dáng một ai cả.

Thành bão rất lớn, yên tĩnh vô cùng, khiến nơi đây trông rất trống trải.

Lạc Dịch Bắc còn nhớ lời lúc này Phương Trì Hạ vừa nói, sau khi xe vừa đậu, ánh mắt chuyển sang trên người Phương Trì Hạ, cũng không nghĩ đến xuống xe, kéo cô lại dường như là muốn tiếp tục.

Phương Trì Hạ không muốn tiếp tục chuyện của tối hôm qua, bị anh làm cho giết mình, trong lúc tay anh đưa qua, mở cửa xe, bước xuống xe, lùi bước lớn ra sau, tránh động tác của anh.

"Tôi đi vào trước đây!" Không nhìn phản ứng của anh ở sau lưng, cô nâng váy, cầm đầu đi thẳng vào trong nhà.

Con người của Lạc Dịch Bắc ở phía sau nguy hiểm trăm xuống, khúc môi cong lên lạnh lẽo, bước lớn đi theo.

Phương Trì Hạ chỉ muốn nhanh chóng vào phòng, vào đến phòng hai người lại phát sinh chút chuyện gì, cô đều cảm thấy không sao.

Bước chân của cô rất nhanh, chỉ trong phút chốc đã không thấy bóng dáng.

Đang đi đang đi, nghiêng đầu ra phía sau, không nhìn thấy bóng dáng của Lạc Dịch Bắc, cô vốn còn thở ra một hơi, nhưng một giây sau lập tức ý thức được một vấn đề - Đây là nơi nào?

Biệt thự rất lớn, đường lại rất nhiều, lại không phải đường chính, con đường nhỏ rải sỏi đá ngoằn ngoèo phức tạp.

Phương Trì Hạ tới hôm qua là lần đầu tiên đến đây, nhưng mà tối qua quá tối, căn bản ngay cả chỗ này trông như thế nào đều không biết.

Sáng hôm nay lúc đi khỏi cô đi qua con đường này một lần, nhưng lúc đó cô Lạc Dịch Bắc đưa đi, cô thật ra cũng không nhìn đường.

Bây giờ nhìn lại, con đường nào đối với cô mà nói đều không khác nhau là mấy.

Phương Trì Hạ đã có hơi mơ hồ.

Không tiếp tục đi, cô quyết định tìm cái ghế nghỉ ở bên đường chờ Lạc Dịch Bắc.

Điều cô nghĩ là, anh chắc sẽ ở đằng sau không xa, nhưng nào ngờ đã chờ rất nhiều phút, xung quanh ngay cả bước chân cũng không nghe thấy.

Phương Trì Hạ bất lực, chỉ có thể gọi điện thoại cho anh, "Anh đang ở đâu? Tôi lạc đường rồi."

Lạc Dịch Bắc, "..."

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 489: Giàu có hào sảng đến vậy

Lạc Dịch Bắc dường như bị cô làm cứng họng được một lúc, lúc tìm đến đã là vài phút sau.

Ánh mắt xem xét trên người cô trên dưới một hồi, ánh mắt anh nhìn cô rất xem thường.

Kỳ thực, thành bảo quá lớn, đường quá nhiều, còn trông rất nhiều cây, đối với người mới đến, lạc đường là chuyện có thể xảy ra.

Nhưng mà, Lạc Dịch Bắc cảm thấy, với chỉ số thông minh của Phương Tri Hạ, loại chuyện này không nên xảy ra trên người cô.

"Tôi chỉ là sáng nay không xem đường cẩn thận mà thôi." Phương Tri Hạ giải thích cho mình.

"Chọn nơi cũng không tồi." Tầm nhìn của Lạc Dịch Bắc bình thản lướt qua xung quanh một cái, nghiêng ngàng ngồi xuống bên cạnh cô, cũng không tiếp tục đi, mà là kéo cô ngồi trên đùi mình.

Chỉ mà Phương Tri Hạ đang ngồi, xung quanh là những khóm tường vi, vào mùa này, tường vi đầy đủ sắc màu nở ra rất nhiều, ngay cả gió đều đưa đến hương hoa nồng nàn.

Thật ra là một nơi rất lãng mạn, thích hợp dùng chân, thích hợp hẹn hò, và cả làm những chuyện khác nữa.

"Em thích phong cảnh này?" Lạc Dịch Bắc ung dung đánh giá phong cảnh xung quanh, khẽ mỉm cười lên trời đùa.

"Đâu có? Nhanh về đi." Phương Tri Hạ đứng dậy, định đi vào trong nhà, nhưng đi được hai bước, thấy Lạc Dịch Bắc vẫn ngồi không động đậy, cô lại lùi trở về.

Anh không đi, cô ngay cả về nhà chính như thế nào cũng không biết.

"Đi về thôi!" Phương Tri Hạ hối thúc anh.

"Vừa nãy chúng ta còn chuyện chưa thanh toán xong?" Lạc Dịch Bắc ngẩng đầu lên, đôi chân thon dài lơ lửng bất chước, cũng không có ý định đứng dậy.

Phương Tri Hạ, "..."

"Qua đây!" Lạc Dịch Bắc vẫy vẫy tay với cô.

Phương Tri Hạ bắt lực, máy móc đi đến bên cạnh anh.

Lạc Dịch Bắc kéo cô ngồi trên đùi mình, quay người của cô, để mặt cô hướng về anh, chỉ chỉ môi của mình.

Phương Tri Hạ chỉ nhìn anh, vốn không làm gì.

"Đề tài làm cũng được." Một tay vòng qua sau đầu cô, Lạc Dịch Bắc cong lưng, mỉm cười nghiêng sang môi của cô.

Lúc sắp hôn được cô, cánh tay Phương Tri Hạ đột nhiên giơ lên, tay chặn môi anh lại.

Lạc Dịch Bắc ngăn người, tầm nhìn lạnh nhạt nhìn trên tay cô một cái, ra vẻ bình thản nhường nhường mày.

"Muốn đổi thành em làm?"

Phương Tri Hạ không quan tâm lời nói đùa của anh, cánh tay ôm lấy cổ của anh, môi hôn lên môi của anh như chuẩn chuẩn đậu mặt nước, cơ thể rời khỏi, đứng dậy, "Nếu như còn không muốn trở về, vậy thì đưa tôi đi tham quan nơi này được không?"

Lạc Dịch Bắc không sợ cô cứng rắn, cũng không sợ cô làm nger anh, anh không chịu nổi nhất chính là cô bắt đầu mềm mỏng.

Cô vừa nói chuyện nhẹ giọng, thanh âm còn đặc biệt dịu dàng, khi nói chuyện với anh thân thiện, yêu cầu đưa ra, hầu như anh đều chưa từng từ chối.

"Được, tôi đưa em tham quan nơi này!" Lạc Dịch Bắc đứng dậy, kéo tay của cô, dắt cô đi bước lớn về phương hướng khác của thành bảo.

Tòa thành bảo này không biết là ai thiết kế, đặc biệt tươi mới, các loại hoa cỏ quý hiếm kỳ lạ trong vườn mọc um tùm, khung cảnh cũng rất đẹp, một cơn suối uốn lượn trải qua giữa thành bảo, xuyên qua cả một vườn hoa.

"Nơi này rất xinh đẹp." Phương Tri Hạ đi về quảng trường phía trước, rất tùy miệng nói ra một câu cảm thán.

"Về nhà chúng ta xây một cái giống hệt như vậy." Lạc Dịch Bắc tàn nhẫn trả lời cô, trả lời dường như không do dự một chút.

"Tôi nói là con suối nhỏ này." Phương Tri Hạ giải thích.

"Về nhà đào một con ở trong nhà." Anh nói rất bình thường.

"..."

Phương Tri Hạ bị anh làm cứng họng không nói được gì cả.

Cô biết Lạc Dịch Bắc giàu có hào sảng, nhưng mà, có cần đến như vậy không?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(dot)Net**.

Chương 490: Chúng ta vẫn chưa thanh toán chuyện ở trên xe

Phương Tri Hạ đối với lời nói của anh rất không biết nói sao, không quan tâm tiếp tục đi về phía trước.

Tòa thành bảo này có một đặc điểm là đèn được âm trí rất nhiều, đèn đường mờ mờ chiếu sáng cho cả trang viên, ánh đèn du đưa, lúc đi qua một trong số đó, có cảm giác như đang ở thế giới trong mơ.

Hai người đi về đoạn đường phía trước là một cái hồ, nơi mà đêm qua hai người đã từng diễn cuồng.

Phương Tri Hạ nhìn chăm chăm vào cái ghế dài lúc tới qua hai người đã ngồi, ánh mắt có hơi mất tự nhiên.

"Cái hồ này cũng không tồi, có cần cũng xây một cái ở trong nhà?" Quay người, giọng nói trêu đùa của Lạc Dịch Bắc ung dung truyền đến.

Phương Tri Hạ cạn lời, trực tiếp đáp trả anh bằng cái trợn mắt.

Lạc Dịch Bắc làm như không có việc gì đi đến, ngón tay lướt qua gồ thỏ tình tế, ngược mắt lên nhìn cô một cái, giọng điệu thâm thúy lại buông ra một câu, "Cái ghế này cũng không tồi."

"Đù rồi!" Sắc mặt Phương Tri Hạ mất tự nhiên, trách mắng anh 1 câu.

"Em nói cái gì?" Lạc Dịch Bắc giả vờ bình thản nhìn dáng vẻ của cô, cánh tay đưa lên, vòng qua trước cổ của cô, giữ lấy đầu của cô, kéo cô đến trước mặt mình, thân hình gầy nhỏ của Phương Tri Hạ thuận thể ngã sang.

"Tôi chỉ là nói chất liệu của cái ghế nghĩ này tốt mà thôi, em nghĩ đi đâu vậy?" Giương mặt tuấn tú đập vào cô, khẽ thở một tiếng bên tay cô, lời của anh, hơi tàn bạo, giống như ánh nắng ấm áp của chiều hạ, lơ lửng nhắc lại dễ chịu.

"Tôi đang nghĩ chúng ta còn có rất nhiều nơi vẫn chưa đi hết." Làn da mỏng manh của Phương Tri Hạ khẽ ửng hồng lên, lưng túng dấy mặt của anh ra, kéo dài khoảng cách giữa mình và anh, cong lưng chui ra khỏi trong lòng anh, làm như không có việc gì mà tiếp tục đi về phía trước.

"Lạc Dịch Bắc, đằng sau còn có một ngọn núi, giống như của Hòa Ni Tử!"

"Về nhà dựng một ngọn."

"...Khoảng sân ở đây là để dành cho tiểu Tà và bọn anh sống ư? Thiết kế rất đẹp."

"Về nhà xây."

"Chỗ đó có một cánh rừng đầy màu sắc."

"Về nhà trồng."

"..."

Giọng nói của Phương Trì Hạ trước những câu trả lời vạn năm không thay đổi của Lạc Dịch Bắc, chậm chậm không còn nữa.

Bị anh làm cho cạn lời.

Tiền là của nhà anh, anh nói cái gì, thì chính là cái đó!

Hai người đã tham quan một vòng trong trang viên, lúc trở về trong thành bão, đêm đã rất khuya rồi.

Phương Trì Hạ sau khi trở về phòng thì trực tiếp đến nhà tắm tắm rửa.

Cô tắm rất chậm, ở trong đó ngâm bồn nước hoa hết mấy chục phút, lúc đi ra, vồn tường Lạc Dịch Bắc đã ngủ rồi, nào ngờ anh lại ra về ung dung ngồi ở trên xô-pha, quần áo chỉnh tề, ánh mắt tinh táo, không ngủ thì không nói đến, còn dường như rất có tinh thần.

Anh đang nhìn chăm chăm vào cô, ánh mắt lười nhác dạo một vòng trên người của cô, ngoắc ngoắc ngón tay với cô.

Phương Trì Hạ rất không thích hành động này của anh, cảm giác ấy khiến cô cảm thấy cực kỳ giống như đang gọi cún con.

Đầu quay sang, không hề quan tâm đến anh, cô cảm lấy khăn lông lau đầu.

Lạc Dịch Bắc không nổi giận, vòng hai cánh tay để trước ngực, rất kiên nhẫn chờ cô lau đầu xong, lười nhác lên tiếng, "Qua đây!"

"Có việc gì?" Phương Trì Hạ nghiêng đầu sang, lạnh nhạt nhìn anh một cái, thu ánh mắt tiếp tục làm việc của mình.

Cô không quan tâm anh, Lạc Dịch Bắc luôn không thích nhất chính là thái độ này của cô.

Cô càng như vậy, anh càng muốn giày vò cô.

Đi đến vài bước, bế cô lên, giữ cô ngồi trên xô-pha, cơ thể của anh theo đó nghiêng sang.

"Chuyện hôm nay ở trên xe, tôi nhớ là, chúng ta còn chưa thanh toán." Cơ thể chặn cô lại, lúc anh nói chuyện, giọng điệu đặc biệt tàn mạn, loại cảm giác lười nhác từ tận xương, vô cùng gọi cảm.

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bá Đạo Sùng: Báo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại www.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **EbookFull(chấm)Net**.

Chương 491: Kỹ thuật của em không đạt tiêu chuẩn

Phương Trì Hạ khẽ giật mình, cũng không nghĩ tới anh sẽ kiên trì với việc này như vậy.

Anh có ý muốn trêu chọc cô?

"Trên xe có chuyện gì? Tôi đã quên". Ánh mắt điềm nhiên như không có việc gì dỗi đi, cô giả ngốc với anh.

"Không có việc gì, tôi không ngại nhắc nhở em". Đầu ngón tay thon dài xinh đẹp chế trụ cái cằm cô, chậm rãi nâng mặt cô lên, khoe môi cong lên một vòng đường cong lãnh diệu, hơi hợt nói một câu: "Thời điểm trên xe, em nói, thông gia gặp nhau đến khi nào để tôi hài lòng mới thôi! Em còn nói, sau khi trở về chúng ta tiếp tục!".

Anh nói mặt không đổi sắc, dường như những lời kia thật sự là do Phương Trì Hạ nói ra.

"Lúc nào biến thành tôi nói?". Trì Hạ tức giận đến muốn đứng lên phản bác, rồi lại bị Lạc Dịch Bắc đẩy trở về.

Ánh mắt ung dung quét qua trên mặt cô, môi mòng câu lên một đường cong kỳ xảo: "Kỹ thuật hôn của Phương tiểu thư quá nát, nếu thêm vài năm nữa khả năng cũng không thể đạt tiêu chuẩn, cho nên, tôi quyết định, để tôi tới dạy em!".

Một câu, như là thuốc nổ, dẫn đốt ánh mắt của hai người.

Thân thể chụp lên, bàn tay giữ đầu cô, môi anh nhắm ngay môi cô liền hôn lên.

Anh hôn rất thô lỗ, cũng không biết thu liễm, hoàn toàn bất đồng với bề ngoài ưu nhã.

Buổi tối hôm nay Phương Trì Hạ bôi vì Phí Tư Nặc, môi mới bị anh giày vò.

Cô có chút sợ hãi anh, ở thời điểm môi anh sắp chạm môi cô, giờ tay lên để giữa hai người, ngăn cản động tác của anh: "Chờ một chút".

Lạc Dịch Bắc ngược lại không bất buộc, buông tay cô ra, ung dung chờ đợi bước kế tiếp của cô.

Khóe mắt Phương Trì Hạ liếc xéo anh một cái, sắc mặt nhìn anh không giận không hòa, ánh mắt nhìn vào anh, âm thanh nhàn nhạt: "Để tôi tự mình làm!".

Lạc Dịch Bắc tựa hồ có chút ngoài ý muốn đối với lời của cô, miễn cưỡng ngồi xuống bên cạnh, ánh mắt nhìn cô thêm vài tia nghiền ngẫm.

"Được, em làm". Cánh tay rất tùy ý mở ra, ánh mắt chuyển hướng sang cô, ánh mắt anh, tựa hồ còn mang chút chờ mong.

Hiện tại chỉ có hai người, ít nhất Phương Trì Hạ không mất tự nhiên.

Ngồi xuống trên người anh, cánh tay dài vòng qua cổ anh, kéo khuôn mặt anh xuống, nhưn người dậy, môi nhắm ngay môi anh liền hôn lên.

Cô hôn, cũng rất qua loa, giống như hoa hồ điệp nhả nhị, chạm một lần liền muốn rút lui.

"Cứ như vậy?". Lạc Dịch Bắc nhường mấy, rõ ràng không thích cô qua loa như vậy.

Tay Phương Trì Hạ ôm lấy cổ của anh xiết chặt, môi lần nữa hôn lên môi anh, học bộ dáng bình thường của anh, như vẽ hồ lô miêu tả dục khóe môi anh, lần nữa buông ra.

Lạc Dịch Bắc xem thường nhìn cô, không nói chuyện.

Không nói lời nào, rất rõ ràng, cô vẫn chưa thỏa mãn được anh.

Phuong Tri Hạ làm hồ hấp thật sâu, ngược mắt liếc anh một cái, bỗng nhiên một miếng cắn lấy môi trên của anh.

Cô là cắn, hơn nữa cắn còn dùng sức, buổi tối hôm nay anh ở trong cung điện giầy vò cô như thế nào, cô liền cắn trở về anh như thế đó.

Hình như Lạc Dịch Vắc cảm thụ tư vị không được tốt cho lắm, mày nhu lại nhần, rõ ràng ngược lại hít một hơi, nhưng lại không ngăn cản.

Môi Phuong Tri Hạ dán lên môi anh, vẫn còn cắn, như sư tử con phẫn nộ, cắn ra dấu răng thật sâu, còn tận lực dùng hàm răng mài mài.

Rõ ràng sắc mặt Lạc Dịch Bắc thay đổi, chậm rãi lạnh xuống.

Phuong Tri Hạ cảm nhận được trên người anh tàn mát ra khí lạnh, nhưng lại không có ý tứ buông ra.

Đây là anh để cho cô làm, là cho cô cơ hội luyện tập, thời điểm dĩ vãng hôn cô, cũng thường xuyên dã man như vậy sao?

Bạn đang đọc truyện *Ông Xã Tổng Tài Bất Đạo Sủng: Bảo Bối, Tiếp Tục* được tải miễn phí tại wWw.EbookFull.Net.

Tải miễn phí nhiều truyện hơn ở **Ebook Full.Net**.